

Giới thiệu Mân Côi

Thể loại: Hiện đại, cường thủ hào đoạt, đại thúc, sạch, sủng, sắc, HE

Độ dài: 103 chương

Nội dung xoay quanh nữ chính là Mân Côi, đáng buồn là cô chỉ mới kết hôn được bảy ngày, thì lại đau lòng phát hiện chồng và bạn thân ngoại tình... Liệu cô phải làm sao với cuộc hôn nhân này?

Lời editor: Nữ chính của chúng ta từ một cô gái yếu đuối trở nên mạnh mẽ. Chồng cũ cũng không xoi được cô miếng nào. Trong quá trình đó, tất nhiên không thể thiếu bóng dáng của một người đàn ông. "Em muốn làm gì, anh đều sẽ giúp em..." Đây là một câu chuyện có kết cuộc dành cho tra nam, tiện nữ khiến chúng ta thỏa mãn

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Màn đêm vừa buông xuống, con đường Phò Mã ở thành phố Nghi Châu lại bắt đầu nhộn nhịp.

Tên như ý nghĩa, đường Phò Mã chính là đường sinh ra phò mã. Bất quá, con đường này trước kia có sinh ra phò mã hay không, giờ chẳng biết được. Có điều phát triển tới ngày hôm nay, đường Phò Mã đã trở thành con đường trăng gió nổi tiếng xa gần thành phố Nghi Châu.

Trên con đường trăng gió này, tất cả tiệm phò mã lớn nhỏ mọc san sát nhau, chỉ có chuyện bạn không nghĩ đến chứ chẳng có chuyện bọn họ không làm được. Trong đó, Sweet cat là nơi làm ăn náo nhiệt nhất con đường Phò Mã.

Mặt tiền tiệm Sweet Cat không lớn, trang hoàng cũng trung bình, nhưng hơn nhau ở chỗ mỗi phò mã trong đây đều có thân hình vạm vỡ, vô cùng dẻo miệng.

Lời ngon tiếng ngọt và đêm xuân hàng đêm phụ nữ cần, các cô đều có thể tìm được ở đây. Ai nói cá và tay gấu không thể có cùng lúc [1], người tới nơi này đều bày tỏ Sweet cat danh bất hư truyền, không uống công một chuyến.

[1] Cá và tay gấu không thể có cùng lúc thường chỉ hai sự việc không giống nhau.

Mà giờ khắc này, Lâm Mân Côi đang do dự trước cửa Sweet cat, cô nghe danh mà đến. Năm nay cô hai mươi ba tuổi, là một cục cưng từ lúc sinh ra cho tới khi kết hôn luôn luôn theo khuôn phép, nghiêm túc, nghe lời.

Song, hết thấy đều kết thúc ngay đêm nay.

Lâm Mân Côi nắm chặt chiếc túi to màu đen mang bên người, tuy không phải nhãn hiệu gì nhưng được cái rất to. Bên trong có một chai rượu Laobaigan [2] vừa mở uống được mấy hộp, còn có hai vụn tẻ.

[2] Laobaigan: là một loại rượu trắng xuất xứ từ thành phố Hành Thủy, tỉnh Hà Bắc, có nồng độ khá cao.

Đây là số tiền tích góp trong một Lâm Mân Côi làm việc, đối với một công chức mới đi làm có một năm mà nói, chút đỉnh tiền ấy cô tích góp rất khổ cực, vì vậy nghĩ đến tới nay phải vung tiền như rác, Lâm Mân Côi vẫn hơi nhức nhối.

Nhưng có nhức nhối hơn nữa cũng không bằng nỗi đau khi chứng kiến một màn vào sáng nay.

Thật ra hôm nay là một ngày tốt, không những là ngày cô kết hôn tròn một tuần, mà còn là ngày sinh nhật của Lâm Thanh Thiên- chị em tốt nhất của cô.

Buổi sáng, chồng mới cưới của cô- Thẩm Tường gọi điện báo trong cục muốn nghiệm thu công trình lâm nghiệp, tạm thời phải tăng ca, không về ăn cơm với cô được.

Làm một người vợ ở thời đại mới xem trọng sự độc lập và dịu dàng, Lâm Mân Côi rất ân cần cho qua. Đồng thời, cô còn nghĩ tới hôm nay là sinh nhật của chị em tốt- Lâm Thanh Thiên, bên mang bánh ga-tô tự mình làm đến nhà cô ta chúc mừng sinh nhật.

Chẳng qua tràn ngập háo hức tới, lại thương tâm tuyệt vọng quay về.

Cô có nằm mơ cũng không ngờ, mới kết hôn bảy ngày, Phương Tử Quân được xưng là "Người chồng tốt" không có khả năng ngoại tình lại cùng bạn thân nhất của cô vụng trộm. Giữa hai chân hần đang bắn ra dịch trắng, đồng thời còn không quên chửi bới cô vợ xấu xí nhà mình.

"Sao anh có thể thích cô ta chứ? Ngay cả đề cô ta ra anh còn cảm thấy kinh tởm nữa mà, nhìn đồng thệ lỗi trên người cô ta kìa, cô ta vừa cởi quần áo thôi, anh đã mềm nhũn rồi, đầu còn cắm vào trong được... Vẫn là cục cưng em mềm mại, ngập nước..."

Khác với cái tên, Lâm Mân Côi không xinh tươi, quyến rũ bằng hoa hồng. Bản thân cô cũng chẳng xấu, hoặc có thể nói là xấu không rõ ràng.

Cô béo, cao 1m58, nặng 65kg, là cô em béo rất có trọng lượng từ bề ngoài đến nội tâm.

Thật ra cô em béo còn tốt chán, mấy tỷ người trên thế giới này đâu có mấy cô em béo chứ? Nhưng xấu chính là xấu, bên người cô em béo có một cô bạn thân từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cô bạn thân này lại là bạn thân đứng đầu Trung Quốc.

Cao 1m68, nặng chưa đến 50kg, cộng thêm ngũ quan xinh đẹp quyến rũ. Khi đứng chung với người như vậy, cô em béo Lâm Mân Côi không xấu cũng biến thành xấu.

Lâm Mân Côi sống hai mươi ba năm rất ít khi nói chuyện yêu đương. Ở thời đại phụ nữ còn mạnh mẽ hơn đàn ông này, muốn tìm người bạn trai không phải gay, không đề ý tới bạn thân xinh đẹp của bạn gái trước, mà toàn bộ ánh mắt đều đặt trên người bạn gái, thực sự đã ít lại càng ít.

Lâm Mân Côi từng cảm thấy may mắn, cô cho rằng Phương Tử Quân mình tìm được chính là người như thế này.

Bất quá, bây giờ ngẫm lại, chỉ có thể cười haha một tiếng.

Nói ra không sợ chê cười, cô kết hôn một tuần rồi, vậy mà cô vẫn còn xử nữ. Ai sẽ nghĩ tới ngày đó cô kết hôn đi cả đến, đồng thời kéo dài tận năm ngày. Vết và lấm mới sạch sẽ, Phương Tử Quân còn mượn đủ lí do tăng ca, bày tỏ mình bận rộn nhiều việc, bận đến mức cuối cùng bỏ lên giường bạn thân của cô.

Cô và Phương Tử Quân thông qua coi mắt mà quen nhau, nghiêm chỉnh mà nói, Phương Tử Quân là cấp dưới của ba cô. Ba Lâm Mân Côi- Lâm Kiến Quốc là Cục trưởng Cục lâm nghiệp thành phố Nghi Châu. Phương Tử Quân vừa khéo là một trong số những nghiên cứu sinh được tuyển vào. Mà Lâm Mân Côi là một cô gái tốt, một học sinh giỏi ngoan hiền từ nhỏ đến lớn, sau khi tốt nghiệp đại học liền nghe theo sự sắp xếp của ba thi công chức, hiện đang làm thư kí ở văn phòng xây dựng.

Theo lý thuyết, cô có công việc ổn định, gia cảnh cũng tạm được, nhưng chậm chạp không yêu đương khiến người khác cũng sốt ruột theo.

Không biết có phải lo lắng cho trọng tài dọa người của Lâm Mân Côi không, ba mới làm chủ giới thiệu cấp dưới của mình cho cô.

Kinh nghiệm của Lâm Mân Côi ít, đã một bó tuổi nhưng thực ra vẫn cất giấu một trái tim thiếu nữ, Phương Tử Quân lại có ý thân thiết, rất nhanh, Lâm Mân Côi liền rơi vào bẫy tình.

Phương Tử Quân rất đẹp trai, mặc dù quê ở nông thôn, điều kiện gia đình không tốt bằng Lâm Mân Côi, nhưng ba Lâm thích hẳn ở chỗ thành thật, còn Lâm Mân Côi thích hẳn ở chỗ nho nhã lịch sự.

Hai người ăn nhịp với nhau, Lâm Mân Côi và Phương Tử Quân tìm hiểu khoảng một năm bèn kết hôn.

Trước khi cưới, Phương Tử Quân người cũng như tên rất khiêm tốn, hiếm khi tiếp xúc thân thể với Lâm Mân Côi, cho dù hôn nhau trong giai đoạn yêu say đắm, hẳn vẫn đều biểu hiện sự ôn hòa, lễ độ.

Trước đây Lâm Mân Côi còn tưởng hẳn tôn trọng cô, bảo vệ cô, giờ nghĩ lại... Haha, chẳng qua chỉ là một trò cười.

"Phu nhân, có loại hình quen thuộc không?" bất tri bất giác, Lâm Mân Côi đã bước chân vào cửa chính Sweet cat, đèn màu ngay của chớp mắt đến mức mắt cô hơi quáng. Cô kéo vành nón xuống, che khuất nửa gương mặt, đề giọng trả lời: "Không có."

Chị Oa đứng trên thảm đỏ là người từng trải, mặc dù vành nón che phần nửa gương mặt cô gái, nhưng từ động tác nhìn ra, cô gái này chắc chắn lần đầu làm chuyện xấu.

Có điều chẳng sao cả, là phụ nữ đều có lần đầu tiên mà. Tục ngữ nói trước lạ sau quen, ba lần bốn lượt sẽ tự nhiên như ở nhà.

Chị Oa cười đến mức nhún vai cũng run rẩy, chủ động đi tới nắm tay Lâm Mân Côi. Ôi chào, cô gái này còn rất trẻ, bàn tay mềm mại không xương, tuy đáng người hơi nặng nề, nhưng da thịt mịn màng, đêm nay phò mã phục vụ có phúc phần rồi.

Mất to híp một cái, chị Oa dẫn Lâm Mân Côi vào cánh cửa vui vẻ. "Phu nhân, cô thích nhất loại hình nào?" Nếu là người mới, chị Oa rất lương tâm đề nghị loại dịu dàng.

Còn có loại hình ư? Lâm Mân Côi không biết, trong đầu tràn ngập mê hoặc, còn có sự hồi hận như có như không.

Từ nhỏ cô đã ngoan ngoãn hiểu chuyện, ngay cả chuyện vậy mực lên người giáo viên cũng chưa từng làm. Tìm trai bao? Nếu bị bà mẹ nghiêm nghị của cô phát hiện, không tróc một lớp da của cô mới lạ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Mân Côi hơi hồi hận, bàn tay cô đổ đầy mồ hôi, mà người phụ nữ bên cạnh toàn mùi nước hoa còn không ngừng dựa vào người cô.

Cô có chút muốn nôn, cố nén sự khó chịu trong lòng. Lâm Mân Côi miễn cưỡng cười cười, "Việc đó, toilet ở đâu vậy?"

Lần đầu đã chọn toilet- nơi cuồng dã thế? Trong lòng chị Oa lặng lẽ khen ngợi.

"Hành lang quẹo trái là tới." Khách đã yêu cầu đương nhiên phải thỏa mãn, chị Oa rất vui về chỉ đường cho Lâm Mân Côi.

"Cảm ơn." Kéo vành nón, Lâm Mân Côi chạy như bay tới cuối hành lang.

Bịch—

Trón nhanh quá, ngay chỗ rẽ của hành lang cô đâm sầm vào một người.

Cô không thấy rõ người nọ là ai, nhưng nghĩ rằng thân hình khổng lồ của mình chỉ sợ có thể đánh bay đối phương ra ngoài, nên Lâm Mân Côi cuống quýt nhào tới muốn kéo hẳn lại, bày tư thế mất bò mới lo làm chuông. Ai ngờ cả người vừa nhào tới trước liền giẫm lên chiếc váy dài màu đen hôm nay cô mặc, bộp một tiếng, cô ngã sấp lên người đối phương.

Cứng quá, còn cứng hơn cái đệm mỏng nhà cô. Lâm Mân Côi nghĩ thầm bên tai lại nghe được tiếng người nọ kêu đau, đột nhiên cô giật mình tỉnh lại, tay chân lạnh lẽo từ trên người đối phương bò dậy.

"Xin lỗi, xin lỗi..." Cô xin lỗi xong xoay người chạy mất.

Gặp càng nhiều người, cô càng dễ bị lộ. Phải biết rằng cô không biết xấu hổ, nhưng người nhà cô cần mặt mũi đấy.

Cô vốn là kẻ nhát gan, đến Sweet cat cũng chỉ là phát tiết lửa giận trong lòng, giờ sự khiếp đảm đã trở lại, cô chỉ muốn mau mau rời khỏi cái nơi xa lạ khiến người ta sợ hãi này.

Lượn mấy vòng, rốt cục cô cũng chạy tới cửa, đang định chuẩn bị diễn lại trò cũ, xoay người chạy.

Lại bị chị Oa rạng rỡ bắt được bàn tay mềm mại: "Phu nhân, tôi đã tìm một người thích hợp cho cô rồi, yên tâm vào đây, bảo đảm hài lòng."

"Tôi không..."

"Chúc cô tối nay vui vẻ." Lời cự tuyệt còn chưa phun ra, Lâm Mân Côi đã bị chị Oa bắt đắc dĩ đẩy vào phòng.

Trong phòng rất tối, còn có một mùi hương kỳ quái. Lâm Mân Côi hết sức miễn cảm với mùi vị, mùi hương này rất đặc thù, cô chưa từng ngửi qua, mặc dù có chút xa lạ nhưng cũng may không khó ngửi.

Không chỉ khó ngửi, còn hơi dễ ngửi.

Cô lại hít sâu một hơi.

"Phu nhân, chào ngài." Lòng cô, miệng cô đều tràn ngập mùi hương này, bỗng nhiên trong bóng tối xuất hiện một bóng người cao lớn.

Lâm Mân Côi sợ hết hồn, sức nhớ đây là hàng tốt chị Oa giới thiệu.

Nhưng lúc này cô có chút vô lực tiếp nhận, làm sao bây giờ?

Tay phải run rẩy kịch liệt, mỗi lần cô căng thẳng đều thế.

Cô nắm chặt tay mình, khi sờ trúng chiếc nhẫn trên ngón tay, bỗng dưng ô tỉnh táo. Cô đã vào rồi, thì dứt khoát làm cho xong.

Hướng chi, cô cũng muốn biết thân thể mình có thật sự khiến người ta ghê tởm như lời Phương Từ Quân nói không.

Sau vài giây chuẩn bị tâm lý, cuối cùng cô đẩy mình tiến lên, mở miệng giả vờ là khách quen.

"Này, cởi quần áo đi."

"Phu nhân không nói chuyện phiếm sao?" Phò mã dường như hơi ngạc nhiên, người vừa tới đã đi thẳng vào vấn đề cũng không nhiều.

Lâm Mân Côi khê cần môi, ép bản thân quyết định.

"Không cần, tôi không có thời gian."

Cô đúng là không có thời gian, muộn vậy cô còn chưa về, chẳng biết bà mẹ chồng lắm mồm kia sẽ nói cô thành dạng gì.

Có điều, Lâm Mân Côi đánh giá cao mình rồi, "người khổng lồ về tự tưởng, thường là người lùn về hành động", chính là nói loại người như cô.

Cô nằm trên giường, cảm xúc nhu nhược kia khiến sống lưng cô như bị thiêu cháy, cô chọt bật người dậy.

Nằm nhoài bên giường tìm cái túi đen của mình, từ trong đó lấy ra chai Laobaigan mở phân nửa ra, cô hưng hăng uống một ngụm, tiện đà nằm lại trên giường, dang rộng hai chân, bày bộ dáng anh dũng hi sinh, "Đến đây đi."

"Haha..." Phò mã bật cười, giọng hần trầm thấp, khàn khàn, từ tính, có sự trầm ổn không giống một người trẻ tuổi.

Lâm Mân Côi hơi thẹn quá thành giận, "Anh đang chê cười tôi sao?"

"Đâu có, phu nhân, cô... ngài hiểu lầm rồi. Tôi chỉ không ngờ phu nhân sẽ thẳng thắn thế."

"Hừ..." Lâm Mân Côi xoay mặt sang chỗ khác, cố nén xúc động muốn chạy mất dép, "...Nói nhảm cái gì... còn không qua đây..."

Chỉ là, đợi vài giây, phò mã cũng không qua đó.

Cô mở mắt, trong bóng tối tìm được bóng dáng cao lớn, hần nhất chai rượu cô ném snag một bên lên, trong ngăn tủ ở mép giường lấy hai ly rượu, xem dáng vẻ hình như đang rót rượu.

Đối với Lâm Mân Côi mà nói, việc này giống như từ tội đang hoãn thời gian thi hành án.

Cô khẽ cắn môi, nhìn động tác quen thuộc của người đàn ông kia, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi: "anh đang làm gì thế?"

Phò mã không trả lời, chỉ nhanh chóng bung ly rượu sang, "Nào, phu nhân, ngài nếm thử xem."

Cô tiếp nhận ly rượu, chuẩn bị uống một hơi cạn sạch, lại bị bàn tay to kia ngăn lại, "Khoan đã, phu nhân, không phải uống như vậy."

"Chứ phải uống thế nào?" Cô hơi ngạc nhiên.

Phò mã cười, cười rất dễ nghe, đồng thời nắm bàn tay mũm mĩm, mềm mại của cô đưa tới trước miệng, "Nhân duyên ngắn ngủi cũng là nhân duyên, nên uống một ly giao bôi."

Lâm Mân Côi sững sốt, bị dẫn dắt nghĩ tới chuyện đau lòng trong hôn nhân, đang chuẩn bị thủ tiêu ly rượu lại bị đối phương nắm tay, nửa ép buộc uống hết "rượu giao bôi" kia.

Chấn chấn hần có bỏ thêm thứ gì vào đấy, Laobaigan vẫn là Laobaigan cay xè, nhưng lại có thêm một ít mùi hương ngọt ngào và hoa quả.

"Anh đã cho cái gì vào vậy?" Cô hơi ngạc nhiên, nhưng thật ra đang khần trương tin đề tài.

"Bí mật" Phò mã cầm ly rượu của cô để vào ngăn tủ bên cạnh, "Phu nhân, để tôi hầu hạ ngài nhé."

Lâm Mân Côi cảm thấy hần đang kéo váy mình, cô nghĩ đến đồng thị dư trên người, bèn giữ tay hần lại.

"Anh đừng cời váy tôi."

Bàn tay kia dừng một chút, bỗng dừng thu về. Quả nhiên hần không cời váy cô, mà chỉ vén làn váy của cô lên trên. Chiếc váy dài bằng tơ tằm lạnh lẽo lướt qua da thịt trên chân cô, Lâm Mân Côi chấn động toàn thân không hiểu sao trong lòng run sợ, nhưng đôi tay kia nhanh chóng dọc theo chân cô từ bỏ lên, nơi lạnh lẽo trước đó rất nhanh bị sự nóng bỏng thay thế.

Đó là đàn ông sao? Nóng thế, khiến suy nghĩ của cô treo lơ lửng, cảm xúc dâng trào.

Chắc là Lâm Mân Côi say thật, cô cắn môi, không khỏi vận vẹo thắt lưng béo của mình một chút.

Người đàn ông nắm chân cô, từ từ leo lên, cô co rút lại, sự xâm lược của hần làm cô muốn chạy trốn.

Dường như cảm nhận được dụng ý của cô, phò mã tóm lấy chân cô, tiếp đó ôm vào lòng, cô chợt sững sốt, lại cảm thấy trên đùi nóng lên.

Gã phò mã kia thực sự đang hầu hạ cô.

Hần hôn lên cái chân thô to của cô.

Trong nháy mắt, cô xấu hổ muốn chết.

Sao cô không phải bạch phú mỹ nữ xinh đẹp da trắng nhí?

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Tất nhiên Lâm Mân Côi không phải là bạch phú mỹ (người đẹp, da trắng, giàu có), cô vai to, eo thô, giống như một thổ phỉ viên [1] vậy.

[1] Ám chỉ người vừa mập vừa xấu, lại quê mùa.

Có điều, phò mã Sweet cat quả nhiên rất chuyên nghiệp. Cho dù loại thổ phỉ viên như cô vẫn hạ mồm được, người ta còn mút bắp chân cô vô cùng tập trung, thậm chí còn xuy xuy vang dội.

Âm thanh sắc tình kia làm toàn thân Lâm Mân Côi run rẩy, từng luồng suối nóng trong cơ thể trào ra. Cô cảm thấy rất may mắn vì lúc này căn phòng tối om, nên phò mã không trông thấy nét mặt cô đã xấu hổ đến đỏ bừng.

Bất quá, kỹ xảo của phò mã đúng là rất tốt. Đối với đôi chân thô to vòng kiềng của cô, hấn lại hưng phấn tới nổi thở dốc liên tục.

Tiếng thở hỗn hển ồ ồ chỉ thuộc về đàn ông vang bên tai Lâm Mân Côi, quả thực như liều thuốc kích dục mạnh nhất. Ai nói trên thế giới này, chỉ có đàn ông háo sắc chứ.

Thể xác và tinh thần của Lâm Mân Côi đã trở về hoàn thiện, bị một người đàn ông cường tráng thế này hết sờ lại liếm, kèm theo mùi hương xa lạ trong phòng từ từ xâm nhập vào nội tâm, cả người cô nóng lên. Rõ ràng đó là một thân thể xa lạ, nhưng cô kiểm lòng không đau ôm lấy hấn.

Hình như, phò mã càng kích động cô hơn, hấn xé rách váy cô, xoa nắn bộ ngực đầy đặn của cô, nắn thành mọi hình dạng mà hấn muốn. Đồng thời, khi mỗi Lâm Mân Côi nóng lên, cô chưa kịp phản ứng đã có một đầu lưỡi vừa mềm vừa trơn chui vào.

Lâm Mân Côi muốn phun thứ xa lạ này ra, nhưng đối phương nắm lấy cằm cô, rất lâu không thể nhúc nhích, hơn nữa còn liều lĩnh chui sâu vào cổ họng cô, làm động tác thăm dò mà xâm nhập, mút lấy và chiếm giữ.

Cô và Phương Tử Quân ở bên nhau cũng từng hôn qua, nhưng mỗi lần đều là chuồn chuồn lướt nước.

Hóa ra, đây là nụ hôn nồng nhiệt tiêu chuẩn trong truyền thuyết.

Cảm giác cũng không tệ.

Lâm Mân Côi nghĩ, dù sao cũng đã làm đến mức này, kiểu cách nữa cũng có vẻ làm kiêu, may mà an tĩnh lại, vòng tay qua cổ gả phò mã như cổ vũ.

Trong bóng tối, cô không thấy rõ bộ dáng hấn, chỉ có thể thấy một đôi mắt sáng như ngọc, rạng ngời lấp lánh.

Lòng Lâm Mân Côi co rụt lại, không biết vì sao có chút sợ hãi. Cô cố gắng thả hai tay xuống, nhưng nhanh chóng bị đối phương nắm lấy, khẽ in một nụ hôn lên mu bàn tay mềm mại của cô.

Cũng do động tác này dịu dàng này, khiến trong lòng Lâm Mân Côi bỗng dưng đau xót, thiếu chút nữa trào nước mắt.

"Anh... anh không cần phải..."

Phò mã không trả lời, chỉ hôn từ mu bàn tay đến cánh tay, cuối cùng một mạch di chuyển đến cái cổ mẫn cảm của cô.

Thân thể Lâm Mân Côi run run. Phò mã giữ eo ếch cua cô, ngậm quả nâm xôi đỏ sừng sừng kia, Lâm Mân Côi giật mình một cái, hai chân mẫn cảm co rụt lại.

Mà giờ phút này phò mã đặt mình vào giữa hai chân cô, bỗng nhiên hành động, kim hai chân gãy nãy của cô nhưng vẫn không tiến vào, chỉ hung hăng vuốt ve vài cái, một luồng nhiệt liền phụt ra.

Lâm Mân Côi giống như bị viên đạn bắn trúng, sừng sốt tại chỗ.

Cho dù chưa ăn qua thịt heo, song cũng từng thấy heo chạy.

Lâm Mân Côi không dám tin nổi, cứ như vậy kết thúc rồi? Nếu cô nghĩ không sai, thì việc này.

Cô thoáng không biết làm sao. Chẳng lẽ cô gặp phải một phò mã mà chưa có kinh nghiệm.

Lâm Mân Côi cắn môi, cảm thấy nói thế hình như tổn thương lòng tự tôn lắm.

Phò mã kia tựa hồ cũng nhận ra. Hấn rút khỏi người cô, nhưng không bỏ đi chỉ khẽ in một nụ hôn lên cái trán ẩm ướt của cô.

"Xin lỗi." Giọng người đàn ông nhỏ vụn mang theo hơi thở hỗn hển thỏa mãn.

"Không..." Lâm Mân Côi ngập ngừng. "Cũng không tệ lắm...Ý tôi là trước đó vẫn tốt..."

"Lần sau sẽ không vậy nữa." Phò mã thật lòng xin lỗi. Một đôi tay giống như mê muội chạm vào ngực cô.

Lâm Mân Côi chợt tỉnh táo, đẩy phò mã ra, kéo váy của mình lên, "Tôi...phải đi rồi."

"Phu nhân..." Phò mã ở phía sau lưu luyến đuổi theo, lại bị cô đẩy ra: "Anh đừng đi theo tôi."

Gã phò mã kia hình như bị cô làm cho kinh sợ bèn dừng bước để Lâm Mân Côi một mạch lao đảo chạy tới cửa.

Cuối cùng hần nhìn bóng người biến mất trước mặt, nhếch môi khẽ bật cười.

"Lần sau...lần sau thật sự sẽ không vậy nữa... Tin tôi đi."

Lúc Lâm Mân Côi về nhà thì đã là 11 giờ đêm.

Mẹ chồng Trương Ngọc hiếm khi vẫn chưa ngủ để tiết kiệm điện bà ta chỉ mở ti vi trong phòng khách. Ánh đèn lam tối tăm chiếu sáng phòng khách rộng rãi, tạo cảm giác có chút âm trầm, quỷ dị.

Thấy Lâm Mân Côi trở về, Trương Ngọc lãnh đạm liếc cô một cái: "Sao giờ cô mới về? 1 giờ rồi, một người phụ nữ đã có gia đình thì phải chú ý chút chứ. Chỉ có những đứa không đứng đắn mới nửa đêm nửa hôm về thôi."

Lâm Mân Côi hơi khó chịu, từ sau khi biết Phương Tử Quân và Lâm Thanh Thiên vụng trộm với nhau, giờ cô cảm thấy Trương Ngọc cũng không phải dạng tốt đẹp gì.

Bất quá, xác thật là Trương Ngọc cũng không phải dạng tốt đẹp gì.

Ngôi nhà hiện tại bọn họ đang ở nằm ngay khu vực tốt nhất thành phố Nghi Châu, với diện tích 150m2. Lúc ấy, do Kim Phân Phương- mẹ Lâm Mân Côi tặng, còn Phương Tử Quân với tư cách nhà chú rể chỉ đưa hai vạn tiền lấp đặt thiết bị.

Hai vạn có thể làm gì? Chắc chỉ có thể trang trí nhà vệ sinh trong nhà Lâm Mân Côi thôi. Song, Kim Phân Phương lăn lộn ở công trường lâu rồi, đã nhiem hạo khí đàn ông, hơn nữa bà chỉ cỡ mỗi một cô con gái cưng Lâm Mân Côi, nen chi cần con rể tốt với con gái, thì có tiền hay không không quan trọng.

Do đó, cuối cùng, khi hai người kết hôn, Kim Phân Phương còn cho Lâm Mân Côi thêm tên Phương Tử Quân vào giấy tờ nhà.

Không chỉ thế, chiếc xe hiện tại Phương Tử Quân chạy vù vù cũng do Kim Phân Phương mua.

Lâm Mân Côi càng nghĩ càng tức giận. Vốn dĩ vừa mới kết hôn kì thực cũng không có gì, cô cho rằng Phương Tử Quân thật lòng với mình, vì vậy mọi chuyện cô đều vì hần mà suy nghĩ. Hần nói hần không xứng với cô, cô bảo không sao, cô có tiền có thể mua nhà, hần nói hần không có xe, bất tiện, cô liền mua xe cho hần.

Kết quả giờ ngẫm lại, mình đúng là con khờ.

Nghĩ đến Phương Tử Quân, sự áy náy và bất an trong lòng Lâm Mân Côi chỉ chốc lát đã tan thành mây khói.

Trước kia, vì yêu Phương Tử Quân nên cô còn lễ phép với Trương Ngọc, biết Trương Ngọc ở nông hân sức khở lại không tốt, cô chủ động đón bà ta lên thành phố ở cùng, còn thường xuyên mua quần áo, đồ ăn cho bà ta. Chỉ không ngờ, Trương Ngọc không thích cô con dâu béo người thành phố này, không ít lần đâm thọc ở trước mặt Phương Tử Quân.

Nghĩ đến đây, Lâm Mân Côi thay giày xong, chuẩn bị vào phòng ngủ của mình. Trương Ngọc không buông tha đuổi theo.

"Hôm nay cô đã đi đâu? Sao không về nấu cơm! Cô muốn tôi chết đói à?"

Khỏe mắt nhìn ti vi trong phòng khách, Lâm Mân Côi thấy cái kho và móng heo còn chưa kịp xử lí hết trên bàn đá cẩm thạch, trong lòng chợt lạnh lẽo, lời nói cũng lạnh theo.

"Mẹ à, chẳng phải mẹ hầm móng giò ăn rồi sao? Còn nói những thứ này làm gì!"

Hình như Trương Ngọc không ngờ Lâm Mân Côi sẽ cãi lại. Trong mắt bà ta, Lâm Mân Côi có bộ dáng khó coi, ngoại trừ trong nhà có tiền, công việc ổn định thì chả có gì khác.

Ngược lại Phương Tử Quân nhà bà ta là chàng trai tài năng xuất chúng nhất, phải sánh đôi với một kẻ xấu xí như cô cũng thật đáng tiếc.

Theo bà ta, cô gái Lâm Thanh Thiên thường xuyên đến nhà bà kia mới tốt: dung mạo xinh đẹp, miệng lại ngọt; cùng Tử Quân nhà bà ta đúng là trai tài gái sắc xứng đôi vừa lứa.

Trong lòng Trương Ngọc hết sức không vui, lại nhìn Lâm Mân Côi không đếm xỉa tới bà ta mà trực tiếp về phòng ngủ. Bà ta nhin không được hùng hổ

nói: "Phi, đặc ý cái gì! Chẳng qua trong nhà có mấy đồng tiền dơ bẩn thôi! Có gì đặc biệt hơn người đâu."

Giờ phút này, Trương Ngọc không nghĩ tới mình đang ở căn phòng được mua bằng đồng tiền dơ bẩn của gia đình Lâm Mân Côi.

Đêm nay, quả nhiên Phuong Từ Quân không trở về.

Nếu là ngày trước, Lâm Mân Côi nhất định sẽ gửi tin nhắn ngọt ngào trước khi đi ngủ:

Chồng ơi, em yêu anh.

Chồng ơi, anh phải giữ gìn sức khỏe đó.

Chồng à, ngủ ngon nhé....

Có điều, hôm nay Lâm Mân Côi không có tâm tình. Cô cảm thấy may mắn vì bà mẹ chồng tiết kiệm không bật đèn thủy tinh trong phòng khách, bằng không nhất định sẽ nhìn ra tóc tai cô xơ xé, còn có khuôn mặt ửng hồng.

Có trời mới biết, giờ phút này, bỗng dưng cô có chút hiểu rõ Phuong Từ Quân.

Quả nhiên, hoa trong nhà không bằng hoa dại bên ngoài, yêu đương vùng trộm đúng là rất có khoái cảm.

Lâm Mân Côi mon tron đôi môi phò mã từng hôn. Trên đường về, cô cảm thấy thân thể mình đều tê dại, tựa như nụ hôn kia vẫn còn lưu lại trên người cô, rất lâu không thối lui.

Làm thế nào cũng quên không được.

Lâm Mân Côi khẽ liếm môi, cuối cùng cô ngẩng đầu nhìn vào gương: hai gò má ửng hồng, đôi mắt lấp lánh, bờ môi đỏ mọng hơi ẩm ướt, đáng vẻ vô lực, khiến cô cả kinh.

Chẳng lẽ, cô cũng là một người phụ nữ dâm đãng sao?

Lâm Mân Côi khẽ vốc làn nước lạnh như băng gội lên mặt mình, hơn nửa ngày mới khiến cổ kích động không rõ trong lòng bình ổn trở lại.

Hiện tại cô rất tức giận, cô muốn ly hôn với Phuong Từ Quân.

Nhưng kết hôn và ly hôn không đơn giản như trong tưởng tượng. Về bản chất nó đã nâng lên thành chuyện của hai gia đình, hai tầng lớp xã hội.

Từ góc độ của Lâm Mân Côi suy xét, cô và Phuong Từ Quân mới kết hôn bảy ngày đã ly hôn, cộng thêm, ở bên ngoài Phuong Từ Quân rất biết làm người. Văn phòng cô đều biết chồng cô dịu dàng, sắc sảo, rất tốt với cô. Nếu cứ ly hôn thế này, những người đó chẳng biết sẽ nói thành dạng gì đây.

Lâm Mân Côi không vút nổi mặt mũi.

Lâm Kiến Quốc càng không vút nổi.

Và lại, căn phòng này kết hôn rồi thì coi như là tài sản của hai vợ chồng, hơn nữa trên giấy tờ nhà còn có tên Phuong Từ Quân. Nghĩ đến số tiền mẹ cô- Kim Phấn Phuong đổ mồ hôi nước mắt kiếm ở công trường, còn phải chia một nửa cho tên khốn Phuong Từ Quân này, Lâm Mân Côi liền nhức nhối không thôi.

Lâm Mân Côi vốn là người không quyết đoán, giờ đây trong lòng cô lại tràn ngập sự tức giận và không cam lòng.

Lâm Mân Côi càng nghĩ càng thấy bản thân uất ức, cuối cùng trong lòng lại nảy ra ý định trả thù.

Anh lừa gạt tôi, vậy tôi cũng sẽ lừa gạt anh.

Chẳng những phải lừa gạt anh, mà còn phải lấy lại mọi thứ tôi bỏ ra

Có điều đối với Lâm Mân Côi- người mới bước ra xã hội một năm mà nói, những chuyện này quá thử thách chỉ số IQ và EQ, cô tự cảm thấy cái đầu nhỏ bé của mình không đủ dùng.

Suy nghĩ hơn nửa ngày, đầu óc Lâm Mân Côi muốn phát đau, nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách trả thù đôi tiện nhân đó.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Sau khi tỉnh ngủ, tác giả sẽ đi từ trên trời giáng xuống mở bàn tay vàng ngược tra nắm tiện nữ, cứu vớt nữ chính yếu đuối ra khỏi dầu sôi lửa bỏng sao?

Đừng đùa, đó chắc chắn chưa tỉnh ngủ, còn đang nằm mơ đấy.

Lâm Mân Côi ngủ một giấc đến khi mặt trời lên cao. Giường lạnh, quả nhiên Phương Tử Quân cả đêm không về.

Tuy rằng đã biết sự thật này, nhưng trong lòng Lâm Mân Côi vẫn không khỏi dâng trào một chút thất vọng.

Kỳ thật con người đều như vậy, biết rõ mình đã sai, mà vẫn không biết hối cải.

Chẳng những không biết hối cải, còn một mực chắc chắn rằng mình không sai.

Đây là tiêu chuẩn của kẻ tiện nhân. Rõ ràng, đôi tiện nhân đó từ tam quan cho tới bất kì phương hướng nào đều phù hợp tiêu chuẩn này.

Không đếm xỉa tới việc tối qua Phương Tử Quân có tỉnh táo mà vong (chết vì miệt mài quá độ) trên giường Lâm Thanh Thiên hay không. Hiện giờ Lâm Mân Côi rất đói bụng liền chuẩn bị đứng dậy tìm đồ ăn.)

Từ ngày ở chung với Trương Ngọc, Trương Ngọc chả khác gì thái hậu nương nương của cô. Cho dù có bận rộn đi nữa, sáng trưa tối ba bữa đều do Lâm Mân Côi xuống tay. Chẳng những phải nấu những món có hương vị thơm ngon, dinh dưỡng phong phú, mà còn phải cung kính chuẩn bị bát com giờ tới đình đầu cung thỉnh lão phật gia thánh an.

Đấy, tiện nhân đều có thói quen như thế.

Khi Trương Ngọc thấy Lâm Mân Côi đi ra, đã là 9 giờ sáng. Bà ta gõ cửa hồi lâu, Lâm Mân Côi cũng có để ý đến bà ta.

Trương Ngọc một bụng tức giận, lại không muốn tự tay làm bữa sáng. Sau khi ra ngoài mua một cái bánh bao lấp bụng liền trở về, quyết tâm dạy dỗ thứ con dâu không hiểu chuyện này.

"Cô muốn bỏ đói tôi hả? Cũng không nhìn xem mấy giờ rồi, 9 giờ rồi đấy. Nếu cô ở nông thôn, mặt trời đã bò qua sườn núi..."

Trương Ngọc quả nhiên nổi giận đùng đùng. Lâm Mân Côi nhìn bà ta một cái, đi thẳng vào phòng bếp lấy hộp sữa chua ra uống một ngụm. Sau đó mới lạnh lùng nói: "Hôm nay là cuối tuần."

"Cho dù cuối tuần thì sao? Người như cô ích kỉ vừa thôi. Không biết trong nhà có người già không chịu nổi con đói à?"

Lâm Mân Côi lấy bánh bao trong tủ lạnh ra cắn một miếng: "Nếu không chịu nổi con đói thì tự đi tìm cái gì ăn... Hơn nữa, chả phải mẹ đã ăn rồi sao?"
Đùng tưởng rằng cô không thấy vụn bánh bao rơi trên áo bà ta.

"Mày...mày là một con điếm! Mày dùng giọng điệu gì đấy? Sao mày dám nói với tao như vậy?" Trương Ngọc hét lên một tiếng, nét mặt già nua đỏ bừng.

Lâm Mân Côi thảnh thơi khoát tay, "Con là con điếm, vậy con trai mẹ thì là kẻ tốt lành gì?"

Nghĩ đến Phương Tử Quân, Lâm Mân Côi chẳng còn khẩu vị, vứt cái bánh bao vừa ăn một miếng đi, kiểu lãng phí này khiến Trương Ngọc nhức nhối một trận.

"Mày là con điếm chết tiệt, mày phá của vậy! Trời đánh chết mày tao không nỡ ăn thừa lại cho Tử Quân, mà mày chỉ ăn một miếng đã vứt bỏ. Cứ tiếp tục thế này, nhà của chúng tao sẽ bị mày phá hết..."

Trương Ngọc cắn nhằn không ngừng, vẻ mặt đau khổ.

Trong lòng Lâm Mân Côi sáng khoái vô cùng, cũng mặc kệ Trương Ngọc ở đằng sau mắng thế nào, lấy túi xách trực tiếp ra ngoài.

Cô nhất định phải ly hôn, có điều cô coi như khá bình tĩnh.

Hiện tại ly hôn, không phải vô cơ cho đôi gian phu dâm phụ kia được lời sao?

Cho dù ly hôn, căn phòng này cũng phải là của cô.

Lâm Mân Côi quyết định về nhà thăm dò ba mình- Lâm Kiến Quốc một chút. Dù sao chỗ dựa lớn nhất của con cái chính là ba mẹ mình mà.

Lúc đến Lâm gia, không ngờ là dì Lâm ra đón.

Thấy dì Lâm, trong lòng Lâm Mân Côi lại dâng trào một ít khó chịu.

Không sai, dì Lâm là người nấu com cho nhà cô.

Mẹ Kim Phân Phương quanh năm ở công trường, lắm lúc còn đi nơi khác công tác rất ít khi về nhà. Trong khi đó, ba Lâm Kiến Quốc cũng làm việc bận rộn, nên từ rất sớm trước đây, Kim Phân Phương bèn giới thiệu bạn tốt của bà là Lâm Xảo đến nhà bà hỗ trợ nấu cơm.

Lần hỗ trợ này kéo dài tận mười mấy năm.

Lâm Xảo chính là dì Lâm, mẹ Lâm Thanh Thiện.

Nghĩ đến Lâm Thanh Thiện, Lâm Mân Côi không thể vui vẻ với dì lâm nổi, lạnh lùng gật đầu xem như chào hỏi.

Lâm Xảo không ngờ Lâm Mân Côi luôn ngoan ngoãn, hiểu chuyện lại lãnh đạm với bà ấy như thế, hơi sững sốt, lập tức nhiệt tình tiến lên đón, "Mân Côi, sao sắc mặt con kém vậy? Có phải gần đây quá mệt mỏi không? Không sao, trong bếp dì có nấu món vịt hầm củ cải chua, bổ âm, rất tốt cho phụ nữ. Dội lát nữa dì múc một bát cho con nhé... Đúng rồi, Từ Quân cũng đang ở đây đó, con đến tìm nó hả?"

Không ra tay đánh người tươi cười.

Lâm Mân Côi nuốt con giận này xuống, thầm nghĩ, dù Lâm Thanh Thiện có sai thế nào, nhưng dì Lâm thật sự rất tốt với cô.

Từ nhỏ, Kim Phân Phương thường xuyên không ở nhà, cô gần như do Lâm Xảo nuôi lớn. Người phụ nữ này chăm sóc hai cha con cô, luôn tốt với bọn cô, thậm chí còn tốt hơn đứa con gái ruột Lâm Thanh Thiện. Hơn nữa mấy năm trước, nghe nói chồng của Lâm Xảo cũng bởi vì bà ấy quá thân thiết với nhà họ Lâm mà lơ là người nhà mình nên ly hôn với bà ấy.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lâm Mân Côi hơi hòa hoãn, "Không có việc gì, dì Lâm, dì bận rộn mà, con đi tìm ba con một chút."

Cô đứng là không ngờ Phương Từ Quân lại ở nhà cô.

Đây là sao? Tối qua không chết trên giường Lâm Thanh Thiện, giờ đến đây chuẩn bị lừa gạt bà cô à?

Mang thoe sắc mặt không tốt, Lâm Mân Côi đi tới phòng sách trong phòng.

Có lẽ vì ở nhà, nên cửa phòng sách không đóng kín, chỉ khép hờ.

Lâm Mân Côi đang chuẩn bị đẩy cửa vào, bỗng nhiên nghe được giọng nói khó xử của ba mình-Lâm Kiến Quốc: "Từ Quân, con mới lên làm chủ nhiệm đây, làm vậy có phải quá to gan không? Ba có thể hiểu ý chỉ chiến đấu của người trẻ tuổi, nhưng hiện tại con cũng biết rồi, bí thư Quân rất coi trọng công trình lâm nghiệp, muốn kiếm một chút ở chỗ này, ba sợ..."

Lâm Mân Côi dừng bước, trực giác cho cô biết có cái gì đó không đúng.

Quả nhiên trong phòng, Phương Từ Quân thấy Lâm Kiến Quốc không chịu ký tên, trầm mặc một hồi liền nở nụ cười: "Ba, con biết suy nghĩ của ba, nhưng thị trường Hoàng đã lên tiếng rồi, cháu ông ta đang làm chuyện này. Hẳn là quản lý bên phát triển công lâm nghiệp. nếu lần này làm phật lòng hẳn, con sợ về sau chúng ta ở trong cơ quan rất khó sống..."

Lâm Kiến Quốc rõ ràng cũng chần chờ: "Từ Quân, quả nhiên ba không nhìn lầm con, suy nghĩ của con đúng là thấu đáo. Mới đến đây có một năm đã nhìn rõ cái ngành này. Chẳng qua..."

Lâm Kiến Quốc thờ dãi một tiếng, lại lên tiếng nhưng giọng nói đã nhỏ hẳn: "Nếu chúng ta bị điều tra, mất chức không nói, chỉ e còn có thể ngồi tù..."

"Thị trường Hoàng còn chưa sợ, chúng ta sợ cái gì." Phương Từ Quân mỉm cười đứng lên, đồng thời đưa một bức thư cho Lâm Kiến Quốc: "Ba, đây coi như quà con hiếu kính ba..."

"Từ Quân, chúng ta là người một nhà, không cần..." Lâm Kiến Quốc đẩy tay Phương Từ Quân ra, chuyện vẫn chưa thành đầu.

"Hai người làm gì vậy?" Mặc dù Lâm Mân Côi chỉ là tay mơ trong giới công chức, nhưng quan sát bộ dáng của họ, lắng nghe đối thoại của họ cũng dần dần hiểu.

Dung sức đẩy cửa ra, Lâm Mân Côi thất vọng nhìn ba mình.

"Ba...Ba đang làm gì vậy? Hai người... hai người tham ô sao..."

"Mân Côi Con đang nói gì thế!" Lâm Kiến Quốc bị phát hiện, gương mặt già nua đỏ bừng, "Con bé chết tiệt này, con nói bậy bạ gì đó!"

"Con không có nói bậy..." Lâm Mân Côi còn muốn tranh cãi, Phương Từ Quân đã bày vẻ mặt yêu thương tiến lại gần: "Mân Côi, sao em tới đây? Buổi sáng anh còn định gọi điện cho em, nhưng chợt nhớ em vất vả cả tuần, nhất định thêm ngủ, nên không đánh thức em dậy."

Đóng kịch giỏi thật. Trong lòng Lâm Mân Côi muốn vỗ tay khen ngợi hẳn, trái tim càng ngày càng lạnh, lời nói ra cũng không nhiệt tình nữa.

Tại sao anh lại ở đây?"

"Mân Côi, em sao thế?" Thấy tâm tình Lâm Mân Côi hình như không tốt, Phương Tử Quân vô cùng sốt sắng, tiến lên sờ trán Lâm Mân Côi: "Sắc mặt kém vậy? Có phải anh không ở nhà, nên em không ngủ được không?"

"..." Lâm Mân Côi ngơ ngác nhìn Phương Tử Quân tới gần. Nhìn kỹ, quả nhiên đáng đáp Phương Tử Quân không tởi, có vốn liếng dụ dỗ phụ nữ. Da mỏng thịt mềm, đeo mắt kính không gọng trông nhã nhặn làm sao, ngẫu nhiên còn cười hơi hé răng. Dáng vẻ này chính là tổng tài phúc hắc điển hình trên ti vi, chứ đâu phải như hiện tại- một chủ nhiệm Cục lâm nghiệp nhỏ nhoi không thành công.

Trong nháy mắt như thế, Lâm Mân Côi cảm thấy một màn hôm qua chỉ do cô ảo tưởng ra, không có lạc lối, không có ngoại tình, cũng không có phản bội.

Cô vẫn là cô vợ ngoan hiền đợi ở nhà chờ Phương Tử Quân lâm hạnh.

Phương Tử Quân dựa vào rất gần, trên người mơ hồ toát ra mùi hương xa lạ đập vào mũi cô.

Lâm Mân Côi véo véo mũi. Mùi này chẳng phải là mùi nước hoa lần trước Lâm Thanh Thiên qua Pháp mua sao? Một bình nhỏ hơn mấy ngàn tệ, lúc đó, cô ta còn đắc ý ở trước mặt cô, nói rằng phụ nữ phải tốt với mình một chút, còn đối với những người phụ nữ khác và đàn ông thì phải hận một chút.

Ban đầu cô coi cô ta như chị em tốt, nhưng từ trước đến nay, người ta lại coi cô như kẻ địch.

Hiện tại xem ra, Phương Tử Quân và cô ta chắc đã sớm quán lấy nhau rồi.

Lâm Mân Côi nhìn thấy dáng vẻ mình trong con người đen như mực của Phương Tử Quân.

Khuôn mặt to béo tái nhợt, đôi mắt lơ mơ tối tăm, bờ môi không có chút huyết sắc, còn lời thì lách thép, tóc tai lộn xộn, bỗng nhiên cô tỉnh táo.

Một người phụ nữ như vậy, ngay cả chính cô còn muốn khinh bỉ hướng chỉ Phương Tử Quân.

Phụ nữ luôn muốn đàn ông yêu cả con người và tâm hồn mình. Nhưng không ngờ đôi mắt đàn ông luôn mọc bên dưới, thứ theo bản năng đập vào mắt hần đầu tiên lúc nào cũng là vẻ ngoài của phụ nữ.

Về phần con người và tâm hồn, cũng phải do bộ phận sinh dục của hần đủ dài đủ thô đủ điều kiện vào bên trong mới được!

Lâm Mân Côi rũ mắt xuống, trong lòng ngầm hạ quyết định.

Cho dù có thua, cô cũng không muốn thua trắng tay.

Đóng kịch thôi, lẩn lộn trong cái ngành này, người nào không biết đóng kịch chứ?

Thấy Phương Tử Quân lo lắng tới gần, còn mập mờ phun ra một câu. Lâm Mân Côi cũng cười hi hi đón lấy.

"Đúng vậy, cơ mà anh đó, trên người có mùi gì thế, ý, hình như mùi nước hoa. Có phải mùi của con hồ ly tinh nào bên ngoài không?"

Lâm Mân Côi nửa thực nửa giả nói.

Cô thực sự không nhìn lầm, mặc dù rất nhanh nhưng trong con người Phương Tử Quân quả thật thoáng qua vẻ chột dạ. Bất quá, hần che dấu rất giỏi, ôm chặt lấy thất lung mập mạp của cô, bày bộ dạng thâm tình, chân thành, "Có tiểu hồ ly nũng nịu như em rồi, anh còn để ý ai nữa..."

Tiểu hồ ly... Lâm Mân Côi có cảm giác hơi buồn nôn.

Hư tình giả ý. Nói giống như thật ấy.

Lâm Mân Côi bội phục trình độ đóng kịch của gã đàn ông này, trong lòng phi nhỏ hần đồng thời thật ra càng khinh bỉ mình hơn.

Có mắt như mù, mới coi trọng một gã tiểu nhân hai mặt, lá mặt lá trái như thế.

Chẳng những lừa gạt cô, bây giờ còn định kéo ba cô xuống nước sao?

Lâm Mân Côi thẹn thùng cười, chỉ chỉ ngoài cửa, "Di Lâm ở bên ngoài có nấu canh, anh đi uống chút canh đi. Em và ba lâu ngày không gặp, muốn tâm sự tý."

Phương Tử Quân thấy thế, chợt nhớ ba vợ vẫn còn ở đây. Khuôn mặt điển trai hột thời đỏ lên, dường như rất xấu hổ, ho khan một tiếng mới lui ra ngoài.

"Vậy, ba, chuyện con nói ba cứ cân nhắc đi, giờ con ra ngoài trước."

Hắn đỏ mặt, nhìn Lâm Mân Côi bằng ánh mắt lưu động, dạt dào tình cảm, quả thật sắm vai vợ chồng mới cưới giống y như đúc.

Trong Mân Côi khịt mũi khinh bỉ, nhưng không biểu hiện ra ngoài. Cô đi qua ôm lấy cánh tay ba: "Ba, hai người vừa nói gì vậy? Con nghe được Từ Quân muốn ba kí tên... Ký gì thế ạ..."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Lâm Kiến Quốc thấy Lâm Mân Côi thân thiết đi tới, chút khó chịu trước đó cũng nhanh chóng biến mất, kéo tay con gái thân thiết xoa: "Mân Côi, sao con tới đây?"

Nhưng Lâm Mân Côi không thoải mái như Lâm Kiến Quốc, chỉ nhìn văn kiện trên bàn, tràn ngập lo lắng: "Ba, vừa này văn kiện Từ Quân bảo ba ký tên, sẽ xảy ra chuyện gì không?"

Lâm Kiến Quốc thờ dài một tiếng, buông tay Lâm Mân Côi ra, "Mân Côi, ba đã lẫn lộn trong quan trường hai mươi năm, từ nhỏ đều dạy con thân bất do ki. Lần này không phải ba muốn ký tên, mà nhất định phải ký, con có biết đội xây dựng nhận thầu công trình lâm nghiệp kia là ai không?"

Lâm Mân Côi thành thật lắc đầu.

Lâm Kiến Quốc lại thờ dài bất đắc dĩ: "Hắn là cháu ruột của thị trưởng Hoàng chúng ta, thị trưởng Hoàng lại là chủ quản lâm nghiệp bên này, con bảo ba phải làm sao đây?"

Nỗi khổ tâm của Lâm Kiến Quốc, Lâm Mân Côi cũng hiểu, thân tại kỳ vị, thân bất do kỳ [1].

[1] Thân tại kỳ vị, thân bất do kỳ: Người ở vị trí đó, không thể làm khác được, buộc lòng phải nghe theo ý người khác.

"Vậy làm sao giờ?"

"Chỉ có thể hi vọng hắn đầy đủ văn kiện chứng từ, chỉ cần có đủ, đến lúc tra ra chúng ta còn có thể ăn nói." Lâm Kiến Quốc kéo tay con gái, suy nghĩ của ông rất đơn giản, việc này cô biết càng ít càng tốt, dù sao con gái ổn định một nghề là được, không cần ở quan trường lục đục đấu đá nhau.

Chẳng qua, Lâm Mân Côi không thoải mái như Lâm Kiến Quốc, cô mím môi, thử dò xét hỏi một một câu: "Ba, chuyện này có phải Từ Quân làm không?"

"Không phải... Từ Quân là một đứa thông minh, hiện tại lại kết hôn với con rồi, nó không thể giúp người ngoài." Lâm Kiến Quốc hiểu ý Lâm Mân Côi, hơi khó hiểu, trước đây đứa con gái này đối với Phương Từ Quân luôn nói gì nghe nấy, tại sao hôm nay bỗng nhiên nghi ngờ nhỉ.

Ông tưởng vợ chồng son có mâu thuẫn, nên thử dò xét một câu.

"Mân Côi, có phải con và Từ Quân có mâu thuẫn không?"

Viên mặt Lâm Mân Côi hơi chua xót, đối mặt với sự quan tâm của ba, cô thực sự rất muốn kể hết tất cả mọi chuyện.

Thực tế, quả thật cô muốn nói lắm.

Nhưng, Lâm Kiến Quốc thấy cô chần chừ do dự, tưởng cô dờ dính trẻ con, bèn kéo tay cô, ý vị sâu xa nói với cô. "Mân Côi, con kết hôn rồi sẽ không như ở nhà nữa, vợ chồng phải giúp đỡ lẫn nhau mới tiến xa được, con không thể tùy hứng, giống như trước vậy... Con người Từ Quân không tệ, con phải biết trân trọng."

"Ba..." Lâm Mân Côi thoáng không thể tin nổi, người ta đều là ba vợ không vừa mắt con rể, nhà bọn họ ngược lại ba vợ càng nhìn con rể càng thích.

Cô hoài nghi sâu sắc, nếu giờ vạch trần Phương Từ Quân, liệu Lâm Kiến Quốc có tin không?!

Thực ra, Lâm Mân Côi biết Lâm Kiến Quốc muốn một đứa con trai, nhưng Kim Phấn Phương chỉ sinh một đứa con gái như cô, còn là đứa con gái nhu nhược vô dụng, cô cũng biết nguyên nhân Lâm Kiến Quốc thích Phương Từ Quân phần lớn là vì trên người Phương Từ Quân ông nhìn thấy bản thân lúc còn trẻ.

Từ tầng lớp thấp nhất xuất hiện, mang theo một trái tim lợi ích một mạch trèo lên.

Cô có thể hiểu hoàn cảnh của ông, nên cô chần chừ, giờ không có bất kỳ bằng chứng nào, Lâm Kiến Quốc sẽ tin cô sao?

Hay bảo cô nhin, đàn ông làm xằng làm bậy bên ngoài không quan trọng, mà quan trọng là về nhà là được.

Rất nhiều suy nghĩ hiện lên trong đầu Lâm Mân Côi, trong lúc cô do dự, Phương Từ Quân đã tới gõ cửa.

"Mân Côi, ba, ăn cơm thôi."

Bữa cơm này Lâm Mân Côi hoàn toàn chẳng có khẩu vị. Gã tiểu nhân Phuong Từ Quân này đóng kịch quá giỏi, trước mặt Lâm Kiến Quốc không ngừng giả vờ ăn cho cô, bày dáng vẻ người đàn ông tốt yêu thương vợ. Dáng vẻ này khiến Lâm Mân Côi càng thêm tin rằng nếu cô nói với Lâm Kiến Quốc hấn ngoại tình thì ông tuyệt đối không tin.

Không sao, cô cũng chưa muốn xé mặt nhanh vậy.

Cho dù rời đi, cô cũng muốn hãnh diện mà rời đi.

Hít sâu một hơi, lúc lên xe, Lâm Mân Côi còn đưa tay cho Phuong Từ Quân.

Đóng kịch mà, ai sợ ai.

Lâm Mân Côi và Phuong Từ Quân vừa bước vào cửa, đã thấy Trương Ngọc thân thiết kéo tay Lâm Thanh Thiển ngồi trên salon nói gì đó.

Giờ Lâm Mân Côi thấy Lâm Thanh Thiển là không thoải mái, cô biết dung mạo Lâm Thanh Thiển xinh đẹp, từ nhỏ đến lớn, vô số đàn ông quỳ dưới gấu quần cô ta, một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương thế này tại sao nhất định phải cướp đàn ông của cô?

Huống chi bọn họ là chị em tốt cùng nhau lớn lên.

Lâm Mân Côi không hiểu nổi, nhưng Lâm Thanh Thiển và Phuong Từ Quân có một chân đã trở thành sự thật. Rõ ràng tiện nhân ở ngay trước mặt, nhưng vì muốn xả giận, vì muốn không thua hoàn toàn,

Lâm Mân Côi gắng gượng nhịn sự khó chịu trong lòng xuống. Lâm Thanh Thiển thấy Lâm Mân Côi và Phuong Từ Quân một trước một sau trở về, trong lòng mừng rỡ, cô ta lễ phép đứng dậy, đi tới chỗ Lâm Mân Côi.

Thấy sắc mặt Lâm Mân Côi kém, cô ta mừng thầm, ngoài mặt lại giả vờ làm chị em tốt tri kỉ, tiến lên một bước đỡ tay Lâm Mân Côi, "Sao thế, chị Mân Côi? Sắc mặt chị kém lắm."

"Chắc tôi qua ngủ không ngon ấy mà." Lâm Mân Côi thân nhiên đồng thời âm thầm rút tay ra khỏi Lâm Thanh Thiển.

Lâm Thanh Thiển sững sờ, lập tức đuổi theo tiến lên trước vài bước, "Sao vậy? Có muốn lấy chút thuốc không?"

Sự thành thật quan tâm tự cho là đúng của cô ta khiến Lâm Mân Côi muốn nôn, rõ ràng đã nhận được con khó chịu, nhưng phải gắng gượng chống đỡ, ứng phó.

Thể xác và tinh thần của Lâm Mân Côi mệt mỏi rã rời, rất muốn ngọc đá cùng vỡ: "Cô đó, đồ tiện nhân, cút đi!"

Lúc này Trương Ngọc ở một bên lại ôn hòa nói: "Cũng không phải thiên kim tiểu thư gì, suốt ngày khó chịu chỗ này, khó chịu chỗ kia, cỡ tuổi cô ta, bác còn phải ôm con lên núi đốn củi đấy..."

Lời của Trương Ngọc khiến lửa giận của Lâm Mân Côi xì một tiếng bùng cháy, đang muốn phản bác lại, nhưng Phuong Từ Quân đã đi tới âm thầm bóp hông cô, còn nói với Trương Ngọc, "Mẹ, Mân Côi khó chịu thật, mẹ có thể nói ít vài câu được không?"

Trương Ngọc sợ đứa con trai này của mình, phải biết rằng Phuong Từ Quân là chỗ dựa của cả đời bà ta đó.

Bà có thể không thích Lâm Mân Côi, nhưng lại chẳng dám không nghe Phuong Từ Quân.

Thấy Phuong Từ Quân nặng lời với mình, Trương Ngọc chợt biến sắc, môi thoáng run run, hình như cảm thấy hết sức uất ức, song cuối cùng chẳng nói gì, đi thẳng vào phòng.

Phuong Từ Quân cũng mặc kệ, vào nhà bếp rót một ly nước cho Lâm Mân Côi, dứt cô uống, còn vỗ vỗ lưng cô nói: "Mân Côi, em đỡ hơn chút nào chưa?"

Một ly nước đá dập tắt không ít lửa giận của Lâm Mân Côi, cô biết tính tình mình hơi nóng nảy, từ nhỏ giáo viên từng dạy, người có kiên trì có nghị lực luôn luôn có thể cười đến phút cuối cùng.

Cô muốn cười, nhưng cũng biết rõ, bây giờ không phải lúc.

Cô uống một ly nước xong, giống như một bông hoa héo rũ lần nữa có sức sống vậy, nói với Lâm Thanh Thiển luôn một mực căng thẳng: "Thanh Thiển, hôm nay sao em rảnh rỗi tới đây thế?"

Hôm nay Lâm Thanh Thiển mặc một chiếc áo len rộng hở vai màu cà phê, bên dưới phối với một chiếc quần jean cực ngắn, lộ ra đôi chân vừa dài vừa thẳng. Vài ngày không gặp, hình như cô ta đã đổi một kiểu tóc mới, mái tóc xoăn dài làm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ta đặc biệt yêu kiều.

Trong lòng Lâm Mân Côi thờ dãi một tiếng, không thể không nói, một cô gái như vậy ngay cả cô còn cảm thấy đẹp mê người, huống chi đám đàn ông nông cạn kia.

Lại nhìn mình, cả người toàn thịt béo, vĩnh viễn chỉ dám mặc quần dài đen, rõ ràng mới hai mươi ba tuổi nhưng nhất định biến mình thành bác gái. Lâm Mân Côi âm thầm nghĩ đến nguyên nhân mình bị phản bội, thực ra cũng tại cô một phần

Có điều, bất kể nói thế nào, bạn thân và chồng cùng phản bội đã trở thành một sự thật vững chắc như thép.

Nuốt xuống khó chịu trong lòng, Lâm Mân Côi cười nói: "Gần đây chẳng phải em đang bảo vệ luận văn tốt nghiệp à? Sao rảnh tới đây chơi vậy?"

"Aizz... chị và anh rề rần hôn trắng mặt quên mất cả em..." Lâm Thanh Thiển cười nũng nịu với cô, "Luận văn tốt nghiệp em đã bảo vệ lâu rồi, em chuẩn bị dọn nhà đây... Vì thế muốn mượn xe của chị, đương nhiên tốt nhất mượn luôn anh rề..."

Còn mượn? Chẳng phải cô ta đã dung từ sớm rồi sao?

Trong lòng Lâm Mân Côi lạnh lùng chế giễu, ngoài miệng lại cười như không cười: "Nếu chị không cho mượn thì sao..."

Lâm Mân Côi không phải người giỏi nói đùa, bình thường cũng không thích mở những cuộc nói đùa ngốc nghếch quái lạ với đám người trong đơn vị.

Cô vừa nói thế, Lâm Thanh Thiển ngây ngẩn cả người, "Chị Mân Côi..."

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thanh Thiển sợ đến mức trắng bệch, đột nhiên Lâm Mân Côi cảm thấy quả thật nếu phải ly hôn thì đúng là cho bọn họ được lợi, ít nhất phải dẫn vật tinh thần bọn họ một trận.

Trong lòng hạ quyết định, Lâm Mân Côi vỗ vỗ tay Lâm Thanh Thiển, dịu dàng nở nụ cười: "Chị nói đùa đấy, em xem sắc mặt em trắng bệch vậy, sao thế? Bệnh của chị lây cho em hả?"

Lâm Thanh Thiển dường như thở phào nhẹ nhõm, hồn dỗi một tiếng, đánh tay Lâm Mân Côi, "Chị Mân Côi, em bị chị dọa chết mất."

Lâm Mân Côi vẫn cười, có điều ánh mắt lạnh lẽo nhìn Phương Tử Quân ở bên cạnh, cũng sắc mặt trắng bệch, mặt cắt không còn giọt máu.

Xem ra bị dọa không chỉ có mỗi Lâm Thanh Thiển nha.

Đương nhiên, cuối cùng Lâm Mân Côi vẫn cho mượn. Cô đang lo không tìm được chứng cứ hai người vụng trộm mà, nếu thực sự ly hôn, chỉ sợ sẽ đòi chia một phần gia sản, nhưng nếu có những chứng cứ này thì kết quả lại khác.

Lâm Mân Côi mang theo di động, thừa dịp Phương Tử Quân và Lâm Thanh Thiển ra cửa cũng lặng lẽ đi theo.

Lâm Thanh Thiển tốt nghiệp đại học xong vẫn chưa tìm được việc làm, cũng chưa nghĩ kỹ làm công việc gì, nhưng trường học sắp nghỉ hè, dọn dẹp kí túc xá, nên cô ta phải dọn ra ngoài.

Lâm Thanh Thiển thuê một phòng trọ nhỏ cách trường học không xa, Lâm Mân Côi đã tới chỗ này một lần, đương nhiên biết đường.

Cô thấy Phương Tử Quân và Lâm Thanh Thiển tiến vào, bèn cầm điện thoại trốn một bên, đợi bọn họ thân mật liền chụp ngay.

Kết quả, khiến Lâm Mân Côi thất vọng là, chiều hôm đó Phương Tử Quân chỉ giúp Lâm Thanh Thiển dọn nhà, hai người ngay cả lời cũng rất ít nói, chứ đừng nói là ngôn ngữ chân tay thân mật.

Lẽ nào ngày đó chỉ là ảo giác của cô ư?

Lâm Mân Côi cắt di động đi, thoáng buồn bực, chẳng lẽ mình bị bệnh tâm thần thật.

Không có được thứ mình muốn, Lâm Mân Côi buồn bực chuẩn bị về nhà.

Vừa định rời khỏi, chợt thấy Phương Tử Quân nhận một cú điện thoại, sau đó không giúp Lâm Thanh Thiển dọn đồ đạc nữa mà rời đi ngay.

Muốn đi đâu nhì? Lâm Mân Côi hơi ngạc nhiên.

Trong chốc lát, Phương Tử Quân gọi tới, báo rằng tối nay trong cục hẳn có chuyện, không thể về nhà, bảo cô tự chăm sóc mình.

Lâm Mân Côi nhìn Phương Tử Quân rời khỏi chỗ Lâm Thanh Thiển, trong lòng có chút khó hiểu, lẽ nào Phương Tử Quân thực sự có chuyện quan trọng?

Cô gọi điện cho Lâm Kiến Quốc, nói bóng gió, không ngờ lần này Phương Tử Quân quả thực không nói dối, đúng là có hội nghị khẩn cấp.

Đã thế, Lâm Mân Côi đành về nhà.

Bất quá nghĩ đến gương mặt ôn hòa của Trương Ngọc, Lâm Mân Côi chẳng còn tâm tình gì trở về.

Cô bèn tùy tiện dạo phố, đợi đến khi nhìn thấy đèn lồng, cô mới tỉnh hồn lại thì người đã tới Sweet cat.

Trong lòng cực kỳ xấu hổ, đang chuẩn bị rời đi, trước cửa xuất hiện một người phụ nữ. Trông thấy cô, trong mắt cô ấy lóe lên tia sáng, lập tức kéo Lâm Mân Côi lại.

"Phu nhân, cô đến rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Lâm Mân Côi giống như trúng tà vậy, chẳng biết sao cô không quên được cảm giác tối đó gã phò mã kia hôn cô.

Tê tê đại đại, rõ ràng là người xa lạ, lại làm cô cảm thấy thân thể hai người quen thuộc, phù hợp biết nhường nào.

Lâm Mân Côi nghĩ có lẽ vì thể xác và tinh thần của mình đều trở về hoàn thiện, mà nam nữ trưởng thành đại khái đều có bản năng dục vọng của mình.

Cô không cảm thấy suy nghĩ này của mình đáng xấu hổ, còn hơn Phuong Tử Quân giả vờ dịu dàng rồi âm thầm đâm một dao sau lưng, cô nghĩ mình cũng không tệ.

Trong lúc cô mơ hồ, chị Oa đã kéo tay cô nhiệt tình đón cô vào.

"Ồi chào, phu nhân, lần trước ngay cả tiền phòng ngài cũng không trả đã đi mất, làm hại người ta lo lắng có phải bắt mất với phò mã của bọn tôi không?"

Chị Oa vừa nói thế, trong đầu Lâm Mân Côi liền nghĩ tới gã phò mã nằm trên người cô, ma sát chưa được mấy cái đã phun ra mất. Mới nghĩ như vậy, đúng là hơi bất mãn.

Nhưng đổi một hướng khác suy nghĩ, mình là cô gái qua miệng Phuong Tử Quân thì kinh tởm đến mức vừa cởi đồ đã mềm nhũn, mà cô lại khiến một người đàn ông bộc phát lửa dục nhanh chóng phun ra ngoài, đây không phải khía cạnh thỏa mãn lòng hư vinh của cô gái như cô sao.

Vừa nghĩ vậy, Lâm Mân Côi muốn gặp gã phò mã kia lần nữa.

Hắng giọng một cái, Lâm Mân Côi xoay mặt sang chỗ khác nói: "Cái đó, tôi muốn người lần trước, đúng rồi, hần tên gì?"

Chị Oa sững sờ, lập tức cười phong tình vạn chủng, "Hần tên là Jack, tôi dẫn cô đi tìm hần."

Ánh đèn trên hành lang rất mờ, Lâm Mân Côi xoay đầu nhìn thấy nụ cười mập mờ của chị Oa.

Chẳng biết sao cô cảm thấy nụ cười của chị Oa hơi là lạ.

Bất quá, rất nhanh, chị Oa nắm tay cô đi đến căn phòng lần trước. Cô còn chưa kịp do dự, chị ấy đã đẩy cô một cái, đồng thời tặng cô một câu giống như lần trước.

"Chúc ngài tối nay vui vẻ." căn phòng rất quen thuộc, mùi hương trong phòng càng quen thuộc hơn, có điều quen thuộc nhất vẫn là người đàn ông tựa bên cửa sổ.

Ngon đèn trong phòng rất mờ, Lâm Mân Côi hết sức vui lòng, cô không muốn để phò mã thấy thân thể mập mạp của mình. Về bản chất, xác thực cô cũng là một cô gái hư vinh, nghe giọng phò mã đã biết hần tướng mạo hần hần thuộc loại điển trai, bằng không cũng sẽ chẳng được chọn vào Sweet cat.

Cô muốn để lại ấn tượng tốt cho người đàn ông điển trai này, đây là lòng hư vinh của phụ nữ mà.

Thấy cô bước vào, người đàn ông tựa bên cửa sổ kia tiến lên đón, không biết có phải ảo giác của Lâm Mân Côi không, cô cảm thấy giọng hần hơi khàn thiết.

"Phu nhân, ngài tới rồi?"

"Ừ." Lâm Mân Côi thoáng ngượng ngùng, co rụt trên sofa, trong phòng lại rất tối, nhưng cô cảm giác được hần đang đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô.

Hần không vừa tới liền dán lên người cô, mà ngược lại cách cô một khoảng. Khoảng cách này không tính là xa, bởi cô có thể ngửi được mùi cỏ xanh nhàn nhạt trên người hần.

Cô hít sâu một hơi, cảm thấy mùi này chẳng hiểu sao đã lấy lòng cô.

"Tôi...tôi là Mân Côi." Lâm Mân Côi khăn trương nắm tay, khi cô khăn trương thân thể luôn luôn run rẩy, kể cả giọng nói.

Phò mã cười cười, hình như hắn đang pha chế, "Chúng ta rất xứng đôi đây, tôi là Jack."

Hắn cười, giọng nói đậm chất từ tính, như rượu thắm năm dịu ngọt mà nồng nàn.

Trong nháy mắt, Lâm Mân Côi muốn biết rốt cuộc hắn có đáng về thế nào.

Nhưng cô có chút không dám, cô xoay đầu sang chỗ khác, bỗng nhiên trên tay ấm áp, phò mã nắm tay cô, "Phu nhân, ném thử rượu này đi."

Đây chẳng phải Laobaigan lần trước để tặng thêm can đảm sao?

Bản chất của Lâm Mân Côi chính là một thổ phi viên, không hiểu biết nhiều về rượu, nhưng uống vào, sự tinh khiết, hương thơm và độ trượt khiến cô hài lòng bẹp môi một cái. "Uống rất ngon."

"Cảm ơn." Phò mã nắm tay cô không buông, còn khẽ vuốt mu bàn tay cô.

Đây là một ám chỉ, khi đàn ông muốn phụ nữ bao giờ cũng theo thói quen bắt đầu từ một số chi tiết nhỏ.

Chẳng biết có phải do uống rượu không, Lâm Mân Côi dần dần thả lỏng.

"Tại sao anh làm nghề này?" Cô không nghĩ đây là một nghề tốt, tuy cô không kỳ thị, song nếu người đàn ông của cô làm nghề này, chắc cô sẽ không tiếp nhận nổi.

Phò mã không trực tiếp trả lời, trái lại hỏi cô, "Ngài rất trẻ, sao ngài lại tới đây?"

Lâm Mân Côi lại uống một ngụm, bắt đầu ngà ngà say, cô cảm thấy mình mặt đỏ tim đập nhanh, lá gan nhỏ cũng to hẳn.

Người đàn ông bên cạnh thơm quá, cả người đều tản ra mùi vị rất ngon, Lâm Mân Côi cười hi hi, tựa vào người phò mã một chút, miệng mơ hồ không rõ nói:

"Anh biết không? Tôi mới kết hôn một tuần đây."

"Ồ..." Phò mã nâng âm cuối, dường như hơi kinh ngạc.

"Nhưng, hôm qua tôi phát hiện chồng tôi và người bạn thân nhất của tôi vụng trộm với nhau, hắn nói tôi rất béo, rất kinh tởm, ngay cả đề tôi ra cũng không muốn."

Lâm Mân Côi càng nói càng uất ức, cô và Phương Tử Quân ở bên nhau, cô đã dùng tình cảm chân thành của mình. Lần đầu cô yêu đương, Phương Tử Quân dịu dàng, am hiểu lòng người thế, cô cho rằng mình tìm được bạch mã hoàng tử rồi, song đâu ngờ người mình gặp lại là một tên mặt người dạ thú.

Lâm Mân Côi thoáng muốn khóc, trái tim thiếu nữ của cô cứ thế vỡ tan tành.

"Tôi thừa nhận tôi béo... Nhưng lẽ nào béo là sai ư? Thực ra tôi không trách hắn ngoại tình... chỉ trách hắn lừa dối tôi, hắn vì tương lai của mình mà cưới tôi, dung sự dịu dàng của hắn lừa tôi, rõ ràng không thương tôi, sao lại giả vờ thâm tình chân thành chứ..."

Lâm Mân Côi hít mũi một cái, cảm thấy nước mắt rơi đầy mặt. Bỗng nhiên cô nhắc người lên ngồi trong lòng phò mã, nín cổ áo hắn, "Anh nói xem có phải tôi rất nặng không? Chồng tôi không muốn chạm vào tôi... chỉ có thể tới tìm..."

Lâm Mân Côi nói xong, nước mắt rơi là chảy.

Cô đúng là rề rề mà, rề rề vô cùng.

Ngay cả bản thân cô còn khinh bỉ chính mình nữa kìa.

"Đừng khóc." Gương mặt chợt ấm áp, Lâm Mân Côi sững sờ, trong lúc còn chưa kịp phản ứng, làn môi lại ấm áp, một mùi hương dịu ngọt của rượu vọt tới trước mặt.

Phò mã không nói lời an ủi cô, chỉ bế cô lên.

Đã lớn chừng này, Lâm Mân Côi còn chưa từng được đàn ông ôm kiểu công chúa đây.

Cô tự biết trọng lượng của mình dọa người, đàn ông bình thường không bế nổi, cho nên mặc dù luôn ước ao có đáng người nhỏ nhắn đáng yêu như trong ti vi, song cho tới bây giờ cũng chỉ là một phen tưởng tượng đẹp đẽ. Cô chưa từng nghĩ đến trên thế giới này có một người đàn ông có thể bế cô.

Mặt cô đỏ không ngớt, nín ống tay áo người đàn ông, giọng hơi yếu ớt: "Anh... anh đừng, khổ cực thế..."

Chẳng hiểu sao Lâm Mân Côi cảm thấy xấu hổ, nếu cô có làn da trắng xinh đẹp như búp bê thì tốt biết bao.

Phò mã cười, cúi đầu hôn lên khuôn mặt chán nản của cô.

"Không khổ cực, bởi vì là em, nên chẳng khổ cực chút nào."

Lần này là lời ngon tiếng ngọt của phò mã khiến trong lòng Lâm Mân Côi hơi ngọt ngào, giờ khác này cô giống như đang nằm mơ.

Mơ mình là một cô công chúa được hoàng tử bảo vệ, hôn cô, sau đó cởi quần áo cô, đặt cô lên chiếc giường trải đầy hoa hồng, hôn cô yêu cô và hứa với cô lời hẹn trăm năm.

Đội dưới người là một mảng lạnh lẽo, Lâm Mân Côi từ trong giấc mộng đẹp để hồi phục tinh thần.

Tay sờ được một vài thứ lạnh buốt có hình dáng, cô ngẩng người, "Đây là gì vậy?"

Trong bóng tối lờ mờ, người đàn ông nắm tay cô, lấy thứ phủ kín mặt giường, mỉm cười, "Tặng cho ngài."

Lâm Mân Côi cảm lấy, sờ thứ đặt trước mắt, cẩn thận xem xét, hóa ra là một đóa hồng.

Cô đã từng ảo tưởng đến đầu tiên của mình có thể trải đầy hoa hồng trên giường, cô cho rằng đó là mơ, kết quả là thật.

Trong lòng Lâm Mân Côi càng thêm ngọt ngào, nên khi phò mã hôn môi cô, cô đè nén sự ngỡ ngàng, từ từ nghiêng đón.

Lâm Mân Côi hôn một cách trực tặc, cô chỉ khẽ liến môi phò mã. Phò mã bị cô liến, động tác dịu dàng triển miên trước đó bỗng chốc trở nên hung ác hẳn, dường như hẳn biến thành một con người khác, nhanh chóng đẩy cô, đè cô ngã lên chiếc giường phủ đầy hoa hồng.

"Anh..." Lâm Mân Côi cảm thấy phò mã không giống như đang hôn cô, mà giống như đang cắn nuốt cô hơn. Cô vừa nói, đầu lưỡi hẳn lập tức linh hoạt chui vào, cuốn lấy đầu lưỡi Lâm Mân Côi mót, mơ hồ còn có cảm giác cắn nuốt, Lâm Mân Côi nhanh chóng thờ dốt.

May mà, hẳn bỏ qua cho cô.

Nhưng rất nhanh cô phát hiện, hẳn chỉ đòi trận địa mà thôi.

Mơ mơ màng màng, Lâm Mân Côi biết tối nay sẽ mất đi cái gì, nhưng quái lạ là, cô chẳng có cảm giác nhiều lắm.

Không sợ hãi, không áy náy, chỉ có nụ cười đắc ý trên khóe môi.

Đàn ông có thể làm loạn bên ngoài, tại sao cô không thể?

"Á..." Khoảnh khắc thân thể bị xuyên thấu, cô cảm giác được người đàn ông trên người đã cứng nhắc trong chốc lát, cô cho rằng mình dọa hắn rồi, còn ráng nhìn con đau đớn không ngớt khép chân lại, ngấm khích lệ hắn. Phò mã cũng nhanh chóng chú ý, hẳn nắm chân cô bắt đầu ra sức, gần như muốn khâm cô vào lòng hắn, hung hăng ôm cô lại hôn một trận không đầu không đuôi.

"Em yêu, tôi rất vui, em yêu, tôi rất yêu em."

Đàn ông luôn có đặc tính giống nhau, lời ngon tiếng ngọt và động tình gần như đều theo bản năng.

Có điều đối với cô mà nói, thích hư vinh, thích nghe những lời hay, cũng là bản năng.

Do đó mặc dù biết đó là giả, lời nói của đàn ông dưới giường không thể tin được, chứ đừng nói ở trên giường.

Song vào giờ khác này Lâm Mân Côi vẫn len lén nhếch khóe môi.

Cuộc đời cô có thể được một người đàn ông, còn là người đàn ông có tướng mạo tốt nói những lời này cũng thỏa mãn rồi.

Trong lòng vui vẻ, cho dù thân thể vẫn còn hơi đau đớn, nhưng Lâm Mân Côi lại dốc hết toàn lực theo dõi phương tiện vào thế giới sắc dục.

Bất quá, thật ra cô vẫn muốn nói, kỹ thuật của gã phò mã này hình như không giỏi cho lắm, đương nhiên cũng có thể vì lần đầu tiên của phụ nữ chắc đều như thế, mới đầu nóng bỏng vọt vào, sau đó hẳn một mạch đầu đá tung bưng. Chẳng qua có lẽ do thân thể cô quá tốt, cơn đau rất kia nhanh chóng biến mất, trong lúc xâm nhập hết lần này tới lần khác, Lâm Mân Côi cũng cảm nhận được thân thể dần tê dại.

Lâm Mân Côi chịu không được rậm rì, cô vai to eo thô, có lẽ do giọng nói giòn giã vừa ngọt ngào nên phò mã vừa nghe giọng cô, giống như uống phải thuốc kích thích vậy, động tác ngày càng điên cuồng mạnh mẽ. Lâm Mân Côi bị chọc đến mức rõ ràng có chút chịu không nổi, nhưng cảm giác thân thể được lấp đầy kia xác thực quá tuyệt vời, đồng thời cô còn có thể theo động tác của phò mã tìm chút vui sướng cho bản thân, rất tốt rất tốt.

Thời điểm hưng phấn nhất, cô túm vai người đàn ông, hét một tiếng, móng tay bấm vào thịt.

Phò mã co rụt lại, dường như chẳng quan tâm đến đau đớn, ôm chân cô tới trước ngực, gấp chân cô thành đủ dạng hắn thích, lại hung hăng đâm vào, trong lúc đó còn biến hóa không ngừng mọi loại tư thế.

Cuối cùng Lâm Mân Côi chết lặng, cả người bị va chạm đến mê man, thân thể đón nhận từng cơn sóng thủy triều.

Giây phút ấy trong đầu cô chỉ có duy nhất một ý nghĩ, rốt cuộc cô đã hiểu thế nào là vì tình dục mới yêu rồi. Thân thể sáng khoái, người đó lại tốt đẹp, trong lòng cũng sẽ nổi lên một tia quyến luyến.

Mà điều này dường như rất phổ biến.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Lâm Mân Côi lần đầu đại thắng, rất nhanh chìm sâu vào giấc ngủ. Chờ đến lúc tỉnh dậy, chuông báo thức của di động vang lên nhắc nhở 10 giờ 30.

Đó là chuông báo thức trước kia của cô thi công chức đã đặt, sau lại không để ý, 10 giờ 30 trực tiếp trở thành thời gian ngủ cố định của cô.

Bình thường vào giờ này, Lâm Mân Côi đã sớm tắm rửa một cái, nhưng hôm nay cô lại mê mang tỉnh lại trên chiếc giường xa lạ.

Trong lòng Lâm Mân Côi hoảng sợ, cuống quýt từ trên giường bò dậy, thân thể kéo theo cơn đau nhức xa lạ khiến cô ngẩn người, rốt cuộc hoàn toàn tỉnh táo.

Bên cạnh đã không thấy bóng dáng gã phò mã kia đâu, chắc là phục vụ xong rồi liền đi ra ngoài.

Lâm Mân Côi xấu hổ đến mức đỏ bừng mặt, cũng không tính lưu lại lâu hơn, mặc quần áo xong vội vàng ra khỏi Sweet cat.

Cô gần như chạy như điên về nhà, cho đến khi về tới cửa mới bình ổn được cảm xúc hỗn loạn. Hít sâu một hơi, Lâm Mân Côi điều chỉnh hô hấp, chậm rãi bước vào cửa.

Thời điểm về tới nhà, Trương Ngọc đã ngủ, trái lại Phương Tử Quân chưa ngủ, đang ngồi trên sofa, thấy cô trở về lập tức tiến lên đón, nét mặt còn tràn ngập sự lo lắng.

"Mân Côi, em đi đâu vậy? Làm anh lo muốn chết? Lại không nghe điện thoại nữa..."

Lúc này Mân Côi lấy điện thoại ra xem mới thấy có mười mấy cuộc gọi nhỡ, ngoại trừ hai cuộc của Lâm Thanh Thiển, còn lại đều là của Phương Tử Quân.

Nhưng Lâm Mân Côi thấy mặt Phương Tử Quân lại bất chợt nhớ đến dáng vẻ hần lúc nằm giữa hai chân Lâm Thanh Thiển, cảm giác ấm áp vừa rồi dần dần trở nên lạnh lẽo.

"Em đi xem phim, mê quá, nên không nghe thấy"

Thản nhiên trả lời xem như giải thích.

Dứt lời, Lâm Mân Côi về phòng ngủ. "Mân Côi..."

Phương Tử Quân nhìn người phụ nữ bước vào phòng ngủ kia, hồi lâu sau không thấy bóng dáng cô nữa, mới hung hăng gõ một nắm đấm lên.

"Lâm Mân Côi! Đừng khinh người quá đáng!"

Ngoài miệng thì hung hăng mắng thề, nhưng Phương Tử Quân không đuổi theo tranh cãi với cô, chỉ quay lại sofa ngồi, cầm ly nước lạnh trên bàn uống mấy hớp mới ngừng. Cuối cùng, ánh mắt chợt lóe lên, mang theo lửa giận ẩn nhẫn, đuổi theo Lâm Mân Côi vào phòng ngủ. Lâm Mân Côi thay quần áo tắm rửa, lúc bước ra thấy nét mặt bất thiện của Phương Tử Quân, trong lòng cũng có chút sợ hãi.

Không biết người đàn ông này ngoại trừ thích vụng trộm, còn có sở thích bạo lực gia đình hay không.

Lâm Mân Côi do dự bước qua, thử dò xét một câu

"Tử Quân?"

Phương Tử Quân liếc một cái, hần vẫn biết Lâm Mân Côi không phải người đẹp gì, phụ nữ béo thành dạng này, có thể đẹp sao? Huống chi, hần ghét nhất phụ nữ béo.

Nhưng hôm nay Lâm Mân Côi hơi khác biệt, chắc cô vừa tắm xong, lại đứng ở vị trí gần hần, hần mơ hồ có thể ngửi được hương hoa hồng thoang thoang trên cơ thể cô, ngay cả khuôn mặt bình thường hần vẫn chán ghét, vào giờ phút này trong hơi nước mỏng lung cũng lộ vẻ mê người vài phần.

Đàn ông từ trước đến giờ đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, Phương Từ Quân nhanh chóng quên mất cảm giác khó chịu trước đó, ngược lại kéo tay Lâm Mân Côi, nhẹ nhàng cọ cọ: "Mân Côi, hôm nay người em sạch sẽ chưa?"

"Hả..." Mất một giây Lâm Mân Côi mới phản ứng kịp, lập tức hiểu ý Phương Từ Quân.

Tên khốn này, nhìn hai mắt hần lóe lên tia sáng xanh, chẳng lẽ hần muốn động phòng? Lâm Mân Côi vừa nghĩ vậy, trong lòng liền dâng lên nỗi sợ hãi. Trời ạ, cô vừa phá thân trước đó hai tiếng, vừa tắm xong, bên dưới còn rát, cô không tin một kẻ thân kinh bách chiến [1] như Từ Quân, lại không nhận ra sự khác thường của cô.

[1] thân kinh bách chiến: thân trải qua trăm trận đánh.

Lâm Mân Côi khần trương đến nỗi cả người run lên, ngay cả tư cũng chậm nửa nhịp.

Mà Phương Từ Quân đã kéo dây lưng áo choàng tắm của cô, bắt đầu hôn.

Lâm Mân Côi sợ hết hồn, gần như không chút nghĩ ngợi đẩy Phương Từ Quân ra, vội vàng nói: "Không được..."

Có lẽ do giọng cô quá khàn thiết, làm Phương Từ Quân kinh ngạc. Lâm Mân Côi hít sâu một hơi, miễn cưỡng cười nói: "Cái kia... lần này chắc tại mệt nhọc quá, nên còn chưa sạch sẽ nữa."

Nói xong, giống như sợ Phương Từ Quân không tin, cô cời cả quần lót bên dưới áo choàng tắm: "Em vẫn còn lót băng nè."

Vốn dĩ sau khi phá thân, máu ra nhiều lắm, nhất thời tắm rửa còn chảy ra ngoài, nên Lâm Mân Côi đành phải lót băng, không ngờ lại trở thành một phương tiện đánh lừa Phương Từ Quân. Phương Từ Quân cũng thật sự lấy tay sờ thử, hơi thất vọng rút tay về.

Từ nhỏ hần sống ở nông thôn, thuở nhỏ, cha hần đã nói cái thư mỗi tháng của phụ nữ rất dơ bẩn, không sạch sẽ, thậm chí dính vào người sẽ gặp vận xui. Phương Từ Quân ngẫm nghĩ, hần vốn chán ngán người phụ nữ này đến tận cổ, nếu nhiễm vận xui lên người, sao hần chịu nổi.

Nghĩ thế, chút dục vọng của Phương Từ Quân cũng chậm rãi biến mất, "Vậy được rồi, ngại mai còn phải đi làm, chúng ta nghỉ ngơi sớm chút đi."

Hần quả thực rất sợ dính phải thứ kia của phụ nữ, tắm rửa xong thấy một đồng thịt mỡ trên giường, đành miễn cưỡng cười một cái.

"Anh chợt nhớ một hạng mục chưa viết phương án, ngày mai phải giao rồi. Không bằng.. đêm nay anh đến phòng khách ngủ."

Lâm Mân Côi chỉ mong có thể, nhưng lại phải bày dáng vẻ lưu luyến không nỡ.

"Vậy anh lấy thêm cái chăn đi, kéo bị cảm lạnh."

"Được rồi. Em nghỉ ngơi sớm đi."

Một đôi vợ chồng mới cưới, thông cảm cho nhau, quan tâm nhau, song bằng mặt không bằng lòng.

Ngày hôm sau, lúc đi làm, Lâm Mân Côi mới phát hiện trong ví tiền cô có thêm một cái khuy áo, trông rất tinh xảo.

Phương Từ Quân mặc áo sơ- mi, nhưng khuy áo này sang trọng lắm, Lâm Mân Côi nghĩ chắc không phải của Phương Từ Quân.

Cuối cùng, suy nghĩ một lúc, Lâm Mân Côi cho rằng chỉ có thể của gã phò mã kia.

Bất qua, phóng túng một lần cũng đủ khiến cô hối hận rồi, về sau cô không bao giờ đi Sweet cat nữa.

Lâm Mân Côi vốn muốn ném khuy áo này đi, nhưng nó rất đẹp nên cô có chút không nỡ.

Quên đi, giữ lại, coi như kỉ niệm cô mất đi lần đầu tiên vậy.

Lâm Mân Côi làm ở ủy ban xây dựng, bình thường cũng không nhiều việc, buổi trưa cô nhận được điện thoại của cô bạn thân Thẩm Tường, hẹn cô ra ngoài ăn cơm.

Thẩm Tường là bạn học thời đại học của Lâm Mân Côi, sau khi ra trường liền tìm việc khắp nơi, một năm nay đã đổi bảy tám công việc, bình thường hai người liên lạc coi như thường xuyên nhưng cơ hội gặp nhau thật sự thì rất ít.

Dựa theo kinh nghiệm của Lâm Mân Côi, mỗi lần hai cô gặp mặt đều là thời điểm Thẩm Tường thay đổi công việc, lần này xem ra là đoạn mở đầu của đời công việc. Chẳng qua, Lâm Mân Côi cũng muốn trao đổi với cô ấy cách đối phó đời tiện nhân kia. Vào lúc 11 giờ 30 cô báo một tiếng với văn phòng, liền ra ngoài.

Thẩm Tường giống như Lâm Mân Côi, đều là những cô gái nhỏ nhắn. Bất quá, Thẩm Tường quả thực nhỏ nhắn, cô cao 1m55, nặng 40kg, lại còn có

khuôn mặt trẻ con, trông như một học sinh trung học.

Có điều, hôm nay cô nữ sinh trung học này mặc váy đen tới đầu gối, phía trên còn khoác thêm áo vest, khiến Lâm Mân Côi vừa nhìn đáng vẻ kia liền biết cô ấy lại đi phỏng vấn.

"Sao vậy? Cậu lại thay đổi công việc?"

Hai người hẹn nhau tại Dicos [2], cả hai đều rất thích ăn bánh dứa ở đây. Hiện nhiên, hôm nay tâm tình Thẩm Tường không tốt, nhắc tới công việc bèn bắt đầu hóa thân thành mẹ phun lửa.

[2] Dicos là tên chuỗi của hàng thức ăn nhanh kiểu Tây của Trung Quốc, bán các mặt hàng như KFC.

"Cậu đừng nói nữa! Mình đúng là xui tận mạng!" Hung hăng hút một ngụm coca lạnh, Thẩm Tường vỗ bàn nói: "Công việc kia mình thực sự làm không tiếp nổi. Lương thấp, đã thế, mỗi ngày còn nghe người ta mắng tới mắng lui! Bà đây chịu không được từ chức rồi. Vất vả lắm mới tìm được một công ty bất động sản, hôm nay đi phỏng vấn... Kết quả cậu đoán xem?"

Lâm Mân Côi cầm bánh dứa và ly coca của mình, dè dặt cách xa rỗng mẹ phun lửa: "Cậu thất bại?"

Rầm rầm rầm

Rỗng mẹ tiếp tục rít gào, "Nếu thất bại cũng còn may! Mẹ nó! Cậu không biết đâu, mình đã gặp một tên ti tiện! Hắn lại cười nhạo chiều cao của mình. Bà đây lùn thì sao? Lùn quý phái mà! Đúng là một tên ngu xuẩn! Cao 1m8 thì sao? Đầu óc ngu si..."

"Này..." Nhìn bạn tốt lửa giận ngút trời, Lâm Mân Côi lại đoán: "Xam ra công ty này chẳng ra sao nhỉ? Lại tiến hành công kích trước mặt thí sinh?"

"Vậy... vậy cũng không phải không tốt..." Thẩm Tường dùng rít gào, cắn ống hút: "Công ty đó thực ra không tồi. Tuy là một công ty xây dựng, nhưng có lai lịch không nhỏ, nghe nói là công ty xây dựng lớn nhất thành phố Nghi Châu. Cậu có nhớ Lệ Lệ của khoa kinh tế học không? Cô ấy cũng đang làm ở công ty này, tiền lương một tháng tính bằng vạn đấy..."

Tiền lương, đối với bọn họ có mức lương trung bình hai ba nghìn ở thành phố mà nói, quả là có sức hấp dẫn mê người. Khó trách, Thẩm Tường muốn đổi nơi công tác.

"Thế cậu hẳn vào được rồi..." Lâm Mân Côi nhớ không sai, Thẩm Tường là trạng nguyên toàn diện của thành phố Nghi Châu bọn họ năm đó. Hơn nữa, năm nay đối bảy tám công việc, chắc hẳn mặt phỏng vấn là hạng nhất. Năm đó cô phỏng vấn thi công chức có tìm Thẩm Tường làm giáo viên phụ đạo.

"Hừ!" Lâm Mân Côi không nhắc tới còn tốt, vừa nhắc Thẩm Tường lại âm ỉ: "Trước đó hai vòng phỏng vấn của mình đều đứng nhất, kết quả đến vòng cuối cùng gặp tổng giám đốc, cậu đoán xem tên đó là ai? Là cái tên ngồi cùng bàn với mình hồi trung học! Tên kém cỏi đó! Cạn bã! Trước kia mặt nổi đầy mụn còn cóc ghê đòi ăn thịt thiên nga theo đuổi mình, bây giờ ra dáng rồi còn ghê tởm hơn! Công kích chiều cao của mình, còn nói, công ty bọn họ không cần lao động trẻ em chưa phát phục hoàn toàn! Khốn kiếp! Hắn từng thấy trẻ em dậy thì vượt mức quy định như vậy chưa!" Thẩm Tường nói xong, kiêu ngạo uốn bộ ngực cúp D của mình với Lâm Mân Côi.

Không biết vì sao, nhìn thấy Thẩm Tường nóng nảy thế này, Lâm Mân Côi rất không phúc hậu cười cười.

"Cậu cười cái con khi..." Thẩm Tường cắn ống hút liếc một cái, "Được rồi, không nói mình nữa, cậu thì sao... Tên Phương Tử Quân kia có tốt với cậu không? Thôi... chuyện này cũng không quan trọng... hắn trên giường thế nào? Cậu thỏa mãn chứ?"

Mặt Lâm Mân Côi thoáng ửng đỏ, gật đầu: "Mình thỏa mãn." Trong ánh mắt hứng thú của Thẩm Tường, cô sâu kín bỏ thêm một câu: "Nhưng không phải do Phương Tử Quân."

Thừa dịp Thẩm Tường sững sốt, Lâm Mân Côi tiếp tục thả bom.

"Mình ngoại tình rồi, đi quán bar tìm một tên trai bao."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7

Phụt!

Lâm Mân Côi tránh không kịp liền bị bắn lên toàn bộ.

"Tiểu Cường, cậu làm gì đấy?" Lâm Mân Côi vừa lấy khăn giấy trên bàn lau, vừa trừng đũa bạn tốt của mình một cái.

Thẩm Tường làm bộ bóp cổ Lâm Mân Côi: "Đã nói rồi! không được gọi bà đây là Tiểu Cường. Phải gọi bà đây là Tường Vi [1] nữ vương xinh đẹp."

[1] chữ Cường của Tiểu Cường đồng âm với chữ Tường trong Thẩm Tường, chữ Vi còn có nghĩa là nhỏ, thay vì gọi là Tiểu Tường mà bị trêu thành Tiểu Cường(còn dùng để ám chỉ con gái)

"Được, được, được... Tường Vi!" Lâm Mân Côi giơ tay lên, ra dáng xin lỗi.

"Đúng rồi. Cậu nói đùa hả?... Cậu lại có thể ngoại tình..."

Biết ngay Thẩm Tường nhất định nói vậy. về bản chất, tuy Thẩm Tường là một nữ hán tử, nhưng là một nữ hán tử có tam qua [2] và trung trinh.

[2] tam quan gồm nhân sinh quan, giá trị quan và thế giới quan.

Không giống cô, tam quan bị hủy hết, trung trinh nát bét.

"Trước đó... Phuong Tử Quân và Lâm Thanh Thiển đã lên giường."

"Phụt!"

Lần này, Lâm Mân Côi đã sớm chuẩn bị, đi trước một bước tránh sang một bên.

Ngay sau đó, Lâm Mân Côi kể lại toàn bộ chuyện bảy ngày kết hôn nhưng chưa sinh hoạt vợ chồng và kể đó đi tặng quà sinh nhật cho hán bắt gặp hai người lên giường cho Thẩm Tường nghe.

Thẩm Tường đập bàn ầm ầm: "Mẹ. Mình vừa thấy Phuong Tử Quân đã biết hán không phải thứ tốt đẹp gì. Tay chân ngắn, đầu óc cũng bé, chỉ không ngờ gã này lại đẻ con nhỏ Lâm Thanh Thiển kia quỵến rũ..."

Thẩm Tường hung hăng hút một ngụm trong cốc, vất vả lắm mới áp chế được lửa giận trong lòng, tiếp tục hỏi:

"Vậy cậu tính sao? Còn ở với tên đàn ông vô dụng đó làm gì? Lập tức ly hôn, tìm mùa xuân thứ hai đi chứ. Lên giường với một tên trai bao chi, bộ đầu cậu bị nước vào à?"

Lâm Mân Côi bị chọc đau cả đầu, cô thoáng nhìn xung quanh. Hiện tại, đang là giờ cao điểm ăn cơm, động thái bên bàn bọn cô quá lớn đã sớm thu hút mọi người chú ý, bèn kéo tay Thẩm Tường, "Tường Vi, cậu nói nhỏ một chút."

"Minh..." Thẩm Tường ngẩng đầu lên, thấy một đồng người đang chăm chú nhìn về phía mình, rốt cuộc cũng nhỏ giọng lại: "Mân Côi! Đầu óc cậu bị nước vào hả? Cái loại cặn bã như vậy, cậu đá hán đi là vừa! Làm gì phải giận dỗi với hán, đi tìm trai bao chứ? Ngộ nhớ nhiễm bệnh thì sao? Cậu không biết những chỗ như thế rất hỗn loạn à?"

Nghe Thẩm Tường nói vậy, Lâm Mân Côi cũng hơi sợ.

Sắc mặt cô ngày càng trắng bệch, giọng trở nên ấp úng, nói không rõ. "Mình tức giận quá...tuy mình... mình béo... nhưng hán nói thấy mình liền mềm nhũn... Lúc đó mình... mình rất tức giận... chỉ muốn tìm đại đàn ông chứng minh sự tồn tại của mình..."

Thẩm Tường hiện lên biểu cảm không thể cứu nổi..

"Thôi quên đi, làm cũng làm rồi, hết cách. Bữa nào đi bệnh viện kiểm tra xem, về sau đừng đến những chỗ đó nữa. Chẳng may không kiểm chế được thì mua gậy tự sướng về dùng, còn có thể cấm dâm [3]..."

[3] Ý là dùng 2 cây gậy, 1 cắm vào hoa cúc, 1 cắm vào chỗ đó. "..."

Lâm Mân Côi muốn rút lại câu "Thẩm Tường có tam quan và trung trinh" kia.

"Thế tên bi ời thì sao? Đừng nói cậu còn lưu luyến cái tên Phuong Tử Quân hàng mềm kia nhé?" Thẩm Tường chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Lần này, Lâm Mân Côi kiên định lắc đầu: "Mình không có. Chẳng qua cậu không biết tình huống nhà mình. Căn phòng do mình mua, tiền trang trí cũng mình bỏ ra, giấy tờ nhà lại có tên hán, mình không cam lòng cứ ly hôn như vậy phải chia một nửa cho hán... Và lại, cậu không biết đâu, hiện tại ba mình rất thích hán. trong công việc, bọn họ là cấp trên, cấp dưới. Mấy hôm trước mình còn thấy hán dụ ba mình ký tên, mình sợ hán đã nắm được nhược điểm của ba mình..."

"Cũng đúng, ít nhất không thể cho đôi tiện nhân kia được lợi."

Bất quá, tuy Thẩm Tường nói vậy nhưng trong tình yêu và hôn nhân, chắc chắn cô ấy cũng là một tay mơ, không thể cho bạn thân một lời khuyên hay ho.

Cuối cùng, hai cô gái thương lượng xong, quyết định bắt lấy nhược điểm của Phuong Tử Quân, ép hán ly hôn trước, cho dù không ly hôn được, cũng phải làm Phuong Tử Quân thân bại danh liệt, cuối cùng không thể làm cả nhân viên chính phủ.

Lâm Mân Côi và Thẩm Tường ngồi ở Disco hai tiếng mới đi, trước khi đi, có lẽ Lâm Mân Côi ngồi quá lâu nên vừa đứng lên bèn có chút lảo đảo.

May mà Thẩm Tường bắt được cô, không ngã sắp xuống, nhưng đồ đạc trong túi xách Lâm Mân Côi rơi toát loạn khắp mặt đất.

Lâm Mân Côi vội vàng ngồi xổm xuống nhặt đồ, Thẩm Tường thấy thế cũng nhặt giúp, cuối cùng nhìn thấy khuy áo kia liền sùng sốt, "Mân Côi, lúc nào cậu có thứ đồ chơi cao cấp này?"

"Cao cấp?"

Thẩm Tường cầm lấy khuy áo xem xét cẩn thận: "Mình có một người bạn cấp ba nhà rất giàu, cô ấy nói khuy áo của chú cô ấy là sản phẩm của Italy chế tác thủ công, một cái đơn giản đã hơn một vạn, bên trên còn có ký hiệu đặc thù, mà cái của cậu chính là nhãn hiệu đó... nói thật đi, cậu làm sao có? Chẳng lẽ, cậu tích góp một năm để đi mua thứ này tặng cho Phương Tử Quân?"

Lâm Mân Côi nghi hoặc lắc đầu, "Không phải, mình đoán thứ này là của gã trai bao kia... Sáng hôm đó, lúc mình thức dậy, tìm được trong túi xách của mình đây..."

"Thật không?" Thẩm Tường lấy làm lạ nhìn bạn tốt:

"Cậu xác định cậu không phải làm với một cao phú soái(chỉ người đẹp trai, giàu có, cao to) chứ?"

Lâm Mân Côi cười nhen cô ấy một cái: "Cậu xem quá nhiều tiểu thuyết rồi, có lẽ là hàng nhái."

Chuyện khuy áo, Lâm Mân Côi thực sự không để trong lòng. Còn chuyện Thẩm Tường nói với cô. Cô cũng thông suốt.

Bình thường, quả thật cô không quan tâm về ngoại của bản thân lắm, rõ ràng đã quá béo, còn tin chắc tự nhiên là đẹp, cho đến bây giờ cũng không nghĩ đến việc giảm béo.

Bị Thẩm Tường thúc ép vậy, cô quyết định tối nay sẽ đến trung tâm thể dục đăng ký tập Aerobics, giảm béo một chút, tân trang hình thể.

Thời điểm trở lại văn phòng, Lâm Mân Côi ở trên mạng tra xét một chút phát hiện, thành phố Nghi Châu có rất nhiều trung tâm thể dục, toàn là làm thể hội viên một năm.

Lâm Mân Côi đăng nhập QQ, cùng Thẩm Tường so sánh giá cả và vị trí của các trung tâm thể hình, cuối cùng đã chọn một trong số đó.

Vì tối nay Thẩm Tường không rảnh, Lâm Mân Côi quyết định tự mình đi xem thử trước.

"Tiểu Lâm, Bí thư gọi cô qua rót nước." Trong lúc Lâm Mân Côi đang rảnh rỗi, chủ nhiệm ở phòng cách vách đi đến phân công nhiệm vụ cho cô.

Lâm Mân Côi làm việc tại ủy ban xây dựng, ngoài việc truyền tải tài liệu, chuẩn bị công văn, còn một việc qua trọng nhất chính là phụ trách việc lật vạt của hội nghị.

Chẳng hạn như bưng trà rót nước.

Lâm Mân Côi nghe chủ nhiệm lên tiếng, cũng không chần chừ, lập tức chạy đến cách vách chuẩn bị cốc nước và lá trà, đang tính bưng vào, chủ nhiệm còn nói thêm: "Dùng lá trà này đi."

Lâm Mân Côi thoáng nhìn Đại Hồng Bào trong tay chủ nhiệm, nếu cô nhớ không lầm, thì trà này do con gái chủ nhiệm mang từ Phúc Kiến về, nghe nói rất đắt, bình thường chủ nhiệm đều không nỡ uống, sao mang ra chiêu đãi nhỉ.

Thấy Lâm Mân Côi sùng sốt, chủ nhiệm mới nói: "Cô không biết chứ, người đến hôm nay là một nhân vật lớn, hẳn là doanh nghiệp bất động sản lớn nhất thành phố Nghi Châu chúng ta, cực giàu, nghe nói trong nhà quan hệ rất rộng, đừng nói văn phòng của chúng ta, mà nhân vật lớn trong thành phố gặp hẳn cũng phải nể nang vài phần... đợi lát nữa cô vào phải chú ý sắc mặt một chút..."

Thật ra, những chuyện này trong chính phủ, Lâm Mân Côi cũng coi như mưa dầm thấm lâu.

Cô đương nhiên biết mối quan hệ ở thế giới này rất quan trọng, trong lòng kỳ thật hơi khinh bỉ, nhưng thấy chủ nhiệm phân phó trịnh trọng thế, cô cũng biết người này không đùa tột nổi, liền cuống quýt pha trà mang vào.

Lúc gõ cửa, Lâm Mân Côi đang chuẩn bị để trà xuống liền giật mình.

Nhưng khiến cô không ngờ là, cô chỉ muốn để cốc trà lên bàn, nửa đường đưa qua lại có một bàn tay thon dài tiếp nhận cốc trà của cô.

Ngón tay sạch sẽ, thon dài lúc nhận cốc trà, còn mơ hồ quệt tay Lâm Mân Côi.

Lâm Mân Côi cứng đờ, lòng bàn chân tê dại một mảng.

Là... Là ảo giác của cô sao?

Trong chốc lát như thế, giọng nói thuần hậu của người đàn ông vang lên.

"Cảm ơn cô bé."

Giọng nói này không hiểu sao gọi cho Lâm Mân Côi cảm giác hơi quen thuộc. Cô đến văn phòng này đã một năm, cũng bung trà rót nước cho không ít nhân vật lớn, nhưng đây là lần duy nhất có người cảm ơn cô, cũng là lần duy nhất tiếp nhận cốc trà trên tay cô.

Lâm Mân Côi nhin không được ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Đập vào mắt cô là một người đàn ông trẻ tuổi như trong tưởng tượng, ước chừng chưa đến ba mươi, mặc một chiếc áo sơ mi trắng là tiêu chuẩn duy nhất kiểm tra nam thân, Lâm Mân Côi cũng biết hiếm có người đàn ông nào có thể mặc áo sơ mi trắng tạo cho người ta cảm giác trong sáng, sạch sẽ, ngay cả ngũ quan tuấn tú như Phương Tử Quân cũng không được.

Nhưng người đàn ông này đã diễn dịch cái gọi là mùi vị đàn ông một cách hoàn mỹ. Áo sơ mi trắng đơn giản càng làm tôn lên vẻ đẹp trai, trắng nõn của anh. Tuy ngũ quan anh không tinh xảo như Phương Tử Quân, nhưng kết hợp lại có mùi vị rất riêng, đặc biệt là đôi mắt hẹp dài kia, lúc này đang hàm chứa ý cười nhìn cô, không hiểu sao làm lòng cô chấn động.

"Không... không có chi."

Lâm Mân Côi nghĩ, chắc mặt mình đỏ rực rồi, vì cô cảm giác được mặt mình nóng bừng. Có lẽ vì hành động này của bọn họ, khiến bí thư của Lâm Mân Côi có vài phần tâm tư.

"Tiểu Lâm à, đây là Phương Nhượng Cường- CEO công ty xây dựng Trung Đăng, Phương tổng... Phương tổng, đây là Lâm Mân Côi làm việc tại văn phòng của chúng tôi, là một cô gái thành thật rất tài giỏi... Mong anh chiếu cố nhiều hơn..."

"Cô bé tuổi trẻ tài cao, không dám nhận, không dám nhận..." Phương Nhượng Cường khách sáo đáp.

Bí thư lại vỗ tay cười rộ lên, "Nói đến tuổi trẻ tài cao, thì sao có thể so với Phương tổng, ba mươi mấy tuổi đã có tài sản vài tỷ, làm người ta bội phục, bội phục đó..." Thấy hai người nói chuyện không coi ai ra gì, Lâm Mân Côi châm trà xong liền rời đi.

Có lẽ do gặp được trai đẹp, cả buổi chiều, Lâm Mân Côi đều có chút lâng lâng.

Nói cô gần đây vận may không tốt, chồng vụng trộm với bạn thân, nhưng nghĩ lại cũng không hẳn vậy, bằng không sao liên tiếp gặp trai đẹp đây.

Bất quá... Trai đẹp tốt đấy, nhưng không thuộc về cô, cũng chả có ý nghĩa. Vừa nghĩ thế, lòng dạ Lâm Mân Côi liền nguội lạnh, cô tiếp tục tám, đánh rắm với Thẩm Tường.

Thời gian rất nhanh trôi qua. Đến 5 giờ 30 Lâm Mân Côi dọn dẹp đồ đạc, tắt máy tính đang chuẩn bị về nhà.

Bí thư chốt mở cửa, nói với cô: "Tiểu Lâm, tối nay cô đi ăn cơm với chúng tôi nhé."

Lâm Mân Côi rất ghét kiểu xã giao chính phủ này, hầu như không do dự, cô đang định tìm cớ từ chối.

Đúng lúc này, Phương Nhượng Cường cũng bước ra: "Cô bé, đừng không nể mặt nhé."

Lâm Mân Côi âm thầm nhìn sắc mặt bí thư nhà mình, trên đó mang theo vẻ chờ mong, còn mơ hồ mang theo mệnh lệnh không thể kháng lại.

Xem ra bữa cơm hôm nay không trốn được rồi. Hít sâu một hơi, Lâm Mân Côi đành nhắm mắt đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Nơi bí thư chọn dùng cơm là Thiên Hương Viên nổi tiếng trong thành phố. Lâm Mân Côi đã đến đây vài lần, chỉ là lần nào cũng khiến cô bực mình.

Rõ ràng bí thư biết ở đơn vị cô là người không uống được rượu, nhưng lần nào hắn cũng bảo cô đi mời rượu những người khác.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Vốn có chủ nhiệm tiếp khách rồi, Lâm Mân Côi chỉ muốn giả chết, lén trốn ở một góc ăn xong rồi rời đi. Nhưng đúng lúc tên Phương Nhượng Cường kia lại ngồi cạnh cô. Thế này thì bất cứ lúc nào cô cũng bị bí thư để mắt tới.

Cuối cùng sau khi com nước no nê, vẫn không nhận được gọi cô ra mời rượu.

"Tiểu Lâm à, mau kính Phương tổng của chúng ta một ly nào..."

Trong lòng Lâm Mân Côi có hàng vạn con ngựa đang rít gào chạy loạn, nhưng ngoài miệng lại giả ngu: "Bí thư, tôi đâu biết uống rượu, hay tôi lấy trà thay rượu nhé..."

Nói xong, Lâm Mân Côi bung tách trà xanh trên bàn lên. Hôm nay có vẻ bí thư đã uống nhiều, bình thường ông ta chỉ nói một lần Lâm Mân Côi không uống thì thôi, nhưng hôm nay lại cố tình cường điệu, "Tiểu lâm, cái cô này không đúng rồi. Phương tổng người ta uống rượu, mà cô lại lấy trà thay rượu, không có thành ý gì hết..."

Cái gì gọi là cùi trỏ hướng ra ngoài đó, câu này quá đúng.

Lâm Mân Côi âm thầm kêu khổ, cô biết nếu mình uống một ly rồi thì sẽ có vô số ly nữa. trong lúc do dự, gã chủ nhiệm lăm mồm kia bèn rút sẵn một ly rượu Ngũ Lương Dịch [1] đưa tới, Lâm Mân Côi theo phản xạ, đang chuẩn bị cắn răng uống cạn thì một bàn tay dày rộng đè tay cô lại. Bàn tay dày rộng ấy âm áp khiến cô bỗng dung đỏ mặt, rút tay ngay lập tức.

[1] Ngũ Lương Dịch được chưng cất từ năm loại ngũ cốc: cao lương đỏ, gạo, nếp, lúa mì và ngô. Khởi nguồn từ đời nhà Minh và đã có tới 600 năm lịch sử. Loại rượu này được ca tụng là "ba chén tràn hừng khởi, một giọt cũng lưu hương".

"Cô bé không uống rượu không sao, lấy trà thay rượu cũng được. Kết giao bạn bè không cần để bụng những hình thức này."

Phương Nhượng Cường đã lên tiếng, bí thư và chủ nhiệm cũng không tiện nói gì thêm, đành mặc kệ Lâm Mân Côi dùng một tách trà xanh kính mọi người.

Đoạn nhạc đệm này rất nhanh trôi qua, còn bữa com kéo dài khoảng hai giờ. Com nước xong chủ nhiệm đưa bí thư uống say về nhà, Lâm Mân Côi vốn định đi nhờ xe nhưng thực sự không tiện đường, lại ngại để chủ nhiệm đưa về, nên cô ra ven đường gọi taxi.

Có điều, một chiếc Land Rover ở bên cạnh cô hạ cửa sổ xe xuống, bên trong Phương Nhượng Cường nở nụ cười dịu dàng, khẽ hỏi cô: "Cô bé, đi đâu tôi đưa em về?"

Lâm Mân Côi chưa từng tiếp xúc một người đàn ông xa lạ ở khoảng cách gần vậy, nhất là đối phương còn là con rùa vàng tiêu biểu, nên cô lắc đầu nói: "Không cần đâu, tôi sẽ ngồi taxi."

Phương Nhượng Cường lại không đi, thái độ vẫn dịu dàng như cũ, giọng nói thân thiện, "Cô bé, giờ này ở đây đón xe không dễ, lên xe đi, tôi đưa em đi một đoạn."

Anh vừa nói vừa mở cửa xe.

Cứ thế, Lâm Mân Côi cảm thấy mình tiếp tục kiểu cách nữa sẽ không nể mặt người ta, mà đâu chỉ là phép xã giao thông thường thôi, vừa nghĩ vậy Lâm Mân Côi đành thành thật lên xe.

Chẳng qua Phương Nhượng Cường lại ngồi ghế sau, anh vừa uống rượu nên không thể lái xe. Đằng trước có một tài xế, khi Lâm Mân Côi lên xe, hẳn không hề liếc cô một cái. Bỗng dưng trong lòng nổi lên cảm giác kì lạ, đặc biệt tại một không gian kín thế này, kề bên cô là một người đàn ông anh tuấn lạ xa lạ, tuy hai người cách nhau hơi xa nhưng hơi thở của anh rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh bao phủ cô.

Phát hiện này làm mặt Lâm Mân Côi càng lúc càng đỏ, cuối cùng để thoát khỏi cục diện lung tung, cô ho khan một tiếng, "À, tôi có thể mở cửa sổ không?"

"Được."

Phương Nhượng Cường thấp giọng đáp, sau khi Lâm Mân Côi lên tiếng, dường như hắn cũng bị ảnh hưởng mà lịch sự hỏi vào câu

"Cô bé còn rất trẻ, mới đi làm sao?"

Anh muốn nói trông cô rất tay mơ, ngay cả cách thoái thác điển hình cũng không biết

Lâm Mân Côi gật đầu: "Tôi đi làm được một năm rồi."

"Vẫn còn là một cô bé nhí."

Phương Nhượng Cường bật cười, tiếng cười thân thiện vang bên tai, đến nỗi vành tai Lâm Mân Côi dần nóng lên, không nhận được phản bác: "Tôi... Tôi không phải cô bé... Anh đừng có gọi như vậy."

"Tôi lớn hơn em mười tuổi, em không phải cô bé thì là gì, người nhiều tuổi hơn em còn phải gọi tôi là chú đấy..."

"Phụt..."

Lâm Mân Côi nghĩ đến có người còn già hơn anh lại gọi anh là chú, hình tượng này không hiểu sao làm cô thấy hơi buồn cười. Mà cô thực sự cũng bật

cười.

Đã nói, giọng cô hơi lạnh löt, mềm mại mang theo chút trẻ con, khiến lòng người ta ngứa ngáy. Ít nhất đối với Phương Nhựt Cường là như thế.

Anh thản nhiên điều chỉnh tư thế ngồi, vừa dịch lại gần Lâm Mân Côi trong lúc cô không để ý, vừa cười nói: "Sao vậy? Em cười cái gì?"

Có lẽ chưa từng nghĩ tới ông chủ lớn cũng sẽ bình dị gần gũi vậy, khoe miệng Lâm Mân Côi khẽ cong lên. Cô mới bước ra xã hội không lâu, đối với người, đối với sự việc đều không có nhiều tâm nhãn, đành thành thật trả lời: "Tôi thấy anh còn trẻ thế, mà tôi gọi anh là chú thì rất kì quặc..."

Phương Nhựt Cường không ngờ Lâm Mân Côi nói vậy, nhếch miệng cười, tâm trạng hết sức không tệ, "Cô bé không cảm thấy tôi già sao?"

Lâm Mân Côi lắc đầu, đúng là cô cho rằng Phương Nhựt Cường không già.

Tuy anh ở cái tuổi ấy, nhưng dáng dấp anh trẻ, da dẻ cũng trắng, khi uống rượu vào hơi đỏ ửng, dưới ngọn đèn mờ trong xe chiều rọi, lại có chút mê người.

Mê người?!

Lâm Mân Côi bị suy nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu hù dọa, hóa ra sau khi cô phá thân liền trở nên vô cùng đói khát, ngay cả một người đàn ông xa lạ cũng khiến cô mặt đỏ tim đập nhanh, chỉ muốn liều mạng nhào tới.

Nhưng rõ ràng cô uống rượu mà. Không dám nhìn Phương Nhựt Cường, Lâm Mân Côi quay mặt, mượn cớ nhìn ra cửa sổ che giấu đi gương mặt đỏ bừng.

Trời ơi, tuyệt đối đừng để anh phát hiện cô đang mê trai nhé. Trong lòng Lâm Mân Côi nghĩ vậy, rất nhanh chiếc Land Rover đen một mạch thông suốt không trở ngại, chạy thẳng tới trung tâm thành phố.

Lâm Mân Côi nhìn thấy tám biển quảng cáo chợt lóe lên, đột nhiên nói: "Chỗ đó, ngay đằng trước, cho tôi xuống đi! Cảm ơn Phương tổng..."

Nhưng Phương Nhựt Cường không mở cửa xe cho cô, ngược lại nghiêng người qua nhìn ngoài cửa sổ.

Vì động tác này của anh mà anh cách cô rất gần, nên áo sơ mi trắng quệt qua ngực cô, mặc dù chỉ trong nháy mắt, song cũng đủ để Lâm Mân Côi đỏ mặt ác liệt, chỉ muốn chạy chối chết.

Ngược lại, Phương Nhựt Cường giống như chẳng để ý gì, sau khi nhìn bên ngoài cửa sổ, bèn nhanh chóng ngồi ngay ngắn. "Cô bé ở chỗ này à?"

Lâm Mân Côi bị giọng nói đầy từ tính của anh mê hoặc, lại nhẹn không được nói thật.

"Tôi định làm thẻ tập thể dục ở chỗ này."

Nói xong Lâm Mân Côi cảm thấy mình rất mất thể diện, cô vốn béo, bây giờ chẳng phải lại nhấn mạnh lần nữa ư?

May mà chút quan tâm của Phương Nhựt Cường hình như không để ở đây, anh nhíu mày, "Chỗ này không tốt lắm, hay tôi giới thiệu cho em một trung tâm thể dục khác, huấn luyện viên ở đó rất giỏi, trang thiết bị đầy đủ, hiệu quả tập luyện cũng cao. Quan trọng nhất là có giảm giá cho người quen, em muốn thử không?"

Giảm giá?

Hiệu quả cao?

Đây chính là khuyết điểm của phụ nữ, vừa nghe có giảm giá liền động lòng ngay.

Lâm Mân Côi cũng không ngoại lệ, trong lòng cô hết sức giằng co: Đi hay không đi nhỉ?

Nhưng Phương Nhựt Cường đã thay cô quyết định, "Tiểu Lý, đi trung tâm thể dục Hân Hân."

Lâm Mân Côi sững sốt, bỗng dưng phản ứng kịp.

Người đàn ông này bề ngoài dịu dàng, nhưng thực ra làm việc rất mạnh mẽ. Bất quá, không biết vì sao, bản thân cô lại không thấy phản cảm, là do khuôn mặt hả? Phương Nhựt Cường dẫn Lâm Mân Côi tới trung tâm thể dục Hân Hân, Lâm Mân Côi cũng từng tra trên mạng, nơi này được đánh giá không tệ nhưng giá cả cao. Lâm Mân Côi cảm thấy chút tiền lương của mình, không cần đến nơi cao cấp như vậy, đang định rút lui có trật tự, Phương Nhựt Cường đã đi trước một bước xuống xe, còn đặc biệt vòng qua giúp cô mở cửa xe.

"Đi nào, cô bé."

Lâm Mân Côi lớn chừng này tuổi, vẫn chưa từng được người đàn ông nào chủ động mở cửa xe, không kiềm được lại tăng thêm thiện cảm dành cho anh. Phương Nhựt Cường dẫn Lâm Mân Côi đi một đường băng qua không trở ngại.

Lúc này đã chín giờ rưỡi tối, thao lý thuyết, trung tâm thể dục đóng cửa rồi, nhưng không ngờ chỗ này đèn đóm vẫn sáng trưng, người lui tới không ngừng. Phương Nhượng Cuồng dẫn Lâm Mân Côi đang tỉnh tỉnh mê mê đi thẳng vào phòng làm việc.

Vừa tiến vào, liền có một cô gái xinh đẹp với dáng người cao gầy bước vô, thấy Phương Nhượng Cuồng bèn huýt sáo, "Ồi chào, ngọn gió nào thổi em tới đây thế?"

Nhìn động tác hai người chắc hẳn là người quen, nhất là cô gái tiến vào cao xấp xỉ Lâm Thanh Thiển, dáng dấp cũng đẹp mê người như Lâm Thanh Thiển. Tóc đen, mắt to, môi đỏ mọng xinh đẹp, chẳng qua so với Lâm Thanh Thiển, cô gái này có thêm một phần dứt khoát và khí phách.

Thấy hai người đứng chung với nhau rất xứng đôi, Lâm Mân Côi suy đoán, chẳng lẽ đây chính là người yêu của ông chủ lớn? Thầm nghĩ, quả nhiên đàn ông tốt trên đời đều là hoa đã có chủ.

Trong lúc cảm thán, cô nghe giọng nói thân nhiên của Phương Nhượng Cuồng đáp lại: "Em dẫn một người bạn đến làm thể tập thể dục, chị, chị giúp em tiếp đón cô ấy thật tốt một chút."

Chị...

Một tiếng chị làm Lâm Mân Côi chột ngắc đầu lên.

Phương Nhượng Cuồng gọi cô gái này là chị, là chị ruột sao? Còn trẻ vậy, đâu giống đâu...

Suy nghĩ của Lâm Mân Côi đều viết hết lên mặt, hình như cô gái này cuối cùng cũng phát hiện ra Lâm Mân Côi, bèn đi tới nhìn mặt cô rồi dừng lại một chút, là ảo giác của Lâm Mân Côi ư? Luôn cảm thấy cô gái này nhìn cô có sự chế nhạo và mập mờ bên trong. Đừng nhìn nữa, mặt cô đỏ hết rồi.

Lâm Mân Côi đang tính xoay đầu sang chỗ khác, lại bị cô gái nắm lấy khuôn mặt, xoa xoa, "Da dẻ mịn màng thật, tuổi trẻ nữa, à, nào, cô gái, nói tôi nghe, em đến trung tâm thể dục chủ yếu muốn làm gì?"

Lâm Mân Côi ấp úng, một lát sau mới phun ra hai chữ "Giảm béo."

"Giảm béo?"

Cô gái cười, vỗ vỗ Lâm Mân Côi, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng còn không nhận được véo véo vai, cánh tay Lâm Mân Côi, sau đó gật đầu kết luận.

"Không khó, khung xương nhỏ, làn da tốt, dáng dấp cũng ngoan ngoan, em trai, khẩu vị của em không tồi."

Cô gái cười, kéo tay Lâm Mân Côi đi ra ngoài, "Tôi sẽ bố trí cho cô một chương trình huấn luyện. Yên tâm đi, bạn của em trai tôi cũng là bạn của tôi, miễn phí ba tháng đầu, có hiệu quả chúng ta tiếp tục nữa, còn không hiệu quả... tất nhiên, ở địa bàn của tôi sẽ không xuất hiện kết quả này..."

Lâm Mân Côi chỗ hiểu chỗ không, bị cô gái xinh đẹp kéo đi liền không ít bản khai, xong xuôi còn cho cô một tấm thẻ.

Từ đầu tới cuối, cô đều lộ vẻ hơi ngây thơ, cô không biết, tại sao cô gái này lại kích động vậy, thậm chí còn kích động, vội vàng hơn đương sự là cô đây?

Cô không hiểu, ánh mắt nghi hoặc nhìn sang Phương Nhượng Cuồng ở một bên này giờ không nói gì, muốn một lời giải thích, lại vừa vận đối diện với vẻ mặt dịu dàng Phương Nhượng Cuồng ném tới, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Mân Côi vò cái đồ bưng. Những thứ vốn muốn hỏi đều tan thành mây khói trong đầu.

Chỉ có trên mặt...

Nóng. Nóng. Nóng. Nóng quá đi.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Bởi vì nán lại trung tâm thể dục một hồi, khi Lâm Mân Côi trở về đã gần mười một giờ đêm.

Phương Từ Quân gọi điện thúc giục vài lần đều bị Lâm Mân Côi thân nhiên lấy lý do xã giao ngăn lại.

Nhượng Cuồng thấy cô ngắt điện thoại, giọng nói dịu dàng truyền đến, "Ồ nhà có ai đang giục sao?"

Lâm Mân Côi nghĩ đến Phương Từ Quân, trái tim thoáng lạnh lẽo, chỉ gật đầu không lên tiếng, rõ ràng không muốn nói đến vấn đề này. Phương Nhượng

Cường là người tinh tế, sao không hiểu chứ, chỉ cười cười rồi ung dung chuyển sang đề tài khác.

Chẳng qua lúc về nhà, Lâm Mân Côi liền đối mặt với vẻ mặt đen kịt của của Trương Ngọc.

"Cô làm vợ kiểu gì thế? Tan tầm không về nhà nấu cơm, cô muốn bỏ đôi Tử Quân chúng tôi phải không? Tử Quân ban ngày phải đi làm, cục Lâm nghiệp người ta có rất nhiều việc, nó lại mới lên chức chủ nhiệm..."

"Trong ủy ban cũng bận bịu nhiều việc."

Lâm Mân Côi bực bội vô cùng, không muốn nghe thêm lời nhai. Hơn nữa từ chuyện lần trước đã thấy rõ, vấn đề mẹ chồng nàng dâu không phải cứ nhường nhịn là xong.

Lâm Mân Côi đặt túi xách xuống đi thẳng tới phòng bếp, rót cho mình cốc nước mới lên tiếng, "Con đã gọi điện báo tối nay có tiệc xã giao rồi."

"Xã giao mà tới mười một giờ sao? Người thì nồng nặc mùi rượu, cô nhìn xem mình giống cái gì... Thật không biết người nhà cô dạy cô thế nào..."

Bản thân không có giáo dục, còn trách người nhà Lâm Mân Côi. Lâm Mân Côi nghe không nổi, Trương Ngọc chỉ trích người nhà mình, lửa giận trong lòng bỗng chốc bùng lên, "Bà nói gì?!"

Thấy Lâm Mân Côi hung hăng, Trương Ngọc cũng nổi giận, "Sao, tôi nói một câu, cô cãi một câu! Nhìn bản mặt cô xem, mẹ cô không dạy cô phải biết kính trọng người lớn hả? nói cho cô biết, nhà họ Phương chúng tôi không giống gia đình bình thường, chúng tôi là gia đình có phép tắc..."

"Phép tắc?" Lâm Mân Côi giận dữ cười,

"Phép tắc là ngay cả phí trang trí cũng phải do thông gia ra à?"

"Mày nói cái gì! Tử Quân! Con xem vợ con kia!"

Trương Ngọc ghét nhất hàng xóm nói con trai bà ta ở rể, dựa vào phụ nữ mới được thăng quan tiến chức. Tối nay, rốt cuộc Lâm Mân Côi đã chạm vào vảy ngược của bà ta, bà ta không nhịn được chửi ầm lên,

"Cái con diêm này... Hôm nay tao phải dạy dỗ mày một trận..."

Lâm Mân Côi chẳng thèm nhúc nhích, cô muốn xem thử Phương Tử Quân định kết thúc thế nào. Giờ cô đang ước gì Phương Tử Quân không chịu nổi cô, đòi ly hôn với cô.

Phương Tử Quân vốn đang tắm, nghe tiếng cãi cọ bên ngoài bèn vội vàng chạy ra.

Nhìn thấy mẹ mình- Trương Ngọc sắp đánh Lâm Mân Côi, trong lòng hần quýnh lên, nhanh chóng kéo Trương Ngọc lại, "Mẹ, mẹ làm gì vậy?"

Trương Ngọc nghe Phương Tử Quân rống, nước mắt đua nhau rơi, "Tử Quân à, con đàn bà này về muộn thế còn lý luận... Con nhìn nó đi... Nó chửi mẹ...muốn đánh mẹ..."

Thực ra Phương Tử Quân đã có thành kiến với Lâm Mân Côi, không chỉ mặt mũi xấu xí, trước khi cưới còn đỡ, biết ngoan ngoãn nghe lời hần, hiếu thuận với Trương Ngọc. Nhưng sau khi cưới tính tình lại thay đổi quay quắt, chẳng ân cần dịu dàng như trước, mà còn thờ ơ lạnh nhạt với hần và Trương Ngọc.

Phương Tử Quân không ngốc, thời đại học cũng yêu đương mấy lần, đại khái hiểu rõ phụ nữ thay đổi nhiều như vậy là có nguyên nhân gì.

Lần trước thấy ánh mắt Lâm Mân Côi nhìn hần và Lâm Thanh Thiên là lạ, hần còn tưởng rằng chuyện của bọn hần bị lộ, nên đặc biệt nhấn tin nhắc Lâm Thanh Thiên yên lặng một thời gian, mấy ngày nay mỗi ngày hần đều đúng giờ về nhà, chính là để làm rõ có phải Lâm Mân Côi đã phát hiện ra chuyện gì không, nhưng không ngờ, Lâm Mân Côi càng ngày càng quá đáng.

"Mân Côi, em không sao chứ."

Bất quá, Phương Tử Quân chưa dám động đến Lâm Mân Côi, và cũng nghĩ giống như Lâm Mân Côi, hần mới được đặc cách thăng lên chức chủ nhiệm, mong còn ngồi chưa vững, nếu lúc này bọn họ ly hôn, chắc chắn bên ba vợ sẽ làm khó hần.

Trong lòng Phương Tử Quân đã cực kì bất mãn, nhưng hần không dám phát tiết, chỉ có thể nén lửa giận cười nói, "Mân Côi, em đi nghỉ đi, anh biết mấy việc xã giao đó rất mệt..."

"Tử Quân à, con điếc đó..."

Trương Ngọc vẫn còn tức tối bất mãn, lại bị Phương Tử Quân lôi kéo, "Mẹ, trẻ thế này rồi mẹ đừng ầm ĩ nữa, ngày mai chúng con phải đi làm..."

Trương Ngọc không ngờ con trai mình không đứng về phía mình, bà ta đành ngậm nước mắt uất ức bỏ về phòng.

Lâm Mân Côi cũng không quan tâm nhiều, lấy túi xách đi thẳng vào phòng ngủ. Cả người đầy mùi rượu, rõ ràng cô không uống mà, chẳng lẽ vì người

đàn ông đó quá gần cô ư? Toàn bộ hơi thở của anh xâm nhập cơ thể cô sao? Vừa nghĩ vậy, không hiểu sao chân Lâm Mân Côi hơi nhũn ra, tựa vào tường lát gạch men bóng loáng, hồi lâu mới đứng vững được. Không uống rượu, thân thể lại nóng hừng hực, mơ hồ còn có một loại khát vọng khó kiềm nén. Lâm

Mân Côi thoáng nhìn quả nam việt quất nở rộ dưới dòng nước, trong đầu bỗng dựng hiện lên hình ảnh miệng đàn ông ngậm nó, tiếu JJ kéo tới kéo lui. Càng đứng chân càng mỏi nhừ, Lâm Mân Côi lắc lắc đầu, cô... rốt cuộc bị sao thế này?

"Mân Côi?"

Ngoài cửa, giọng Phươg Từ Quân truyền tới, Lâm Mân Côi mới từ trong suy tưởng phục hồi tinh thần, lấy khăn tắm bọc người ra ngoài.

Vì đang lẩn tránh chuyện trong đầu, nên Lâm Mân Côi quên mất việc lót băng vệ sinh giá vờ kỳ kinh nguyệt.

Ngoài cửa, Phươg Từ Quân cũng chưa hề nghĩ sẽ chạm vào Lâm Mân Côi, nhưng nghĩ rằng sớm muộn cũng phải đi bước này, đưa đầu cũng một đao, mà rút đầu cũng một đao, không bằng chết sớm siêu sinh sớm.

Phươg Từ Quân lấy áo mưa để trên tủ đầu giường, ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Mân Côi mới tắm xong, tuy rằng cô rất béo nhưng da dẻ cực kì mịn màng, khuôn mặt bị hơi nước nhuộm thành một mảng đỏ ửng, điều này làm Phươg Từ Quân vốn cả đời ghét người béo lại hơi động lòng.

Hắn đã lâu không tới chỗ Lâm Thanh Thiển, nên hơi khát vọng. Mà đàn ông một khi đã muốn, thì giọng nói càng dịu dàng hơn.

"Mân Côi, đêm nay, chúng ta có thể không?"

Bị ánh mắt đầy sắc dục của Phươg Từ Quân nhìn, trong nháy mắt Lâm Mân Côi kịp phản ứng.

"Nhưng em..."

"Anh thấy, hôm nay đã tám ngày rồi, anh cũng thấy trong phòng vệ sinh không còn thứ đó, em sạch sẽ rồi đúng không?"

Lâm Mân Côi nghiêng răng nghiêng lợi, tên Phươg Từ Quân khốn nạn này, đúng là tinh trùng lên não, dám vào WC nhìn thứ cô đã thay.

Có điều chẳng phải hắn nói cô béo đến nỗi hắn không có cách nào nhìn thẳng, cơ bản không muốn đề cô à? Sao lại tích cực vậy...

Khi Lâm Mân Côi đang sững sốt, Phươg Từ Quân nhận được tin tức mình muốn, liền kéo cô ngã xuống giường.

Hắn gạt áo choàng tắm của cô, trông thấy khối thịt trắng như tuyết dưới áo choàng tắm, mặt hắn tái mét. Nhưng hắn cố nén cảm giác buồn nôn, hôn lung tung lên môi và cổ cô, cuối cùng từ từ tách hai chân Lâm Mân Côi ra.

Cô cũng muốn đẩy hắn ra, nhưng hai người dù sao cũng là vợ chồng, bây giờ vẫn còn sắm vai vợ chồng ân ái, mà vợ chồng tại sao không sinh hoạt chuyện đó. Lâm Mân Côi không tìm được lí do cự tuyệt, với lại cô cũng muốn xem thử có phải Phươg Từ Quân thực sự ghê tởm cơ thể cô không.

Trước kia khi Phươg Từ Quân hôn cô, trong lòng cô vui vẻ, môi còn có cảm giác được sự ngọt ngào, giờ đây Phươg Từ Quân hôn loạn lên, Lâm Mân Côi lại chẳng có cảm giác gì. Không có rung động, không có tim đập rộn ràng, mà còn hơi buồn nôn.

Phươg Từ Quân không hôn cô được lâu, hắn bắt đầu sờ soạng cô, thủ pháp của hắn thuần thực. Lâm Mân Côi vừa mới phá thân, lúc trước gặp Phươg Nhược Cuồng, đúng là thời điểm xuân tình nảy mầm, toàn thân cũng nhanh chóng nóng lên. Có vẻ như mọi thứ đều thuận lợi, Lâm Mân Côi bắt đầu phát ra tiếng rên nho nhỏ, cơ thể mập mạp cũng bắt đầu uốn éo. Đúng lúc này, trán Phươg Từ Quân toát mồ hôi lạnh, ban đầu hắn ta vẫn còn cứng rắn, nhưng sau khi sờ soạng Lâm Mân Côi, lại từ từ mềm nhũn. Lúc tách hai chân Lâm Mân Côi ra, mặc kệ hắn cố gắng thế nào, đều không vào được, mềm như một bãi bùn.

Lâm Mân Côi nóng một lúc, thân thể không cảm thấy cảm giác trưởng quen thuộc, cũng lơ mơ hiểu. Cô mở mắt, nhìn về mặt xấu hổ của Phươg Từ Quân, không nhìn được ưỡn người, thân thể cô khẽ động, cái thứ mềm oặt giữa hai chân kia nhất thời không giấu nổi, lộ lộ trước mặt Lâm Mân Côi. Nhỏ ghê, còn rất ngắn nữa.

Chiều hôm nay, Lâm Mân Côi đọc trên weibo, có người nói đàn ông cao to đẹp trai tích tìm phụ nữ nhỏ nhắn, bởi vì dụng cụ của bọn họ nhỏ ngắn.

Hiện tại xem ra, đúng thật...

Lâm Mân Côi hơi thất vọng, trong bụng còn hết sức khinh bỉ Phươg Từ Quân, ngoài miệng lại thì thầm: "Từ Quân, có phải anh quá mệt mỏi không... Gần đây cực kì mệt mỏi bẻ bộn lắm đúng không..."

Lâm Mân Côi đã cho một bậc thang rồi, sao Phươg Từ Quân không biết xuống chứ.

Hắn lấy quần đùi mặc vào, miễn cưỡng cười cười, "Đúng vậy, xin lỗi... Mân Côi, khoảng thời gian này anh thật sự mệt mỏi muốn chết, em cho anh thêm chút thời gian..."

"Không sao." Lâm Mân Côi giả vờ ngáp một cái,

"Thực ra em cũng mệt, không bằng chúng ta ngủ sớm một tý đi."

Hai vợ chồng mới cưới lại tâm linh tương thông vào thời khắc này, hai người đều muốn nhắm mắt lại nhanh chóng thiếp đi. Vì vậy ăn nhip với nhau, tắt đèn đi ngủ. Giường rất lớn, hai người mỗi người chiếm một góc, chẳng ai nói năng gì.

Lâm Mân Côi cắn chặt, ngo nguẩy chân, mẹ nó, chỗ kia ướt át một mảng, tên Phuong Tử Quân này đốt lửa cả người cô xong, bản thân lại vô dụng. Trong lòng nghĩ thế, Lâm Mân Côi lại nhớ đến Phuong Tử Quân từng nói với Lâm Thanh Thiên, hấn thấy thịt mỡ trên người cô liền mềm nhũn ngay, không ngờ là thật.

Vừa nghĩ vậy, lửa nóng trong người Lâm Mân Côi giống như bị tạt một chậu nước lạnh, nhanh chóng dập tắt. Cô thể, nhất định phải tới trung tâm thể dục tập gym cho bằng được, cho dù về sau ly hôn, cô cũng muốn dùng tư thế bạch phú mỹ nhân xuống Phuong Tử Quân, thoải mái rồi đi. Trong lòng hạ quyết tâm, Lâm Mân Côi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bên này, Phuong Tử Quân cũng nghiêng răng nghiêng lợi, làm sao cũng không ngủ được. Dưới tấm chăn, hấn lặng lẽ vỗ về dụng cụ của mình, lúc nãy chớp mắt một cái đã mềm oặt, trong lòng hấn gấp gáp, đừng nói thực sự vô dụng nha. Phải biết rằng đàn ông mà vô dụng khoản đó thì còn làm được gì. Trong lòng căm hận, nhin không được lại hận Lâm Mân Côi, đều tại người phụ nữ ghê tởm này, hại hấn không có cách nào cứng nổi.

Phuong Tử Quân nghiêng răng, càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng, quyết định ngày mai tới chỗ Lâm Thanh Thiên thử một chút, xem xem có phải mềm luôn không.

Vừa nghĩ vừa nghiêng răng, Phuong Tử Quân cũng thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Mở mắt ra đã là một ngày mới.

Đối với Lâm Mân Côi, cuộc sống vẫn diễn ra bình thường không có gì bất ngờ cả, chẳng qua sắp đến buổi trưa, Phuong Tử Quân lại như tình mật ý gọi điện tới báo rằng, hấn phải đến Tô thị học tập một tháng tuy hấn cực kì không nỡ.

Đáy lòng Lâm Mân Côi âm u nghĩ, chứ không phải tới qua không cứng được nên giờ phải ra ngoài tìm cảm giác tồn tại sao?

Không thể không nói, Lâm Mân Côi thực sự đoán đúng, quả thật Phuong Tử Quân nghĩ thế. Đối với một người đàn ông mà nói, công thành danh toại chỉ là mây bay, nếu chỗ đó không xài được, vậy thì rất mệt, chả muốn làm gì nữa.

Khi nhận được tin nhắn "Anh yêu, yêu anh nhiều. Đi đường nhớ chú ý an toàn nhé" của Lâm Mân Côi, Phuong Tử Quân lập tức gọi điện cho Lâm Thanh Thiên, dù sao cô ta vừa mới tốt nghiệp chưa tìm được việc làm, chẳng bằng ra ngoài chơi với hấn. Bất quá điều làm Phuong Tử Quân ngạc nhiên là, Lâm Thanh Thiên lại từ chối, cô ta nói muốn đóng cửa ôn thi nghiên cứu sinh, không có thời gian. Cứ như vậy, Phuong Tử Quân hơi mất hứng, nhưng vừa nghĩ tới hấn chẳng cần về nhà hầu hạ đồng thịt mỡ kia, cũng coi như may mắn trong bất hạnh.

Lâm Mân Côi cũng cảm thấy đúng là may mắn, Phuong Tử Quân đi công tác một tháng, ít nhất cô khỏi cần mỗi đêm nghĩ cách từ chối thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, tháng này rốt cuộc có thể an tâm ngủ ngon rồi. Nghĩ đến đây, Lâm Mân Côi cảm thấy tâm trạng hôm nay tốt hơn hẳn, cô đang định mở taobao [1] mua quần áo mới tự thưởng cho mình, chủ nhiệm lại xuất hiện ngay cửa phòng làm việc.

[1] taobao: trang web mua sắm trực tuyến của Trung Quốc.

"Tiểu Lâm, hợp đồng với phía Trung Đăng đã ký xong rồi, bí thư bảo cô đưa qua đó."

Chủ nhiệm vừa nói vậy, Lâm Mân Côi cũng phản ứng kịp, đây không phải là công ty của Phuong Nhục Cuồng sao? Không cho phép cô suy nghĩ nhiều, chủ nhiệm đã đưa một tập hợp đồng cho cô, còn dặn dò cô đừng làm mất.

Lâm Mân Côi cảm thấy chủ nhiệm thực sự quá coi thường cô, ngần ấy văn kiện đâu thể làm mất nổi. Có điều, nghĩ đến buổi chiều được nghỉ, cuộc sống càng tươi đẹp biết bao.

Dự định của Lâm Mân Côi là giao văn kiện cho Trung Đăng xong, liền đi trung tâm thể dục bắt đầu kế hoạch giảm béo, nhưng khi tới Trung Đăng, cô không gặp được Phuong Nhục Cuồng. Chẳng hiểu sao, cô hơi thất vọng.

Song rất nhanh, chút thất vọng ấy bị cô gạt đi, cô đưa văn kiện cho người đàn ông lịch sự đối diện, vừa cười vừa nói: "Tôi là người của văn phòng Kiến Ủy, đây là hợp đồng của các anh."

"Lâm tiểu thư phải không? " người đàn ông nhả nhận đẩy kính mắt một cái, cười nói: "Tôi là Lục Tư, thư kí của Jack, Jack đang họp..."

Thấy vẻ mặt khó hiểu của Lâm Mân Côi, Lục Tư cười cười, "Jack chính là Phương tổng của chúng tôi, chúng tôi làm việc với anh ấy đã lâu, đôi khi gọi anh ấy là Jack..."

Lâm Mân Côi cười cười, lại phát hiện mình cười hơi gượng gạo.

Trên thế giới này có nhiều thứ trùng hợp vậy à?

Nếu cô nhớ không lầm, lúc đó ở Sweet Cat, vị phò mã kia cũng có tên tiếng anh là Jack! Có phải cùng một người không?

Ý nghĩ này bị Lâm Mân Côi nhanh chóng gạt bỏ, làm gì có chuyện đó, tài sản của người ta lên đến vài tỷ đấy, sao có thể đi quán trai bao làm trai bao chứ.

Anh đâu rảnh rồi không có việc gì làm... Ha ha... Nhất định mình cả nghĩ quá rồi...

Lâm Mân Côi định giao đồ xong đi ngay, nhưng Lục Tư không chịu nhận, còn bày vẻ mặt khó xử,

"Hạng mục này Jack luôn theo sát, thế này đi, Lâm tiểu thư, cô ngồi đợi một lúc. Sau khi Jack kết thúc cuộc họp, tôi sẽ bảo anh ấy đích thân tới lấy."

Sao phiền phức thế?

Lâm Mân Côi oán thăm, nhưng nghĩ đây có lẽ là quy định của công ty, với lại dù sao cô cũng đang rảnh, ngồi chờ một lúc vậy.

Lục Tư thấy Lâm Mân Côi ngồi xuống bèn đưa cả phê và bánh ngọt cho cô.

"Đây là phòng làm việc của Jack, cô đợi một chút nhé."

Lục Tư nói xong ra ngoài làm việc của mình, toàn bộ phòng làm việc to chỉ có mỗi mình Lâm Mân Côi.

Cô hơi buồn chán, bắt đầu quan sát phòng làm việc này. Mặc dù rất to, nhưng bày biện đơn giản, ngoại trừ một kệ sách đặt phía sau bàn làm việc ra, còn có bàn trà và sofa cô đang ngồi, gần như không đặt thứ gì nữa. Bất quá, bên sườn phòng làm việc có một cánh cửa, xem ra chắc hẳn là phòng nghỉ ngơi của tổng tài mà mị ngông cuồng trong truyền thuyết.

Lâm Mân Côi rất muốn vào xem thử, biết đâu còn có thể tìm được một ít tóc phụ nữ, nhưng làm thế không được lễ phép lắm, nên cô chỉ bụng lỳ cả phê lên uống một ngụm thôi.

Lúc Lâm Mân Côi đến, mới qua 3 giờ, hiện tại đã bốn giờ rồi. Lâm Mân Côi đợi đến vầng đầu hoa mắt, nhìn không được lại ăn một miếng bánh ngọt. Đồ ngọt vào bụng, cô cảm thấy hơi buồn ngủ, không khỏi mơ mơ màng màng thiếp đi.

Lại qua một khoảng thời gian, Lâm Mân Côi vẫn chìm trong mộng, còn là mộng xuân. Trong mộng, cô thấy một người đàn ông không thấy mặt tiến tới chỗ cô, vừa đi vừa cời quần áo, cuối cùng toàn thân trần truồng không còn gì hết, chỉ có cái thứ sưng trướng vênh cao thật cao kia làm cô đỏ mặt tới mang tai. So với Phương Tử Quân, dứt khoát khác biệt một trời một vực, vừa thô vừa lớn, mơ hồ còn phun ra giọt trắng đàng yêu.

Lâm Mân Côi bị dụ dỗ, nuốt nước miếng một cái, đỏ mặt tía tai ngượng ngùng không ngớt. Bất quá khi cô vẫn chưa kịp phản ứng, người đàn ông kia đã ôm cô không đầu không đuôi hôn. Việc nuốt nước bọt người khác vốn là chuyện mất vệ sinh, nhưng người đó lại làm vô cùng ngọt ngào, mút đầu lưỡi Lâm Mân Côi kéo ra ngoài. Đầu óc Lâm Mân Côi trống rỗng cái gì cũng quên mất, chỉ có thể hé miệng để người đó tiến vào càng sâu hơn. Đầu lưỡi hần duy trì động tác chạy nước rút trong miệng cô, khỏe miệng cô nhanh chóng tê dại lại có chút đau đớn. Sợ chỉ bạc vương bên khỏe môi mập mờ làm cô e thẹn không ngớt, đang muốn đẩy hẳn ra lại bị hần cúi đầu ngậm môi cô, nuốt mất sợ chỉ bạc.

Thực sự quá... quá mập mờ, quá sắc tình mà.

Lâm Mân Côi bị hôn đến nổi cả người phát nóng, người kia đương nhiên sẽ không để cô thất vọng, vừa hôn cô, tay sờ soạn chân cô chậm rãi trượt lên. Tay người đó giống như có ma lực vậy, trên tay hần có vết chai, bị hần sờ qua khiến cả người cô đều mềm nhũn, không đợi người đàn ông tách hai chân mình ra, cô đã đi trước một bước tự dâng chân rồi. Cô cảm thấy ướt át quá, không nhìn được uốn éo người, muốn dính sát vào hần hơn, muốn ôm người đàn ông ấy.

Phù phù--- Lâm Mân Côi từ trong mộng đẹp giật mình tỉnh lại, ngẩng đầu bèn đối diện với gương mặt điển trai cười mỉm của Phương Nhượng Cuồng.

Là ảo giác của cô sao?

Mặt anh hơi hồng hồng, màu hồng ấy khiến tâm trạng Lâm Mân Côi khoan khoái một cách khó hiểu, đang định mở miệng, lại phát hiện mình ngồi dưới đất.

"Tôi..."

Trong nháy mắt, Phương Nhượng Cuồng mỉm cười, lùi về vị trí an toàn,

"Vừa rồi em ngủ say, tôi đang định đánh thức em, bỗng dưng em... ngã xuống đất..."

Nói xong Phương Nhựt Cường cười mập mờ, trong lòng Lâm Mân Côi cực, lẽ nào chuyện trong mộng cô phản ứng hết ra ngoài hiện thực, liệu linh đẫy ngã Phương Nhựt Cường?

Lâm Mân Côi thâm xấu hổ, nhưng cô không tin mình đói khát vậy, lại nhìn Phương Nhựt Cường mỉm cười với vẻ mặt thản nhiên, ngoại trừ áo sơ mi hơi nhăn một chút, thì không còn chỗ nào khác thường nữa.

Cô nghĩ chắc tối qua Phương Tử Quân chọc cô lại không chịu đập lửa cho cô, khiến cô bứt rứt mới có thể ban ngày suy nghĩ gì, ban đêm mơ thấy điều ấy.

"Phương tổng, họp đồng của anh."

Cuối cùng nghĩ đến chuyện chính, Lâm Mân Côi đưa cặp văn kiện họp đồng cho Phương Nhựt Cường.

Phương Nhựt Cường nhận lấy, cẩn thận xem một lúc mới ngẩng đầu cười nói: "Cảm ơn cô bé đích thân mang tới... Thế này đi, trời cũng tối rồi tôi mời em ăn cơm nhé, coi như cảm ơn em đã đợi tôi một buổi chiều."

Lâm Mân Côi vừa nhìn đồng hồ, thời gian đã đến sáu giờ rồi. Cô giật mình, hóa ra cô ngủ tù tì hai tiếng.

Bất quá ăn cơm tối thôi miễn đi, cô nhớ trung tâm thể dục Hân Hân kia đã xếp cho cô, buổi tối không thể ăn cơm, chỉ được ăn một ít rau quả. Mặc dù bụng hơi đói nhưng Lâm Mân Côi quả quyết lắc đầu, "Cảm tạ Phương tổng, có điều tôi muốn giảm cân nên bữa cơm này không cần đâu."

Phương Nhựt Cường nhún mày, dường như không đồng ý chuyện cô giảm cân. "Mặc kệ thế nào cũng phải ăn cái gì chứ? Hay vậy đi, tôi biết một nhà hàng chế biến những món ăn ít calo ít béo, chúng ta đi nếm thử nhé..."

Lâm Mân Côi vẫn muốn từ chối, song Phương Nhựt Cường đã gọi điện thoại, "Lục Tư, giúp tôi đặt một bàn ở chỗ lão Nha."

Lâm Mân Côi thề lười, người này, đúng là quá mạnh mẽ mà. Chẳng giống bề ngoài anh chút nào. Nếu Phương Nhựt Cường đặt chỗ rồi, thì Lâm Mân Côi cũng không từ chối nữa.

Trước khi đi, cô vào toilet một chuyến. Ừa, phòng tắm của họ có muối sao?

Lâm Mân Côi nhìn mấy vết đỏ hồng trên cổ mình, trong lòng kinh ngạc không ngớt. Cô vuốt vuốt cổ, lúc bước ra vừa vặn đụng phải Phương Nhựt Cường, thấy vẻ mặt cô kì quái, anh quan tâm hỏi: "Sao thế, cô bé?"

Lâm Mân Côi đầy nghi hoặc vuốt cổ, thoáng buồn bực, "Muối nhiều quá, còn đặc biệt đốt cổ tôi..."

Quả thật Lâm Mân Côi nghĩ sao nói vậy, hơn nữa cô căn bản chẳng có suy nghĩ gì khác. Cô với Phương Tử Quân luôn hôn kiểu chuẩn chuẩn lướt, nên đâu biết rằng nụ hôn thô bạo mới có thể lưu lại vết tích sâu thẳm.

Khuôn mặt trắng nõn của Phương Nhựt Cường không hiểu sao đỏ ửng, lòng bàn tay giấu trong túi quần đỏ tăng tăng mồ hôi, một lúc lâu, anh mới ho khan một tiếng, dỗi lòng nói: "Ừ, ngày mai tôi sẽ mua ít nhanh muối, bên này toàn là đàn ông... Chắc đàn ông da dày máu thôi nên muối không thích..."

"Thật à?"

Lâm Mân Côi nghĩ nghĩ rồi cũng buông tha.

"Đúng là tôi rất dễ dụ muối, trước đây mẹ tôi đều nói tôi là thuốc chống muối phiên bản người."

"...Ha ha..." Phương tổng luôn ăn nói hùng hồn hiếm khi xoay mặt sang chỗ khác, cười khan hai tiếng.

Khúc nhạc dạo ngắn này nhanh chóng bị Lâm Mân Côi ném ra sau gáy. Phương Nhựt Cường dẫn cô tới một nhà hàng có tên Xoàng Thôi, nhưng bên trong được trang hoàng như một tiệm cơm Tây nhỏ. Ông chủ gọi là lão Nha, cũng là một người rất đẹp trai.

Lúc thấy hai người họ, lập tức tiêu sái đi tới.

"O, cậu dẫn phụ nữ tới à?"

Giọng điệu lão Nha hết thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Là bạn. Mang cho cô ấy món ít béo, ít calo đi."

Lão Nha dường như còn muốn ngắm Lâm Mân Côi nữa, nhưng bị tầm mắt của Phương Nhựt Cường ngăn lại.

"Chúng tôi đói rồi, mau nhanh lên."

Lúc này lão Nha mới lui xuống, bất quá ánh mắt vẫn lưu luyến trên người Lâm Mân Côi.

Lâm Mân Côi bị nhìn đến mức hơi khiếp sợ bất an, vất vả lắm mới thốt ra được một câu.

"Có phải hơi bất tiện không?"

Phuong Nhựt Cường rót cho cô ly nước chanh mật ong, giọng nói dịu dàng nghe không ra vẻ quái lạ nào, "Không có, tại bọn họ chuyện bé xé to thôi."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Đối lập với Lâm Mân Côi bữa cơm ăn đến đứng ngồi yên, Phuong Nhựt Cường lại chẳng có cảm giác gì, cả quá trình đều lịch tào nhả. Thỉnh thoảng dẫn đề tài đến đồ ăn ngon, cảnh đẹp thích, Lâm Mân Côi cũng có hứng thú vài phần.

Chẳng qua mỗi khi chuyện, đều có thể nhìn thấy vẻ mặt dò xét của ông chủ xinh đẹp lão Nha đứng phía sau. Ăn cơm thế này sao nuốt nổi, may mà Lâm Mân Côi giảm béo nên chỉ ăn vài miếng là đặt đũa xuống.

Phuong Nhựt Cường dường như có chút đồng ý, nhưng Lâm Mân Côi lau miệng xong cười bảo no rồi, Phuong Nhựt Cường trầm mặc lát, cũng gì thêm.

Ăn cơm xong, Lâm Mân Côi vốn muốn tạm biệt Phuong Nhựt Cường, tự mình trung tâm thể dục, nhưng ngờ Phuong Nhựt Cường lại tiện đường đề nghị đưa qua đó.

Lâm Mân Côi phải kè ngốc, nếu đây là lần đầu tiên thôi, nếu có cả ánh mắt khác thường của những người khác nữa cũng thôi nổi, Lâm Mân Côi cho rằng đây là xã giao bình thường, nhưng khi nhìn nét mặt kinh ngạc của lão Nha, đáy lòng cũng lờ mờ hiểu ra.

Chẳng qua, khiến vô cùng hiểu là, tại sao người đàn ông như Phuong Nhựt Cường lại coi trọng chứ?

"Đến rồi."

Khi Lâm Mân Côi cắn môi, trong lòng lo sợ bất an, giọng trầm thấp của Phuong Nhựt Cường vang lên nhắc nhở.

Lúc ở cùng, dường như thời gian trôi qua cực kỳ nhanh. Lâm Mân Côi vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc xảy ra chuyện gì đến trung tâm thể dục Hân Hân rồi.

Cho rằng Phuong Nhựt Cường muốn đưa vào, định từ chối, liền thấy Phuong Nhựt Cường mở cửa xe giúp lại: "Tôi còn chút việc, đưa em vào được." Tiến lùi có chừng mực, lịch tào nhả thế làm Lâm

Mân Côi thoáng hiểu, chẳng lẽ do suy nghĩ nhiều?

Người ta căn bản có ý này, tại tự mình đa tình ư?

Bất quá nghĩ cũng đúng thôi, bà mập như, còn kết hôn rồi, người ta là kim cương Vương lão ngũ[1], sao coi trọng được?

[1] Kim cương Vương lão ngũ thường chỉ những người đàn ông kiệt xuất, còn độc thân, chỉ giàu có mà còn đẹp trai, phong độ, tài giỏi, đạt chuẩn về mọi mặt

Vừa nghĩ vậy, Lâm Mân Côi cảm thấy toàn thân khoan khoái hẳn, tạm biệt Phuong Nhựt Cường vào thẳng trung tâm thể dục Hân Hân.

Trong lúc Lâm Mân Côi tiếp nhận huấn luyện ma quỷ của Phuong Hân Hi, chiếc xe của Phuong Nhựt Cường đỗ ngay đường Tân Giang. Ngón tay vô thức nhịp vô lăng, chẳng biết nhịp bao lâu bỗng nhiên ngừng lại.

Ngoài cửa sổ, mảng đèn đỏ sáng trưng, đèn xe đường nhấp nháy, giữa ánh đèn sáng rực kia nghĩ đến khuôn mặt của bé, yếu ớt như chú cún đáng thương, song thỉnh thoảng lại xù lông giống như mèo con vậy, hơi cảnh giác nhìn đến gần.

Phuong Nhựt Cường cười cười, rút khăn giấy xe lau mồ hôi ở lòng bàn tay, bé tim phổi ấy, lại giống như thằng nhóc vất mũi chưa sạch, khăn trưng đến mức lòng bàn tay đều ướt đầm mồ hôi.

Bất quá, nhìn đáng về tối nay, chắc chỗ lão Nha dọa sợ rồi. cũng còn trẻ nữa, chơi nổi mấy trò cướp người về làm vợ như người trẻ tuổi.

Người muốn, đương nhiên cũng muốn người đó cũng muốn. Chẳng qua nghĩ đến thân phận của bé ấy, không ngờ lại kết hôn. Có điều sao cả, kết hôn hay chưa, đối với đều quan trọng.

Suy nghĩ, tiếng còi xe thúc giục phía sau làm Phuong Nhựt Cường phục hồi tinh thần. Nhìn ánh đèn xa xa, cười cười, dịu dàng lại chấp nhất. Cô bé,

đứng ngại, chúng ta còn nhiều thời gian mà.

Lúc lượn quanh Tân Giang hai vòng, Đường Tiêu gọi điện thoại đến.

"Thế nào? Chuyện tôi bảo cậu điều tra sao rồi?"

Đầu dây bên kia Đường Tiêu hơi khó tin, bản thân theo Phương Nhược Cường gần mười năm, đối xử với mọi người luôn ôn hòa, nghĩa khí với bạn bè, còn hiếu thảo với người nhà. Mặc kệ ở mặt nào đều là người đàn ông không thể bắt bẻ, ngoại trừ việc có hứng thú với phụ nữ. Đường Tiêu vốn hơi nghi ngờ khuynh hướng tình dục của người bạn này giống bình thường, nhưng nghe nhìn trộm. Nghe ngóng thôi, sau khi nghe ngóng quả muốn chọc mù mắt chó.

Chẳng những là em bé, mà còn kết hôn nữa chứ. Thêm vào đó, rằng muốn cướp người ta về làm vợ, lại còn tỏ ra ôn tồn lịch, chậm rãi dụ dỗ em bé kia vào tròng.

"Cậu đứng, gã Phương Tử Quân – chồng của Lâm Mân Côi xác thực phải thứ tốt đẹp gì. Trong thời gian này, hẳn ta công tác tại thành phố Tô luôn ở cùng với người tên Lâm Thanh Thiên... Hôn nữa, tôi tra ra à Lâm Thanh Thiên này còn là bạn thân chơi từ với Lâm Mân Côi."

Chẳng có gì bất ngờ, Phương Nhược Cường mím môi, con ngươi thoáng vẻ dữ tợn.

Đầu dây bên kia, Đường Tiêu nghe được giọng của Phương Nhược Cường, đành thử dò xét câu: "Có cần...?"

Phương Nhược Cường lắc đầu: "Cần... nếu bé biết, tôi tôn trọng ý của cô ấy..."

"Cô ấy có thể có ý gì..."

Đường Tiêu lăm bằm tiếng lại bị Phương Nhược Cường chặn lại: "Cậu dựa theo bên đó, tìm thời điểm dạy dỗ ta chút."

Tuy rằng không biết trong lòng Lâm Mân Côi rốt cuộc đang nghĩ thế nào, nhưng anh cũng không quen nhìn người khác bắt nạt cô bé kia.

"Được! Cậu nói sao thì làm vậy... Bên này tôi còn có chuyện... Cúp máy trước."

Sau khi Đường Tiêu cúp điện thoại, Phương Nhược Cường ghì vô lăng, không hiểu sao cảm thấy hơi cô quạnh.

Xem ra, anh phải đẩy nhanh tốc độ thôi!

Bên này, Lâm Mân Côi chẳng biết gì, còn không biết cô sắp trở thành món ăn trên bàn của người khác. Cô nghĩ rất đơn giản, cho dù có ly hôn với Phương Tử Quân. Trước hết phải lấy lại căn phòng, và lại phải thật xinh đẹp, khiến Phương Tử Quân ôm cô à Lâm Thanh Thiên khô quắt kia khóc đến chết đi sống lại. Vừa nghĩ thế, cho dù quá trình giảm béo của Phương Hân Hi đứt khoát giống huấn luyện ma quỷ vậy, cô cũng cố gắng nhịn.

Mấy ngày kế tiếp đều sống yên bình lặng, Phương Tử Quân đi công tác ở thành phố Tô xa xôi, nhưng mỗi ngày đều theo thói quen gọi vài cuộc cho Lâm Mân Côi, Lâm Mân Côi cũng tình chàng ý thiếp trả lại.

Bất quá, sau khi cúp máy, trong lòng cô rét run từng trận.

Lâm Mân Côi gần như có thể khẳng định, suốt một năm qua gã đàn ông này không có chút tình cảm nào với cô, hẳn đã quen biến sự dịu dàng thành một loại thủ đoạn chinh phục cô. May mà, cô tình ngộ không tính là quá trễ.

Bị kích thích Lâm Mân Côi càng cố gắng vận động ở trung tâm thể dục. Không biết có phải do bài huấn luyện ma quỷ Phương Hân Hi có hiệu quả không, một tuần sau, Lâm Mân Côi sụt 2,5 kg. Tuy rằng, so với cân nặng hiện tại của cô không thấm bao nhiêu, nhưng người trong văn phòng Lâm Mân Côi đều khen gần đây cô gầy đi một chút. Điều này đã khích lệ Lâm Mân Côi, quả nhiên đất còn có tác dụng của nó.

Trong lúc cô chuẩn bị giới thiệu trung tâm thể dục Hân Hân cho Thẩm Tường, chủ nhiệm lại báo cho cô biết tối nay tham dự bữa tiệc. Buổi tối, Lâm Mân Côi còn muốn tập luyện nên có chút không muốn đi, uyển chuyển nói với chủ nhiệm, lại bị ông ta từ chối thẳng thừng.

"Bí thư chỉ đích danh cô nhất định phải đi. Nghe nói ăn cơm với pht lần trước. Chẳng phải cô rất thân với anh ta sao?"

Lâm Mân Côi kêu khổ không ngớt, cô có chỗ nào thân với Phương Nhược Cường chứ?

Chỉ từng ăn cơm với anh ta hai lần thôi.

Đang đau khổ định từ chối, chủ nhiệm bèn ném thêm câu tiếp theo: "Tối nay, 6 giờ tại Thiên Hương Viên."

Sau đó phoi phoi trở về phòng làm việc, tiếp tục đọc báo.

Không còn cách nào khác, đơn vị làm việc của Lâm Mân Côi phải có quan hệ tốt với lãnh đạo. Nếu hẳn đã gợi ý nhiều lần vậy, Lâm Mân Côi từ chối nữa cũng không phải phép lắm.

Buổi tối, Lâm Mân Côi theo chủ nhiệm đi Thiên Hương Viên. Cô đã hạ quyết tâm sẽ không uống rượu, nhưng lần này bí thư quá xảo quyệt, bọn họ uống

rượu vang đỏ, còn khuyên Lâm Mân Côi rượu vang đỏ đẹp da, uống một ít không sao cả.

Lâm Mân Côi lại muốn từ chối, bí thư đã bung một ly khác tới. "Tiểu Lâm, rượu mơ và rượu vang đỏ, cô chọn đi."

Ai cũng biết tuy rượu mơ hương vị ngọt ngào nhưng dễ say, nên không thèm nghĩ ngợi gì, Lâm Mân Côi chọn rượu vang đỏ. Bất qua, cô uống ly thứ nhất, lập tức có ly thứ 2, ly thứ 3...

Đều nói cô gái trẻ tự mang ba phần say, sau khi Lâm Mân Côi uống năm ly, trước mặt cũng hơi mê man.

Hôm nay cùng ăn cơm với bọn họ còn có Trương cục trưởng của Ủy ban phát triển và cải cách, là một lão háo sắc nổi tiếng xa gần trong giới. Ngồi bên trái cô là Phương Nhược Cường, còn bên phải là Trương cục trưởng. Phương Nhược Cường tất nhiên không làm khó cô, nhưng Trương cục trưởng lại một câu Tiểu Lâm, hai câu Tiểu Lâm khen da cô đẹp, chẳng những rót rượu cho cô, còn thỉnh thoảng kề sát người cô khẽ nói chuyện. Có trời mới biết, cái miệng đầy mùi rượu kia hun bên tai cô, Lâm Mân Côi muốn nôn.

Khi Trương cục trưởng giờ chai rượu lên rót đầy cho Lâm Mân Côi lần nữa, bên cạnh xuất hiện một bàn tay đề ly rượu của cô.

"Cô bé say rồi. Trương cục trưởng thủ hạ lưu tình."

Giọng Phương Nhược Cường vẫn ôn hòa lịch sự như trước, song trong mắt ngập tràn sự lạnh lùng, hoàn toàn không vui vẻ.

Trương cục trưởng là một lão già đời, tuy ông ta thích chắm mút, nhưng chắm mút người của hồ, ông ta không có lá gan đó.

"Phương tổng thương hương tiếc ngọc nhé... Tiểu Lâm, cô đúng là có phúc lớn."

Đầu óc Lâm Mân Côi vốn mê man một mảng, bị Trương cục trưởng nói thế, đầu óc cô càng mê man, ngay cả mình trả lời cái gì cô cũng không biết.

Có điều, đây chính là khúc nhạc dạo ngắn của bọn họ. Thói quen trên bàn rượu của người Trung Quốc chính là gặp nhau nở nụ cười quên hết thù oán, chút không vui này nhanh chóng được ly rượu quét sạch, không ai chú ý tay mơ của ủy ban nữa.

Khi Lâm Mân Côi chân chính lấy lại tinh thần, cô đã ngồi trên xe Phương Nhược Cường.

Có lẽ do tác dụng của rượu, lá gan của Lâm Mân Côi lớn hơn bình thường. Cô dựa vào ghế tài xế, cụng trộm nhìn Phương Nhược Cường.

Người đàn ông này lạ lắm đó, nói anh không có ý gì với cô, cô thật sự không tin đâu. Thế giới này, làm gì có người đàn ông nào vô duyên vô cớ tốt với một người phụ nữ xa lạ chứ?

Lâm Mân Côi suy nghĩ một hồi quyết định, thừa dịp tối nay giải quyết luôn. Cô lục lọi trong túi xách đen nửa ngày, lấy ra một chiếc nhẫn bạc nhỏ đeo vào ngón áp út của mình, phẩy phẩy tay với Phương Nhược Cường: "Đẹp không?"

Phương Nhược Cường nghiêng đầu nhìn cô một cái, thành thành thật thật trả lời: "Khó coi."

Lâm Mân Côi cười hihi: "Đúng là khó coi. Hắn ta không cần tôi, ngay cả nhẫn cũng mua cho có lệ... Chẳng qua, những điều này không quan trọng, quan trọng là tôi kết hôn rồi."

Cô tin nếu cô nói thẳng như vậy, Phương Nhược Cường lẫn lộn trong xã hội này lâu hơn cô, ăn muối cũng nhiều hơn cô ăn cơm, chắc sẽ hiểu rõ.

Phương Nhược Cường nhìn cô, cười như không cười, đánh tay lái xe vào gara dưới hầm của tòa nhà gần đó. Xe ngừng hẳn, anh cũng không vội mở miệng, chỉ ngồi xồm xuống tìm gì đó tại chỗ ngồi.

Lâm Mân Côi sửng sốt, không hiểu ý Phương Nhược Cường, đang chuẩn bị ngồi xồm giúp anh tìm.

Chẳng ngờ mắt cá chân lộ ra chột ầm ập, có cái gì đó ầm nóng phủ lên.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Khi rảnh rồi, Lâm Mân Côi thường lên mạng đọc tiểu thuyết tình yêu, không biết tác giả thiếu tin cậy nào từng nói, không biết mùi vị tình dục còn có thể nhận, một khi bước vào thế giới đó thì cả người đều trở nên mất khống chế.

Chẳng biết Lâm Mân Côi có như vậy không, trên chân nóng lên, Lâm Mân Côi nhanh chóng cảm nhận được một mảng tê dại từ chân mau chóng lan ra khắp người, theo lý thuyết gặp phải kẻ dê dâm thế này, cô hẳn phải bất chấp một cước đá bay, nhưng cuối cùng cô lại phát hiện lòng chân cô ê ẩm, chỉ

muốn mềm nhũn tựa vào, mặc cho người ta xâm lược. Vất vả lắm mới tìm được chút sức lực, cô rút chân mình lại.

"Anh... Phương tổng, anh... anh đang làm gì vậy..."

Đôi tay kia nhanh chóng thu hồi, ngay sau đó, giống như chỉ có mỗi mình Lâm Mân Côi bị ảo giác, giọng nói trong trẻo của anh từ chỗ ngồi truyền đến.

"Tìm được rồi."

Trước mặt Lâm Mân Côi là một chiếc cúc áo nho nhỏ, nhìn kỹ tí còn hơi quen quen.

"Đây là..."

Đầu óc Lâm Mân Côi trống rỗng, cảm giác lạnh lẽo từ sống lưng vọt lên, "Chuyện này... Đây là..." Giọng nói cô đang run rẩy.

Phương Nhựt Cường đã khôi phục lại sự bình tĩnh thường ngày, thưởng thức chiếc cúc áo tinh xảo trên tay, ánh mắt chứa ý cười như có như không quan sát Lâm Mân Côi một phen, rồi nở nụ cười

"Tôi tìm nó lâu rồi, cuối cùng cũng tìm được... Tôi còn tưởng đã lạc mất, không ngờ, lại ở trong túi cô bé..."

Mặt Lâm Mân Côi hoàn toàn trắng bệch, cô rút người về phía chỗ điều khiển, giờ phút này ánh mắt xâm lược của Phương Nhựt Cường đánh tới, cô không tìm được chỗ trốn, chỉ biết không ngừng lùi ra sau.

"Anh... tôi... tôi không hiểu anh đang nói gì..."

Phương Nhựt Cường thu lại cúc áo, nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay Lâm Mân Côi

"Tặng cho cô bé nhé..."

"Tôi... Tôi không cần..."

Lâm Mân Côi lắc đầu, tràn ngập khủng hoảng

Lúc này nếu cô còn không rõ người đàn ông trong Sweet Cat kia là Phương Nhựt Cường thì sống quá uổng, nhưng cô không hiểu, người cô tìm là một trai bao rành rành, sao biến thành một cao phú soái trời?

Lâm Mân Côi không hiểu, Phương Nhựt Cường nắm tay cô, cẩn thận đặt chiếc cúc áo kia lên, Lâm Mân Côi theo phản xạ muốn tránh, lại bị Phương Nhựt Cường nắm chặt.

Một lát sau, hình như anh hít sâu một hơi, chậm rãi mở miệng nói:

"Cô bé, tôi muốn hôn em"

"... Cái gì... Cái gì cơ..."

Giờ phút này Lâm Mân Côi thực sự hơi hoảng sợ, hồi tưởng lại khoảnh khắc nhìn thấy Phương Nhựt Cường trong văn phòng ủy ban, có lẽ ngay từ lúc cô ở Sweet Cat, phải chăng đã bị người ta theo dõi rồi.

Phương Nhựt Cường mặt ngoài dịu dàng nhưng không cho người ta từ chối.

Lâm Mân Côi khủng hoảng lùi người lại, anh đã nắm bả vai cô, tình tế hôn. Mới đầu, anh chỉ muốn chuồn chuồn lướt. Bất quá mùi vị của cô gái này quá ngon lành, mặc dù khác với mùi vị ban đầu với cô, có thêm mấy phần ý say, nhưng anh có thể tiếp nhận, đồng thời ý say hun người, gương mặt trắng nõn của cô bé đỏ ửng, càng làm người ta thêm thưởng.

Anh không biết cảm giác ham muốn, không biết cảm giác đau lòng, nhưng biết làm sao từ bỏ. Chạm vào đôi môi đang run lên vì sợ của cô gái nhỏ, anh khẽ cắn, ngay lúc cô kinh ngạc thở dốc, đầu lưỡi anh linh hoạt trượt vào. Chắc cô bị dọa, miệng hơi hé mở, cũng không biết từ chối. Thế càng tốt, Phương Nhựt Cường hài lòng mút đầu lưỡi cô, bàn tay khiêu khích chậm rãi trượt từ hông cô ra sau lưng.

Cô gái nhỏ đáng yêu quá, cứ ngỡ ngác, đến bây giờ còn chưa phản ứng kịp. Phương Nhựt Cường không phải kẻ thâm hương trộm ngọc, anh chỉ thuận theo bản năng nguyên thủy của mình, hóa ra tư thế nằm này không thể thỏa mãn anh.

Anh buông Lâm Mân Côi ra, khi cô vẫn còn thở dốc, anh trực tiếp kéo cô ngồi trên đùi mình, hai tay khóa lại, lại nâng cằm Lâm Mân Côi lên, tình tế hôn. Lần này anh hôn tỉ mỉ, liếm môi Lâm Mân Côi vuốt ve tới lui, đợi Lâm Mân Côi không nhịn được vận vẹo người trên đầu gối anh, anh mới mím cười, tách môi cô ra, từ từ tiến vào.

Cảm giác răng môi cắn bó kiểu này thật sự rất tuyệt. Lâm Mân Côi có tư vị ngọt ngào, giống như tên cô, trên người cô còn mang theo hương hoa hồng nhàn nhạt. Hiện tại cộng thêm men rượu, bọn họ rõ ràng ở trong không gian nhỏ hẹp, nhưng Phương Nhựt Cường lại giống như đang ngồi trong tiệm com Tây, thưởng thức món ngon tuyệt vời nhất.

Anh không ngờ việc trao đổi nước bọt với một cô gái như vậy làm người ta muốn ngừng mà không ngừng được. Anh thỏa mãn liếm hôn cô, giờ khắc này anh đã quên trước đó cô gái ngốc nghếch này muốn ngả bài với anh, bây giờ lòng anh, ánh mắt anh chỉ tràn ngập sự ngọt ngào của cô. Tưởng chừng như răng môi lưu hương.

Một nam một nữ khát khao nhau, không biết hôn nhau bao lâu, có lẽ Lâm Mân Côi đã say mất, nếu không làm sao có thể vì một nụ hôn của đối phương mà hoàn toàn thất thủ, chỉ muốn xụi lơ dưới người anh chứ.

Cứu vớt cô là một cuộc gọi của Phương Nhược Cường. Cả hai đều chấn động, nhất là Lâm Mân Côi, cô nhanh chóng từ giấc mộng đẹp giật mình tỉnh lại, sắc mặt trắng bệch.

Cô muốn né ra, ít nhất là thoát khỏi tư thế lúng túng này, nhưng tay Phương Nhược Cường vững vàng dán ngay hông cô, không nhúc nhích.

Anh nhận điện thoại, nói chưa được vài câu đã cúp máy, một chốc này Lâm Mân Côi đã giãy mình nhảy khỏi người Phương Nhược Cường.

"Tôi... tôi kết hôn rồi "

Có lẽ vì muốn lừa anh và lừa cả chính mình, Lâm Mân Côi giờ tay lên, nhấn mạnh lần nữa.

Phương Nhược Cường khẽ liếm môi, thoáng không thỏa mãn, thấy gương mặt cô đỏ bừng, còn cố giữ một khoảng cách với anh, đáng về mặt tự nhiên ấy làm anh yêu thích nói không nên lời, chút hờn giận trong lòng cũng nhanh chóng tiêu tan thành mây khói.

"Uống nước không?"

Phương Nhược Cường cười, lấy chai nước ở sau lưng đưa cho Lâm Mân Côi.

Lâm Mân Côi theo phản xạ tiếp nhận, sau khi nhận xong lại hồi hận, cắn răng nói:

"Tôi... tôi thực sự không thể... Tôi kết hôn rồi..."

"Chúng ta đều là lần đầu tiên của đối phương, em xác định cuộc hôn nhân của em ràng buộc được chúng ta sao..."

Mặt Lâm Mân Côi hết đỏ lại trắng, hết trắng lại đỏ.

Trong cuộc sống hai mươi ba năm của cô, hiếm khi có chuyện hối hận. Nhưng một năm này, cô lại hối hận hai chuyện.

Thứ nhất là kết hôn với Phương Tử Quân.

Thứ hai là phát hiện Phương Tử Quân ngoại tình, đến quán trai bao tìm vẹt, làm lúc đó cô còn ăn mặc cái trang một phen, không ngờ đã bị người ta để mất từ sớm.

Lâm Mân Côi nắm tay, trong khoảng thời gian ngắn hối hận chồng chất, cô khẽ mím môi, lại chẳng nói được lời nào.

Phương Nhược Cường thấy cô không nói gì, sắc mặt không còn đỏ như trước, trong lòng mơ hồ hiểu ra. Anh cầm chai nước, giúp cô mở nắp.

"Em không cần sợ hãi cũng không cần lo lắng. Tôi thực sự thích em, sẽ không miễn cưỡng em, cũng sẽ không lấy chuyện Sweet Cat ra uy hiếp em làm bất kì chuyện gì em không thích..."

Phương Nhược Cường vừa nói thế, Lâm Mân Côi chợt vui vẻ

"Anh... anh thật sự..."

"Đúng. Tôi không giỏi cướp người về làm vợ, tuy rằng rất thích em, cũng rất muốn có được em..."

Hắng giọng một cái, Phương Nhược Cường cười khỏ, nhìn giữa hai chân gò lên, bất đắc dĩ nói:

"Thề xác và tinh thần đều muốn cả, có điều trời xui đất khiến, tôi càng thích chúng ta lưỡng tình tương duyệt, tình cảm sâu đậm."

"Nhưng tôi... tôi... tôi không thể "

Lâm Mân Côi giãy giụa, nửa tháng trước cô còn là người phụ nữ đang hoàng có tam quan đoan chính đấy, khẽ lắc đầu, lòng cô không chấp nhận nổi.

"Tôi không thể tiếp nhận tình cảm ngoài giá thú, tôi không thể đồng ý được..."

"Nhưng chồng em, cũng... không tốt với em, không phải sao?"

Phương Nhược Cường vỗ vỗ đôi vai đang run rẩy vì kích động của cô.

"Nếu hẳn không tốt với em, tại sao em không chọn người tốt với em hơn?"

Phuong Nhựt Cường miệng lưỡi gian xảo, tay mơ như Lâm Mân Côi đầu phải đối thủ của anh. Sau khi bị anh dắt đi vài vòng, đầu óc cô liền rối một mảng như sương hồ. Đường như thể xác và tinh thần muốn thất thủ, cuối cùng cô cắn môi, tìm về một tia lý trí cuối cùng.

"Không được... tôi không được... Hơn nữa... sao tôi biết, anh có thật...?"

Thật sự thích cô không?

Cô là một người phụ nữ đã có chồng, không có dung mạo xinh đẹp, cũng chẳng có dáng người ma quỷ, trong khi Phuong Nhựt Cường, mặc kệ nhìn từ nơi nào cũng đều là cao phú soái..

Lâm Mân Côi thích xem tiểu thuyết thích mơ mộng. Nhưng trải qua chuyện Phuong Tử Quân, cô không còn thói quen mơ mộng hão huyền nữa.

"Sao anh có thể thích tôi chứ? Tôi không tin."

Lâm Mân Côi vừa nói thế, Phuong Nhựt Cường đỏ mặt, sắc đỏ ấy khiến anh giống như một thằng nhóc ngây ngô mới biết yêu lần đầu. Cũng để lời nói của anh chân thực thêm vài phần.

Một lát sau, anh quay đầu sang chỗ khác, hình như vô cùng ngượng ngùng:

"Tôi chỉ động tình, động lòng với em, nếu đây không phải thích, thì em nói cho tôi biết nó là gì?"

Trong lúc Lâm Mân Côi không trả lời, Phuong Nhựt Cường cúi đầu, lẩm bầm một câu.

"Cũng không hẳn là thích. Có lẽ... là yêu nhì."

Thành thật mà nói, Lâm Mân Côi bị dọa.

Cô là một nhân vật nhỏ bé trong cuộc sống, cô luôn cảm thấy hai người ở chung với nhau, thích đã là mong mỏi quá lớn rồi, chưa từng nghĩ sẽ có một người đàn ông nói yêu cô.

Cô thoáng khiếp sợ, ngày đó, cô gần như chạy trốn chết. Cô còn chưa thoát khỏi quả bom hẹn giờ Phuong Nhựt Cường, trong nháy mắt lại bị lời tạm biệt bất thành lời của anh làm cho nổ tung, hoàn toàn mất lý trí.

Khi trở về, vì tâm trạng vẫn còn lằng lằng, nên ngay cả gương mặt đen của Trương Ngọc cô cũng không phát hiện, trốn thẳng vào phòng ngủ.

Cô là một nhân viên tay mơ, càng là tay mơ trong tình trường. Trước đây gặp phải chuyện tình cảm, bên người còn có một nữ vương tình trường là Lâm Thanh Thiên bày mưu tính kế. Nhưng trong phút chốc ấy, Lâm Mân Côi phát hiện cô không thể tìm Lâm Thanh Thiên, hơi do dự, cô gọi điện cho Thẩm Tường.

Thẩm Tường còn kích động hơn cả cô. Cô vẫn chưa bắt đầu kể lại phiền não của mình, giọng nói hưng phấn của Thẩm Tường đã lú lú xuyên qua tai nghe.

"Mình trúng tuyển rồi."

"Hả..."

"Là công ty bất động sản kia ấy, hôm qua báo mình biết được tuyển rồi."

"Chúc mừng cậu."

Lòng Lâm Mân Côi rối như tơ vò, miệng nói gì cũng không rõ lắm.

"À, đúng rồi, ngày mai mình đến thành phố Tô công tác, muốn mình giúp cậu theo dõi gã Phuong Tử Quân và con dê tiện kia không? Nói không chừng hẳn ta lại ăn vụng sau lưng cậu..."

"Đúng, Phuong Tử Quân..."

Lâm Mân Côi phản ứng kịp, toàn thân vừa dậy sóng giống như bị tạt một chậu nước lạnh vậy, cô mau chóng tìm lại lý trí của mình. Cô còn chưa thoát khỏi một cuộc hôn nhân thất bại, nay lại nhanh chóng bước vào vòng tay của một người đàn ông khác.

Lâm Mân Côi cúp máy, tự phi nhỏ bản thân một trăm lần. Mà bên này, Phuong Nhựt Cường vuốt môi, hồi lâu mới hồi phục tinh thần. Nghĩ một hồi, anh bấm số điện thoại của Đường Tiêu.

"Cậu tuyển lớp trưởng hồi cấp ba của cậu phải không?"

"Ừ."

Đầu dây bên kia, Đường Tiêu cực kỳ đặc ý

"Cuối cùng cô ấy cũng rơi vào tay tôi... Haha..."

"Đừng đùa quá đáng."

Phuong Nhựt Cường cảnh cáo, hơi chần chừ một giây lại nói thêm:

"Lần này đến thành phố Tô dẫn cô ấy theo đi, để cho cô ấy xem một vài thứ."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Sau khi Phuong Nhựt Cường và Lâm Mân Côi nói rõ, Lâm Mân Côi liền ăn ngủ không ngon, tâm thần bất định. Một mặt, trong lòng cô có chút hờn, cô béo cũng có mùa xuân đây, lại còn được một cao phú soái tử tình.

Bất quá, mặt khác, nhìn thấy bản mặt đen kịt của Trương Ngọc, cô lại hoàn toàn tỉnh táo.

Anh đến quá muộn, cô đã là phụ nữ có chồng.

Bởi vì chấp niệm này trong lòng, nên Lâm Mân Côi vô cùng mâu thuẫn. Cô vừa khát vọng Phuong Nhựt Cường theo đuổi không buông, vừa sợ nếu anh thực sự theo đuổi, thì cô muốn trốn cũng không kịp.

Cứ bắn khoan mãi như thế, ngay cả trung tâm Hân Hân Lâm Mân Côi cũng không dám đi, tan làm xong cô liền về nhà làm đà điểu. Cô cho rằng 2kg rưỡi cô đã giảm sẽ nhanh chóng tăng trở lại, nhưng hôm nay cân nặng..

Hả...

Lại gầy 5kg.

Quả là vì người ấy mà hao gầy tiêu tụy.

Từ lúc chiều cao Lâm Mân Côi ổn định ở mức 1m58, chưa khi nào cô nặng dưới 60kg cả, mà lần này lại có thể thoáng cái giảm đến 57kg rưỡi.

Không thể không nói, tình yêu đúng là một thứ dày vò người.

Hơn nữa, kể từ ngày nói rõ kia, Phuong Nhựt Cường liền biến mất không thấy tăm hơi, Lâm Mân Côi thậm chí oán giận, người này cố tình tới quấy phá xuân tâm của cô ư?

Có điều, anh không xuất hiện, chút xuân tâm ấy của cô như ngọn lửa nhỏ bị giọt nước lạnh vậy, nhanh chóng dập tắt.

Thế giới này, đàn ông quả thử chẳng đáng tin.

Đúng lúc hôm nay Phuong Hân Hi lại tự mình gọi điện cho cô, "Sao thế, không đến giảm cân nữa sao? Bỏ dở giữa chừng không tốt đâu..."

Tất nhiên Lâm Mân Côi biết không tốt, đồng thời cũng hiểu ra một điều.

Không, là một chân lý.

Đàn ông là cái rắc gì, một mình sống vui vẻ mới tốt.

Quên được chút xuân tâm vừa nảy mầm ấy, Lâm Mân Côi bắt đầu tích cực quay trở lại sự nghiệp giảm béo.

Phuong Hân Hi cúp máy xong, cười như không cười thoáng nhìn đứa em trai nhà mình đang ngồi trên ghế salon, chân dài hơi mở ra.

Phải nói rằng đứa em này chỗ nào cũng tốt, về ngoài và tiền tài phụ nữ cần nó đều có, dịu dàng và mạnh mẽ phụ nữ cần có cũng có, không phải Phuong Hân Hi cô khoe khoang chứ, cô sống hơn ba mươi năm còn chưa gặp được người đàn ông nào tốt bằng em trai nhà cô đâu.

Nhưng đàn ông có tốt hơn nữa mà không có hứng thú với phụ nữ, thì có tác dụng cái rắc gì.

Được rồi, hiện tại cô muốn rút lại những lời đó, đứa em trai đã ba mươi mấy tuổi này cuối cùng xuân tâm cũng nảy mầm, vừa nảy mầm liền nảy mầm

trên người một em gái mũm mĩm.

Lúc ấy, khi Phương Nhượng Cường dẫn Lâm Mân Côi đến, Phương Hân Hi thầm than, mẹ nó, đúng là một quả cầu to mà.

Tuy ngoại hình không tệ lắm, có điều với cái thân hình kia, xin lỗi, Phương Hân Hi tưởng tượng cảnh lên giường của em ấy với đứa em trai nhà mình...

Cô ~

Phương Hân Hi không kìm được run run.

Thật ra em gái báo không tồi, mềm mại, trắng trẻo giống như một nắm gạo nếp đáng yêu.

Nhưng, con mẹ nó, người ta có chồng rồi đó.

Khoảng thời gian trước, cô tự tay huấn luyện cho Lâm Mân Côi, hai người quen thân rồi, tất nhiên biết chuyện em gái béo đã kết hôn.

Phương Hân Hi nghi ngờ thoáng nhìn đứa em trai dù núi Thái Sơn có sụp đổ cũng không đổi sắc mặt trước mắt, trong lòng thực sự rất buồn bực, không nhịn được nữa nói, "Chị chẳng biết em có hứng thú với chuyện đó..."

"Không có hứng thú."

Phương Nhượng Cường bật cười, lật một tờ báo tài chính kinh tế, "Nhưng vì là cô ấy nên mới có hứng thú."

Em trai nhà mình chưa từng thể hiện dục vọng chiếm hữu một người phụ nữ mạnh mẽ thế, ánh mắt Phương Hân Hi hơi nghiêm túc.

"Em đùa à?"

"Không phải."

Lần này Phương Nhượng Cường đọc báo xong, gấp lại để sang một bên, anh lắc đầu, đối diện với gương mặt nghiêm túc của chị ruột, nghiêm nghị một cách hiếm thấy: "Em không đùa, em rất nghiêm túc."

Phương Hân Hi mơ hồ cảm thấy em gái mềm mại Lâm Mân Côi này cũng không tệ, về phần ông chồng trời ơi đất hỡi kia của em ấy...

Được rồi, hoàn toàn không quan trọng.

Người nhà họ Phương bọn họ rất bao che khuyết điểm, Phương Hân Hi chưa bao giờ biết cái gì là tam quan, chỉ biết em trai mình thích.

Được, cô gái kia sẽ là em dâu cô.

"Tối nay em ấy muốn tới, cần chị sắp xếp một chút không?"

Phương Nhượng Cường sững sốt, vẻ mặt dửng dưng đến nổi, người chị ruột như Phương Hân Hi cũng hơi ghen tỵ.

"Không cần đâu, cô ấy sẽ xấu hổ, em vẫn nên đi trước. Chị giúp em chăm sóc cô ấy đang hoang."

"Này..."

Thấy bộ dáng này của em trai, Phương Hân Hi dường như sáng tỏ, "Ăn tối miệng rồi?"

Phương Nhượng Cường cảm áo khoác thoáng sững sốt, lập tức ngẩng đầu nhìn chị ruột, vẫn dửng dưng nói: "Chị nè, mẹ vừa gọi điện tìm chị, em nghe dùm chị, mẹ bảo cuối tuần này hẹn chị ăn cơm."

"..."

Mẹ nó, Phương Hân Hi muốn rít gào! Cái thằng em trai xấu bụng này, không phải mình mới lắm miệng hỏi một câu thôi sao? Có cần dùng sức tàn phá của mẹ hãm hại cô không?

Gương mặt rạng rỡ của Phương Hân Hi nhanh chóng tái mét, chỉ trong nháy mắt, bỗng nhiên cô thương cảm cho đứa em dâu tương lai của mình.

Nhưng em dâu ngọc ngà vẫn chưa có cảm giác nguy cơ, em ấy chỉ cảm thấy từ bỏ đàn ông trong lòng, nói một cách văn nghệ, ngay cả trời cũng xanh.

Phương Hân Hi rất thỏa mãn với việc đột nhiên cô gầy, bèn lôi kéo Lâm Mân Côi, lại điều chỉnh kế hoạch huấn luyện, đồng thời Phương Hân Hi vô cùng nắm chắc, nhất định sẽ biến cô thành một bạch phú mỹ.

Có trở thành bạch phú mỹ hay không Lâm Mân Côi không quan tâm, cô chỉ muốn lần nữa xuất hiện sẽ khiến Phương Tử Quân cực kỳ kinh ngạc, hoặc là kinh sợ, cô thực sự rất muốn được chứng kiến cảnh ấy.

Cánh mắt chó của gã đàn ông kia bị chọc mù.

Nghĩ đến một ngày như vậy, Lâm Mân Côi cắn răng, lau mồ hôi trên cổ, cười khúc khích tiếp tục tập theo động tác của Phương Hân Hi.

Sự thật chứng minh, Phương Nhựt Cường vẫn có chút luyến tiếc người trong lòng, xe đã vòng một đường lớn rồi, lại vì chấp niệm muốn gặp đối phương một lần mà vòng trở về.

Chạy mấy vòng dưới lầu trung tâm thể dục, cuối cùng anh chống trán, cười thầm bản thân nhát gan.

Thứ anh muốn, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ không có được, chứ đừng nói là, anh nhất định phải có cô.

Trốn tránh không phải tác phong trước sau như một của Phương Nhựt Cường, anh càng quen vượt khó tiến lên hơn.

Suy nghĩ một chút, anh ghé qua chỗ lão Nha gói mấy món chay giảm béo, mua mấy chai nước, sau đó mang lên trung tâm thể dục Hân Hân.

Lâm Mân Côi không ngờ Phương Nhựt Cường tới, nhất thời sợ đến mức toàn thân phát run, vốn chân đang đứng cũng hơi nhũn.

Trái lại Phương Hân Hi thấy em trai nhà mình mang đồ đến, cười thầm, quả nhiên kẻ đang yêu chỉ số thông minh đều bằng không, rõ ràng sắp nuốt người ta rồi, lại còn giả vờ nhà nhận từ tế.

Buồn cười thật.

Phương Hân Hi cắn ống hút, muốn nhìn thêm trò cười của em trai, chẳng qua sau khi tiếp nhận ánh mắt cười như không cười của Phương Nhựt Cường, trong lòng chợt rung mình một cái.

Mặc dù bề ngoài Phương Nhựt Cường dịu dàng, nhưng Phương Hân Hi cùng lớn lên với anh nên hiểu rõ tính anh nhất. Lần trước khi anh cười như thế, cô phải đi ăn ba mươi sáu bữa tiệc xem mắt...

Nghĩ đến cô bị thị giác của ba mươi sáu người đàn ông có dáng dấp và tư tưởng kì quặc vây hãm, cánh tay trắng nõn của Phương Hân Hi lập tức nổi da gà chẳng chịt.

Thôi, cô nên tức thời một chút... tránh đi.

Phương Hân Hi mượn cớ đi vệ sinh, lập tức biến mất, đồng thời trước khi biến mất còn chu đáo khóa kĩ cửa phòng tập cho em trai.

Dù sao bên trong có phòng nghỉ, hai người họ có thể tâm sự thật tốt, bồi dưỡng tình cảm.

Phương Hân Hi cười đắc ý, tưởng tượng đáng về biết ơn của em trai bắt đầu từ ngày mai sẽ gọi cô là Nữ Vương đại nhân, trong lòng liền sung sướng. Cô vừa vui mừng, vừa gio tay lên, chiếc chìa khóa phòng tập trên tay loảng xoảng một tiếng...

Vâng... rơi xuống bồn cầu rồi.

Bên này, Lâm Mân Côi cũng muốn trốn đi vệ sinh, nhưng vừa định cụp đuôi làm bộ không phát hiện ra Phương Nhựt Cường, sau đó lướt qua, giọng nói thân nhiên của Phương Nhựt Cường đã vang lên sau lưng.

"Cô bé, trùng hợp thế, hôm nay tới tập sao? Có muốn ngồi xuống ăn chút gì không?"

Mẹ nó, người đàn ông kia có cần trực tiếp vậy không, mở ngay hộp thức ăn, múc đồ ăn cho cô.

Trong lòng Lâm Mân Côi mặc niệm, mình là người mù, mình chẳng những mù mà còn điếc, cái gì cũng không biết rồi đi.

Bên tai lại nghe được tiếng thở dài khe khẽ của Phương Nhựt Cường, "Tôi chỉ thích em thôi, điều này cũng làm phiền em à?"

Suôn mặt của người đàn ông này thực sự rất đẹp khiến người ta nhìn mà giật mình. Cho dù thường thấy gương mặt coi như rất khá của Phương Từ Quân, nhưng nhìn Phương Nhựt Cường rũ mắt xuống, lông mi thật dài lộ vẻ yếu ớt, trái tim nhỏ của cô vẫn hơi nhảy một cái.

Khi trong lòng cô còn chưa quyết định, đôi chân cô đã tự đi tới trước mặt Phương Nhựt Cường.

"Tôi...Tôi tưởng tôi nói rõ rồi..." bạn bè có thể làm nhưng vượt quá tình bạn thì quên đi.

"Mau ăn một chút, để nguội sẽ không ngon."

"..."

Người này cơ bản không nghe lọt tai lời của cô mà! Trong lòng Lâm Mân Côi bỗng nhiên bị vuốt mèo cào mảy cái.

Bất quá thấy đồ ăn phục vụ mang đến không tệ. Không dầu mỡ nhưng rất ngon miệng.

Bao nhiêu bữa tối Lâm Mân Côi cũng chẳng có hứng ăn thế, nhịn không được gấp thêm mấy bữa, còn rất tội lỗi hỏi, "Tôi ăn như vậy có thể tăng cân không?"

"Không sao, tôi thích em béo một tý."

Phuong Nhựt Cường mỉm cười, vừa đẩy hộp thức ăn trước mặt tối trước mặt Lâm Mân Côi, rõ ràng là lời tỏ tình ngọt ngào, nhưng anh lại nói giống như "Ài chà, hôm nay trời đẹp quá" một cách tự nhiên đơn giản.

Trái lại làm Lâm Mân Côi xấu hổ đến độ đỏ mặt.

"Tôi...tôi..."

Áp úng nửa ngày, cô cũng nói không nên lời.

Song Phuong Nhựt Cường hình như hiểu rõ suy nghĩ trong đầu cô, anh nắm lấy tay cô nhẹ nhàng vuốt ve, "Tôi nói thật, em mập mập rất đáng yêu, ôm cũng rất thích. Nhưng tôi không ngăn em giảm béo, thứ nhất vì sức khỏe của em, thứ hai vì là tâm nguyện của em tôi đều sẽ để em đạt được... Tôi biết em muốn... hãnh diện ở trước mặt chồng em, tôi cũng ủng hộ em, chẳng qua, em không cần vất vả thế... Bởi vì, tôi sẽ giúp em."

"Tôi... tôi không cần..."

Lâm Mân Côi càng đỏ mặt hơn, cô hít sâu một hơi, ngược mắt nhìn Phuong Nhựt Cường đang cười híp mắt, nhất thời lời từ chối kịch liệt làm sao cũng không thốt ra được, đành chậm chạp xoay đầu sang chỗ khác.

"Anh... anh đừng đối xử với tôi như vậy... Tôi... Tôi kết hôn rồi... Tôi đã là...của người khác."

"Không sao."

Phuong Nhựt Cường nghiêng người, không còn cách nào chịu nổi dục niệm trong lòng, một hơi ngậm lấy đôi môi đỏ mọng kia.

"Em muốn khoái cảm yêu đương vùng trộm, tôi cũng thỏa mãn em."

Có điều ở chung một phòng với cô, anh có thể ngửi được ngửi được hương thơm thoang thoang trên người cô. Cô tốt đẹp đến mức dụ dỗ người ta phạm tội, Phuong Nhựt Cường ngậm môi cô, mút từ trên xuống dưới, cuối cùng sau khi buông cô ra, anh thỏa mãn hít một hơi thật sâu.

"Hương vị của em rất tuyệt."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Lâm Mân Côi quyết định cách xa người đàn ông tên Phuong Nhựt Cường này một chút. Có người nói phụ nữ xinh đẹp là thuốc phiện, có thể làm người ta nghiện. Vậy đàn ông điển trai như thế không phải à?

Vừa hôn xong, Lâm Mân Côi đỏ hết cả mặt đầy bàn tay to của người đàn ông đang lưu luyến không rời bên dưới T-shirt cô ra.

"Anh..."

Mặt cô đỏ lên, trừng người đàn ông trước mặt, sau khi nhìn thấy ánh mắt si mê của anh, lời trách móc làm sao cũng không thốt ra được.

Phuong Nhựt Cường nhanh chóng phản ứng kịp, người đàn ông bình thường cơ trí, chín chắn lúc này giống như một đứa trẻ làm sai, nấp lỗ tai, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi... em... em thật sự... thật sự rất tốt... Tôi... tôi có chút..."

Phuong Nhựt Cường nói xong, hình như muốn che dấu thứ gì đó, ho khan hai tiếng.

Thành thật mà nói, nếu anh không ho khan một cách kỳ quái, thì có lẽ Lâm Mân Côi chẳng biết gì.

Thấy anh hơi xấu hổ điều chỉnh tư thế ngồi một chút, ánh mắt Lâm Mân Côi nhìn xuống, lúc phát hiện giữa hai chân người đàn ông gò lên rõ rệt, sắc đỏ trên mặt cô còn chưa thối lui lại càng đậm thêm một tầng.

"Anh... muốn... muốn uống gì không?"

Lâm Mân Côi luống cuống tay chân lấy đồ uống ra, vội nắp đưa cho Phương Nhựt Cường.

Nhìn thấy Lâm Mân Côi xấu hổ vậy, Phương Nhựt Cường dần bình tĩnh trở lại. Sau khi tiếp nhận nước cô đưa, anh nhẹ nhàng uống một ngụm mới cười như không cười nói: "Cảm ơn."

Đối diện với đôi mắt trắng trợn kia, Lâm Mân Côi nói không ra câu "không cần cảm ơn" đó. Cô chỉ có thể chậm rãi nghiêng đầu, tránh né ánh mắt bức người này.

Phòng tập rõ ràng trống trải thế, nhưng đối với Lâm Mân Côi, toàn bộ căn phòng lại khiến cô có loại cảm giác ngột thở.

Mà trong cảm giác ngột thở này, cô phải thừa nhận có một chút ngọt ngào.

Quái lạ, chẳng nhẽ cô là một người phụ nữ lẳng lơ sao? Rõ ràng, một tháng trước cô còn yêu Phương Tử Quân đến chết đi sống lại mà, nhưng chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủi, cô lại tìm được cảm giác tìm đập rộn ràng trên người một người đàn ông khác.

Tại Phương Tử Quân khiến cô như vậy, hay vốn dĩ bản tính cô đã thế?

Lâm Mân Côi không biết, cô chỉ cảm thấy mình không thể tiếp tục ở đây nữa, bèn thu dọn đồ đạc của mình, cũng chẳng đoái hoài ăn uống gì, vội vàng muốn rời khỏi.

Phương Nhựt Cường thấy cô vội vàng vàng, cũng biết hôm nay mình hơi cần rồi. Anh không phải người không có tính nhẫn nại vậy. Nhìn lại cuộc sống hơn 30 năm qua, anh luôn là một người im lặng trầm tĩnh, một thợ săn kinh nghiệm, luôn luôn có thể chịu đựng mưa dập gió vùi và sự mê hoặc của những con mồi nhỏ khác.

Đúng vậy, anh vẫn cảm thấy mình có thể kiểm soát.

Nhưng cứ đụng tới Lâm Mân Côi, rõ ràng là một cô gái mới bước vào đời, lại tác động đến tâm trí anh.

Không được, cảm giác không thể kiểm soát kiểu này cũng không tốt.

Phương Nhựt Cường sờ mũi, tiếp tục mỉm cười.

Song cảm giác này, kỳ thật không tồi.

"Cửa... cửa sao không mở được?"

Dù là cô gái đã hơn hai mươi tuổi đời như Lâm Mân Côi, nhưng gặp phải tình huống cửa lớn bị khóa, cũng bối rối.

Phương Nhựt Cường đi theo, bàn tay ấm áp xoa nhẹ tay Lâm Mân Côi.

Lâm Mân Côi cả kinh, đang chuẩn bị rút tay về, đã thấy người đàn ông nhanh chóng buông tay, giống như chỉ muốn kéo tay cô ra, để dễ dàng mở cửa thôi. "Khóa mất rồi."

Lâm Mân Côi miên man suy nghĩ, Phương Nhựt Cường lại thản nhiên mở miệng.

"Làm sao bây giờ?"

Lâm Mân Côi thoáng lo lắng, chẳng nhẽ bọn họ phải ở lại phòng tập một đêm? Hơn nữa nếu bọn họ qua đêm ở đây, thì mặc kệ bọn họ có xảy ra chuyện gì hay không, cũng sẽ không thể làm người nữa.

Lâm Mân Côi lúc này, trong lòng vẫn là cô gái đang hoảng.

Phương Nhựt Cường cũng biết.

Chẳng qua, anh không gọi được cho Phương Hân Hi, nghĩ đến tính tình tùy tiện của bà chị mình, hiện tại chẳng biết chị ấy đang vụng trộm trốn ở chỗ nào cười trộm đây. Có lẽ, chị ấy ngại vẫn chưa ăn đủ tiệc coi mắt.

Phương Nhựt Cường nhếch môi, kéo Lâm Mân Côi lại.

"Thời gian không còn sớm, tôi đưa em về."

"..."

Đại gia à, anh thật sự là người bình thường hả? Bây giờ, bọn họ đang bị nhốt trong phòng tập đó, nhưng anh lại bày đáng về như bọn họ ăn uống xong chuẩn bị tay trong tay về nhà vậy.

Lâm Mân Côi ôm đầu, rất muốn phát điên.

Nhưng ——

Àm ——

Một tiếng nổ rất to vang lên, Phương Nhược Cuồng đi tới nắm tay cô. Vượt qua một đồng hồ hỗn độn, anh mỉm cười giống như cái người hung tàn đá văng cửa trước đó chẳng phải anh.

"Đi thôi, tôi đưa em về nhà."

"Cánh cửa...?"

Lâm Mân Côi nhìn thi thể của cánh cửa kia, mặc niệm ba giây.

"Chị Hân Hi sẽ không...?"

"Không sao đâu. Dù gì chất lượng cánh cửa này không tốt lắm."

Phương Nhược Cuồng xoa đầu cô, giọng nói dịu dàng, trước sau như một, "Đi thôi! Thời gian không còn sớm, tôi đưa em về."

"..."

Lâm Mân Côi yên lặng muốn khóc. Vì sao người đàn ông này luôn có cảm giác thân nhiên vượt quá người bình thường nhỉ.

Cả đêm nay, hình như mặt ngọt trước đó đủ thỏa mãn rồi, nên Phương Nhược Cuồng không làm chuyện gì vượt quá tình bạn với cô nữa.

Chẳng qua trước khi Lâm Mân Côi xuống xe, tay cô bị giữ lại.

"Cô bé, chuyện lúc trước tôi nói với em, em suy nghĩ kỹ càng đi, tôi thật lòng với em đấy..."

"Tôi... tôi..."

Mặt Lâm Mân Côi lại bắt đầu đỏ, làm sao cũng không thốt ra được câu "tôi đã biết" kia, cuối cùng cô chỉ có thể chặt vật dùng sức hất tay người đàn ông ra, chạy vội tới thang máy.

Về đến nhà, Trương Ngọc vẫn chưa ngủ, bà ta nhìn thấy mặt cô đỏ ửng, liền sùng sốt một giây rồi lạnh lùng nói: "Cô đã làm chuyện gì đui lý hả? Mặt đỏ thành dáng vẻ đó?"

Trong chớp mắt, từ thiên đường bay thẳng xuống địa ngục, có lẽ chính là cảm giác này.

Một giây trước, cô còn cảm thấy mặt đỏ tim đập không thôi, mà một giây này, một câu nói của Trương Ngọc đã hoàn toàn đánh cô trở về hiện thực.

Hiện tại, cô cực kỳ ghét Trương Ngọc và Phương Tử Quân.

Nếu không có bọn họ, nếu không gặp gỡ bọn họ, nếu gặp Phương Nhược Cuồng trước, có phải hết thảy đều sẽ tốt hơn nhiều không?

Trong thâm tâm Lâm Mân Côi bỗng chốc dâng trào sự không cam lòng và phẫn nộ vô cùng, ý niệm trả thù quanh quẩn trong đầu cô, làm sao cũng không biến mất nổi.

Phương Tử Quân có thể ở bên ngoài làm bữa, tại sao cô còn túm lấy tam quan của mình, đau khổ gãy dựa chứ.

Rõ ràng ——

Cô thích, không phải sao?

"Cô gặp quỷ hả? Nhìn bản mặt cô đi..."

Trương Ngọc nhìn sắc mặt khó coi của Lâm Mân Côi, vốn định nói thêm mấy câu, nhưng nghĩ đến những lời dạn dỏ của Phương Tử Quân, liền nhịn xuống, đi dẹp lê chuẩn bị về phòng. Bất quá, lúc đi tới cửa, không biết nghĩ tới điều gì, bà ta chợt ngừng lại.

"Đúng rồi, tôi không có tiền, đưa tôi hai ngàn đây." Trương Ngọc chẳng thấy xấu hổ chút nào, chìa tay về phía Lâm Mân Côi.

Lúc còn yêu Phương Tử Quân, cô cũng đưa Trương Ngọc không ít tiền. Mặc dù cô biết bà ta cầm tiền của cô, phần lớn là mua quần áo cho Phương Tử Quân, đương nhiên còn đưa cho con gái bà ta - Phương Tử Dao làm sinh hoạt phí.

Trước kia, Lâm Mân Côi nhẫn nhịn chịu khó, cộng thêm Kim Phân Phương thấy tiền lương một tháng của cô ít, nên lắm lúc còn trợ cấp thêm một chút, do đó, trên người Lâm Mân Côi vẫn dư nhiều tiền.

Nhưng đó là trước kia.

Hiện tại Lâm Mân Côi không ngốc nữa, cười cười, nói: "Mẹ... tháng này con chưa có lương, bằng không mẹ tìm Từ Quân lấy một ít trước...".

Khuya rồi, Lâm Mân Côi không muốn cãi nhau với Trương Ngọc. Nhưng Trương Ngọc vừa nghe vậy, cảm thấy lời này có vấn đề.

Hình như đây là lần đầu tiên Lâm Mân Côi nghịch lại ý bà ta, không cho bà ta tiền.

"Con điểm đáng chết này! Tao là mẹ chồng mày! Ngay cả mẹ chồng mày, mày cũng bất hiếu... nhà mày giáo dục thế nào hả?"

Lâm Mân Côi ghét điểm này nhất của Trương Ngọc, rõ ràng là nhà quê ở nông thôn, còn tự cho mình là dòng dõi thư hương, luôn chường mắt Kim Phân Phương lẫn lộn ở công trường, mở miệng ngậm miệng đều không quên mắng người nhà Lâm Mân Côi.

Trước đây, Lâm Mân Côi nhịn, nhưng giờ, Lâm Mân Côi không nhịn nổi.

"Không thể nói vậy... con không bất hiếu, con và Từ Quân kết hôn rồi, tiền của anh ấy là tiền của con, mà tiền của con tức là tiền của con. Hiện tại con chỉ bảo mẹ tìm anh ấy lấy một ít trước, điều này vốn hợp lý... Với lại, tuần trước Từ Quân mới đưa mẹ hai ngàn, sao nhanh hết thế?"

Thấy Trương Ngọc định âm ỉ một trận, Lâm Mân Côi cũng không chần chừ, lấy điện thoại ra làm bộ muốn gọi cho Phương Từ Quân.

"Mẹ, nếu mẹ cần tiền, con hỏi Phương Từ Quân xem, tiền lương một tháng của anh ấy nhiều hơn con, để con hỏi anh ấy một chút..."

Trương Ngọc vốn muốn nắm giữ tiền bạc của Lâm Mân Côi, chứ đâu muốn ví tiền của con trai mình. Thoáng nghĩ ngợi, nhất thời nhịn xuống, dè tay Lâm Mân Côi lại.

"Tôi nhớ ra rồi... Trước khi đi Từ Quân có đưa tôi hai ngàn... Xem trí nhớ của tôi này... thiếu chút nữa quên mất..."

Lâm Mân Côi để di động xuống, cười như không cười nhìn Trương Ngọc: "Mẹ, mẹ phải giữ gìn sức khỏe cho tốt, tuyệt đối đừng mắc bệnh đáng trị của người già nhé..."

Trương Ngọc tức giận, nhưng hổ bà ta đào lại tự mình nhảy xuống, cũng không còn cách nào khác, chỉ đành cắn răng, nhìn Lâm Mân Côi vào phòng ngủ. Trong lòng bà ta thầm quyết định, đợi Phương Từ Quân trở về, nhất định phải hung hăng tố cáo con điểm này.

Cả đêm không về nhà, còn bất hiếu với bà ta.

Lâm Mân Côi không biết Trương Ngọc đã chuẩn bị một đồng lý do định tố cáo cô trước mặt Phương Từ Quân.

Bất quá, lúc này cô cũng chẳng quan tâm.

Trở lại phòng ngủ, cô vuốt môi mình, nơi đó tê dại, dường như cảm giác người đàn ông mang tới cho cô vẫn chưa hoàn toàn biến mất. Lúc xoay đầu, thoáng nhìn chiếc giường 2m3 trống trải, trong lòng Lâm Mân Côi khó nén nổi vài phần cô đơn và bất đắc dĩ.

Cả người nóng bừng, nhưng địch không lại một chậu nước lạnh của thực tế.

Có điều, lúc này Lâm Mân Côi vẫn rất nhát gan, cũng là một cô gái đang hoàng tiêu chuẩn, nên trong khoảng thời gian ngắn, chuyện trả thù đàn ông và ngoại tình lâu dài, cô chỉ mới nghĩ thôi.

Tạm thời không có cách nào làm được.

Chẳng qua, Lâm Mân Côi không ngờ là, giờ phút này cô đang cô đơn khổ sở, thì ông chồng tốt Phương Từ Quân đã nhanh chóng vụng trộm với Lâm Thanh Thiên.

"Bảo bối, sao em lại tới đây?" Mở cửa phòng khách sạn ra, Phương Từ Quân không kìm nổi sự sung sướng trong lòng: "Bảo bối, không phải em nói không rảnh à?"

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Thanh Thiên hiện vẻ mặt tự nhiên, nhưng rất nhanh cô ta vui đầu vào lòng Phương Từ Quân, làm nũng: "Còn không phải vì anh sao, anh có Lâm Mân Côi kia rồi liền vắng vẻ em, đương nhiên em tức giận."

"Bảo bối, đừng tức giận, tối nay anh sẽ cẩn thận bồi thường cho em..."

Phương Từ Quân mặt mày hớn hờ, đã huấn luyện nửa tháng, thân thể hần cũng trống trải vô cùng.

Đêm nay, chính là thời điểm hần đưa tay làm tan mây để ngắm trăng.

Vừa vặn, cũng có thể kiểm chứng xem hần ta có thật không được không.

Lôi kéo Lâm Thanh Thiên, Phương Từ Quân vội vàng đóng cửa lại.

Giờ phút này, hần dục hòa công tâm, trái lại không nhìn thấy bên cạnh khúc cua có một cô gái nhỏ đang nắm chặt quả đấm, đôi mắt to phun ra lửa giận

không có cách nào khinh thường.

"Mẹ nó, hai đứa dê tiện này! Chẳng biết xấu hổ! Ghê tởm hết sức!" Vừa mắng, Thẩm Tường vừa quay đầu đá Đường Tiêu đứng phía sau một cái.

"Đàn ông các anh đều không có kẻ nào tốt cả!"

Cái gọi là cá mè một lứa chính là ý này, Đường Tiêu nhìn cánh cửa đóng chặt, nhoeo miệng cười như không cười.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Tính tình nóng nảy ghét cái ác như kẻ thù kia của Thẩm Tường có thể kiềm chế lại, chẳng qua sau khi trở về, điện thoại sắp bị cô sờ nát.

Đường Tiêu nhàn nhạt nhìn cô một cái. Sao với sự giãy giụa của cô, hấn lộ về không liên quan tới mình, "Thay vì khó chịu hộ bạn tốt của cô, còn không bằng gọi điện báo bạn cô đến, nói không chừng còn có thể bắt tại trận cảnh bọn họ vừa làm xong một hiệp."

Thẩm Tường khinh bỉ nhìn Đường Tiêu. Điện thoại còn chưa kết nối lại bị cô nhấn tắt. Một lúc sau, cô mới ừ ừ cúi đầu: "Anh biết cái gì... Tôi sợ cô ấy đau lòng thôi. Tuy rằng bề ngoài cô ấy không biểu hiện gì, còn hơi cam chịu, nhưng tôi biết, gã bi ổi kia là mối tình đầu của cô ấy, tôi sợ cô ấy..."

Thẩm Tường nói xong, lại ai oán nhìn Đường Tiêu: "Đàn ông các anh chả có người nào tốt cả."

Đường Tiêu cười, bĩu môi trái lại không phủ nhận. Là đàn ông, không thể không nói những lời này rất có đạo lý.

Tối đó cuối cùng Thẩm Tường vẫn không gọi điện cho Lâm Mân Côi, cô nghĩ dù sau này hai người có ly hôn cũng giữ một chút bằng chứng trước.

Bọn họ mới kết hôn không bao lâu, giờ lại xảy ra chuyện này, mặc dù cuối cùng tạm biết tra nam, nhưng cái đơn vị khó giữ bí mật kia chẳng biết sẽ ở sau lưng Lâm Mân Côi nói thành dạng gì.

Vì thế mấy ngày kế tiếp, ngoại trừ hoàn thành nhiệm vụ Đường Tiêu giao cho, Thẩm Tường vụng trộm đi theo đôi cầu nam nữ Phương Tử Quân và Lâm Thanh Thiên ấy.

Đương nhiên, lần này cô thông minh hơn, chụp vô số hình ảnh thân mật của bọn họ, đến lúc đó một lần tiêu diệt luôn đôi cầu nam nữ ấy.

Bên này Lâm Mân Côi đang đấu tranh giữa đạo đức và dục vọng, bất ngờ nhận được một đồng bằng chứng của Thẩm Tường khiến cô hạ quyết tâm.

Khoảng thời gian này, Phương Tử Quân khá ngoan ngoãn, cô cho rằng hẳn đã thu liễm, thật không ngờ căn bản chó vẫn không đổi được thói quen ăn phân.

Loại đàn ông này, hít thở chung một bầu không khí với hắn, Lâm Mân Côi còn cảm thấy ghê tởm. Hít sâu mấy hơi, Lâm Mân Côi chuẩn bị xong mấy phần bản sao hình chụp, đang tính gọi điện cho Phương Tử Quân ngã bài, điện thoại của hắn lại đi trước một bước.

"Mân Côi! Bà xã! Cục cưng yêu dấu, em đang làm gì vậy?"

Vất vả lắm khẩu khí của Lâm Mân Côi mới đến cổ họng giờ lại bị ghim xuống.

"Không làm gì cả..." Thật khó khăn nặn ra mấy chữ từ trong cổ họng.

"Ồ chỗ anh đang nắng gắt, bên em cũng thế đúng không? Thời tiết như vậy, lúc em ra ngoài nhớ bôi kem chống nắng, mang theo ô, đừng để phơi hồng bản thân... Bằng không anh sẽ đau lòng..."

"..."

Lâm Mân Côi khiếp sợ trước lời lẽ vô sỉ và kĩ xảo đóng kịch của hắn, rất lâu mới chậm rãi phun một chữ.

"Được."

So với dạng người như Phương Tử Quân, Lâm Mân Côi còn quá non. Chính trong nháy mắt ấy, đột nhiên Lâm Mân Côi cảm thấy nếu vạch trần kẻ tiểu nhân này qua điện thoại, thì sẽ tổn nhiều nước bọt với hắn. Lâm Mân Côi hít sâu mấy hơi mới đánh đuôi được một đồng lời nhắn chữ Fu* chạy điên cuồng trong đầu.

Phương Tử Quân thế này, đã không phải người chồng tốt nữa, tại sao cô còn đau khổ dằn vặt về việc làm một người phụ nữ đang hoàng chứ.

Lâm Mân Côi càng nghĩ càng kích động, kích thích cô chạy tới Sweet Cat.

Chờ cô hoàn hồn, cô thực sự đứng trước cửa Sweet Cat rồi.

Lý trí mách bảo cô mau rời khỏi đây, đừng lún càng ngày càng sâu, nhưng bước chân của cô đã sai bước tiến vào.

Nghênh đón cô vẫn là gương mặt tươi cười của chị Oa: "Phu nhân, cô đến rồi."

Ban ngày, Lâm Mân Côi không có bất kỳ che đậy, khuôn mặt trắng trẻo non nớt xuất hiện trước mặt chị Oa, nhất thời chị Oa lặng lẽ quan sát Lâm Mân Côi từ trên xuống dưới.

Hóa ra, đây là kiểu người ông chủ thích, mũm mĩm, làn da trắng nõn vô cùng mịn màng. Tuy rằng ăn mặc không khéo, nhưng trông rất có tướng vợ chồng phú.

Đàn ông làm kinh doanh chẳng phải đều thích người có tướng vợ chồng phú sao? Trong lòng chị Oa lặng lẽ khen ngợi, song động tác không ngừng lại, kéo Lâm Mân Côi bước vào cánh cửa vui sướng.

"Tôi đi kêu Jack."

Sau khi chị Oa dẫn Lâm Mân Côi vô phòng, bèn nhanh chóng đi ra. Lâm Mân Côi lấy ly nước đá trên bàn hưng hăng uống một ngụm, mới ngăn được ngọn lửa tà ác trong lòng.

Ngọn lửa tà ác dập tắt, lý trí của Lâm Mân Côi cũng quay về.

Chẳng phải cô đã nói không muốn quen Phương Nhượng Cường à, tại sao lại chạy tới đây? Cô không cảm thấy bản thân rất hèn hã?

Bỗng chốc, trong đầu Lâm Mân Côi xuất hiện vô số suy nghĩ. Cuối cùng, toàn bộ đều hóa thành hồi hận.

Không chút chần chừ, cô mang theo túi xách xông ra cửa, nhưng không ngờ giờ phút này cửa lớn bị mở ra. Không có lớp sương mù buổi tối che chắn, thân hình cao ráo của Phương Nhượng Cường xuất hiện trước mặt Lâm Mân Côi, hình như hơi kinh ngạc sao cô đứng ngay cửa. Anh đi tới, nắm tay cô, dặt lên ghế sofa.

"Sao vậy? Sắc mặt khó coi thế?"

Giọng nói dịu dàng như vậy, chỉ dành cho cô.

Lâm Mân Côi cảm thấy hết sức uất ức. Mọi cô khề động, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ nức nở một tiếng.

"Sao thế, cô bé? Ai ăn hiếp em?"

Phương Nhượng Cường cầm lấy tay cô, kéo cô vào lòng, nhìn thấy đôi mắt to của Lâm Mân Côi trở nên mờ lung, Phương Nhượng Cường dùng một chút, trong lòng rất khó chịu.

Kinh nghiệm yêu đương của anh ít, cảm giác chua xót, ghen tuông trong phim và người bên cạnh đề cập anh hoàn toàn không biết.

Việc theo đuổi Lâm Mân Côi cũng chỉ là thân thể hành động trước một bước, dung một bài hát để hình dung thì chính là chỉ có cảm giác với cô [1].

[1] Nguyên văn là Chỉ có cảm giác với em: Đây là ca khúc trong phim Nàng Juliet phương Đông, do nhóm nhạc nam Phi Luân Hải và Hebe trình bày.

Anh cho rằng do thân thể, nhưng bây giờ xem ra, rõ ràng anh biết tại sao cô bé này lại khóc, rõ ràng anh biết việc này do ảnh hưởng của anh, song nhìn thấy cô chảy nước mắt đầy mặt, trong lòng Phương Nhượng Cường rất khó chịu. Cô bé lại vì gã đàn ông khác khóc đấy.

"Đừng khóc, đừng khóc... Không có việc gì cả... Đừng khóc..."

Phương Nhượng Cường không am hiểu cách dỗ dành phụ nữ. Anh chỉ vận dụng vốn kiến thức ít ỏi của mình, nâng cằm Lâm Mân Côi lên dịu dàng khe khẽ lau nước mắt cho cô.

"Đừng khóc, em xem này, mắt đỏ hết rồi."

Lâm Mân Côi lại càng cảm thấy uất ức hơn, nước mắt rơi càng ác liệt, tay nắm lấy góc áo Phương Nhượng Cường không buông.

"Tôi chỉ... chỉ cảm thấy không có ý nghĩa... vô cùng không có ý nghĩa."

Lâm Mân Côi vừa khóc, vừa nói năng lộn xộn.

Bất quá, mặc kệ cô nói gì, Phương Nhượng Cường đều nghe vào tai từng chữ một, cũng cực kì nghiêm túc đáp.

Chẳng biết đã khóc bao lâu, rốt cuộc Lâm Mân Côi ngừng khóc, lau nước mắt trên mặt. Cô rời khỏi bờ vai Phuong Nhựt Cường, áy náy nhìn bả vai ướt nhẹp của anh, đỏ mặt.

"Xin lỗi."

Ôn hương nhuyển ngọc biến mất, trong lòng Phuong Nhựt Cường hơi tiếc nuối. Anh cầm ly nước đá trên bàn, vốn định đưa cho Lâm Mân Côi, chợt dừng lại nói: "Nước đá quá lạnh không tốt cho sức khỏe em, tôi đi đổi ly nước khác cho em."

Trong lúc chuẩn bị rời đi, lại bị cánh tay nhỏ bé của Lâm Mân Côi giữ lại, cô lắc đầu, đỏ mặt, khẽ liếm bờ môi ướt át vì khóc, khàn khàn nói: "Tôi nghĩ... lúc này không cần nước đâu."

Nếu có thể, cô hi vọng là một loại nước khác.

Ngon nguồn sinh mạng của đàn ông.

Lâm Mân Côi kéo tay Phuong Nhựt Cường xuống, kiễng chân hôn lên môi anh. Hương vị không tồi, còn có mùi cỏ cô thích.

Lâm Mân Côi hít sâu một hơi, nói: "Hương vị của anh rất tuyệt."

Con người đen láy của Phuong Nhựt Cường chợt lóe lên, một lúc sau mới nhếch môi, chẳng qua giọng có chút khàn khàn: "Hương vị của em cũng rất tuyệt... Bất quá..."

Anh hung hăng thờ dốc một hơi, sau đó mạnh mẽ kéo tay Lâm Mân Côi xuống: "Tôi nên đi lấy nước cho em."

Lâm Mân Côi không ngờ bản thân bị từ chối, nhất thời lòng tự tôn hơi tổn thương.

Cho tới bây giờ, chỉ cần có cô bạn thân Lâm Thanh Thiện bên cạnh, thì chẳng có bất kỳ người khác phái nào chú ý cô trước cả, cũng không bất kỳ người khác phái nào yêu mến cô. Ngay cả Lâm Kiến Quốc nhìn một đồng thịt trên người cô cũng sẽ vô cùng đau đớn nói, sao không giống Lâm Thanh Thiện vậy, vận động một chút giảm béo đi.

Tốt nhất vĩnh viễn là nhà người ta, ngay cả trẻ con cũng thế.

Trong tiền thức, Lâm Mân Côi ghen tị với Lâm Thanh Thiện.

Dáng vẻ xinh đẹp, đàn ông nào cũng thích.

Cô từng nghĩ nếu có người đàn ông đầu tiên coi trọng cô mà không để ý Lâm Thanh Thiện, thì cô nhất định sẽ lấy người đó. Nhưng Lâm Mân Côi không ngờ, trên đời này còn có kiểu đàn ông nhìn thấy gái đẹp mà không rung động. Đó chính là Phuong Tử Quân, thuộc trường phái đóng kịch.

Phuong Nhựt Cường không chạm vào Lâm Mân Côi, thật sự khiến cô hơi tuyệt vọng. Cô sâu sắc suy nghĩ, trước kia hai lần va chạm xẹt lửa với anh đều trong hoàn cảnh mờ tối. Khi đó, anh căn bản không thấy rõ bộ dáng cô. Hiện tại, anh thấy rõ rồi, có lẽ giống như những gã đàn ông trước đây, không thích cô, không muốn cô nữa.

Chẳng sao cả, cũng đâu phải lần đầu tiên, Lâm Mân Côi miễng cường cười cười, đứng dậy.

"Tôi phải đi."

Phuong Nhựt Cường là người sáng suốt, nghe giọng Lâm Mân Côi biết ngay cô bé của anh đang suy nghĩ linh tinh. Cười khò một tiếng, anh xoa đầu nắm tay Lâm Mân Côi: "Tôi đưa em đi..."

"Không cần!"

Lâm Mân Côi gần như không thềm suy nghĩ hất tay Phuong Nhựt Cường ra, ban nãy từ chối nhanh thế, giờ lại tới ra về sẵn đón làm chi. Chẳng lẽ anh cũng giống như Phuong Tử Quân, có mưu đồ khác với cô.

"Cô bé..."

Phuong Nhựt Cường thờ dài một tiếng: "Hôm nay tâm trạng em không tốt, tôi sợ sẽ làm em bị thương. Mặc dù..."

Anh dừng một chút, hình như hơi ngượng ngùng, xoa mặt sang chỗ khác, ho khan một tiếng mới nói: "Mặc dù tôi rất muốn... em... Em không biết tôi muốn cỡ nào đâu..."

Lâm Mân Côi coi như quen biết Phuong Nhựt Cường một khoảng thời gian, cô biết anh khi ngượng ngùng hoặc xấu hổ đều không kìm được ho khan, và xoa mặt sang chỗ khác.

Lâm Mân Côi nhìn Phuong Nhựt Cường, nghĩ đến sự chủ động của mình, nhất thời cảm thấy mình lằng lơ từ trong xương tủy. Gương mặt đỏ bừng, cô cắn môi cúi đầu.

"VẬY...em... em về trước..." Giọng nói như muỗi kêu.

"Tôi, tôi đưa em đi..."

Phuong Nhựt Cường tiến lại định nắm tay cô, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, lại dừng lại cách xa Lâm Mân Côi một mét: "Khoan đã... vẫn nên nghỉ ngơi một chút trước."

Hiếm khi Phuong Nhựt Cường lắp ba lắp bắp làm Lâm Mân Côi thoáng ngạc nhiên, cô lặng lẽ ngẩng đầu, thấy chớp mũi anh rịn mồ hôi, trong lòng cô hơi rục rịch, một ý nghĩ dần xuất hiện.

Lần này, cô không đợi Phuong Nhựt Cường chủ động nữa, mà xông lên trước một bước, chủ động nắm tay anh.

Lòng bàn tay kia toàn là mồ hôi bị cô nắm chặt, khiến Phuong Nhựt Cường hít sâu một hơi, toàn thân đều run rẩy.

Lâm Mân Côi cười rạn rở, chút khó chịu trước đó, chẳng biết vì sao biến mất không còn tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Rõ ràng hai người từng gần gũi da thịt thân mật, nhưng giờ phút này giống như đôi trai gái bờ ngỡ ngàng ngừng, ngỡ ngàng ngồi trên ghế salon, anh không nhìn tôi, tôi cũng chẳng dám nhìn anh.

Lâm Mân Côi uống hết ly nước này đến ly nước khác, hi vọng dập tắt được lửa nóng trong người.

Trên thế giới này, đàn ông muốn phụ nữ trực tiếp, còn phụ nữ muốn đàn ông dịu dàng.

Mặc dù chân ế ẩm, từ thân đến tim đều ngập tràn một loại khát vọng không rõ, nhưng Lâm Mân Côi chỉ có thể khép chặt hai chân, giữ lại chút thể diện cuối cùng. Cho đến khi giọng nói khàn khàn của người đàn ông vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

"Khụ khụ... cô bé... Cái kia...em có muốn hôn tôi không?"

Nhìn vào mắt Phuong Nhựt Cường, con ngươi đen của anh lấp lánh, vừa chân thành vừa khát vọng.

Không hiểu sao Lâm Mân Côi không dòi mắt nổi, chờ cô phản ứng kịp, Phuong Nhựt Cường đã ngồi sát bên.

Anh nắm bả vai cô, cẩn thận vuốt ve môi cô, lúc mới bắt đầu cũng không xâm nhập, chỉ miết môi cô, khẽ liếm. Giống như một thằng nhóc ngây ngô.

Động tác của anh rất chậm, cũng rất cứng nhắc, trúc trắc nóng nảy.

Mà Lâm Mân Côi không hiểu sao lại cảm thấy trong lòng ngọt ngào. Cô chưa từng có cảm giác như vậy với Phuong Tử Quân.

Cô nhin không được hé miệng, trêu đùa môi anh.

Hình như Phuong Nhựt Cường hít sâu một hơi, động tác dịu dàng trước đó lập tức thối lui. Trong nháy mắt, người đàn ông tao nhã bước ra từ thế giới văn minh, lập tức vứt bỏ áo khoác văn minh, biến thành dã thú.

Lâm Mân Côi bị đặt trên ghế salon rộng lớn, người đàn ông trên người mãnh liệt mút môi cô, động tác của anh rất bạo lực, rất kích động. Thậm chí, ban đầu hàm răng anh còn đụng phải hàm răng cô.

Chẳng biết vì sao, sự trúc trắc của anh làm cô thấy buồn cười.

Nhưng không phải cười nhạo, mà là sự vui sướng phát ra từ tận đáy lòng.

Cô không kim được vươn tay muốn ôm người đàn ông này. Nhưng hai tay cô nhanh chóng bị chế trụ áp lên đỉnh đầu, anh ngậm lưỡi cô, cực kì không muốn lui ra ngoài.

Cô hơi kinh ngạc, đang định ngẩng đầu, trên cổ chợt nóng lên, người đàn ông đã hôn cổ cô.

Hai chân Lâm Mân Côi ế ẩm, đáng lẽ có sức lực nhưng giờ phút này đều biến mất gần như không còn.

Cô nằm trên ghế salon, nặc cho người đàn ông cởi áo cô, từ cổ cô liếm thẳng xuống ngực.

Căn phòng nóng lên, tâm trạng cô cũng sung sướng đến nỗi nhìn đâu cũng toàn là trời xanh mây trắng.

Khoảng cách giữa hai người quá gần, Phương Nhược Cường đè trên người cô rất nặng, rất lớn. Cô hẳn nên cảm thấy mình không thở được, nhưng chẳng biết tại sao, cảm giác kiểu này khiến cô rất chân thật.

Sự chân thật trước nay chưa từng có.

Cô ôm eo anh cong người đón nhận môi lưỡi anh. Nhũ hoa của cô chợt nóng, anh ngậm một hơi, Lâm Mân Côi sợ hãi kêu một tiếng, thân thể run rẩy kịch liệt, anh cười cười hình như rất hài lòng, ấn chỗ gồ lên của mình xuống bụng cô, Lâm Mân Côi đỏ mặt không ngớt, biết rõ đó là vật của anh. Giờ phút này rõ ràng ngượng ngùng bất an, nhưng cuối cùng cô lại đuổi tay với anh, muốn tiến thêm một bước đến gần vật ấy.

Anh cũng nghe lời buông cô ra, mặc cho tay cô chậm rãi xoa nó. Cách lớp quần Tây mỏng, cô có thể cảm nhận được sự sôi sục, còn có khát vọng của anh.

Cô trấn an xoa xoa vật kia, nghe tiếng anh thở dốc mới chợt nhớ. Cô cảm thấy mặt mình nóng bừng, không, là toàn thân nóng bừng, cô miết bên trên, tay chạm tới khóa kéo, dường như...

Có vật gì đó sắp chạm vào là nổ tung. Bất quá, quả thật có vật gì đó chạm vào là nổ tung.

Đình –

Điện thoại của Lâm Mân Côi đổ chuông.

Ban này đôi trai gái đang giỡn giụa trong biển dục nhất thời tỉnh táo lại, Lâm Mân Côi đẩy Phương Nhược Cường ra, đỏ mặt nghe điện thoại.

Đầu dây bên kia, Trương Ngọc hùng hùng hổ hổ, "Cô đang ở đâu? Kết hôn rồi cả ngày đều chạy bên ngoài..."

Giọng Trương Ngọc lạnh thét, cung chẳng thể tưới tắt ngọn lửa trong lòng Lâm Mân Côi. Cô mím môi, vừa mở miệng giọng lại khàn khàn bất ngờ.

"Con.. con đang ở ngoài..."

Giọng Lâm Mân Côi nhộn nhạo dục vọng nóng bỏng, nhưng cách điện thoại, Trương Ngọc nghe không ra.

Bà ta chỉ hung hăng trách mắng Lâm Mân Côi không tuân thủ nữ tắc, bất hiếu, cuối cùng mới nói cô biết.

"Hôm nay Tử Dao tới dùng cơm, cô mau về nhà đi! Nhớ mua món gà ướp lạnh Tử Dao thích nhất..."

Trương Ngọc hùng hổ cúp máy, Lâm Mân Côi thở phào nhẹ nhõm, xoay đầu nhìn Phương Nhược Cường.

Trên mặt anh dường như đã khôi phục lại bình thường, nhưng Lâm Mân Côi biết anh vẫn chưa.

Tầm mắt hướng xuống, vật giữa hai chân anh không bình tĩnh như vẻ mặt anh.

Lâm Mân Côi muốn cười, song cô biết, cười nhạo một người đàn ông vào thời điểm này chẳng phải hành động sáng suốt.

"Cái kia..."

Cô đầu hàng trước.

"Em phải về rồi..."

Nét mặt Phương Nhược Cường thoáng hiện vẻ tiếc hận, nhìn đến mức Lâm Mân Côi muốn mặc kệ tất cả mà ở lại, làm chuyện điên cuồng. Nhưng Phương Nhược Cường không giữ cô, chỉ cười dịu dàng với cô.

"Chờ anh hai mươi phút, anh đi tắm cái..."

Lâm Mân Côi đỏ mặt, tất nhiên cô biết lúc này anh đi tắm là vì lý do gì... Mặt đỏ tới tận mang tai, trong lòng cô còn nảy ra một ý nghĩ đáng sợ.

Đã đợi hai mươi phút, không bằng làm một lần.

Hình như biết được suy nghĩ trong đầu cô, Phương Nhược Cường đi tới phòng tắm, trước khi vào còn bỏ lại một câu.

"Hai mươi phút đối với anh... không đủ một lần..."

Lâm Mân Côi bất giác hiểu ý Phương Nhược Cường, nhưng cái người khởi xướng ấy đã vọt vào phòng tắm với tâm trạng rất vui vẻ.

Lâm Mân Côi ở bên ngoài thoáng rồi bồi hoang mang, sắc đỏ trên mặt vẫn không tản đi, cô không biết mình có đi nhầm đường không.

Nhưng...

Đòi người ngăn lăm, rất vất vả cô mới có cảm giác loạn nhịp kiểu này, vì sao không buông thả một lần?

Cuộc đời ngắn ngủi, cứ rập khuôn theo nề nếp cũ dường như chẳng có chút thú vị.

Còn nữa, dựa vào cái gì đàn ông có thể ăn chơi đàng điếm bên ngoài, nếu việc đứng núi này trông núi nọ là bản năng, thì tại sao cô không thể phóng túng.

Song trong lòng vẫn còn một giọng nói, nếu cứ thế này, thì sớm muộn gì cũng sẽ hại chết cô.

Hai suy nghĩ trái chiều đang lôi kéo nhau khiến tâm trạng Lâm Mân Côi trở nên phức tạp, không biết thời gian trôi qua bao lâu.

Dù sao lần nữa ngẩng đầu, Phương Nhược Cường đã đứng trước mặt cô, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, thấy cô ngần ngại, người đàn ông điển trai vươn bàn tay ấm áp về phía cô, "Đi thôi, tôi đưa em về."

Tất nhiên Lâm Mân Côi không để Phương Nhược Cường đưa cô đến dưới lầu, mà dừng ở góc đường rất xa.

"Tạm biệt."

Lần này hiếm khi Phương Nhược Cường không nói gì thêm, chỉ vẫy tay tạm biệt.

Trong lòng Lâm Mân Côi rối như tơ vò, sao để ý nguyên nhân chứ.

Lúc này cũng mặc kệ chỉ lo chạy về nhà.

Bất quá, cô vừa hoảng vừa vội chạy, nên quên mất lời Trương Ngọc dặn mua gà ướp lạnh Phương Tử Dao thích.

Lúc mở cửa ra, Phương Tử Dao đang ngồi trên ghế salon, cô gái trẻ cuộn chặt lại, nghe được tiếng động, nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, nhưng trong nháy mắt lại hạ mi xuống.

"Chị về rồi hả?"

Giọng điệu Phương Tử Dao thân thiện, giống như Trương Ngọc, cô ta chẳng thích bà chị dâu mập mạp này. Từ nhỏ đến lớn, bởi vì có một ông anh đẹp trai nên ở trường, các bạn nữ đều nịnh bợ cô ta. Rốt cuộc Phương Tử Dao bị chiều hư, cô ta ghét nhất mấy đứa con gái xoay quanh mình nịnh bợ. Lúc Lâm Mân Côi và Phương Tử Quân hẹn hò, rất tốt với cô ta, nhưng không phải ai được người ngoài đối xử tốt đều sẽ cảm kích cả.

Hầu hết đều nghĩ đó là lẽ đương nhiên. Phương Tử Dao điển hình là dạng người đấy. Lâm Mân Côi nịnh bợ khiến cô ta hết sức khó chịu, còn xấu xí, càng làm cô ta tức giận hơn.

Tương tự Phương Tử Quân, Phương Tử Dao có vài phần nhan sắc. So với Lâm Thanh Thiển, cô ta thiếu đi vài phần nữ tính, song bù lại có thêm sự ngây thơ của em gái nhà bên.

Chẳng qua, đây chỉ là bề ngoài.

Còn bên trong à...

Ai biết được.

Lâm Mân Côi không có nhiều phản cảm với cô em chồng này, năm nay do Phương Tử Dao mười chín tuổi, sinh viên năm hai ngành kinh tế tài chính trường đại học trong thành phố Nghi Châu. Cô em chồng này có mấy phần nhan sắc, lại bị Trương Ngọc nuông chiều, tất nhiên tính tình chả tốt đẹp gì.

Trước khi cưới, Lâm Mân Côi có gặp cô ta vài lần, cũng mua cho cô ta vài chiếc túi xách. Cô em chồng có vẻ thích chưng diện, cả người toàn hàng hiệu, trên tay đang cầm điện thoại di động đời mới đang chơi game.

Nếu Lâm Mân Côi nhớ không nhầm, thì trước khi kết hôn, Phương Tử Dao còn cầm chiếc Iphone 5 chụp hình cho cô, nhưng chiếc điện thoại này không phải Iphone 5 kia.

Phương Tử Dao chơi trò chơi bị Game over, ngẩng đầu thấy Lâm Mân Côi nhìn điện thoại mình với vẻ mặt hâm mộ, cô gái nịnh không được có tí hư vinh, quơ quơ điện thoại trước mặt Lâm Mân Côi.

"Samsung, có biết không? Đang thịnh hành gần đây."

Sự hiểu biết về điện thoại của Lâm Mân Côi chỉ giới hạn ở mức nghe gọi, nhắn tin, còn những chức năng khác, cô không có hứng thú.

Bị Phương Tử Dao khoe khoang như thế, cô chỉ cười cười, "Trước đó em dùng Iphone nhì?"

Phuong Tử Dao bĩu môi, vẻ mặt không thèm để ý.

"Ai còn chơi Iphone nữa, Steve Jobs chết rồi, bây giờ thịnh hành Samsung, chị có xem bộ phim Hàn kia không? Có Lee Min Ho đóng đấy... Ôi đẹp trai muốn chết, mọi người đều dùng kiểu của tôi nè..."

Lâm Mân Côi không biết Lee Min Ho là ai, cũng không biết điện thoại Phuong Tử Dao có gì tốt, chỉ bỏ túi xách xuống, chuẩn bị vào nhà bếp uống nước.

Phuong Tử Dao thấy cô về tay không, có chút không vui. Cô ta mà không vui, đều sẽ thích nói thẳng. Một đồng phân, bản thân không thể tự nuốt, nhất định phải ném lên mặt người khác mới được.

"Này... không phải ban này tôi gọi điện bảo chị muốn ăn gà ướp lạnh sao? Gà ướp lạnh của tôi đâu?"

Đáng thương cho Lâm Mân Côi mới bước ra từ khoái cảm yêu đương vụng trộm, ai nhớ món gà ướp lạnh chứ.

"Xin lỗi, chị quên mất..."

Phuong Tử Dao khó chịu, "Này... có phải chị không chào đón tôi không? Anh tôi không ở nhà, chị bèn bắt nạt mẹ tôi, bây giờ còn bắt nạt tôi... Chị muốn ức hiếp cả nhà chúng tôi hả?"

Đúng rồi, quên nói nữa, Lâm Mân Côi cũng không thích cô em chồng này.

Đây là nguyên nhân.

Tính tình y hệt Trương Ngọc, ngang ngược, không phân biệt phải trái trắng đen. Ai mà thích nổi.

Nếu là trước đây, Lâm Mân Côi cái gì cũng chiều theo Phuong Tử Quân và người nhà cực phẩm của hắn, nhận được thì nhận, nhưng giờ sắp ly dị đến nơi, Lâm Mân Côi còn nuốt cục tức này làm gì.

Cô đâu có ngu.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Lâm Mân Côi lạnh xuống.

"Tử Dao, cơm có thể ăn tùy tiện nhưng không thể nói lung tung. Tôi bắt nạt hai mẹ con cô chỗ nào... Trái lại là cô, tuổi cũng không còn nhỏ nữa, giờ là sinh viên rồi, trong trường được học tôn trọng trường bồi đều đồ hết xuống biển hả? Ở cái nhà này, tôi là chị dâu cô, coi như là trưởng bối của cô, cô dùng thái độ này với trưởng bối sao?"

Phuong Tử Dao không ngờ Lâm Mân Côi luôn mềm oặt dễ bắt nạt bỗng dưng nói ra mấy câu như thế, nhất thời nhớ đến thái độ trước khi cưới của cô như hai người khác hẳn, âm thầm hô to, người đàn bà này không phải dạng tốt đẹp gì.

"Cô là chị dâu gì! Cô không nhìn bản mặt mình xem! Anh tôi cưới cô là phúc của cô! Cô dám nói vậy với tôi... Tôi... Không được... Tôi phải mách anh hai... Tôi muốn anh ấy ly hôn với cô... Cô là con nhỏ xấu xí..."

Phuong Tử Dao giả vờ muốn gọi điện, thấy Lâm Mân Côi cười như không cười, cô gái then quá hóa giận, "Đồ xấu xí, chị cười cái gì?"

Lâm Mân Côi tỉnh táo lại, từ từ ngồi xuống ghế salon, tư thế ung dung tự nhiên.

"Ly hôn, được. Nhưng căn phòng này do nhà họ Lâm chúng tôi mua... Ly hôn, phiền mấy người mang hết đồ đạc rác rưởi kia ra ngoài cho tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Rốt cuộc Phuong Tử Dao cũng không rành thế sự, cô ta chỉ biết anh trai Phuong Tử Quân cưới Lâm Mân Côi đã là chuyện xui xẻo khủng khiếp rồi. Chứ cô ta chưa từng nghĩ ban đầu nhà bọn họ nghèo rớt mồng tơi, sao đột nhiên mua được nhà ở thành phố Nghi Châu phồn hoa, thậm chí anh trai Phuong Tử Quân còn lái chiếc Mercedes Benz.

Nhưng Phuong Tử Dao vẫn là một người bao che khuyết điểm, nghe Lâm Mân Côi nói vậy, lửa giận lập tức bốc lên.

"Đồ xấu xí! Cô nói cái gì... căn phòng này là của anh tôi... Cô mới phải cút ra ngoài cho tôi..."

Phuong Tử Dao nói một cách hùng hồn, trái lại Lâm Mân Côi không tức giận, chỉ thản nhiên nhìn cô ta, lạnh lùng mở miệng: "Phòng của anh trai cô?"

Nụ cười...Cô cho là chỉ dựa vào chút tiền lương của anh cô, có thể mua một căn phòng hơn 150 vạn à? Cô nằm mơ nhỉ..."

"Chị nói vậy! Tôi..."

Rốt cuộc Phương Tử Dao vẫn có chút thông minh, nghĩ tới nghĩ lui cũng biết không thích hợp. Nhất thời, chẳng hiểu sao khí thế yếu đi, biến thành một con cọp giấy.

Trương Ngọc ở nhà bếp nghe được động tĩnh, sao bà ta chịu nổi con gái Phương Tử Dao bị đũa con dâu không biết xấu hổ kia bắt nạt chứ!

Khi Trương Ngọc xách dao chuẩn bị ra ngoài lý luận, lại nghe Lâm Mân Côi đòi ly hôn, bọn họ còn phải dọn khỏi cái nhà này, lửa giận của bà ta lập tức bị dập tắt.

Phương Tử Dao không biết tình huống cụ thể của nhà họ Phương bọn họ, bà ta làm góa phụ Phương gia, đâu phải không biết.

Trước kia, ở trấn Nhân Hòa, Phương gia là gia đình giàu có nhất nhì, chồng bà ta đãi cát bờ sông, về sau chuyển qua xây dựng, cũng coi như trải qua cuộc sống tốt đẹp.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, lúc chồng gặp tai nạn, chẳng những trong nhà không có tiền mà còn thiếu một khoản nợ.

Trương Ngọc tay phân tay nước tiêu [1] cuối cùng trả hết nợ nần, nuôi nấng hai đứa con lớn khôn. Hiện tại Phương Tử Quân đã cưới được vợ, Phương Tử Dao cũng đậu đại học, thậm chí bọn họ còn dọn khỏi căn nhà cũ nát ở nông thôn kia, chuyển vào thành phố.

[1] tay phân tay nước tiêu: Ý nói quá trình nuôi nấng con cái khôn lớn rất cực khổ, khó khăn chăm sóc từng chút một từ khi còn nhỏ giống như đang trồng cây vậy.

Trương Ngọc nghĩ tới vẻ mặt vừa ghen tị vừa hâm mộ của những người hàng xóm ấy khi nghe tin con trai mình cưới vợ thành phố. Nếu bây giờ trở về...

Không, bà ta đâu có mặt mũi trở về.

Phương Tử Dao tức giận đến đỏ mặt, vừa xoay đầu liền thấy Trương Ngọc đứng ngay cửa, nhất thời giống như tìm được vị cứu tinh, kéo Trương Ngọc tới trợ uy.

"Mẹ... mẹ xem người phụ nữ này nói gì nè. Cô ta dám nói chúng ta là đồ ăn bám đó... Mẹ nói cho cô ta biết đi, căn phòng này là của anh hai..."

Trong lòng Trương Ngọc khổ không thể tả, nhưng con gái không thể bị ăn hiếp trắng trợn như thế, trái tim sắt đá đã lên tiếng bèn cứng rắn luôn.

"Đúng... lời này không thể nói lung tung. Đây là nhà của Phương Tử Quân chúng tôi...Lúc đó Tử Quân cũng bỏ tiền..."

Lâm Mân Côi bị hai mẹ con vô si này chọc tức đến nở nụ cười: "Mẹ nói hai vạn kia à? Còn chưa đủ trang trí nhà vệ sinh đấy..."

"Cô..."

Phương Tử Dao đang định mắng trả, lại bị Trương Ngọc kéo ống tay áo. Cô ta được Trương Ngọc nuôi từ bé, tất nhiên hiểu ý bà ta.

"Tôi không nói với cô nữa! Mắc công anh trai nói tôi không hiểu chuyện...Tôi cho cô biết, cô cứ chờ anh tôi về thu thập cô đi..."

Phương Tử Dao vốn đã chạy trời chết, nhưng trước khi đi lại còn hăm dọa Lâm Mân Côi.

Lâm Mân Côi không thêm đề ý, bất quá trải qua vụ âm ỉ này, trái lại cô đã quyết định.

Chắc chắn phải ly hôn với Phương Tử Quân. Đương nhiên, nhà là của cô!

Phương Tử Dao kéo Trương Ngọc vào bếp: "Mẹ, người phụ nữ dê tiện kia vừa ăn hiếp chúng ta như vậy, chẳng nhẽ cứ nhẫn nhịn sao?"

Trương Ngọc cũng cảm thấy uất ức, vành mắt hơi hồng hồng, nắm tay Phương Tử Dao thủ thi: "Còn có thể làm sao... Nếu nó ly hôn với anh trai con, thì nói không chừng chúng ta sẽ bị đuổi ra ngoài thật..."

Phương Tử Dao sùng sốt, một lúc lâu mới liếm liếm môi, yếu ớt nói: "Chúng ta thật sự chỉ bỏ có hai vạn hả mẹ?"

Trương Ngọc gật đầu, "Con cũng biết mà, ba con mất sớm, tiền bạc trong nhà đều cho các con đi học, mẹ đâu có tiền cho anh con mua nhà... Hơn nữa, trong nhà con nhỏ đó có tiền, ba nó làm quan, mẹ nó là chủ thầu, bọn họ có tiền tại sao còn để nhà mình bỏ tiền chứ!"

"...Tính sao đây? Người phụ nữ dê tiện kia nói muốn ly hôn với anh trai...tính sao đây?"

Bị hiện thực dọa, Phương Tử Dao cũng hơi sợ hãi.

"Không sao đâu, con nhỏ đó chỉ nói thôi, Tử Quân nhà chúng ta lợi hại thế, nó không bỏ được đâu..."

Trương Ngọc an ủi Phương Tử Dao, suy nghĩ một hồi còn nói thêm: "Lát nữa con vào phòng nó xem, tốt nhất chiều theo ý nó, đừng ảm ỉ với nó nữa..."

Phương Tử Dao không vui, bĩu môi nói: "Mẹ, mẹ bảo con đi xin lỗi hả"

"Đứa ngốc này, Mẹ không có ý đó, ai kêu nhà nó có mấy đồng tiền dơ bẩn chi, chờ Từ Quân nhà chúng ta tìm được chỗ tốt hơn, đảm bảo đá nó đi."

Thấy Phương Tử Dao không nhúc nhích, Trương Ngọc khẽ căn môi: "Không phải con muốn Ipad gì đó à? Tối nay mẹ cho con tiền..."

Phương Tử Dao nghe vậy, lúc này mới bĩu môi đi ra.

Lâm Mân Côi về phòng ngủ tắm một cái, tiện thể cân trọng lượng. Thê trọng vẫn ổn định ở mức 57kg rưỡi, làm cô hơi thất vọng. Bất quá ngẫm lại nửa tháng gần đây 7kg rưỡi, cô cũng thỏa mãn rồi. Ít nhất bây giờ nhìn mình trong gương, cô có thể mơ hồ nhìn thấy đường cong eo đấy.

Nhưng mỡ vẫn còn nhiều lắm, trong lúc Lâm Mân Côi sờ nắn mỡ trên eo, Phương Tử Dao gõ cửa. Cô gái vừa mới cãi nhau với cô, giờ cư xử như không có việc gì xảy ra, gõ một cái liền đẩy cửa vào. Cô ta thấy Lâm Mân Côi mặc áo ngủ đen bằng tơ tằm, lộ ra làn da trắng nõn nà, nhất thời có chút hâm mộ: "Chị dâu, áo ngủ của chị đẹp quá."

Lâm Mân Côi thầm lườm cô ta một cái, tuy cô không chung đụng với cô em chồng này nhiều nhưng hiểu rõ cá tính cô ta. Em chồng không chỉ miệng sắc bén, mà còn hám lợi. Mỗi lần Kim Phân Phương đi Hồng Kông, chắc chắn sẽ mang về cho Lâm Mân Côi ít mỹ phẩm, còn có quần áo xinh đẹp, nhưng Lâm Mân Côi biết mình béo, nên đều cất dưới đáy tủ. Mà lần nào Phương Tử Dao tới cũng phải cướp đoạt ít mỹ phẩm và quần áo của cô, giờ nhìn cô bằng ánh mắt lấp lánh,

Lâm Mân Côi biết ngay cô ta lại coi trọng áo ngủ của mình. Lâm Mân Côi không thèm để ý đến cô ta, chỉ nhủ mảy: "Cô vào đây làm gì?"

"Oh... Mẹ kêu chị ra ăn cơm..."

Phương Tử Dao cười hi hi, ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn váy ngủ tơ tằm trên người Lâm Mân Côi.

Lâm Mân Côi bị nhìn đến mức cả người rét run, thật sự không chịu nổi nữa, bèn nói một câu với cô ta rồi đi thay quần áo.

Lúc từ nhà vệ sinh đi ra, cô thấy Phương Tử Dao đang lục lọi tủ quần áo của cô. Nhất thời trong lòng hơi khó chịu, Lâm Mân Côi bực mình hỏi: "Cô đang làm gì đó?"

Phương Tử Dao đang cầm đồ lót tơ tằm màu hồng phấn còn chưa kịp cất mác của Lâm Mân Côi. "Chị dâu, bộ này của chị đẹp ghê... Dù sao chị cũng không mặc... cho em đi... với chai dưỡng da Nước thần SK-II kia nữa, da chị đâu cần xài, vừa vặn để em xài..."

Người này có biết xấu hổ không, nếu là trước đây, thì Lâm Mân Côi nhìn. Bất quá lần này, dựa vào cái gì cô phải nhìn chứ.

"Đây là phòng của tôi, không ai dạy cô không được phép lục đồ người khác hả?"

Lâm Mân Côi nổi giận đùng đùng, đoạt lại quần áo trên tay Phương Tử Dao.

Phương Tử Dao chưa bao giờ bị nói vậy, nhất thời lúng túng đỏ mặt, cô ta cũng định mĩa mai lại, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Trương Ngọc: "Lè mề cái gì đấy, mau ra ăn cơm..."

Giọng Trương Ngọc vang lên nhắc nhở Phương Tử Dao, cô ta nghiêng răng, hừ một tiếng vừa đi vừa nói: "Có gì hơn người chứ, nhìn dáng người béo núc của chị kia, rõ là lãng phí quần áo..."

"Tôi thích lãng phí đó, thì sao?"

Lâm Mân Côi cũng không khách sáo, vắt bộ đồ kia vào tủ, sửa soạn lại tóc tai một chút cũng đi ra.

Bữa cơm này, Phương Tử Dao và Trương Ngọc đều nuốt không trôi, chỉ có Lâm Mân Côi giống như người không liên quan, bưng bát cơm lên ăn ngon lành.

Cô coi như khôn ra, trên thế giới này, nếu loại bạn mềm yếu, thì nhất định bị người khác ức hiếp. Nhưng nếu bạn mạnh mẽ thì tốt rồi, người khác làm gì dám leo lên đầu bạn ị chứ.

Cơm nước xong xuôi, Phương Tử Dao tức điên người đi mất, Trương Ngọc thì lấy có đau dạ dày cũng về phòng nằm. Lâm Mân Côi không thấy hai kẻ hèn hạ này nữa, cũng vui vẻ thoải mái đi đắp mặt nạ, còn tập lại bài thể dục Phương Hân Hi dạy một lần.

Sau khi tập xong, cô cảm thấy cả người toát một đồng mồ hôi, nghĩ rằng còn sớm, vận động xong hãy khoan ngủ sớm, dứt khoát lên mạng đi.

Vừa lên mạng, Thẩm Tường liền gửi tin, lại gửi mấy bức hình thân mật của Phương Tử Quân và Lâm Thanh Thiển, hỏi cô tính thế nào?

Lần này, Lâm Mân Côi không chút do dự nói: "Đợi hần về, mình lập tức ly hôn."

Thẩm Tường đồng ý: "Vậy còn nhà cửa thì sao?"

Lâm Mân Côi cười lạnh một tiếng: "Có thể làm sao? Đương nhiên là của mình rồi, hấn ngoại tình, còn dám đòi nhà à? Không có cửa đâu..."

Lâm Mân Côi nghiêng răng nghiêng lợi, hạ quyết tâm muốn đuổi Phuong Từ Quân ra khỏi nhà. Không chỉ thế, tốt nhất là làm hấn mất việc luôn càng tốt.

Đôi khi, lòng trả thù của phụ nữ mạnh mẽ vậy, nhưng cũng vì bị dồn đến chân tường, không thể nhịn nổi mới thế.

Bên này Lâm Mân Côi đang lên kế hoạch ly hôn với Phuong Từ Quân còn tưởng tượng ra cảnh tượng làm sao đuổi được tên khốn này đi. Càng nghĩ càng vui vẻ, cô gần như có thể tưởng tượng được bộ dáng thoải mái của mình lúc đó.

Nhưng cô không ngờ, cách một bức tường, Trương Ngọc đang gọi điện phàn nàn với Phuong Từ Quân.

Bà ta dùng tận nửa giờ để trình bày sự bất hiểu của Lâm Mân Côi, trong đó gồm: không nấu cơm cho bà ta, không về đúng giờ, còn không cho bà ta tiền, cuối cùng còn kể chuyện Phuong Từ Dao tức giận bỏ đi.

Phuong Từ Quân nghe xong, cũng mất nhẩn nại: "Mẹ... Chẳng phải con đã nói, không có việc thì đừng tìm cô ấy ư?"

Trương Ngọc có chút tuyệt vọng khi con trai không đứng về phía mình, nước mắt bỗng chốc tuôn trào, "Ông trời ơi... số tôi khổ quá... cưới một đứa con dâu bất hiểu... con trai còn giúp cô ta... tôi khổ quá mà."

Phuong Từ Quân vừa nghe Trương Ngọc khóc, trong lòng càng phát hỏa, nhưng kiềm chế không phát tiết ra, chỉ có thể dịu dàng an ủi: "Được rồi, mẹ ơi... mẹ đừng khóc nữa... Chờ con về, con sẽ nói chuyện với cô ấy một chút..."

Phụ nữ mà, bất kể lớn tuổi hay trẻ tuổi, đều có một đặc điểm chung, chính là cực kì thích nghe lời ngon tiếng ngọt.

Trương Ngọc được Phuong Từ Quân dỗ đến choáng váng đầu, cuối cùng nhất được lý trí, mới lên tiếng: "Đúng rồi, Từ Quân, mẹ cảm thấy gần đây con nhỏ Lâm Mân Côi này có gì đó không bình thường. Lần trước mẹ thấy nó tập thể dục trong phòng, hình như đang giảm béo ấy... Còn nữa, trước đây mẹ nói thế nào, nó cũng chỉ cười hi hi không lên tiếng. Vậy mà hôm nay lại cãi nhau với Từ Dao một trận, nói muốn ly hôn, còn nói sẽ đuổi chúng ta đi... Từ Quân... mí mắt mẹ giật ghê lắm... con nói xem rốt cuộc là sao..."

Đầu dây bên kia, Phuong Từ Quân càng nghe lòng càng lạnh.

Trước giờ Lâm Mân Côi luôn yếu đuối, nhưng từ khi hấn đi công tác một tuần dường như đã thay đổi thành một con người khác. Hấn và cô coi như ở bên nhau một năm, tính cách cô hấn đã sớm nắm rõ trong lòng bàn tay. Một cô gái thay đổi tính tình quay quắt, ngoại trừ ngày đèn đỏ, thì cũng vì đàn ông.

Trong lòng lạnh như băng, Phuong Từ Quân đẩy Lâm Thanh Thiên đang ngủ say sưa bên cạnh một cái: "Dậy! Xảy ra chuyện rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Lâm Thanh Thiên vừa mới cùng Phuong Từ Quân làm xong, mệt như con chó chết. Có trời mới biết mấy ngày nay Phuong Từ Quân ăn phải thứ gì, giày vò đến mức cô ta vừa mệt vừa sáng khoái.

Quả nhiên cô ta phải chết dưới quần tây của hấn.

Lúc này, cô ta đang chuẩn bị nghỉ ngơi tỵ, trời sáng lại đốt pháo lần nữa, kết quả mới chợp mắt đã bị Phuong Từ Quân kêu gào đánh thức.

Lâm Thanh Thiên khó chịu, ôm gối, giọng nói mơ hồ: "Làm gì âm ỉ vậy? Ngoại trừ hỏa hoạn ra, những cái khác đối với em đều không phải chuyện lớn."

"Có lẽ Lâm Mân Côi đã biết chuyện của chúng ta." Phuong Từ Quân gấp đến mức như kiến bò trên chảo, tính sao đây?

Lâm Thanh Thiên đang mơ màng màng nghe thế quả nhiên tỉnh táo, ôm gối ngồi dậy.

"Anh nói cô ta biết rồi?" Khác với Phuong Từ Quân đang sợ hãi, Lâm Thanh Thiên lại hơi hưng phấn.

Từ nhỏ, cô ta đã bị lấy ra so sánh với Lâm Mân Côi, Lâm Mân Côi không đẹp bằng cô ta, miệng cũng không ngọt bằng. Nhưng tất cả mọi người luôn vây quanh Lâm Mân Côi, ngay cả mẹ ruột cô ta- Lâm Xảo cũng thế.

Lâm Thanh Thiên cực kì không phục. Lâm Mân Côi tốt à, được, vậy cô ta nhất định phải tốt hơn. Từ nhỏ đến lớn, Lâm Thanh Thiên cứ âm thầm phân cao thấp với Lâm Mân Côi. Cô ta vất vả sống, chỉ mong sự vất vả của cô ta chắc chắn sẽ có thành quả.

Nhưng đây là một thế giới hiện thực, Lâm Mân Côi có không tốt chẳng nữa, bắt quá nhà cô có tiền, còn cô ta xinh đẹp thì thế nào, không có tiền, chẳng có thứ gì hết.

Phương Từ Quân ở một bên sốt ruột lắm bấm tính sao bây giờ. Lâm Thanh Thiện nhìn một hồi tức giận, đá một cước: "Đồ hèn nhát! Sợ thành cái dạng này... anh còn làm được gì."

Từ lâu đã biết Phương Từ Quân là loại đàn ông nhìn được mà không dung được, cô ta không hao tổn bao nhiêu tâm tư đã đoạt tới tay. Phương Từ Quân chẳng có bản lĩnh gì, trái lại là kiểu khẩu phật tâm xà. Trước kia, khi lui tới với Lâm Mân Côi, hắn đã để mắt tới cô ta từ lâu, ngoài tối trong sáng liếc mắt đưa tình với cô ta. Chỉ có con ngốc Lâm Mân Côi kia mới cảm thấy hắn thật lòng thật dạ coi trọng mình.

Đúng là ngốc, đàn ông chỉ yêu tiền và sắc đẹp thôi.

Nói thật, Phương Từ Quân không phải gu của Lâm Thanh Thiện. Cô ta luôn thích kiểu đàn ông mạnh mẽ, mà rõ ràng gã Phương Từ Quân hèn nhát này không phải.

Huống hồ, gã hèn nhát này còn không có tiền.

Chẳng qua, về sau hắn ở bên Lâm Mân Côi, lại khiến cô ta có chút hứng thú.

Không phải Lâm Mân Côi luôn nói người ngốc có phúc của ngốc sao? Cô ta thật muốn nhìn xem, cô mất hết tất cả sẽ có cảm giác gì? Đến lúc đó, cô ta không tin mình vẫn không bằng Lâm Mân Côi.

Trong lòng có tâm tư này, nên Lâm Thanh Thiện nhanh chóng câu được Phương Từ Quân. Biết hắn là kiểu đàn ông truyền thống, cô ta còn đặc biệt đi phục hồi màng trinh. Gã ngốc này đúng là một đời trời sinh với Lâm Mân Côi. Lần đầu tiên của bọn họ, Lâm Thanh Thiện giả vờ đau đớn để hắn cho rằng đây là lần đầu tiên của cô ta, hắn nhìn chỗ lạc hồng kia cười ngây ngô rất lâu.

Ngốc thật, và lại Lâm Thanh Thiện rất xem thường đồ ngốc.

"Sao anh sợ Lâm Mân Côi thế?"

Phương Từ Quân nhìn thấy sự khinh bỉ không chút khách sáo trên mặt Lâm Thanh Thiện, trong lòng cũng chậm rãi tỉnh táo.

Hắn là kiểu đàn ông thích sĩ diện. Lúc ấy, Lâm Thanh Thiện yêu hắn cũng là vì hắn mạnh mẽ, bình tĩnh. Giờ sao hắn có thể tự loạn trận cước ở trước mặt người sùng bái hắn chứ.

Ôm chặt bờ vai đẹp đẽ của Lâm Thanh Thiện, Phương Từ Quân cười cười: "Sao anh có thể sợ đồng thịt béo ấy... Chẳng qua cô ta biết rồi sẽ rất phiền toái, anh thấy Lâm Kiến Quốc không phải kẻ dễ đối phó, anh mới chính thức lên làm chủ nhiệm thôi, mà người trong đơn vị đều đang nhìn chăm chăm anh. Nếu không có Lâm Kiến Quốc làm chỗ dựa vững chắc, thì toàn bộ tương lai của anh sẽ bị hủy mất..."

Lâm Thanh Thiện đâu quan tâm con đường làm quan của Phương Từ Quân. Có điều hiện giờ nếu Phương Từ Quân nghèo túng, thì cô cũng cảm thấy không còn ý nghĩa.

Chớp mắt một cái, Lâm Thanh Thiện dịu dàng tựa vào lòng Phương Từ Quân, vuốt ve ngực hắn, bày mưu tính kế.

"Vậy... anh không biết nghĩ cách để Lâm Mân Côi không dám ly hôn với anh à..."

"Không dám..."

Ánh mắt Phương Từ Quân đảo qua một vòng, trong nháy mắt sáng lên. Hắn ôm chặt Lâm Thanh Thiện, đặt dưới thân hôn nắn nắn cái, vừa hôn vừa cười lớn: "Bảo bối yêu dấu của anh, em đúng là phúc tinh của anh..."

Lâm Thanh Thiện bị hôn có chút khoan khoái, tay cũng chậm rãi leo lên vào Phương Từ Quân. Nhìn dáng vẻ của hắn hắn là đã nghĩ ra cách rồi.

Tuy rằng, thủ đoạn âm hiểm gì đó cô ta không có chút hứng thú, nhưng nghĩ đến sau này Lâm Mân Côi không dễ sống, trong lòng cô ta liền cực kỳ vui vẻ.

Đôi câu nam nữ dường như đã tìm được cách đối phó Lâm Mân Côi, lại ôm đôi phương mây mưa một phen.

Lâm Mân Côi đáng thương ngốc nghếch nghĩ rằng chỉ cần cô ly hôn, cuộc sống tốt đẹp sẽ quay trở lại với cô.

Phương Từ Quân còn một tuần huấn luyện nữa về, Lâm Mân Côi bèn âm thầm tra cứu luật hôn nhân, thậm chí phác thảo thỏa thuận ly hôn. Chỉ đợi hắn về, cô sẽ lấy chứng cứ ra đòi ly hôn.

Trương Ngọc vẫn không ưa cô. Bất quá, không biết có phải do lần trước bị chinh đón hay không mà giờ không còn châm chọc trước mặt cô nữa.

Tuy nhiên, Lâm Mân Côi nghĩ, có lẽ bà ta chờ Phương Từ Quân về, để cùng nhau trừng trị đứa đề tiện như cô đây.

Lại là một ngày đi làm nhàm chán, thứ hai luôn là thời điểm văn phòng bận rộn nhất, đủ loại công văn, báo cáo tuần với lãnh đạo khiến Lâm Mân Côi nhanh chóng ném Phuong Tử Quân ra sau đầu. Buổi chiều, vất vả lắm mới có chút thời gian rảnh, lại nhận được tin tức của Thẩm Tường.

Hình như Lâm Thanh Thiên đã trở lại.

Lâm Mân Côi biết Phuong Tử Quân vì tránh hiềm nghi, huấn luyện cũng sắp kết thúc, nếu bọn họ như hình với bóng cùng nhau trở về, chỉ sợ là gan quá to rồi.

Có điều, mặc kệ thế nào, những việc này cũng không phải nỗi bận tâm của cô.

Cô đã quyết tâm ly hôn, nên thừa dịp bọn họ còn chưa phát sinh quan hệ vợ chồng, cuộc hôn nhân cũng ngắn, mà sớm ly hôn một chút.

Chiều thứ hai, cuối cùng Lâm Mân Côi cũng làm xong công việc, đang thở dài nhẹ nhõm tựa vào ghế uống trà, cửa truyền đến giọng nói của chuyển phát nhanh.

"Người nào là Lâm Mân Côi? Chuyển phát nhanh của cô..."

Lâm Mân Côi không hiểu chuyện gì lạ đầu ra, gần đây cô có mua quần áo đâu, tại sao lại chuyển phát nhanh chứ.

Nhưng khi chàng trai chuyển phát nhanh ôm một bó hoa hồng to từ lầu 1 leo lên lầu 3 đưa đến trước mặt Lâm Mân Côi, mắt chó của cô bị chọc mù.

Mẹ nó, từ sau khi ở bên Phuong Tử Quân, thỉnh thoảng Phuong Tử Quân cũng mua hoa hồng cho cô, bằng không sao cô dễ bị dụ vậy. Đương nhiên, cô cũng tặng lại áo sơ mi cao cấp, đồng hồ đeo tay cho hắn. Giờ nghĩ lại, bản thân thực sự quá ngốc.

Bất quá, bó hoa lớn thế.

Lâm Mân Côi hơi bối ngỡ, run run nói: "Cái này... cái này là của tôi ư?"

"Cô là Lâm Mân Côi hả?"

Chàng trai con lộ ra khuôn mặt bị bó hoa che mắt, nhìn cô: "Nếu cô là Lâm Mân Côi thì đây là hoa của cô."

Lâm Mân Côi hết hồn.

Có điều cảm giác này cũng không tệ, cô tưởng Phuong Nhược Cường tặng bèn mừng rỡ mở tấm thiệp ra, kết quả một sự việc khác phát sinh khiến mắt chó cô bị chọc mù.

Người tặng hoa trong tấm thiệp lại là Phuong Tử Quân.

Nhất thời tâm tình vui vẻ sôi trào của Lâm Mân Côi như bị hắt một chậu nước lạnh. Đồng thời, chậu nước lạnh này còn nhanh chóng đóng băng, lòng Lâm Mân Côi vô cùng lạnh lẽo.

Mà quần chúng ở phòng làm việc bên cạnh còn chen chúc nhau vây xem. Thấy Lâm Mân Côi nhận được bó hoa tươi to đùng, vừa ghen tị vừa hâm mộ nói: "Ồi chào... Mân Côi ơi, chồng cô lãng mạn quá... Sau khi kết hôn, tế bào lãng mạn của chồng tôi giống như tình trùng của hắn... ngòm củ tỏi rồi..."

"..."

Lâm Mân Côi nở nụ cười khó coi hơn khóc.

Cô biết văn phòng là nơi thị phi. Nếu cô kết hôn chưa tới một tháng đã cấp tốc ly hôn, thì những người này chẳng biết sẽ nói thành dạng gì.

Lâm Mân Côi vốn muốn giải quyết chuyện cô và Phuong Tử Quân trong âm thầm, không ngờ gã Phuong Tử Quân này lại ném một quả bom hẹn giờ cho cô.

Đến đơn vị của cô diễn trò ân ái.

Lâm Mân Côi như ăn phải một đồng phân chó, rõ ràng đang rất khó chịu, nhưng phải gắng gượng tươi cười với quần chúng xung quanh. Hơn nữa, hình như bó hoa này khiến đám phụ nữ bất mãn với chồng kia kết bè kết đảng, tám cả một buổi chiều trong phòng làm việc của Lâm Mân Côi.

Phụ nữ trong đơn vị của Lâm Mân Côi, già có thể đáng tuổi mẹ cô, trẻ thì cũng chênh lệch không bao nhiêu với cô, đều kết hôn rồi. Phụ nữ đã kết hôn hình như là gan cũng to hơn, tụ tập lại đều khoe chồng tốt với mình thế nào.

Nhưng hôm nay, nhìn bó hoa to trước mặt Lâm Mân Côi, ai cũng không dám đứng ra nói chồng tốt với mình thế này thế nọ nữa, sau đó chuyển qua đề tài khả năng của chồng.

Một người nói: "Chồng tôi tan làm liền về nhà, ăn cơm xong đi ra ngoài chơi mệt chợp ngay, đánh đến nửa đêm mới về... Một như con chó, còn chưa tiến vào đã mềm nhũn, uống công đốt tôi một bụng lửa..."

Người khác thì nói: "Cái gã nhà tôi à... không thích đánh mặt chược, nhưng thích uống rượu. Uống xong nôn đầy nhà, cô không biết khủng khiếp cỡ nào đâu... Lúc đó cô còn muốn làm, cô đứng là đói bụng ăn quàng..."

Một người cười: "Cô mới đói bụng ăn quàng đó..."

Một người khác vừa nói vừa cười: "Lũ đàn ông chết tiệt này, chỉ thích gái trẻ. Trước kia, chồng tôi tìm được một đứa trẻ tuổi, mọi người biết tôi già và hấn ra sao không..."

"Giày vò ra sao..."

"Ngày đó hấn về liền ngủ mướt, vừa nhìn đã biết ở chỗ con hồ ly tinh kia ăn no rồi... Tôi thấy hấn ngủ, cũng không có chút áy náy... bèn liếm của hấn... đợi hấn cứng rồi thì mình tới... Chờ hấn làm xong, tôi tiếp tục liếm... Cứ thế sau ba lần, hấn quỳ trên mặt đất cầu xin tôi... nói về sau không dám nữa..."

"Ha ha ha... Cô đúng là..."

"..."

Bình thường Lâm Mân Côi gặp đề tài khẩu vị nặng kiểu này đều giả câm, nhưng hôm nay rõ ràng không thể.

Một người trong số đó thấy Lâm Mân Côi im lặng mãi, bỗng nhiên mở miệng: "Mân Côi, mặt kia chồng cô thế nào?"

Thế nào hả? Căn bản thấy cô liền mềm nhũn, tin chắc có liếm cho hấn cũng không cứng nổi... có thể thế nào?

Trong lòng Lâm Mân Côi tức giận mắng một tiếng ẻo lả, biết rõ đề tài này không thể nói nhiều, bèn ngoan ngoãn nhìn về phía đồng nghiệp mới kể chuyện chồng mình ngoại tình, mang theo sự sùng bái và mê mẩn.

"Chị Đàm, chồng chị ở bên ngoài có phụ nữ, sao chị không ly hôn với hấn."

"Ly hôn?"

Chị Đàm cười cười, "Mân Côi, em còn trẻ chưa hiểu đám đàn ông này, có chút mùi cá liền nhào tới, bọn họ là một đám đê tiện. Em quản được người hấn cũng không quản được lòng hấn... Chị sống mấy năm qua, truyền cho em một kinh nghiệm, đàn ông à, toàn không có đầu óc, hoặc là nói đầu óc chỉ phát triển cỡ cái quy đầu. Em đó, đứng so đo với bọn họ làm chi, chỉ cần hấn mệt rồi, chán sẽ quay về, em cứ coi như chưa có chuyện gì đi..."

"Nhưng..."

Trong lòng Lâm Mân Côi hơi hoảng hốt, cuộc hôn nhân như vậy còn ý nghĩa gì?

Quan trọng hơn là, chỗ đó của Phương Tử Quân căn bản không cứng nổi, một người đàn ông thế này, sao cô có thể mất nhắm mắt mở được?

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Buổi chiều sắp đến giờ tan ca, quả nhiên gã hàng mềm Phương Tử Quân gọi điện cho Lâm Mân Côi.

"Bà xã, bảo bối, tuần này anh về nhà đấy, có nhớ anh không?" Phương Tử Quân hưng phấn nói, lời ngon tiếng ngọt đầy miệng hệt như trước kia.

Đáng tiếc Lâm Mân Côi chẳng còn tin hấn nữa. Đang tính lạnh lùng trả lời, Phương Tử Quân lại nói tiếp.

"Bảo bối, nhận được hoa hồng chưa? Có thích không? Đúng rồi, anh phát hiện thành phố Tô có điểm tâm em rất thích ăn, đợi cuối tuần này anh mang về cho em..."

Phương Tử Quân diễn vai người chồng tốt thương yêu vợ mới cưới quá hoàn hảo, nếu không phải tận mắt chứng kiến, thì Lâm Mân Côi hoàn toàn không thể tin nổi.

Đây là chồng cô, lại có thể làm loạn ở bên ngoài, còn với một trong những người bạn thân nhất của cô, Lâm Thanh Thiển.

"Vô sự hiền ân cần, không gian tức đạo, Phương Tử Quân, đến tận bây giờ, anh không cảm thấy những chuyện này đã trở nên vô nghĩa sao..."

Phương Tử Quân thực sự khiến Lâm Mân Côi quá ghê tởm, cũng bắt chấp hiện tại cô nói ra có hậu quả gì, Lâm Mân Côi cười lạnh một tiếng, trực tiếp rống.

"Bảo bối, làm sao vậy? Kỳ kinh nguyệt lại tới à?"

Bản lĩnh nói châm chọc của người này đúng là số một, thảo nào xin được vào cơ quan nhà nước. Lâm Mân Côi cười lạnh nói tiếp, "Phương Tử Quân, anh và Lâm Thanh Thiên đều coi tôi là người mù phải không. Tôi cho anh biết, tôi không có những khả năng khác, lại béo, ánh mắt cũng không tốt, nhưng ưu điểm duy nhất của tôi là không nể quá hóa hồng [1]... Tôi cho anh biết, bớt nói nhảm đi, trở về chúng ta ly hôn! Mang theo bà mẹ cực phẩm và cô em cực phẩm của anh cút khỏi nhà tôi!"

[1] Nể quá hóa hồng: bỏ qua cho kẻ xấu cũng là khuyến khích tính xấu của nó.

Phịch—

Lâm Mân Côi cúp điện thoại.

Mẹ nó! Không phát hỏa, đúng là coi cô như mèo bệnh!

Nhưng, điện thoại lại nhanh chóng reo lên, Lâm Mân Côi thoáng nhìn, là Phương Tử Quân, cô chẳng thèm nghĩ ngợi tắt luôn. Trái lại Phương Tử Quân rất kiên nhẫn, gọi liên hai mươi mấy cuộc, đều bị Lâm Mân Côi ngắt máy.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, hắn gửi một tin nhắn: "Mân Côi, bảo bối, xin lỗi, anh sai rồi, anh và cô ta không có gì cả, em hãy tin anh! Người mà anh yêu nhất chỉ có em! Tin anh đi mà, bảo bối!"

Cho dù đến nước này, song miệng vẫn toàn lời dối trá.

Lâm Mân Côi lườm một cái, xóa tin nhắn rồi tính tiện tay tắt máy luôn. Lúc này, lại có điện thoại gọi đến.

Theo phản xạ, Lâm Mân Côi định tắt, nhưng khi thấy là số điện thoại nhà cô, bèn ngăn người.

"Sao ạ?"

"Mân Côi à, tối nay về ăn cơm đi." Là Lâm Kiến Quốc gọi tới, Lâm Mân Côi suy nghĩ một hồi, khuôn mặt Trương Ngọc trong nhà quả thực quá buồn nôn, ăn cơm ở đó chỉ tổ làm dạ dày co rút, chẳng thả về nhà.

Nhưng cô không ngờ, về nhà rồi, lại có thêm một người cô không ngờ tới.

Lâm Thanh Thiên đang ngồi trên ghế salon nói chuyện với Lâm Kiến Quốc, à tiểu yêu tinh này đúng là khắc tinh của đàn ông, trước mặt đàn ông nào cũng được hoan nghênh.

"Chú, lần này con tới thành phố Tô làm việc, nhân tiện mua cho chú, mới đưa ra thị trường thôi, chờ đến mùa thu là mặc được."

Lâm Thanh Thiên mua áo len cho Lâm Kiến Quốc, Lâm Mân Côi lườm một cái, bây giờ vẫn là mùa hè, phải dùng tới à?

Nhưng Lâm Kiến Quốc thì miệng đầy từ ái nhận lấy, đồng thời còn không quên liếc cô một cái, "Vẫn là Thẩm Tường hiểu chuyện, dung mạo xinh đẹp, lại có hiếu tâm, Mân Côi nhà chú thực sự phải học tập điểm này của Thẩm Tường rồi..."

Học tập? học cách quyến rũ đàn ông của cô ta?

Lâm Mân Côi thâm trợn mắt, trong lòng khó chịu, nói ra cũng không thể thư thái.

"Mùa hè mua áo len làm gì, không sợ nóng phát ốm sao..."

Lời này Lâm Mân Côi nói có chút không tốt, cũng không có ý chê bai, trái lại Lâm Kiến Quốc nằm cũng trúng đạn.

Quả thật, càng có tuổi càng dễ sinh bệnh, Lâm Kiến Quốc biến sắc.

"Mân Côi, con nói cái gì đấy..."

Bị cha ruột quát thê, Lâm Mân Côi cảm thấy không còn mặt mũi, nhất là ở trước mặt Lâm Thanh Thiên, càng cảm thấy người nhà cô cũng giúp Lâm Thanh Thiên, cuộc sống này tưởng chừng như không có cách nào trôi qua. Chẳng thèm nghĩ ngợi, Lâm Mân Côi hừ lạnh một tiếng, chạy thẳng về phòng mình.

"Còn dung thái độ gì hả! Lâm Mân Côi! Con đứng lại đó cho ba!"

Sau lưng, Lâm Kiến Quốc đỏ mặt rống giận, nhưng Lâm Mân Côi đã rầm một tiếng đóng cửa lại.

Lâm Thanh Thiên nhìn ra chút thay đổi nhỏ này, đợi Lâm Mân Côi đóng cửa lại, khoe miệng cong lên, nhẹ nhàng nói: "Chú, chắc do trời nóng nực, chị Mân Côi hơi bức bối, đợi một chút cháu đi khuyên chị ấy là được..."

Nói xong, Lâm Thanh Thiện đi tới phòng Lâm Mân Côi, Cùng lúc đó, Lâm Xảo bận rộn trong nhà bếp cũng bước ra, ngồi bên cạnh Lâm Kiến Quốc, vuốt lồng ngực phập phồng không ngừng của ông ta, quở trách: "Anh đấy, vất vả lắm Mân Côi mới về nhà, anh so đo với con bé làm gì... Được rồi, được rồi, em có nấu cháo đậu xanh cho anh, anh ăn chút cho người thoải mái..."

Lâm Xảo vừa an ủi vậy, sắc mặt Lâm Kiến Quốc cũng tốt dần, nở nụ cười.

"Vẫn là hai mẹ con em tri kỉ, không giống hai... người này càng không bớt lo hơn người kia, không về nhà thì thôi, vừa về là cãi nhau với anh..."

"Được rồi, được rồi, anh đừng nói nữa, ngoan đi, em nấu cháo cho anh."

Lâm Thanh Thiện gõ cửa nửa ngày, Lâm Mân Côi vẫn mặc kệ cô ta. Có điều cô ta thường xuyên đến nhà họ Lâm, trước kia còn ở cùng một phòng với Lâm Mân Côi, nên Lâm Thanh Thiện cũng có chìa khóa phòng Lâm Mân Côi.

Không chút khách sáo mở cửa, quả nhiên Lâm Mân Côi đang ngồi trước bàn trang điểm buồn bực, đặc biệt khi nhìn thấy Lâm Thanh Thiện nghênh ngang bước vào, sắc mặt Lâm Mân Côi càng khó coi hơn.

"Cô vào đây làm gì?"

Đóng cửa lại, Lâm Thanh Thiện hoàn toàn gỡ bỏ vẻ bề ngoài ngoan hiền, quan sát Lâm Mân Côi từ trên xuống dưới một phen, cười hì hì nói: "Chị Mân Côi, gần đây chị gầy đi không tí nha... Nghe nói chị còn tham gia một khóa giảm béo... Xem ra hiệu quả rất tốt..."

"Mắc mớ gì đến cô! Cút ra ngoài cho tôi, đây là phòng của tôi!"

"Phải không?"

Lâm Thanh Thiện vừa cười vừa nói: "Nhưng đây là chìa khóa phòng chú đưa cho tôi, phải nói rằng tôi cũng có một nửa..."

Cái người này! Không chỉ là một kẻ lẳng lơ, còn tính làm tu hú chiếm tổ chim khách nữa sao?

"Lâm Thanh Thiện, cô đừng tưởng tôi không có cách nào trừng trị cô, chuyện của cô và Phương Tử Quân tôi có ảnh chụp, nếu tôi lấy ra, cô xem cô còn mặt mũi nào lui tới Lâm gia không..."

"Ồ, thật không?"

Phản ứng hoàn toàn khác với dự liệu, Lâm Thanh Thiện vô cùng bình tĩnh, dịu dàng ôm lấy eo nhỏ, khẽ thổi lông mi giả vừa dài vừa vênh của cô ta, từ từ nói: "Vậy sao chị không lấy ra luôn đi... Tôi cho chị biết, Lâm Mân Côi, tôi không sợ chị đâu... Chị dám vạch trần chuyện này, ly hôn với Phương Tử Quân, vừa hay tôi có thể cùng anh ta như hình với bóng."

"Cô!" Từng gặp qua người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ đến mức này! Lâm Mân Côi không nhịn được nữa, ném một bạt tai tới.

Mặt Lâm Thanh Thiện bị tát sang một bên, một lúc sau mới ngoảnh lại, ý cười trên khuôn mặt đã không còn, chỉ có sự trào phúng và địch ý lạnh lẽo.

"Lâm Mân Côi, chị cho rằng chị thắng hả? Tôi nói cho chị biết, chị chỉ là bại tướng dưới tay tôi thôi, người Phương Tử Quân yêu là tôi, loại người như chị không tự nhìn lại bản mặt mình xem, vừa lùn vừa béo làm Phương Tử Quân không cứng nổi... Hừ, chị có tin chị tát tôi một cái, tôi có bản lĩnh khiến Phương Tử Quân tát lại chị hai cái không?"

"Cô..." Lâm Mân Côi giận dữ cười.

"Tốt, tôi cũng muốn nhìn xem loại hàng mềm ấy có dám chạm đến một sợi tóc gáy của tôi không?"

Phải biết rằng, con chó nóng nảy ắt sẽ lượt tường, Lâm Mân Côi ban đầu là cô béo yếu đuối, hiện tại mỡ trên người giảm dần, đồng thời lòng dạ cũng cứng rắn lên.

Cũng không phải tâm địa bản thân cứng rắn, mà là địch thù quá dễ tiện vô sỉ, bạn không mạnh mẽ, thì sẽ bị áp bức.

Quả thực Lâm Mân Côi tức vô cùng, nhấc tay lên muốn tát Lâm Thanh Thiện nữa. Không phải cô ta có Phương Tử Quân làm chỗ dựa ư? Cô muốn nhìn thử, gã hàng mềm Phương Tử Quân có thể chống lưng không!

Nhưng Lâm Thanh Thiện chợt biến sắc ôm hông Lâm Mân Côi, quỳ phịch xuống đất: "Chị Mân Côi, em không có... Em chỉ vô tình gặp anh rể ở thành phố Tô à... Giữa bọn em không có gì cả... Chị đừng đánh em... huhu... chị đừng đánh em..."

Hát cái gì thế? Lâm Mân Côi kinh ngạc đồng thời nghe được tiếng gầm giận dữ của Lâm Kiến Quốc, "Lâm Mân Côi, con đang làm gì đấy?"

Lúc này nhìn thấy Lâm Thanh Thiện nằm khóc thành đống, Lâm Mân Côi mới hiểu, cô lại bị con nhỏ đóng kịch này tính toán.

Bất quá, đây là nhà cô, tại sao cô phải nhường nhịn, nhượng bộ chứ?

Nếu Lâm Thanh Thiện đã âm ỉ đến mức này, dù gì cô cũng muốn ly hôn với Phương Tử Quân, may thay, chọn ngày không bằng chọn hôm nay, dứt khoát nói huyệt toẹt ra, đỡ phải lằng nhằng mất thời gian.

"Ba! Ba không biết đâu, Lâm Thanh Thiện dụ dỗ Phương Tử Quân! Bọn họ ở sau lưng con vụng trộm với nhau."

Lâm Mân Côi chẳng thèm nghĩ ngợi nói hết chân tướng. Vốn tưởng rằng Lâm Kiến Quốc tin cô, lại không ngờ Lâm Kiến Quốc càng giận dữ hơn, "Con nói bậy bạ gì đó! Bình thường con đã hồ đồ, giờ kết hôn rồi còn không bớt phiền phức! Thẩm Tường đã nói cho ba biết! Nó đến thành phố Tô làm việc vô tình gặp Tử Quân..."

"Không phải..." Lâm Mân Côi rút cuộc hiểu ra mình lỡ mất tiền cơ, chẳng những không đạt được mục đích mà còn bị phản đòn.

"Ba... Cô ta thật sự vụng trộm với Phương Tử Quân! Con tận mắt nhìn thấy bọn họ lên giường với nhau đó!"

"Tận mắt nhìn thấy sao lúc đó con không nói!"

Lâm Kiến Quốc dường như vô cùng thất vọng với cô, "Lâm Mân Côi, bây giờ con còn học được cách nói dối nhì!"

"Ba..." Lâm Mân Côi cảm thấy uất ức, nước mắt lăn dài, "Ba không tin con, ba lại không tin con..."

Lâm Kiến Quốc thấy nước mắt con gái cũng hơi xúc động, dù sao vẫn là ruột thịt mà.

Nhưng lúc này Lâm Thanh Thiện trên mặt đất thấy Lâm Kiến Quốc xúc động, liền oa một tiếng gào khóc, nhào tới ôm đùi Lâm Mân Côi thì thảo xin lỗi: "Chị Mân Côi, chị đừng tức giận, đều là lỗi của em, em không nên đến thành phố Tô, là lỗi của em, chị đừng khóc, chị khóc em cũng muốn khóc..."

Lâm Thanh Thiện khóc lóc đầy vẻ "khoan dung" và "am hiểu lòng người" rốt cuộc làm cán cân trong lòng Lâm Kiến Quốc nghiêng về phía cô ta, "Lâm Mân Côi, con nhìn em con đi, con lớn hơn nó, nhưng cái gì cũng không bằng nó, ngay cả hiểu chuyện cũng không bằng Thẩm Tường... Con thực sự khiến ba quá thất vọng..."

Lâm Kiến Quốc dùng dùng giận dữ bỏ đi, Lâm Mân Côi ngậm ngút rơi lệ. Người thất vọng tại sao là Lâm Kiến Quốc, lẽ nào Lâm Mân Côi không thất vọng ư?

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Hôm nay, Lâm Mân Côi không ở lại Lâm gia ăn tối, tức muốn no rồi, còn ăn tối gì.

Cô ôm nỗi buồn không muốn về nhà, thậm chí cô cảm thấy nhà chẳng còn là nơi cho cô thoải mái nữa. Lâm Kiến Quốc thất vọng, lẽ nào cô không thất vọng sao?

Cô là con gái ông ta nuôi nấng hai mươi mấy năm, nhưng ông ta thà tin Lâm Thanh Thiện, một người ngoài.

Lâm Mân Côi hết sức tủi thân, dù không rơi nước mắt song đáng về âm trầm, khiến Phương Hân Hi lấy làm lạ.

"Sao thế? Mân Côi, ai chọc em hả?"

Lâm Mân Côi không muốn kể chuyện xấu trong nhà ra ngoài, cố gắng tươi cười, cuối cùng lại bị đối phương phá vỡ.

"Em không muốn cười thì đừng cười, cười khó coi quá. Thôi, tâm trạng kích động vậy, xem ra chị phải giới thiệu cho em tập yoga..."

Phương Hân Hi đưa cho Lâm Mân Côi một chai nước, kéo cô ra khỏi phòng, "Nói đi, hôm nay tức giận chạy tới là do công việc hay do người nhà?"

Lâm Mân Côi nghĩ, nếu Phương Hân Hi là chị gái của Phương Nhược Cường, mà Phương Nhược Cường dẫn cô tới đây, có lẽ ngay từ đầu Phương Hân Hi đã biết thân phận của cô.

Hướng chi, lúc này cô cần một người chỉ đường, đưa cô ra khỏi sự hỗn loạn.

Lâm Mân Côi kể chuyện Lâm Thanh Thiện trước.

Phương Hân Hi im lặng một hồi, nhàn nhạt mở miệng, "Cô bạn thân tốt nhất Trung Quốc của em diễn xuất giỏi ghê."

Lâm Mân Côi tức đến đau dạ dày, "Bọn họ chiếm được tiền cơ, rõ ràng là một cặp đê tiện, giờ em phải bắt chẹt bọn họ thế nào đây? Chị Hân Hi, hiện

tại ba em cũng không tin em..."

Kỳ thực, cách xử lý của Lâm Kiến Quốc mới khiến Lâm Mân Côi thất vọng. Chẳng phải cha mẹ ai cũng bắt chấp tin tưởng con gái mình à, huống chi cô đâu nói dối.

"Chuyện này, chị nghĩ ba em, bạn em đều có một phần trách nhiệm, nhất là cô bạn thân của em, diễn xuất quá tốt, dựa theo thông lệ kẻ đề tiện sống không tở ở cái thế giới này, cô ta hẳn lẫn lộn rất giỏi... Bất quá... những thứ đó không quan trọng, loại người có lòng tự phụ quá cao này, đào hố tuy không dễ nhảy xuống, nhưng một khi nhảy xuống thì sẽ rất khó trèo lên..."

Giọng điệu của Phương Hân Hi thản nhiên, song chẳng hiểu sao Lâm Mân Côi lại cảm thấy hơi run rẩy.

"Chị Hân Hi?"

"Sợ à?"

Phương Hân Hi vỗ vai cô, "Em cũng thật là, chị xem mấy tấm ảnh kia của em, chụp không chuyên nghiệp gì cả, cần chị tìm một thám tử tư giúp em không? Đảm bảo chụp được cả kích thước bên dưới của bọn họ đấy."

"Thật ư?" Lâm Mân Côi nửa tin nửa ngờ, Phương Hân Hi lại vỗ vai cô cam đoan, "Yên tâm, ở mặt này, chị tuyệt đối chuyên nghiệp. Có điều, trước tiên em cần học làm thế nào để đóng kịch giỏi, nhất là ở trước mặt kẻ đề tiện."

Quả nhiên Phương Hân Hi là người chỉ đường giỏi cho cuộc đời Lâm Mân Côi, bọn họ vừa vận động vừa thảo luận. Cuối cùng Lâm Mân Côi quả quyết cảm thấy, so với Phương Hân Hi, cô đúng là quá non.

Người muốn tốt phải đối mặt với khuyết điểm của mình, chứ không phải trốn tránh.

Đối với cô, khuyết điểm là ngoại hình không đẹp, lại yếu đuối. Không chỉ riêng bản thân cô biết, mà Phương Từ Quân và Lâm Thanh Thiển cũng biết điểm này.

Do đó bọn họ nhất định cho rằng cô là kiểu người dễ bắt nạt, nếu bọn họ đã nghĩ như vậy, tại sao Lâm Mân Côi không thành toàn cho bọn họ chứ?

Trong lúc đợi chứng cứ xác thực ra lò, giả vờ giả vịt, hai mặt, những thứ này đều do Lâm Thanh Thiển và Phương Từ Quân dạy cô.

Có điều cũng không phải toàn là chuyện xấu. Một tháng rèn luyện, có lẽ vì trong lòng có động lực, nên Lâm Mân Côi gầy đi 10kg. Lại nói, hiện tại cô vẫn là em gái mập mạp, nhưng lại không còn hình dạng em gái mập mạp nữa, mà biến thành em gái mập mạp hơi thon thả.

Ngay cả Phương Hân Hi cũng rất hài lòng về sự thay đổi của cô. Tối hôm ấy, Phương Hân Hi không cho cô về nhà, mà dẫn Lâm Mân Côi đi làm tóc, sửa lông mày, còn chọn cho Lâm Mân Côi vài bộ quần áo vừa người.

Cuối cùng khi Lâm Mân Côi nhìn vào gương, tuy vẫn là cô gái đầy đặn nhưng rõ ràng duyên dáng hơn nhiều, cô thoáng không dám tin sờ sờ mặt mình.

"Đây là em sao?"

"Đương nhiên rồi." Phương Hân Hi ôm cô từ phía sau, "Mân Côi, em phải nhớ kỹ, phụ nữ không sống vì đàn ông, mà sống vì bản thân mình. Cho dù trang điểm, ăn mặc đẹp để cũng không phải vì đàn ông, mà vì để mình vui vẻ. Cuộc đời ngắn vậy, mình vui vẻ mới quan trọng nhất."

Hình như Lâm Mân Côi đã hiểu, bèn gật đầu, sau đó Phương Hân Hi đưa cô về.

"Mân Côi, nhớ kỹ..."

"Hà?"

"Nhà họ Phương chúng ta đều là người bao che khuyết điểm, ai bắt nạt em, cứ nói cho bọn chị biết, ai làm em không thoải mái, chị cũng sẽ để cô ta sống không yên ổn."

Không thể không nói, mặc dù Lâm Mân Côi biết có thể Phương Hân Hi chỉ an ủi cô mới nói thế, nhưng trong lòng vẫn ấm áp.

Có lẽ, cô chính là một người như vậy, ở nơi này cảm nhận sự lạnh giá, ở một nơi khác cảm giác được sự ấm áp, trong lòng lại thăng bằng.

Khi về nhà, Trương Ngọc đang thu dọn đồ đạc, nhìn thấy Lâm Mân Côi duyên dáng đi tới, ánh mắt bà ta sáng lên nhưng nhanh chóng sầm mặt.

"Tại sao trở thế cô mới về? Còn cắt mái tóc lộn xộn gì đây?"

Lời Trương Ngọc nói, Lâm Mân Côi có thể mặc kệ những nghĩ đến đóng kịch và thực lực đều quan trọng như nhau, cô bèn nhẫn nại.

"Ăn cơm với bạn, tóc dài quá nên cắt luôn."

"Ngắn vậy còn có dáng vẻ phụ nữ không?"

Trương Ngọc hơi khó chịu, hôm nay Lâm Mân Côi làm bà ta phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa. Cô vừa bước vào, mặc một chiếc đầm sơ mi đơn giản, tóc ngắn gọn gàng, hiện ra cần cổ thon dài, bờ phần đùi trắng nõn tròn mịn. Nhưng cho dù là thế, vệt con xấu xí mãi mãi là vệt con xấu xí, làm sao cũng không thể biến thành thiên nga.

Còn nữa, cô chưa nhận lương mà, có phải cô lấy tiền của Từ Quân nhà bà ta đi phá của không?

Trương Ngọc càng nghĩ càng khó chịu, đang muốn phát hỏa, nhưng nhìn thấy bóng lưng Lâm Mân Côi đã có đường cong, bỗng dưng nhớ đến lời Phương Từ Quân mới dặn dò, lại cố nhịn cục tức kia.

"Ngày mai tôi phải về quê một chuyến." Trương Ngọc nói.

"Vâng, mẹ đi thông thả." Lâm Mân Côi cũng không ngẩng đầu, nói.

Trương Ngọc hừ lạnh, "Từ Quân sắp về rồi, tốt nhất cô nhớ cho kỹ, cô là vợ nó, người phụ nữ của nó, không được giống như một ả đàn bà buông thả, suốt ngày muộn trệt trôi nổi mò về."

Trương Ngọc còn nói dong nói dài gì đó, Lâm Mân Côi lại tách một tiếng bật tivi.

Chương trình trên tivi phát ra tiếng cười ha ha nhanh chóng át cả tiếng Trương Ngọc.

Trương Ngọc tức giận nghiêng răng, ngay cả dạ dày cũng đau, bà ta xiết chặt tay, đọc thầm hai tiếng Phương Từ Quân, cuối cùng không thể nhịn được bỏ về phòng.

Khoe mắt Lâm Mân Côi thấy bộ mặt nín nhịn của Trương Ngọc, tâm trạng rất tốt. Vừa vặn Trương Ngọc đi cũng hay, bởi cô có chuyện quan trọng muốn kết thúc với Phương Từ Quân.

Sáng thứ bảy, Phương Từ Quân phong trần mệt mỏi về tới nhà.

Lâm Mân Côi đuổi Trương Ngọc đi, in lại các bức ảnh Thẩm Tường gửi qua điện thoại cho cô, từng bức ném trên mặt bàn, chờ ngả bài với Phương Từ Quân.

Thật ra, cô biết hôm nay sẽ thất bại.

Bất quá...

Nhớ tới lời Phương Hán Hi nói, tìm đường sống trong chỗ chết, Lâm Thanh Thiên đã làm được, cô cũng có thể làm được.

Phương Từ Quân trở về, nhìn thấy ảnh chụp trên bàn hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, không có chút hoảng loạn nào. Ngược lại nhìn cô bằng ánh mắt sáng ngời, chẳng biết xấu hổ nhích lại gần.

"Bà xã cục cựa, hôm nay em rất xinh đẹp... aizz... có phải em gầy đi không? Có phải nhớ anh đến phát gầy không?"

Nhớ cái đầu anh.

Lâm Mân Côi cười lạnh trong lòng, nét mặt cũng khó coi.

"Phương Từ Quân, bây giờ anh còn định kéo đông kéo tây với tôi à... Lâm Thanh Thiên đã nói hết rồi, hai người đã lằng chằng với nhau từ lâu."

"Vợ à... bà xã..."

Phương Từ Quân thoáng nhìn ảnh chụp, tuy trong hình chỉ có hai người họ, nhưng không có tấm nào cực kỳ thân mật cả, cùng lắm cũng chỉ là đỡ Lâm Thanh Thiên thôi. Phương Từ Quân hẳn không phải kẻ ngu, mặc dù ở thành phố Tô xa xôi song cũng sợ bị tóm nhọc điểm, nên hiếm khi ở bên ngoài thân mật với Lâm Thanh Thiên.

Cũng may, lần này đã giúp hắn rất nhiều.

"Bà xã... em yêu..." Phương Từ Quân ngồi sang. Ôi, Lâm Mân Côi một tháng không gặp, gầy đi không ít. Đừng nói cắt tóc mới, mà khuôn mặt cũng thon hẳn, cặp mông đầy đặn trắng nõn trái lại có mấy phần mê người.

Phương Từ Quân nuốt nước miếng một cái, nhìn gương mặt tức giận của Lâm Mân Côi, lại mềm giọng, "Được rồi được rồi... bà xã, anh xin thề thốt để được khoan hồng... Lâm Thanh Thiên có chút hứng thú với anh... nhưng bà xã đại nhân ơi, thể xác và tinh thần anh đều là của em... Chỉ có cảm giác với em, những người phụ nữ khác sao anh để vào mắt được..."

Trong lòng Lâm Mân Côi cả kinh muốn hộc máu, âm thầm hít sâu vài hơi mới có thể bình ổn cảm xúc muốn rít gào, cô cố ý âm trầm hỏi Phương Từ Quân một câu, "Người ta là đại mỹ nhân xinh đẹp đấy, anh không động lòng à?"

Phương Từ Quân nắm tay Lâm Mân Côi, mập mờ vuốt ve, "Có đóa hoa hồng xinh đẹp như em rồi, sao anh còn để mắt tới những phụ nữ khác chứ.

Lâm Thanh Thiện có vài phần nham sắc, nhưng em không biết chồng em chỉ thích khẩu vị như em ư, mập mập, ôm đáng yêu, vuốt đã..." Phương Từ Quân làm bộ muốn sáp tới hôn Lâm Mân Côi, Lâm Mân Côi sợ đến mức đen mặt, đẩy Phương Từ Quân ra, hừ một tiếng.

"Anh cho rằng tôi sẽ tin anh sao? Bớt nói đi... Đàn ông các anh chẳng có ai tốt hết..."

Giọng Lâm Mân Côi mềm mại hẳn, rốt cuộc Phương Từ Quân là người lấn lộn trong tình trường, lập tức biết Lâm Mân Côi mềm lòng rồi, bèn ôm cô đổ một trận vừa cực cung vừa bảo bối, rồi đưa cho Lâm Mân Côi đặc sản ở thành phố Tô, còn có quần áo đặc biệt mua cho Lâm Mân Côi.

Mặc dù lớn hơn một số nhưng nhìn giá cả trên nhãn hiệu, Lâm Mân Côi miễn cưỡng nhận.

Chẳng qua cô vẫn giả vờ không để ý tới Phương Từ Quân, cô nhớ lời Phương Hân Hi nói, đợi cặp đê tiện Phương Từ Quân và Lâm Thanh Thiện này buông lỏng, nhất định sẽ bắt tại trận.

Đến lúc đó có chứng cứ đầy đủ, Lâm Kiến Quốc không muốn tin cũng không được.

Tối nay, Phương Từ Quân thấy Lâm Mân Côi trở nên duyên dáng, hiếm khi muốn bỏ nhào vào cầu hoan. Nhưng đều bị Lâm Mân Côi đá xuống giường, bày tỏ, cô còn chưa tha thứ cho hắn đâu.

Xem ra, Phương Từ Quân đúng là không có chút hứng thú với thân thể cô, bị đá hai lần, cuối cùng bất mãn nằm trên ghế salon.

Lâm Mân Côi giả vờ ngủ, quả nhiên chốc lát sau, Phương Từ Quân sột soạt ngồi dậy.

"Ừ... cực cung, chiều này của em thông minh thật... cô ta thực sự không dám ảm ỉ với anh... Ừ... Anh cũng yêu em... Đúng... trong khoảng thời gian này chúng ta phải im ắng... Anh thấy cô ta vẫn còn hơi nghi ngờ... Ừ... Anh biết rồi... Cực cung... Anh nhớ em, em có nhớ anh không?"

Giọng Phương Từ Quân không lớn, hẳn tự cho rằng mình hiểu Lâm Mân Côi, biết sau khi cô ngủ thì sét đánh cũng không dậy, nên mới yên tâm to gan ngọt ngào mập mờ với Lâm Thanh Thiện. Lâm Mân Côi ghê tởm muốn nôn, ghi muốn lao ra tát cho gã đàn ông kia một bạt tai, giọng nói của Phương Từ Quân bỗng nhiên trầm xuống, mập mờ hẳn.

"Cực cung, em có muốn anh không..."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Trước khi Lâm Mân Côi suýt không nhận được bờ dậy, bỗng nhiên cô nghĩ đến lời Phương Hân Hi dạy cô, trước lúc làm chuyện gì nên động não đã.

Cô cắn chặt, vát và lăm mới nhận được, quả thật cô muốn nhìn xem Phương Từ Quân tính nói gì với con đê tiện Lâm Thanh Thiện.

Song, nghe một hồi, không có manh mối nào. Phần lớn đều là nói nhảm, giống như những lời trước đây Phương Từ Quân nói với cô, giờ lặp lại lần nữa với Lâm Thanh Thiện.

Lâm Mân Côi nghe đến mức thoáng buồn ngủ, lúc này bỗng nhiên Phương Từ Quân thấp giọng nặn ra một câu.

"Thiên Thiện, cung ơi, anh rất nhớ em, nhớ tới nỗi cứng lên rồi..."

Đầu dây bên kia chắc chắn Lâm Thanh Thiện nói gì đó, bất thành linh Phương Từ Quân thờ dốc, con buồn ngủ của Lâm Mân Côi thoáng cái bị quét sạch, đừng nói cặp đê tiện này... ở trước mặt cô nha, còn buồn nôn nữa.

"Em yêu... em làm anh rất thoải mái... Đương nhiên, sao Lâm Mân Côi có thể làm được... Cô ta ở trên giường như con cá chết ấy, đâu có tình thú thế..."

Con tức giận của Lâm Mân Côi không hiểu sao biến mất khi Phương Từ Quân nói ra những lời này, cô không có tình thú à? Cô như con cá chết hả? Hắn không cứng nổi, có tư cách gì nói những lời đó.

Có điều, nghe chuyện vụng trộm của cặp tiện nhân này không khỏi quá ghê tởm, Lâm Mân Côi xoay đầu sang chỗ khác, bỗng nhiên giả vờ nói mớ.

"Tiện nhân... một đôi tiện nhân..."

Câu này của cô thành công khiến Phương Từ Quân kết thúc đối thoại với Lâm Thanh Thiện, nghe giọng hắn còn rất tức giận, chẳng biết bị hoảng sợ thế, thứ đó còn có thể cứng nữa không?

Bất quá những chuyện này không liên quan tới Lâm Mân Côi, cô cảm thấy tâm trạng không tệ, sau đó ôm gối từ từ thiếp đi.

Kế hoạch của Lâm Mân Côi rất đơn giản, lần trước ăn thịt không bắt được bằng chứng, lần này cô nhất định khiến hai người kia buồn lòng cảnh giác, tốt nhất để Lâm Kiến Quốc tự mình bắt được.

Nhưng sự phản hồi của thám tử tư làm cô hơi thất vọng. Hình như tối đó Phương Tử Quân bị hoảng sợ thật, lại có thể không chủ động liên lạc với Lâm Thanh Thiên, không chỉ vậy, mỗi ngày tan tầm là về nhà ngay.

Điều này làm Lâm Mân Côi giống như ăn phải ruồi, rất muốn nôn, nhưng lại gắng gượng giả vờ tươi cười.

Hôm nay, sau khi Lâm Mân Côi tan việc đang tính tới trung tâm thể dục, bỗng nhiên Phương Tử Quân gọi tới, báo là bên ngoài có xã giao.

Lâm Mân Côi thầm vui vẻ, cho rằng mình đã có cơ hội, bèn lập tức gọi cho thám tử tư, bảo hẳn chắc chắn phải nhìn kỹ Phương Tử Quân.

Vì chuyện này, nên tối nay tâm trạng Lâm Mân Côi tốt hiếm thấy, cô cũng cảm giác được thân mình nhẹ như yến.

Có điều sau chín giờ trở đi, Lâm Mân Côi không nhận được tin tốt từ thám tử tư, chẳng những thế, còn bắt gặp Phương Tử Quân say chính choáng mờ mịt về nhà.

"Anh không mang chìa khóa sao..."

Lâm Mân Côi mở cửa, ngẩng đầu lên nhìn thấy người đứng ngay cửa, cô sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

Phương Tử Quân uống say bí tỉ, nhưng người đỡ hẳn tiến vào, lại là Phương Nhượng Cường rất lâu không gặp.

Trông thấy Phương Nhượng Cường, phản ứng đầu tiên của Lâm Mân Côi là chuyện của họ lộ rồi.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, Phương Nhượng Cường làm việc tỉ mỉ vậy, bọn họ cũng lâu rồi không gặp nhau, sao có thể bị người ta phát giác được.

Lời giải thích duy nhất chỉ có thể là trùng hợp.

Có lẽ Phương Tử Quân uống say, nhìn thấy Lâm Mân Côi liền không chút khách sáo sai bảo cô.

"Còn sừng sốt ở đây làm gì? Không rót cho anh ly nước đi!"

Lâm Mân Côi chẳng biết Phương Tử Quân đã biết chưa, trong lòng hơi lo lắng, quyết định lặng lẽ theo dõi kỳ biến trước. Đưa nước Phương Tử Quân xong, cô thử dò xét hỏi một câu.

"Tử Quân... Đây là..." "À à à..."

Phương Tử Quân hình như mới phản ứng kịp, tóm Lâm Mân Côi tới trước mặt Phương Nhượng Cường chỉ, "Chú, đây là vợ con, Lâm Mân Côi."

"Chú?" Lâm Mân Côi hét lên một tiếng, không phải chứ.

Phương Tử Quân bị tiếng rít gào của cô đánh thức, xoa xoa đôi mắt mơ màng, "Em la cái gì? Anh và chú mới quen đã thân, dựa theo vai về, anh phải gọi một tiếng chú đây... Nào, bà xã ngoan, kêu chú đi..."

Một giây trước, Phương Nhượng Cường vì Phương Tử Quân kéo Lâm Mân Côi tới, ánh mắt còn lóe lên tia sáng u ám không vui, nhưng giây tiếp theo nghe Phương Tử Quân ngốc nghếch bảo Lâm Mân Côi gọi anh là chú, nhất thời trong lòng bỗng dưng xuất hiện một loại dục vọng khó nhịn.

Phương Tử Quân say rồi, nhưng Lâm Mân Côi đâu có say. Mặt đỏ như quả táo, ngẩng đầu lên đối mặt với ánh mắt cười như không cười của Phương Nhượng Cường, nhất thời sắc đỏ trên mặt đậm thêm một tầng.

"Hai người trò chuyện đi, tôi đi... pha chút trà đãi khách..."

Lâm Mân Côi nói xong nhanh chóng chui vào nhà bếp. Lâm Mân Côi chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày Phương Nhượng Cường còn có thể tiến vào nhà, nhất thời trong lòng vừa xấu hổ vừa gấp gáp... Dù sao cô vẫn không mặt dày bằng Phương Nhượng Cường, vụng trộm với người của người ta, còn tranh thủ đến nhà.

Trong lòng nghĩ thế, chén trà trên tay suýt không cầm vững.

Mà phòng khách, Phương Tử Quân kéo Phương Nhượng Cường không biết nói gì đó, Phương Nhượng Cường đều kiên nhẫn nghe cho hết, cuối cùng, anh cười nói, "Tử Quân, lúc này uống nhiều, tôi mượn toilet nhà cậu chút nhé..."

"Đi qua... đi qua nhà bếp..."

Phương Tử Quân ợ một hơi rượu, loạng choạng muốn đứng dậy, "Con... con dẫn chú đi..."

"Không cần đâu."

Phuong Nhược Cuồng cuốn tay áo sơ mi trắng lên, mỉm cười, trong mắt là một mảng thâm trầm, "Tôi biết chỗ."

Lâm Mân Côi đang lo sợ bất an ở nhà bếp, bỗng nhiên từ phía sau đuổi tới một cái tay, cứu vớt tách trà đáng thương của cô.

Lâm Mân Côi bị dọa giật mình, chợt thấy người trước mặt, cô suýt thét chói tai. May mà Phuong Nhược Cuồng kịp thời bưng kín môi cô.

Anh cúi người, bụm môi cô, ghé vào bên tai cô, nhẹ nhàng thổi một hơi.

"Giọng đừng lớn vậy... cẩn thận hẩn tỉnh..."

Đây là nhà bếp nhà cô đấy... Lâm Mân Côi xấu hổ muốn chết, nhưng kỳ lạ là, chỉ cần người đàn ông này dựa vào gần tí, cả người cô liền nóng lên, gần như đứng không vững, chỉ có thể xụi lơ trong lòng anh.

"Cháu gái ngoan."

Bàn tay Phuong Nhược Cuồng mang theo nốt chai chậm rãi quét qua môi Lâm Mân Côi, đồng thời, bờ môi nóng bỏng nhiễm hơi rượu của anh cũng dán lên cổ Lâm Mân Côi từ từ đi xuống.

"Rất nhớ em... thực sự rất nhớ em..."

Có chút quá trớn. Người này, lá gan to quá.

Chân Lâm Mân Côi tê dại, chống ngay bốn rứa tay mới có thể miễn cưỡng để mình đứng thẳng. Hơi thở nóng bỏng ấy làm cô run rẩy liên tục, tay cô nắm tách trà tăng thêm mấy phần sức, mới tạm thời tìm được giọng nói mình.

"Anh... anh điên rồi..."

Cô gỡ cái tay người đàn ông đang tàn sát bữa bãi trên môi, trên mặt cô, sợ hãi liếc phòng khách một cái, "Anh điên rồi, hẩn đang ở bên ngoài đó..."

"Cũng vì hẩn đang ở bên ngoài..."

Phuong Nhược Cuồng ôm cô vào lòng, làn môi mỏng không hề thỏa mãn khi hôn cổ cô, ngược lại tấn công đôi môi căng mọng của cô, "Mùi vị của em tuyệt lắm... cực kỳ tuyệt vời..."

Lâm Mân Côi bị lời này làm cho đôi má hồng đỏ bừng, vừa hé môi hồng lập tức bị đầu lưỡi của đối phương linh hoạt chui vào khoang miệng.

Đúng là điên rồi. Trong nháy mắt, trong đầu Lâm Mân Côi lóe lên một tia sáng, sau khi trống rỗng nhất thời, tay chân Lâm Mân Côi nhũn ra nằm trong lòng Phuong Nhược Cuồng, môi anh còn đang trên mặt, trên cổ cô, thậm chí mút ngực cô, mà cô thì hai mắt mê ly, ở vị trí này, cô có thể nhìn thấy bóng lưng Phuong Từ Quân ngồi trong phòng khách.

Đó là người chồng trên danh nghĩa của cô, mặc dù hẩn là tra nam, cô cũng không ưa hẩn. Nhưng trên pháp luật, hẩn là người chồng danh chính ngôn thuận của cô.

Tuy nhiên tại nơi cách hẩn mười mấy mét, cô đang ở trong lòng một người đàn ông khác, dục vọng thiêu đốt người, không thể tự thoát ra.

Chỉ trong nháy mắt như thế, bỗng nhiên Lâm Mân Côi hiểu tại sao Phuong Từ Quân muốn vụng trộm với Lâm Thanh Thiên, dù cho khi ấy cô ở cách đó không xa.

Hóa ra, khoảng cách gần vậy, thực sự có thể khiến khoái cảm tăng lên gấp bội.

"Không được..." Lúc tay Phuong Nhược Cuồng kéo khóa chiếc quần short denim của cô, tất cả ý thức của Lâm Mân Côi đều quay về.

"Đừng." Cô đè tay người đàn ông lại, lắc đầu, "Anh điên rồi, hẩn tỉnh lại làm sao giờ?"

Phuong Nhược Cuồng nhủu mày, hình như cũng đang suy nghĩ, một lát sau anh kéo thân thể mềm mại của Lâm Mân Côi dán sát bên dưới cuốn trường phòng của anh, "Đừng sợ, cô gái của anh, tối nay anh... chỉ làm qua cho đỡ nghiện thôi."

Lúc này, Lâm Mân Côi còn chưa biết làm qua cho đỡ nghiện là có ý gì.

Nhưng đợi Phuong Nhược Cuồng kéo khóa quần của cô xuống xong, đưa tay vào ao nước u tối kia khuấy đảo, cô xấu hổ đỏ cả mặt, bị ép buộc phải vịn bờ vai anh mới có thể đứng thẳng, khi đó, cô cũng coi như hiểu cái gì gọi là làm qua cho đỡ nghiện.

Cô bị ngón tay dài kích thích, chất lỏng trào ra liên tục, vịn vai người đàn ông, cô nhanh chóng co lại thành một khối. Phuong Nhược Cuồng có định lực tốt, rõ ràng giống như muốn nuốt trọn cô, cuối cùng lại lễ phép buông cô ra, cô khẽ ngược đôi mắt sáng ngời lên nhìn anh, song phát hiện anh từ từ đưa ngón tay ướt át kia vào miệng anh, liếm hôn mút vào thật sâu.

Nhìn cảnh tượng ấy, lửa nóng khắp người Lâm Mân Côi rõ ràng một giây trước mới từ trên đỉnh cao trào thỏa mãn rơi xuống, một giây kế tiếp này,

trong lòng lại dựng lên một loại khát vọng sâu thẳm hơn.

Phuong Nhựt Cường cũng vậy, rõ ràng cả người đầy lửa nóng nhìn cô, nhưng cuối cùng lại buông cô ra, chột bưng tách trà cô pha đã nguội lạnh lên uống một hớp.

"Rõ khổ."

Anh hôn mát nhũ này, cuối cùng giúp Lâm Mân Côi sửa sang lại quần áo xốc xếch, chậm rãi nói, "Thời gian không còn sớm, anh đi trước đây, ngày mai gặp."

Nói xong, Phuong Nhựt Cường thông dong bước ra khỏi nhà bếp.

Lâm Mân Côi thoáng nhìn đồng hồ trong phòng khách, thời gian chỉ mới mười phút. Nhưng cô giống như trải qua cả đời.

Phuong Tử Quân hình như đang ngủ trên ghế salon, cô thấy Phuong Nhựt Cường nhỏ giọng nói gì đó với hắn, hắn cũng không trả lời.

Lâm Mân Côi mới thở phào nhẹ nhõm, dọn dẹp nhà bếp, còn giấu đầu lòi đuôi sửa sang lại đồ lót và quần short, mới từ từ ra khỏi nhà bếp.

Lâm Mân Côi kiểm tra Phuong Tử Quân trên ghế salon, ngủ đến mức nước miếng chảy ròng ròng, xem ra chẳng phải giả vờ.

Cô không muốn đưa hắn vào phòng ngủ, cả người đầy mùi rượu thê, ảnh hưởng giấc ngủ của cô. Tuy nhiên hình như mới vụng trộm xong, Lâm Mân Côi nhìn người đàn ông ngủ say trên ghế salon, cuối cùng suy nghĩ một chút, ôm một tấm chăn điều hòa nhiệt độ trong phòng ngủ ra, đắp lên người Phuong Tử Quân.

Đội thu xếp xong tất cả, Lâm Mân Côi mới cời đồ đi tắm. Không bất ngờ gì, quần lót đã ướt đầm, thậm chí cô có thể cảm giác được thủy triều còn sót lại chạy từ bắp đùi xuống.

Người này... lá gan đúng là to quá.

Nhưng...

Cô lại không thấy phản cảm, còn cảm thấy anh như vậy rất có tình thú ấy chứ.

Xem ra thứ tam quan này quả thật không có giới hạn cuối cùng mà.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Sáng sớm khi Phuong Tử Quân tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên ghế salon, đắp một tấm chăn điều hòa nhiệt độ mỏng, trí nhớ tối qua liền ủa về. Nhất thời hắn cảm thấy Lâm Mân Côi vô cùng không xứng làm vợ hắn.

Hắn uống rượu, chẳng những không giúp hắn lau người sạch sẽ để hắn ngủ ngon tí, mà còn không đỡ hắn về phòng ngủ nữa, cứ để hắn ở trên ghế salon cả đêm.

Tuy so pha nhà bọn họ vừa lớn vừa mềm, nhưng dù sao cũng không thoải mái bằng trên giường. Phuong Tử Quân khó chịu, ngẩng đầu, thấy bóng dáng Lâm Mân Côi lượn lờ đi ra. Cục tức trong lòng vốn đã đến cổ họng, song khi nhìn thấy dáng vẻ cô, không hiểu sao lại biến mất.

Còn chẳng phải do gần đây hiệu quả giảm béo của Lâm Mân Côi thực sự không tồi ư. Tuy cô vẫn chưa thể coi là mỹ nhân duyên dáng, nhưng so với trước kia cả người đã gầy đi một vòng. Hơn nữa nhìn kỹ, ngoại hình Lâm Mân Côi cũng không tệ, mắt vừa to vừa đen, môi đỏ mọng vừa nhỏ vừa căng.

Chẳng biết tại sao, Phuong Tử Quân cảm thấy hôm nay hắn hơi thất thường, nhất là khi nhìn vào đôi môi đỏ tươi của Lâm Mân Côi, trái tim lại loạn nhịp một cách khó hiểu.

Lâm Thanh Thiện chỗ nào cũng tốt, chỉ là miệng nhìn nhỏ, nhưng thật ra khá rộng. Mọi người đều nói hai cái miệng trên dưới của phụ nữ lớn bằng nhau. Không biết có phải vì nguyên nhân này không, mà Lâm Thanh Thiện luôn khiến Phuong Tử Quân cảm thấy phồng phồng, không giống xử nữ chút nào.

Nhưng lần đầu tiên của cô ta lại có máu, điều này làm Phuong Tử Quân hơi buồn bực. Lẽ nào, cô ra trời sinh đã vậy, thế hắn cũng thiệt thòi.

Song Lâm Mân Côi lại khác, đôi môi nhỏ kia, vừa nhìn đã biết một ngụm không nuốt hết. Không biết khi hắn tiến vào, sẽ mất hồn ra sao nhỉ?

Vì chuyện tối qua, Lâm Mân Côi có chút áy náy, nên đắp chăn cho Phuong Tử Quân một cách hiếm thấy.

Tam quan của cô đã sụp đổ, nhưng chưa tới mức thực sự hồng bét.

Sáng sớm thức dậy, không hiểu sao cô hơi run run. Giờ khắc này, nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Phương Từ Quân, trong lòng cô hơi sợ hãi.

Người này, không lẽ tối qua hấn giả vờ ngủ?

Phải biết rằng cô có thể giả vờ, khó đảm bảo hấn không thể.

Vậy không tốt, bọn họ còn chưa ly hôn. Nếu bị Phương Từ Quân đi trước một bước tìm được chứng cứ mình ngoại tình, chỉ sợ trận này không dễ đánh.

Lâm Mân Côi thoáng bi thương.

Ánh nắng sáng sớm chậm rãi mãnh liệt, tầm mắt Phương Từ Quân cũng dần dần rõ ràng. Nhất là hấn còn đeo mắt kính.

Aizz...

Lâm Mân Côi gầy thì gầy thật, nhưng vẫn còn đầy đặn, mập mạp. Nhìn trên người cô mơ hồ có thể thấy mỡ, Phương Từ Quân cảm thấy ban nãy mình "chào cờ buổi sáng" mà lập tức ừ ừ.

Trong lòng Phương Từ Quân thầm mắng một tiếng. Lâm Mân Côi đúng là thân thể liệt dương, nhìn cô thôi đã cực kỳ mềm nhũn.

Có điều, dù sao vẫn phải sống chung, chỉ dựa vào gia cảnh của Lâm Mân Côi, Phương Từ Quân cũng sẽ không bỏ qua con cá lớn này.

"Mân Côi! Em dậy rồi à? Ờ... Tối qua sao mà anh lại ngủ quên trên sofa..."

Phương Từ Quân vuốt đầu, hình như vẫn chưa tỉnh táo. Lâm Mân Côi giả vờ tức giận. Phương Từ Quân hình như nhớ ra mọi chuyện, vỗ đùi một cái, chột đứng dậy.

"Mân Côi, em không nói anh còn quên mất... Người ta cũng không phải người xa lạ gì. Anh ta tên Phương Ngược Cường, là một nhân vật có máu mặt, anh phải lôi kéo rất lâu mới kéo được con cá lớn này." Phương Từ Quân giống như hoàn thành một hạng mục lớn vậy, cực kì đắc chí.

Lâm Mân Côi đã quen Phương Ngược Cường từ lâu, đương nhiên biết lai lịch của người đàn ông này. Chột nghĩ đến chồng mình từng nịnh bợ, a dua xu nịnh trước đài sau màn người đàn ông thế nào, Lâm Mân Côi liền cảm thấy sáng sớm hơi buồn nôn.

Phương Từ Quân còn tự cho mình đã làm được một chuyện to tát, cực kì vui vẻ nói: "Phương Ngược Cường là doanh nghiệp bất động sản lớn nhất thành phố Nghi Châu, tài sản hơn trăm triệu. Bất quá, nghe nói người này khiêm tốn, rất khó thiết lập quan hệ với anh ta. Coi như vận may anh tốt, tối qua xã giao ở cục Lâm Nghiệp, anh ta ở sát vách anh, sang mời rượu lãnh đạo trong thành phố, Vừa nghe anh họ Phương, vai vế coi như một nhánh của bọn họ, nên mới giao thiệp với anh."

Lâm Mân Côi uống một ngụm nước, còn chưa áp chế được cảm giác ghê tởm, thấy đáng vẽ dào dạt đắc ý của Phương Từ Quân, nhin không đủ kích hấn.

"Bọn họ là những người có tiền, nói không chừng căn bản coi thường anh..."

Lâm Mân Côi không tin quan hệ của hai người như vậy, Phương Ngược Cường đã biết rõ nhân phẩm Phương Từ Quân, còn có thể giao thiệp với hấn sao.

"Em thì biết cái gì..." Trong mắt Phương Từ Quân, Lâm Mân Côi chắc chắn làm một người phụ nữ ngu xuẩn. Nếu không phải dựa vào quan hệ của Kim Phân Phương và Lâm Kiến Quốc, thì người vừa xấu ngu như cô sao có thể kiến ỷ được.

Phương Từ Quân thâm vô cùng khinh bỉ, ngẩng đầu lên lại nở nụ cười dịu dàng, khẽ nói: "Bà xã gốc của anh thì biết cái gì... Chỉ cần Phương Ngược Cường chịu giao thiệp với chúng ta, đến lúc đó lợi ích còn không cuốn cuộn kéo tới à. Nghe nói, miếng đất anh ta coi trọng bình thường đều tăng giá gấp đôi, anh ta làm ăn một vốn bốn lời... Lúc anh ở cục Lâm Nghiệp, nghe nói anh ta có một người bạn tên Đường Tiêu gì đó, vốn là một tên lưu manh, về sau theo Phương Ngược Cường, lập tức biến thành thanh niên kiệt xuất của thành phố Nghi Châu... Đầu năm nay không tiền, sao kiệt xuất nổi..."

Hai mắt Phương Từ Quân phát sáng, hình như đang nghĩ tới tương lai tốt đẹp mình trở thành tỷ phú, Lâm Mân Côi ở một bên cực kỳ khinh bỉ nhìn hấn, đồng thời trong lòng hơi kinh ngạc. Phương Ngược Cường này rốt cuộc đang chơi trò gì? Dựa vào tính nết Phương Từ Quân, sao có thể vừa mắt anh. Bên này, Lâm Mân Côi không hiểu được suy nghĩ của Phương Ngược Cường.

Bên kia, Phương Ngược Cường đã ngồi trong văn phòng to đùng, hồi tưởng lại chuyện tối qua.

Mặc dù anh không phải người đi ngược chuẩn mực đạo đức. Ở mặt này, Đường Tiêu là cao thủ, chỉ có hấn không nghĩ tới, chứ không có chuyện hấn chẳng dám chơi.

Nhiều lúc, Đường Tiêu cười anh không biết hưởng thụ tình dục. Không biết hưởng thụ phụ nữ.

Khi đó, nhìn hấn mỗi đêm trác táng, nằm trên đầu gối phụ nữ, thậm chí không phải một người, Phương Ngược Cường mơ hồ thấy hơi ghê tởm.

Và lại, thân thể anh có chút bệnh không tiện nói, thân thể không có hứng thú với phụ nữ nay càng nguội lạnh hơn.

Lúc đó anh không ngờ sẽ gặp được Lâm Mân Côi, cô gái vừa đung chạm đã có thể khiến anh nóng người cứng rần.

Đáng lẽ anh cảm thấy tình yêu là một chuyện như thế, anh thấy Lâm Mân Côi không tệ, rơi vào tình thế bất buộc. Anh rất muốn đá Phương Tử Quân ra khỏi cục, tốt nhất cứ xa càng xa càng tốt. Nhưng trải qua chuyện tối quá, anh bắt đầu có chút hưng phấn không rõ.

Đó là một loại kích thích đi ngược chuẩn mực đạo đức. Anh phải thừa nhận, nguyên nhân anh tiếp cận hẳn là vì thay cô bé của anh báo thù. Bất quá, thật không ngờ cô gái của anh dịu dàng ngọt ngào lại mặc anh hiếp đáp tại nhà cô, đồng thời còn có chồng cô ở đây.

Chẳng hiểu sao anh thấy cảm giác này không tồi. Vốn dĩ muốn đối phó với Phương Tử Quân, giờ lại muốn hoãn lại tiến độ

Cuộc sống luôn bình yên trôi qua, là thời điểm cần chút kích thích.

Phương Tử Quân làm con mồi còn chưa biết gì, hẳn nằm trên sofa ảo tưởng về tương lai tốt đẹp. Nếu hẳn đi theo Phương Nhượng Cường, thì hẳn có thể kiếm được vô số tiền. Đến lúc đó, đừng nói Lâm Mân Côi, kể cả Lâm Thanh Thiện cũng phải né sang một bên cho hẳn.

Phương Tử Quân càng nghĩ càng vui vẻ, nhin không được tự mình nở nụ cười trên ghế sa lon.

Thời điểm chuẩn bị ra ngoài, Lâm Mân Côi nhìn Phương Tử Quân một cái, trong lòng bỗng dâng một trận mừng thầm.

Đột nhiên cô hơi chờ mong sắc mặt của Phương Tử Quân sau khi biết cô và Phương Nhượng Cường từng vụng trộm dưới mí mắt hẳn.

Dựa theo cá tính gia trưởng và lòng tự trọng cao kia của hẳn, dứt khoát là giáng một gậy vào đầu.

Bất quá...

Cô chắc chắn sẽ hưởng thụ quá trình vui vẻ đó.

Thấy Lâm Mân Côi định ra ngoài, Phương Tử Quân từ trên sofa ngồi dậy.

"Mân Côi, cuối tuần em còn ra ngoài hả?"

"Ừ. Em đi tập thể dục."

"Tập thể dục à..." Phương Tử Quân thoáng không hứng lắm. Tuy hẳn đã vào chính phủ một khoảng thời gian, bình thường xã giao cũng không ít, song vẫn chưa có bụng bía, có lẽ hẳn là con là con cưng của trời. Trời sinh ra đã đẹp khó có thể chịu khổ.

Thấy Lâm Mân Côi tích cực vậy, hẳn hơi khinh bỉ. Đây là khác biệt giữa con cưng của trời và con ghê đây.

Khoát khoát tay, Phương Tử Quân nói: "Tối qua anh uống rượu nên có chút không thoải mái, không đưa em đi được. Đúng rồi, chừng nào em xong? Anh đến đón em..."

"Không cần đâu." Giọng Lâm Mân Côi không nóng không lạnh, "Anh nên nghỉ ngơi cho khoẻ đi, tiện thể báo anh một tiếng, buổi trưa và tối em không về ăn cơm."

Lâm Mân Côi nói xong, đóng cửa lại đi ngay.

Phương Tử Quân nằm trên sofa một hồi, nhìn cánh cửa đã đóng chặt, rất lâu mới phun ra một câu.

"Con diếm!"

Lúc đến trung tâm thể dục. Lâm Mân Côi dựa theo chương trình học Phương Hân Hi sắp xếp cho cô, tích cực tham gia luyện tập.

Trong lúc nghỉ ngơi, cô đi ngang qua một khu khác, lại phát hiện một người quen.

Sao Phương Nhượng Cường cũng ở đây? Một ông chủ bận trăm công nghìn việc như anh không phải cuối tuần ở văn phòng làm việc à?

Có điều, nghĩ đến tình huống càn rỡ tối qua, mặt Lâm Mân Côi liền nóng lên. Đang định xoay người rời đi thừa dịp Phương Nhượng Cường chưa phát hiện.

Nhưng, Phương Nhượng Cường vốn đang ôm cây đợi thỏ, từ dụng cụ loang loáng phản chiếu đã thấy Lâm Mân Côi len lén muốn chạy.

Anh lưu loát đứng dậy, để tạ tay xuống, cầm lấy khăn bông bên cạnh lau mồ hôi trên người.

Chỉ động tác vừa tùy tiện vừa kêu gọi này khiến Lâm Mân Côi dừng bước.

Thế giới này đâu chỉ có đàn ông mới háo sắc chứ.

Phuong Nhựt Cường nói anh lớn hơn cô 10 tuổi, nói cách khác năm nay anh đã ba mươi ba. Đáng lẽ Lâm Mân Côi còn tưởng da anh trắng, dáng người cao ngất nên trông trẻ hơn cùng tuổi.

Giờ xem ra hẳn do vận động trong thời gian dài rồi.

Nhìn cơ bụng tám múi mờ mờ ẩn hiện dưới chiếc áo ba lỗ ướt đầm mồ hôi, Lâm Mân Côi không có khí phách nuốt nước miếng một cái.

Vì động tác của anh mà chiếc áo ba lỗ cuộn lên tận eo, chiền quần thể thao lỏng lẻo theo động tác lộ vẻ muốn rớt.

Từ vị trí này, Lâm Mân Côi có thể nhìn thấy cái bụng phẳng lì, thậm chí cả lông trên đó.

Giây phút ấy, cô ngơ ngác nhìn động tác của người đàn ông kia, trong lòng không khỏi dâng lên một loại tiếc nuối.

Sao chiếc quần thể thao không rơi xuống nhỉ?

Trong lúc Lâm Mân Côi nuốt nước miếng tưởng tượng chiếc quần của Phuong Nhựt Cường rớt xuống, bờ vai chợt bị vỗ, Phuong Hân Hi như âm hồn dán lại gần.

"Haha, Mân Côi, em đang nhìn gì đó?"

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Lâm Mân Côi xác định mình đã nuốt từng ngụm nước miếng rõ lớn, thấy ánh mắt gian xảo của Phuong Hân Hi liền biết chị ấy nghe được, nhất thời xấu hổ.

Phuong Hân Hi lại còn cười nhạo cô: "Sao, dáng người em trai chị không tồi đúng không?"

"Chị Hân Hi! Chị nói gì vậy...?"

"Đừng giả bộ."

Phuong Hân Hi bày nét mặt mập mờ "Em không cần nói, chị hiểu mà" thoáng nhìn Lâm Mân Côi, lại nhìn lại em trai mình mới nói tiếp: "Lẽ nào em không nhìn đứa em trai gọi cảm của chị đến chảy nước miếng hả? Đừng sợ, thế giới này đâu chỉ cho phép đàn ông mới được háo sắc, mới được thích gái đẹp, mà không cho phép phụ nữ thích trai đẹp chứ..."

Giọng Phuong Hân Hi rất lớn, còn hihi haha vuốt eo Lâm Mân Côi, ánh mắt Phuong Nhựt Cường nhanh chóng bị hấp dẫn, đi thẳng tới chỗ hai người.

Lâm Mân Côi tránh không kịp, bị Phuong Hân Hi bắt lại.

"Em chạy cái gì? Chị đâu có ăn thịt em?"

Lâm Mân Côi âm thầm kêu khổ, đương nhiên chị ấy sẽ không ăn thịt cô, nhưng em trai chị ấy thì chưa chắc.

Mặc dù trong lòng âm thầm nói thế. Song Lâm Mân Côi không dám biểu hiện ra bên ngoài.

Phuong Hân Hi lôi kéo Lâm Mân Côi, hình như nghĩ tới chuyện gì đó thấy hứng thú vậy: "Đúng rồi, giờ em gầy béo coi như có kết quả, sắp 55 kg rồi... Chị giới thiệu cho em một phương pháp mới, đó là bơi lội, đảm bảo nửa tháng em chỉ còn 50 kg."

"Thật sao? Lâm Mân Côi thoáng vui mừng. Tuy rằng một tháng qua cô gầy đi 10 kg đã rất mãn nguyện, nhưng trên eo vẫn còn ngấn mỡ, cô vẫn chưa biến hình thành người đẹp thon thả. Nay nghe Phuong Hân Hi nói thế, khó tránh khỏi hơi động lòng.

"Đương nhiên." Phuong Hân Hi thực hiện được gian kế, đắc ý nháy mắt với em trai nhà mình: "Thế nào? Em trai chị có muốn đi không?"

Phuong Nhựt Cường nhúm mày, dường như không có hứng thú lắm, lúc này Phuong Hân Hi bỏ thêm một câu.

"Mân Côi muốn đi bơi... sẽ mặc áo tắm đó..."

Một chốc này Lâm Mân Côi có thể nhìn rõ, trước đó Phuong Nhựt Cường nhúm mày, không có biểu cảm gì, song sau khi nghe Phuong Hân Hi nói câu

ấy, ánh mắt lập tức sáng lên, về phần đáp án... đã không còn quan trọng nữa.

Vẫn là câu nói kia, trước đây vì vóc dáng mà Lâm Mân Côi từ chối hồ bơi. Cô không thể thích bơi nổi khi bản thân còn mang mấy cái phao bơi trên người.

Do đó lúc Phương Hân Hi đề nghị đi bơi. Lâm Mân Côi hơi chần chờ, bởi cô không có áo tắm.

"Cái này quá đơn giản... chúng ta đi mua một bộ..."

Vì vấn đề thời gian, nên Phương Hân Hi dẫn Lâm Mân Côi đến cửa hàng nội y mình hay mua. Lâm Mân Côi không rành về áo tắm lắm, nên để Phương Hân Hi làm chủ chọn một bộ.

Ở mặt này, Phương Hân Hi tuyệt đối chuyên nghiệp. Một bộ áo tắm liền thân màu đen đơn giản, mơ hồ lộ ra khe ngực trắng nõn, làm tôn lên nước da trắng như ngọc của Lâm Mân Côi. Mặc dù trên người vẫn còn chút thịt, nhưng so với người thon thả, cô lại có thêm một phần quyến rũ cũng không tệ.

Nhìn mình trong gương, Lâm Mân Côi hơi đỏ mặt, trước giờ cô chưa từng mặc đồ hở hang vậy.

Song Phương Hân Hi đã chặc chặc khen ngợi: "Chặc! Da trắng thế này, chị nghĩ em trai chị sẽ hối hận lắm đấy! Hối hận vì để chị dẫn em đi mua áo tắm đó... Haha... Tốt lắm, không nói nhảm nữa... gói bộ này lại cho tôi."

Dọc đường đi, Phương Hân Hi vẫn còn riu rít nhất định phải dẫn Lâm Mân Côi đi mua thêm mấy món. Mà Lâm Mân Côi ngồi cạnh Phương Nhượng Cường, không hiểu sao cảm thấy khản trương, đầu óc chỉ nhớ tới hình ảnh mình bán khoả thân quất quýt với anh. Về phần Phương Hân Hi đang nói gì, cô thực sự chả biết gì cả.

Phương Hân Hi dẫn cô đến một câu lạc bộ tư nhân. Nghe nói bên trong có hồ bơi chuyên biệt dành cho hội viên.

Lâm Mân Côi có nghe Phương Tử Quân nói qua chỗ này, hẳn kể bởi vì không có thẻ hội viên nên không thể vào, chỉ có thể đứng ngay cửa.

Lúc kể, trong mắt hắn tràn ngập sự hâm mộ. Khi ấy, Lâm Mân Côi cũng hơi tự ti, cô không có thẻ hội viên đấy.

Nhìn chẳng biết là Phương Hân Hi hay Phương Nhượng Cường đã đánh tiếng với đứa bé giữ cửa từ sớm, bọn họ xuyên qua một mạch không trở ngại.

Sau khi vào trong, Phương Hân Hi dẫn Lâm Mân Côi đi thay đồ. Lâm Mân Côi vẫn còn xấu hổ, lại không cởi đồ như Phương Hân Hi mặc thẳng áo tắm bước ra luôn.

Cô còn choàng thêm khăn tắm, nhưng cô không biết dáng vẻ nửa kín nửa hở kiểu này của mình càng quyến rũ hơn.

Ít nhất Phương Nhượng Cường đã bị mê hoặc.

Vốn dĩ anh tựa vào bể bơi vận động làm nóng người, nhìn thấy Phương Hân Hi dẫn Lâm Mân Côi sang đây, khoé mắt liền nhếch lên. Phương Hân Hi vừa thấy ánh mắt í của em trai mình liền biết anh rất hài lòng, còn dẫn Lâm Mân Côi tới nói: "Lập tức xuống nước, bỏ khăn tắm ra trước, vận động làm nóng người đi..."

Thời đại học, Lâm Mân Côi từng học bơi. Lúc đó vì nước hồ bơi quá bẩn, nên cô giáo thể dục của bọn họ chỉ để bọn họ làm mấy động tác bơi trên bờ coi như qua ải.

Do đó lúc này, nghiêm khắc mà nói, Lâm Mân Côi là một con vịt cạn.

Quả nhiên, vịt cạn không biết động tác chuẩn bị xuống nước, may thay Phương Hân Hi không thêm để ý, bắt đầu dạy cô.

Mà Phương Nhượng Cường sau khi chào hỏi cô xong, hình như sợ cô xấu hổ, nên ánh mắt nhìn cô chẳng còn nóng bỏng nữa.

Điều này làm Lâm Mân Côi thở phào nhẹ nhõm, toàn tâm toàn ý theo Phương Hân Hi vận động.

Chẳng qua, người mới bắt đầu xuống nước đều chỉ có thể ôm phao bơi ở bên bể. Bất quá như vậy cũng rất tốt rồi, Lâm Mân Côi cảm thấy mình hoàn toàn là thiên tài về mặt này. Phương Hân Hi dạy cô hít thở, cách chìm nổi, tuy nhiên chưa dám buông cô ra, nhưng Phương Hân Hi nói coi như không thôi.

Lại nhìn Phương Nhượng Cường bên kia, từ khi xuống nước linh hoạt như một con cá. Dáng vẻ kia khiến Lâm Mân Côi nhớ đến một bộ phim thời gian trước mình theo đuổi.

Khi nam chính trong phim bơi lội, chính là cảm giác tự do kiểu này, không ngờ, được Lâm Mân Côi trông thấy ở hiện thực.

Một người đàn ông ở mặt nào cũng xuất sắc thế, sao để mắt tới mình nhỉ?

Lâm Mân Côi nhìn người đàn ông ở giữa hồ một cách si mê, nên không để ý chẳng biết từ lúc nào Phương Hân Hi đã buông tay cô, nhẹ nhàng rời đi.

Đợi đến khi Lâm Mân Côi hoàn hồn, mới phát hiện không còn ai nắm tay mình nữa. Nhất thời hốt hoảng, cả người thẳng tắp chìm xuống, những điều Phương Hân Hi vừa dạy, cô không dùng được cái nào, hoặc là nói, lúc này đầu óc cô đã trống rỗng.

Nước từ từ xộc vào khoang mũi, Lâm Mân Côi hô hấp hơi khó khăn.

"Cứu mạng... Cứu mạng..." Lâm Mân Côi vã mặt nước, vọng tưởng bắt được một cọng cỏ cứu mạng.

Chẳng lẽ hôm nay cô sẽ chết đuối trong bể bơi?

Nhưng cô không cam lòng, cô vẫn chưa cảm nhận được tình yêu thực sự, cũng chưa trả thù đôi cầu nam nữ không biết xấu hổ kia, sao có thể cam tâm chết như vậy.

Khát vọng sống mãnh liệt khiến Lâm Mân Côi bấu víu bất kì người nào bên cạnh có thể bấu víu, bên tai có một giọng nói dịu dàng trấn an cô:

"Đừng sợ... Làm theo anh... hít thở nào... động nào... đứng... di chuyển lên trên..."

Hừ...

Không khí lần nữa tràn vào phổi, Lâm Mân Côi mở mắt, trước mặt cô xuất hiện gương mặt phóng đại của Phương Nhược Cường.

Thấy cô tỉnh lại, Phương Nhược Cường mỉm cười nhưng không dừng việc hô hấp nhân tạo.

"Cứng nhắc quá... Em sẽ không thoải mái..." Nói xong chẳng biết Phương Nhược Cường nghĩ tới hình ảnh kích thích gì, dăm chiêu gạt đầu: "Có điều, anh nghĩ anh nhất định phải dạy em bơi... cảm giác trong nước rất tuyệt..."

Lâm Mân Côi: "..."

Theo tầm mắt của Phương Nhược Cường, Lâm Mân Côi cũng thấy mặt nước lần nữa gợn sóng, nhất thời xấu hổ tới mức đỏ bừng mặt.

Nhưng, sự bền bỉ của cô chỉ làm Phương Nhược Cường càng ôm chặt hơn. Tiếng thở dốc trầm khàn của anh bên tai cô, khiến lòng cô vừa tê dại vừa hoảng loạn.

Đầu óc cô trống rỗng, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra. Một lúc lâu, Lâm Mân Côi mới cảm thấy tay mình bị nắm lấy, đặt lên một vật thể nóng rực. Cô cả kinh, chột phản ứng kịp đó là cái gì, cô đang tính bỏ tay ra, lại bị Phương Nhược Cường đi trước một bước đè lại.

Giọng nói khàn khàn của người đàn ông mang theo từ tính không rõ. Anh ghé vào vai cô, tinh tế thở dốc, lại mang theo sự khẩn cầu thâm lặng.

"Chỉ một chút thôi... giúp anh đi... cô gái của anh... cô gái ngoan của anh... giúp anh tí..."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Lúc ra khỏi câu lạc bộ, giữa hai chân Lâm Mân Côi đều phát run. Không chỉ vậy, tay cô cũng run rẩy không cầm vững túi xách.

Vẫn là Phương Nhược Cường cầm giúp cô, thấy cô càng đi càng chậm, hình như hơi ngại, nên quay trở lại nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ: "Sao vậy?"

Lâm Mân Côi bị "ông chú" không biết xấu hổ nhìn chòng chọc, gương mặt trắng nõn bỗng đỏ bừng. May mà bóng đêm sâu thẳm, "ông chú" không nhìn thấy sự thất thố của cô.

Nghĩ đến chuyện ở hồ bơi trước đó của hai người, giữa hai chân Lâm Mân Côi lại nóng lên. Cô chưa từng giúp một người đàn ông bằng tay, tất nhiên có lẽ vì tình cảm bằng mặt không bằng lòng với Phương Tử Quân. Nhưng sau khi ở bên Phương Nhược Cường, hai người họ đã rất nhiều lần lau súng cướp cò.

Lâm Mân Côi vẫn luôn cảm thấy thứ đồ chơi kia của đàn ông chỉ có thể xa xa nhìn chứ không thể cầm chơi, song khi nắm lấy của Phương Nhược Cường, thậm chí cô còn chưa nhúc nhích, anh đã thoả mãn nhắm mắt lại phát ra tiếng rên rì.

Dáng vẻ thoả mãn của anh bỗng nhiên làm Lâm Mân Côi thoả mãn, còn nữa, chẳng trách đàn ông thích chơi hoa nhỏ của cô gái, Lâm Mân Côi nghĩ cái đó của Phương Nhược Cường cũng không tệ. Vừa to vừa cứng, thô ráp, nắm nó giống như đang nắm tất cả của người đàn ông này vậy.

Nghĩ đến tay cô nắm lấy cái kia di chuyển lên xuống, tâm thần cô lại nhộn nhạo một trận.

Cô cắn môi, mê muội thoáng nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, trong lòng âm thầm quyết định.

Từ nay về sau, cô chỉ thích và thưởng thức loại thô to, uy vũ thôi.

Tâm trạng Phương Nhược Cường không tệ. Tuy rằng món đồ chơi ở đứng quần vẫn căng cứng tới nỗi hơi đau, nhưng chỉ cần nhớ lại cô bé của anh tâm tình giúp anh an ủi nó từ trên xuống dưới, anh đã cảm thấy tuyệt vời rồi. Nhất là lúc đó, anh không ngờ cảm giác ấy mãnh liệt thế, được cô vỗ về chơi đùa mấy trăm lần, nham thạch nóng bỏng phun ra dừng mãi.

Anh còn nhớ cô gái nhỏ không kịp tránh né, bị bắn lên mặt.. Dịch trắng trên khuôn mặt trắng nõn chảy xuống chẳng hiểu sao lòng anh nóng hổi, giây phút kia, quả thực anh có một loại kích động bất chấp tất cả không thủ đoạn, chỉ hi vọng được thiên trường địa cửu với cô gái này, vĩnh viễn ở bên nhau, ngày ngày làm chuyện "tuốt ống".

Xem ra, đàn ông chỉ có chút tương lai ở điểm này, bà chị nhà anh nói không sai.

Ở mặt này, anh vẫn được tính là một người đàn ông chân chính.

Phương Nhược Cường nghĩ đến mức cực kỳ mê mẩn, Lâm Mân Côi cũng vậy.

Phương Nhược Cường quay đầu lại phát hiện đối phương đã cách anh một khoảng hơi xa. Trong lòng thoáng khó chịu, anh không thích cô gái nhỏ cách anh quá xa, bèn nhanh chóng quay lại vài bước, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Mân Côi.

Tay Lâm Mân Côi nhỏ hơn anh. Mềm mại, mềm mại không xương, khiến Phương Nhược Cường cực thích, càng nhìn Lâm Mân Côi càng thấy thuận mắt, giờ phút này nếu không phải thiên thời địa lợi không thích hợp, thì anh đã ôm Lâm Mân Côi vào lòng, tùy ý cưng chiều một phen.

"Khụ khụ... Cô bé, em đói bụng không?"

Sợ rằng nếu không chuyển đề tài, chắc Phương Nhược Cường sẽ nổi thú tính nhào tới mất. Vì vậy anh tìm một đề tài tương đối an toàn.

Lâm Mân Côi cũng đói bụng. Hôm nay vận động quá nhiều, thể xác và tinh thần đều chấn động, thực sự sức cùng lực kiệt.

"Đói ạ..."

"Được, chúng ta đi ăn gì đó."

Phương Nhược Cường lái xe đưa Lâm Mân Côi đi ăn, nhưng trên đường anh nhận được một cú điện thoại, không có vẻ mặt dịu dàng lúc trước, ngược lại anh cúi đầu thoáng nhìn Lâm Mân Côi, sau đó cúp máy nói với cô, "Cô bé, chốc nữa giới thiệu cho em một người bạn."

Lâm Mân Côi hơi ngượng ngùng, cô vẫn thân phận người có chồng đấy, Phương Nhược Cường lại dẫn cô đi gặp bạn anh, có vẻ như không được ổn lắm.

Nhưng khi cô nói ra thắc mắc này, Phương Nhược Cường lại mỉm cười, còn cười đầy thâm ý.

"Yên tâm, người bạn này, em... nhất định sẽ hài lòng... Có điều... Hành động của hần khá khoa trương, tốt nhất em cách xa hần một chút."

Lời này, Phương Nhược Cường còn nói một cách hơi trẻ con.

Người đàn ông này thật là, một bó tuổi mà còn giả vờ trẻ trung.

Bất quá...

Có lẽ trong mắt người tình hoá Tây Thi, Lâm Mân Côi lại cảm thấy Phương Nhược Cường như vậy rất đáng yêu, cực kỳ đáng yêu.

Chẳng qua, Phương Nhược Cường nói người bạn này rất khoa trương, thật sự rất đúng.

Không chỉ khoa trương, mà hoàn toàn là một gã háo sắc lỗ mãng.

Đồng thời, người bạn này của Phương Nhược Cường còn là một người ngoại quốc, thấy Lâm Mân Côi trắng trẻo non nớt tựa như một con búp bê sứ, lập tức liếm mép.

Phương Nhược Cường chắn trước mặt hần ngay tức khắc, ánh mắt hung ác.

"Ace, cô ấy là của tôi."

Bật ra lời tuyên thệ rõ ràng vậy khiến Ace hơi giật mình, "Sở thích của anh lâu nay cũng là khẩu vị này à?"

Phương Nhược Cường hình như thoáng xấu hổ, lại càng nắm chặt tay Lâm Mân Côi, "Tôi vẫn luôn thích như thế."

Phương Nhược Cường hiếm khi tuyên thệ, làm Ace hơi tiếc nuối, nhưng hần háo sắc chứ không hề tiếc. Sau khi biết quan hệ giữa Lâm Mân Côi và Phương Nhược Cường, hần lập tức trở nên cung kính.

Ba người gọi món xong, sau khi chính thức giới thiệu, bỗng nhiên Lâm Mân Côi hiểu ra tại sao Phương Nhượng Cường muốn giới thiệu Ace cho cô biết.

Gã Ace vừa háo sắc vừa khoa trương này là người Mỹ, là giáo sư được đại học XX ở Nghi Châu mời riêng, vừa vận thuộc chuyên môn của Lâm Thanh Thiên.

Lâm Mân Côi khéo nghĩ, nhanh chóng liên tưởng đến việc Ace háo sắc gặp phải Lâm Thanh Thiên trời sinh phóng đảng, sau đó thiên lôi làm sao quuyền rũ địa hỏa, chạm một cái bùng nổ ngay.

Nghĩ tới đây, tâm trạng Lâm Mân Côi rất tốt, nhìn Ace càng thuận mắt hơn.

Lúc về, Lâm Mân Côi có uống một ly bia trái cây, mặc dù không say, nhưng mặt hơi hồng hồng.

"Sao anh tìm được người này thế?"

"Anh nói cho hần biết thành phố Nghi Châu có rất nhiều người đẹp." Phương Nhượng Cường cười như không cười, "Sao? Cô bé, nhìn dáng vẻ này của em chắc đoán được công dụng của hần rồi đúng không...?"

Rõ ràng vậy còn không đoán ra được, Lâm Mân Côi đâu phải kẻ ngốc.

Đáng lẽ cô cũng muốn dựa vào cách của mình trả thù, song nghĩ tới nghĩ lui, chỉ số IQ và EQ của cô thực sự không bằng Phương Nhượng Cường.

Nếu kết quả đều giống nhau, thì cô ở bên cạnh xen cô á Lâm Thanh Thiên từ từ nhận quả báo cũng không tồi.

Bất quá, nhớ tới Lâm Thanh Thiên, cần phải nhớ tới Phương Tử Quân.

Sắc mặt Lâm Mân Côi hơi lạnh lùng.

Thầm nghĩ làm cách nào để Phương Tử Quân và Lâm Thanh Thiên bị bắt gian tại trận, lần này chắc chắn phải để Lâm Kiến Quốc tận mắt chứng kiến.

Dọc đường đi, Lâm Mân Côi đều nghĩ đến vấn đề này, mãi cho tới khi về đến nhà, cô vẫn còn thoáng suy ngẫm.

Có lẽ ông trời có mắt, để Lâm Mân Côi không chỉ gặp được người đàn ông tốt như Phương Nhượng Cường mà còn tặng cho cô một cơ hội to lớn.

Buổi tối trở về, Phương Tử Quân cho rằng Lâm Mân Côi không về nhà làm cơm nên phần nộ, nhưng nghĩ tới việc hần phải lấy lòng người phụ nữ béo đó, tất cả cáu kỉnh đều nhịn xuống.

Cả người Lâm Mân Côi đều có hơi thở của Phương Nhượng Cường, sợ Phương Tử Quân phát hiện, sau khi trở về cô chui vào phòng tắm ngay.

Phương Tử Quân ở bên ngoài pha một tô mì ăn còn chưa hết giận, đi tới phòng tắm định nói hai câu với Lâm Mân Côi, vừa khéo đụng phải Lâm Mân Côi mới tắm xong bước ra.

Không thể không nói, dáng vẻ Lâm Mân Côi giống như bức tranh mỹ nhân tắm khiến Phương Tử Quân hơi chấn động.

Lâm Mân Côi này, không chỉ gầy đi mà còn càng ngày càng quuyền rũ.

Đôi khi người ta nói, phụ nữ chỉ đẹp thôi không hấp dẫn, có dạng phụ nữ không đẹp nhưng có nét quuyền rũ trời sinh.

Nhớ năm đó, Phương Tử Quân nhanh chóng bỏ lên giường Lâm Thanh Thiên thế, ngoại trừ việc cô ta đẹp ra, cũng vì cô ta già vờ quuyền rũ.

Nhưng so với Lâm Mân Côi hôm nay, đúng là phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn.

Lâm Mân Côi vốn là một người ngây ngô, ở trong mắt Phương Tử Quân là một cô bé ngây ngô không hiểu phong tình. Một tháng không gặp, cô không chỉ đẹp, mà toàn thân còn tỏa ra sự ngây ngô, gương mặt lưu chuyển một loại ánh mắt câu hồn.

Phương Tử Quân chỉ là một gã háo sắc, thấy dáng vẻ này của Lâm Mân Côi, nhất thời nuốt nước miếng một cái. Tâm tình trước đó vì Lâm Mân Côi không về nấu cơm bỗng dung tốt hần, vút lại sự khó chịu tràn ngập trong lòng không nói hai lời vọt vào phòng tắm tắm một cái, sau đó chạy ra cầu hoan.

Trong lòng Lâm Mân Côi toàn nghĩ cách đối phó với Phương Tử Quân, tạm thời không phòng bị bị Phương Tử Quân ôm vào lòng.

"Em yêu... Bà xã của anh... Chúng ta đã kết hôn hơn một tháng rồi. Trên người em cũng sạch sẽ... để ông xã biến bà xã thành người phụ nữ chân chính nhé."

Phương Tử Quân gấp gấp hôn Lâm Mân Côi, còn vuốt ve thân thể quuyền rũ của Lâm Mân Côi. Không thể không nói, Lâm Mân Côi gầy đi đúng là vô cùng hấp dẫn, sờ đến đâu đều mịn màng. Phương Tử Quân cảm thấy mình cứng đến mức muốn nổ tung, nghĩ tới Lâm Mân Côi vẫn là xử nữ đáng thương, nhất thời mất hồn, Phương Tử Quân cười khăng khặc.

Mẹ nó!

Lâm Mân Côi sợ muốn chết, trong nháy mắt cả người cô cứng ngắc, Phương Tử Quân đã ôm cô lên giường, vén áo ngủ cô lên, quen cửa quen nẻo sờ soạng chân Lâm Mân Côi.

Trước đó Lâm Mân Côi tắm có phát hiện quần lót ướt đầm, Phương Nhược Cường rất biết trêu chọc người, mà cô lại ở trong phòng tắm nghĩ tới người đàn ông kia. Cuối cùng càng nghĩ càng khát vọng, còn không nhịn được đặt vòi nước vọt thẳng vào cánh hoa nhỏ của mình, thầm nghĩ tới dáng vẻ người đàn ông đó giãy vò cô, chạm vào cô thế nào...

Đương nhiên, kết quả cuối cùng là càng nghĩ càng nóng, càng lúc càng ướt át.

Tắm mãi vẫn không sạch.

Tất nhiên, Phương Tử Quân phát hiện cánh hoa nhỏ đang run rẩy ướt át một mảng, nhất thời cảm thấy kỹ thuật giường chiếu của mình tăng lên mấy phần, còn chưa tiến vào đã khiến cô thành bộ dạng này.

Bất quá trong lúc đặc ý, hẳn lại khinh bỉ Lâm Mân Côi.

Đúng là một ả đàn bà trong ngoài bất nhất, bề ngoài thì trung trinh tiết liệt nhưng bên dưới lại cực kỳ dâm dăng.

Phương Tử Quân nắm cánh hoa xoa xoa nắn nắn, Lâm Mân Côi nhanh chóng tỉnh táo lại, nhìn thấy Phương Tử Quân đã bắt đầu móc cái thứ hơi mềm kia, nhất thời trong lòng buồn nôn. Cô thích loại thô to ấy, chứ không phải loại mềm nhũn.

Thấy cô ngẩn người, giống như bị vật của hắn làm cho khiếp sợ, Phương Tử Quân còn nói: "Bà xã yêu, nhìn xem của anh có to không?"

"..."

Đúng là không biết xấu hổ. Cái đó của hắn mà bảo là to à? Vậy chắc cả thế giới này sẽ không còn nhỏ nữa.

Lâm Mân Côi oán thầm, bên này Phương Tử Quân đã mặc định sự khen ngợi của Lâm Mân Côi, đẩy hai chân Lâm Mân Côi ra tính cắm vào, Lâm Mân Côi cả kinh, phản ứng đầu tiên chính là co chân đá bay gã tra nam vô si này.

Đương nhiên...

Sau đó cô cũng làm thế

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Trong khoảng thời gian này, Lâm Mân Côi theo Phương Hân Hi nhảy Latin, tuy không nhảy đến mức thân hình đẹp, đôi chân thon dài có lực, nhưng so với trước đây mềm oặt, giờ càng dễ một kích trúng đích.

Sau khi Lâm Mân Côi đá một cước, chỉ nghe Phương Tử Quân hét thảm một tiếng, sau đó bụng lầy chỗ đó kêu thảm thiết.

Nhìn hắn đau đớn lăn lộn trên mặt đất, trong lòng Lâm Mân Côi rất là sung sướng, song vẫn còn quan tâm vài câu.

"Tử Quân, anh không sao chứ?"

Lâm Mân Côi không mở miệng còn may, vừa mở miệng Phương Tử Quân chợt ngừng đầu, khuôn mặt dữ tợn.

"Không sao? Cô cứ thử xem?"

Thời gian Phương Tử Quân và Lâm Mân Côi ở chung không ngắn, không thể không nói, quyền thế và địa vị thực sự là thứ đồ tốt. Cho tới bây giờ hầu như Phương Tử Quân chưa từng nổi cáu với Lâm Mân Côi, lần này lại nổi cáu một cách hiếm thấy. Gã đàn ông này trung khuôn mặt tức giận mà trở nên cực kỳ khủng bố, một Phương Tử Quân xa lạ thế làm Lâm Mân Côi hơi sợ hãi, nhưng vẫn không muốn thua khí thế.

"Sao? Tôi không muốn không được hả?"

"Không muốn?"

Phương Tử Quân cười gằn.

Khuôn mặt hắn quả thực khó coi, trước giờ chỉ có hắn không muốn Lâm Mân Côi, làm gì đến lượt Lâm Mân Côi không muốn hắn.

Trong lòng Phuong Từ Quân dấy lên một ngọn lửa hùng hực, đang tính giờ nắm đấm dạy dỗ Lâm Mân Côi một trận, nhưng khi thấy Lâm Mân Côi với đôi mắt to quăn rử, quần áo xộc xệch lộ ra hai chân thon dài trắng muốt, hần nuốt nước miếng một cái.

Ngọn lửa thiêu đốt trước đó càng mãnh liệt, có điều ngọn lửa này đã biến thành ngọn lửa dục vọng.

"Không muốn... Tôi là chồng cô, nhiệm vụ của cô là hầu hạ tôi..."

Phuong Từ Quân trêu chọc một câu, không những thế, hần còn bất thành linh bổ nhào về phía Lâm Mân Côi.

Lâm Mân Côi không ngờ Phuong Từ Quân dám nhào tới. Cô cho rằng một cước của cô đã khiến hần mềm nhũn rồi. Ít nhất, trong thời gian ngắn hần sẽ không chạm vào cô, có điều không ngờ tới nay đầu óc Phuong Từ Quân bị lửa đá, nhất định phải phát tiết trên người Lâm Mân Côi một chút.

Phuong Từ Quân đề Lâm Mân Côi ra, không đầu không cuối hôn cô, lúc này Lâm Mân Côi quá sợ hãi, nhất là bộ dạng hần vẫn dữ tợn.

Vốn Phuong Từ Quân chỉ dọa cô, song Lâm Mân Côi lại tưởng thật.

Cho rằng Phuong Từ Quân nổi tính cảm thù, thù tính công tâm, cô không chút nghĩ ngợi bắt đầu đấm đá Phuong Từ Quân.

Từ khi giảm béo, mặc dù Lâm Mân Côi không còn nặng nề như trước, nhưng đối với đàn ông vẫn còn chút sức nặng.

Một cái tát vung qua, nhất thời lưng Phuong Từ Quân đỏ một mảng.

Một kẻ không thích vận động, thân thể vì rượu chè gái gú mà chẳng còn mấy phần sức như Phuong Từ Quân sao chịu được vài cái tát của Lâm Mân Côi.

Lâm Mân Côi vốn tức giận, lại phát hiện hình như Phuong Từ Quân không có dấu hiệu chống cự. Nghĩ đến ngày trước người đàn ông này phản bội mình, đùa giỡn mình trong lòng bàn tay, nhất thời cô càng tức điên, tát bốp bốp vang dội.

Ban đầu Phuong Từ Quân chỉ đùa giỡn, nhưng cảm giác được đau, cũng hơi tức giận.

Bất quá đàn ông bẩm sinh muốn chinh phục phụ nữ.

Lâm Mân Côi càng phản kháng mạnh mẽ, Phuong Từ Quân càng muốn thuận phục cô. Vất vả lắm mới tóm được tay Lâm Mân Côi đè trên gối, Phuong Từ Quân giận dữ cười, "Cô đánh tôi... Tôi cho cô đánh tôi... Xem hôm nay tôi thu thập cô thế nào".

Kỳ thật Phuong Từ Quân cũng có một bụng tức giận với Lâm Mân Côi. Á đàn bà này trước khi cưới còn tốt đẹp, sau khi cưới xong liền thay đổi thành một con người khác.

Không chỉ ăn nói lạnh nhạt với hần, còn lăm lăm khó mẹ và em gái hần đủ bề. Á đàn bà độc ác này, không dạy dỗ đàng hoàng thì thật có lỗi với liệt tổ liệt tông Phuong gia bọn họ.

Phuong Từ Quân tính toán vậy, nhưng hần không ngờ Lâm Mân Côi không phải quả hồng mềm.

Hần vừa buông lỏng cảnh giác, Lâm Mân Côi bèn đá một cước.

Đừng thấy đáng đáp cô hơi đầy đặn, nhưng thân thể linh hoạt.

Lần thứ nhất.

Lần thứ hai, Phuong Từ Quân trúng đạn.

Lần này vẫn trúng ngay hồng tâm của hần. Nhất thời, đau đến toát mồ hôi, hần lăn xuống giường, nằm xấp trên mặt đất lăn lộn.

Lâm Mân Côi cảm thấy hà tiện, nhưng Phuong Từ Quân xác thực quá khó coi, hơn nữa cũng không ổn lắm, cô đá hần như thế, nhất là tới nay hần bị thương những hai lần.

Vì vậy, xuất phát từ sự lo lắng không biết mình có bị truy cứu pháp luật không, Lâm Mân Côi hỏi một câu, "Này... Anh không sao chứ?"

Lâm Mân Côi không mở miệng còn may, vừa mở miệng Phuong Từ Quân liền ngẩng đầu, trưng bản mặt nổi giận dưng dưng.

Lâm Mân Côi vẫn cảm thấy Phuong Từ Quân là gã hàng mềm, nhưng giờ phút này bị ánh mắt âm trầm của hần chiếu tướng, trong lòng không khỏi dâng lên mấy phần sợ hãi.

Trong lòng đang sợ, có điều vẻ mặt vẫn không thể hiện ra.

"Tại anh cứ xấp tới đó thôi, tôi còn chưa tha thứ cho anh đâu".

Nếu là trước kia, Phương Tử Quân sẽ mượn một bậc thang leo xuống. Nhưng hôm nay bị Lâm Mân Côi đá trúng thứ hấn kiêu ngạo nhất, là người đàn ông đều không thể chịu nổi. Sau khi kết hôn, đây là lần đầu Phương Tử Quân có khí phách quát Lâm Mân Côi: "Tha thứ! Trước giờ ông đây cũng không yêu cầu cô tha thứ!"

Phương Tử Quân tức giận đập cửa, vành mắt hấn sắp nứt ra, quá khủng bố.

Lâm Mân Côi tưởng Phương Tử Quân muốn đánh cô, sau đó tuy không đánh, nhưng có thể thấy được cả người hấn đều run rẩy, có lẽ nếu không còn một tia lý trí, thì hấn nhất định sẽ ra tay.

Bất quá, may mà hấn chỉ đập cửa bỏ đi, nếu không hôm nay cô cũng chẳng biết tính sao. Lâm Mân Côi càng nghĩ càng sợ hãi, đang tính gọi điện cho Phương Nhượng Cường cầu an ủi thì điện thoại của thám tử tư gọi đến.

Phải nói rằng thám tử tư này đã theo dõi Phương Tử Quân ít nhất nửa tháng, không chụp được bất kỳ tấm hình nào chứng minh hấn và Lâm Thanh Thiển lui tới, điều này làm Lâm Mân Côi muốn bỏ qua, nhưng thám tử tư lại kiên trì thuyết phục chắc chắn phải tin tưởng sự chuyên nghiệp của hấn.

Quả nhiên, tối nay đưa đến tin tốt.

"Hấn tới một nơi tên là Câu lạc bộ Kim Tuyền, vừa đi vừa gọi điện cho Lâm Thanh Thiển, có muốn..."

Lâm Mân Côi hưng phấn, cuối cùng cô cũng đợi được ngày này rồi? Cô vừa nhắc thám tử tư bám sát Phương Tử Quân, vừa nghĩ cách bảo Lâm Kiến Quốc cũng tới câu lạc bộ Kim Tuyền.

Xong suy nghĩ một lúc lại không tìm được lý do gì dẫn Lâm Kiến Quốc đi câu lạc bộ Kim Tuyền. Đã trễ thế này, Lâm Mân Côi cũng không muốn lộ quá nhiều sơ hở trước mặt Lâm Kiến Quốc, lại lo lắng nhất thời bỏ qua cơ hội tốt này, trong lòng nóng như lửa đốt.

Nghĩ nghĩ, Lâm Mân Côi gọi điện cho Phương Nhượng Cường.

Đầu dây kia Phương Nhượng Cường nghe Lâm Mân Côi trình bày xong, trấn an cô đừng vội, anh sẽ sắp xếp.

Quả nhiên chưa tới một lúc, Lâm Mân Côi nhận được điện thoại của Lâm Kiến Quốc. Nói Phương Tử Quân va chạm với người ta ở câu lạc bộ Kim Tuyền, giờ đang đánh nhau, yêu cầu cô qua đó.

Lâm Mân Côi cực kỳ buồn bực, không phải đi "bắn pháo" với Lâm Thanh Thiển à? Sao biến thành đánh nhau với người ta rồi?

Lâm Mân Côi tưởng có biến, vừa vặn Lâm Kiến Quốc lái xe tới đón cô, ngừng lại, cô cũng thu dọn đồ đạc theo Lâm Kiến Quốc lên xe.

Lâm Kiến Quốc quả nhiên hết lòng quan tâm đứa con rể Phương Tử Quân này, nghe được tin hấn bị đánh liền vô cùng phẫn nộ, vừa lái xe vừa gọi điện cho người của cục công an.

Nhìn tư thế đó, giống như nhất định phải làm cho kẻ ức hiếp Phương Tử Quân đi vào mà lết ra. Lâm Mân Côi thấy Lâm Kiến Quốc tức giận vậy, toàn bộ tâm tư đều đặt trên người Phương Tử Quân, nhất thời hơi khó chịu.

Ông ta thích Phương Tử Quân thế à? Công phu bên ngoài của gã ấy quá tốt, lại có thể mê hoặc được Lâm Kiến Quốc.

Bên này, Phương Tử Quân rất tức giận, lần đầu tiên hấn bị phụ nữ cự tuyệt triệt để thế, hấn luôn cho rằng hấn cưới Lâm Mân Côi chính là phúc của cô. Dựa vào dáng dấp ấy của cô, có thể được hấn để mắt tới hấn phải biết ơn, ôm bấp đùi hấn xuống cầu chính phục mới đúng.

Nhưng không ngờ cô đá hấn xuống giường.

Phương Tử Quân rất tức giận, lần đầu tiên tức giận tới vậy, nhất thời nghĩ không thoág muốn tìm Lâm Thanh Thiển hạ hỏa.

Trong nhà có một con cạp mẹ, còn không cho hấn đi tìm một con hồ ly tinh lắng lơ à?

Gần đây Lâm Thanh Thiển cũng cô đơn, sau khi Phương Tử Quân quay về Nghi Châu vẫn không để ý tới cô ta. Tuy đây là kế hoạch bọn họ vạch ra từ sớm nhưng bên người không có một gã đàn ông nào ân cần hầu hạ, cô ta thật sự hơi cô đơn.

Trong lúc cô ta muốn đến quán bar tìm một gã đàn ông chơi tạm, Phương Tử Quân gọi điện đến. Đôi trai gái khô cạn ăn nhip với nhau, lập tức đi câu lạc bộ Kim Tuyền thuê phòng.

Câu lạc bộ Kim Tuyền ở phía Tây thành phố, tương đối xa, chi phí cũng cao, bình thường ít người tới.

Cũng vì thế, Phương Tử Quân vọng tưởng lợi dụng điểm này che giấu tai mắt người khác, lại không ngờ nhất cử nhất động của hấn đã bị theo dõi từ lâu.

Bên này, Lâm Kiến Quốc không rõ tình huống thực tế, dọc đường đi nóng lòng như lửa đốt. Nhưng càng sốt ruột càng dễ gặp chuyện không may, trên đường gặp mấy đèn tín hiệu giao thông, cuối cùng giữa đường còn bị kẹt xe.

Cứ thế, một tiếng sau, Lâm Kiến Quốc mới đến câu lạc bộ Kim Tuyền, ông ta gọi nấy cuộc cho Phương Tử Quân, điện thoại đều không kết nối. Ông ta thầm nghĩ, có phải trong lúc đánh nhau điện thoại bị rơi vỡ không, hay Phương Tử Quân bị đánh thành dạng gì rồi?

Lâm Kiến Quốc mím môi, sắc mặt khó coi.

Đám ở địa bàn Nghi Châu động vào người của Lâm gia bọn họ, đúng là không muốn sống.

Khi Lâm Kiến Quốc tới câu lạc bộ Kim Tuyền, quả nhiên nhìn thấy xe của Phương Tử Quân ngay cửa.

Lâm Kiến Quốc vừa đỗ xe, người canh cửa báo tin cho ông ta trước đó liền đi qua.

"Cục trưởng Lâm đứng không? Ở phòng 302, hôm nay không biết sao chủ nhiệm Phương va chạm với một người say rượu. Chủ nhiệm Phương đã xin lỗi, nhưng đối phương phớt lờ, không cho chủ nhiệm Phương đi..."

Một câu đã nói rõ, Phương Tử Quân vô tội, đối phương uống say cô tình gây sự.

Sắc mặt Lâm Kiến Quốc càng ngày càng nặng nề, ngay cả Lâm Mân Côi cũng sầm mặt.

Vật và lăm mới có cơ hội tốt này, lại có thể bị cô bỏ lỡ. Cô cũng hơi oán hận mình xui xẻo.

Bất quá khổ tận tâm cam lại, không biết có phải dành cho cô không.

Người giữ cửa dẫn Lâm Mân Côi và Lâm Kiến Quốc đến phòng 302, mở cửa cho ông ta, "Đang ở bên trong..."

Lâm Kiến Quốc vì phần nộ, nên chẳng thêm suy nghĩ tại sao gây rối mà cửa vẫn đóng, vọt thẳng vào phòng.

Không sai, người trong phòng đang đánh nhau.

Nhưng là đàn ông và phụ nữ đánh nhau.

Phương Tử Quân tức giận kể lại chuyện bị Lâm Mân Côi đá trúng hai lần với Lâm Thanh Thiển. Lâm Thanh Thiển vốn biết Phương Tử Quân vô dụng, song nghĩ đến hình tượng của cô ta luôn dịu dàng sẵn sàng, nên chủ động an ủi vật bị thương kia của Phương Tử Quân.

Do đó, cứ thế...

Lúc Lâm Kiến Quốc và Lâm Mân Côi vọt vào, Phương Tử Quân đang ngồi trên giường, mà Lâm Thanh Thiển thì vênh mông vỗ về vật kia của Phương Tử Quân, khẩu giao di chuyển lên xuống cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Lâm Mân Côi nghĩ rất đơn giản, chẳng phải Lâm Kiến Quốc không tin cô chỉ tin Phương Tử Quân à? Đã vậy nếu ông ta tận mắt chứng kiến thì sao? Mắt thấy là thật, tai nghe là giả, lẽ nào lần này ông ta còn muốn đứng về phía Phương Tử Quân?

Nhưng Lâm Mân Côi không ngờ, Lâm Kiến Quốc quả thực rất khiếp sợ cũng rất tức giận, tóm lấy Phương Tử Quân đánh một trận, nhưng ông ta tuổi già sức yếu, lắc được Phương Tử Quân trẻ tuổi tí nào. Trái lại cục trưởng cục công an nghe tin vội chạy tới, quyết đoán quát ngừng lại, yêu cầu cấp dưới vào phòng, mới bảo vệ được chút mặt mũi cho Lâm Kiến Quốc.

Phương Tử Quân đương nhiên sợ, mơ hồ còn có cảm giác tất cả đã kết thúc. Xuất phát từ việc tự bảo vệ mình, đầu tiên hắn đẩy hết lỗi lầm sang Lâm Thanh Thiển.

"Ba.. Xin lỗi ba... Ba hãy tin con... Con uống say... đều tại cô ta... Đúng... tại cô ta quyến rũ con! Ba... ba phải tin con... con thật sự vô tội..."

Lâm Thanh Thiển ở một bên chẳng có chút bất ngờ gì khi nghe Phương Tử Quân nói thế, đã biết hắn là kẻ tiểu nhân từ lâu, giờ ngược lại càng tốt, căn bản không cần thời gian chứng thực. Có điều dù sao cũng là một cô gái, lúc đầu bị phá ngang, Lâm Thanh Thiển vẫn hơi sợ, song thấy Phương Tử Quân hất hết nước mắt lên người mình, cô ta lại chẳng sợ nữa.

Châm chậm từ dưới đất đứng lên, thân thể trần truồng đứng trước mặt Lâm Kiến Quốc, lúc nhìn thấy ánh mắt đối phương lóe lên, cô ta thầm cười.

Nhìn đi, đây chính là đàn ông.

Bất kể già trẻ, bất kể có tiền hay không, toàn bộ chỉ có một đức hạnh.

Lâm Thanh Thiện nhặt quần áo vào phòng tắm, bên này Lâm Kiến Quốc rất phẫn nộ, hơn nữa thấy thân thể mon mọn của Lâm Thanh Thiện khiến ông ta không hiểu sao có chút thẹn quá hóa giận, không nghĩ ngợi gì vùng một quyền đánh Phương Từ Quân.

Phương Từ Quân vốn muốn tránh, nhưng chẳng qua nghĩ đến nếu hôm nay mình không để cho cha vợ xả giận, thì chỉ sợ ngày sau càng không dễ sống. Vì vậy gắng gượng nhịn.

May mà Lâm Kiến Quốc kia, bình thường cơ thể đã bị rượu chè gái gú tiềm nhiễm lợi hại, không có tí sức lực nào từ lâu, nên Phương Từ Quân không bị tổn thương da thịt nhiều.

"Xin lỗi ba, con sai rồi! Con không chịu nổi cảm dỗ, con uống rượu, Lâm Thanh Thiện chủ động quyến rũ con, con... là con không tốt... Con có lỗi với Mân Côi... con có lỗi với cô ấy..." Phương Từ Quân nói xong, trái tát một cái, phải tát một cái, khuôn mặt đẹp trai nhanh chóng sưng lên.

Lâm Kiến Quốc cho dù có thích Phương Từ Quân, nhưng dù sao Lâm Mân Côi cũng là con gái ruột. Sao ông ta có thể giúp người ngoài không để mất tới cốt nhục của mình.

Huống chi, vụ này Phương Từ Quân đã ném một đồng phân lên mặt ông ta!

Mặc kệ Phương Từ Quân xin lỗi ra sao, tát nước bắn vào Lâm Thanh Thiện thế nào, Lâm Kiến Quốc đều nghiêng rằng, rống giận: "Anh đứng lên cho tôi! Đàn ông khóc sụt mướt ra cái gì! Anh nói xem Mân Côi nó không tốt chỗ nào! Tại sao anh lại đối xử với nó như vậy?"

Lâm Kiến Quốc càng nghĩ càng giận, tuy con gái ta hơi béo một tí, nhưng là đứa trẻ ngoan quy củ đảng hoàng, lại bị Phương Từ Quân nhẫn tâm đùa giỡn. Kỳ thật trong tiềm thức của Lâm Kiến Quốc nghĩ, quan trọng hơn là mặt mũi ông ta bị tổn hại, không ngờ ánh mắt mình luôn sắc bén, lại có thể nhìn lầm.

Hơn nữa, hôm nay ồn ào vậy, người khác sẽ chế giễu ở sau lưng ông ta thế nào.

Lâm Kiến Quốc càng nghĩ càng thấy khó chịu, cuối cùng dứt khoát quyết định, "Không được! Anh ly hôn cho tôi! Lâm gia chúng tôi không có người con rể không nên người kiểu này... Còn nữa, về sau chức chủ nhiệm đó anh không cần làm tiếp! Cái thứ gì ấy!"

Phải biết rằng, chuyện Phương Từ Quân sợ nhất là trở mặt với Lâm Kiến Quốc. Đây cũng là nguyên nhân hắn không thích Lâm Mân Côi nhưng vẫn cưới cô.

Giờ không ngờ xảy ra chuyện này, Phương Từ Quân cảm thấy trời đất sụp đổ. May mà hắn vẫn còn tỉnh táo, giữ được chút lý trí, "Ba... đừng xúc động vậy."

Ông ta cũng không đánh lại hắn nên hắn hần hần chậm rãi đứng lên, đối mặt với sắc mặt tức giận của Lâm Kiến Quốc, chầm chậm nói: "Hiện tại thể cục chặt chẽ thế, con và ba đều đứng chung một con thuyền, con sợ nếu bọn con ly hôn, thì những người ở chỗ tối sẽ bắt được cái chuỗi... Đến lúc đó con lại chẳng bị sao cả, nhưng nếu chuyện của ba phanh phui, sợ rằng..."

Quả nhiên Phương Từ Quân hiểu Lâm Kiến Quốc, Lâm Kiến Quốc vừa nghĩ đến quan hệ lợi hại trong đó, bỗng nhiên tỉnh táo.

Tuy còn giận Phương Từ Quân nhưng chuyện ly hôn quả nhiên không nhắc lại.

Phương Từ Quân thấy thái độ của Lâm Kiến Quốc mềm mỏng hẳn, lập tức xin khoan dung, vừa khóc lóc nói có lỗi với Lâm Mân Côi, vừa nói đã uống phí công bồi dưỡng của Lâm Kiến Quốc, dù sao hắn cũng thật hối hận, vô cùng hối hận.

Cuối cùng ồn ào trong lòng Lâm Kiến Quốc ngưng ngáy, phiền chán cực kỳ, dứt khoát phẩy tay áo bỏ đi.

Hơn nữa, Lâm Mân Côi chạy thẳng về Lâm gia, Lâm Xảo không ở nhà, cô cũng không cần giả vờ khóc lóc tiếp. Chẳng qua sau khi nghe được tiếng xe dừng lại trước cửa sổ, lập tức vào nhà bếp cầm một củ hành tây, thủ sẵn chờ nước mắt rơi.

Lâm Kiến Quốc vừa vào nhà vừa thấy mặt Lâm Mân Côi sưng đỏ, trông thấy ông ta thì nước mắt rơi ào ào.

Dù không hài lòng đứa con gái Lâm Mân Côi này, nhưng giờ phút này trong lòng Lâm Kiến Quốc vẫn đau âm ỉ.

Mà Lâm Mân Côi ôm hai mắt cay xè, vừa âm thầm quan sát sắc mặt Lâm Kiến Quốc, thấy sắc mặt ông ta có phẫn nộ, có đau lòng cho mình, lập tức rên sất khi còn nóng, nói với Lâm Kiến Quốc: "Ba... Lần trước con đã nói với ba, mà ba không tin... Lần này ba nhìn đi... Hu hu hu... Ba... con chịu hết nổi rồi... con muốn ly hôn với anh ta... Ba..."

Lâm Mân Côi tự cho rằng chuyện này đã mười phần chắc chắn, nhưng chỉ không ngờ mình tính toán sai lợi ích trước đó của Phương Từ Quân và Lâm Kiến Quốc.

Quả nhiên, nhắc tới ly hôn, sắc mặt Lâm Kiến Quốc hơi kỳ quái, "Mân Côi, ba biết con rất đau lòng, nhưng con và Phương Từ Quân đã kết hôn, hơn nữa kết hôn chưa đến hai tháng đã ly hôn rồi... Con có biết đơn vị các con sẽ nói thế nào không?"

Ban đầu Lâm Mân Côi nghe Lâm Kiến Quốc nói vậy, còn tưởng ông ta quan tâm con gái, sợ danh dự của cô bị hao tổn mới nói thế, do đó cô lau nước mắt, lắc đầu: "Không sợ, cuộc sống này là của con... Ba... con thực sự không thể chung sống với người đàn ông cận bã này..."

Lâm Mân Côi hạ quyết tâm đòi ly hôn, nói nhảm, cô mưu tính đã lâu, sao còn lưu luyến chứ. Nhưng thái độ của Lâm Kiến Quốc cũng không kiên quyết như cô tưởng.

"Mân Côi, ba biết con rất đau lòng." Lâm Kiến Quốc thở dài một cái, "Nhưng, con vừa đi, ba có nói chuyện với Phương Tử Quân. Nó... Nó nói..."

Nói đến chuyện phòng the riêng tư của hai vợ chồng, nét mặt già nua của Lâm Kiến Quốc thoáng không nén được giận.

"Nó nói... Con... Con sau khi kết hôn vẫn không cho nó chạm vào... Nên nó mới có thể nhất thời uống say ra ngoài..."

Lâm Mân Côi không phải kẻ ngu, nghe được lời này liền biết Phương Tử Quân thuộc phái đóng kịch chẳng biết dùng cách gì, chắc chắn đã lật lọng. Cô tức muốn bốc khói, định nói Phương Tử Quân không xứng nổi với người nấp như cô, song dù sao cô cũng là một cô gái, những lời này có thể nói với mẹ, sao có thể nói với ba được.

Thấy Lâm Mân Côi trầm mặc, Lâm Kiến Quốc cho rằng lời khuyên của mình có hiệu quả, càng không ngừng cố gắng. "Mân Côi, con hãy nghe ba nói. Đàn ông mà, chung quy cũng sẽ phạm lỗi, nhưng quan trọng là... trái tim vẫn đặt trên người con là được, ba thấy Phương Tử Quân vẫn còn thích con. Nó chỉ nhất thời bị cảm dỗ. Nếu không... lần này..."

Lâm Mân Côi đáng thương còn chưa phun một ngụm máu ra ngoài, lại đón lấy một ngụm khác. Lâm Mân Côi suy tột cùng mà chết, đây là thái độ của một người cha dành cho người đã bắt nạt con gái mình sao? Còn muốn bọn họ tiếp tục ở bên nhau? Lâm Mân Côi vứt củ hành tây trong tay, trái tim lạnh lẽo, giọng cũng lạnh hẳn.

"Ba... ba không nói đùa chứ... gã Phương Tử Quân đã sớm lên phén với Lâm Thanh Thiên... Đây không phải lần đầu tiên... Trong lòng hán vốn không có con... gã đàn ông như vậy tại sao con còn phải ở với hán nữa..."

"Mân Côi... hôn nhân không phải trò đùa, con kết hôn rồi lại ly hôn sẽ mất giá..."

"Con không sợ mất giá!"

Lâm Mân Côi chọt từ trên ghế salon đứng phắt dậy, sự khó hiểu cùng với việc chiều chuộng con gái nuôi của Lâm Kiến Quốc khiến cô cực kỳ thất vọng. Không, là hoàn toàn thất vọng.

"Dù gì chuyện của con con đã quyết rồi... Con nhất định phải ly hôn. Người đàn ông thế này, con không chịu nổi..."

"Khoan đã! Con đứng lại!"

Thấy Lâm Mân Côi kích động vậy, chẳng muốn nghe lời, sắc mặt Lâm Kiến Quốc trầm xuống.

"Con ném hết mặt mũi của con! Thẻ diện của ba để ở đâu!"

Nếu trước đó vì hành tây kích thích mà rơi nước mắt, thì lần này Lâm Mân Côi khóc thật. Cô không tin nổi nhìn Lâm Kiến Quốc, "Ba! Con không nghe nhầm chứ... Thẻ diện... mặt mũi của ba quan trọng hơn? Hay hạnh phúc cả đời của con gái ba quan trọng hơn? Gã đàn ông cặn bã đó, ở sau lưng con lên phén với người phụ nữ khác, khẩu Phật tâm xà, dè tiện vô sỉ, người như thế, con theo hán sẽ hạnh phúc hả?"

Lâm Mân Côi nước mắt là chả khiến trong lòng Lâm Kiến Quốc hơi xúc động, nhưng ông ta trong lòng phản ứng kịp. Con hồ ly Phương Tử Quân kia, rốt cuộc ông ta đã nhìn rõ. Không muốn ly hôn với Lâm Mân Côi, có lẽ vì muốn ôm gót đại thụ như ông ta, nếu quả thực phải ly hôn làm đến mức cá chết lưới rách, thì chỉ sợ bên kia hán đã sớm động tay động chân.

Nghe ý của hán giống như ông bắt nhân thì tôi bắt nghĩa vậy! Không được! Vì tương lai của mình, Lâm Kiến Quốc không thể mạo hiểm.

"Không được! Chuyện của con và Tử Quân còn có thể cứu vãn... Nghe lời..."

Thấy Lâm Mân Côi nước mắt đầy mặt, Lâm Kiến Quốc dịu dàng an ủi: "Ngoan, nghe lời... nghe ba ba nói... Nói chuyện đàng hoàng với Tử Quân, đàn ông làm đường biết hối cải, vẫn là một người chồng tốt thương con, yêu con."

Lời này của Lâm Kiến Quốc làm Lâm Mân Côi hoàn toàn thất vọng, cô lau nước mắt nhìn Lâm Kiến Quốc, lắc đầu nói: "Ba, nếu con nhất định phải ly hôn thì sao?"

Lâm Kiến Quốc ghét nhất điểm này của con gái, giống hệt Kim Phân Phương quật cường, nhìn như yếu đuối chứ thực tế mạnh mẽ, dầu muối không vào, không biết linh hoạt.

"Đưa con gái bất hiếu này! Sao con ích kỉ thế? Lẽ nào con không biết vì con, ba đã nâng đỡ Phương Tử Quân, bây giờ ngồi chung thuyền với hán? Ba làm tất cả cũng vì con, sao con có thể ích kỉ vậy..."

Giống như đầu óc được đả thông, nước mắt bi thương gì đó của Lâm Mân Côi cũng chẳng còn, chỉ có trái tim rét lạnh từng trận.

"Con ích kỉ? Ha ha... Con ích kỉ? Ba bị Phương Tử Quân nắm được nhược điểm, giờ hậu quả muốn con gánh chịu? Ba còn nói con ích kỉ? Ba... ba có thật sự là ba con không?"

Bộp_

Lâm Mân Côi còn chưa nói hết, Lâm Kiến Quốc đã tát cô một bạt tai.

"Đồ bất hiếu! Mày nói cái gì!"

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Từ nhỏ, Lâm Mân Côi không phải chưa từng bị Lâm Kiến Quốc đánh, bình thường Kim Phân Phương không ở nhà, cô âm ỉ tìm mẹ khiến đôi lúc Lâm Kiến Quốc rất bức bối, thế là đánh cô.

Lúc nhỏ Lâm Mân Côi có chút hiểu và sợ Lâm Kiến Quốc. Nhưng về sau hiểu chuyện rồi, cô cũng biết người nhà là chỗ dựa lớn nhất trên thế giới này, nên cô không còn oán hận Lâm Kiến Quốc nữa, trái lại một lòng một dạ tốt với ông ta.

Chẳng qua, lần này là lần đầu tiên cô bị đánh sau khi trưởng thành.

Nếu là trước đây, Lâm Mân Côi sẽ nhịn, vì cô là hậu bối, là con gái, ít nhiều cũng có lỗi, cha mẹ mới có thể đánh cô. Nhưng lúc này đây, Lâm Mân Côi không thấy mình có lỗi.

Người ngoại tình là Phương Tử Quân, người kéo Lâm Kiến Quốc xuống nước là Phương Tử Quân, nhưng vì sao Lâm Kiến Quốc đánh cô?

Dựa vào cái gì, cô chưa bao giờ làm sai, tại sao kết quả lại tính trên đầu cô?

Lâm Mân Côi đau khổ, tuyệt vọng, phần nộ, rất nhiều cảm xúc hiện lên trong đầu. Cuối cùng, cô cũng không nhìn sắc mặt Lâm Kiến Quốc, vọt thẳng ra khỏi nhà.

Nếu như không đi, cô không dám chắc mình sẽ không nói ra điều hi đó tổn thương người khác.

Đó là người nhà cô, Lâm Kiến Quốc cso thể đối xử với cô như thế, nhưng cô không thể làm thế với ông ta.

Lâm Kiến Quốc tức giận đến nỗi khuôn mặt già nua đỏ bừng. Lâm Xảo vừa từ bên ngoài trở về, đụng phải khuôn mặt đầy nước mắt của Lâm Mân Côi, bà ta không kịp kéo cô lại để hỏi han cận kề, Lâm Mân Côi đã trừng bà ta rồi nhanh chóng chạy mất.

Lâm Xảo buồn bực, đẩy cửa ra nhìn thấy Lâm Kiến Quốc đang ngồi trên ghế, vẻ mặt nặng nề, mu bàn tay nắm lấy ghế salon lộ ra gân xanh, trong lòng hơi không yên, do dự một chút bà ta tiến lên hỏi: "Sao vậy?" "Sao vậy?!"

Lâm Kiến Quốc đang lo không ai để giận chó đánh mèo, vừa vặn Lâm Xảo đâm đầu vào, "Còn không phải do đứa con gái ngoan của cô à! Cô hỏi nó xem đã làm cái gì! Lâm gia chúng tôi có lỗi gì với nó mà nó phải đi dụ dỗ Phương Tử Quân!"

Lâm Xảo bị Lâm Kiến Quốc mắng té tát, một lúc sau mới phản ứng kịp, làm một người theo phản xạ sẽ biện bạch cho con gái mình, "Kiến Quốc, có phải hiểu lầm không? Thanh Thiên ngoan ngoan, nghe lời thế, sao có thể..."

Nghe Lâm Xảo biện bạch cho Lâm Thanh Thiên, Lâm Kiến Quốc càng tức giận hơn, vỗ bàn đứng dậy: "Tôi tận mắt nhìn thấy đấy, sao làm được! Đứa con gái ngoan cô dạy..."

"Em..." Cho tới bây giờ Lâm Xảo chưa từng bị Lâm Kiến Quốc rống như vậy, nhất thời nước mắt rơi ào ào, uất ức nói: "Còn không phải vì anh sao, mấy năm nay em luôn chăm sóc anh, bỏ quên nó. Làm sao em biết sẽ xảy ra việc này... Anh... anh oan uổng người ta quá..."

Đáng đáp Lâm Thanh Thiên và Lâm Xảo hơi giống nhau, đều thuộc loại xinh đẹp. Chẳng qua ngày thường Lâm Xảo ăn mặc khiêm tốn, người cũng đã có tuổi nên mới trông bình thường. Bây giờ bà ta nước mắt ào ào, một đôi mắt phượng tràn ngập tủi thân, khiến Lâm Kiến Quốc mềm nhũn.

Dù sao cũng là người tình bí mật nhiều năm, Lâm Xảo khác với Kim Phân Phương, vóc người đẹp còn ngoan ngoãn phục tùng ông ta, cho dù lòng dạ Lâm Kiến Quốc có cứng rắn chẳng nữa, cũng bị đáng vẻ khóc lóc yếu đuối của tiểu hồ ly làm cho thay đổi.

"Được rồi. Được rồi... Đừng khóc nữa... Tại tôi giận quá mà... Thanh Thiên và Mân Côi vốn thân như chị em, giờ gây ra chuyện này, thoáng chốc tôi khó chấp nhận được..."

Lâm Xảo còn khóc huu, cuối cùng Lâm Kiến Quốc vẫn là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, ôm Lâm Xảo vào lòng dỗ dành một trận nào là cục cưng bảo bối, cuối cùng thấy người đẹp Lâm Xảo rơi lệ càng lộ vẻ đáng thương, không biết vì sao trong đầu ông ta bỗng xuất hiện vóc người đẹp đẽ của Lâm Thanh Thiên. Mặc dù chỉ thoáng qua nhưng lại khiến lòng ông ta ngửa ngáy, con tức giận trong lòng bị giục vọng thay thế, may mà không không có vợ

cả, còn có thể tìm thể thân cũng được.

Bình thường Kim Phần Phương không ở nhà, Lâm Mân Côi cũng lập gia đình rồi, nên trong nhà chỉ còn lại hai người này.

Lúc này càng tiện lợi hơn, cả người Lâm Kiến Quốc toàn lửa nóng, tâm can bảo bối còn ở trong lòng, nhìn không được ôm nhau điên long đảo phượng, mây mưa trên vu sơn.

Lâm Mân Côi không biết Lâm Kiến Quốc và Lâm Xảo đã sớm chung chạ với nhau, còn tự cho rằng, mặc dù đi Lâm Xảo có một đứa con gái không ra hồn, nhưng con người bà ta cũng không tệ, nhất là còn rất tốt với cô.

Sau khi cô chạy ra ngoài, càng nghĩ càng giận, khoảnh khắc ấy cô thực sự muốn bất chấp tất cả ly hôn với Phương Từ Quân. Nhưng rất nhanh cô tỉnh táo lại, lẽ như Phương Từ Quân chó cũng rút gậy, thực sự bán đứng Lâm Kiến Quốc, thì e rằng bên bị tổn thương chỉ có gia đình cô.

Mới nghĩ thế, trong lòng Lâm Mân Côi cực kỳ đau đớn. Không thể ly hôn, quay về lại thấy gã không biết xấu hổ kia cũng khó chịu, trong cơn tức giận, Lâm Mân Côi dứt khoát xin bí thư nghỉ một tuần ra ngoài giải sầu.

Tục ngữ nói, chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Chuyện Lâm Kiến Quốc và cục trưởng cục công an cùng đi bắt gian Phương Từ Quân đã nhanh chóng được lan truyền.

Mới có một đêm, trên dưới kiến ủy ai cũng biết.

Bí thư của Lâm Mân Côi đương nhiên biết rõ, đúng lúc trong khoảng thời gian này kiến ủy không bận lắm, nên bí thư vừa vận bán cho Lâm Kiến Quốc mặt mũi, hòa phóng đồng ý.

Cuối cùng, sau khi cúp điện thoại của Lâm Mân Côi, bí thư còn nghĩ tới Phương Nhục Cuồng có chút tâm tư với Lâm Mân Côi. Tuy anh che giấu rất kỹ, nhưng bí thư cũng là người lặn lội mấy chục năm ở nơi gió trăng, chút tâm tư giữa nam và nữ ấy sao ông ta không biết chứ.

Lần này, nói là Phương Từ Quân ăn vụng ở bị tóm được, nhưng không chừng là để cho chuyện Lâm Mân Côi với Phương Nhục Cuồng công khai, nên đá Phương Từ Quân ra định tội trước thôi.

Bí thư càng nghĩ càng đắc ý, cảm thấy ông ta là người sáng suốt nhất thành phố Nghi Châu.

Suy nghĩ một hồi, bí thư cầm điện thoại lên, nếu đã bán mặt mũi cho Lâm Kiến Quốc thì cũng bán luôn mặt mũi cho Phương Nhục Cuồng.

Bên này, Lâm Mân Côi hoàn toàn không biết hành tung của mình đã bị bán rẻ. Cô về nhà lấy tiền và giấy tờ, Phương Từ Quân còn chưa về, chẳng biết có phải sáng sớm chạy đến Lâm gia xin lỗi không.

Bất quá không liên quan tới cô, gã đàn ông không biết xấu hổ kia không ly hôn cũng được, nhưng nhất định phải giày vò hấn một phen.

Lâm Mân Côi nghĩ xong, thu dọn đồ đạc đơn giản, rồi lên xe lửa đi thành phố Cẩm.

Thành phố Cẩm bốn mùa đều như mùa xuân, vì môi trường tốt, đậm chất thôn quê, nên rất nhiều nơi đều mở nhà nghỉ.

Lâm Mân Côi đi theo chỉ dẫn du lịch, tùy tiện tìm một nhà nghỉ yên tĩnh ở lại.

Chẳng qua, cô không ngờ nhà nghỉ hẻo lánh thế mà giá cả không rẻ chút nào, một đêm mất mấy trăm đồng, Lâm Mân Côi hơi nhức nhối.

Nhưng lúc này rồi còn tính toán vài đồng bạc, người cũng không thoải mái, còn để ý tiền bạc làm chi.

Mới nghĩ vậy, Lâm Mân Côi lại gọi điện thoại, chuẩn bị đặt phòng.

Song trong lúc suy xét, nhà nghỉ ở đầu dãy bên kia lại xin lỗi vì hết phòng rồi.

Đúng là xui xẻo.

Lâm Mân Côi nghĩ.

Cũng có thể chuyện xui xẻo luôn tới dồn dập.

Lâm Mân Côi ở trên xe lửa không đặt cược phòng, lúc xuống xe lửa đã là tám giờ tối. Cô vừa mệt vừa đói, rõ ràng chỉ dẫn nói nơi này cách nhà nghỉ chỉ 2.5km nhưng dọc đường đi, chẳng có con mả nào gì đến đi nhờ xe.

Lâm Mân Côi vác túi hành lý, đi khoảng nửa tiếng, càng đi càng vắng vẻ.

Ban đầu, trên con đường còn có đèn đỏ, lại đi thêm mười mấy phút nữa, đèn đường cũng không còn, một mảng tối đen như mực, núi lớn đen kịt hai bên như con thú khổng lồ dữ tợn, sắp nhào vào Lâm Mân Côi.

Trên gáy Lâm Mân Côi toàn là mồ hôi, cô đây có tội tình gì, rõ ràng có thể ở Nghi Châu ăn uống thả cửa, phóng khoáng xem ti vì lên mạng, cứ đâm đầu tới nơi hoang vắng này, trước sau không có bóng dáng nhà trọ.

Lâm Mân Côi càng nghĩ càng sợ, vừa định móc điện thoại ra báo cảnh sát. Kết quả mới lấy ra cô ức chế đến choáng váng đầu.

Lại con tận hơn trăm cuộc gọi nhờ. Chín mươi phần trăm đều của Phương Tử Quân, chỉ có mấy là cuộc là của Phương Nhược Cường.

Hơn nữa, bởi vì gọi quá nhiều lần nên Lâm Mân Côi mới ấn một phím trên di động, lập tức tự động tắt máy.

Đúng là người không may, uống nước chỉ nhét kê răng.

Lâm Mân Côi đi một lúc, càng đi càng sợ hãi, cô không dám tiến về phía trước, cảm thấy không bằng quay trở lại, nói không chừng ở nơi sáng sủa có thể thấy xe cộ.

Hạ quyết tâm, Lâm Mân Côi đang tính quay đầu, vận may của cô hình như đã tới.

Từ đằng xa lóe lên ánh sáng, nghe âm thanh, chắc chắn là xe ô tô.

Lâm Mân Côi ngạc nhiên, hận không thể nhào tới gọi người này là ân nhân. Nhưng lúc trước cũng có nhiều xe, bắt quá chẳng ai đồng ý chở Lâm Mân Côi cả, lần này Lâm Mân Côi có kinh nghiệm, đợi xe sắp đến mới chạy tới hô to.

Cô không dám vọt ra giữa đường, có tý đầu óc cũng biết lỡ như tài xế không dừng lại, cô không những không quá giang được, còn bị xe tông bay.

Lâm Mân Côi tính toán không sai, nhưng điều duy nhất cô không tính được là đã quá muộn, trên đường tối đen như mực, tài xế sao có thể nhìn thấy cô ở ven đường kêu to chứ.

Vèo cái, xe chạy lướt qua Lâm Mân Côi.

Lần này, nước mắt cô bằng với tốc độ xe lướt qua ào ào rơi xuống.

Mẹ nó, cuộc sống này không có cách nào sống nổi!

Lâm Mân Côi cam chịu, hai lần đâm lẹ.

Trong lòng phẫn hận, nhịn không được muốn mắng Phương Tử Quân té tát. Bất quá trong lòng có mong mỏi nhỏ nhoi, nếu có một người đàn ông bằng lòng cho cô quá giang, bằng lòng cho cô một ly nước ấm, thì bảo cô làm gì cũng được.

Hình như ông trời nghe được lời cầu nguyện của cô, ngay khi Lâm Mân Côi không nhúc nhích nữa, ngồi xổm dưới đất khóc nghẹn ngào, chiếc xe chạy như bay lướt qua cô trước đó đã từ từ quay lại.

Việc này là sao?

Lâm Mân Côi hoảng sợ ngẩng đầu, lúc này cô mới nghĩ tới, ở nơi hoang vắng thế kia, chỉ có mỗi đứa con gái như cô, cho dù chịu cho quá giang, cô cũng không dám ngồi.

Lâm Mân Côi sợ đến mức không còn nước mắt, lúc này, luồng sáng in trên gương mặt lẫn lộn nước mắt của cô, đồng thời giọng nói dịu dàng quen thuộc vang lên.

"Cô bé... cuối cùng tôi cũng tìm thấy em rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Khi được Phương Nhược Cường ôm vào lòng, Lâm Mân Côi chỉ muốn cả người đều hòa tan vào lòng người đàn ông này. Nếu là trước đây, cô còn chút lý trí và đạo đức thì tối nay, khi anh xuất hiện trước mặt cô giống như một thiên thần, cứu vớt cô trong lúc dầu sôi lửa bỏng, cô đã hoàn toàn không quan tâm nữa.

Không bằng phóng túng đi.

Đó là suy nghĩ duy nhất trong đầu cô.

Phuong Nhực Cường ôm cô lên xe, nhưng tay Lâm Mân Côi lại ôm cổ anh không buông, Phuong Nhực Cường cảm thấy trái tim sắp tan chảy, Lâm Mân Côi ở trong lòng vừa thơm vừa mềm mại, tuy hơi chật vật, song anh vẫn thích. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng phụ nữ có thể đẹp đến thế, giờ khác này thế xác và tinh thần anh đều khoan khoái vui sướng, chỉ muốn ôm cô vào lòng, hưng hăng làm một trận.

Nhưng, anh không thể.

Cô đã đi suốt một ngày, vừa mệt vừa đói, đáng thương đến nỗi giống như con mèo chạy mất vậy, cần ăn chút gì đó.

Ôm Lâm Mân Côi trong lòng, Phuong Nhực Cường hôn trán cô một cái, nhẹ nhàng nói: "Ngoan, để anh lái xe. Anh dẫn em đi ăn."

Phuong Nhực Cường vừa nói thế, Lâm Mân Côi mới cảm thấy động tác lúc nãy của mình hơi khắt cỡ nào. Mặt cô đỏ tận mang tai từ trên người Phuong Nhực Cường đứng dậy, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh.

Phuong Nhực Cường như tiếc hận thở dài một cái, tiếng thở dài đó làm lỗ tai cô mềm nhũn và dính dính, chỉ muốn liếc liếc bắt chập lể giảo, lần nữa xà vào vòng tay anh.

May mà, Phuong Nhực Cường đưa nước và bánh mì tới, khiến cô ngăn trở hành động phóng túng kia.

Cả đoạn đường cô không nhìn được ngẩng đầu lên lặng lẽ nhìn Phuong Nhực Cường, song thỉnh thoảng ngẩng đầu, cô phát hiện anh cũng đang nhìn cô. Ánh mắt tràn ngập dự vọng ấy nhìn tới mức hai chân cô nhũn ra, gần như không chống đỡ nổi cho tới khi đến khách sạn.

Tối nay, đối với Lâm Mân Côi, nhất định là một khởi đầu mới.

Có lẽ, cũng là khởi đầu phóng túng.

Thời gian hình như trôi qua rất chậm, nhưng lại giống như trôi qua rất nhanh. Khi Lâm Mân Côi lần nữa phản ứng kịp, Phuong Nhực Cường đã dừng xe.

Cô thấy hơi lạnh, Phuong Nhực Cường cũng nhận ra cô run rẩy, bèn lấy tấm chăn lông từ trên xe, bao bọc cô, sau đó bế cô bước vào khách sạn.

Cô trốn trong lòng Phuong Nhực Cường, không nghe được người bên cạnh nói gì, tai chỉ có tiếng tim đập như sấm nổ của anh.

Thình thịch thình thịch thình thịch... thình thịch thình thịch thình thịch... càng lúc càng nhanh.

Cuối cùng đến phòng rồi, Lâm Mân Côi mới phát hiện đây là một sạn suối nước nóng. Bên trong còn có suối nước nóng trong phòng.

Phuong Nhực Cường đặt cô lên Tatami [1], rồi xoay người ra ngoài

[1] Tatami là một loại sản phẩm (tạm gọi là tấm nệm) được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản.

Phòng được lát sàn bằng tatami được gọi là phòng tatami. Phòng tatami có mặt sàn được tạo ra bằng cách xếp chặt các tấm nệm hình chữ nhật có kích cỡ thống nhất lại với nhau. Mỗi tấm nệm này thường có chiều dài bằng hai lần chiều rộng. (Theo wikipedia) Cô không thoáng không bỏ được, "Anh..."

"Anh đi đăng ký, lát nữa đưa chút đồ ăn cho em."

Thái độ anh vẫn lịch sự, tiến lui lễ độ, nếu không phải cô thấy anh mím môi, xoay mặt sang chỗ khác, thì sẽ thực sự nghĩ vậy. Động tác ấy khiến Lâm Mân Côi biết anh và cô đều khát vọng nhau.

Khát vọng đối phương dung nhập vào xương cốt một cách sâu sắc.

Phuong Nhực Cường nhanh chóng quay lại, Lâm Mân Côi đói bụng đã lâu, thế mà ăn một cái bánh bao xong không còn đói nữa, nhưng bị Phuong Nhực Cường cưỡng ép ăn thêm một chén cháo đậu xanh.

Cháo đậu xanh rất mềm rất nhừ, miệng cô tràn ngập hương thơm.

Lúc ăn cơm, Phuong Nhực Cường đã cởi bỏ áo vest, chỉ mặc mỗi bộ đồ lót đơn giản. Dưới bàn vuông nhỏ nhỏ, tay dài chân dài của anh bao bọc cô ở giữa.

Có chút áp lực, nhưng lại có cảm giác rất an toàn.

Lâm Mân Côi cúi đầu, múc cháo, đút từng chút vào miệng mình. Động tác của anh rất mập mờ, rõ ràng còn cách cô một chút, nhưng cô lại cảm thấy anh đang ở trong thân thể cô.

Mặc dù ngượng ngùng, rất dâm dăng, song cô phải thừa nhận, thân thể cô đã ướt át, rồi tỉnh rồi mù từ lâu.

Nếu lúc này có thể uống chút rượu thì tốt quá, cô có thể nương theo cảm giác say, gục trên người anh.

"Ăn no rồi?" Phuong Nhực Cường cười hỏi cô, hình như không nhìn thấy tình huống khác thường của cô.

Lâm Mân Côi vô cùng khó nhịn và quẫn bách, cảm giác kiểu này không hiểu sao khiến cô khó chịu. Cả người cô nóng hừng hực, nhưng anh vẫn cứ giữ mãi đáng về lạnh nhạt.

Lâm Mân Côi cắn môi, thoáng ai oán nhìn Phương Nhược Cường.

Cô nghĩ, kế tiếp không phải bảo cô trở về phòng nghỉ ngơi chứ?

Chẳng ngờ, Phương Nhược Cường nói thế.

"Hôm nay, em mệt quá rồi, em tắm rửa nghỉ ngơi cho khỏe đi."

Trong nháy mắt, Lâm Mân Côi muốn gào thét.

Cút xéo cho bà, bà đây muốn cây gậy thô to của anh làm bà! Anh là tên khốn khiếp!

Nhưng dù sao cũng là cô gái nhỏ ngượng ngùng, trong thời gian ngắn ngủi không thể nổi loạn như vậy, do đó Lâm Mân Côi ai oán đi tắm.

Có điều, vừa đi được vài bước, bàn tay mướt mướt lại bị Phương Nhược Cường từ phía sau nắm lấy.

"Suối nước nóng ở bên kia, còn có thể giải trừ mệt mỏi."

Lâm Mân Côi thoáng không vui, cô bốc cháy rồi mà người đàn ông này hào hoa phong nhã còn hỏi cô, suối nước nóng này thế nào, nước ấm ra sao? Chẳng lẽ anh không biết hiện tại suối nước nóng lung tung gì đó cô đều không cần ư?

Thứ cô cần chính là bị đẩy ngã! Bị hung hăng làm đó!

Trong lòng Lâm Mân Côi có vô số con ngựa đang gào thét, cuối cùng vất vả lắm mới thốt ra một câu.

"Em đi tắm trước."

Cho dù tắm suối nước nóng, cũng phải tắm sạch sẽ.

Cô đi suốt một ngày, cả người toàn là mồ hôi, khó chịu muốn chết.

Trong phòng tắm, Lâm Mân Côi còn có tinh hạ nhiệt độ nước ấm. Hết cách rồi, làm vậy mới có thể đập lửa.

Nhất là lúc tắm sờ được giữa hai chân ướt át, cô xấu hổ muốn khóc.

Sao cô có thể đói khát vậy nhỉ? Đặc biệt lúc đói phương chẳng có cảm giác gì.

Lâm Mân Côi ở trong phòng tắm lê mê rất lâu, tắm nước nóng xong, cô vẫn còn hơi mệt. Đang chuẩn bị nghỉ ngơi, nghĩ đến trong phòng có suối nước nóng, lại nhịn không được có chút hiếu kỳ.

Cô chưa từng ngâm suối nước nóng trong phòng đó, giờ không mang theo áo tắm phải tính sao đây?

Lâm Mân Côi đẩy cửa suối nước nóng ra, một mảng mờ mịt. đột nhiên cô cảm thấy cứ ngâm thế này cũng không tệ.

Đang định xuống nước, tay chợt bị nắm chặt, Lâm Mân Côi thét lên một tiếng, sau đó cả người bị kéo vào lòng ngực nóng hổi.

Lỗ tai xinh xắn bị người đàn ông ác ý cắn, mang theo sự không cam lòng và oán giận, "Cực cực, em tắm lâu quá..."

Cái người này, căn bản chưa rời khỏi nè.

Thế mà trước đó còn giả vờ làm chính nhân quân tử làm gì? Lâm Mân Côi quả thực muốn khinh bỉ anh, nhưng đảo mắt ngẫm lại, cô liền thích bẻ ngoài trông như quân tử, bên trong thì cay đắng của anh.

Giờ phút này, cô đang lo không ai gặp lửa cháy. Nghĩ vậy, thân thể Lâm Mân Côi cũng mềm nhũn, ngoan ngoãn ở trong lòng Phương Nhược Cường.

Hai người đang ở trong suối nước nóng, đương nhiên không mặc quần áo.

Chẳng có chút trở ngại nào, Lâm Mân Côi có thể cảm giác được thứ đang chậm rãi nở to, cứng rắn, không an phận chống đỡ trên mông mình đang chào hỏi với mình. Phương Nhược Cường chống đỡ trên mông cô, vừa cắn cổ cô, vừa khẽ thở dốc.

"Cực cực, bảo bối suy nghĩ lâu quá... Anh muốn rất lâu rồi..."

Lâm Mân Côi phát hiện bản tính mình thực sự rất dâm đãng, chỉ nghe giọng Phương Nhược Cường thôi, cô đã cảm thấy nhũn chân.

Do đó khi Phương Nhục Cuồng hôn môi cô, hai tay nắm phần đầy đặn của cô bắt đầu xoa nắn thành hình dạng anh thích, cô cũng chỉ rên hai tiếng, sau đó không thỏa mãn lắm xoay người lại, chủ động dâng thân thể đẹp đẽ vào miệng con sói đói này.

Không thể không nói, cảm giác trong nước có một phong vị khác.

Nắn bóp phần đầy đặn, Phương Nhục Cuồng cảm thấy dần dần không thỏa mãn, anh buông tay, đưa vào miệng. Tay được tự do bèn từ từ gảy hạt mầm nhỏ giữa hai chân kia, ngón tay với khớp xương rõ rệt còn theo khe hở huyết chậm rãi chui vào.

Bên dưới trầm xuống, cảm giác bị tiến vào rất tuyệt. Nhưng có một chút bất an khác thường.

Lâm Mân Côi nâng người lên, giọng nói hàm hồ, mang theo khẩn cầu, "Đừng... đừng... nước... nước tiến vào rồi..."

Phương Nhục Cuồng cắn môi cô, ngậm lấy lưỡi cô hung hăng mút, quan sát màn mình nuốt chửng nước bọt của cô, vừa hung ác nắn ngực cô, vừa cười chế nhạo, "Không muốn nước tiến vào... vậy là muốn nước tiến vào..."

"Anh... anh đáng ghét..."

"Chẳng phải em thích anh đáng ghét với em hửm..."

"..."

Sự thực chứng minh, đàn ông bề ngoài nghiêm chỉnh đều thích nói chút lời thô tục khi ở trên giường. May mà, Lâm Mân Côi cũng không phải kiểu người thanh cao, lại cảm thấy chính nhân quân tử nói lời thô tục có tư vị riêng.

Cả người nóng hừng hực, mà vật bên dưới kia cứ cọ sát miệng huyết đã hoàn toàn ướt át của cô, làm sao cũng không tiến vào.

Đợi một hồi, Lâm Mân Côi có chút gian nan, không nhịn được nữa, cô chủ động nắm lấy vật kia, nhắm ngay miệng huyết của mình chậm rãi nuốt vào.

Phương Nhục Cuồng hít sâu một hơi, suy nghĩ trên chóc ban đầu đều không còn. Cô vừa non mềm vừa chặt, bên trong bị làm đến mức tràn ngập nước, lại căng mịn mê người thể. Mới vừa tiến vào đã bị cô cắn chặt, không chỉ vậy, giống như cái miệng nhỏ bên trên, phía dưới đang yên đang lành sinh ra vô số cái miệng nhỏ, hút vật thể của anh làm nó càng lúc càng to và cứng rắn.

Nắm phần eo đầy đặn, Phương Nhục Cuồng hung hăng đưa mình vào, mỗi lần đều nhập thật sâu, rất lâu mới chậm rãi rút ra, tiếp tục đợt thứ hai.

Không thể không nói, Lâm Mân Côi cũng đã chuẩn bị kỹ càng từ sớm, Phương Nhục Cuồng mới bắt đầu không bao lâu, cô liền co rụt gót chân, từng trận khuấy đảo như thế, sau đó cô run rẩy tuôn ra dịch thể, ôm Phương Nhục Cuồng run rẩy thành một khối.

Phương Nhục Cuồng bị cảm giác căng chặt bất tỉnh linh tập kích khiến toàn thân gật mình, phần đuôi xương sống chợt phát run. Anh hít sâu một hơi, cảm thấy một dòng dịch thể nóng bỏng tưới lên vật thể của anh, nóng đến mức anh muốn bắn ra.

Lại hít sâu mấy hơi, anh mới tỉnh táo, nắm thắt lưng mềm mại, tiếp tục phần chạy nước rút của mình.

Trong suối nước nóng an tĩnh, vì động tác của đôi trai gái mà văng lên vô số bọt nước.

Bất quá căn phòng đóng chặt, nên chẳng ai chú ý tới khúc nhạc dạo ngắn ấy.

Cho dù chú ý, cũng sẽ hiểu nhầm cười một tiếng.

Lâm Mân Côi không biết đây là lần thứ mấy, chỉ cảm thấy cô đã mềm nhũn vô số lần, dịch thể phun trào hết lần này tới lần khác, song người đàn ông này hình như chưa ra lần nào.

Chẳng phải đàn ông nhịn lâu ngày đều rất nhanh sao? Tại sao lại không đúng với người đàn ông này.

Chân cô rất mỏi, hai tay nằm trên nền gạch men của suối nước nóng mà sát tới mức hơi đau, còn cái miệng bên dưới vì cọ sát trong thời gian dài cũng có chút đau nhói.

Riu rít cầu xin một trận, Lâm Mân Côi xác thực hết cách, vênh mông lên vừa lui vừa đóng cửa. Trong miệng bảo bối cầu xin lung tung một hồi, rất lâu, Phương Nhục Cuồng mới đề bụng dưới của cô, đâm đến chỗ sâu mới hung hăng bắn ra.

Mà lúc đó, Lâm Mân Côi đã mệt lả, nửa người nằm trên bờ suối nước nóng, tạo dáng như xác chết.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Trong lúc mê man, Lâm Mân Côi cảm thấy bên dưới nóng lên. Cô mở mắt nhìn, lại thấy Phương Nhược Cường ghé vào giữa hai chân cô, đang hôn nơi hầu hạ lúc này.

Động tác vừa dâm dăng vừa khó nhịn ấy làm Lâm Mân Côi bỗng dưng nóng bừng, kiềm lòng không đậu lại tiết ít dịch thể xấu hổ. Sau khi được Phương Nhược Cường nếm, mặt mũi của Lâm Mân Côi cũng không nhịn nổi, chống nũa người đứng dậy đẩy người đàn ông cần rõ kia.

"Anh... làm gì thế?"

Phương Nhược Cường ngẩng đầu, mặt không đỏ tím không đập nhanh nghiêm trang nói, "Em bị thương, anh hôn nhẹ cho em."

"..." Lâm Mân Côi giống như cây đuốc sắp cháy rụi. Người này tưởng là lúc còn bé mình bị thương được mẹ hôn nhẹ sao? Hơn nữa có hôn chỗ đó đâu...

Lâm Mân Côi rụt chân, mặt đỏ bừng nhìn Phương Nhược Cường.

May mà, sau khi Phương Nhược Cường lui ra sau, không còn làm càn nữa. Trái lại vào phòng tắm vắt một khăn lông nóng, nhẹ nhàng lau người cho cô, đương nhiên chỗ bên dưới hơi sưng đỏ ấy cũng không tha.

Nhìn ra được, anh có chút tự trách, có lẽ vì sự lỗ mãng của mình. Vừa hôn môi cô, vừa xin lỗi, "Xin lỗi, cô bé của anh, hôm nay anh có chút không khống chế được..."

Lâm Mân Côi mếu máo, ra vẻ uất ức, nhưng trong lòng lại ngọt lịm.

Ở mặt nào đó mà nói, chẳng phải phụ nữ thích đàn ông phát cuồng vì mình à!

Cô thầm nghĩ: Em lại thích đáng về anh không khống chế được ấy.

Bất quá, ngoài miệng Lâm Mân Côi chỉ lẩm bẩm hai tiếng, tỏ ý tha thứ.

Trên phương diện nam nữ, Phương Nhược Cường khá đơn thuần giống như Lâm Mân Côi. Từ mức độ nào đó mà nói, còn không bằng Lâm Mân Côi có chút tâm cơ, nghe Lâm Mân Côi khoan khoái hừ hừ, sức tay càng dịu dàng hơn.

Dưới sự dịu dàng như thế, Lâm Mân Côi được Phương Nhược Cường lau sạch sẽ, thuận tiện còn ôm trở về giường.

Đợi sau khi Lâm Mân Côi đỏ mặt thiếp đi, Phương Nhược Cường cũng hưng phấn đến mức khó mà ngủ được. Sau khi hôn đôi môi đang ngủ say sưa kia, anh vẫn không cam lòng, trèo qua tiếp tục hôn.

Hôn môi cô bé này hình như có thể bị nghiện, "ông chú" Phương Nhược Cường ôm cô giống như ôm con búp bê vài yêu thích, hôn cô hết lần này tới lần khác mất nửa tiếng.

Rất lâu rất lâu sau, cảm thấy môi hơi tê tê, Phương Nhược Cường mới lưu luyến rời đi, trong lòng nói thầm còn nhiều thời gian còn nhiều thời gian, cuối cùng cũng cam tâm tình nguyện ngủ.

Lúc Lâm Mân Côi thức dậy, tứ chi bị quán lấy chặt chẽ. Hai chân cô được bao giữa hai bắp đùi rắn chắc, trên lưng cũng bị một cánh tay ôm chặt vào lòng.

Lâm Mân Côi ngủ khá kính cẩn, đầu như Phương Nhược Cường tràn ngập dục vọng độc chiếm đến thế.

Lâm Mân Côi bị ôm chặt thoáng nghẹn thở, vừa khéo đẩy Phương Nhược Cường ra, lại phát hiện đối phương ôm cô đổi tư thế khác, nhưng vẫn không có ý buông cô.

Anh khoá thân, Lâm Mân Côi có thể cảm giác được trống ngực thông thả mà mạnh mẽ dưới tay, dưới da thịt. Đây là một loại cảm giác hết sức an toàn, đáng lẽ Lâm Mân Côi bị ôm có chút khó chịu, song lúc này cảm thấy kỳ thực cũng không tệ lắm.

Nhìn lại, dưới mắt Phương Nhược Cường có quầng thâm, có lẽ khi đó không biết đã tìm cô bao lâu, còn nghĩ trễ vậy, vừa không có điện thoại, mà anh vẫn tìm được cô, cô có thể cũng chẳng biết mình lượn rất sâu.

Nghĩ vậy, trong lòng Lâm Mân Côi bỗng nhiên ngọt ngào, càng nhìn càng thấy "ông chú" này đáng yêu cực, nhịn không được cúi người hôn môi anh một cái.

Lâm Mân Côi vừa chạm, Phương Nhược Cường tỉnh ngay. Bất quá anh có thói quen lúc ngủ, không chỉ tư thế khoa trương, dục vọng độc chiếm mạnh, mà còn có nỗi bức bối nghiêm trọng lúc rời giường.

Tối qua anh kích động cả đêm vắt vẻo lăm lăm đông môi ôm Lâm Mân Côi thoải mái thiếp đi, không ngờ còn chưa nhắm mắt bao lâu đã bị người ta đánh thức.

Đương nhiên Phuong Nhựt Cường khó chịu, song mắt thấy gương mặt đông đầy yêu thương của Lâm Mân Côi, còn hôn môi anh, Phuong Nhựt Cường chỉ cảm thấy vui vẻ trong lòng, nổi bực bội lúc rời giường gì đó...

Được rồi, anh hoàn toàn không biết nó là cái gì.

Có điều, khi Lâm Mân Côi hôn anh chỉ đơn thuần cảm thấy thích, nên bày tỏ cảm giác thích của mình.

Nhưng cô đâu ngờ, đàn ông vào thời điểm sáng sớm đặc biệt dễ kích động, bất quá đợi Lâm Mân Côi hoàn hồn, chân dài của cô đã bị tách ra, kẹp ngay hông người đàn ông, bị người đàn ông uốn thắt lưng dùng sức va chạm trước sau.

Cảm giác vật đó cọ sát cô không tồi, cảm giác thân thể dính nhau kiểu này Lâm Mân Côi cũng thích.

Vốn dĩ vẫn còn có một chút ý nghĩa "Ồi chào, sáng sớm em chưa đáng răng, có thể rất bẩn rất mất vệ sinh", nhưng cô nhanh chóng không còn ý nghĩ này.

Bị người đàn ông hôn đến mất phương hướng, toàn thân và trái tim đều tâm phục khẩu phục dưới quần tây anh, trong đầu chỉ có sự thâm nhập không ngừng của vật đó vào cơ thể cô, còn những thứ khác, cô đâu nghĩ nổi.

Hai người coi như mới nếm mùi tình dục, nhất là Phuong Nhựt Cường, trước đây chưa từng dính qua tình dục còn có thể nhẫn nhịn, nhưng một khi nếm được tư vị ngọt ngào đẹp đẽ này, anh đâu thể nhịn được.

Sáng sớm hai người lại làm hai lần, ở mặt này Phuong Nhựt Cường bỏ không ít công phu. Có lẽ lần đầu tiên bắn ngay lập tức khiến anh cảm thấy cực kỳ xấu hổ, nên lên đi tìm Đường Tiêu khổ luyện một tháng, làm sao để giữ gìn tinh hoa, làm sao để người phụ nữ thoải mái, rất nhiều rất nhiều nữa...

Không thể không nói, mặc dù gã Đường Tiêu này là cận bã, nhưng quả thực có bản lĩnh khiến phụ nữ một lòng hiến thân.

Phuong Nhựt Cường là một đệ tử tốt, học để ứng dụng thực tế, còn có thể học một biết mười.

Nhưng Lâm Mân Côi thì không được, dần dần cả người tê dại, thân thể vừa nhũn vừa tê, nhanh chóng ôm người đàn ông thành một khối, đầu hàng.

Phuong Nhựt Cường dỗ dành cô nói chỉ làm hai lần, kết quả từ liên tục từ liên tục làm đến đứt quãng, rồi làm đến sắp tới buổi trưa.

Lâm Mân Côi thực sự không chịu nổi nữa, tay miệng cùng sử dụng, rốt cuộc mới khiến đại lão gia hài lòng chịu buông tha cô.

Khi ấy, Lâm Mân Côi chỉ còn lại nửa phần sức.

Sau khi Lâm Mân Côi được Phuong Nhựt Cường thả ra gần như thiếp đi ngay lập tức. Trong lúc mơ mơ màng màng có người giúp cô rửa sạch thân thể, Lâm Mân Côi vốn muốn mở mắt nhìn một cái, song thực sự quá mệt mỏi, chẳng còn tí sức nào để nhấc mí mắt lên, chỉ có thể mặc cho Phuong Nhựt Cường giày vò.

Lần nữa tỉnh lại, Lâm Mân Côi là bị đói tỉnh.

Trong phòng không thấy bóng dáng Phuong Nhựt Cường đâu, Lâm Mân Côi thở phào nhẹ nhõm. Cô cũng không muốn chết trên giường.

Lúc tìm được quần áo mặc vào, Phuong Nhựt Cường lại đẩy cửa vô. Dựa vào lỗ mũi không tịt của Lâm Mân Côi, lập tức ngửi được thứ Phuong Nhựt Cường mang tới chính là thịt thỏ kho cô thích ăn nhất. Bụng Lâm Mân Côi đói cồn cào, cũng không so đo với Phuong Nhựt Cường, bắt đầu động đũa.

Suốt quá trình ấy, Phuong Nhựt Cường chỉ nâng má, ở một bên ngắm cô ăn.

Lâm Mân Côi bị nhìn lên đến mức hoảng sợ, "Anh... anh nhìn em làm chi?"

"Không có chi hết, chỉ muốn nhìn thôi."

Chắc đàn ông được ăn no sẽ có tâm trạng rất tốt, giống như Phuong Nhựt Cường hiện tại.

Lâm Mân Côi vốn bị ánh mắt càn rỡ nhìn tới nổi toàn thân nóng lên từng trận, nhưng cảm giác có nhiều hơn nữa cũng không chống được cơn đói cồn cào, nên mặc kệ anh có nhìn hay không, dù sao Lâm Mân Côi đói bụng, muốn ăn gì đó.

Vì vậy, mặc xác Phuong Nhựt Cường, Lâm Mân Côi cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Cô làm vận động nhiều, sáng sớm lại chưa ăn cơm, nên ăn liên tục hai chén cơm mới dừng lại.

Mà Phuong Nhựt Cường, vẫn nhìn cô, khóe miệng ngậm lấy nụ cười, nụ cười ấy cũng khiến Lâm Mân Côi hơi sợ hãi.

"Anh, anh có thể đừng nhìn em như thế không?"

"Được." Phuong Nhựt Cường đồng ý, nhưng ánh mắt lại không dời đi.

Nhất thời Lâm Mân Côi thoáng thẹn quá hóa giận, "Chẳng phải anh đồng ý không nhìn em nữa sao?"

Phuong Nhựt Cường trả lời nghiêm trang, còn rất có lý.

"Anh đồng ý rồi, cơ mà nó giống bên dưới của anh, đối mặt với em, cuối cùng anh không nhìn được!"

"..."

Một bữa cơm ăn dài đằng đẳng lại gian nan, nhưng rốt cuộc cũng ăn xong.

Lúc này, Lâm Mân Côi mới có thời gian ra khỏi khách sạn suối nước nóng. Vì mới vào thu, nên khí trời mát mẻ, còn có chút lãng gát, nên thời tiết hơi oi bức.

Song ở đây lại khá mát mẻ.

Lâm Mân Côi mặc áo tay ngắn cảm thấy hơi lạnh.

Trên người chột ảm áp, Phuong Nhựt Cường khoác một tấm chăn cho cô, thấy cô kinh ngạc, anh từ phía sau chen tới, ôm lấy cô, cầm đặt bên cổ cô, khẽ cười, dịu dàng nói: "Trong núi hơi lạnh, cần thận cảm lạnh đó."

Nhiệt độ trên núi quả thực thấp hơn nội thành, thảo nào rất nhiều người tới đây nghỉ hè.

Lâm Mân Côi cảm thấy cuộc sống như vậy cũng không tệ lắm, khách sạn này rất lớn, xung quanh một mảng xanh um tươi tốt, tí mí nghe còn có tiếng chim kêu.

Nơi này có lẽ phải thêm mấy năm mới bằng thành thị.

Tầng trệt khách sạn này cũng chẳng cao, hành lang dài bao bọc tường rào xám mang phong cách cổ xưa, chỗ Lâm Mân Côi ở là lầu ba – tầng bao quát nhất, đứng từ xa nhìn, cửa chính đậu không ít xe, có vài người bước ra, nhưng lại có rất nhiều người tiến vào.

Xem ra, làm ăn không tồi.

Ở chỗ này thực sự có thể thả lỏng tâm tình, bất quá nghĩ đến cục diện rối rắm trong nội thành, Lâm Mân Côi khó tránh khỏi uất ức.

Lại nghĩ tới cô chuẩn bị nhiều thế, vậy mà không chinh được Phuong Tử Quân, nhìn không được có chút nản lòng.

"Sao vậy?"

Lâm Mân Côi hít sâu một hơi lắc đầu: "Đúng rồi, tối hôm đó vừa khéo thế, sao có người gọi điện cho ba em, có phải là anh giờ trò không?"

"Cô bé của anh quả nhiên thông minh." Phuong Nhựt Cường cười hơi gian xảo, tiện thể còn liếm tay Lâm Mân Côi một cái, nói, "Ăn hiếp người của anh, đương nhiên phải dạy dỗ một chút."

"Có điều..." Lâm Mân Côi hơi buồn bã, "Ba em không đồng ý cho em và hấn ly hôn, còn đánh em một bạt tay..."

Trong lúc Lâm Mân Côi thuật lại chuyện cũ đau lòng lúc đó, không nhìn thấy ánh mắt Phuong Nhựt Cường lóe lên ý lạnh khi nghe Lâm Kiến Quốc đánh cô một bạt tay.

"Có phải em rất vô dụng không? Chắc ba em bị hấn nắm nhựt điểm, nên giờ em còn chưa thể ly hôn với hấn."

Dù sao Lâm Mân Côi chỉ mới hai mươi ba tuổi, đường đời trôi chảy, thành thật mà nói Phuong Tử Quân coi như vấp ngã lớn nhất suốt nhiều năm qua của cô, tuổi trẻ ngông cuồng, lúc gặp chướng ngại khó tránh khỏi có chút ảm ức. Trái lại, Phuong Nhựt Cường cười như định liệu trước.

"Ngoan, đừng sợ... muốn làm gì, thì cứ làm... anh sẽ ở phía sau giúp em..."

Phuong Nhựt Cường hôn cắn cổ trắng nõn của cô bé, dần dần thân thể nóng lên, vừa liếm hôn cổ, vừa cắn lỗ tai xinh xắn đáng yêu, giọng anh từ từ trở nên cấp thiết, nhưng lời nói hơi lạnh lùng.

"Huống chi, cứ buông tha hấn như thế, em thực sự cam lòng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Lâm Mân Côi không phải người thích đầu đá, nhưng xấu ở chỗ Phuong Từ Quân, chẳng những lừa tiền lừa sắc, máu chó là còn lừa cả mối tình đầu của cô. Mặc dù Phuong Từ Quân chưa từng thích Lâm Mân Côi, nhưng một năm này Lâm Mân Côi từng bỏ ra sự thật lòng.

Nghĩ đến những cố gắng trong một năm qua chỉ đổi lấy sự lừa dối, Lâm Mân Côi không còn cách nào nhìn được. Như lời Lâm Mân Côi nói, loại người như Phuong Từ Quân ở xã hội này đâu đâu cũng có.

Cô tự hỏi, vì sao những kẻ tiểu nhân ấy có thể vui vẻ sống càng ngày càng tốt chứ, có lẽ có dạng phụ nữ yếu đuối như cô tồn tại.

Về tâm lý, Lâm Mân Côi không muốn nhìn nữa. Cho dù cá chết lưới rách, cũng quyết không để Phuong Từ Quân tiếp tục ung dung. Cô muốn Phuong Từ Quân ném mùi vị bị lừa dối, cũng muốn hấn mất đi tất cả. Cô muốn cả đời này của hấn đều không quên bài học này, tốt nhất làm hấn ngã xuống vực sâu, cả đời không thể bò dậy.

Trong đầu Lâm Mân Côi nghĩ đến vô số khả năng. Nhưng lại không ngờ, tạm thời cô đầu không lại Phuong Từ Quân.

Tất cả ý tưởng hay ho ấy chung quy chỉ là ảo tưởng, cuối cùng Lâm Mân Côi ừ ừ.

"Không cam lòng thì sao chứ? Hiện tại ba em đang đứng về phía hấn, em muốn đầu cũng đầu thể làm gì... Đây... dừng..."

Phuong Nhược Cuồng mút vành tai nhỏ của Lâm Mân Côi, vừa nghe cô nói thế, cảm thấy tính cách của cô gái này quả thật đáng yêu chết đi được.

Vốn với bản lĩnh của anh hoàn toàn có thể tốc chiến tốc thắng hạ gục Phuong Từ Quân, nhưng ngẫm lại, còn không bằng để Lâm Mân Côi tự mình thực hiện.

Dù sao con người từng nếm trải mới không có tiếc nuối, đời người từng có thất bại mới biết quý trọng và trưởng thành. Tự mình gặt hái thành quả mình muốn mới hoàn mỹ nhất.

Bất quá...

Về phần anh à...

Có thể ở phía sau màn làm quân sư quật mọ cho cô

"Dừng sợ, anh sẽ giúp em. Đóa hoa nhỏ của anh... Em muốn làm gì, anh cũng đều giúp em... Dừng sợ..."

Trong khi bên này Lâm Mân Côi và Phuong Nhược Cuồng đều có đêm xuân hàng ngày, Phuong Từ Quân ở nhà lại sống không được tốt lắm.

Bề ngoài Lâm Kiến Quốc đứng về phía hấn, nhưng Phuong Từ Quân biết, trên đời này không có bạn bè vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn. Dù sao Lâm Mân Côi cũng là con gái Lâm Kiến Quốc, hơn nữa lần này lại xôn xao dư luận như vậy. Lâm Kiến Quốc có thể dễ dàng tha thứ cho hấn là vì trong tay hấn có nhược điểm của Lâm Kiến Quốc.

Không thể tiếp tục kéo dài được nữa, phải tìm một chỗ dựa lớn hơn, vững chắc hơn.

Phuong Từ Quân đánh chủ ý lên người Phuong Nhược Cuồng, nhưng số điện thoại Cuồng để lại luôn là trợ lý nhận, bên kia khi trợ lý nhận điện thoại của hấn cũng chỉ mãi một câu.

"Phuong tổng chúng tôi tạm thời không ở Nghi Châu, mời ngài gọi lại sau"

Điều này làm Phuong Từ Quân hơi nhụt chí, trong khoảng thời gian này tuyệt đối là năm tháng tối tăm nhất trong cuộc đời hấn.

Vợ bỏ đi, bố vợ thấy mặt lần nào là đen mặt lần đó hấn cũng không dám hẹn Lâm Thanh Thiển. Người trong cơ quan trước mặt hấn toàn cười hi hi, song lại ở sau lưng bàn tán âm ỉ. Những lời muốn nói cần khó nghe cỡ nào thì khó nghe cỡ nấy.

Nhất là thứ hai vừa rồi, Lâm Kiến Quốc vì một chút chuyện nhỏ mà gọi hấn vào phòng mắng té tát. Lão già không có tố chất đó, căn bản chỉ mượn đề tài để nói chuyện mình. Trung khí mười phần, rống đến mức toàn bộ tòa cao ốc chính phủ đều biết.

Nhưng Phuong Từ Quân không dám cãi lại, chỉ có thể khúm núm, cuối cùng lúc ra khỏi cửa, gương mặt đẹp trai đã đỏ ngầy. Cuộc sống kiểu này hấn chịu đủ rồi.

Phuong Từ Quân tức anh ách đá thùng rác, tay nắm thành quyền hung hăng đập lên tường, cơn đau khiến hấn từ từ tỉnh táo lại.

Hấn đã hi sinh hôn nhân, hi sinh tôn nghiêm để đổi lại tình cảnh hôm nay, muốn hấn buông tha à, không có cửa đâu.

Mọi người nói nuốt được đau khổ mới là người trên người, kẻ có thể cười đến phút cuối cùng mới là kẻ thành công. Ngay cả khi hàng lang lục tục người qua lại nhìn hấn bằng ánh mắt kinh ngạc, Phuong Từ Quân cũng không thèm quan tâm đồng thời còm mím cười.

Hắn nhất định có thể đi tới cùng, Cuộc đời của Phương Tử Quân hẳn sẽ không gặp xui xẻo mãi! Một ngày nào đó hẳn sẽ bắt người nhà họ Lâm trả cái giá thật lớn. Bất kể là Lâm Kiến Quốc hay Lâm Mân Côi.

Nhưng ở cơ quan bức bối không phải là điều đáng sợ, mà đáng sợ là Trương Ngọc đã về. Bà ta không thấy Lâm Mân Côi ở nhà, nhin không được hùng hổ cho một trận.

Lúc đầu bà ta vẫn chưa biết chuyện tốt con trai mình làm, còn mang đặc sản thôn quê đi tặng cho Lâm Kiến Quốc.

Bà ta không tốt với Lâm Mân Côi nhưng rất nịnh bợ Lâm Kiến Quốc. Dù sao cũng là thủ trưởng của con trai mình, nắm giữ sống chết của nhà bọn họ.

Nhưng khác với trước kia, Lâm Kiến Quốc xa cách bà ta. Thậm chí còn đóng cửa tiền khách.

Trương Ngọc không phải kẻ ngu. Sau khi hỏi thăm mới biết con trai mình có người phụ nữ khác ở bên ngoài.

Đều là phụ nữ, tội tình gì phải làm khó nhau. Theo lý thuyết, người chồng ngoại tình, thì là phụ nữ chắc chắn sẽ cảm thông cho người vợ.

Nhưng Trương Ngọc không phải người như thế, tuy bà ta là phụ nữ, nhưng vẫn là mẹ chồng của Lâm Mân Côi, mẹ ruột Phương Tử Quân. Bà ta không ưa Lâm Mân Côi lâu rồi, người đã béo còn lười, hay cãi lại bà ta.

Trong mắt bà ta, Phương Tử Quân lên phen với hồ ly tinh ở bên ngoài hoàn toàn là lựa chọn sáng suốt. Dựa vào cái gì, Tử Quân phải chịu đựng loại phụ nữ như Lâm Mân Côi.

Có điều Lâm Mân Côi không về, với tin đồn bên ngoài, thậm chí buổi tối, các bà trong tiểu khu không muốn tập nhảy với bà ta nữa.

Dần dà, Trương Ngọc cũng tức giận. Tóm lấy Phương Tử Quân oán giận.

"Tử Quân, con điếm Lâm Mân Côi kia rốt cuộc đang ở đâu? Còn chưa về nữa! Suốt ngày chạy loạn ở bên ngoài!"

Phương Tử Quân ở ngoài lại bị bẽ mặt, buổi chiều tan tầm về sớm bị Lâm Kiến Quốc bắt được, dạy dỗ ngay tại trận một hồi.

Hắn vốn đang tức giận, nghe Trương Ngọc nhắc tới Lâm Mân Côi hẳn càng điên hơn

"Sao con biết chứ! Còn nữa mẹ có thể đừng nhắc tới cái người đó không..."

Trương Ngọc thấy vẻ mặt của Phương Tử Quân không tốt, cũng biết không thể chco5 giận con trai cưng của mình. Nhưng nghĩ đến mọi người ở tiểu khu cô lập nhà bọn họ, trong lòng cảm thấy không thể tiếp tục như thế nữa

"Không được... Tử Quân, mẹ biết con rất oan uổng, nhưng tiếp tục hoài vậy không phải là cách, phải để Lâm Mân Côi về nhà..."

Suy nghĩ của Trương Ngọc rất đơn giản, việc xấu trong nhà không thể truyền ra, Lâm Mân Côi làm thế dứt khoát làm mất mặt nhà họ Phương bọn họ.

Loại phụ nữ này, cho dù Phương Tử Quân muốn Trương Ngọc cũng không thừa nhận

Thấy Trương Ngọc không vừa lòng cũng không buông tha, Phương Tử Quân càng thêm bức bối. Ly nước đang cầm ném mạnh xuống đất, cuối cùng Trương Ngọc cũng im lặng

"Mẹ có thể bớt phiền chút không! Con đã nói là con không biết...Cô ta ở đâu sao con biết được! Tốt nhất là chết luôn ở ngoài đi!"

Sau khi sự việc xảy ra đương nhiên Phương Tử Quân từng liên lạc với Lâm Mân Côi nhưng lúc đầu Lâm Mân Côi còn ngắt điện thoại của hắn, cuối cùng thì dứt khoát tắt máy

Giờ không biết đã đi đâu

Vì lòng riêng, Phương Tử Quân độc ác nghĩ tốt nhất người phụ nữ đó chết luôn ở ngoài

Trương Ngọc thấy Phương Tử Quân tức giận cũng không dám nói tiếp

Ít ra không dám nói thẳng, bà ta vào bếp, sau khi thu dọn sạch sẽ mãnh vờ thủy tĩnh, nhìn về mặt Phương Tử Quân vẫn còn căm hận, nhin không được ngồi bên cạnh hắn nói: "Tử Quân, con nói cho mẹ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Có thể xảy ra chuyện gì? Kỳ thực Trương Ngọc đã biết rõ đây là sự việc rất đơn giản, Phương Tử Quân ăn vụng ở bên ngoài

Nhưng Trương Ngọc cảm thấy con trai bà ưu tú thế, có thể mắc chút sai lầm nhỏ nhỏ này chắc chắn tại Lâm Mân Côi

Phương Tử Quân phát tiết xong, từ từ bình tĩnh lại

Đối với người mẹ luôn ở bên cạnh hắn, nuôi lớn hắn khôn, Phương Tử Quân biết thái độ ban nãy của mình là quá kích động

Vì vậy mềm giọng xin lỗi, "Xin lỗi mẹ"

Đã lâu không nghe Phương Từ Quân gọi mẹ, trái tim Trương Ngọc nhất thời mềm nhũn, viền mắt không kiềm được cay cay.

"Con ngoan, không sợ... Từ Quân của chúng ta là tốt nhất, có mẹ ở đây sẽ không để cho con chịu uất ức..."

Phương Từ Quân thoáng cảm động. Trên đời này vĩnh viễn chỉ có mẹ là tốt nhất. Trong lòng hấn trầm tĩnh hẳn, nhưng phải nói sao với mẹ chuyện hấn đi ăn vụng đây.

Do đó, hấn bắt đầu động não, nếu Lâm Mân Côi có thể làm hấn thân bại danh liệt, tại sao hấn không thể để Lâm Mân Côi thân bại danh liệt luôn.

Hấn giả vờ thờ dài một hồi, nói: "Mẹ, con không cố ý... Mẹ không biết đâu, sau khi con và cô ta kết hôn, con nhường nhịn cô ta đủ điều, làm gì con cũng nghĩ đến cô ta... Nhưng con cũng là đàn ông... cô ta không cho con chạm vào... Lâm Thanh Thiện lại thích con thế... Lúc đó con không kiềm chế nổi..."

Phương Từ Quân ngập ngừng nói, nhưng thoáng chốc Trương Ngọc sang tở.

Lâm Mân Côi, con điểm đáng chết này, ở nhà bắt nạt bà ta đủ rồi, còn bắt Từ Quân bọn họ chịu ầm ức.

"Con đàn bà đề tiện ấy! Rõ ràng là lỗi của nó, giờ lại đổ hết lên người con! Đúng là..."

Trương Ngọc tức giận bất bình, hấn không thể xông ra ngoài thuyên bố với thiên hạ, sự việc này không liên quan đến Từ Quân bọn họ, đều tại Lâm Mân Côi không làm tròn nhiệm vụ của người vợ.

Phương Từ Quân cũng biết tính Trương Ngọc, mới nghe hấn nói đã tin thật.

Thấy vẻ mặt bà ta căm hận, hấn không thể ra ngoài đánh trống khua chiêng tuyên truyền. Phương Từ Quân kéo Trương Ngọc lại, "Mẹ, chuyện này mẹ đừng để ý nữa. Vốn Lâm Kiến Quốc vì chuyện này mà ngăn cách với con, nếu loan tin con gái ông ta không cho chồng chạm vào, ông ta chắc chắn sẽ đoán được do con nói... Đến lúc đó, con càng phiền phức hơn."

Phương Từ Quân vừa nói xong, Trương Ngọc cũng tỉnh táo lại, nhưng vẫn rất tức giận bất bình.

"Cứ bỏ qua như thế sao? Từ Quân...con trai của mẹ, thực sự uất ức con rồi."

Phương Từ Quân kéo tay Trương Ngọc, vẻ mặt nhẫn nhịn, "Mẹ, con chỉ hy vọng cả nhà ta sống tốt một chút... Cho nên mẹ đừng lo lắng nữa... Cả nhà chúng ta nhất định sẽ tốt đẹp thôi..."

Giờ phút này, trong mắt Phương Từ Quân tràn ngập lòng tin, Trương Ngọc cảm thấy vô cùng ấm áp và thỏa mãn chưa từng có.

Đồng thời, vào giờ phút này, bà ta càng thêm oán hận Lâm Mân Côi đang ở nơi xa.

Hắt xì...

Ở nơi xa, Lâm Mân Côi đang nằm trong lòng Phương Nhược Cường hắt hơi một cái.

"Lạnh à?" Người đàn ông săn sóc lập tức kéo chăn lại, đắp kín cả người cho Lâm Mân Côi.

Trong lòng Lâm Mân Côi ấm áp, sao thân thể lạnh nổi. Cô kéo tay Phương Nhược Cường suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói:

"Nhược Cường... Chúng ta không thể tiếp tục như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Một giây trước còn ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, một giây kế tiếp trong lòng Phương Nhược Cường đón một trận gió lạnh can quét.

"Hoa nhỏ, em nói cái gì?"

Thấy Phương Nhược Cường ngẩng đầu lên, vẻ mặt tràn ngập khiếp sợ và mất mát không nói nên lời, trái tim Lâm Mân Côi thoáng ngọt lịm, thì ra người đàn ông này quan tâm cô đến thế.

"Không phải, không phải như anh nghĩ đâu. Em là muốn... ly hôn với Phương Từ Quân, tuy rằng chúng ta bắt đầu không bình thường, nhưng em... không

muốn anh uất ức."

Muốn công khai với anh, muốn anh đường đường chính chính làm người đàn ông của cô.

Trái tim Phương Nhược Cường như mây xanh xệ chạy, lúc lên lúc xuống, anh luôn là người thông minh phản ứng nhanh, lại có thể mất một lúc mới phản ứng kịp.

"Hoa nhỏ muốn chịu trách nhiệm với anh sao?"

Lâm Mân Côi hơi đỏ mặt, nhưng vẫn can đảm gật đầu.

"Đúng thế, em không hy vọng cả đời anh chỉ làm người đàn ông bí mật, em không muốn anh chịu uất ức vậy. Anh tốt đẹp thế... càng xứng đáng điều tốt đẹp hơn."

Ai nói chỉ có phụ nữ mới thích lời ngon tiếng ngọt, đàn ông không thích à?

Đường Tiêu nói cho Phương Nhược Cường biết, đối với phụ nữ, uy lực của lời ngon tiếng ngọt không thua kém gì kim cương. Nhưng Đường Tiêu không nói, định lý ấy cũng có tác dụng với đàn ông. Lúc này Phương Nhược Cường chỉ có thể dung tên anh để hình dung. Mừng rỡ như điên [1]

[1] Mừng rỡ như điên, hán việt là Hân Hi Nhược Cường.

Hơn nữa, đàn ông thể hiện sự vui vẻ hưng phấn thực sự không khác phụ nữ cho lắm. Động lòng tất nhiên cũng động tình.

"Này... em còn chưa nghỉ ngơi xong mà..."

Lâm Mân Côi bất giác phát hiện hai bàn tay to tà ác kia lại thăm dò xuống phía dưới của cô, nhất thời cô giật mình một cái. Người này không muốn sống nữa à, còn làm tiếp, anh có thể bị hư thận không?

Lâm Mân Côi nghe mấy bác gái buôn chuyện nói, mặt này của đàn ông cũng giới hạn, nếu miệt mài quá độ, chắc chắn sẽ chết sớm đấy. Nắm cái tay kéo hạt châu mềm kia của Phương Nhược Cường, Lâm Mân Côi đỏ mặt.

"Đừng vậy mà..." Nhưng đàn ông trong lúc tràn đầy sắc dục đâu cho phép từ chối.

Lâm Mân Côi vĩnh viễn không biết lời nói ấy có ý nghĩa gì với Phương Nhược Cường. Anh luôn hy vọng tình cảm đến từ hai phía, mà anh lại trùng trùng điệp điệp với cô, nhưng anh chưa từng nghĩ tới Lâm Mân Côi sẽ đáp lại. Chủ yếu là đáp lại nhanh thế.

Sự thỏa mãn, vui vẻ và hạnh phúc sắp nhấn chìm anh. Trong chớp mắt, chỉ có sự hưng phấn chiếm lấy mới có thể thỏa mãn anh, còn lại anh đều không nghe lọt. Mấy phen giãy giụa của Lâm Mân Côi đều bị Phương Nhược Cường cưỡng chế, đàn áp. Người này ở trên giường thay đổi rất nhiều, khi thì dịu dàng khi thì bá đạo, nhưng đã thích một người, thì bất kể người ấy ra sao cô đều thích hết. Nhất là người này, mặc kệ dùng thủ đoạn gì miễn có thể làm bạn thoải mái, quá trình diễn ra như thế nào, không còn quan trọng nữa.

Lúc này đây, tay Lâm Mân Côi để bên dưới, lại không phòng thủ bên trên. Cặp nhũ đầy đặn bị nhào nặn thành đủ hình dạng tùy ý. Lâm Mân Côi kinh ngạc kêu một tiếng, bỏ tay che chắn bên dưới ra, Phương Nhược Cường lập tức chen vào, đè cô ra, trực tiếp sờ soạn nơi mềm mại trơn trượt, hết vào rồi ra.

Trước đó hai người làm xong không bao lâu, hơn nữa Lâm Mân Côi miễn cảm nhiều nước, Phương Nhược Cường vừa chạm vào, lập tức thủy triều cuộn cuộn. Cho nên lúc này tuy rất căng chặt, nhưng coi như nuốt thuận lợi.

Có điều, Phương Nhược Cường sáng khoái, song Lâm Mân Côi lại khổ. Cô bị xếp thành tư thế nằm quỳ, tư thế này khiến cô có cảm giác không an toàn, hơn nữa đối phương càng vào sâu, cô bị va chạm đến mức hôn vĩa lên mây, nhưng đối phương vẫn còn rảnh một tay vân vê hạt châu mềm của cô.

Kích thích lớn thế này ai có thể chịu nổi.

Trải qua quá trình luân phiên co thắt, Lâm Mân Côi nhũn thành một khối, rúc người nằm sấp trong chăn, không nhúc nhích nữa. Lúc này, Phương Nhược Cường nhu tình mật ý, ôm lấy lưng Lâm Mân Côi vào lòng, hôn môi cô, xoa cơ thể mềm mại của cô, muốn bao nhiêu ngọt ngào thì có bấy nhiêu.

Hai người giằng co sắp đến chạng vạng, thể xác và tinh thần Lâm Mân Côi chưa từng biết cái gì gọi là miệt mài quá độ như vậy. Cuối cùng cũng tự thể nghiệm biết rồi.

Lúc cô tỉnh lại, sắc trời bên ngoài đã mờ mờ tối. Ở đầu giường bật một ngọn đèn nho nhỏ, Phương Nhược Cường tựa vào đầu giường, lẳng lặng nhìn cô.

Bị ánh mắt ấy nhìn, Lâm Mân Côi chợt nhớ lại sự điên cuồng của hai người, lập tức đỏ mặt. "Anh không ngủ sao?"

Phương Nhược Cường lắc đầu, "Ngắm em, ngủ không được."

Lâm Mân Côi rụt người, bị anh nhìn tới nỗi hơi nóng lên, nhưng đáng vẻ kia của anh, vừa chân thành, vừa hạnh phúc, khiến cô lại muốn nói chuyện tiếp với anh.

"Sao thế? Tại sao không ngủ được?"

Phuong Nhựt Cường lại gần hôn môi cô.

"Hoa nhỏ của anh đẹp quá, anh không nỡ ngủ mất, từng giờ từng phút đều luyến tiếc."

Sau khi hai người xác định quan hệ với nhau, cho dù lời ngon tiếng ngọt cỡ nào cũng có thể nói ra. Đồng thời còn rất thuận miệng.

Triền miên một hồi, Phuong Nhựt Cường dẫn Lâm Mân Côi ra ngoài ăn cơm. Hai người đã đi gần một tuần, ngày nghỉ của Lâm Mân Côi cũng sắp kết thúc. Kỳ thực tính cách cô vốn rất cứng cỏi, sau khi xác định việc gì, cô sẽ quyết tâm kiên trì đi làm. Ví dụ như ly hôn với Phuong Tử Quân, ví dụ như yêu Phuong Nhựt Cường.

"Em quyết định rồi, trở về Nghi Châu sẽ ngã bài...Em mặc kệ ba em nghĩ sao... Dù gì em cũng đã quyết..."

Lần này, Phuong Nhựt Cường cũng tán thành, "Được, em cứ làm việc của em, anh sẽ giúp em, yên tâm tất cả đã có anh."

Chẳng qua, khiến Lâm Mân Côi không ngờ là, suy nghĩ của cô đơn giản lắm, biến hành động thành thực tế, thực ra là một chuyện rất khó khăn.

Buổi tối cuối tuần, Lâm Mân Côi về nhà. Rõ ràng Trương Ngọc và Phuong Tử Quân không ngờ Lâm Mân Côi trở về, nét mặt cả hai đều kinh ngạc. Nhưng, bọn họ phản ứng rất nhanh.

Trương Ngọc tất nhiên khó chịu, hùng hùng hổ hổ, song bị ánh mắt của Phuong Tử Quân ngăn lại.

"Mẹ, mẹ vào trong trước đi, con và Lâm Mân Côi có chuyện cần nói với nhau."

Lâm Mân Côi cũng cười, nói tiếp: "Đúng lúc, tôi cũng có lời muốn nói với anh."

Hai vợ chồng bằng mặt không bằng lòng chọn cách đàm phán trong phòng ngủ. Vì Lâm Mân Côi không muốn ở phòng khách trống trải. Nơi nào trống trải đều khiến cô không có cảm giác an toàn.

Vào phòng ngủ, Lâm Mân Côi tắm rửa một cái, nhân tiện cân nặng. Cừ thật, đã 49kg, nhìn bản thân trong gương so với lúc mới kết hôn giống như biến thành một con người khác, thậm chí đôi mắt u ám trước kia bây giờ cũng rực rỡ.

Mặc kệ thế nào, Lâm Mân Côi rất hài lòng với thay đổi hiện tại. Phuong Tử Quân cũng hơi ngạc nhiên trước sự chuyển biến của Lâm Mân Côi.

Một tuần không gặp, Lâm Mân Côi hình như còn gầy hơn lúc đi. Trên mạng có nói cô gái béo nào cũng có khả năng tiềm tàng hết, Phuong Tử Quân phải thừa nhận điều đó.

Mặc dù Lâm Mân Côi còn đầy đặn, nhưng là đầy đặn một cách hấp dẫn. Nhìn còng eo nhỏ mảnh khảnh kia kia, còn bộ ngực đầy đặn cũng làm Phuong Tử Quân hơi động lòng. Có lẽ, phụ nữ như Lâm Mân Côi cũng không tệ.

"Mân Côi, cuộc sống gần đây của em thế nào? Xin lỗi, là anh không tốt. Em đánh anh cũng được... mắng anh cũng được... nhưng đừng tự làm khổ mình..."

Phuong Tử Quân còn muốn giả vờ làm người đàn ông tốt, một người chồng tốt lắm đường biết quay về. Có điều, Lâm Mân Côi hoàn toàn không mắc bẫy.

Nhìn Phuong Tử Quân, cô lạnh lùng mỉm cười, nhẹ nhàng nói: "Tự làm khổ mình? Không, tôi chưa bao giờ tự làm khổ mình cả... Phuong Tử Quân, tôi về là để báo cho anh biết tôi muốn ly hôn với anh..."

Phuong Tử Quân ngây ngẩn cả người, hẳn chưa từng nghĩ đến có tầng quan hệ với Lâm Kiến Quốc, Lâm Mân Côi còn muốn trở mặt với hắn.

"Mân Côi, phía ba bên kia..."

"Phía ba bên kia là việc của ông ấy, anh muốn hủy hoại ông ấy, thì có hậu quả gì tự anh gánh lấy, tôi với anh đều là người thông minh, cũng là người văn minh, tôi tin rằng chia tay trong bình yên là cách tốt nhất..."

Lẽ trước bình sau, đây là cách của Lâm Mân Côi. Cô đoán Phuong Tử Quân sẽ không đồng ý, tất nhiên hắn cũng không đồng ý thật.

"Mân Côi, một ngày vợ chồng trăm năm ân nghĩa, anh thừa nhận trước kia là anh sai, nhưng giờ anh muốn sửa sai, em đừng như thế có được không...Mân Côi, coi như anh cầu xin em"

Phuong Tử Quân cầu xin, không có con cá lớn Lâm Mân Côi, đòi này của hắn đi tong.

Lâm Mân Côi lại cười, "Phuong Tử Quân, đừng nghĩ tôi là kẻ ngốc. Trước kia không thấy rõ bộ mặt thật của anh, không có nghĩa là hiện tại tôi vẫn không nhìn rõ. Anh và Lâm Thanh Thiên vụng trộm lâu rồi, thực sự cho rằng tôi ngu lắm sao?"

Tươi cười từ từ biến thành cười khẩy, Lâm Mân Côi tiếp tục nói: "Tôi đã viết đơn ly hôn, nếu anh cố ý không ly hôn, vậy cũng được, chúng ta ly thân sau

hai năm, sau khi ly thân hai năm là đơn tự động có hiệu lực..."

"Cô..."

Phương Từ Quân bị từ chối triệt để, từ thể xác tinh thần cho đến mặt mũi đều không nén được giận, đang chuẩn bị trở mặt

Lâm Mân Côi còn nói thêm: "Còn nữa, tôi phải nói rõ ràng. Lúc đó, căn hộ này là mẹ tôi mua, nhà anh chỉ bỏ ra hai vạn phí trang trí, sau đó, tiền lễ hỏi cũng do tôi lên ra thêm... Do đó Phương Từ Quân, khi ly thân, mời anh dẫn theo bà mẹ bụng dạ hẹp hòi của anh cút khỏi nhà tôi!"

Đây là lần đầu tiên, Lâm Mân Côi nói thẳng với Phương Từ Quân.

Cũng giờ phút này Phương Từ Quân mới hiểu, Lâm Mân Côi không phải dạng phụ nữ yếu đuối, ngu xuẩn như hắn nghĩ.

Trước kia, hắn thấy Lâm Mân Côi mới bước ra xã hội, ăn nói còn chút trẻ con ngây thơ, hơn nữa chưa từng yêu đương, mấy thử kết hôn này, kể cả lễ hỏi, trang trí phòng ốc... v.v..., đều do cô sắp xếp, ắt hẳn không có chuyện gì to tát. Song, hắn không ngờ, Lâm Mân Côi không phải không biết, mà là đều để trong lòng.

Trên thế giới này làm gì có phụ nữ ngu xuẩn chứ, chỉ có loại phụ nữ bị tình yêu che mờ hai mắt thôi.

Mới nghĩ thế, Phương Từ Quân cũng hơi hận Lâm Mân Côi. Mưu tính thâm trầm vậy, có chỗ nào đơn thuần đáng yêu như Lâm Thanh Thiên đâu.

Sau khi Lâm Mân Côi nói xong, trong lòng vô cùng sáng khoái. Thậm chí khi cô mở cửa, thấy Trương Ngọc đang nghe lén còn nở nụ cười.

Trương Ngọc vốn sốt ruột, bị Lâm Mân Côi cười, nhất thời thẹn quá hóa giận.

"Con diên này! Đồ con diêm đáng chết! Dám làm thế với Từ Quân! Cũng không nhìn lại mình xem có làm tròn nghĩa vụ của người vợ không... Cô còn trách chồng mình... Cô là con diêm đáng chết!"

Lâm Mân Côi bị mắng một trận, cảm thấy lời nói của Trương Ngọc hơi kỳ lạ. Nhưng cô không suy nghĩ nhiều, chỉ bước vào phòng bếp.

"Dù gì tôi cũng nói hết rồi. Tôi cho mấy người một tuần để mấy người dọn ra ngoài... Nói cách khác, đừng tách tôi trở mặt..."

"Con diêm này! Mày tưởng mày uy hiếp được tao hả? Tao cho mày biết... Tao... tao sẽ... Đúng, mày dám làm thế với Từ Quân, tao sẽ đến cơ quan mày nói... Mày là con diêm, không cho chồng chạm vào... Là một con đàn bà vô dụng! Tao sẽ chống mắt lên nhìn xem còn ai cần mày không!"

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Trương Ngọc tức đến mức nói không lựa lời, Lâm Mân Côi cũng không phải kẻ ngu, lập tức hiểu ngay tên tiểu nhân Phương Từ Quân đó đã đổi trắng thay đen ở trước mặt Trương Ngọc.

Có điều, đi đến nước này rồi, cô cảm thấy tranh cãi với bọn họ chỉ tổ làm giảm giá trị của mình. Cho nên không cần nhiều lời vô nghĩa, dù sao kết quả đều như nhau.

"Tôi không muốn cãi cọ với bà, dù gì kết quả đều như nhau. Mọi người chia tay trong yên bình, nếu nhất định phải làm ầm ĩ khó coi, tôi cũng sẽ không từ bỏ ý định."

Lâm Mân Côi không sợ Trương Ngọc, chuyện đã đến nước này, cô còn gì phải sợ chứ.

Trương Ngọc bị đốp chát lại đang định nhào tới, lúc này Phương Từ Quân sợ làm lớn chuyện, vội vàng xông ra ngăn cản.

"Mẹ... Mẹ vào trước đi... Chuyện ở đây cứ để con xử lý."

Nhưng có thể xử lý thế nào? Mặc kệ Phương Từ Quân cầu xin, thề thốt ra sao, Lâm Mân Côi vẫn kiên quyết ly hôn.

Cuối cùng, Phương Từ Quân hết cách, đành đưa cứu binh Lâm Kiến Quốc tới.

Quả nhiên, ngày hôm sau Lâm Mân Côi nhận được điện thoại của Lâm Kiến Quốc, "Chẳng phải con ra ngoài giải sầu hả? Tại sao nghĩ tới nghĩ lui vẫn muốn ầm ĩ với nó? Mân Côi, con đã lớn thế rồi, sao mãi không hiểu chuyện vậy..."

Cách xử lý của Lâm Kiến Quốc khiến trái tim Lâm Mân Côi hoàn toàn băng giá, đây là cuộc sống của cô, hay của ba cô?

Lâm Mân Côi cười tự giễu, song lời nói lại cứng rắn, "Ba, con đã quyết định rồi, nhất định phải ly hôn, con không muốn cả đời này sống không hạnh phúc."

"Câm miệng!"

Lâm Kiến Quốc giận dữ, "Đồ bất hiếu, lẽ nào ngay cả lời của ba, mày cũng không nghe? Cánh mày cứng cáp rồi!!!"

Lâm Mân Côi càng nghe, trái tim càng lạnh lẽo, giọng nói cũng không còn sự nhẫn nại như trước kia.

"Ba, chính vì trước đây con quá nghe lời ba."

Nói xong, lần đầu tiên Lâm Mân Côi không để ý tới lễ phép cúp điện thoại Lâm Kiến Quốc, sau khi cúp máy, cô vẫn thấy hơi tủi thân.

Từ nhỏ, Lâm Kiến Quốc chưa tính là thương yêu cô, nhưng ít nhất xem như chăm sóc khắp nơi.

Không ngờ, vì một người ngoài lại chẳng tin cô, còn muốn cô hi sinh hạnh phúc cả đời nữa?

Lâm Mân Côi không phải kẻ ngu, cô nghĩ có nên gọi điện cho Kim Phân Phương hay không, theo tính tình Kim Phân Phương, chuyện này chắc chắn sẽ có cách xử lý hợp lý.

Song, gọi vào số Kim Phân Phương lại không kết nối được.

Có lẽ bà đang công tác ở nơi hẻo lánh nào đó. Nghĩ tới mẹ ở bên ngoài cực khổ vậy, tiền kiếm được còn phải cho đồ hèn hạ Phương Tử Quân tiêu xài, trong lòng Lâm Mân Côi càng khó chịu, hận không thể đuổi người nhà họ Phương cút khỏi nhà cô ngay lập tức.

Phương Tử Quân thấy chỗ Lâm Kiến Quốc hết hi vọng, cũng biết nước cờ này không có hy vọng lắm.

Hiện tại, hần cùng đường rồi, vốn ôm may mắn gọi điện cho Phương Nhượng Cường, không ngờ đầu dây bên kia Phương Nhượng Cường lại nhận, đồng thời nghe hần kể khổ xong, còn chủ động hẹn hần đi uống rượu.

Phương Tử Quân cảm thấy có hi vọng, không có Lâm Kiến Quốc, nhưng có thể có Phương Nhượng Cường, suy nghĩ một tí, bèn chuẩn bị chu đáo, còn đặc biệt mang không ít tiền mặt, đợi tới nay lật lại một ván.

Phương Tử Quân tự nhận là đàn ông hiểu rõ đàn ông nhất, com nước no nê xong, thừa dịp ngà ngà say, Phương Tử Quân tỏ khổ với Phương Nhượng Cường.

"Chú, chú không biết đâu, con cùng đường rồi, con vợ con muốn ly hôn với con... Cô ta lại muốn ly hôn với con đấy... Con vất vả khổ sở mới cưới được cô ta về, cô ta lại muốn ly hôn... Mẹ nó... cũng không nhìn lại mình có mặt mũi gì... Chỉ bằng dáng vẻ đó của cô ta... có ai muốn cô ta chứ..."

Phương Nhượng Cường nhắc ly rượu lên, vừa nghe Phương Tử Quân nói thế, ánh mắt chợt rét lạnh nhưng nét mặt vẫn giả vờ không hiểu, còn cực kỳ thân thiết khuyên giải

"Chỉ là một người phụ nữ thôi, muốn ly hôn thì ly hôn..."

"Chú, gia đình chú đâu gặp phải vấn đề giống con, ông ba vợ kia rất thích con, sống chết không để con ly hôn, đồng thời trên tay ông ta còn nắm không ít thực phẩm của con, hiện tại cháu tiền thối lương nan, thực sự không biết làm sao?"

Phương Tử Quân vẫn là một kẻ sĩ diện, việc đổi trắng thay đen với hần mà nói, đã là chuyện thường như cơm bữa. Nếu Lâm Mân Côi trở mặt với hần rồi, vậy trở mặt với Lâm Kiến Quốc chỉ là vấn đề thời gian thôi. Do đó, hần cũng không ngại hất nước bẩn lên hai người kia. Dù sao, đều là bọn họ nợ hần.

Phương Nhượng Cường nhấp một ngụm rượu, dường như vô cùng thông cảm cho hần.

"Nếu thế thì..."

Thấy Phương Nhượng Cường chỉ uống rượu chứ không mở miệng nói hỗ trợ, Phương Tử Quân hơi sốt ruột, đang nghĩ có phải tại hần ám chỉ không rõ không, định không biết xấu hổ bất chấp tất cả nói thẳng, bỗng nhiên Phương Nhượng Cường nâng ly rượu lên kính rượu với người ở cách đó hơi xa.

Theo tầm nhìn của Phương Nhượng Cường nhìn sang, Phương Tử Quân phát hiện mấy người đàn ông ăn vận chỉnh tề ở một góc cách đó không xa, xem đáng đáp đều rất trẻ tuổi, chỉ có một người phụ nữ nghiêm túc khoảng ba mươi mấy ở giữa.

Phương Tử Quân thoáng buồn bực, đây là tổ hợp gì trời, lúc này Phương Nhượng Cường đã mở miệng: "Thấy người phụ nữ kia không?"

Phương Tử Quân không hiểu tại sao, nhưng vẫn gật đầu: "Chú, chú biết à?"

"Ừ." Phương Nhượng Cường lờn ít mà ý nhiều,

"Cô ta là cháu gái thị trưởng Hoàng, kinh doanh vật liệu xây dựng, mấy năm này làm ăn rất to."

Phuong Nhựt Cường còn nói gì đó, Phuong Tử Quân cũng không chú ý nghe. Hắn chỉ để ý một sự thật, người phụ nữ kia là cháu gái thị trưởng Hoàng.

Phuong Nhựt Cường ở một bên nở nụ cười, mắt lạnh coi thường bộ mặt dối trá và tính toán của Phuong Tử Quân, trong lòng khẽ động. Nếu thích ôm đùi người ta vậy, thì thành toàn cho hắn đi.

"Muốn tôi giới thiệu chút không?"

Phuong Nhựt Cường vừa nói thế, người đã chủ động tới chỗ cháu gái thị trưởng Hoàng. Phuong Tử Quân sững sốt, lập tức phản ứng kịp đây là cơ hội tốt để câu cá lớn, ngay tức khắc đi theo.

Cháu gái thị trưởng Hoàng tên là Hoàng Oanh. Cái tên rất êm tai nhưng đáng đáp thì bình thường.

Không chỉ vậy, Phuong Tử Quân vừa đến gần liền phát hiện da dẻ cô Hoàng Oanh này vàng vọt, còn già hơn tuổi thật, đặc biệt kết hợp với cách ăn mặc nghiêm túc, cô ta càng già thêm mấy tuổi.

Nhìn sao cũng thấy cô Hoàng Oanh này không phải khẩu vị của Phuong Tử Quân, Phuong Tử Quân cũng chưa từng đi quyến rũ phụ nữ, trong khoảng thời gian ngắn hơi chán chường.

May mà Phuong Nhựt Cường chỉ tùy tiện tán gẫu với cô ta, nhân tiện giới thiệu Phuong Tử Quân, giống như chẳng phát hiện chút tính toán này của hắn.

Sau khi tiếp xúc, Phuong Tử Quân phát hiện Hoàng Oanh là một người không dễ nói chuyện, mặc cho hắn nịnh nọt hay khen ngợi, cô ta cũng chỉ nghiêm túc gật đầu. Dứt khoát là nói ngọt nói nhạt đều không nghe, chốc lát sau Phuong Tử Quân muốn bỏ qua. Nhất là qua vài vòng rượu, Hoàng Oanh vẫn không thêm liếc hắn một cái, Phuong Tử Quân càng cảm thấy hết hi vọng.

Trong lúc hắn rút lui có trật tự, Hoàng Oanh bỗng nhiên đứng dậy đi WC. Vốn đây chỉ là chuyện bình thường, nhưng Hoàng Oanh đi WC quá lâu, đồng thời sau khi cô ta đi không bao lâu, hai người trẻ tuổi trong đó cũng rời đi.

Hình như Phuong Nhựt Cường có việc nên đi trước, Phuong Tử Quân thì ở lại, ngồi đợi ở chỗ này mãi cũng không phải cách, suy nghĩ một hồi hắn cũng chuẩn bị về nhà. Thôi vậy, đi tới đâu hay tới đó.

Nhưng vừa tới cửa hắn lại phát hiện, tối nay hắn uống không ít rượu, giờ hơi mắc tiểu. Phuong Tử Quân mơ mơ màng màng đi WC, cũng chẳng để ý cái WC đó treo biển tạm dừng phục vụ, tiến thẳng vào. Vừa bước vào, Phuong Tử Quân bị một loạt âm thanh quen thuộc làm cho chấn tỉnh.

"Oan gia...đừng dẫn vật nọ nữa... nhanh một chút... tôi ngứa quá..."

"Phu nhân... em xoắn tôi chặt quá... Phu nhân...em giỏi quá..."

"Phu nhân... tay... thương tiểu ca nữa đi... đừng... như thế... tôi sắp đến rồi... Cho em hết... toàn bộ đều cho em hết..."...

Đáng lẽ Phuong Tử Quân không rõ âm thanh mập mờ ấy là gì, nhất là còn nghe được hai giọng nam và một giọng nữ, hắn càng ngạc nhiên hơn.

Nhưng càng nghe đến phút cuối cùng, hắn càng cảm thấy thế giới này quá thần kỳ.

Đặc biệt là người phụ nữ mới lên tiếng, Phuong Tử Quân biết ngay, nhóm người hai nam một nữ ở phòng WC nam là đám người Hoàng Oanh.

Nghe tiếng cô ta thờ dốc vừa cấp thiết vừa phóng dăng, Phuong Tử Quân thấy hơi nóng, vừa xấu hổ vừa ngượng, tuy hắn và Lâm Thanh Thiển vùng trộm, song chưa bao giờ phóng túng như thế ở nơi công cộng, đặc biệt còn là nhóm ba người.

Nhất thời Phuong Tử Quân có cảm giác mắt chó bị chọc mù. Nhất là cô Hoàng Oanh kia, trông nghiêm túc vậy, không ngờ lại có thể phóng dăng thế. Đúng là chân nhân bất lộ tướng.

Phuong Tử Quân nhìn tiểu hồi lâu, cuối cùng dứt khoát trốn sang một bên, nghe toàn bộ xuân cung.

Mặt hắn đỏ tận mang tai, chẳng biết ba người sát vách rời đi lúc nào, đợi hắn tỉnh táo lại, gương mặt đã nóng bừng một mảng, gần như không chút nghĩ ngợi chạy ra ngoài.

"Cuối cùng chịu ra ngoài rồi."

Ngay cửa, Hoàng Oanh với vẻ mặt nghiêm túc cũng chưa rời đi, thấy Phuong Tử Quân bước ra, bèn cười như không cười nhìn hắn.

Giờ khắc này, Phuong Tử Quân đã hiểu, trước đó Hoàng Oanh căn bản biết hắn ở bên cạnh nghe lén.

Thảo nào âm thanh càng lúc càng lớn, cũng càng lúc càng kiều mị, hóa ra có người vây xem. Song người phụ nữ này ngăn hắn lại làm gì?

"Hoàng tiểu thư..."

Phương Tử Quân lùi về sau một bước, dáng vẻ đáng thương nghênh đón nụ cười của Hoàng Oanh.

Hoàng Oanh gầy, không tính là lùn. Dáng người cao vút vậy tiến vào làm Phương Tử Quân hơi áp lực. Hắn không lùi được nữa, còn bị đẩy lên bồn cầu.

"Hoàng tiểu thư..."

Phương Tử Quân không biết Hoàng Oanh muốn làm gì, một giây kế tiếp, người phụ nữ nghiêm túc đoan chính kia đã quỳ trước mặt hắn, kéo khóa quần của hắn xuống.

"Ồi... Không tệ nha..."

Người phụ nữ vừa cười vừa nói. Về mặt nghiêm túc thế lại nói ra những lời ngả ngớn vậy, Phương Tử Quân thoáng không tiếp nhận nổi.....

Người phụ nữ nghiêm túc từ dưới đất đứng dậy, vịn vai Phương Tử Quân, nâng cầm hắn lên, đồng thời trả lại hết toàn bộ những thứ trong miệng cho hắn.

"Đồ của cậu, tất nhiên trả lại hết cho cậu."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Đêm nay Phương Tử Quân chịu con kích thích lớn chưa từng có, hắn vốn cho rằng ngoại tình đã đủ kích thích rồi, nhưng không ngờ còn có thể đến mức ấy.

Thể xác và tinh thần đều chịu đã kích nặng nề, hai mắt Phương Tử Quân đại ra vô thần, toàn bộ tâm tư đều tự do trên chín tầng mây, mãi đến khi làm sao về nhà hắn cũng không biết.

Lâm Mân Côi đã đi ngủ từ sớm, không chỉ ngủ còn khóa trái cửa phòng. Ý tứ ấy đủ rõ rồi... Từ bây giờ bắt đầu sống riêng.

Phương Tử Quân cũng không ngại, hiện tại hắn chẳng buồn ngủ chút nào. Chẳng qua nghĩ đến nụ cười lúc rời đi của Hoàng Oanh, không biết sao tim hắn thoáng đập rộn lên.

Dáng dấp Hoàng Oanh xác thực bình thường, nhưng lúc làm chuyện đó lại khá quyến rũ, trong nháy mắt, Phương Tử Quân cảm giác mình bị một gái già hớp hồn. Nhưng uống một ngụm nước đá, Phương Tử Quân nhanh chóng tỉnh táo.

Người phụ nữ Hoàng Oanh đó đâu phải si mê rồi coi như xong, hắn không tin một gái già lẫn lộn trong bụi hoa như thế sẽ lâu dài với một người đàn ông là hắn. Bọn họ ở bên nhau chẳng qua do nhu cầu thôi.

Nghĩ vậy, đột nhiên Phương Tử Quân thấy mình đứng là thiên tài. Thiên tài mà, vốn nên đứng trên đỉnh thế giới.

Có điều Phương Tử Quân còn chưa đứng trên đỉnh thế giới, đã bị thực tế đã kích đẩy từ trên đỉnh xuống.

Sáng sớm, hắn bước ra khỏi phòng khách sát vách, Lâm Mân Côi chuẩn bị xong tính đi làm.

"Chuyện tôi nói anh suy tính thế nào?"

Một gáo nước lạnh gội tỉnh Phương Tử Quân nằm cả đêm mộng đẹp, "Mân Côi, chúng ta nhất định phải ly hôn ư?"

Thật ra, tuy Lâm Mân Côi càng ngày càng thuận mắt, nhưng Phương Tử Quân đâu phải không có người phụ nữ này không được.

Có điều hiện tại hắn hai bàn tay trắng, từ sau khi xảy ra chuyện, Lâm Kiến Quốc không cho hắn tiếp xúc các hạng mục lớn của cục Lâm nghiệp, ngay cả hạng mục đang phụ trách trước đó cũng bị lặng lẽ giao lại cho phòng làm việc khác, điều này khiến khoản thu nhập thêm của Phương Tử Quân giảm đi không ít.

Hơn nữa, hắn còn phải góp một chiếc xe, cũng may trong khoảng thời gian này Lâm Thanh Thiển cắt đứt liên lạc với hắn, không tìm hắn đòi tiền, bằng không hắn thực sự không vượt qua nổi.

"Tôi tưởng tôi đã nói rõ ràng."

Lâm Mân Côi lấy sữa tươi trong tủ lạnh rót cho mình một ly, "Dù sao tôi cũng quyết tâm rồi, tôi hi vọng chúng ta chia tay trong yên bình."

Phương Tử Quân còn muốn níu giữ, bên này Trương Ngọc đã đẩy cửa ra, không thể chịu nổi nhào vào người Lâm Mân Côi.

Tính Trương Ngọc này cũng nóng nảy, nhìn Lâm Mân Côi rất lâu rồi. Bà ta tự xưng có dòng dõi thư hương, nhưng... hành động đầu giống người có dòng dõi thư hương lắm. Trương Ngọc tát Lâm Mân Côi một cái.

Từ nhỏ đến lớn Lâm Mân Côi chưa từng bị ai tát, nhất thời mắt nỏ đom đóm. Trên mặt một mảng nóng hừng hực, lỗ tai cũng ong ong, có lẽ Trương Ngọc đã dùng hết sức mình.

Không chỉ thế, Trương Ngọc còn liên tục túm tóc Lâm Mân Côi, vừa giật vừa đánh. Lâm Mân Côi ăn mấy cái tát, sau khi sừng sốt, Lâm Mân Côi theo bản năng đánh trả.

Sao có thể chịu thiệt được? Lâm Mân Côi đẩy Trương Ngọc ra, bắt đầu phản kích. Mà Phương Tử Quân cũng phản ứng kịp, còn ngại ảm ỉ chưa đủ lớn sao? Hấn cuồng quýt kéo Lâm Mân Côi ra.

Lâm Mân Côi bị tát vài cái đầu chịu buông tay, túm đầu Trương Ngọc dúi mạnh xuống ghế salon.

Dù sao Trương Ngọc cũng đã lớn tuổi, mặc dù sống ở nông thôn tích lũy không ít sức lực, nhưng vẫn không bằng Lâm Mân Côi trẻ tuổi khỏe mạnh.

Một người không đứng vững, đầu bị đập vào bàn trà thủy tinh công nghiệp, lập tức đổ máu.

Phương Tử Quân kêu một tiếng: "Mẹ, mẹ có sao không?"

Lâm Mân Côi thấy đầu Trương Ngọc chảy máu tươi mới phản ứng kịp, dù gì cô chưa từng trải nhiều, lúc này thấy máu chắt chắt bị dọa.

Trương Ngọc sờ thấy máu, oa một tiếng khóc lên.

"Hung thủ! Đây là hung thủ giết người..."

Thấy Lâm Mân Côi mất đi dáng vẻ kiêu ngạo, khí thế của Phương Tử Quân cũng mạnh mẽ hẳn, "Lâm Mân Côi, cô đừng khinh người quá đáng! Nếu mẹ tôi xảy ra chuyện không hay, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!"

Lâm Mân Côi đáng thương bị dọa, rất lâu mới mở miệng được.

"Đưa vào bệnh viện trước đã."

Trương Ngọc bị đập đầu quả thực dọa Lâm Mân Côi, nhất là sau khi bác sĩ nghe được quan hệ giữa hai người, nhất thời không cho

Lâm Mân Côi sắc mặt tốt.

"Cô là con cháu sao có thể đánh người lớn chứ... Thời buổi này, đúng là thói đời bạc bẽo..."

Lâm Mân Côi vừa sợ vừa oan uổng.

Phải biết rằng cực phẩm không chừa tuổi tác, bất kể thân phận và đối tượng, dựa vào cái gì Trương Ngọc nhào tới đánh cô mắng cô, cô lại không được phép đánh trả?

Cô không làm sai. Lâm Mân Côi không nghĩ mình sai, nhưng Trương Ngọc bị thương là sự thật.

Lâm Mân Côi sợ lại giờ trò gì đó, đành nén giận nộp tiền viện phí và phí kiểm tra, cuối cùng chẳng những chưa cho Trương Ngọc một bài học, còn để mình tốn tiền, Lâm Mân Côi cực kỳ khó chịu.

Cô ở bệnh viện thấy Trương Ngọc băng bó xong mới rời đi, Trương Ngọc mượn có ngực khó chịu.v.v... đòi ở lại bệnh viện theo dõi.

Lâm Mân Côi hết cách, hơn nữa Phương Tử Quân không có sắc mặt tốt, cuối cùng Lâm Mân Côi mất không thấy tâm không phiền, chỉ có thể chạy về cơ quan làm việc.

Bất quá, buổi sáng này cũng trôi qua.

Buổi trưa, Lâm Mân Côi càng nghĩ càng cảm thấy oan uổng, đang định gọi điện cho Phương Nhượng Cường, kết quả, không ngờ nhận được điện thoại của Thẩm Tường. Con bé kia đã lâu không gặp, vừa gặp lại báo một tin vui cho cô.

"Hi, bạn hiền, mình tìm được đối tượng rồi."

"..."

Thẩm Tường dẫn theo bạn trai tới mời Lâm Mân Côi đi ăn.

Lâm Mân Côi đang không có tâm trạng, cần phát tiết và thổ lộ, nên không chút do dự ra ngoài.

Nghe nói bạn trai Thẩm Tường là cấp trên của cô ấy, tên Đường Tiêu. Là một người đàn ông rất tốt rất nhã nhặn, có điều tên hắn nghe quen quen, không biết đã nghe ở đâu.

Hơn nữa, hai người đứng cạnh nhau cũng coi như trai tài gái sắc, thấy Thẩm Tường cười vui vẻ thế, Lâm Mân Côi cũng yên tâm.

Ba người tìm một quán ăn lâu, thời tiết hơi lạnh, nhưng ăn lẩu một hồi, Lâm Mân Côi thấy cả người nóng nực.

Sau khi Thẩm Tường giới thiệu Đường Tiêu xong, đương nhiên cũng giới thiệu bạn thân của mình với Đường Tiêu.

"Bạn em, Lâm Mân Côi."

Đường Tiêu sững sốt, không nhịn được quan sát cô gái đầy đặn trước mặt.

Hắn là cấp dưới của Phuong Nhượng Cường, coi như người hùn vốn, tất nhiên biết gần đây Phuong Nhượng Cường để ý một cô gái tên là Lâm Mân Côi.

Nhất thời Đường Tiêu thoáng ngạc nhiên, có phải người trước mắt này không.

"Làm sao vậy? A Tiêu?"

Thấy vẻ mặt Đường Tiêu khác thường, Thẩm Tường hỏi.

Đường Tiêu lắc đầu, cười một cái, "Anh thấy bạn em giống kiểu người mà bạn anh thích, xem thử có thành hay không ấy..."

Thẩm Tường vừa nghe là đối tượng giới thiệu cho Lâm Mân Côi, lập tức có chút hứng thú, bất quá nghĩ tới tình trạng hiện tại của Mân Côi lại hơi tiếc nuối.

"Cậu ấy kết hôn rồi..."

Lúc này Đường Tiêu đã chắc 80% cô Lâm Mân Côi này chính là người phụ nữ khiến Phuong Nhượng Cường say như điên, nhất thời nhịn không được lại quan sát thêm.

Đường Tiêu vốn là một người tùy tiện, ánh mắt hắn như thế làm Lâm Mân Côi hơi bất an.

Này, bạn gái anh còn ngồi bên cạnh đấy. Lại nhìn Thẩm Tường cơ bản là một người qua loa, chỉ lo dùng bữa, cũng chẳng đưa mắt sang đây.

Không chỉ thế, ăn một lúc giống như nhớ ra điều gì.

"Khoan đã... cũng tốt... cô ấy sắp ly hôn rồi."

Lâm Mân Côi và Đường Tiêu đều không lên tiếng, cung phản xạ của người này chậm quá.

Bữa cơm này dễ chịu hơn cô tưởng, Đường Tiêu là một người biết ăn nói, thời gian trôi qua rất nhanh, hơn nữa Lâm Mân Côi không cảm thấy hắn xa lạ, dù sao ở chung cũng không tệ lắm.

Chẳng qua Lâm Mân Côi hơi ngại là, vóc người Đường Tiêu rất tốt, không chỉ vậy, còn có một đôi mắt đào hoa, cộng thêm biết cách ăn nói, làm cô hơi lo lắng.

Nhưng lại nhìn Thẩm Tường, ngọt ngào vô cùng, có chỗ nào lo lắng đâu, Lâm Mân Côi nghĩ thế, cũng yên lòng.

Thật ra Lâm Mân Côi chỉ muốn ở riêng với Thẩm Tường, cô đang có chút phiền não đây.

May mà ăn cơm xong, Đường Tiêu có việc đi trước, còn một ít thời gian, Lâm Mân Côi đang định tâm sự với Thẩm Tường, Thẩm Tường phát hiện dấu ngón tay có cả tơ máu.

"Mân Côi, mặt cậu bị sao vậy?"

"Sao là sao?"

Sắc mặt Thẩm Tường hơi khó coi, "Mặt cậu sưng lên kia? Cậu... cậu bị người ta đánh hả?"

Bị Thẩm Tường vạch trần, Lâm Mân Côi cảm thấy mặt nóng nực, hóa ra cô ấy nhìn thấy à?

"Cậu thấy hả? Trông rõ lắm sao?"

Thẩm Tường im lặng giây lát rồi lắc đầu,

"Thật ra không rõ lắm, nhưng lúc này tính tiền Đường Tiêu nói cho mình biết mặt cậu có vết thương... Xin lỗi, hôm nay mình quá hào hứng, không chú ý tới... Đúng rồi, có phải đồ hèn Phương Tử Quân kia bắt nạt cậu không?"

Lâm Mân Côi muốn thở dài, cuối cùng thuật lại chuyện sau khi cô đề nghị ly hôn bị Trương Ngọc đánh.

Thẩm Tường cực kỳ tức giận, lòng tràn đầy căm phẫn muốn tìm Phương Tử Quân và bà già kia tính sổ, song bị Lâm Mân Côi kéo lại.

"Này... mình đánh bà ta nhập viện rồi..."

"..."

Thẩm Tường cứng họng, một lát sau mới bật ngón cái lên, "Mân Côi, cậu chính là anh hùng trong lòng mình."

"..."

"Vậy giờ cậu tính sao?"

Thẩm Tường nghe Trương Ngọc nhập viện, cũng hơi lo lắng, "Đừng nói mượn cớ này uy hiếp cậu không được ly hôn nhé?"

Lâm Mân Côi lắc đầu, "Mình cũng không biết. Giờ mình chỉ có thể tới đâu hay tới đó thôi...."

Thẩm Tường im lặng, suy tư một hồi, "Nếu không thì để Đường Tiêu giúp một tay..."

Thấy Thẩm Tường nói thế, ắt hẳn Đường Tiêu có gia cảnh tốt vô cùng.

Nhưng tìm người đàn ông của người khác, còn không bằng tìm người đàn ông của mình.

Đâu phải cô không có ai, vả lại người đàn ông này còn rất mạnh mẽ đấy.

Lâm Mân Côi yên lặng oán thầm, bỗng nhiên nghĩ tới chuyện tình tốc độ tên lửa của Thẩm Tường, cô liền bận tâm.

"Sao cậu yêu nhanh vậy? Mình thấy anh ta có đôi mắt đào hoa, cậu cẩn thận..."

Thấy ánh nhìn lo lắng của Lâm Mân Côi, Thẩm Tường cười ha ha, "Mắt đào hoa cái gì, trước kia anh ấy xí trai lắm... Đúng rồi, lẽ nào mình chưa nói cậu biết, anh ấy là người bạn học chung cấp ba lần trước mình gặp phải? Người cười mình là lao động trẻ em đó..."

"..."

Lâm Mân Côi im lặng nuốt cả miệng máu, cậu đâu có nói đối phương là một anh chàng đẹp trai, hai người còn bắt đầu nhanh vậy nữa?

Hai cô gái nói chuyện linh tinh với nhau, thời gian trôi qua rất nhanh. Bên này, lúc Đường Tiêu rời khỏi quán lẩu, lập tức gọi điện cho Phương Nhược Cường.

"Đang bận hả?"

"Ừ."

Đầu dây bên kia Phương Nhược Cường hình như không có tính kiên nhẫn, Đường Tiêu thăm thán đúng là một gã đàn ông vô tình.

"Không có việc gì thì tôi cúp máy đây."

"Này..."

Đường Tiêu gọi lại cho "ông chú" không có tính kiên nhẫn kia, mỉm cười, chột ném ra một quả bom hên giỡn.

"Trưa nay, tôi đi ăn với cô gái của cậu."

"..."

Cảm giác hô hấp của người ở đầu dây bên kia hình như dừng lại vài giây, Đường Tiêu mở miệng nói tiếp

"Cô ấy là bạn thân của cô lớp trưởng nhà tôi, cậu quên rồi sao? Được rồi, đây không phải trọng điểm... trọng điểm là sắc mặt cô ấy không tốt... hình như bị người ta đánh..."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Khi Phương Nhược Cuồng cúp máy, đúng lúc trợ lý Lục Tư bước vào, thấy sắc mặt anh không tốt, nhin không được quan tâm hỏi: "Jack, anh sao thế?"

Phương Nhược Cuồng uống một ngụm cà phê, vị đắng lan tận vào tim mới áp chế nổi cơn tức giận trong lòng.

"Không có gì..."

Thấy Phương Nhược Cuồng mím chặt môi, vẻ mặt khó coi lại không chịu nói gì, Lục Tư biết mình có hỏi nữa cũng vô ích, chỉ chần chờ một giây rồi nói tiếp: "Nếu anh vì phụ nữ mà phiền não, không bằng hỏi thẳng cô ấy..."

"Hỏi cô ấy?" Phương Nhược Cuồng như có điều suy nghĩ.

Lúc biết Lâm Mân Côi vị Phương Từ Quân ức hiếp, phản ứng đầu tiên của Phương Nhược Cuồng là nhất định phải nghiền nát tên tiểu nhân Phương Từ Quân ấy thành cám, nhưng xảy ra chuyện lớn vậy, Lâm Mân Côi lại không nói với anh.

Có phải cô không coi anh ra gì, muốn một mình trốn trong góc nào đó lặng lẽ roi lệ không?

Phương Nhược Cuồng càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, chưa bao giờ anh muốn giết chết một gã đàn ông như thế, hôm nay lại có suy nghĩ ấy.

May mà một tin nhắn của Lâm Mân Côi làm anh vứt bỏ ý nghĩ này.

"Anh... tối nay đi ăn với nhau được không?"

Quả nhiên, Phương Nhược Cuồng là một người đàn ông rất biết đủ, một giây trước còn phẫn nộ, căng đến mức giống một quả bóng thổi phồng, một giây sau anh lại nguôi ngoai.

Ngọt ngào trả lời một câu: Em muốn ăn gì?

Lâm Mân Côi nhanh chóng đáp: Ăn nhẹ thôi, em có chuyện muốn nói với anh. Thế nhé, em làm việc đây.

Phương Nhược Cuồng lưu luyến để điện thoại xuống, càng nghĩ càng bực mình, cuối cùng điện thoại cho Phương Hân Hi.

"Hi, em trai, lâu quá không gặp."

Chẳng thèm để ý tới sự trào phúng của bà chị, Phương Nhược Cuồng vào thẳng chủ đề, "Chị, chị có thân với Hoàng Oanh không?"

"Em nói cô ta hả... Bình thường thôi, sao vậy?"

Ngừng một chút, hình như Phương Hân Hi nghĩ tới điều gì, "Mẹ kiếp, đừng nói cô ta để ý đến em nha..."

Hoàng Oanh có tiếng tăm đang trong giới, về cơ bản đàn ông được cô ta để ý tới không một nghìn thì cũng tới vài trăm. Phương Hân Hi nghĩ, em trai cô quyền rũ như thế sẽ không bị ma nữ lăng lơ kia để mất chứ.

Trán Phương Nhược Cuồng toát mồ hôi lạnh, lắc đầu nói: "Cô ta để ý Phương Từ Quân..."

Phương Hân Hi sững sốt, một lát sau mới lên tiếng: "Ý em là..."

"Chị bảo Hoàng Oanh hỗ trợ chăm sóc hẩn một chút... Em muốn hẩn ngã xuống, đời này không thể bò dậy." Nắm điện thoại người đàn ông nhoen miệng cười, nét mặt đều là vẻ tàn nhẫn.

Bên này Phương Từ Quân vẫn chưa biết mình sắp rơi vào địa ngục, còn vui sướng khoái trá. Sau khi đưa mẹ hẩn vào bệnh viện, hẩn nhận được tin nhắn từ số máy lạ.

Trong đó viết tên khách sạn và số phòng.

Phương Từ Quân nửa tin nửa ngờ, nhắn lại: Ai?

Bên kia rất lâu mới trả lời: Hoàng Oanh.

Đối với Phương Từ Quân, việc này dứt khoát là một khoản tiền từ trên trời rơi xuống, tất nhiên cũng coi như điểm phúc. Nghĩ đến chỉ cần bắm lấy cây đại thụ Hoàng Oanh này, về sau hẩn khỏi lo sống không tốt nữa.

Trở lại phòng bệnh, Trương Ngọc đã kiểm tra xong, hiện tại đang nằm nghỉ trên giường.

"Mẹ... tôi nay con có việc không quay lại đây được."

"Tử Quân, con định đi đâu?" Trương Ngọc đến giờ vẫn còn sợ, có chút chưa hoàn hồn, lại nghe con trai ngoan không ở bên bà ta, nhất thời hơi bất mãn.

Trên gương mặt anh tuấn của Phương Tử Quân tràn ngập vui vẻ, "Mẹ, tôi nay con có việc phải làm thật, mẹ sẽ bảo Tử Dao tới với mẹ..."

Phương Tử Quân nói xong cũng vội vã rời đi, để lại Trương Ngọc nghiêng rặng một trận.

Bất quá khiến Trương Ngọc càng khó chịu là, khi Phương Tử Dao nhận được điện thoại của Phương Tử Quân, lập tức chạy tới bệnh viện. Nhưng thấy Trương Ngọc không có việc gì, cũng ngồi một lát cũng viện cớ có việc đi trước.

Trương Ngọc vô cùng xấu hổ lại cô đơn. Lúc này bà ta muốn đi vệ sinh, cho nên mặc kệ đầu óc vẫn còn hỗn loạn, lần mò ra cửa.

Có điều, chắc bà ta bị chấn động não nhẹ, vừa tới cửa suýt nữa té lộn nhào, lúc này một đôi tay ấm áp đỡ bà ta.

"Cô không sao chứ?" Một giọng nam dịu dàng vang trên đỉnh đầu, Trương Ngọc ngẩng đầu lên nhìn thấy đối phương là một ông lão điển trai, lập tức đứng thẳng người, giọng cũng hạ thấp mềm mại hẳn: "Không sao cả, cảm ơn anh."

Ông lão điển trai đỏ cười, khỏe môi cong cong mang theo nét quyến rũ.

Những việc này Lâm Mân Côi đều không biết, cô chỉ biết tới nay có hẹn với Phương Nhượng Cường.

Xét thấy cô còn chưa ly hôn, không thể ngênh ngang đi cùng Phương Nhượng Cường. Vì vậy, Lâm Mân Côi bảo Phương Nhượng Cường đỗ xe ở đầu con phố khác đón cô.

Phương Nhượng Cường có thể gặp người trong lòng, mặc kệ đối phương nói gì đều nhất nhất làm theo.

Lên xe, Phương Nhượng Cường cẩn thận quan sát mặt Lâm Mân Côi, có lẽ cô đã bôi thuốc, nên vết thương không nặng lắm, nhưng nhìn kĩ có thể vẫn thấy dấu tay.

Phương Nhượng Cường nắm tay lái, trong lòng bực bội chẳng nói tiếng nào.

Áp suất trong xe liên tục hạ thấp và nặng nề, Lâm Mân Côi dần dần phát hiện.

"Nhượng Cường, anh không vui à? Có phải em quấy rầy anh làm việc không?"

"Không có..." Phương Nhượng Cường nói xong, cảm thấy lời này có vẻ hơi quá, làm anh thoáng cứng nhắc. Do đó giọng dịu lại, đánh tay lái chui xuống hầm đỗ xe dưới siêu thị.

"Anh đi đâu vậy?"

"Mua gạo, nấu cháo cho em ăn."

Tay nghề nấu nướng của Phương Nhượng Cường tạm tạm, đúng là bình thường, nhưng Lâm Mân Côi nghĩ một người đàn ông đặc biệt xuống bếp vì mình, nhất thời vô cùng cảm động, làm thế nào cũng thấy ngọt ngào vô cùng.

Trái ngược với tâm trạng không tốt của Phương Nhượng Cường, tới nay mặc kệ Lâm Mân Côi nói gì, anh đều có vẻ hững hờ.

Cơm nước xong, Lâm Mân Côi ngồi trên ghế salon xem tivi, Phương Nhượng Cường ở trong bếp rửa nho Mỹ, thấy Lâm Mân Côi ngoan ngoãn ngồi trên ghế salon, khỏe miệng còn treo nụ cười, anh thầm nghĩ: Cô gái này tốt đẹp vậy, sao lại có kẻ muốn tổn thương cô ấy tới mức ấy chứ.

Anh coi cô như châu báu, vừa nhớ tới việc cô bị ăn hiếp, Phương Nhượng Cường làm sao cũng không nuốt trôi nổi.

Anh sẽ không để cho cả gia đình đó sống tốt. Lâm Mân Côi lấy một quả nho Mỹ ném thử, vỏ hơi chất nhưng mọng nước, rất ngọt, cũng không tệ lắm. Bất quá cô càng thích nho ta hơn.

Lại nhìn Phương Nhượng Cường sầm mặt, Lâm Mân Côi vẫn chưa biết việc mình bị Trương Ngọc ức hiếp đã bị người khác báo cáo với Phương Nhượng Cường rồi. Thoáng do dự một giây, cô chủ động ngồi xuống bên cạnh Phương Nhượng Cường, đút cho anh một quả nho.

"Sao vậy nè?"

Phương Nhượng Cường thuận thế ngậm ngón tay Lâm Mân Côi, Lâm Mân Côi thét lên một tiếng, đã bị anh ôm đặt lên đầu gối.

Gần đây cô gầy đi đã thành một khối nho nhỏ, Phương Nhượng Cường ôm cô vô cùng dễ dàng, sau khi nuốt quả nho, bàn tay chậm rãi vuốt mặt Lâm Mân Côi.

Lâm Mân Côi nhìn sắc mặt Phuong Nhựt Cường biết ngay tối nay chắc không che dấu nổi.

Thiệt thôi cho cô còn mua thuốc mỡ bôi, chẳng có tác dụng gì ư?

"Xin lỗi, em chỉ không muốn anh lo lắng." Lâm Mân Côi hôn lên khóe môi trắng tấp của Phuong Nhựt Cường, trấn an anh, "Em không ngờ bà ta lại động thủ..."

"Bà ta đánh em?"

Lâm Mân Côi gạt đầu, cảm giác được vòng tay của Phuong Nhựt Cường càng siết chặt eo mình, lập tức bỏ thêm một câu.

"Nhưng em cũng đánh bà ta vào bệnh viện."

Nghe vậy, giống như Thẩm Tường, sắc mặt Phuong Nhựt Cường dễ nhìn hơn rất nhiều. Có thể nói là mặt mày rạng rỡ, khen ngợi vuốt đầu cô, khích lệ nói, "Tốt, không hổ là người phụ nữ của anh."

Xem ra, cô bé còn dũng mãnh hơn anh nghĩ đấy.

Nhưng Lâm Mân Côi kiêu ngạo không nổi.

"Lúc đó em rất sợ, tưởng bà ta chết rồi kia."

"Thật không?" Phuong Nhựt Cường không quan tâm nói: "Không sao... cũng sắp rồi..."

"Anh nói gì..."

"Không có." Trong lòng Phuong Nhựt Cường buông lỏng tảng đá lớn treo lơ lửng kia, rốt cuộc ổn định rồi, nâng cằm Lâm Mân Côi lên, tinh tế vuốt nhẹ vết thương, mang theo sự dịu dàng và tình cảm, "Ngoan, Hoa nhỏ của anh, sau này đừng mạnh mẽ chống chọi, đối đãi với kẻ ác, em có thể đóng cửa thả chó dữ."

Rốt cuộc Lâm Mân Côi bị chọc cười, liếm chóp mũi của Phuong Nhựt Cường một cái, cười hì hì, "Anh là chó dữ hả?"

"Nếu Hoa nhỏ em thích, thì anh sẽ làm chó dữ cho em cả đời". Nói xong, chó dữ không phụ cái tên này chút nào, bỏ nhào vào cô gái đang cười duyên kia.

Sô pha nhà Phuong Nhựt Cường không tính là nhỏ, nhưng chịu áp lực của hai người vẫn có chút chật vật. Lâm Mân Côi bị vây trong lòng, đầu lưỡi đỏ hồng quanh môi Phuong Nhựt Cường hôn từng chút một, khác với lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng bên trên phía dưới, người đàn ông nâng một chân của cô lên từ phía sau, đâm vào thật sâu hoa tâm mẫn cảm kia.

Lâm Mân Côi rên rỉ, nhanh chóng không chịu nổi, hạ chân xuống. Lúc này, Phuong Nhựt Cường nắm hai chân cô, dùng sức tách ra, đồng thời tự mình thay đổi vị trí.

Anh xuống sô pha, để Lâm Mân Côi ngồi tựa vào ghế, hai chân dang rộng, anh nhấc cao chân cô, lần nữa đâm thật sâu.

Động tác này có thể giúp Phuong Nhựt Cường vào tới tận gốc. Lâm Mân Côi hét lên một tiếng, nộn thịt nhạy cảm bị va chạm, vừa sâu vừa mạnh, rất nhanh trước mặt cô thoáng trắng xóa, chất lỏng tuôn trào.

Chờ cô thật sự tỉnh táo, cô đang tựa trên người Phuong Nhựt Cường, anh ôm cô, tí mỉ hơn, thân dưới còn dịu dàng chiếm giữ cô.

Thấy cô tỉnh lại, anh hôn khóe môi cô, mỉm cười nói: "Hoa nhỏ, em tỉnh rồi?"

Lâm Mân Côi phát hiện kỳ thực anh đã mềm nhũn nhưng vẫn cứ chiếm lấy không buông, vừa động thân, nó tuột ra khỏi cơ thể cô, nhất thời Lâm Mân Côi hơi xấu hổ.

"Mấy giờ rồi anh?"

"Mười giờ." Phuong Nhựt Cường luyến tiếc cô, nhưng sợ cô bị lạnh, bèn lấy chăn bọc cô kín mít.

"Em phải về." Lâm Mân Côi lấy di động, không có cuộc gọi nào. Có lẽ sau khi Trương Ngọc gặp chuyện không may, Phuong Tử Quân cũng hoàn toàn vô đã mê lại sứt nhĩ.

"Anh đưa em về."

Thời gian đã muộn, Lâm Mân Côi vì tránh hiềm nghi quả thực không muốn để Phuong Nhựt Cường đưa về, nhưng cảm giác phui mông một cái đi ngay giống như chơi trai bao vậy, suy nghĩ một lát cô đồng ý.

"Anh đưa em tới đầu đường là được."

Lâm Mân Côi chỉ sợ chuyện của bọn họ bị Phương Tử Quân biết trước một bước.

Nhưng, đợi tới khi cô về tới nhà, nghênh đón cô là một mảng đen kịt.

Trương Ngọc chưa về.

Phương Tử Quân cũng không ở đây.

Lâm Mân Côi nghĩ thầm, lẽ nào Trương Ngọc thực sự gặp chuyện bất trắc? Nhất thời, Lâm Mân Côi hơi sợ hãi, cô không xui xẻo tới mức ấy chứ?

Có điều rất nhanh, Lâm Mân Côi cũng nghĩ thông suốt.

Nếu thật sự có chuyện gì, thì Phương Tử Quân đã gọi điện cho cô rồi, chỉ sợ hai người này căn bản đang trốn đi thương lượng làm sao đối phó với cô.

Bất quá lần này Lâm Mân Côi đã đoán sai.

Hai người đó đều đang đắm chìm trong tình mới, sao có thời gian để ý tới sự sống chết của cô chứ.

Đương nhiên những việc này không nằm trong dự tính của Lâm Mân Côi, cả đêm này cô không ngủ ngon giấc, cứ mơ thấy Trương Ngọc biến thành quỷ đeo bám cô không buông, vất vả lắm trời gần sáng cô mới ngủ được, lại nghe tiếng mở cửa.

Hình như có người về.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Hoàng Oanh quả nhiên là một cao thủ trong chuyện giường chiếu. Một đêm này, Phương Tử Quân được phục vụ như một ông hoàng, chơi đùa cả đêm đến gần sáng mới ngừng.

Có điều, đàn ông phát tiết quá nhiều lần thực sự cực kỳ tổn thể lực. Khi Phương Tử Quân về nhà đã mệt như chó chết.

Chẳng qua mới vừa vào cửa, liền thấy Lâm Mân Côi dụi mắt từ từ bước ra.

Hiện tại hai người nhìn nhau đã thấy ghét, nhưng bề ngoài vẫn phải duy trì sự hòa bình.

"Anh mới về hả?" Lâm Mân Côi thoáng nhìn hai mắt đầy tơ máu của Phương Tử Quân, chẳng lẽ tình trạng Trương Ngọc không mấy lạc quan, hẳn ở bệnh viện suốt đêm nên mới có dáng vẻ mệt mỏi thế.

"Ừ." Phương Tử Quân đáp một tiếng, sắc mặt mệt mỏi rõ ràng. "Tôi hơi mệt, đi nghỉ trước."

"Đợi đã... Mẹ anh... Mẹ anh sao rồi?" Khi Phương Tử Quân bước vào phòng khách, Lâm Mân Côi hỏi.

Cô nghĩ sớm muộn cũng chết, không bằng chết sớm siêu sinh sớm.

Lâm Mân Côi hỏi vậy, Phương Tử Quân cũng tỉnh táo lại. Tồi qua Hoàng Oanh đã đồng ý giúp anh chuyển ngành. Nếu hẳn không ở dưới trướng Lâm Kiến Quốc thì sợ gì Lâm Mân Côi chứ...

Và lại có Hoàng Oanh hỗ trợ đầu tư cho hẳn, tin chắc chưa tới một tháng có thể thu được kết quả, đã thế, Lâm Mân Côi chẳng còn tác dụng gì.

Nhưng Phương Tử Quân cũng là một con người cẩn thận, hẳn biết trên đời này chẳng ai đáng tin hết, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Dù cho bây giờ hẳn câu được Hoàng Oanh – một con cá lớn hơn.

Trước kia Lâm Mân Côi bức bách gay gắt, muốn bọn họ dọn ra ngoài, nhưng gấp gấp vậy, cả nhà bọn họ có thể dọn đi đâu.

Có điều, cũng may ông trời rủ lòng thương, Lâm Mân Côi làm Trương Ngọc bị thương, cũng coi như một cơ hội vô cùng tốt.

Phương Tử Quân mím môi, nét mặt hết sức đau buồn.

"Tình trạng mẹ tôi quả thực không tốt lắm... Hóa ra trái tim bà không được khỏe, lần này bị hoảng sợ quá độ... Tôi phải trông nom bà cả đêm..."

Thấy sắc mặt Lâm Mân Côi trắng bệch, Phương Tử Quân lại giả vờ yếu đuối nói tiếp: "Thế này đi, Mân Côi, tôi đồng ý cân nhắc chuyện ly hôn giữa hai chúng ta, nhưng giờ cô có thể xem xét tình trạng hiện nay của mẹ tôi mà cho tôi thêm ít thời gian được không... Nếu gấp gấp dọn đi, tôi sợ sức khỏe bà... Dù gì... bà cũng đã có tuổi..."

Lâm Mân Côi im lặng một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu.

Tuy cô chẳng thích Trương Ngọc, nhưng không ác kiểu đó, ép người ta đến đường cùng, cô làm không được.

Đối với cô, dù sao trước sau gì Trương Ngọc và Phương Tử Quân cũng phải dọn ra ngoài, chỉ là sớm hay muộn thôi, Lâm Mân Côi không nghĩ nhiều.

Dù gì kết quả đều giống nhau, chỉ là thời gian dài hay ngắn.

Chẳng sao cả, tính nhẫn nại của cô rất tốt, có thể đợi tới ngày đó.

Chứ cứ như vậy, Lâm Mân Côi bỏ qua, Phương Tử Quân thì mừng thầm, quả nhiên ông trời không ưu ái hẳn, trong khoảng thời gian này, vì đã hoàn toàn trở mặt với Lâm Mân Côi, nên hẳn không cần phải mỗi ngày hầu hạ Lâm Mân Côi như tổ tiên mình, nhìn sắc mặt Lâm Mân Côi đủ bề.

Hàng ngày hẳn đều mượn cớ chăm sóc Trương Ngọc đi ăn chơi với Hoàng Oanh.

Quả nhiên Hoàng Oanh là bà chủ có tiền, hơn nữa là tay chơi có hạng. Ban đầu Phương Tử Quân vẫn có chút câu nệ, nhưng sau khi thấy Hoàng Oanh chơi, trái tim cũng đập thành thịch, hai kẻ ngu tầm ngu nã nã mã nhanh chóng lẫn lộn với nhau.

Và lại, Hoàng Oanh cũng là bà chủ hào phóng, một tuần sau, lúc hai người làm xong nằm trên giường hút thuốc, anh một hơi em một hơi, rất ngọt ngào.

Lúc này, Phương Tử Quân dè dặt đề cập chuyện mình ly hôn với vợ, muốn dọn ra ngoài nhưng không có chỗ ở.

Hoàng Oanh sững sờ, không nói hai lời chuyển cho Phương Tử Quân một căn nhà.

Căn nhà Hoàng Oanh cho hơi nhỏ hơn nhà Lâm Mân Côi, chỉ chừng một trăm mét vuông, ngoại trừ diện tích sân ra, còn hơn tám mươi mét vuông. Nhưng may mà chỗ này khá yên tĩnh, trang trí coi tạm được. Mặc dù Phương Tử Quân không hài lòng lắm, song nghĩ đến Hoàng Oanh hào phóng thế, trong lòng cũng thoải mái một tí.

Phương Tử Quân mau chóng làm thủ tục sang tên, lúc này hẳn đã có kinh nghiệm. Hẳn không để mình đứng tên, mà viết tên Trương Ngọc.

Hẳn nghĩ lúc ly hôn với Lâm Mân Côi, chẳng may xuất hiện vài vấn đề kiểm kê tài sản, thì căn nhà này sẽ không tính là tài sản của hẳn.

Thực ra, Phương Tử Quân không hề coi trọng Lâm Mân Côi, mà chỉ để ý căn hộ của Lâm Mân Côi thôi.

Lúc đó khi trang trí nhà hẳn chỉ bỏ ra hai vạn, đồ đạc Lâm Mân Côi còn thêm tên hẳn vào giấy tờ nhà. Phương Tử Quân nghĩ, căn hộ này tuy hẳn không bỏ đồng nào vào nhưng dù sao cũng là tài sản khi kết hôn, nếu hẳn và Lâm Mân Côi ly hôn, thì dựa vào cái gì không được chia phân nửa chứ.

Phương Tử Quân đắc ý nghĩ vậy, mà bên này Trương Ngọc lại hơi bất mãn.

Liên tiếp mấy ngày bà ta mốc meo ở bệnh viện, con điểm chết tiệt kia chẳng thèm đến thăm bà ta một lần. Không chỉ thế, ngay cả con trai ruột của bà ta cũng tới sớm về sớm, mòng chưa ngồi nóng đã bỏ đi.

Điều này làm Trương Ngọc thoáng thất vọng đau khổ, rốt cuộc có một ngày, bà ta túm Phương Tử Quân.

"Tử Quân, việc của con rất gấp sao? Con nghe mẹ nói..."

Phương Tử Quân gấp gấp đi hẹn hò với Hoàng Oanh, mà Trương Ngọc cứ kéo tay hẳn cần nhẫn liên miên không dứt mãi.

Phương Tử Quân không kiên nhẫn, kéo tay Trương Ngọc ra khó chịu nói: "Mẹ, rốt cuộc mẹ sao vậy? Còn chuyện gì nữa không? Con bận rộn nhiều việc lắm..."

"Tử Quân." Giọng Trương Ngọc mang theo tiếng khóc. "Lẽ nào con ghét bỏ mẹ? Mẹ một mình nuôi con khôn lớn..."

Vừa nghe giọng điệu này, Phương Tử Quân biết ngay có nói thêm gì cũng không kết thúc. Hẳn nghĩ có một vài việc không cần giấu Trương Ngọc, nên ngồi xuống nói cho Trương Ngọc biết.

"Tử Quân, mẹ không nghe nhầm chứ, con đã gặp một quý nhân, còn kiếm tiền mua được một căn nhà..."

Phương Tử Quân không thể nói hẳn dựa vào việc lên giường với Hoàng Oanh mới đổi được căn nhà đó, thấy vẻ mặt khen ngợi của Trương Ngọc, mặt hẳn nóng rực, lập tức xoay mặt sang chỗ khác trả lời: "Mẹ, mẹ yên tâm đi, căn nhà đó con để mẹ đứng tên, về sau cho dù có ly hôn với Lâm Mân Côi, chúng ta vẫn giữ lại được."

Không chỉ vậy, Phương Tử Quân còn đưa giấy tờ nhà cho Trương Ngọc giữ.

Trương Ngọc nhìn một cái, nhất thời không nén được hưng phấn, Phương Tử Quân cũng biết miệng mồm và tính nóng nảy của bà ta, sợ trong lúc nhất thời bà ta nói ra, do đó nghìn vạn lần dặn dò Trương Ngọc phải giấu Lâm Mân Côi.

Tuy Trương Ngọc cực kỳ muốn khoe khoang ở trước mặt Lâm Mân Côi, nhưng được Phương Tử Quân nói rõ chỗ lợi hại, cuối cùng đành nhịn.

Con trai bà đầy triển vọng, con nhỏ Lâm Mân Côi kia đúng là mắt chó coi thường người khác.

Đúng! Cả nhà cô ta đúng là mắt chó coi thường người khác.

Lâm Mân Côi không biết chuyện Phương Tử Quân và Hoàng Oanh cặp kè với nhau, cô bắt đầu nơm nớp sợ, sau đó không nhịn được nữa lặng lẽ đến bệnh viện xem Trương Ngọc thế nào.

Người nọ trung khí mười phần, không những vậy, còn lôi kéo một ông lão khiêu vũ, nhảy nhót tung bưng có chỗ nào giống bệnh tình nguy kịch như Phương Tử Quân nói đâu.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Mân Côi là Phương Tử Quân lừa cô, nhưng giờ hấn lừa cô cũng vì muốn kéo dài thời gian.

Lâm Mân Côi hừ lạnh một tiếng, cứ nhìn xem hấn còn có thể kéo tới khi nào.

Bên này Lâm Mân Côi nên làm gì thì làm vậy, hiện tại cô tan sở xong, không đi trung tâm thể dục thì cũng ghé qua chỗ Phương Nhược Cuồng.

Cuộc sống không chút gọn song, hơn nữa công việc của cơ quan cũng ít, Lâm Mân Côi rất thoải mái.

Chỉ có duy nhất một điều khiến cô hơi dễ bụng là, từ sau khi Lâm Kiến Quốc mắng cô té tát vẫn không liên lạc với cô, có lẽ ông ta còn tức giận.

Bất quá người tức giận đâu chỉ một mình ông ta.

Lâm Mân Côi cũng mong chuyện này có thể chôn ông ta một vài bài học.

Chút tiền của quốc gia không phải dễ lấy thế.

Có điều, cha con đâu thù dai.

Hôm nay, Lâm Kiến Quốc gọi điện cho Lâm Mân Côi bảo cô về nhà ăn cơm. Thấy cha hạ giọng cho một bậc thang đi xuống, tất nhiên Lâm Mân Côi thấy tốt liền thôi, tan tâm xong bèn hào hứng về nhà.

Không chỉ vậy, Lâm Mân Côi còn mua món vịt kho tương Lâm Kiến Quốc thích ăn.

Quả nhiên lúc về, Lâm Xảo đã làm xong một bàn thức ăn, đợi Lâm Mân Côi về ăn cơm.

"Ba, con về rồi." Lâm Mân Côi giờ túi vịt kho tương lên, "Ba, con có mua món vịt kho tương ba thích ăn nhất nè."

Lâm Kiến Quốc không đổi sắc mặt, nhưng giọng nói lại mềm đi vài phần, "Con bé này, mới nói con vài câu con đã giận dữ với ba, ba chỉ muốn tốt cho con thôi..."

"Vâng vâng vâng... Con biết con biết..." Lâm Mân Côi không muốn vì chuyện Phương Tử Quân mà cãi nhau với Lâm Kiến Quốc nữa, lập tức cúi đầu nói phải.

Hai cha con rất lâu không ăn cơm chung, Lâm Kiến Quốc có thói quen khi ăn món vịt kho tương sẽ uống vài hớp rượu, Lâm Mân Côi cũng vui vẻ nhìn ông ta thành thói.

Chẳng qua vừa cầm ly rượu lên đã bị một cái tay của Lâm Xảo ngăn lại.

"Anh còn muốn uống rượu, cẩn thận gan của anh đấy, còn nữa, món vịt kho tương này vị quá nồng nhiều dầu mỡ, không sợ gan anh nhiễm mỡ sao..."

Lâm Xảo nói xong không chỉ lấy lại ly rượu của Lâm Kiến Quốc, còn cất luôn món vịt kho tương Lâm Mân Côi mang tới.

Lâm Xảo xoa đầu lại, thấy nét mặt Lâm Mân Côi hơi lạnh, bèn giải thích: "Mân Côi, con đừng dễ bụng, dĩ nhiên không muốn ba con bị bệnh, sức khỏe ông ấy vốn không tốt... vẫn nên ăn chút cháo trắng rau dưa thì hơn..."

Lâm Xảo giải thích như thế, Lâm Mân Côi còn có thể nói gì.

Chỉ là chẳng biết có phải ảo giác của cô không hình như có một vài thứ không thích hợp.

Ngày trước, Lâm Kiến Quốc ăn đồ ăn không nên ăn, Lâm Xảo cũng sẽ nổi giận. Song khi đó, Lâm Mân Côi không nghĩ ngợi gì, cho tới hôm nay. Giấy phút ấy đột nhiên Lâm Mân Côi có cảm giác là lạ.

Vì cô đang yêu nên cả người đều nhạy cảm ư?

Cũng may song gió này nhanh chóng qua đi, com nước xong, hai cha con vừa ăn dưa Hami vừa nói chuyện phiếm.

Lúc này Lâm Mân Côi mới biết nguyên nhân Lâm Kiến Quốc nhượng bộ.

"Lần trước, Trương Khoa của cục Nhân sự báo tin cho ba hay, nói muốn chuyển Phương Tử Quân đến cục kiểm toán. Cục Kiểm toán nói thế nào cũng tốt hơn cục Lâm nghiệp, nhất là dưới tình huống quan hệ căng thẳng kiểu này, bất quá Lâm Mân Côi hơi ngạc nhiên: "Chuyện này là sao ạ?"

Lâm Kiến Quốc lắc đầu, lấy khăn giấy lau nước dưa dính trên tay, "Trương Khoa chỉ nói chung chung do việc công, nhưng có tin nội bộ là Thị trường Hoàng bỏ nhiệm hân... Thật không ngờ, thằng ranh này lại tìm được cây đại thụ như vậy..."

Lâm Kiến Quốc nói xong, Lâm Mân Côi hơi hiểu ra.

Khó trách hân dứt khoát nói sẽ cân nhắc chuyện ly hôn, hóa ra đã sớm tìm được đường lui. Việc này rất giống với tính cách của Phương Tử Quân, thế cũng tốt, chỉ cần không dính dáng đến gã cận bã ấy nữa, bảo Lâm Mân Côi làm gì cũng được.

"Đúng rồi, lát nữa Thanh Thiển tới, nó muốn xin lỗi con, chị em với nhau không thể thù dai..."

Trong lúc Lâm Mân Côi thờ dài một cái, bỗng nhiên Lâm Kiến Quốc thần nhiên ném một quả bom hên giờ.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Ai là chị em tốt với con nhỏ không biết xấu hổ kia chứ? Trong lòng Lâm Mân Côi phun một ngụm máu rất to nhất là khi thấy Lâm Kiến Quốc tự cho là đúng, cộng thêm đáng về che chở Lâm Thanh Thiển, Lâm Mân Côi không tài nào hiểu nổi, cực kỳ phẫn nộ.

Nếu Lâm Kiến Quốc che chở cho Lâm Tử Quân là vì hân nắm được nhược điểm của người đàn ông này, vậy Lâm Thanh Thiển thì sao? Do ngày thường cô ta biết làm người, cho ông ta chút ơn huệ nhỏ? Hay vì Lâm Xảo chăm sóc ông ta hơn mười năm, ông ta không đành lòng?

Trong nháy mắt, Lâm Mân Côi thấy chuyện này hơi kỳ quái, song cô không suy nghĩ sâu thêm.

Chẳng phải làm chị em tốt với ả lăng lợ đó hả? Lâm Mân Côi có thua chỉ thua bởi quá chân thành trong mấy năm nay, không trở thành kẻ đóng kịch đạt yêu cầu, bất quá, may mà từ giờ trở đi hoàn toàn có thể.

Lúc Lâm Thanh Thiển đến có biếu cho Lâm Kiến Quốc một chai rượu ngon. Mặc dù Lâm Kiến Quốc chỉ lạnh nhạt ừ một tiếng, nhưng nhìn ra được Lâm Kiến Quốc đã sớm tha thứ cho con hồ ly tinh đi quyến rũ chính con rể mình rồi.

Lâm Mân Côi hận đến nghiến răng nhưng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng cao quý.

Hừ một tiếng rõ to: bày tỏ sự khinh thường của cô.

Lâm Thanh Thiển đi tới, nhẹ nhàng treo tay áo Lâm Mân Côi, "Mân Côi, chị còn giận à?"

Lâm Mân Côi giận dữ cười, "Lẽ nào không nên giận? Hay cô thấy chuyện cô quyến rũ Phương Tử Quân là lẽ đương nhiên?"

"Mân Côi..." Đôi mắt xinh đẹp của Lâm Thanh Thiển rung rung, vô cùng đáng thương nhìn Lâm Mân Côi, "Em bị ép buộc... lần đó em uống say... bị anh ta cưỡng bức..."

"..."

Lâm Mân Côi còn lâu mới tin lời Lâm Thanh Thiển nói. Người phụ nữ này đúng là cặp trời sinh với Phương Tử Quân, toàn dân đóng kịch, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Lâm Mân Côi đang định vả chết ả đề tiện này nhưng không muốn ra tay đơn giản thế, chẳng phải cô ta thích đóng kịch ư? Cô sẽ cho cô ta không còn đất diễn.

Lúc rời Lâm gia, Lâm Mân Côi gửi tin nhắn cho Phương Nhượng Cường, chốc lát sau Phương Nhượng Cường đến góc đón Lâm Mân Côi.

"Sao vậy? Phòng má rồi, ai chọc giận em? "

Phương Nhượng Cường còn cố tình chọc chọc quai hàm phồng như sóc của Lâm Mân Côi.

Lâm Mân Côi tức không chịu được, kể lại chuyện Lâm Thanh Thiện cho Phương Nhựt Cường nghe, đồng thời nghĩ đến người bạn hảo sắc kia của Phương Nhựt Cường. "Đừng rồi, gã Ace kia gặp cô ta chưa?"

Phương Nhựt Cường mỉm cười, trong lòng đã có dự tính, "Yên tâm, tất cả đều có trong dự liệu. Ace cảm thấy cô gái này rất hợp khẩu vị hần."

Vừa nói xong, Lâm Mân Côi thoáng không vui.

"Không phải chứ... chẳng lẽ để nó trào cao hơn?"

Phương Nhựt Cường cười, "Sao có thể... Ace đã kết hôn rồi, hơn nữa Marty là một con cạp mẹ có tiếng, anh thấy cô bạn thân của em không phải đối thủ của cô ấy đâu..."

Nghe Phương Nhựt Cường nói vậy, Lâm Mân Côi mới yên lòng.

Sao có thể để ả dê tiện đó sống tốt chứ.

"Anh còn chưa ăn cơm đây, đi với anh..."

Lâm Mân Côi vốn định đến trung tâm thể dục, nhưng đi được phân nửa bỗng nhiên phát hiện xe vòng ra đường lớn. Lâm Mân Côi thấy anh quen cửa quen nẻo rẽ vào tiệm lão Nha, không nhịn được hỏi: "Đã mượn thể này anh còn chưa ăn cơm à?"

"Hôm nay hơi bận." Phương Nhựt Cường lơ đãng, nắm vô lăng hình như nghĩ đến điều gì, ngừng một lát nói: "Có lẽ vì không có em bên cạnh, nên anh không có khẩu vị."

"... Anh lại nói ngon nói ngọt... Em... em còn lâu mới tin..."

"Anh biết em không tin lời nói ngon nói ngọt của anh..." Khi đến nơi, Phương Nhựt Cường còi dây an toàn cho Lâm Mân Côi, thuận thể hôn lên đôi môi đỏ thắm một cái, "Nhưng lời anh nói đều là thật... Câu nào cũng là thật..."

Mượn cơ hội ăn cơm, Phương Nhựt Cường nói muốn giới thiệu một người bạn cho Lâm Mân Côi gặp.

Lâm Mân Côi hơi bồn chồn trong lòng, dù sao cô còn chưa chính thức ly hôn với Phương Tử Quân, làm thế có phải hơi huênh hoang không.

Dù lấy danh nghĩa là tình yêu đích thực, hay tên dê tiện kia ngoại tình, phản bội cô trước nhưng người thứ ba vẫn là người thứ ba, mặc kệ dụng lý do gì cũng đều là người thứ ba.

Lâm Mân Côi không thích cảm giác này, đành định từ chối, lòng bàn tay chợt mềm mại, Phương Nhựt Cường đã kéo cô vào cửa.

"Hi, cậu đến rồi..."

Giọng nói quen thuộc khiến Lâm Mân Côi ngẩn đầu, người đàn ông có đôi mắt đào hoa đối diện kia không phải Đường Tiêu thì là ai, lại nhìn cô gái Đường Tiêu đang nắm tay, chẳng phải cô bạn thân Thẩm Tường của cô sao.

Thẩm Tường trông thấy Lâm Mân Côi cũng hơi bất ngờ, lại thấy Phương Nhựt Cường nắm chặt tay Lâm Mân Côi, lập tức hiểu ngay.

Cô ấy bước lên, nháy mắt ra hiệu, "Mình còn định giới thiệu cho cậu một anh cao phú soái đây... Hóa ra hai người đã sớm dụ dỗ nhau rồi. Hi, kể mình nghe đi, Đường Tiêu bảo người đàn ông này không dễ có được, cậu làm cách nào thu vào tay vậy..."

"Khụ khụ..." Lâm Mân Côi đi theo Phương Nhựt Cường lâu rồi, mưa dầm thấm đất gặp lúc lung túng cũng sẽ ho khan vài tiếng.

"Chuyện này... Tường Vi, chúng ta vào trước đi."

Lấy cá tính nóng nảy của Thẩm Tường, Lâm Mân Côi sợ cô ấy sẽ nói những lời kinh người trên bàn ăn, đang định chủ động thẳng thắn sẽ được khoan hồng, Thẩm Tường đã tuôn ra lời kinh người.

"Hi, Phương tổng, ngưỡng mộ đã lâu... Sớm nghe Đường Tiêu nhắc tới uy danh của anh... Tôi là bạn gái Đường Tiêu..."

"Phương Nhựt Cường." Trái lại Phương Nhựt Cường rất nhã nhặn và kiên nhẫn với bạn bè chân chính của Lâm Mân Côi, anh gật đầu, tự giới thiệu đơn giản.

Mặt mày Thẩm Tường cong cong, đón lời nói tiếp: "Thực sự ngưỡng mộ đã lâu đó... Bất quá, cô bé ngồi cạnh anh là bạn thân của tôi. Xin hỏi, bạn thân của tôi, hai người dụ... ở bên nhau từ lúc nào thế?"

Lời này Tường Vi nói đúng là rất trực tiếp...

Mặt Lâm Mân Côi hơi nóng, nhưng Phương Nhựt Cường đã báo trước với cô, nói với Đường Tiêu và anh đều dẫn người nhà theo, vừa nghĩ vậy, cô trừng Thẩm Tường một cái. "Tường Vi..."

"Nói đi... Cậu nói đi... Thẩm Tường nâng má, dáng vẻ đầy hứng thú.

"Chuyện này..." Thấy mặt Lâm Mân Côi đỏ như rì máu, trong khi cô gái của mình còn hùng hổ bức người ta, Đường Tiêu thầm thở dài, chủ động kéo Thẩm Tường vào lòng. "Được rồi được rồi, chỉ có em tò mò nhất, đó là chuyện nhà của lão Đại, một câu thôi, thích thì nhích."

"..."

Lời này của Đường Tiêu bề ngoài như khuyên bảo nhưng thực tế là trêu chọc, Lâm Mân Côi mặt đỏ tận mang tai, làm sao cũng không hết. Đang lúc xấu hổ vô cùng, lòng bàn tay chợt ấm áp. Phuong Nhược Cuồng đã nhẹ nhàng nắm lấy tay cô dưới gầm bàn, yên lặng trấn an cô.

Lâm Mân Côi giống như được uống một viên thuốc an thần, nỗi xấu hổ và băn khoăn trước đó chẳng biết biến mất từ lúc nào.

Cô nhắc ly trà xanh trên bàn nhẹ nhàng nhấp một ngụm mới nói, "Thì giống các cậu thấy đó, anh ấy để ý mình, sau đó mình cũng để ý anh ấy, rồi ở bên nhau."

Vừa nói vậy, Phuong Nhược Cuồng không kéo tay cô dưới gầm bàn nữa, mà ôm cô vào lòng, thân mật che chở, vừa nhướn mày nhìn Đường Tiêu. "Đáp án như thế, cậu vẫn chưa hài lòng?"

Đường Tiêu và Thẩm Tường đều sùng sốt một giây, kế đó cười rộ lên.

"Hai người đúng là... đẹp đôi mà!"

Vì bốn người đều khá quen thuộc nhau, nên cùng trò chuyện trên trời dưới đất.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Phuong Nhược Cuồng và Đường Tiêu ra ngoài hút thuốc, trong lúc rảnh rỗi Lâm Mân Côi và Thẩm Tường lặng lẽ nói chuyện với nhau.

Với tính tình tùy tiện, thực ra Thẩm Tường cũng có một trái tim nhạy cảm. "Đúng rồi, lần này cậu nghiêm túc chứ?"

Lâm Mân Côi uống một hớp nước, bôi trơn cổ họng khô khốc mới gật đầu nói: "Mình không biết có được tính là quen nhau không, nhưng mình muốn thử xem. Có thể sẽ vạn kiếp bất phục, nhưng dù sao cũng còn hơn ngậm ngốc tại chỗ ai oán, để rồi bỏ lỡ mới hối hận, mình không thích..."

"Rất tốt." Thẩm Tường gật đầu, thoáng nhìn ra cửa, bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, cậu định tính sao với tên đề tiện Phuong Từ Quân kia?"

Phuong Từ Quân? Không nhắc tới người này trái lại đã quên mất.

Lâm Mân Côi kể chuyện ly hôn cho Thẩm Tường nghe, nhận sự tán thành của Thẩm Tường.

"Cũng tốt, tránh để bị hấn nắm nhược điểm, cậu đang làm ở cơ quan chính phủ, nếu thực sự âm ỉ đến mức dư luận xôn xao, cũng chẳng tốt cho cậu."

Hình như nghĩ đến điều gì, Thẩm Tường nói thêm, "Phải rồi, gần đây mình nghe nói Phuong Từ Quân đã treo lên một cành cây cao... Là một gái già..."

Nhớ đến bản thân chứng kiến mộ mản kia tại khách sạn, Thẩm Tường ghé tòm muốn nôn. Cô vốn đi tìm Đường Tiêu ăn cơm, không ngờ trông thấy Phuong Từ Quân kéo một người phụ nữ lớn tuổi ăn mặc nghiêm túc chững chạc.

Đáng lẽ dựa theo cách ăn mặc và dáng dấp người phụ nữ đó, Thẩm Tường sẽ không liên tưởng đến việc Phuong Từ Quân và cô ta có gì đó, nhưng bọn họ mới đi không bao lâu, dây giày của cô ta bị lỏng, Phuong Từ Quân lại có thể ngồi xổm xuống buộc lại dây giày cho cô ta.

Bình thường giữa cấp trên và cấp dưới hoặc bạn bè sẽ làm thế sao?

Lúc đó Thẩm Tường như ăn phải một đồng phân chó, cô kể chuyện này cho Đường Tiêu nghe, Đường Tiêu nói cô biết lai lịch của người phụ nữ ấy, Thẩm Tường mới hả giận.

"Nghe nói cô ta là dân chơi. Mình thấy Phuong Từ Quân không phải đối thủ của cô ta đâu... Yên tâm đi, cậu không hành hạ được hấn thì sẽ có người giúp cậu..."

Hiện tại, nhắc tới Phuong Từ Quân, ngoại trừ chán ghét ra, trong lòng Lâm Mân Côi không có cảm xúc tí nào.

Có điều nghĩ lại, chẳng phải hấn nói hấn thích Lâm Thanh Thiển xinh đẹp à? Không ngờ xoay người một cái, lại dụ dỗ một người phụ nữ vừa xấu vừa già hơn Lâm Thanh Thiển, có lẽ, tình yêu của hấn chẳng có giá trị gì.

Lại nghĩ tới Phuong Từ Quân đã dính mùi người phụ nữ khác còn muốn quay về nhà cô, Lâm Mân Côi hơi khó chịu.

Cô quyết tâm tối nay trở về giục Phuong Từ Quân ly hôn.

Cuộc sống như vậy, thực sự không thể tiếp tục nổi.

Cùng lúc đó, Phương Từ Quân và Hoàng Oanh đang điên long đảo phượng trên giường. Không thể không nói, kỹ thuật của Hoàng Oanh, càng ngày càng ác liệt, có một lần cô ta lấy roi da và nện ra quất hần, tuy sau đó Phương Từ Quân rất thoải mái, nhưng nghĩ đến bản thân như một nam nô, bị Hoàng Oanh nô dịch, hần lại cực kỳ khó chịu.

Nói thật, cho dù phụ nữ có tốt đến mấy, nhưng không yêu thích gì, cũng sẽ nhanh chóng chán ghét.

Phương Từ Quân quả thực hơi mệt mỏi, nhưng nghĩ tới lệnh điều động của mình còn chưa đưa xuống, trong khoảng thời gian ngắn hần vẫn không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Đề nén sự không vui trong lòng, hần cười dịu dàng nghênh đón gương mặt nghiêm túc của người phụ nữ, nhắm mắt hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Đêm đó Phương Từ Quân suýt tỉnh tấn nhân vong, may mà rốt cuộc cũng thỏa mãn gái già lẳng lơ Hoàng Oanh kia.

Sau khi hai người làm xong, Hoàng Oanh mệt mỏi nằm sấp trên chăn muốn ngủ, Phương Từ Quân chống đỡ ít lý trí cuối cùng, "Oanh Oanh, chuyện điều động của tôi sao rồi... Em không biết tôi thích em cỡ nào đâu, có em, tôi không bao giờ... muốn tiếp tục chịu đựng á đàn bà điên ấy nữa..."

Hoàng Oanh lăm bầm một tiếng, giống như được lấy lòng vậy, xoay đầu hôn lên mặt Phương Từ Quân một cái, ánh mắt ngậm ý cười, "Anh thực sự thích tôi tới thế sao?"

"Đương nhiên." Phương Từ Quân nói dối không chớp mắt.

Hoàng Oanh có vẻ rất cảm động, tiến lại gần, mút lấy đầu lưỡi lại hôn một trận tiền miên. Chân Phương Từ Quân mềm nhũn rồi, may mà tối nay Hoàng Oanh cũng mệt, không tiến thêm một bước, chỉ véo cánh tay hần dịu dàng nở nụ cười.

"Trên đời khó kiếm được người yêu, chỉ bằng tình cảm của anh dành cho tôi, tôi cũng sẽ không để anh thua thiệt. Được rồi, bây giờ anh có bao nhiêu tiền, tôi có một vụ làm ăn béo bở cho anh tham gia..."

Khi Phương Từ Quân về đến nhà, hai chân đã nhũn như bùn.

Ngược lại, Lâm Mân Côi ngủ một giấc rất ngon, tối qua lại được Phương Nhược Cường tưới tắm một lúc lâu, da dẻ trơn láng mịn màng, dưới ánh ban mai càng trở nên mềm mại tuyệt đẹp.

Còn Phương Từ Quân thì như cà tím phơi sương, rệu rã chẳng có chút sức lực.

Hiện tại Lâm Mân Côi cũng hiểu biết chuyện tình dục, tất nhiên biết nguyên nhân làm đàn ông mất tinh thần như vậy. Trong lòng cực kỳ khinh bỉ, chỉ mong nhanh chóng cắt đứt quan hệ với gã đàn ông này, cho nên mặc kệ Phương Từ Quân ra vẻ đáng thương, cô nói thẳng: "Phương Từ Quân, anh bảo tôi cho anh thời gian suy xét, nhưng sắp hai tuần rồi, anh đã suy xét thế nào?"

Nếu là trước kia, Phương Từ Quân còn hơi do dự, nhưng giờ hần chẳng cần kiêng dè gì nữa.

Đang định thốt ra, "Ly hôn thì ly hôn, bộ cho rằng hần thực sự không có cô bé này không được à?"

Nhưng Phương Từ Quân luôn thận trọng tự nhủ, chưa phải lúc cười đến phút cuối cùng, không thể quyết định vội vàng thế.

Tình hình hiện tại chẳng phải cần thận trọng để cầu thắng sao?

"Mân Côi... Khoảng thời gian này anh thực sự quá bận..." Phương Từ Quân đã hạ giọng, thấy sắc mặt Lâm Mân Côi khó coi, trong lòng hần hơi khó chịu.

Coi như hần ngoại tình trước, nhưng cũng phải trách Lâm Mân Côi vô dụng không cura được người đàn ông ưu tú như hần, bây giờ ánh mắt ghét bỏ kia của cô là thế nào?

Phương Từ Quân thoáng khó chịu, song vẫn cười nịnh nọt, "Như vậy đi, Mân Côi, anh vẫn còn yêu em, không muốn từ bỏ quan hệ của chúng ta thế này... Anh cũng đã suy nghĩ kỹ, chúng ta ở riêng trước, anh tôn trọng quyết định của em, anh và mẹ sẽ dọn ra ngoài, một mình em ở nhà phải tự chăm sóc mình thật tốt..."

Lâm Mân Côi thâm lờm hần. Nếu không phải hần là kẻ hai mặt, nếu không phải tối qua Thảm Tử trường cảnh báo cô trước, thì Lâm Mân Côi thực sự hơi động lòng.

Dù sao một năm yêu thương, tình cảm cô bỏ ra không phải là giả.

Nhưng gần đây một giây trước mới từ trên người bà cô già ghê tởm bò xuống, một giây sau lại nắm tay cô thâm tình chân thành nói yêu cô, không muốn rời khỏi cô, nói tôn trọng cô.

Lâm Mân Côi muốn nôn.

Mà Phương Tử Quân thấy vẻ mặt lạnh như băng của Lâm Mân Côi, đột nhiên phát hiện Lâm Mân Côi càng ngày càng đẹp ra, giờ hẳn thực sự có chút không nở bỏ người phụ nữ mềm mại này rồi.

Hai người đứng rất gần nhau, Lâm Mân Côi chỉ mặc mỗi chiếc áo ngủ đơn giản, lộ ra cẳng cổ trắng nõn, dù Phương Tử Quân có lòng mà không có sức, nhưng ngắm cảnh đẹp kiều diễm ấy, trong lòng cũng nóng lên.

Lâm Mân Côi này càng lúc càng quyến rũ nhỉ? Lẽ nào giảm béo có hiệu quả tốt vậy?

Phương Tử Quân hít sâu một hơi, một mùi hương xộc vào mũi. Hắn nhìn xung quanh, không thấy bất kỳ hoa tươi nào, mùi hương ấy hình như tỏa ra từ người Lâm Mân Côi.

Tại sao trước đây hắn không ngửi được mùi này ta, chẳng lẽ mùi cơ thể của một người có thể thay đổi?

Nhất thời, Phương Tử Quân hạ quyết tâm, Lâm Mân Côi càng ngày càng quyến rũ, cho dù hắn ly hôn cũng phải thịt Lâm Mân Côi một lần, bằng không cuộc hôn nhân này chỉ mỗi hắn hi sinh to lớn, không phải rất thiệt thòi sao?

Lâm Mân Côi chẳng biết suy nghĩ xấu xa trong lòng Phương Tử Quân, chỉ cảm thấy ánh mắt hắn nhìn cô càng lúc càng nóng bỏng.

Trực giác của phụ nữ khiến Lâm Mân Côi thấy không ổn, cũng lười dây dưa với Phương Tử Quân, cười lạnh một tiếng nói: "Này... Phương Tử Quân, là anh nói nha, anh dọn ra ngoài... Đến lúc đó đừng ép tôi trở mặt..."

Trong đầu Phương Tử Quân tràn ngập hình ảnh kiều diễm bị lời nói lạnh lùng của Lâm Mân Côi cắt đứt, nhìn bóng dáng lượn lờ biến mất trước mặt hắn, hắn trầm ngâm răng một trận.

"Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày phải thịt chết con khốn này."

Nhắm mắt lại, Phương Tử Quân cảm thấy tràn đầy tự tin, cực kỳ hi vọng vào tương lai.

Mới này phòng nhân sự gọi điện cho hắn báo, lệnh điều động của cục Nhân sự đã gửi xuống. Hắn chỉ cần thu xếp công việc ở cục Lâm nghiệp xong, thứ hai có thể đến cục Kiểm toán trình diện.

Hoàng Oanh này làm việc nhanh chóng thật, nghĩ tới đây, Phương Tử Quân mỉm cười.

Tối qua, Hoàng Oanh còn hỏi hắn có bao nhiêu tiền, nói bọn họ đang phát triển một hạng mục ở Điền Tây, chỉ cần hắn đầu tư mấy trăm ngàn sẽ lãi cả triệu bạc.

Nói thật, Phương Tử Quân rất động lòng.

Nhưng mấy trăm ngàn với hắn không phải là con số nhỏ.

Vì thế hắn chần chừ, không trả lời Hoàng Oanh ngay.

Chẳng qua sáng sớm lúc chia tay, Hoàng Oanh đi trước hắn một bước, trước khi đi còn nhìn chiếc Mercedes của hắn một cách đắm chiêu, khen xe không tồi.

Chiếc xe đó là của hồi môn Kim Phân Phương cho Lâm Mân Côi, lúc ấy Lâm Mân Côi không biết lái xe nên đưa Phương Tử Quân.

Hắn nghĩ hắn là chủ xe, nên có quyền xử lý nó.

Vừa nghĩ vậy, Phương Tử Quân đánh chủ ý lên chiếc xe này, hắn liên lạc với mấy người bạn, nhờ bọn họ để ý giá xe đã sử dụng.

Một vốn bốn lời ai không muốn làm, chẳng qua thiếu một cơ hội thôi.

Mà bây giờ cơ hội ngàn vàng đã bay tới trước mắt hắn, hắn không tóm lấy thì đúng là quá ngu.

Lại nói lúc Trương Ngọc nghe tin phải chuyển ra ngoài, trong lòng hết sức khó chịu, lại về nhà náo loạn với Lâm Mân Côi một trận.

Lần này, Lâm Mân Côi có kinh nghiệm, nhờ Phương Nhược Cường tìm mấy tên côn đồ, nói là giúp bọn họ dọn nhà, chứ thật ra để phòng Trương Ngọc làm ra hành động gì quá khích.

Trương Ngọc ấy chỉ dám bắt nạt kẻ yếu, thấy mấy tên to gan trong nhà, ban đầu còn hùng hùng hổ hổ, nhưng sau khi bị một tên trong đó ném vỡ một bộ chén, bà ta không dám hùng hổ nữa, ngoan ngoãn dọn ra khỏi nhà Lâm Mân Côi.

Lâm Mân Côi thấy Trương Ngọc và Phương Tử Quân dọn đi rồi, bèn tìm công ty gia đình tổng vệ sinh nơi này thật kỹ.

Những thứ rác rưởi Trương Ngọc mua trước đó, còn có đồ đạc Phương Tử Quân để lại đều vứt đi hết.

Hơn nữa, dọn dẹp xong Lâm Mân Côi vẫn cảm thấy chưa an toàn, dứt khoát đổi bộ chìa khóa mới.

Vất vả lắm mới thu lại chủ quyền căn hộ này, cô phải cẩn thận một chút.

Trương Ngọc chuyển đến căn hộ nhỏ Hoàng Oanh cho Phương Tử Quân, nơi này nhỏ hơn nhà Lâm Mân Côi nhiều, khiến Trương Ngọc hơi oán giận. Nhưng vừa nghĩ tới giấy tờ nhà do mình đứng tên, lòng bà ta lập tức phấn khởi.

Và lại chỗ ở mới không ai biết bọn họ, mọi người đều rất thân thiện.

Sau khi Trương Ngọc chuyển đến, Phương Tử Quân cũng không về nhà thường xuyên. Hiện giờ hắn đã trở mặt với Lâm Mân Côi, cuối cùng dứt khoát dọn tới ở chung với Hoàng Oanh.

Cho nên bình thường chỉ có một mình Trương Ngọc ở nhà.

Trương Ngọc vô cùng cô đơn, ở chỗ này bà ta không quen lắm, mỗi ngày cứ ngầy ngốc ở nhà cũng không phải cách.

Vừa hay bà ta phát hiện dưới lầu có nhảy zumba, trước kia còn ở tiểu khu của Lâm Mân Côi, vì chuyện của Phương Tử Quân mà bà ta bị xa lánh đủ kiểu, không có bà nào chịu làm bạn với bà ta. Nhưng giờ thì tốt rồi, chỗ mới có không ít bà đến lôi kéo bà ta.

Nghe nói, bên này mấy bà muốn đại diện khu vực tham gia một cuộc thi khiêu vũ, bên trong toàn là người lớn tuổi.

Ban đầu Trương Ngọc hơi ngượng ngùng, cảm thấy người nhảy khiêu vũ đều là loại gái điếm.

Nhưng nhìn mấy bà khiêu vũ vô cùng thích trên chộc mấy ông, trong lòng bà ta hơi động.

Trương Ngọc bà ta đâu có tệ, sao thua họ được.

Cho nên, Trương Ngọc cũng học nhảy khiêu vũ.

Thật ra khi còn trẻ, Trương Ngọc rất thích ca múa, nhưng trải qua nỗi đau mất chồng, còn vất vả nuôi dạy hai đứa con, đâu có thời gian tham gia những thứ hoa lá cành này.

Bất quá bây giờ hết thấy đều ổn định, bà ta cũng được coi như người có nhà cửa, sợ cái gì.

Trương Ngọc học rất nhanh, ngay cả chị Lâm trưởng đội khiêu vũ còn khen ngợi bà ta ở trước mặt mọi người. Trong khoảng thời gian ngắn, Trương Ngọc trở thành người nổi tiếng trong đội.

Không lâu sau còn đại diện cho đội khiêu vũ tham gia đại hội thi đấu.

Trong cuộc thi, tuy Trương Ngọc không phải nhân vật tiêu điểm, nhưng cũng hấp dẫn sự chú ý của không ít người.

Chẳng những vậy, bà ta còn gặp được một người quen.

"Giang Sơn, sao anh cũng ở đây?" Không biết có được tính là duyên phận không, ông lão điển trai Trương Ngọc gặp trong lúc nằm viện cũng tham gia đại hội này.

Dáng dấp Giang Sơn rất tốt, nghe nói là giáo sư đại học về hưu, tiền lương cao, khiêu vũ giỏi, nói chuyện hài hước, rất được mấy bà ưa thích.

Nhưng hình như Giang Sơn rất tốt với Trương Ngọc, khiêu vũ xong còn hẹn Trương Ngọc đi ăn.

Đội khiêu vũ của Trương Ngọc đều nói Giang Sơn có ý với Trương Ngọc. Bề ngoài Trương Ngọc gạt phắt đi, nói sao có chuyện đó, nhưng trong lòng lại cực kỳ đắc ý.

Giang Sơn này không tệ, công việc cũng danh giá, hơn nữa còn là bạch mã hoàng tử trong đám bà cụ, tuy hơi già một chút, nhưng bị bà ta tóm được, chẳng phải đã chứng minh thực lực của bà ta sao?

Trương Ngọc vừa đắc ý nghĩ, vừa len lén nhìn Giang Sơn điển trai kia.

Đúng lúc Giang Sơn ném cho bà ta ánh mắt dịu dàng, mặt già của Trương Ngọc đỏ ửng, trong lòng bỗng dưng nhũn thành một bãi nước.

Bên này Trương Ngọc ăn sung mặc sướng, bên kia Phương Tử Quân lại chật vật.

Hoàng Oanh thật sự càng lúc càng quá trốn, nhất là đã thu năm trăm ngàn tiền bán xe của Phương Tử Quân, thì càng "yêu thương" hắn hơn.

Đặc biệt ở trên giường, đôi khi Phương Tử Quân không thể chịu nổi.

Hôm nay, Hoàng Oanh hẹn Phương Tử Quân đi XXX, lúc Phương Tử Quân vào nhà, lại phát hiện trên giường có một người đàn ông khác.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Phương Tử Quân vốn là gã đàn ông có lòng tự trọng cực cao, nếu không cũng chẳng đến nỗi đã ngoại tình rồi còn tìm kiếm sai lầm của Lâm Mân Côi.

Dạo này Hoàng Oanh rất tốt với hắn, gần như muốn gió được gió, muốn mưa được mưa dần dà Phương Tử Quân rất tự hào.

Gái già Hoàng Oanh ấy chắc chắn phải lòng hắn rồi. Quả nhiên, bất cứ phụ nữ nào cũng trốn không thoát quần tây của hắn.

Nhưng, người phụ nữ đã phải lòng một đàn ông sẽ lăn lộn trên giường với một người đàn ông khác ở trước mặt người yêu của cô ta sao?

Đáp án là: Ha ha.

Mặt Phương Tử Quân nóng bừng đỏ lự, đặc biệt ở khoảng cách gần thế, hắn có thể thấy rõ cái thứ tội ác của gã đàn ông kia đang ra ra vào vào chỗ riêng tư của Hoàng Oanh, khi rút ra còn kéo theo ít dịch thể trắng loãng, vừa nhìn đã biết hai người làm rất lâu rồi.

Mặt Phương Tử Quân đỏ bừng, đương nhiên do giận dữ.

Quá giận dữ nên không còn phong thái.

Chẳng chút nghĩ ngợi muốn xoay người bỏ đi, mà Hoàng Oanh ở trên giường giống như giật mình tỉnh lại, vẫy vẫy tay với Phương Tử Quân, mái tóc dài của người phụ nữ nghiêm túc rũ xuống, cả người lộ vẻ lười nhác sau khi được hầu hạ, nhưng ở trong mắt Phương Tử Quân, lại là tội ác tày trời.

"Oanh Oanh... em giỏi thật... em rất giỏi... em đây có ý gì?"

Trước sự phẫn nộ của Phương Tử Quân, Hoàng Oanh rất bình tĩnh và không thêm đề ý.

"Vui đùa chút thôi... Anh có muốn tham gia luôn không, nhóm ba người sướng lắm..."

Hắn biết Hoàng Oanh là một người đàn bà dám đăng từ lâu, nhưng Phương Tử Quân cho rằng trong khoảng thời gian này, Hoàng Oanh đã quỳ dưới quần tây của hắn, có điều...

Giờ xem ra, hoàn toàn do hắn suy nghĩ nhiều.

Phương Tử Quân cảm thấy thất bại, càng thấy mất mặt hơn, rất muốn ném cái tát qua.

Tát chết mụ đàn bà dê tiện dám đăng này.

Lòng bàn tay ngứa ngáy, Phương Tử Quân cắn chặt răng, rất lâu mới kiềm chế được hành động quá khích của mình, bật ra một câu.

"Xin lỗi, Oanh Oanh, hôm nay tôi thực sự không có tâm trạng."

"Không có tâm trạng?" Hoàng Oanh hình như bật cười một tiếng, còn chưa mở miệng nói tiếp, gã đàn ông hung hăng làm Hoàng Oanh kia đã ôm lấy cô ta, dang rộng hai chân quần quýt ở trước mặt Phương Tử Quân, từ góc độ này của Phương Tử Quân có thể nhìn thấy dụng cụ X ướt nhẹp của hai người.

Ghê tởm, Phương Tử Quân ghê tởm không nói nên lời.

Nhưng gã đàn ông ấy giống như thách thức, trực tiếp chuyển động, vừa hôn vành tai Hoàng Oanh vừa nói: "Oanh Oanh... tìm đâu ra người anh em này thế... rất cá tính..."

"Cá tính?" Hoàng Oanh vẫn còn cười, nhưng từ trên người gã đàn ông ngồi dậy, chậm rãi xuống giường tiến lại gần Phương Tử Quân.

Nói xin lỗi đi, tình ngộ đi, mụ đàn bà dê tiện.

Phương Từ Quân nghĩ thầm, mọi đàn bà này nhất định sẽ quỳ xuống trước mặt hắn, cầu tha thứ cầu hòa hảo.

Bốp –

Nhưng, sự thật đảo ngược chớp nhoáng.

Hoàng Oanh vừa cao vừa gầy, trông khí thế không hề thua kém Phương Từ Quân. Lúc này một cái tát vung lên mặt Phương Từ Quân, chiếm được vẻ mặt không dám tin của Phương Từ Quân, cô ta cười lạnh, "Anh tưởng anh là ai, cùng lắm chỉ là một tên trai bao tôi bỏ tiền ra mua thôi... Anh có tư cách gì nói không có tâm trạng..."

Đời này Phương Từ Quân chưa từng mất mặt vậy, trong khoảng thời gian ngắn hắn thực sự rất muốn tát trả lại.

Song Hoàng Oanh nhìn thấu suy nghĩ của hắn, chống nạnh tiếp tục cười lạnh: "Thứ hèn nhất như anh mà muốn động vào tôi... Tôi nói cho anh biết, tôi nhìn trúng Phương Từ Quân anh là phúc của anh, anh ngoan ngoãn, tâm trạng tôi tốt còn lắm hạnh anh... Nếu anh không biết điều, thì người muốn lên giường tôi còn nhiều lắm... không kém người như anh đâu..."

Phương Từ Quân rất hận, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng còn cách nào ư? Người phụ nữ mềm mại dễ bắt chẹt như Lâm Mân Côi hắn không cần, nhất định phải ra ngoài tìm Lâm Thanh Thiển lắng lơ kia, coi như đó là tình yêu đích thật của hắn, nhưng Hoàng Oanh tính là gì...

Trong khoảng thời gian ngắn, nước mắt nhục nhã của Phương Từ Quân đảo quanh hốc mắt, đáng về yếu đuối của hắn hình như làm Hoàng Oanh hơi mềm lòng, thờ dãi một tiếng, chủ động kéo Phương Từ Quân lên giường.

"Từ Quân, đừng ảm ỉ với tôi nữa, chúng ta cứ vui vẻ chơi đùa, không tốt sao?" Thấy Phương Từ Quân không lên tiếng, Hoàng Oanh lại bỏ thêm một câu, "Hay anh không muốn thứ hai đi làm?"

"..."

Tối đó, giống như muốn phát tiết vậy, Phương Từ Quân dốc hết toàn lực, tốt nhất làm Hoàng Oanh chỉ có thể xin tha. Khi ấy, Phương Từ Quân vừa cười Hoàng Oanh, vừa hét mồm Hoàng Oanh bốp bốp.

Miệng hung hăng nói: "Tôi f* chết cô... Đồ dâm tiện!"

Hiếm khi hắn cường thế khiến Hoàng Oanh sung sướng bất ngờ, nhanh chóng run rẩy thành một khối. Cuối cùng sau khi làm xong, Phương Từ Quân bị nhục nhã khó tránh khỏi tâm trạng không tốt, ngược lại Hoàng Oanh được hầu hạ sung sướng, tâm tình tốt hẳn quay sang dỗ dành Phương Từ Quân.

Không chỉ nói sẽ chia hoa hồng tháng này cho hắn, còn đưa cho Phương Từ Quân thẻ phụ, bảo hắn đi mua ít thứ cho vui vẻ.

Cũng chính giờ khắc này, Phương Từ Quân mới ý thức sâu sắc, hắn là một tên mặt trắng được bao nuôi.

Buồn cười là, còn không phải người duy nhất.

Nhưng giờ đã không cho phép hắn đổi ý.

Bên này Lâm Mân Côi chẳng biết Phương Từ Quân đang nước sôi lửa bỏng, cả ngày cô hơi buồn bực. Nghe Lâm Kiến Quốc nói, lệnh thuyền chuyển của Phương Từ Quân đã gửi xuống, cuối tuần này sẽ sang cục Kiểm toán làm việc.

Nghĩ đến tên khốn đó không bị trừng phạt, ngược lại càng sống càng tốt, Lâm Mân Côi vô cùng khó chịu.

Buổi tối khi ăn cơm với Phương Nhược Cường, Lâm Mân Côi khó tránh khỏi có chút không vui.

Phương Nhược Cường thấy tâm trạng cô không tốt, bèn ôm cô vào lòng, ước lượng cân nặng, dùng giọng nói cực kỳ đáng tiếc bảo: "Hoa nhỏ, gần đây em nhẹ đi rất nhiều,"

Quả nhiên phụ nữ luôn để ý đến cân nặng, Lâm Mân Côi thoát khỏi ma chướng của Phương Nhược Cường, hào hứng muốn đi cân, nhưng bị Phương Nhược Cường ôm lại. "Ông chú" hết sức thân mật xoa ngực cô, vừa ngậm đôi môi căng mọng của cô, vừa bất mãn nói: "Sớm biết sự chú ý của em đều đặt trên người tên Phương Tiểu Bạch kia, anh đã tức chiến tức thắng..."

Lâm Mân Côi bị hôn đến mức thở hồng hộc, thỉnh thoảng nghe Phương Nhược Cường nói thể, trong lòng chợt sáng tỏ, chủ động xoay người ôm cổ Phương Nhược Cường, hôn đôi phương cuồng nhiệt triền miên.

"Nhược Cường, lúc này anh nói gì..."

Đầu lưỡi Lâm Mân Côi cho anh cảm giác quá tuyệt vời, Phương Nhược Cường hừ hừ hai tiếng bày tỏ vẫn muốn nữa.

Lâm Mân Côi cũng rộng rãi đưa lưỡi qua, khuấy đảo đôi phương truy đuổi chơi đùa, rất nhanh hai người đều nóng lên.

Sô pha rất rộng, nửa người dưới của Lâm Mân Côi mau chóng mát lạnh, thứ cứng rắn chống đỡ trên người cô xâm nhập từng chút từng chút nơi ướt át của cô.

Cảm giác căng trướng được lấp đầy khiến Lâm Mân Côi hài lòng rên một tiếng, chột ưỡn người, vừa vặn đưa nụ hoa đầy đặn vào miệng Phương Nhục Cuồng.

Cách lớp áo lót mỏng, Phương Nhục Cuồng liếm láp nụ hoa ướt át, một tay còn nắm lấy thắt lưng cô, nửa ép buộc cô nuốt lấy dục vọng căng phồng của anh.

Rất nhanh, nơi kết hợp của hai người tiết ra dịch ấm nóng, Lâm Mân Côi động một hồi, cái mông nhỏ lắc đến mỏi nhừ, thắt lưng cũng mềm nhũn, làm sao cũng không chịu nổi.

"Không được nữa?"

Phương Nhục Cuồng còn cười nhạo cô, sau khi thấy cô bắt mẫn hờn dỗi, người đàn ông bèn tăng tốc độ, thắt lưng cường tráng chuyển động rất nhanh giống như mô tơ thần tốc, mạnh mẽ đưa cô đến cao trào.

Sau khi xong việc, Lâm Mân Côi ghé vào lòng Phương Nhục Cuồng, câu được câu không nghịch tóc đối phương, còn hỏi: "Đúng rồi, lúc này anh có ý gì?"

Phương Nhục Cuồng ăn uống no nê, đặc biệt dễ nói chuyện, vì vậy kể lại chuyện Hoàng Oanh cho Lâm Mân Côi nghe.

Lâm Mân Côi thoáng hưng phấn, "Anh nói Hoàng Oanh ấy là một tay chơi, vậy đâu phải khẩu vị của tên tiểu nhân Phương Tử Quân kia?"

Phương Nhục Cuồng tiếp tục kéo Lâm Mân Côi vào lòng, vô cùng thân mật hôn trán cô, mới từ từ nói: "Đàn ông thích chơi, nhưng không thích bị chơi."

Nói xong, Phương Nhục Cuồng ném ánh mắt đầy thâm ý cho Lâm Mân Côi, Lâm Mân Côi chớp mắt, hình như hiểu ra.

Nghĩ đến Phương Tử Quân luôn ra vẻ cao ngạo vênh váo trước mặt cô, cho rằng phụ nữ nào cũng đều quỳ dưới quần tây hắn, nghĩ đến hắn có một ngày bị phụ nữ chơi đùa lại, nhất thời lòng cô cực kỳ sung sướng.

Thấy tâm trạng Lâm Mân Côi tốt hẳn, mặt mày Phương Nhục Cuồng cũng vui vẻ.

Vuốt ve thân thể trần trụi của Lâm Mân Côi, lại chậm rãi chui vào bên dưới cô, Lâm Mân Côi vẫn còn ướt át, dễ dàng để anh tiến vào.

Hai người cứ triền miên như vậy trên ghế salon, câu được câu không nói chuyện phiếm, thuận tiện từ từ nghiền nát đoá hoa hồng phấn.

Lâm Mân Côi nhanh chóng chịu không nổi, run rẩy hét lên một tiếng, dưới thân nhất thời ướt nhẹp một mảng.

Lúc này Phương Nhục Cuồng hài lòng ôm cô, tiếp tục nói tin tốt cho cô nghe.

"Chỗ Hoàng Oanh sẽ mau chóng thấy kết quả."

Lâm Mân Côi mệt mỏi chỉ muốn ngủ, thỉnh thoảng nghe được câu ấy của Phương Nhục Cuồng, lập tức chống người dậy, tràn ngập nghi hoặc: "Ý anh là gì?"

"Biết Quân Cửu Thiên không?"

Lâm Mân Côi gật đầu, Bí thư thành ủy đẹp trai của Nghi Châu ấy có một đạo trở thành cao phú soái có tiềm lực nhất Nghi Châu, được vô số thiếu nữ mê mẩn, sao cô không biết chứ.

"Có lẽ anh ta muốn xuống tay với thị trường Hoàng... Đối phương cho rằng anh ta trẻ tuổi sẽ không ra tay độc ác, anh thấy lần này ông ta nhìn lầm rồi, Quân Cửu Thiên là một nhân vật khá tàn nhẫn..." Phương Nhục Cuồng nhắc tới Quân Cửu Thiên, vẻ mặt tràn đầy sự kính phục, "Phải rồi, Hoàng Oanh là cháu gái thị trường Hoàng, cũng là lãnh đạo trực tiếp của cha em..."

Phương Nhục Cuồng nói đến đây, Lâm Mân Côi thoáng hiểu ra.

Phương Nhục Cuồng nghe được phong thanh nên nhắc nhở cô.

Mặc dù trong cuộc hôn nhân của Lâm Mân Côi và Phương Tử Quân. Lâm Kiến Quốc đã làm một số chuyện khiến cô lạnh lòng, nhưng dù sao cũng là ba ruột mình, chẳng lẽ Lâm Mân Côi có thể bỏ mặc không quan tâm?

"Anh nghĩ em có nên nhắc nhở ông ấy không? Dù gì ông ấy đã làm chuyện sai..."

Thấy cô gái nhỏ đau buồn, Phương Nhục Cuồng hơi hối hận vì đã cho Lâm Kiến Quốc một cơ hội, bất quá anh nghĩ mặc kệ thế nào, người nọ cũng coi như ba vợ anh, kính già yêu trẻ là truyền thống tốt đẹp, anh vẫn nên tuân theo.

Ôm lấy cô gái nhỏ, Phương Nhược Cường vô cùng thân thiết khuyên giải, an ủi, "Việc này tùy em, nhưng Hoa nhỏ nè, em hỏi vậy chẳng phải em có quyết định rồi sao?"

Đúng thế, sau khi Lâm Mân Côi thông suốt, liền sung sướng tiến vào vòng ôm của Phương Nhược Cường, tựa vào ngực anh, cô cực kỳ buồn ngủ.

Cô không phải người có tam quan đặc biệt đứng đắn, bằng không cũng sẽ chẳng làm vậy với Phương Nhược Cường.

Ngay cả khi Lâm Kiến Quốc không đứng, nhưng ông ta vẫn là ba cô, cô có thể thờ ơ mặc kệ ư? Hơn nữa thói đời này đứng đúng đội ngũ rất quan trọng, nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Mân Côi vẫn quyết định nói chuyện với Lâm Kiến Quốc.

Cô không muốn mẹ Kim Phân Phương đã lâu không về, vừa về nhà liền chịu hai cú sốc.

Không còn con rể.

Cũng sắp không còn chồng.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Ngày hôm sau, Lâm Mân Côi đi gặp Lâm Kiến Quốc báo chuyện Phương Từ Quân, đương nhiên cũng uyển chuyển đề cập một chút việc thị trường Hoàng có khả năng phải ngã ngựa.

Dù sao Lâm Kiến Quốc đã lăn lộn trong chốn quan trường mấy chục năm, trong khoảng thời gian này bên trên cũng có phong thanh, ông ta không ngốc, từ khi Phương Từ Quân đi rồi liền bắt đầu chuẩn bị từng bước một, thói đời bây giờ không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Lâm Kiến Quốc tính toán một hồi, lúc bắt gặp ánh mắt lo lắng của Lâm Mân Côi, nhất thời lòng mềm nhũn.

Nếu đứa con gái này nghe lời từ sớm, thì ông ta không đến mức cảm thấy cô thua kém Lâm Thanh Thiển mọi mặt.

Chẳng qua, vừa nghĩ tới Lâm Thanh Thiển, miệng lưỡi Lâm Kiến Quốc chợt có chút khô khốc, vội vàng chuyển đề tài.

"Phải rồi, Mân Côi, con còn chưa ly hôn với Phương Từ Quân à?"

Giờ phút này, Lâm Kiến Quốc cũng đứng về phía Lâm Mân Côi. Nếu không phải Phương Từ Quân bắt được nhược điểm của ông ta, thì ông ta chẳng chịu thiệt lớn vậy.

Bây giờ vất vả lắm mới điều Phương Từ Quân đi, ông ta cũng đã khắc phục một vài chỗ, còn có thể để gã đàn ông bụng dạ khó lường ấy làm con rể ông ta sao?

Lâm Kiến Quốc nghĩ thừa dịp Lâm Mân Côi còn trẻ, hơn nữa gần đây cô càng gầy càng đẹp, quả nhiên là con gái của Lâm Kiến Quốc ông ta.

Lâm Kiến Quốc càng nghĩ càng hài lòng, đang định thừa dịp Lâm Mân Côi còn trẻ tiếp tục tìm nhà nào đó gả đi.

Tốt nhất tìm một gia đình có điều kiện tốt, cũng đỡ tốn công ông ta đi đường vòng nữa.

Lâm Mân Côi không biết tâm tư Lâm Kiến Quốc, chẳng qua nhắc tới Phương Từ Quân, trong lòng cô lại thấy khó chịu.

Sau khi Phương Từ Quân và Trương Ngọc dọn ra ngoài, Lâm Mân Côi từng nhiều lần hỏi hấn tính khi nào bớt chút thời gian đi làm thủ tục ly hôn, nhưng lần nào Phương Từ Quân cũng kiếm cớ từ chối, không chỉ thế, gần đây có mấy lần không thèm nhận điện thoại của cô luôn.

Lâm Mân Côi cảm thấy chuyện này hơi kỳ lạ, nhưng cô không thể đợi nữa. Nếu Phương Từ Quân vẫn không cho cô một câu trả lời chính xác, thì cô chỉ đành đi theo con đường pháp luật.

Lâm Mân Côi càng nghĩ càng không muốn đợi, gần như định đi tìm Phương Từ Quân ngay tức khắc giải quyết chuyện này cho xong.

Từ khi rời khỏi chỗ Lâm Kiến Quốc, Lâm Mân Côi đang tính đi gặp Phương Từ Quân, bởi cô vẫn không gọi được cho hắn.

Lâm Mân Côi cảm thấy thất bại, tên Phương Từ Quân này luôn ảnh hưởng tâm trạng cô.

"Mân Côi..." Trong lúc Lâm Mân Côi cực kỳ tức giận, đang cân nhắc xem có cần đến tận cục Kiểm Toán tìm Phương Từ Quân không, dọc đường lại gặp Lâm Thanh Thiển.

Cô ta và Lâm Xảo đi mua thức ăn trở về, đúng lúc chạm mặt Lâm Mân Côi. Lâm Mân Côi vừa thấy cô ta đã không thoái mái, cũng chẳng muốn chào hỏi, định lướt qua.

Nhưng Lâm Thanh Thiện lại chặn đường Lâm Mân Côi.

Còn nhìn cô cười như không cười, "Mân Côi, gần đây chị đẹp lên nhiều ta."

"..."

Lâm Mân Côi cảnh giác nhìn Lâm Thanh Thiện, hoàn toàn không có tính nhẫn nại, "Cô có ý gì?"

"Có ý gì?!" Lâm Thanh Thiện cười cười, "Không có ý gì cả, chẳng qua gần đây em rất rảnh rỗi, muốn kiếm ít chuyện để làm thôi. Mân Côi, không phải chị quen biết rộng sao, tìm giúp em một công việc đi..."

Haha...

Con nhỏ này mặt dày thật. Tìm việc? Cô ta tưởng mình là ai!

Trong nháy mắt, Lâm Mân Côi chỉ muốn tát ả đàn bà không biết xấu hổ này.

Cô hít sâu mấy hơi, cố gắng bình ổn tâm trạng phần nộ.

"Lâm Thanh Thiện, cô không biết xấu hổ đòi hỏi tôi nữa, đến bây giờ cô còn nghĩ tôi sẽ giúp cô ư? Hay tôi ngu tới mức lộ quá? Có thể đi giúp một tiểu tam cướp chồng mình..."

Trước lời chỉ trích không chút khách sáo của Lâm Mân Côi, Lâm Thanh Thiện cực kỳ bình tĩnh

"Cướp chồng chị?" Lâm Thanh Thiện che miệng cười, "Mân Côi, em thấy chị hẳn phải cảm ơn em. Nếu không phải do em, thì sao chị có thể nhìn rõ tâm tư gã Phương Tử Quân đề tiện kia, còn nữa..." Nhìn Lâm Mân Côi thật sâu, Lâm Thanh Thiện nói thêm: "Còn nữa, nếu không phải do em...thì sao chị câu được một con cá lớn khác chứ?"

Nhắc tới cũng rất khéo, lần đó Lâm Kiến Quốc tìm Lâm Thanh Thiện nói muốn làm người hòa giải cho cô ta và Lâm Mân Côi. Thành thật mà nói, Lâm Mân Côi không thích cô ta, cô ta càng không thích Lâm Mân Côi.

Lâm chị em tốt với Lâm Mân Côi à?

Đi chết đi!

Nhưng, Lâm Xảo cứ khẳng khái. Nhắc tới mối quan hệ giữa Lâm Xảo và Lâm Kiến Quốc, mấy năm nay Lâm Thanh Thiện cũng biết ít nhiều.

Lâm Kiến Quốc đối xử với Lâm Xảo không tệ, cũng rất tốt với cô ta. Hơn nữa vì Lâm Xảo thích, nên Lâm Thanh Thiện cũng mắt nhắm mắt mở. Có điều đáng tiếc cho con gốc Lâm Mân Côi kia, xem người phụ nữ cướp chồng của mẹ mình như mẹ ruột, đúng là buồn cười.

Trở lại chuyện chính, ánh mắt Lâm Kiến Quốc nhìn cô ta càng ngày càng lạ, bất quá Lâm Thanh Thiện cũng nhanh chóng hiểu ra.

Lão sắc quỷ ấy thu nhận mẹ cô ta vẫn chưa thấy đủ, còn muốn nuốt cả cô ta.

Nhưng, Lâm Thanh Thiện cô ta sao có thể dễ bị xuống tay vậy! Lâm Kiến Quốc là lão sắc quỷ, vừa già vừa xấu, có một chân với mẹ cô ta, Lâm Thanh Thiện đã cảm thấy cực kỳ ghê tởm, cô ta không muốn hầu chung một chồng với mẹ mình.

Ngày đó, dưới sự hỗ trợ của Lâm Kiến Quốc, cô ta gặp lại Lâm Mân Côi.

Như dự đoán, Lâm Mân Côi cơ bản không tha thứ cho cô ta.

Cô ta cũng không thấy mình sai chỗ nào, đã thế thì còn gì để nói.

Nhìn Lâm Mân Côi rời khỏi Lâm gia, Lâm Xảo vào nhà bếp, ngồi trên ghế salon, Lâm Kiến Quốc mượn cớ nói chuyện phiếm với cô ta, càng ngồi càng xích lại gần, còn sờ soạng đùi cô ta.

Lâm Thanh Thiện ghé tòm hết sức, lấy cớ có việc cũng lao ra khỏi Lâm Gia.

Bất quá ngay cửa Lâm gia, cô ta nhìn thấy một màn khiến cô ta khiếp sợ.

Chẳng phải Lâm Mân Côi luôn tự xưng là người bị hại trong hôn nhân với Phương Tử Quân sao, vì Phương Tử Quân ngoại tình... còn làm Lâm Mân Côi mất hết mặt mũi. Lâm Thanh Thiện từng nghĩ, Lâm Mân Côi chịu cú sốc lớn thế phải thất thanh khóc rống chứ, nhưng cô chẳng có chút cảm xúc nào.

Hóa ra ——

Lâm Thanh Thiện thấy một người đàn ông cao lớn dịu dàng kéo tay Lâm Mân Côi, khoe mỗi cong cong nở nụ cười.

Hèn gì không đau lòng, trong lòng đã có người đàn ông khác, sao mà đau lòng được.

Có điều việc này trở nên thú vị rồi.

Phuong Từ Quân chẳng phải thứ tốt đẹp gì, vậy Lâm Mân Côi... cũng thế.

Thấy Lâm Thanh Thiện cười thâm ý, trong lòng Lâm Mân Côi dấy lên dự cảm xấu, "Lâm Thanh Thiện, cô có ý gì?"

Lâm Thanh Thiện vuốt lọn tóc xoắn dài nhuộm màu đỏ thắm mỉm cười, "Không có ý gì... Em chỉ muốn tìm một công việc thôi... Nghe nói chị rất thân với CEO công ty xây dựng Trung Đăng, em muốn sang bên đó làm việc, chị hiểu chứ..."

Lâm Mân Côi vừa nghe tới công ty xây dựng Trung Đăng, trong lòng lộp bộp sáng tỏ.

Chắc chắn Lâm Thanh Thiện đã biết một vài chuyện.

Thấy sắc mặt Lâm Mân Côi hết trắng rồi đỏ, tâm trạng Lâm Thanh Thiện tốt cực, lại gần vỗ vai Lâm Mân Côi, "Nói đi, Mân Côi, em thực sự không ngờ chị dám chơi chiêu này, thoải mái chỉ trích em và Phuong Từ Quân, còn chị thì sao, đã câu được người đàn ông khác từ lâu..."

Lâm Thanh Thiện cười như không cười, thấy vẻ mặt Lâm Mân Côi đã trắng bệch như tờ giấy, tiếp tục dội bom, "Sao, chị Mân Côi của em, suy nghĩ rõ ràng chưa? Với chị mà nói, chỉ thôi chút gió bên gối thôi... rất đơn giản mà..."

Đầu óc Lâm Mân Côi bắt đầu xoay chuyển, giận quá hóa cười, rất lâu mới thốt ra mấy chữ.

"Cô nằm mơ đi."

Lâm Thanh Thiện sùng sốt, không ngờ lúc này Lâm Mân Côi chẳng bị uy hiếp.

Nhưng cô ta cũng đâu dễ bị lừa, "Xem ra chị chưa muốn ly hôn với Phuong Từ Quân rồi, nếu Phuong Từ Quân biết chị sớm cho hắn ta đội nón xanh... chị thử đoán xem, hai người có ly hôn được không?"

Thành công nhìn thấy sự khủng hoảng trên mặt Lâm Mân Côi, Lâm Thanh Thiện thỏa mãn cười, bỏ lại một câu.

"Ba ngày sau, em đợi tin tốt của chị."

Chờ bóng dáng Lâm Thanh Thiện biến mất trước mặt Lâm Mân Côi, Lâm Mân Côi nghẹn ngay cổ họng mới thở ra.

Việc này có được tính là giấy không gói được lửa không? Cô và Phuong Nhược Cường vẫn luôn lén lút lút lút, cô sợ bị người ta nhìn thấy.

Không ngờ đã bí mật vậy còn bị phát hiện.

Tính sao bây giờ? Lâm Thanh Thiện biết rồi, nếu cô ta nói cho Phuong Từ Quân biết, thì dựa theo tính cách gã Phuong Từ Quân, rất có thể sẽ lấy chuyện này ra uy hiếp cô.

Thậm chí, gây bất lợi cho Phuong Nhược Cường.

Song nếu đưa Lâm Thanh Thiện vào công ty xây dựng Trung đăng, thì tức là đặt bên cạnh Phuong Nhược Cường, cô trăm triệu lần không muốn.

Lâm Thanh Thiện là hồ ly tinh trời sinh, cô ta dốt đặc về kiến trúc, chuyên ngành cũng không dính dáng đến kiến trúc, thì tới công ty xây dựng làm gì?

Lòng dạ Tư Mã Chiêu, người người đều rõ[1], cô ta lại muốn giờ trò cũ, dụ dỗ Phuong Nhược Cường như từng dụ dỗ Phuong Từ Quân.

[1] Lòng dạ Tư Mã Chiêu, người người đều rõ: Ý nói âm mưu hoặc dã tâm hoàn toàn lộ rõ, ai ai trong thiên hạ đều biết. Thời tam quốc, Ngụy đế Tào Mao nhìn thấy đại tướng quân Tư Mã Chiêu nắm quyền lớn, làm việc hống hách bá đạo thì không nhẫn nhịn được. Một hôm, ông ta triệu thượng thư Vương Kinh cùng ba đại thần vào trong cung, rất tức giận nói: "Dã tâm của Tư Mã Chiêu ngay cả người qua đường cũng biết, ta không thể ngồi đợi nó đến giết ta, hôm nay ta muốn cùng các người đi thảo phạt nó". Các đại thần đều khuyên ông ta nhẫn nại, không nên chuốc đại họa vào thân, nhưng Tào Mao không nghe, tập hợp các cấm vệ quân và các thái giám hầu cận lại đánh từ trong cung đánh ra. Không ngờ, có người để lộ tin tức cho Tư Mã Chiêu biết, kết quả Tào Mao bị đâm thủng ngực ngã xuống xe mà chết, còn sự dã tâm phản nghịch Tư Mã Chiêu thì ngày càng rõ ràng hơn.

Vừa nghĩ tới điểm này, Lâm Mân Côi cảm thấy như nuốt phải mấy trăm con ruồi vậy, cực kỳ khó chịu.

Lâm Mân Côi bị Lâm Thanh Thiện uy hiếp, nhất thời chưa nghĩ ra cách nào, đành đi tìm Phuong Nhược Cường.

Sau khi lòi ít mà ý nhiều thuật lại cho anh hay, Lâm Mân Côi khó nén nỗi lo lắng, hỏi: "Tính sao giờ? Nếu cô ta nói cho Phuong Từ Quân biết, thì em không thể ly hôn được... Em nhẫn nhịn lâu thế, không muốn thất bại trong gang tấc..."

"Đừng lo lắng, Hoa nhỏ."

Trước sự cuồng cuồng của Lâm Mân Côi, Phương Nhựt Cuồng lại có vẻ rất bình tĩnh.

"Hôm sau tan làm em đến đây đi, anh cho em xem một thứ, tuyệt đối làm em vui vẻ."

Sau khi nói xong, Phương Nhựt Cuồng lại dỗ Lâm Mân Côi tâm can bảo bối một trận, lời ngon tiếng ngọt lộ liễu khiến Lâm mân Côi ngượng ngùng không ngớt, vô tình ném chuyện Lâm Thanh Thiên ra sau ót.

Hôm nay tan tầm, Lâm Mân Côi lén lút đi tìm Phương Nhựt Cuồng.

Cô cẩn thận từng ly từng tí giống như kẻ trộm, làm Phương Nhựt Cuồng cũng bật cười.

"Sợ cái gì, anh đã muốn nói với bọn họ từ lâu, em là người phụ nữ của anh, không ai có thể chạm vào!"

"Đừng đừng đừng..." Thấy ánh mắt Phương Nhựt Cuồng chột nghiêm túc, Lâm Mân Côi vẫn hơi sợ.

"Đừng kích động thế, em không muốn tên tiểu nhân Phương Tử Quân được hỏi." Lâm Mân Côi uống một ngụm nước mới tỉnh táo lại, tranh thủ hỏi: "Không phải anh nói cho em xem thứ gì sao? Là gì vậy?"

Phương Nhựt Cuồng nhường mảy, chỉ chỉ mặt mình, hơi nũng nịu, "Anh rất nhớ em, Hoa nhỏ."

"..."

Người này tuổi đã cao còn làm nũng, rốt cuộc có biết xấu hổ không.

Bất quá Lâm Mân Côi thăm thò dài, ngoài mặt lại ngoan ngoãn sang đó ngồi, hôn ông chú một cái, "Ngoan nào, giờ có thể cho em biết, đó là gì nè..."

Vừa nghĩ tới Lâm Thanh Thiên sẽ phải trả giá đắt, Lâm Mân Côi kích động đến mức.... high luôn.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Gần đây Lâm Thanh Thiên rất xui xẻo, cô ta dựa vào việc lên giường mấy lần với giáo viên nước ngoài Ace, mà nhẹ nhàng lấy được suất nhà trường cử đi học nghiên cứu sinh.

Rời khỏi Phương Tử Quân, cuộc sống của cô ta coi như thuận buồm xuôi gió. Chỉ có duy nhất một điều làm cô ta hơi khó chịu là, tiền tiêu vặt của cô ta không có phần của Phương Tử Quân, nên ít đi không ít.

Đã quen cuộc sống sung sướng, cô ta đâu chịu nổi cuộc sống khó khăn.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Thanh Thiên không còn cách nào khác, đành quay lại nghề cũ.

Cô ta không chỉ có ngoại hình xinh đẹp mà còn có giọng hát hay: Trước đây thời đại học, Lâm Thanh Thiên thường xuyên đi hát ở các quán bar lân cận, thỉnh thoảng gặp những vị khách hào phosngc ô ta kiêm luôn nghề tiếp khách.

Chẳng qua việc này đều là quy tắc ngầm ở quán bar: Nhìn bề ngoài, tuy cô ta ra ra vào vào quán bar nhưng vẫn là đóa sen trắng gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Có điều ví tiền quá eo hẹp, cái túi xách Lâm Thanh Thiên nhìn trúng lại bị người bạn cùng phòng vừa mập xấu lại quê mùa mua mất.

Cô ta cực kỳ không cam lòng, chỉ có thể đi quán bar lần nữa, vừa hát vừa tiếp khách.

Việc này vốn chẳng có gì, trước đây những lúc Phương Tử Quân không tìm cô ta, cô ta cũng đi câu người đàn ông khác.

Cô ta không cảm thấy có gì không tốt.

Dù sao mọi người đều chơi đùa chút thôi, nếu lúc chơi đùa, hưởng lạc còn có thể kiếm tiền, thỏa mãn nhu cầu vật chất của bản thân, vậy thì càng tốt.

Nhưng Lâm Thanh Thiên chưa từng nghĩ tới mình chơi tới xảy ra chuyện.

Ace gọi điện cho cô ta báo rằng suất cử đi học của cô ta mất rồi, Lâm Thanh Thiện lập tức nổi giận.

"Tại sao? Lên giường bà xong không muốn trả nợ hả... Tôi nói cho anh biết, tôi không phải đứa dễ tổng cò thế đâu..."

Acet hoảng bất đắc dĩ, nhưng không nhịn được chỉ điểm cho Lâm Thanh Thiện một chút.

"Cô lên website trường sẽ biết ngay." Nói xong cúp cái rụp.

Lâm Thanh Thiện tức giận, đời này cô ta chưa từng bị gã đàn ông nào chủ động cúp máy trước. Giờ phút này, lòng hận đến nghiền răng nhưng vẫn nghe lời Ace, Lâm Thanh Thiện lên website trường dạo một vòng.

Nhất thời có loại cảm giác mất chó bị chọc mù.

Những hình chụp cô ta tiếp khách ở quán bar đều bị phát tán, dựa theo dáng vẻ Bạch liên hoa của Lâm Thanh Thiện, nếu là trước đây: chắc chắn sẽ đáng thương hô to đây là hãm hại, đây là vu khống, nhưng lần này... hình chụp cảm cô ta quần quýt với đàn ông rành rành đấy, cô ta không còn gì để nói.

Ít nhất tạm thời nói không nên lời.

Việc này vẫn chưa phải tệ hại nhất, rất nhanh sau đó, giáo viên phụ trách thi nghiên cứu sinh gọi điện cho cô ta. Giáo viên đó là một bà cô già, Lâm Thanh Thiện nghĩ bà ta luôn không ưa ngoại hình xinh đẹp của cô ta, nhiều lần làm khó dễ, hơn nữa, trong điện thoại toàn lời chua ngoa khó nghe.

Trước đây Lâm Thanh Thiện còn kính trọng người phụ nữ này là giáo viên, hiện tại cô ta đang tức giận nên cũng bất chấp, cúp cái rụp.

Đồ đàn bà chua ngoa, hèn gì không ai thèm

Suất đi học nghiên cứu sinh của Lâm Thanh Thiện không còn, thật ra cũng chẳng có gì. Lâm Thanh Thiện suy nghĩ hồi lâu xem ai đang chinh cô ta, nghĩ một hồi lại thấy cô ta gây thù chuốc oán ở trong trường không ít, ai cũng có thể là thủ phạm.

Nhưng xem những hình chụp cảm kia, tuy đều là tự chụp, nhưng mấy người đó rõ ràng đã nói không tiết lộ ra ngoài, bọn họ cũng là nhân vật có chút máu mặt, tội gì tự hủy tương lai chứ.

Nói thế, thì ai chinh cô ta đây?

Quả nhiên không bao lâu sau, một ông quan lớn cô ta từng tiếp gọi điện cho cô ta: "Giỏi lắm con khốn, dám ngấm ngấm hại ông!"

Lâm Thanh Thiện không hiểu mô tê gì, cô ta còn bị hại mà, tên ngu ngốc nào đang mắng cô ta vậy.

Xin lỗi, khách quý quá nhiều, cô ta quên mất tên béo ấy là ai rồi.

Nhưng, sự việc chưa kết thúc.

Khi Lâm Thanh Thiện đang sút đầu mè trán, chuông cửa vang lên.

Thậm chí cô ta còn chưa đề phòng, đã bị mấy người phụ nữ xông vào dè xuống đánh một trận.

Cuối cùng móng tay dài thật dài của một người phụ nữ trong số đó cào rách mặt cô ta, nắng nhiecie đe dọa cô ta, "Tao cho mày lẳng lơ! Tao cho mày dụ dỗ chồng ta nè..."

Bóp! Bóp!

Nói xong lại tặng cho Lâm Thanh Thiện mấy bạt tai.

Mặt Lâm Thanh Thiện sưng chẳng khác nào đầu heo, trên người bị lột sạch hứng lấy trận tay đấm chân đá, quả thực muốn thê thảm bao nhiêu thì thê thảm bấy nhiêu.

Giờ phút này, cho dù Lâm Thanh Thiện mặt dày không sợ trời không sợ đất, song vẫn cảm thấy đau đớn, tuyệt vọng, ôm đầu khóc ròng.

Chẳng biết cô ta bị hành hạ bao lâu, có lẽ do hàng xóm thấy động tĩnh trong phòng cô ta quá lớn, bèn dọa báo cảnh sát, những người đó mới bỏ đi.

Cuối cùng, Lâm Thanh Thiện hấp hối, nằm trên giường rất lâu mới hồi phục lại tinh thần.

Sao cô ta xui xẻo tới vậy? Hết việc này đến việc khác, chuyện xấu gần như lũ lượt kéo đến.

Não tàn đều giỏi suy đoán và liên tưởng. Lâm Thanh Thiện nhanh chóng xác định đối tượng hãm hại cô ta là Lâm Mân Côi.

Thứ nhất, hai người họ có thù oán.

Thứ hai, Lâm Mân Côi ghen tị cô ta, hận cô ta đã lâu.

Còn nữa, giờ Lâm Mân Côi câu được một người giàu có, nghe nói người giàu có kia còn rất có quyền thế, muốn làm việc này thì dễ như trở bàn tay.

Lâm Thanh Thiên nghiêng răng sượt nát vụn, cầm di động lên gọi cho Lâm Mân Côi.

Cô ta không biết, giờ phút này Lâm Mân Côi đang lười biếng tựa vào lòng Phương Nhược Cường, một tay cầm quả nho từ từ ăn, còn tay kia rê chuột chọn những hình ảnh khó coi của Lâm Thanh Thiên, trong lòng đắc ý.

Phải nói rằng, lần này Lâm Thanh Thiên đoán không sai, tất cả đúng là do Lâm Mân Côi làm.

Lúc đó cô rất ngốc rất ngây thơ nghĩ, chỉ muốn đăng những hình ảnh này lên website trường Lâm Thanh Thiên, cho cô ta một bài học thôi.

Nhưng cô không ngờ hiệu ứng bướm[1] sẽ kéo theo nhiều chuyện về sau thế.

[1] Hiệu ứng bướm bướm (tiếng Anh: Butterfly effect) là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc. Một cái đập cánh của con bướm nhỏ bé có thể gây ra sự thay đổi (dù rất nhỏ) trong điều kiện gốc của hệ vật lý, dẫn đến kết quả là những thay đổi lớn về thời tiết như con lốc tại một địa điểm cách nơi con bướm đập cánh hàng vạn km. Hiện nay thường dùng để chỉ quan hệ nhân quả.

"Nho."

Phương Nhược Cường vốn tựa vào giường đọc sách lười biếng với cô, thấy cô tươi cười, trong lòng không nhận được khẽ động, sắp lại, thấy cô không có động tĩnh, bèn cắn nát quả nho giữa ngón tay cô.

Lâm Mân Côi đang vui sướng mà, nên không hề để ý nho của mình bị người ta ăn mất. Người nọ không chỉ ăn quả nho ngọt ngào kia, còn không buông tha cho cô, mút ngón tay cô, bắt đầu liếm dọc theo ngón tay trắng nõn.

Động tác thân mật ấy muốn bao nhiêu nóng bỏng thì có bấy nhiêu. Lâm Mân Côi nhanh chóng thờ hồn hên, nghĩ đến việc mình còn chưa xem xong trò chười của Lâm Thanh Thiên, lại muốn đẩy Phương Nhược Cường ra xem tiếp.

Phương Nhược Cường đâu dễ bị xua đuổi vậy. Thấy vẻ mặt rối rắm của Lâm Mân Côi, lòng anh chợt động, tiến đến bên tai cô khẽ liếm một cái mới lên tiếng: "Anh làm việc của anh... Em xem hình của em...":

Lâm Mân Côi...

Nghĩ hay nhỉ.

Có điều người ta không chỉ nghĩ hay, mà còn làm thật.

Với cân nặng hiện tại của Lâm Mân Côi, Phương Nhược Cường càng dễ khống chế hơn, nhanh chóng ôm cô vào lòng. Ngón tay quen thuộc ấn đóa hoa nhỏ hơi ướt át, mỉm cười vô cùng thân mật, "Mới vậy đã ướt rồi..."

Hừ...

Lâm Mân Côi tức giận hừ một tiếng, ánh mắt oán trách liếc người đàn ông sau lưng.

Người đàn ông này còn dám nói nữa, không phải hai người đang nghỉ ngơi một chút sao? Kết quả người đàn ông này lại làm ngược lại, bề ngoài ra vẻ chính nhân quân tử ở một bên ngoan ngoãn đọc sách, nhưng ma trảo không buông tha cô, sờ tới sờ lui cặp mông tròn trịa của cô.

Cô đâu phải người trơ cảm xúc. Có thể ướt át, đây chẳng phải phản ứng bình thường à?

Phương Nhược Cường bị sóng mắt lưu động nhìn, nhất thời chỉ muốn nuốt ngay tiểu yêu tinh giầy vò người này, nắm cánh hoa vừa xoa vừa nắn. Trong khoảng thời gian này; gần như rảnh rỗi là hai người dính hung một chỗ, đều rất hiểu cơ thể đối phương.

Lâm Mân Côi bị Phương Nhược Cường xoa nắn như thế, nhanh chóng nóng lên. Mới đầu còn có thể tập trung xem chuyện xui xẻo của Lâm Thanh Thiên chẳng biết xấu hổ ấy, nhưng rất nhanh cô đành ôm cánh tay rắn chắc khỏe mạnh của Phương Nhược Cường rên rỉ.

Hai người vẫn còn ngồi trên ghế salon trong phòng sách đó. Một tay Lâm Mân Côi chống trên bàn vì tính, một tay ấn đùi Phương Nhược Cường, giống như cô dùng sức như vậy, thất lực rắn chắc của đối phương sẽ không di chuyển xâm nhập ác liệt hơn.

Nhưng –

Cuối cùng chỉ phí công.

Người đàn ông ấy giống hệt mảnh hổ xổng chuồng, nhanh chóng xuyên vào hoa tâm nóng bỏng nhất của cô, chạm đến chỗ non mềm mẫn cảm nhất của cô, bắt đầu X xò xuyên hết sâu lại cạn.

Cả người Lâm Mân Côi toàn lửa nóng, đâu còn nhớ những chuyện khác, xoay đầu lại mút lấy lưỡi người đàn ông, hôn ngẫu nhiên.

Mà Lâm Thanh Thiện gọi tới ngay thời điểm kinh hồn này.

Thấy là Lâm Thanh Thiện, Lâm Mân Côi không thèm nghĩ ngợi gì cúp luôn.

Nhưng Phương Nhược Cường đè tay cô, cắn vành tai cô, khẽ ní non, "Hoa nhỏ, cục cưng, nghe thử cô ta muốn nói gì..."

Thân thể Lâm Thanh Thiện vẫn còn đau, mục đích của cô ta rất đơn giản, chính là bày tỏ chút phần nộ của mình, thuận tiện uy hiếp Lâm Mân Côi, tốt nhất khiến Lâm Mân Côi quỳ xuống trước mặt cô ta cầu xin.

Nhưng khi Lâm Mân Côi vừa nhận điện thoại, lại bật ra một tiếng kêu quỵến rữ.

Mới đầu Lâm Thanh Thiện vẫn chìm đắm trong cơn tức giận, nên không để ý đó là âm thanh gì, chỉ dùng dùng nỗi giận nói: "Lâm Mân Côi! Có phải do cô làm không! Giờ cô hài lòng chưa! Cô hại tôi không thể đi học nghiên cứu sinh! Hại tôi bị một đám bà cô già đánh! Có phải cô làm không! Cô dám làm thế với tôi!"

Thực tế còn đặc sắc hơn in ternet,

Không ngờ Lâm Thanh Thiện bị người ta đánh.

Lâm Mân Côi rất muốn nói một tiếng hả lòng hả dạ, làm tốt lắm.

Nhưng âm thanh bật ra lại là tiếng rên nũng nịu đẹp đẽ.

Chính Lâm Thanh Thiện cũng quen thuộc âm thanh nũng nịu này, cô ta cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng không nghĩ tới mặt kia.

Giờ là ban ngày mà, cô gái bảo thủ như Lâm Mân Côi, bình thường còn chẳng dám mặc nội y ren, chứ đừng nói tuyên dâm giữa ban ngày.

Cô ta cắn chặt răng, hận không thể một ngụm nuốt chửng Lâm Mân Côi luôn.

"Lâm Mân Côi! Cô đợi đấy... Cô không để tôi sống yên! Tôi cũng không cho cô sống thoải mái... Cô cho rằng cô có thể đắc ý tới lúc nào... Đừng quên tôi biết cô đi vụng trộm với người ta... Tôi sẽ nói cho Phương Tử Quân biết... Tôi chắc chắn sẽ nói cho Phương Tử Quân biết... Để hấn chính..."

"A... Chậm tí... Sâu quá..."

Từng tiếng rên yêu kiều bao trùm những lời uy hiếp của Lâm Thanh Thiện. Cũng tại Phương Nhược Cường, hình như dưới tình huống này càng kích thích anh giống cầm thú hơn. Ban đầu Lâm Thanh Thiện mới gọi tới, không hiểu sao thân thể Lâm Mân Côi nóng bừng, chặt chẽ không ít, hơn nữa lúc Lâm Thanh Thiện mắng chửi liên miên, anh càng xâm nhập sâu vào cơ thể cô.

Lâm Mân Côi vốn e ngại Lâm Thanh Thiện, cắn răng không dám kêu tiếng nào. Nhưng khi bị Phương Nhược Cường nắm ngực, quỳ sấp từ phía sau và chạm bạch bạch, thân thể quá sung sướng, cô cũng không nhịn nổi, chỉ đành ôm lấy cánh tay anh, đau xót xin tha.

"Chậm tí... Chậm một tí á..."

Về phần Lâm Thanh Thiện oán khí tận trời ở đầu dây bên kia, đã bị hai người quên sạch từ lâu

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Lúc nhỏ, Lâm Thanh Thiện đã không tin vào nước mắt. Cô ta sinh ra trong một gia đình không ấm cúng. Trong lòng mẹ Lâm Xảo cho tới bây giờ chỉ có người đàn ông khác, ba cô ta thì suốt ngày say rượu, uống say lại đánh mẹ con cô ta.

Đôi khi, cô ta hỏi người mẹ rất lâu mới trở về nhà của mình, vì sao cô ta là con gái của bà ta, mà bà ta lại đi chăm sóc đứa con gái khác?

Lần nào Lâm Xảo cũng bảo cô nhịn, nói rằng ngày tháng tốt đẹp đang đợi bọn họ ở phía sau.

Nhưng, nhịn? Phải nhịn thế nào?

Lúc đầu Lâm Thanh Thiện còn có thể khóc, cuối cùng không thể khóc nổi.

Roi nước mắt trước mặt người không thương xót mình, cô ta cho rằng đó là việc làm của kẻ yếu đuối, chỉ phí công thôi.

Song sau này lớn lên, Lâm Thanh Thiển lại thường xuyên rơi nước mắt. Khi cô ta đứng trước gương tập khóc, cô ta phát hiện lúc mình khóc quả thật như lê hoa đài vũ[1], cực kỳ đáng thương.

[1]Lê hoa đài vũ: ý chỉ hoa lệ động giọt mưa/sương, xuất phát từ Trường Hận ca của Bạch Cư Dị à theo baidu, vốn hình dung tư thái khóc lóc của Dương Quý phi, sau để chỉ vẻ đẹp kiêu diễm của mỹ nhân đang khóc lóc.

Cô ta lượn quanh bên người đàn ông đủ rồi, nên biết bộ dạng này của mình có sức hấp dẫn rất lớn với đàn ông.

Sau khi trưởng thành, đám đàn ông đều sẽ nhượng bộ, thỏa hiệp trước dáng vẻ khóc lóc của cô ta.

Cũng không phải vì thương hại.

Mà vì bọn họ muốn X cô ta, muốn dùng một cách thức khác làm cô ta khóc.

Do đó, đây là lần đầu tiên kể từ khi lớn lên, Lâm Thanh Thiển thật sự muốn khóc.

Rõ ràng cô ta chiếm được Phương Tử Quân, cướp đi người đàn ông của Lâm Mân Côi, khiến Lâm Mân Côi đau lòng. Nhưng vì sao người khóc lại là cô ta.

Con nhỏ Lâm Mân Côi ấy cho tới bây giờ chẳng biết vì cuộc sống của mình mà tranh thủ, cũng chưa bao giờ biết cái gọi là nỗ lực, tại sao vận may lại tốt vậy.

Lâm Mân Côi có người cha bất tài, có một bà mẹ có tiền, cho dù sau khi kết hôn gặp phải gã cận bã Phương Tử Quân, nhưng vẫn có thể gặp được một kẻ tiền tiến.

Sao số cô tốt thế?

Giờ phút này, cô ta thương tích đầy mình nằm bẹp trên giường rên rỉ, còn Lâm Mân Côi lại ở trên giường mây mưa với gã gian phu kia.

Không thể tha thứ.

Lâm Thanh Thiển cô ta sẽ không tha thứ cho bất cứ kẻ nào thương tổn cô ta.

Nhất là Lâm Mân Côi, càng không thể tha thứ.

Kế hoạch của Lâm Thanh Thiển rất đơn giản. Tên ngọc Phương Tử Quân này hiện còn đang đắc ý cho rằng sức hấp dẫn của mình ghê gớm lắm, Lâm Mân Côi ôm trái tim thiếu nữ nhào vào người hắn muốn ném mà ném không xong, nhưng hắn chắc chắn không biết à đám phụ Lâm Mân Côi ấy đã lên giường với người đàn ông khác từ lâu.

Thế thì Lâm Mân Côi có tư cách gì nói mình là kẻ bị hại trong cuộc hôn nhân này. Giờ xem ra, từ đầu tới cuối Phương Tử Quân mới là kẻ đáng thương.

Nhưng kẻ đáng thương này cô ta quá rõ tính hắn, tự cao tự đại, chẳng có bản lĩnh gì, còn tự cho mình là thông minh, hừ... tự cho mình là đúng.

Dạng đàn ông như vậy nhất định sẽ không tha thứ cho vợ mình cấm sùng mình.

Hoặc là nói, đàn ông đều như thế, nhất là hạng đàn ông đề tiện, bọn họ chỉ cho phép châu quan đốt đèn, chứ không cho phép dân chúng phóng hỏa..

Một câu thôi, nếu Phương Tử Quân biết chuyện Lâm Mân Côi ngoại tình, chắc chắn sẽ không dễ dàng để yên.

Lâm Thanh Thiển lấy điện thoại, đang định gọi cho Phương Tử Quân. Cô ta thề, tuyệt đối sẽ không để cho Lâm Mân Côi sống tốt.

Nhưng còn chưa bấm số, cô ta lại nhận được điện thoại của giáo viên trong trường báo cho cô ta biết, suất học nghiên cứu sinh của cô ta bị người khác cướp mất. Không chỉ thế, luận văn cô ta nộp trước đó bị chỉ trích là hàng sao chép.

Luận văn ấy giúp cô ta dễ dàng chiếm được suất đi học nghiên cứu sinh, giờ lại xuất hiện sự kiện sao chép.

Nhà trường đã bảo lưu quyền truy cứu trách nhiệm hình sự.

Lâm Thanh Thiển còn nghĩ, mình cảm bằng tốt nghiệp rồi, cùng lắm không học nghiên cứu sinh thôi, cô ta có thể ra xã hội lăn lộn như thường.

Nhưng giáo viên lại lạnh lùng nhắc nhở một câu, sẽ truy cứu trách nhiệm cô ta vì làm tổn hại danh dự nhà trường.

Lâm Thanh Thiển cảm thấy đau quá.

Không hiểu sao bị mấy bà cô già đánh vẫn chưa khỏe, sau đó lại bị Lâm Mân Côi kích thích đến mức lồng ngực phát đau, giờ còn xuất hiện sự kiện sao chép.

Cuối cùng, giáo viên thấy cô ta không nói lời nào, còn bỏ đá xuống giếng ném một câu: "Tôi hi vọng em có thể nhanh chóng đến trường xử lý chuyện này,

tôi không muốn học sinh của tôi ăn cơm tù..."

Lâm Thanh Thiện quả thực bị dọa, cô ta không ngờ sự việc lại hồng bét vậy.

Đặc biệt còn có thể vào tù, cô ta không muốn, cô ta không chịu nổi sự giày vò thế. Nếu chuyện đó xảy ra, chắc chắn cô ta không sống nổi.

Trong lúc con người ta bị thương nhất sẽ luôn nghĩ đến người thân cận nhất với mình trước tiên.

Lâm Thanh Thiện nghĩ đến Lâm Xảo, gọi điện thoại cho bà ta nhưng Lâm Xảo không bắt máy. Lúc này chắc ra ngoài mua thức ăn rồi.

Ngược lại, người nghe điện thoại là Lâm Kiến Quốc.

Nghe được giọng Lâm Thanh Thiện, giọng nói từ ái của Lâm Kiến Quốc lập tức từ đầu dây bên kia truyền tới: "Thanh Thiện, sao vậy con?"

Lâm Thanh Thiện giật mình, oa một tiếng òa khóc, giọng cô ta yếu ớt, cả người như một con hồ ly bé nhỏ mềm mại, khiến lòng Lâm Kiến Quốc nhanh chóng nóng lên, giọng cũng dịu dàng mấy phần.

"Sao thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lâm Thanh Thiện không phải đùa ngốc. Từ sau lần cô ta bị Lâm Kiến Quốc bắt quả tang ở trên giường với Phương Tử Quân, cũng từng lóa lờ trước mặt ông ta, cô ta đã biết Lâm Kiến Quốc có suy nghĩ bần thiêu với mình.

Nhưng Lâm Thanh Thiện là ai? Dựa vào cái gì cô ta phải chịu tội thân vậy, một đồng đàn ông ở bên ngoài, tại sao cô ta phải giành giật một gã đàn ông với mẹ mình chứ, còn là một lão già vô dụng.

Trước kia, cô ta xem thường không ngót. Bất quá lúc này cô ta thật sự rất sợ, do đó khóc sụt sùi kể lại sự việc.

Đương nhiên, cô ta lược bớt chuyện cô ta ở bên ngoài dùng thân thể để kiếm tiền.

Người đẹp yếu điệu khóc lóc, khóc đến mức trái tim Lâm Kiến Quốc mềm nhũn. Ông ta nhanh chóng an ủi con hồ ly bé nhỏ đáng thương này, chậm rãi nói: "Điện thoại bên này nghe không rõ, con đang ở đâu, chú tới xem một chút... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Lâm Thanh Thiện thật sự không muốn Lâm Kiến Quốc trông thấy bộ dạng này, nhưng cô ta hết cách rồi, vì thế khẽ cắn môi, nói địa chỉ cho Lâm Kiến Quốc biết.

Ông ta cúp máy, thay đổi về quan tâm từ ái trong điện thoại, vui vẻ huyt sáo. Lâm Kiến Quốc đứng dậy, vào phòng thay một chiếc áo khoác, còn thuận tiện sang phòng Lâm Mân Côi tìm một chai nước hoa, phun lên người mới từ từ ra ngoài.

Đúng lúc đó, Lâm Xảo vừa mua đồ ăn trở về, thấy ông ta đi ra ngoài, thoáng sững sốt: "Kiến Quốc, sắp ăn tối rồi, anh đi đâu đấy?"

Con người Lâm Kiến Quốc chợt lóe lên, nhưng nhanh chóng tỉnh bơ nói: "Anh... tối nay anh có xã giao, em ăn một mình đi... Chắc sẽ về trễ... đừng chờ anh."

Lâm Xảo có nằm mơ cũng không ngờ, Lâm Kiến Quốc lặng lẽ để mất tới con gái mình, thấy ông ta nói có xã giao, nghĩ đến thân phận của ông ta cũng là chuyện bình thường. Vì vậy rất hào phóng cho qua, còn ân cần nhắc ông ta đừng uống nhiều quá, chú ý sức khỏe...v.v...

Bà ta dịu dàng săn sóc thế khiến trong lòng Lâm Kiến Quốc thoáng áy náy, nhưng lúc nhìn thấy nếp nhăn trên thái dương bà ta, ông ta hơi nhủu mày.

Lâm Xảo có xinh đẹp dịu dàng hơn nữa, cũng không còn nét đẹp của hai mươi năm trước.

Giờ con hồ ly bé nhỏ mềm mại là đứa con gái nũng nịu của bà ta.

Nghĩ đến việc có thể ôm cả mẹ lẫn con, phúc lợi này biết bao gã đàn ông có nằm mơ cũng không nghĩ tới, Lâm Kiến Quốc liền huyt sáo ra khỏi cửa.

Thời điểm Lâm Mân Côi từ trong mộng tỉnh lại, ngửi được một mùi rất thơm.

"Đói quá..." Cô đói còn cào bò dậy, thoáng nhìn bên ngoài, trời đã tối hẳn. Cô và Phương Nhượng Cuồn lại lẫn lộn cả buổi chiều đấy.

Nhắc Tào Thái, Tào Tháo tới ngay.

Không biết Phương Nhượng Cuồn xuất hiện ngay cửa phòng ngủ từ lúc nào. Khi ở nhà, anh mặc chiếc quần dài rộng thùng thình đơn giản, bên trên là chiếc áo sơ mi trắng rộng chỉ cài có hai cúc áo, mơ hồ lộ ra cơ thể rắn chắc.

Cho dù đã lẫn lộn trên giường với người đàn ông này vô số lần, nhưng lần nào Lâm Mân Côi thấy anh lóa thể, hay bán rude, thậm chí chỉ là một ánh mắt nghiêm túc tình cờ, đã khiến cô động lòng không thôi.

Nam thần.

Trong lòng cô chỉ nghĩ tới hai chữ này

Nam thần đại nhân thấy cô ngẩn người, cũng không khách sáo ôm cô rời giường.

Dưới tấm chăn, Lâm Mân Côi đáng thương chẳng mặc cái gì cả, được bế lên như thế, cô vừa xấu hổ vừa vô lực véo hông anh, gắt giọng: "Em hơi lạnh..."

Nam thần cười, cúi đầu ngậm nụ hoa vì cái lạnh ập tới mà dựng thẳng lên của cô, khoang miệng ướt át còn mút quả anh đào không ngừng, vừa mập mờ nói: "Em sẽ nhanh chóng hết lạnh."

Ở trong lòng anh, Lâm Mân Côi lần nữa nóng hừng hực, thậm chí hai chân kháng cự ấy cũng thay đổi tư thế, chậm rãi quăn quanh thắt lưng rắn chắc của anh, đồng thời còn chủ động ườn ngực, dâng mình đến tận miệng người đàn ông.

Trước sắc đẹp như vậy, người đàn ông nào cũng không chịu nổi sự hấp dẫn thế này.

Phương Nhược Cường chợt xoay người, đè Lâm Mân Côi lên cánh cửa lạnh lẽo.

Àm—

Bởi vì dùng sức quá trớn, cộng thêm quá mức kích động, Lâm Mân Côi cảm thấy sau lưng mình tê rần, bèn siz một tiếng.

Mà người đàn ông gây họa nhất thời buông Lâm Mân Côi ra, nắm tay cô lần nữa ôm vào lòng: "Hoa nhỏ, cô bé, em sao rồi?"

Lâm Mân Côi dờ khóc dờ cười, mềm nhũn ngã vào lòng anh, nũng nịu: "Anh làm em đau kìa..."

Phương Nhược Cường đỏ mặt, lại ôm Lâm Mân Côi trở về giường.

Trong nháy mắt, Lâm Mân Côi tưởng anh sẽ liều lĩnh nhào tới, cầu xé cô một cách dã man.

Nhưng anh chỉ đứng cách cô một mét, ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

Một lát sau, anh mới bước tới, nhẹ nhàng hôn đỉnh đầu cô một cái, rồi xoay người đến tủ quần áo của mình.

Lâm Mân Côi không thể nói rõ mình thất vọng hay thờ phào nhẹ nhõm nữa.

Đợi cô phục hồi tinh thần, Phương Nhược Cường đã đưa cho cô một bộ quần áo.

"Mặc vào đi..."

Anh nhìn Lâm Mân Côi một cách khát vọng, sau đó cảm thấy như vậy càng không có cách nào rời khỏi người cô, lại nhanh chóng xoay đầu sang chỗ khác, sờ sờ mũi, có chút quần bách nói: "Ăn cơm trước đi... Em rất đói... Lần sau anh sẽ không điên cuồng như thế nữa..."

Khi đàn ông phát cuồng chẳng phải đều thích đè phụ nữ xuống đất, điên cuồng làm một phen sao? May mà Phương Nhược Cường nhịn được.

Bất quá, điều này có phải cũng nói rõ anh rất đề ý cô không?

Trong lòng Lâm Mân Côi ngọt lịm, chợt nhớ chân đang bủn rủn, cũng không cựa mạnh, mặc quần áo vào, sau đó chuẩn bị đứng lên.

Lúc này, Phương Nhược Cường lại đi tới, lần này, anh tiếp tục ôm cô.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Món ăn Phương Nhược Cường chuẩn bị cho Lâm Mân Côi chính là món sở trường của anh: khoai tây hầm thịt bò, thịt bò đỏ phon phớt, khoai tây mềm mềm thơm ngon, vừa nhìn đã thấy ngon rồi.

Đồ ngon trước mắt, Lâm Mân Côi khó tránh khỏi tâm động. Nhưng nghĩ tới cân nặng của mình, Lâm Mân Côi gắng gượng nhịn, ai oán nhìn Phương Nhược Cường mới lên tiếng: "Anh muốn vỗ em béo đấy hả?"

Phương Nhược Cường gạt đầu từ nhà bếp bưng nước và cơm chiên Dương Châu ra đặt trước mặt Lâm Mân Côi: "Đương nhiên, vỗ béo em rồi chỉ có thể của một mình anh... Ai cũng không thể cướp được..."

Mặt Lâm Mân Côi đỏ vô cùng, khi hai người đang yêu cuồng nhiệt, lời âu yếm có nhiều chẳng nữa, cũng không thấy ngại.

Cô cúi đầu, vốn cảm thấy tội lỗi nếu ăn nhiều dầu mỡ thế, nhưng nghĩ đến tâm ý của đối phương, Lâm Mân Côi lập tức chẳng nhớ gì cả.

Giảm béo gì đó, nói sau đi.

Tài nấu nướng của Phuong Nhựt Cường không tồi, bất quá nghe nói anh chỉ có thể nấu vài món, thực ra món khoai tây hầm thịt bò này là một trong số đó.

"Em tưởng anh đã thuê người giúp việc."

"Đúng là có thuê một di chuyên nấu cơm, chẳng qua về sau bị anh sa thải rồi. Ăn uống một nửa là để thỏa mãn dạ dày mình, một nửa là để thỏa mãn trái tim mình, nếu có thời gian rảnh, anh vẫn thích tự mình nấu... Và lại..." Phuong Nhựt Cường uống một ngụm nước, nhìn chằm chằm Lâm Mân Côi thông thả nói: "Nghe nói đàn ông biết nấu cơm sẽ càng khiến bạn gái hoặc vợ mình yêu thích hơn."

"..." Khụ khụ, Lâm Mân Côi đưa một ngụm cơm rang đến miệng, cứ như vậy hoa hoa lệ lệ bị sặc.

May mà, bên người có Phuong Nhựt Cường đưa tay vỗ lưng cho cô.

May mà, có anh bên cạnh.

Lâm Mân Côi chung đụng với Phuong Nhựt Cường một khoảng thời gian, thật lòng phát hiện người đàn ông này gần như không có chút khuyết điểm nào. Có lẽ trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, cô chẳng tìm ra khuyết điểm của anh.

Anh biết làm những món ăn đơn giản, nói chuyện dịu dàng với bạn. Khi bạn đau lòng, thất vọng, anh sẽ ôm bạn dỗ dành, lúc bạn vui vẻ, anh sẽ sẻ chia niềm vui với bạn.

Người này quả thực giống hệt hình mẫu đàn ông trong lòng Lâm Mân Côi.

Dường như không tìm ra bất kỳ khuyết điểm gì.

Một người đàn ông hoàn mỹ thế, thỉnh thoảng ở bên cạnh anh, Lâm Mân Côi giật mình tỉnh giấc sẽ nghĩ, đây là mơ sao? Hoặc giả, khi cô mở mắt lần nữa, cô lại trở về bên cạnh gã đề tiện Phuong Tử Quân, tỉnh lại trong ánh mắt ghét bỏ của hắn.

Lâm Mân Côi rất sợ đây chỉ là một giấc mơ, nhưng Phuong Nhựt Cường có thể dùng tình yêu cuồng nhiệt chứng minh, anh là chân thật, không phải do cô hư cấu.

Cần thì, Lâm Mân Côi nhìn người đàn ông đối diện, nhớ tới những hành động nho nhỏ ngọt ngào của anh, cô mỉm cười: "Khai mau, anh càng ngày càng biết nói lời âu yếm, có phải do Đường Tiêu dạy không?"

Nhắc đến chuyện Đường Tiêu dạy cho Phuong Nhựt Cường, là do một lần tình cờ Lâm Mân Côi ở góc tường nghe được.

Lần đó, ở trên giường, Phuong Nhựt Cường dùng quá sức, chậm rãi giày vò cô hét mấy tiếng. Cuối cùng, vì bụng dưới cô đau xót, sau khi xong việc còn ôm bụng âm ỉ kêu đau. Lúc đó, sắc mặt Phuong Nhựt Cường trắng bệch, lao ra ngoài định gọi bác sĩ cho cô.

Lâm Mân Côi da mặt mông đầu chịu, nói nghỉ ngơi tí là được.

Cô ôm túi chườm nóng, uống sữa, mê man thiếp đi. Chẳng qua chưa ngủ được một lúc, chợt nghe trong phòng sách có âm thanh nhỏ vụn vụn lại.

"Đứng... Khoảng 3 tiếng..."

Phuong Nhựt Cường cầm điện thoại, sắc mặt ngưng trọng.

Lâm Mân Côi còn tưởng rằng công ty xảy ra việc gì đấy, đang định gõ cửa bước vào, lại thấy nét mặt Phuong Nhựt Cường thoáng hiện vẻ quần bách, gần như có chút nghiêng răng nghiêng lợi: "Đường Tiêu, cậu bớt nói linh tinh đi... Cậu đã nói... bụng cô ấy đau... tính sao giờ?"

Lời này vừa nói ra, Lâm Mân Côi mới biết Phuong Nhựt Cường đang điện thoại với Đường Tiêu, hơn nữa còn hỏi chuyện phòng the của hai người.

Nhất thời gò má Lâm Mân Côi nóng bừng, đáng nhẽ cô nên ngăn cản người đàn ông này, nhưng khi cô thấy người đàn ông đó nghiêm túc lật quyển sổ nhỏ ghi chép, cô không nán lại nổi nữa.

Cũng từ lần đó, trong chuyện ấy, Phuong Nhựt Cường nhã nhặn đi rất nhiều. Anh vẫn điên cuồng mê luyện thân thể cô, nhưng không còn tùy tiện làm bậy.

Có lần làm rất lâu khiến cô bị thương, anh ảo não nhìn cô, sau đó rất khẩn trương bôi thuốc mỡ cho cô.

Lâm Mân Côi không biết Đường Tiêu đã nói gì về cô, hỏi Phuong Nhựt Cường thế nào cũng không trả lời.

Vì thế, Lâm Mân Côi đánh chủ ý lên Thẩm Trường. Đường Tiêu là cao thủ chuyện giường chiếu, cô không tin giờ Thẩm Trường còn chưa làm chuyện đó với hắn.

Đối với chuyện tình dục giữa nam và nữ, Thẩm Trường lại nghĩ rất thoáng.

Theo lời cô ấy nói, cô ấy đã trưởng thành, có thể hưởng thụ thì phải hưởng thụ.

Vì vậy, Thẩm Trường thoải mái chia sẻ ít kinh nghiệm chuyện phòng the của cô ấy và Đường Tiêu với Lâm Mân Côi, thuận tiện còn không quên cười nhạo Phuong Nhục Cuồng.

"Nói tới mình cười chết mất thôi... Ngày đó, vị kia nhà cậu gọi điện cho Đường Tiêu, mình thấy sắc mặt A Tiêu ngưng trọng, còn tưởng có chuyện gì đây... Kết quả là làm cậu tới đau bụng... Ha ha ha ha... Lúc ấy, mình với A Tiêu cười vãi ra quần... Hai người đã làm bao lâu hả?"

Nghe giọng điệu phách lối của Thẩm Trường, nhất thời Lâm Mân Côi có loại kích động muốn lấy kim khâu miệng cô nàng lại.

Chẳng qua bạn thân chính là vậy, cười thì cười, cuối cùng vẫn đưa ra một kiến nghị rất hay.

"Bất quá, nhắc tới mới nói, cậu nên chú ý một chút... Hai người còn trẻ... Đàn ông làm chuyện đó thường xuyên quá, có thể làm cậu tổn thương, rất dễ bị nhiễm trùng, cẩn thận mắc bệnh đấy..."

Sau Thẩm Trường truyền lại ít biện pháp an toàn cho Lâm Mân Côi, tiện thể còn cả 18 chiêu thức XXX.

Lâm Mân Côi mặt đỏ tím đập, rất lâu rất lâu sau cũng chẳng dám liên lạc với Thẩm Trường.

Nhưng vì chuyện này, Lâm Mân Côi thỉnh thoảng sẽ cười nhạo Phuong Nhục Cuồng một chút. Khi ấy Phuong Nhục Cuồng giống như một cậu nhóc vất mũi chưa sạch, lộ vẻ xấu hổ ngượng ngùng, trông cực kỳ đáng yêu.

Tựa như bây giờ.

Rõ ràng một giây trước, Lâm Mân Côi còn hỏi chuyện Đường Tiêu, giây tiếp theo Phuong Nhục Cuồng đã đổi sang đề tài khác.

"Khoai tây ăn ngon không? Muốn anh thêm chút nước cho em không?"

Chuyển đề tài liên quan thật, có điều Lâm Mân Côi cũng không nói gì thêm, chỉ cắn khoai tây, nhẹ nhàng nói một câu, nhỏ như muỗi kêu, "Không sao đâu, anh không cần học anh ta, em cảm thấy anh rất tốt..."

Đôi khi, một số hành động của Phuong Nhục Cuồng khiến Lâm Mân Côi vô cùng cảm động và ngọt ngào. Tương tự, đối với Phuong Nhục Cuồng, một ánh mắt, một câu nói ngẫu nhiên làm Lâm Mân Côi cũng có thể làm anh rất hạnh phúc.

Đây có lẽ là cảm giác hạnh phúc khi nam nữ đều yêu thương nhau.

Giờ phút này, Phuong Nhục Cuồng rất muốn ôm cô về giường lần nữa, đại chiến ba ngày ba đêm.

Đàn ông thể hiện tình cảm với người phụ nữ mình thích, hầu hết đều dùng cách chiếm cứ thân thể.

Anh thích em

Anh muốn hung hăng chiếm lấy em

Rõ ràng, lại trực tiếp.

Nhưng phụ nữ khác với đàn ông. Bọn họ càng thích uyển chuyển hàm xúc, càng thích nói lời âu yếm triền miên một hồi mới làm một trận lớn.

Phuong Nhục Cuồng hắng giọng một cái, việc nói lời âu yếm bù tai không phải vấn đề khó. Nhờ Đường Tiêu bồi dưỡng, cộng thêm thật lòng thật dạ, anh có thể bình tĩnh nói ra rất nhiều lời ngọt ngào.

Trước kia anh cảm thấy những lời này cực kỳ buồn nôn, nhưng nói rồi lại thấy ngọt ngào. Vì là người đó, nên đáng giá.

Nhưng hôm nay, giờ phút này, Phuong Nhục Cuồng lại không nói nên lời.

Chỉ từ từ ngồi xuống bên người Lâm Mân Côi, nắm tay cô, một lúc sau mới nói một câu: "Hoa nhỏ, anh có thể ôm em một cái không?"

Cô mới được chăm sóc, không thể nhanh chóng làm lần nữa.

Lúc cô ngủ, anh đã kiểm tra thân thể cho cô. Chỗ đó của cô vẫn còn hơi sưng, nếu làm tiếp nhất định sẽ chảy máu.

Anh phải khắc chế.

Phuong Nhựt Cường tự nói với mình, anh chỉ ôm cô bé này tí thôi.

Không hàm chứa tình dục, chỉ có tình yêu và sự chân thành.

Ấm áp kéo tới, Lâm Mân Côi chủ động tiến vào lòng Phuong Nhựt Cường.

Đôi khi, cái ôm dịu dàng cũng là một cách truyền năng lượng.

Giống như giờ phút này, cô xác định anh ở bên cạnh cô, luôn luôn như vậy.

Chẳng qua, mùi vị trong hơi thở quá dễ ngửi, khiến Lâm Mân Côi có chút mê say, cô nắm tay người đàn ông, lòng bàn tay tiếp nối nhau, trong lòng lại dịu dàng một mảng.

Khoảnh khắc đó, thế giới vô cùng tốt đẹp.

Lâm Mân Côi nói: "Nếu cứ luôn thế này thì tốt biết mấy."

"Chỉ cần em muốn, nhất định sẽ mãi như vậy."

Anh hôn lên mí mắt của cô, cho cô lời hứa hẹn.

Giờ phút này, Lâm Mân Côi cảm thấy rất tốt, rất thoải mái.

Nhưng đảo mắt nghĩ đến chuyện mình còn một đồng việc bẽ bộn chưa giải quyết, nhất thời lại lạnh lòng.

Phuong Nhựt Cường cảm giác được nỗi mất mát của cô, bèn ôm cô lên đầu gối mình, "Sao thế? Có việc gì khiến em phiền lòng sao?"

Lâm Mân Côi chợt nghĩ, lúc trước vẫn không đề tâm chuyện Lâm Thanh Thiện. Giờ nghĩ lại, cô ta đã biết chuyện của bọn họ, lại bị bọn họ trả thù như vậy, chắc chắn cô ta sẽ mách với Phuong Tử Quân.

Nghĩ tới đây, Lâm Mân Côi hơi sợ hãi.

Dường như đoán được suy nghĩ trong lòng Lâm Mân Côi, Phuong Nhựt Cường nắm tay cô đặt lên môi khẽ cắn: "Đừng sợ... cô ta không có bản lĩnh này đâu..."

Trong lời nói của Phuong Nhựt Cường mang theo ẩn ý, Lâm Mân Côi thoáng tò mò.

"Có phải còn chuyện gì không?"

Phuong Nhựt Cường gật đầu, "Xem như cho cô ta một bài học đi. Bất quá... chuyện này phát triển rõ ràng tốt hơn chúng ta tưởng..."

Nếu Phuong Nhựt Cường đã nói thế, Lâm Mân Côi cũng hơi yên lòng.

Dù sao, từ đầu đến giờ, chuyện Phuong Nhựt Cường có thể cam đoan, thì thật sự chẳng có vấn đề nào.

Thực ra cô cũng nghĩ thông suốt rồi, để ý người đó, mới muốn đầu đến cùng, đây đưa đến cùng với người đó. Không để ý nữa, thì mặc hấn muốn sao cũng được.

Giống như hiện tại, trong lòng cô, Phuong Tử Quân chỉ là một thứ ghê tởm thôi.

Rất nhiều lúc cô không cam lòng, không cam lòng mình bị lừa dối, không cam lòng gã khốn nạn đó vẫn sống tốt.

Có điều, Lâm Mân Côi cũng nghĩ, cuộc đời còn dài vậy, mình đã hạnh phúc rồi, không cần tính toán chi li những thứ khác nữa.

Giờ phút này, Lâm Mân Côi nghĩ, nếu chuyện của cô và Phuong Nhựt Cường bị Phuong Tử Quân phát hiện, thì cũng tốt thôi. Mọi người đều dứt khoát thoải mái nói thẳng, anh đi đường Dương Quan của anh, tôi đi cầu Độc Mộc của tôi.

Hai đường thẳng song song, coi như vĩnh viễn không giao nhau đi.

Chẳng qua, Lâm Mân Côi không ngờ, không phải ai cũng nghĩ thoáng, đồng thời cũng dễ dàng buông tha đối phương, buông tha lợi ích của mình giống cô.

Tác giả: Nam chính không phải không có khuyết điểm... chỉ là giờ đang yêu cuồng nhiệt... nữ chính chưa nhìn ra thôi...

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Đối với Phương Từ Quân, cuộc sống hiện tại tưởng chừng như băng và lửa triền miên. Một mặt hắn đến công tác tại cục Kiểm toán, chỗ mới dường như tốt hơn cục Lâm nghiệp, nhất là những người ở đây phần lớn đều là người thông minh, thấy hắn nhảy dù xuống, nghe nói còn là thị trưởng Hoàng đích thân điếm danh, tất nhiên có vài phần khách sáo với hắn.

Phương Từ Quân thích cảm giác được tăng bốc này. Mặc khác, khoản tiền hắn bán xe đưa cho Hoàng Oanh đầu tư, hiện tại có chút thu hoạch. Hoàng Oanh hỏi hắn có muốn tiếp tục không, hắn không nói hai lời gật đầu ngay.

Mọi việc đều tiến triển rất tốt, rất hoàn mỹ.

Chỉ duy nhất một điều là Hoàng Oanh ở trên giường càng ngày càng biến thái.

Kỳ thật, cũng không phải Hoàng Oanh biến thái, mà tại cách chơi của Hoàng Oanh càng ngày càng lệch khỏi quỹ đạo của người bình thường.

Ban đầu, cô ta không phải chơi nhóm ba người sao? Kết quả có một lần còn liên lụy tới hắn, lúc ấy, Phương Từ Quân muốn nhờ cậy cô ta, phải thỏa hiệp, nhưng làm hắn không ngờ là, tối qua, cách chơi mới của Hoàng Oanh lại có thể khiến hoa cúc của hắn khó giữ được.

Giờ phút đó, Phương Từ Quân cảm thấy rất nhục nhã, hắn rất muốn vùng vẫy, cho đôi nam nữ đê tiện không biết xấu hổ kia mỗi người một bạt tai.

Coi như sỉ nhục người ta cũng không cần sỉ nhục kiểu đó.

Phương Từ Quân hắn là đàn ông bình thường. Hắn không có hứng thú với đàn ông, đương nhiên cũng không có hứng thú bị đàn ông chơi.

Nhưng... có thể có biện pháp nào? Có nằm gai nếm mật, mới trở thành người trên vạn người. Chịu khổ hơn nữa, Phương Từ Quân cũng phải nhận.

"Trưởng ban Phương!" Cửa truyền tới giọng nói rụt rè.

Tay Phương Từ Quân ôm hoa cúc thoáng cứng nhắc, lập tức nở nụ cười dịu dàng. Cô bé này là sinh viên mới vào cục Kiểm soát, rất có cảm tình với gương mặt đẹp trai của hắn. Ở mặt này Phương Từ Quân rất tinh tường, thấy cô bé đỏ mặt đã biết ngay.

"Sao vậy? Tiểu Dương, có chuyện gì à?"

"Văn kiện của ngài..." Tiểu Dương mặt đỏ, tim đập đưa văn kiện cho Phương Từ Quân.

Phương Từ Quân mỉm cười tiếp nhận, không nói gì thêm.

Nam thần nói chuyện với mình nhưng có vẻ không hứng thú lắm, tiểu Dương hơi thất vọng. Song không còn cách nào, đành nhanh chóng ra ngoài.

Đối với Phương Từ Quân, không phải hắn không chán ghét Hoàng Oanh.

Hắn nghĩ, dựa vào gương mặt đẹp trai của mình muốn tán tỉnh nhiều cô gái, việc đó dễ như trở bàn tay, nhưng nghĩ đến thủ đoạn của Hoàng Oanh, tất cả dục vọng của hắn đều biến mất.

Cách nghĩ của hắn rất đơn giản, đợi hắn đứng vững gót chân, sẽ đập Hoàng Oanh ngay.

Đến lúc đó, hắn muốn trêu ghẹo ai thì cứ trêu ghẹo.

Ôi chào...

Nghĩ tới liền kích động, bỗng chốc hậu môn co rút, giờ càng thêm đau đớn.

Phương Từ Quân siết chặt nắm tay, thầm mắng chửi Hoàng Oanh và gã đàn ông đê tiện kia vô số lần.

Phương Từ Quân nằm mơ cũng hi vọng Hoàng Oanh chết không tử tế, nhưng hắn không ngờ điều này tới nhanh vậy.

Cũng không lâu lắm, Phương Từ Quân nghe được phong thanh, nói thị trưởng Hoàng phạm tội phải bị kéo xuống. Kỳ thật vài ngày trước đó, hắn đã nghe được chút tin tức, chẳng qua chỗ Hoàng Oanh vẫn trước sau như một, hắn như được uống thuốc an thần, nghĩ rằng sẽ không xui xẻo thế.

Nhưng chính trị biến hóa khôn lường. Rất nhanh, tin đồn Phương Từ Quân nghe được trở thành sự thật, thị trưởng Hoàng bị song quy[1].

[1]"Song quy" được hiểu như là một biện pháp tổ chức và thủ đoạn điều tra đặc biệt khiến các quan tham phải khai thật mọi tội lỗi trong thời gian bị áp dụng biện pháp này. Thực ra uy lực của "song quy" xuất phát từ 3 điểm: Thứ nhất, các đối tượng bị "song quy" đều biết rằng, khi họ bị áp dụng biện

pháp này (biệt giam cách ly để điều tra) là cơ quan hữu quan đã nắm chắc những chứng cứ cơ bản. Thứ hai, đối tượng bị "song quy" đã bị đình chỉ mọi quyền lực và mất luôn mọi ô dù che chở. Thứ ba, đối tượng "song quy" bị phong tỏa tuyệt đối mọi thông tin nên cảm thấy thất thế, hoang mang, suy sụp tinh thần, dễ bị nhân viên điều tra đột phá.

Khi nhận được tin tức, Phương Tử Quân như bị sét đánh.

Phải biết rằng, ngọn núi hấn dựa chính là thị trưởng Hoàng. Nếu ông ta ngã ngựa, thì dựa theo đó, hấn là người được thị trưởng Hoàng cất nhắc, chẳng phải cũng bị liên lụy sao?

Phương Tử Quân không cam lòng. Hấn vất vả lắm mới đứng vững gót chân, khó khăn lắm mới có một khởi đầu mới, sao có thể kết thúc như vậy.

Phương Tử Quân gần như không nói hai lời đi tìm Hoàng Oanh.

Nhưng Hoàng Oanh giống như bọt biển trong không khí, biến mất không còn tăm hơi.

Chẳng những thế, cô ta còn cuồn luôn số tiền mồ hôi nước mắt của hấn.

Phương Tử Quân mất hết vốn liếng, không chỉ sắp mất đi công việc, mà còn gặp phải nguy hiểm.

Lần này, Phương Tử Quân thật sự bị dọa. Hấn vốn định tìm lãnh đạo ở cục Kiểm toán hỗ trợ. Nhưng ngay từ đầu mọi người đã biết hấn là người của thị trưởng Hoàng, còn có quan hệ không minh bạch với cháu gái ông ta, trong lòng đã cực kỳ khinh bỉ nhân phẩm của người này, muốn bọn họ giúp loại tiểu nhân như thế, chẳng phải tự mình muốn ăn đòn sao?

Vì vậy không ai chịu giúp Phương Tử Quân.

Mà Hoàng Oanh cũng biến mất tăm.

Phương Tử Quân giống như rơi vào đường cùng.

Lâm Mân Côi xem tin tức cũng thấy.

Thói đời này, đứng đúng hàng ngũ quan trọng cỡ nào. Bí thư bọn cô đứng đúng vị trí, nên giờ mới rảnh rỗi lên mạng bình luận những quan tham ngã ngựa này.

"Tôi đã sớm nhắc nhở bọn họ làm người đừng phách lối quá mà... Hiện tại biết sai chưa..."

Trong lòng Lâm Mân Côi chẳng biết có cảm xúc gì. Kỳ thật, nhớ lại toàn bộ chuyện này, thật sự rất lý kỳ. Ở mặt nào đó mà nói, có chút liên quan tới cô.

Không phải cô hận Lâm Thanh Thiên à? Hận người phụ nữ này uy hiếp mình, cô liền hợp mưu với Phương Nhượng Cường tìm những hình ảnh nhạy cảm ấy tung lên mạng. Kết quả, không ngờ là một trong số đó có một ông quan lớn.

Chẳng những là quan lớn, mà còn là thư ký của thị trưởng Hoàng.

Xảy ra sự việc như vậy, đương nhiên liên lụy đến thị trưởng Hoàng, ông ta cũng ngã ngựa.

Lúc Lâm Mân Côi đề cập chuyện này với Phương Nhượng Cường, còn hơi lo lắng, cô nhớ thị trưởng Hoàng phụ trách cục Lâm nghiệp, nghĩa là Lâm Kiến Quốc ba ruột cô cũng thoát không khỏi quan hệ.

Nhất thời, cô nghĩ mà sợ.

Chẳng qua, đối với nỗi lo lắng của Lâm Mân Côi, Phương Nhượng Cường lại kéo tay cô, mỉm cười nói: "Yên tâm, anh đã tìm người nhắc nhở ba em rồi..."

Nghiêm túc mà nói, Lâm Kiến Quốc có tính cách giống hệt Phương Tử Quân. Phương Nhượng Cường chỉ mượn một lần say rượu lỡ mạng, thành công cảnh báo Lâm Kiến Quốc. Khi đó thị trưởng Hoàng còn chưa bị liên lụy, nhưng Lâm Kiến Quốc quá nhất gan, sợ liên lụy tới mình, không nói hai lời cầm chứng cứ đến cơ quan Kiểm soát tự thú.

Ông ta tự thú nên có kết cục tốt, còn thị trưởng Hoàng thì không xong.

Chứng cứ vô cùng xác thực, có chạy cũng không thoát.

Bất quá, chuyện này Phương Nhượng Cường không nói cho Lâm Mân Côi biết. Mặc kệ nhân phẩm ông ta thế nào, ông ta vẫn là ba Lâm Mân Côi.

Ở mặt nào đó mà nói, về sau cũng là người nhà anh.

Nếu là người nhà họ Phương, thì kể cả không thích, cũng phải che chở.

"Kỳ thật em biết ông ấy không phải người tốt." Lâm Mân Côi kéo tay Phương Nhượng Cường, thờ dãi, "Em chỉ có chút lòng riêng, muốn ông ấy làm một người chính trực..."

Con gái đều hi vọng ba mình là nam tử hán đội trời đạp đất, có thể ngăn gió, chắn mưa, cũng có thể chống một mảng trời riêng cho bọn họ.

Nhưng đến cuối cùng, có lẽ nhân vật này lại là Kim Phân Phụng.

Tâm tình Lâm Mân Côi hơi phức tạp, Phụng Nhược Cuồng nhẹ nhàng trấn an cô: "Em có muốn gặp ba anh không?"

Đây là lần đầu tiên Phụng Nhược Cuồng nhắc đến ba mẹ mình.

Trong lòng Lâm Mân Côi không thể nói là chấn động, nhưng nghĩ đến thân phận hiện tại của bọn họ, nhất thời sắc mặt trắng bệch.

Cô đã quyết định, không thể kéo dài nữa, chắc chắn phải ly hôn với Phụng Từ Quân.

Thấy Lâm Mân Côi né tránh, Phụng Nhược Cuồng cũng nhớ ra mối quan hệ kia: "Xin lỗi, Hoa nhỏ của anh, anh dọa em à?"

Ấm áp lần nữa kéo tới, Lâm Mân Côi lại tiến vào vòng ôm ấm áp ấy.

"Không phải lỗi của anh... Là em không tốt..." Thoáng cân nhắc một chút, Lâm Mân Côi bỗng nhiên ngừng đầu, đối mặt với đôi mắt đen láy của Phụng Nhược Cuồng, khẽ nói: "Anh đợi em thêm một thời gian... Em hứa với anh nhất định sẽ xử lý chuyện của mình... Em sẽ không để anh chịu uất ức..."

Giống như anh đối với em vậy.

Yêu thương, che chở và tôn trọng.

Em cũng sẽ như thế với anh.

Lần này Lâm Mân Côi lại nôn nóng, sau khi về nhà, cô không lưỡng lự gì, lập tức kiện lên tòa ly hôn với Phụng Từ Quân.

Đáng thương cho Phụng Từ Quân nghèo rớt mùng tơi, bây giờ đang lo sợ bất an, còn nhận được lệnh triệu tập của tòa án.

Lâm Mân Côi muốn ly hôn với hấn? Phụng Từ Quân cười lạnh, không có cửa đâu.

Cho dù ly hôn...

Căn nhà ấy hấn cũng phải có một nửa.

Trong lúc Phụng Từ Quân rơi vào bước đường cùng, căn nhà của Lâm Mân Côi giống như nhánh cỏ cứu mạng để hấn đồng sơn tái khởi, chắc chắn hấn sẽ không bỏ qua.

Hôm đó, Phụng Từ Quân gọi điện cho Lâm Mân Côi.

"Mân Côi, về chuyện ly hôn, anh nghĩ... một ngày vợ chồng, trăm năm ân nghĩa... chúng ta đừng ầm ĩ đến mức không vấn hồi được, chuyện này đều không tốt cho hai ta..."

Lâm Mân Côi cũng muốn tốc chiến tốc thắng, "Tôi có thể rút đơn kiện, nhưng phải lập tức ly hôn."

Thấy Lâm Mân Côi quả quyết thế, trong lòng Phụng Từ Quân rất khó chịu, chẳng lẽ á bèo này không có chút lưu luyến nào với hấn?

Cũng có thể nhìn quen lòng người dễ thay đổi, Phụng Từ Quân có mấy phần lưu luyến Lâm Mân Côi.

Từ khi thị trường Hoàng ngã ngựa, từ trên xuống dưới Cục Kiểm toán đều coi hấn như không khí, kể cả tiểu Dương vốn liếc mắt đưa tình với hấn.

Mọi người bo bo giữ mình, Phụng Từ Quân hiểu. Nhưng nghĩ đến một khắc trước đó còn cười nịnh nọt hấn, đảo mắt liền làm như không quen biết, Phụng Từ Quân hơi tuyệt vọng.

Bởi vì nghịch cảnh, nhìn quen sắc mặt ghê tởm của những người đó, càng cho thấy khi ấy Lâm Mân Côi chân thành với hấn.

Vừa nghĩ vậy, lần đầu tiên Phụng Từ Quân hơi áy náy với Lâm Mân Côi.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Quả nhiên đời người không có loại vô sỉ nhất, chỉ có loại vô sỉ hơn.

Đối với Phương Tử Quân mà nói, hẳn cho rằng thời điểm hắn mất mặt nhất là lúc bác trai quanh năm đi làm công bên ngoài bắt gặp hắn đang lăn lộn trên giường với bác gái, thấy sắc mặt chán ghét cùng với nắm đấm như nồi đất của ông ta, hẳn nghĩ cuộc đời mình sẽ không có lần mất mặt thứ hai.

Nhưng, hắn không ngờ, hắn đã cưới một cô bé Lâm Mân Côi.

Không chỉ vậy, còn xảy ra một loạt sự việc.

Chẳng hạn như bị Lâm Kiến Quốc nhục mạ ở trước mặt mọi người, bị Hoàng Oanh tát một cái, bị đàn ông chơi...

Hiện tại...

Trước mặt đám đông, bị Lâm Mân Côi hất một ly cà phê lên người.

Lâm Mân Côi tức giận, Phương Tử Quân có hơn gì. Hắn rất muốn tát cô một bạt tay, nhưng tay vừa giơ được phân nửa, giọng nói non nớt của một đứa trẻ bên cạnh vang lên.

"Mẹ, mẹ... mau nhìn kia! Chú kia muốn đánh di đó."

Phương Tử Quân thật sự rất ghét trẻ con, nhất là những đứa ngu ngốc kiểu này. Hắn nhìn đứa nhỏ và ba mẹ nó bằng ánh mắt ghét bỏ, mấy người dạy con cái như vậy à?

Một ánh mắt khinh bỉ lẫn chán ghét nhìn về phía đứa nhỏ và mẹ nó. Không ngờ, người mẹ lại lấy di động ra, còn tràn đầy phấn khởi nói: "Đợi chút, chụp lại đã, chúng ta nhất định nổi tiếng trên mạng... lượng truy cập siêu cao luôn đúng không..."

"..."

Phương Tử Quân hít sâu một hơi, bỏ tay xuống. Giờ bản thân hắn sắp rơi vào đường cùng, nếu video đánh vợ bị tung lên mạng, chẳng phải tìm đường chết sao?

Mà Lâm Mân Côi cười lạnh một tiếng, vẻ mặt càng đặc biệt khinh miệt hơn.

"Xem ra, chúng ta phải gặp ở trên toà rồi."

Phương Tử Quân còn tính nói gì, nhưng Lâm Mân Côi đã xách túi xách đi trước.

Đúng là nhà đột còn gặp mưa. Hiện tại, Phương Tử Quân không có ai bên cạnh, cũng chẳng có tiền, định vợ vét một mớ ở chỗ Lâm Mân Côi, lại không ngờ đối phương cương quyết thế.

Phương Tử Quân không cam lòng, không cam lòng toàn bộ đều như vậy.

Nhưng còn có biện pháp nào.

Hắn ngoại trừ suốt đêm uống rượu, cũng không thể làm chuyện gì khác.

Từng tự xưng là người đàn ông phong lưu phóng khoáng, giờ đây hình như đã đi tới bước đường cùng.

Hì vọng cuối cùng của Phương Tử Quân chỉ còn căn nhà của Trương Ngọc.

Ít nhất coi như tốt đẹp, Hoàng Oanh đã chạy, tối thiểu vẫn còn một căn nhà.

Hôm nay Phương Tử Quân chuẩn bị gọi điện cho Trương Ngọc. Kết quả, còn chưa bấm số điện thoại, Trương Ngọc đã khóc sụt sùi gọi tới.

"Tử Quân... xảy ra chuyện rồi... Con mau quay về đi... thật sự có chuyện rồi..."

Trong lòng Phương Tử Quân giật thót một cái, hình như vận may của con người đã dùng hết, mọi chuyện xui xẻo bao giờ cũng thi nhau kéo đến.

Vội vàng chạy về nhà, lại phát hiện Trương Ngọc đang ngồi xồm trước cửa khóc lóc, bên cạnh còn có hai gã đàn ông trông như hung thần ác sát.

"Mấy người làm gì vậy? Định bắt nạt người già à?"

Nghe Phương Tử Quân nói thế, một người đàn ông có râu quai nón trong số đó bước ra, khinh miệt nhìn Phương Tử Quân nói: "Mày là con trai bà ta? Tốt rồi... Mày đến đúng lúc lắm. Mẹ mày học cái gì không học lại học theo người ta chơi cờ phiêu. Lúc trước, mượn công ty bọn tao một triệu... giờ thua đến mức chẳng còn phân tiền nào... Một câu thôi, nếu bọn mày không có tiền, thì dựa theo trình tự, căn nhà này sẽ thuộc về bọn tao..."

Nghe gã có râu quai nón nói xong, Phương Tử Quân tức giận suýt đánh mất lý trí. Hắn xoay đầu lại, Trương Ngọc vẫn còn khóc, Phương Tử Quân càng nhìn càng bức bối, kéo Trương Ngọc một cái.

"Mẹ! Mẹ nói đi, chuyện này rốt cuộc là sao?"

Thấy sắc mặt con trai không tốt, Trương Ngọc dường như cảm thấy chỗ dựa cuối cùng cũng mất. Rốt cuộc bà ta không nhịn được, oa một tiếng òa khóc, thuận tiện thuật lại sự việc.

Hóa ra, nhắc tới chuyện này, phải nói đến một người nữa.

Đó là ông lão điên trai Trương Ngọc quen ở bệnh viện, ông ta tên Giang Sơn, nghe nói là một giáo sư đại học đã về hưu.

Từ khi ba Phương Tử Quân mất đến nay, Trương Ngọc vẫn không tìm đối tượng. Không phải không muốn tìm, chỉ vì bà ta là hoa tàn ít bướm, lại không có bản lĩnh gì, còn dẫn theo hai đứa trẻ, sao có người để ý được.

Nhưng, Trương Ngọc có già hơn nữa cũng có một trái tim thiếu nữ. Đặc biệt Trương Ngọc ngu xuẩn thế.

Giang Sơn chỉ ngon ngọt mấy câu với bà ta, bà ta đã lừng lừng, cái gì cũng nghe theo ông ta, kể cả căn nhà này.

Vừa khéo lúc còn ở đại học, Giang Sơn dạy bộ môn đánh giá hạng mục đầu tư, cái tên vừa nghe đã biết cao sang. Lúc đầu, Trương Ngọc còn có đầu óc, không tin Giang Sơn.

Nhưng, Giang Sơn dẫn bà ta đi xem mấy căn nhà, đều nói do ông ta chơi chứng khoán kiếm được.

Còn nói theo ông ta, tính mạo hiểm rất ít.

Đời này Trương Ngọc sợ nghèo, người thì già, chỉ muốn kiếm chút tiền phòng thân.

Vì thế liền nghe theo Giang Sơn, bắt đầu chơi chứng khoán kiếm tiền.

Nhưng không có tiền vốn, ban đầu, Giang Sơn cho bà ta mượn năm mươi ngàn, bà ta nhanh chóng lời gấp đôi. Ném được chút ngon ngọt, ắt phải câu cá lớn hơn, nhưng không có tiền vốn, đúng lúc đó Giang Sơn liền đề nghị thế chấp căn nhà.

Trương Ngọc khê cần môi, nghĩ đến con người Giang Sơn quả thực không tệ, bèn đồng ý.

Phương Tử Quân nghe Trương Ngọc kể như vậy, mắt tối sầm lại, vát và lăm mồi vịn tường đứng vững.

"Chuyện lớn thế này sao mẹ không nói một tiếng với con?" Phương Tử Quân thực sự tức giận, một triệu đó, một căn nhà đó... Lại có thể tiêu hết như vậy.

Trong khoảng thời gian hần không có ở đây, người đàn bà ngu xuẩn này rốt cuộc đã làm một vài chuyện.

Thấy đáng về con trai như hung thần ác sát, Trương Ngọc sợ tới mức ngừng khóc.

"Con à... Mẹ thật sự không biết... Giang Sơn rõ ràng từng nói... rõ ràng từng nói..."

Phương Tử Quân cắn hận... nghiêng răng nghiêng lợi cắn hận... Không chỉ hận Trương Ngọc ngu xuẩn, còn hận bà ta tầm tuổi này rồi lại muốn đàn ông.

Phương Tử Quân tức giận, đẩy Trương Ngọc đang quần lấy mình ra.

"Giang Sơn, Giang Sơn! Bà chỉ nhớ rõ Giang Sơn! Vậy bà đi tìm ông ta đi!"

Nói xong, Phương Tử Quân dốc sức hắt Trương Ngọc ra, muốn bỏ đi.

Trương Ngọc vừa nghe chỗ dựa cuối cùng đã mất, nước mắt rơi ào ào, lại cố tình không dám khóc. Chỉ có thể từ dưới đất bò dậy, vài bước đuổi theo Phương Tử Quân.

"Con ơi... giờ mẹ chẳng còn gì cả... Con ơi! Con đừng bỏ lại mẹ..."

Phương Tử Quân chán ghét muốn chết, lúc này đang giận dữ làm gì muốn để ý tới Trương Ngọc.

Bà mẹ khóc suốt mướt trên hành lang, quả thật muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu.

Gã râu quai nón lại không có tính nhẫn nại, "Tao mặc kệ rốt cuộc mày muốn sống hay chết... Dù sao căn nhà này bọn tao thu lại... Thừa dịp tâm trạng bọn tao tốt... cho bọn mày một ngày dọn đi... Nói cách khác..."

Gã râu quai nón giờ nắm đấm lên với Phương Tử Quân, "Cẩn thận tao không khách sáo với bọn mày!"

Dưới cường quyền, Trương Ngọc và Phương Tử Quân hoàn toàn biến thành quần thể yếu ớt. Nhưng sự việc đã đến nước này, cho dù tức giận nhưng có thể làm gì?

Phuong Từ Quân tức giận một hồi, cũng tỉnh táo lại.

Mặc dù biết xác suất ấy rất nhỏ, song hắn vẫn muốn cố gắng một phen.

"Mẹ có số điện thoại của Giang Sơn không?"

Trương Ngọc khóc tới mức mắt mũi đều đỏ ửng, thấy vẻ mặt âm trầm của Phuong Từ Quân, bà ta yếu ớt nói: "Mẹ đã gọi điện... không nghe máy..."

Chính là kẻ lừa đảo mà.

Phuong Từ Quân nghiêng răng nghiêng lợi, "Thế bất động sản của ông ta thì sao... Hòa thượng chạy rồi thì vẫn còn miếu!"

Cách nghĩ của Phuong Từ Quân rất đơn giản. Điện thoại của Giang Sơn không gọi được chẳng sao cả, nhà của ông ta chung quy không biết chạy.

Dựa vào trí nhớ của Trương Ngọc, hai người tới mấy căn nhà kia, nhưng cuối cùng chỉ nhận được kết quả khiến hai người thất vọng.

Những căn nhà ấy căn bản không phải của Giang Sơn, mà của một chủ hộ mới chuyển đến. Chủ nhà trước đó cũng không phải Giang Sơn.

Lần này, Trương Ngọc hoàn toàn mờ mịt.

"Không đúng... ông ấy từng cho tôi xem giấy tờ nhà..."

Hai vợ chồng ở một bên nhìn không nổi, liếc giấy tờ nhà một cái thần nhiên nói: "Giờ khoa học kỹ thuật phát triển vô cùng, đừng nói giấy tờ này..."

Trương Ngọc hoàn toàn mờ mịt, Phuong Từ Quân cũng không khá bao nhiêu.

Hai người cấp tốc đi báo cảnh sát, nhưng cảnh sát bày tỏ đây là kẻ lừa đảo chuyên nghiệp, lại đến trường đại học của Giang Sơn điều tra, căn bản không hề có người này.

Hiện tại liên lạc không được, toàn bộ thông tin Trương Ngọc biết đều là giả, cảnh sát không phải vạn năng, chỉ nói sẽ cố hết sức lưu ý trường hợp của Phuong Từ Quân.

Nhưng Phuong Từ Quân ở quan trường quá hiểu ý lời này chỉ nói cho có lệ. Căn bản không phá được án, tại sao họ phải phí sức làm những chuyện vô ích vậy.

Lúc rời khỏi cục cảnh sát, Trương Ngọc vừa mệt vừa đói, cả ngày nay bà ta chưa ăn cơm, bụng kêu ục ục, tuy bị thương, nhưng bụng vẫn phải lấp đầy.

"Con trai... mẹ..." Bụng kêu ác liệt, Trương Ngọc cũng không dám nói mình rất đói bụng.

Hiện giờ Phuong Từ Quân không muốn để ý tới Trương Ngọc, trực tiếp phui tay muốn đi.

Trương Ngọc xấu hổ tới nỗi gương mặt già nua đỏ bừng, lúc này chẳng biết tính sao, bèn tiến lên một bước kéo tay Phuong Từ Quân, "Chúng ta tính sao đây..."

Phuong Từ Quân nhìn bà mẹ vô dụng của mình, cười lạnh một tiếng nói: "Chẳng phải bà muốn kiếm tiền à? Chẳng phải bà rất có ích sao? Tự bà nghĩ cách đi... đừng tới làm phiền tôi..."

Nói xong, hất tay Trương Ngọc ra.

Trương Ngọc muốn đuổi theo, nhưng Phuong Từ Quân đã nhanh chóng gọi một chiếc taxi rồi đi.

Trương Ngọc bắt huyệt, khóe mắt chua xót, nước mắt lại rơi ào ào.

Không còn nhà để về, con trai ruột cũng không nhận bà ta.

Bà ta thật sự muốn thê thảm cỡ nào thì thê thảm cỡ này.

Nói đến Lâm Mân Côi, không biết là may mắn hay xui xẻo.

Tối nay khi rời khỏi trung tâm thể dục Hân Hi đã 9h rồi, lúc cô băng qua quảng trường phố thương mại, chợt thấy một đám người đang vây xem.

Lâm Mân Côi không lòng đồng tình gì, nhưng chỉ tùy tiện thoáng nhìn như thế, lại phát hiện người té xỉu giống Trương Ngọc vậy.

Lâm Mân Côi cảm thấy Trương Ngọc đáng ghét, nhưng thấy chết không cứu cô không làm được.

Đầy đám đông ra, người đang nằm hấp hối trên mặt đất không phải Trương Ngọc thì là ai? Bất quá, gương mặt bà ta đầy vệt nước mắt, cả người dơ bẩn. Khoảng thời gian trước chẳng phải còn rất tốt, còn có thể đánh nhau với cô sao? Sao giờ biến thành bộ dáng này rồi?

Có điều... Mặc kệ nói thế nào, trước tiên đưa bà ta đến bệnh viện đã.

Lâm Mân Côi nghĩ, coi như lương tâm mình trỗi dậy, làm một chuyện tốt đi.

Nhưng đưa Trương Ngọc đến bệnh viện xong, sau khi tiếp nhận kiểm tra, nhận được kết quả lại khiến Lâm Mân Côi giật nảy người.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Lâm Mân Côi đưa Trương Ngọc đến bệnh viện kiểm tra, mới phát hiện đối phương ngất vì đói quá. Lần này khiến Lâm Mân Côi rất đỗi kinh ngạc. Từ lúc cô và Phương Tử Quân ở riêng, cũng không quan tâm Trương Ngọc ra sao rồi.

Không phải người mình để ý, tại sao phải quan tâm chứ.

Nhưng, không ngờ, chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi, Trương Ngọc lại có thể rơi vào cảnh túng quẫn, lưu lạc đầu đường xó chợ, cũng đói đến mức ngất xỉu.

Lâm Mân Côi thôn thức không thôi.

Đúng lúc đó, bác sĩ tới hỏi Lâm Mân Côi một ít tình huống cơ bản. Dù gì Lâm Mân Côi cũng là một người sĩ diện, sợ Trương Ngọc tỉnh dậy cắn cô là con dâu bà ta, dựa theo tính tình bà ta, nhất định sẽ huyên náo tới độ mọi người đều biết.

Nghĩ vậy, Lâm Mân Côi bèn ra ngoài mua chút đồ cho Trương Ngọc.

Mặc kệ thế nào, không thể để người ta chết đói trước, đúng không?

Lâm Mân Côi vừa xách đồ vào bệnh viện, vừa gọi cho Phương Tử Quân.

Tên khốn này, ngay cả mẹ mình đói đến vào bệnh viện cũng không quan tâm ư?

Lâm Mân Côi liên tục gọi mấy cú điện thoại, nhưng Phương Tử Quân không nhận. Thậm chí còn tắt máy.

Lâm Mân Côi nghiêng răng nghiêng lợi, lại không còn cách nào, đành nhắn tin cho hắn, bảo hắn tới chăm sóc mẹ hắn.

Cô tự thấy mình hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Lúc vào phòng bệnh, Trương Ngọc bị hạ đường huyết đã yếu ớt tỉnh lại.

Thấy Lâm Mân Côi, quả nhiên không cho sắc mặt tốt.

Đáng lẽ Trương Ngọc còn nằm trên giường hấp hối, khi thấy Lâm Mân Côi, bỗng nhiên bà ta giống như được tiếp thêm vô số sức lực, điên cuồng nhào tới chỗ Lâm Mân Côi.

"Con khốn này! Giờ này xuất hiện trước mặt bọn tao làm gì? Đều tại con khốn này hại tao thành như thế."

Trong nháy mắt, Lâm Mân Côi rất muốn phũ tay bỏ đi.

Trên thế giới này, làm kẻ xấu đơn giản hơn làm người tốt nhiều.

Nhưng, sức khỏe Trương Ngọc quả thật suy yếu, vừa bỏ nhào xuống giường liền gục trước mặt Lâm Mân Côi.

Lâm Mân Côi thâm cười lạnh một tiếng, cũng không có kinh già yêu trẻ, chỉ chậm rãi đi tới trước mặt Trương Ngọc, lắc lắc túi đồ ăn: "Ê... muốn ăn không? Một bó tuổi rồi, tôi khuyên bà đừng lộn xộn nữa..."

Sắc mặt bà ta đen kịt, miễn cưỡng chống người dậy, vung tay lên muốn tát Lâm Mân Côi.

Nhưng Lâm Mân Côi đâu có ngốc, nhìn thấu hành động của Trương Ngọc, lập tức linh hoạt né qua một bên.

Trái lại Trương Ngọc mệt tới thở hồng hộc, cuối cùng vẫn không đánh được cô, chịu không nổi nằm sấp trên giường, thở dốc từng cơn.

Dù sao cũng là một người già.

Lâm Mân Côi trầm nghĩ, thế giới này có một số người luôn như vậy, vừa đáng thương vừa đáng ghét.

Lâm Mân Côi tự nói với mình, thôi, đừng so đo với một người vô tri. Sau khi đưa túi trên tay cho Trương Ngọc bèn chuẩn bị rời đi.

Trương Ngọc chắc đói lắm, nhìn Lâm Mân Côi một cách cảnh giác, cuối cùng lấy bánh bao ăn ngấu nghiến.

Đáng vẻ đôi tôi phát điên kia đập vào mắt Lâm Mân Côi, khiến cô càng thêm ngạc nhiên. Rốt cuộc Trương Ngọc đã xảy ra chuyện gì? Sao rơi vào tình cảnh chật vật thế?

Bất quá, Lâm Mân Côi không phải người có lòng hiếu kỳ quá mạnh.

Nhất là thấy người từng bắt nạt mình sống không tốt, tâm trạng tiểu thị dân[1] tiêu chuẩn của cô cũng trời dậy.

[1] Tâm trạng tiểu thị dân: ý chỉ tật xấu thâm căn cố đế của thị dân tầng dưới xã hội. Chẳng hạn như vô cùng tính toán được mất, vì lợi ích trước mắt mà tính toán chỉ li, ánh mắt thiên cận, thiếu hụt phán đoán lợi ích lâu dài; Trong quan hệ giữa người với người có tâm lý ngờ vực vô căn cứ mạnh mẽ, thiếu cảm giác tin cậy; vì lợi ích cá nhân hi sinh lợi ích tập thể, vì lợi ích trước mắt hi sinh lợi ích lâu dài...v.v...

Quả nhiên kẻ thù sống không tốt, mới là thời điểm mình sống tốt nhất.

Bất quá, có lẽ cô vui vẻ quá sớm, đối với Lâm Mân Côi mà nói, chuyện xui xẻo hôm nay không chỉ dừng ở đây.

"Tôi đi đây." Lâm Mân Côi vẫy vẫy tay, tính phóng khoáng rời đi.

Nhưng còn chưa tới cửa, chợt nghe một tiếng ây da của Trương Ngọc.

Lâm Mân Côi cảnh giác xoay đầu lại, nhưng không tiến lên vội mà dè dặt nhìn Trương Ngọc.

"Cô dám chơi tôi... cái bánh bao này không vệ sinh..."

Lâm Mân Côi tưởng Trương Ngọc muốn lừa mình.

Dù sao, dựa theo tính tình Trương Ngọc nhất định sẽ làm thế.

Lâm Mân Côi đoán đúng. Ban đầu, Trương Ngọc thật sự tính như vậy.

Hiện tại, bà ta nghèo rớt mồng tơi, không nhà, không tiền, con trai cũng không cần bà ta.

Cuộc đời bà ta vẫn còn dài, không muốn sống tiếp như thế, ít nhất phải kiếm chút tiền.

Vừa vặn Lâm Mân Côi mang đồ ăn đến, Trương Ngọc chợt nhanh trí, tại sao không bắt chẹt Lâm Mân Côi chứ.

Dù gì gia cảnh Lâm Mân Côi tốt, mười ngàn cũng được, một trăm ngàn cũng được. Đối với bọn họ mà nói, căn bản chỉ là một bữa ăn sáng.

Trương Ngọc nghĩ vậy, nên ăn mấy miếng bánh liền bắt đầu giả vờ đau bụng.

Nhưng bà ta tuyệt đối không ngờ là, sau khi bà ta kêu đau hai tiếng, bụng lại đau thật.

Lần này bà ta hoàn toàn không phải đóng kịch, đau thật đó.

Thật ra, khoảng thời gian trước đó có đôi lúc bà ta cũng bị đau bụng, bất quá bà ta uống chút thuốc đau bụng xong trong chốc lát khỏe rồi, lần này, bà ta cũng nghĩ uống mấy viên thuốc là được.

Đưa tay về phía cửa, đầu đầy mồ hôi, giọng nói Trương Ngọc tràn ngập sự van xin, "Thuốc... tôi đau quá... đau quá."

Ở khoảng cách gần, Lâm Mân Côi cũng nhìn thấy mồ hôi lạnh trên mặt Trương Ngọc. Lần này cô bị dọa.

Nếu bà ta đóng kịch, vậy chắc chắn có thể nhận giải Oscar.

Lâm Mân Côi lập tức ấn chuông gọi bác sĩ. Sau khi bác sĩ kiểm tra đơn giản cho Trương Ngọc, sắc mặt lại không thư giãn như cô tưởng, chỉ xoay người nói với Lâm Mân Côi: "Cô là người nhà bà ấy?"

Lâm Mân Côi hơi do dự, khẽ cắn môi, gật đầu: "Cứ cho là vậy đi... Đúng rồi, bác sĩ, bà ta bị sao thế?"

Bác sĩ lắc đầu, nhìn bệnh nhân một cách thương hại: "Giờ chúng tôi chưa thể xác định. Tôi đề nghị bệnh nhân làm kiểm tra cận kề, tôi nghi ngờ... tôi nghi ngờ bệnh nhân bị ung thư dạ dày."

"..."

Lần này, Lâm Mân Côi không dám trì hoãn, điên cuồng gọi điện cho Phương Tử Quân.

Gã Phương Tử Quân này nhất quyết không mở máy, Lâm Mân Côi gấp đến độ xoay vòng, cuối cùng nhớ ra Phương Tử Quân còn một cô em gái Phương Tử Dao. Nhất thời thử tìm số Phương Tử Dao trong danh bạ.

May mà không tính là xui xẻo, Lâm Mân Côi tìm được số của Phương Tử Dao.

Gọi điện xong, Lâm Mân Côi không chần chừ dựa theo phân phó của bác sĩ, đưa Trương Ngọc đi làm kiểm tra.

Sắc mặt bà ta trắng bệch, nhưng cũng không ngốc, nắm tay Lâm Mân Côi, hung hăng hỏi: "Tôi bị sao hả? Không phải tôi chỉ đau bụng sao? Tôi uống thuốc là được... Cô đi lấy thuốc cho tôi đi..."

Lâm Mân Côi rất muốn nói bà không phải bị đau bụng, chắc bà bị ung thư dạ dày.

Nhưng nhìn người nọ, lúc này thực sự rất đáng thương.

Câu nói kia dạo một vòng trong miệng Lâm Mân Côi nhưng chẳng thốt ra được.

Cô hít sâu một hơi: "Bà không cần lo lắng, không có chuyện gì cả. Bác sĩ chỉ kiểm tra theo lệ, tôi gọi điện cho Tử Dao rồi, cô ta lập tức tới ngay."

Không phải Lâm Mân Côi không quả quyết, mà vì nà ngoại Lâm Mân Côi mất do ung thư dạ dày.

Lúc ấy, cả nhà đều giấu bà ngoại, chỉ sợ sau khi biết chân tướng bà sẽ không chấp nhận được, tâm trạng bỗng chốc suy sụp, cũng bất lợi cho việc trị liệu.

Chẳng qua, cuối cùng có một lần, Lâm Kiến Quốc lỡ miệng nói ra.

Bà ngoại vốn coi mờ, hay nói, chỉ sau một đêm, thân thể giống như hoàn toàn bị phá hủy vậy.

Chưa quá ba tháng, liền nhắm mắt xuôi tay.

Cho nên, tuy Lâm Mân Côi không thích Trương Ngọc, nhưng mỗi người đều có cái chết riêng, dù cô có không thích người ta đi nữa, cũng không nhẫn tâm khiến bà ta chết nhanh hơn.

Kiểm tra hết mục này tới mục khác.

Có lẽ vì khẩn trương, nên Trương Ngọc nhanh chóng không đau nữa.

Tuy nhiên lúc Phương Tử Dao chạy tới, bà ta òa khóc ngã vào lòng con gái.

Phương Tử Dao vừa trấn an Trương Ngọc, vừa nhìn Lâm Mân Côi bằng ánh mắt căm thù, nổi giận mắng: "Cô lại bắt nạt mẹ tôi... Cô có còn là người không! Cô bắt nạt một người già..."

Lâm Mân Côi thật sự có nỗi khổ không nói ra được.

Nhưng may mà, cô quá khen rồi.

Không rảnh cãi nhau với Phương Tử Dao, cô nhìn phòng xét nghiệm, chần chờ một giây nói: "Trước hết cô đưa mẹ mình về nghỉ đi. Một lát nữa, cô ra ngoài một chuyến..."

Cũng có thể do con gái trấn an, Trương Ngọc mệt mỏi cả ngày, bác sĩ cho thuốc, tuy bà ta rất hồi hộp nhưng không chịu được nổi mệt nhọc, cuối cùng nặng nề thiếp đi.

Lúc này, đã 12 giờ khuya, Lâm Mân Côi tìm một chỗ vắng vẻ gửi tin nhắn cho Phương Nhược Cường, vừa chờ Phương Tử Dao quay lại.

Quả nhiên, Phương Tử Dao vừa ra tới liền bắt đầu tính sổ với Lâm Mân Côi.

"Cô đang tính toán cái gì thế! Nghe nói cô âm ỉ muốn ly hôn với anh tôi? Cô nên biết thỏa mãn chứ... Anh tôi tốt tới vậy... Còn nữa... cô đối xử với mẹ tôi thế nào? Sao bỗng đem mẹ tôi vào bệnh viện..."

Phương Tử Dao vẫn miệng lưỡi sắc bén như trước. Chỉ tiếc, Lâm Mân Côi ở bệnh viện mấy tiếng, chạy đông chạy tây, tâm tình không tốt bao nhiêu.

Tính nhẫn nại dùng hết rồi, cô nhắm mắt lại, hít sâu vài hơi, mới chậm rãi bình phục.

Vươn ngón tay ra ngăn Phương Tử Dao nói.

"Tôi chỉ nói hai câu. Câu thứ nhất, tôi và Phương Tử Quân đã sớm ở riêng, ly hôn là chuyện tất nhiên." Thấy Phương Tử Dao biến sắc, Lâm Mân Côi lập tức không chần chừ, tiếp tục câu thứ hai: "Mẹ cô có thể bị ung thư dạ dày, tốt nhất cô tiết kiệm chút sức lực tranh cãi với tôi đi."

Ở mặt nào đó mà nói, Phương Tử Dao còn không bằng Phương Tử Quân, cả về tâm cơ lẫn năng lực khi gặp chuyện, dù sao cô ta chỉ là cô gái trẻ tuổi mới bước ra xã hội. Vừa nghe Lâm Mân Côi nói vậy, cô ta lập tức hoang mang.

"Cô... cô nói cái gì..."

"Giờ tôi chưa thể xác định. Chẳng qua lúc này tôi có xem những mục kiểm tra... rất có thể... là ung thư dạ dày... Không chỉ là ung thư dạ dày... có lẽ còn là giai đoạn cuối... đợi ngày mai có kết quả mới biết..."

Thoáng cái Phương Tử Dao ngồi bệt xuống đất.

"Làm sao bây giờ... Chị dâu... chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Lâm Mân Côi cũng không biết phải làm sao. Phải biết rằng, thời điểm mấu chốt thế này, Phương Tử Quân lại không ở đây.

"Như vậy đi." Lâm Mân Côi nghĩ ngợi, coi như mình làm nốt việc tốt cuối cùng, "Cô có biết anh cô thường ở đâu không? Cô đi tìm anh ta xem... Tôi gọi điện mà anh ta không bắt máy... Mẹ cô xảy ra chuyện lớn thế... dù sao anh ta cũng là con trai bà ấy, chắc chắn sẽ nghĩ ra biện pháp hay..."

"Đứng! Đứng! Đứng..."

Phương Tử Dao giống như được đánh thức, vội vàng gật đầu.

Giờ phút này, cô gái trẻ không ngờ, người phụ nữ trước kia bị cô ta nhục mạ, lại là người tốt cứu gia đình họ.

Phương Tử Dao vội vàng muốn bò dậy, nhưng chân mềm nhũn rồi, vẫn lo Lâm Mân Côi giúp cô ta một phen mới đỡ cô ta đứng dậy được.

"Em đi tìm anh em... Chị dâu... chị đợi em một chút... em đi nhanh thôi..."

Lâm Mân Côi vốn muốn đi, nhưng lúc này bị Phương Tử Dao túm lấy không đi được.

Cuối cùng, cô nghĩ dù sao cũng giúp cả đêm rồi, thôi vậy.

Nhìn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Phương Tử Dao đúng là người nhà của Phương Tử Quân. Vào lúc bình minh, Phương Tử Quân quả nhiên chạy tới.

Vừa vặn, Lâm Mân Côi cầm kết quả kiểm tra đợi ngay cửa bệnh viện.

Phương Tử Quân đầu đầy mồ hôi, quầng mắt thâm đen do ngủ không ngon giấc, bắt quá, Lâm Mân Côi cũng chỉ hừ lạnh một tiếng.

Tự làm tự chịu.

Sớm biết có ngày hôm nay, sao lúc trước còn làm vậy.

"Bác sĩ ở bên trong, anh vào hỏi cụ thể đi."

Nhìn sắc mặt Lâm Mân Côi, Phương Tử Quân dường như cũng hiểu, nét mặt thoáng bi thương, cuối cùng tiến vào phòng làm việc của bác sĩ.

Phương Tử Dao chân chờ nhìn Lâm Mân Côi, sau cùng cũng chẳng nói gì đi theo.

Lâm Mân Côi nghĩ cuộc sống này thật sự khiến người ta thổn thức không ngớt. Một giây trước, Trương Ngọc còn mạnh mẽ mười phần, không ngờ giờ xét nghiệm ra ung thư dạ dày giai đoạn giữa.

Kết quả này không tính là xấu, nhưng chắc chắn không phải tốt đẹp.

Bồi thông thường, tỉ lệ trị khỏi ung thư tương đối nhỏ. Bà ngoại Lâm Mân Côi cũng từ giai đoạn giữa kéo tới giai đoạn cuối, cuối cùng thật sự chịu không nổi mới nhắm mắt xuôi tay.

Huống chi, hóa trị cực kỳ tốn tiền.

Rất nhiều gia đình vì hóa trị mà táng gia bại sản.

Có điều, những điều này không liên quan đến Lâm Mân Côi.

Ở hiền gặp lành, ác giả ác báo. Nếu lúc ấy Trương Ngọc tốt với cô một chút, nếu Phương Tử Quân không ngoại tình, nếu cuộc hôn nhân của bọn họ không có sự dối trá, vậy bây giờ cô sẽ đứng về phía bọn họ, chống đỡ với chồng và gia đình chồng vượt qua cửa ải khó khăn này.

Nhưng rất đáng tiếc, bọn họ chưa bao giờ là người nhà.

Ba người trong kia mới là người nhà.

Lâm Mân Côi một mình cả đêm, chuẩn bị trở về nghỉ ngơi.

Song, còn chưa đi bao xa, chợt nghe bên trong Phương Tử Quân và Phương Tử Dao cãi vã.

Cô không có hứng thú lắm, đang định rời đi thì thấy bác sĩ trước đó có vẻ mặt ôn hòa, giờ bước ra với vẻ mặt tức giận rõ rệt.

Còn vừa đi vừa lẩm bẩm.

"Lần đầu tiên tôi thấy cái gia đình như các người, mới xét nghiệm ra bệnh của mẹ lập tức chối bỏ trách nhiệm.. Thật không biết những người này rốt cuộc đang nghĩ gì..."

Lâm Mân Côi vừa nghe, trong lòng khê động.

Quả nhiên, một phút sau, Phương Tử Quân bước ra. Lúc thấy Lâm Mân Côi hần hơi sùng sốt, nhưng nhanh chóng quay mặt sang chỗ khác.

Phương Tử Dao cũng mau chóng đi ra, trẻ tuổi dù sao cũng trẻ tuổi, giày vò cả đêm, khuôn mặt ngập nước, cô ta túm tay Phương Tử Quân, giọng nói tràn ngập cầu xin. "Anh, anh điên rồi sao? Mẹ đang ở giai đoạn giữa... có thể cứu mà... Anh không thể từ bỏ như thế..."

Xem ra, Phương Tử Quân không muốn cứu Trương Ngọc.

Ngay cả Lâm Mân Côi từng vô số lần khinh bỉ nhân phẩm của Phương Tử Quân, nhưng giờ khắc này, cô mới sâu sắc nhận ra, con người này kỳ thực cô chưa từng hiểu nổi.

"Cứu... lấy cái gì cứu..." Phương Tử Quân cực kỳ oan ức. Nếu Hoàng Oanh không cuốn mất tiền của hắn, nếu Trương Ngọc không ngu xuẩn đánh mất căn nhà của mình, thì sao hắn có thể bắt hiểu vậy!

Do đó, cho dù Phương Tử Quân muốn cứu người, nhưng hắn không có tiền cứu.

"Tử Dao, anh thật sự hết cách. Anh hết tiền rồi... Em có biết hóa trị đắt cỡ nào không? Chúng ta căn bản không gánh nổi..."

Phương Tử Dao rõ ràng không thể tiếp nhận. Quả nhiên, con gái là áo bông tri kỷ của mẹ, cô ta túm tay Phương Tử Quân cầu xin: "Nhưng, anh ơi, nếu mẹ không vì chăm sóc anh, cũng sẽ chẳng lao lực thế... Anh không thể bỏ mặc mẹ như vậy được..."

Phương Tử Quân vốn đang ôn tồn giải thích với Phương Tử Dao, lúc này cũng tức giận.

Hất tay Phương Tử Dao ra, vẻ mặt giận dữ. "Mày thì biết cái gì... Cái gì mà bà ấy chăm sóc tao... Tao phi! Là tao chăm sóc bà ấy thì có! Tao còn cho bà ấy đứng tên căn nhà... Kết quả bà ấy để người ta lừa mất... giờ còn biến thành bộ dạng này..."

Phương Tử Dao bị Phương Tử Quân rống như thế, lập tức rơi nước mắt, cực kỳ uất ức, lại nói không nên lời.

Lâm Mân Côi không biết căn nhà mà Phương Tử Quân đề cập bị người khác lừa là có ý gì, nhưng rõ ràng đây là việc nhà của bọn họ. Cô quả không được.

Điều cô có thể làm, cô làm rồi.

Lâm Mân Côi xoay người rời đi.

Nhưng Phương Tử Dao khóc một hồi, không biết là đột nhiên thông suốt, hay bị sao nữa, lập tức nghĩ tới Lâm Mân Côi.

Cô ta tiến lên vài bước ngăn cản Lâm Mân Côi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lâm Mân Côi! Cô là vợ anh tôi! Nhà cô có tiền thế! Lấy tiền ra đây..."

Lúc này cuối cùng Lâm Mân Côi đã biết cái gì gọi là rảnh rồi lo chuyện bao đồng.

Đương nhiên, coi như cô cũng đã biết mặt dày chân chính hay không biết xấu hổ.

Cười lạnh một tiếng, "Phương Tử Dao, chẳng lẽ cô cần tôi nhắc nhở cô một câu à, tôi và Phương Tử Quân ở riêng rồi... Còn nữa... mẹ của hai người... là tôi đưa đến bệnh viện... Phí xét nghiệm, viện phí đều do tôi ra... Cô đã nói thế, tôi cũng chợt nhớ... hóa đơn đây... làm ơn trả lại hết cho tôi."

Phương Tử Dao vừa thấy Lâm Mân Côi móc hóa đơn ra, hình như rất tuyệt vọng.

Lui về sau vài bước, liên tục lắc đầu, hai mắt nhắm lại.

"Tôi không ngờ cô lại là người như vậy... Tôi chỉ tưởng cô xấu thôi... đầu gối, lòng dạ cũng thôi nát thế... Lúc chúng tôi khó khăn nhất, cô không chỉ không giúp đỡ, còn bỏ đá xuống giếng... Không ngờ đây... thật sự không ngờ đây... Anh... hạng đàn bà này... may mà anh đã bỏ cô ta..."

Nghe Phương Tử Dao nói linh tinh vậy, Lâm Mân Côi cũng không tức giận.

Hóa đơn cũng không cần, cười lạnh một tiếng, "Xin lỗi, tôi rất mệt, tôi phải về."

Phương Tử Quân vốn không đánh chủ ý lên người Lâm Mân Côi, nhưng nhờ Phương Tử Dao nhắc nhở, bỗng dưng hấn nghĩ tới.

Hắn và Lâm Mân Côi đang ở riêng, chứ chưa ly hôn.

"Không được... Mân Côi, em không thể đi..."

Phương Tử Quân cũng ngăn Lâm Mân Côi lại, dù sao hắn ăn cơm còn nhiều hơn Phương Tử Dao mấy năm, khôn khéo đưa đẩy rất nhiều.

"Mân Côi, anh biết trước kia là anh không đúng, nhưng chuyện đã là quá khứ, anh cũng biết sai rồi... Em tha thứ cho anh đi..."

Trong lòng Lâm Mân Côi rét run từng trận, từng đợt muốn rít gào.

Lúc này, Phương Tử Quân còn tròn mắt nói dối.

Lười dây dưa với gã đàn ông này, Lâm Mân Côi xoay người muốn rời khỏi.

Hiện tại, Phương Tử Quân phát hiện tỏ ra yếu thế không thể đã động đến Lâm Mân Côi. Phụ nữ tuyệt tình có thể khiến người ta lưu luyến.

Hết cách rồi, không thể yếu kém thì chỉ có thể cứng rắn.

"Lâm Mân Côi... cô đừng quên... chúng ta còn chưa ly hôn... Chúng ta chỉ mới ở riêng... giờ cô vẫn là vợ tôi..."

Lâm Mân Côi thật sự bị mài mòn hết lòng kiên nhẫn.

Siết chặt nắm tay, cô cắn răng, hít sâu một hơi mới chậm rãi thở ra.

"Phương Tử Quân, anh chờ lệnh triệu tập của tòa án đi! Tôi thề tôi sẽ kiện cho anh kêu cha gọi mẹ, đòi này không thể ngốc đầu lên nổi, cả đòi đều cầm hận sự vô sỉ của mình."

Đúng là chưa từng thấy ai vô sỉ thế!

Lâm Mân Côi hận đến mức hàm răng ngứa ngáy, gần như muốn tát cho tên khốn này một bạt tay, nhưng ngại nơi này là bệnh viện, cãi nhau ở chỗ công cộng cũng không tốt. Nếu ấu đả, lẽ nào muốn lên trang đầu báo xã hội?

Lần này Lâm Mân Côi không chút chần chờ.

Quả nhiên cô không nên làm người tốt.

Nhất là nhân nhượng với hạng người đê tiện.

Day day mi tâm đau đớn, Lâm Mân Côi đang tính bắt xe về nhà.

Nhưng ngay cửa bệnh viện, nơi dễ bắt xe thế, Lâm Mân Côi lại đợi hết 10 phút, không còn kiên nhẫn nữa. Khi cô bắt đắc dĩ nghĩ phải ngồi xe buýt, bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng kèn xe.

Xoay đầu lại, Phương Nhượng Cường hạ cửa kính xe xuống, vẫy tay với cô một cái. "Lên nào, Hoa nhỏ."

Tâm trạng Lâm Mân Côi không được tốt.

Vừa lên xe, bèn kể cho Phương Nhượng Cường chuyện gia đình cực phẩm kia. Cuối cùng, Lâm Mân Côi còn nhẹ nhàng hỏi một câu.

"Có phải anh thấy em rất vô dụng không? Lại có thể từ tế với loại người như vậy?"

Phương Nhượng Cường cười, từ ghế sau lấy một bình giữ nhiệt đưa cho Lâm Mân Côi: "Anh có nấu chút cháo cho em, bo bo nấu hạt sen đấy, em mệt

mỗi cả đêm, nghỉ ngơi một chút cho khỏe, những chuyện khác em không cần để ý."

Nhưng Lâm Mân Côi vẫn rầu rĩ không vui.

"Sớm biết thế em đã không xen vào chuyện người khác." Cô lẩm bầm.

Cũng may nhờ Phương Nhượng Cường, vừa lái xe, vừa xoa xoa đầu cho Lâm Mân Côi, bàn tay to ấm áp giống như an ủi một đứa trẻ thất lạc.

Tuy Lâm Mân Côi cảm thấy cách dỗ trẻ con kiểu này vô ích với cô, song lúc bàn tay ấm áp rơi trên đầu cô, Lâm Mân Côi vẫn nhìn không được hốc mắt nóng lên.

Có lẽ do đi cả sắp tới, tâm trạng cô khá bức bối, cũng tương đối kích động.

Nước mắt vèo cái rớt xuống.

Phương Nhượng Cường thấy vậy, thả dài một cái.

Chiếc xe quen cửa quen nẻo rẽ vào bãi đỗ xe cách đó không xa. Dừng xe xong, anh mới ôm Lâm Mân Côi lên đầu gối.

Lau nước mắt của cô, nhưng cô bé dường như cảm thấy uất ức cực kỳ, nước mắt ràn rụa càng lau càng nhiều. Phương Nhượng Cường bất đắc dĩ cười cười, "Em đó... y như đứa bé ấy..."

Cái này mà là an ủi à.

Nước mắt Lâm Mân Côi càng rơi mãnh liệt.

"Được rồi được rồi... Ngoan..." Phương Nhượng Cường hết cách, chỉ có thể ôm Lâm Mân Côi vào lòng, "Khóc đi... thấy uất ức cứ khóc đi... Tuy anh không thấy cách làm của em sai. Ngược lại, anh nghĩ em đã làm rất tốt. Em không hề thấy chết không cứu, thậm chí còn khoan dung cho bọn họ. Có lẽ trong lòng em không cam lòng nhưng đây là tính mâu thuẫn của con người mà. Vừa vui vẻ, vừa bi thương, thế mới là cuộc sống. Cô bé, em nói xem có đúng không..."

Lâm Mân Côi khóc một hồi, cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều.

Cô nín cổ áo Phương Nhượng Cường, giọng nói vẫn hơi yếu ớt.

"Nhưng, em nghĩ em cần gì phải..."

"Ha ha..." Phương Nhượng Cường hà hơi vào cái mũi nhỏ đỏ hồng vì khóc, trong ánh mắt tràn ngập nhu tình mật ý.

"Anh nghĩ thế này, nếu hôm nay em không cứu bà ta, bà ta mà chết, có phải cả đời em đều bị ám ảnh, không quên được không..."

Lâm Mân Côi chẳng nói lời nào.

Phương Nhượng Cường còn nói thêm: "Cho nên, chuyện mình đã làm không nên hối hận. Tuy bọn họ không phải người tốt, nhưng ít nhất cũng có chỗ đáng khen, đúng không... cùng lắm miệng bọn họ hơi tiện, hơi ích kỷ tí thôi... Có điều những khuyết điểm này hình như rất nhiều người đều có... Em không thể vì vậy mà phán bọn họ tử hình..."

Lâm Mân Côi bĩu môi, trong lòng kỳ thật cũng nghĩ thoáng rồi.

Dù sao, mặc kệ đám người Phương Từ Quân nghĩ thế nào, mình không thẹn với lương tâm là được.

Nhưng Lâm Mân Côi vẫn nhìn không được khinh bỉ một chút.

"Anh nói đến mức em giống như thần chết ấy, quản lý sự sống chết của người khác."

Thấy giọng nói của cô bé đã khôi phục bình thường, Phương Nhượng Cường trấn an vỗ vỗ vai cô, vừa cười nói một câu.

"Ồ mức độ nào đó mà nói, em phải mà."

"Em quản lý sự sống chết của anh."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Sau khi Phuong Từ Quân đuổi tới, đúng lúc trông thấy Lâm Mân Côi lên một chiếc xe riêng, vì khoảng cách không tính là gần nên Phuong Từ Quân không thấy rõ biển số xe và hãng xe. Tuy nhiên dựa vào sự am hiểu xe của hấn, hấn cảm thấy dòng xe đó lướt rất êm, vừa nhìn đã biết không phải hàng giá rẻ.

Phuong Từ Quân là người đa nghi, trong đầu lập tức hiện ra vô số nghi vấn.

Sao Lâm Mân Côi có thể lái chiếc xe sang kia? Là của bạn bè? Hay chính cô ta mua?

Nếu tự mua thì cũng dễ hiểu, Lâm Mân Côi và Lâm Kiến Quốc đều là nhân viên nhà nước, không có nhiều tiền gì, mặc dù nhà bọn họ hiện sống rất dư dả, đây là do Kim Phân Phuong làm lụng vất vả bên ngoài kiếm về.

Dựa theo mức độ yêu thương của Kim Phân Phuong dành cho con gái, mua xe sang cho cô ta cũng là chuyện cực kỳ bình thường.

Phuong Từ Quân cảm thấy giải thích này rất hợp tình hợp lý.

Nhưng đi được mấy bước, bỗng nhiên hấn nhớ ra một chuyện.

Lâm Mân Côi không có bằng lái, cô ta luôn nói mình nhất gan, không thích hợp cầm lái, cho nên không thi lấy bằng lái. Đầu phải Kim Phân Phuong không biết cô ta như vậy, thế sao có thể mua xe cho cô ta?

Nhất thời, Phuong Từ Quân hơi cảnh giác.

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Nhưng cho dù Phuong Từ Quân dự định truy đến cùng, Phuong Từ Dao đã lao ra khỏi bệnh viện, gương mặt đầm nước mắt.

"Mẹ tỉnh rồi, giờ cứ khóc mãi, chắc mẹ nghe được chúng ta nói chuyện..."

Phuong Từ Quân hơi sững sốt, nhất thời bị Trương Ngọc làm phân tâm. Nghĩ đến bà ta âm ỉ muốn lật trời trong phòng bệnh, hấn khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn theo chân Phuong Từ Dao đi vào.

Bên này, Lâm Mân Côi chưa biết suýt nữa cô bị Phuong Từ Quân tóm được.

Hôm nay, Phuong Nhựt Cường không đến công ty, nghe nói vừa đi công tác về. Do đó mới rảnh rỗi, sáng sớm đến bệnh viện đón cô.

Lâm Mân Côi khóc xong, tâm trạng khá hơn nhiều. Nhưng, trong lòng cô vẫn có chút buồn bực.

Nguyên nhân cô không không chế được cảm xúc quả nhiên do bà dì cả vạ ác.

Lâm Mân Côi không bị đau bụng kinh. Mỗi lần chứng kiến bạn cùng phòng hoặc bạn thân của mình đau đến chết đi sống lại, tới khi xong xuôi giống như được tái sinh, cô chẳng hiểu nổi.

Nhưng lần này có lẽ vì quá mệt mỏi, Lâm Mân Côi gặp phải cơn đau bụng kinh hiểm ho.

Từ bệnh viện trở về, cô phát hiện bụng bắt đầu đau, chỉ ăn được ít cháo làm thế nào cũng không ăn tiếp nổi.

Sau đó vào nhà vệ sinh mới phát hiện đi cả tới.

Mà bị kịch là lần này cô có sớm một tuần nên không kịp chuẩn bị băng vệ sinh.

Lâm Mân Côi cầm ví định ra ngoài mua nhu yếu phẩm, lại gặp phải Phuong Nhựt Cường. Thấy sắc mặt cô trắng bệch, anh đưa tay vô cùng thân thiết vuốt trán cô, thấy cô ỉu như hoa tàn, anh cực kỳ lo lắng.

"Hoa nhỏ, em sao vậy?"

Lâm Mân Côi vừa vào phòng vệ sinh chỉ tìm được một xấp giấy vệ sinh miễn cưỡng lót. Lúc này bụng dưới đau như bị kim đâm, còn chưa mở miệng đã cảm thấy có dòng nhiệt từ giữa hai chân chảy ra.

Phuong Nhựt Cường không có thói quen giao tiếp với phái nữ, nhưng dù sao cũng có một bà chị Phuong Hân Hi trong nhà.

Nhất thời, trong lòng khẽ động, anh nắm tay Lâm Mân Côi, chần chừ một giây mới lên tiếng: "Kính nguyệt của em tới à?"

Lâm Mân Côi hơi xấu hổ, nhưng bụng đau quá, cô không kiên nhẫn nói lời vô ích với Phuong Nhựt Cường, chỉ khẽ cắn môi gật đầu.

"Em ra ngoài mua ít đồ."

Lướt qua Phương Nhựt Cường, Lâm Mân Côi đang định ra ngoài, đã thấy Phương Nhựt Cường cầm áo khoác lên, đẩy cô trở về phòng.

"Sắc mặt em khó coi quá. Đi nghỉ trước đi, anh đi là được."

Trong lúc Lâm Mân Côi chần chừ, không biết để một người đàn ông bỏ tiền ra mua mấy thứ này có tốt không, hay anh có biết mua không, Phương Nhựt Cường đã đi mất lại quay trở lại, nghiêm túc hỏi: "Phải rồi, em ra nhiều không, để anh mua cho em loại lớn?"

"..." Nhất thời Lâm Mân Côi nghĩ những điều cô lo lắng đều dư thừa.

Người này tập mãi thành quen, đâu cần cô lo chứ.

Thiệt thòi cho Lâm Mân Côi lo lắng này giờ.

Phương gia có một Phương Hân Hi khí phách ầm ầm, có cô ấy còn sợ Phương Nhựt Cường không hiểu mấy chuyện này ư?

Từ nhỏ Phương Hân Hi đã là một cô nàng đàn ông, nhưng sau khi nhảy nhót tung bồng lúc nào cũng đau bụng kinh, mà lần nào đều không đều, điều tiết vô số lần, dù dùng cách nào cũng không thay đổi được.

Mỗi lần tới kỳ, bản thân Phương Hân Hi đều không biết. Cho tới lúc bị đau mới phát hiện kinh nguyệt tới.

Cô ấy đau đến hấp hối, không có cách nào bước ra khỏi cửa, đành dựa vào người em trai Phương Nhựt Cường này.

Do đó, từ nhỏ Phương Nhựt Cường đã biết cách chọn băng vệ sinh, thậm chí ngay cả phụ nữ làm sao chăm sóc bụng dưới anh cũng biết.

Lâm Mân Côi đau đến mức răng cũng muốn nhũn ra. Chẳng biết qua bao lâu, rốt cuộc nghe được tiếng mở cửa.

Cô đang tính đi xem thử, Phương Nhựt Cường đã mang về một túi lớn. Thấy cô tới, anh tiến lên vài bước đón, "Sao rồi, có thấy đỡ hơn không?"

"Không ạ." Lâm Mân Côi đáng thương than thở một tiếng.

"Nào, cầm lấy đi thay đi. Anh nấu chút nước đường đỏ cho em."

Dù sao giấy vệ sinh không bền như băng vệ sinh, Lâm Mân Côi tiếp nhận túi rồi chui vào phòng tắm.

Phương Nhựt Cường rất tri kỷ, dùng cho ban ngày, ban đêm đều không thiếu, còn mua cả quần lót sinh lý thấm hút tốt.

Ngoài ra trong túi có ít kẹo que đường đỏ, chắc để giảm bớt đau bụng.

Tuy bình thường Lâm Mân Côi có ăn kẹo đường đỏ, nhưng hôm nay thực sự không có khẩu vị. Thay băng xong cô mới có cảm giác an toàn, trong người cũng thoải mái hơn, cơn đau cũng giảm đi nhiều.

Sau khi ra ngoài, lại phát hiện Phương Nhựt Cường một tay cầm điện thoại, một tay cầm muỗng khuấy gì đó trong nồi nhỏ.

"Làm gì đấy?"

"Dạ... Mẹ, con biết rồi... dạ... con biết... con sẽ... về sau sẽ có cơ hội... Cứ như vậy đi... Con cúp đây..."

"..."

Lâm Mân Côi nghe được Phương Nhựt Cường đang điện thoại với mẹ anh, nhất thời thè lưỡi, ánh mắt ra hiệu cô không gây thêm phiền phức chứ.

Phương Nhựt Cường đã cúp máy, lấy cái chén bên cạnh đang đựng thứ đã nấu xong cho Lâm Mân Côi.

Lâm Mân Côi chột nhìn, hóa ra là trà gừng đường đỏ.

Hơn nữa không phải loại đóng hộp bán bên ngoài, mà là đường nấu tự nấu.

"Không lẽ anh gọi điện hỏi mẹ cái này..."

"Rất mất mặt sao?"

Trong lòng Lâm Mân Côi ngọt ngào, nước đường đỏ hơi nóng. Cô cẩn thận uống từng chút một mới lên tiếng. "Ngọt quá... Phải rồi... Mẹ anh không hỏi gì à?"

Phương Nhựt Cường cười, đẩy nắp nồi nhỏ lại, thoáng nhìn Lâm Mân Côi, nói: "Nếu anh nói mẹ không hỏi gì, em có tin không?"

Lâm Mân Côi quả quyết lắc đầu.

"Mẹ à... hỏi anh có phải định giấu em cả đời không... Nếu không thẳng thắn để được khoan hồng, chắc mẹ sẽ nghiêm trị..."

"..."

"Cảm giác có chút..." Lâm Mân Côi chần chờ một giây, không biết nói gì.

Phuong Nhựt Cường đã nắm tay cô trở về phòng ngủ, "Em thấy mẹ anh đáng sợ hửm?" Anh để cô ngồi trên giường, bưng một chậu nước nóng vào, hình như nghĩ tới điều gì, lại ra ngoài lấy cái nồi nhỏ còn ít trà gừng đường đỏ kia đổ vào chậu nước nóng. Sau đó xách cái ghế đến trước mặt Lâm Mân Côi, anh cúi tắt cửa cô để chân cô ngâm trong nước nóng.

Lâm Mân Côi đang nghĩ tới chuyện mẹ Phuong, bị cảm giác nóng tập kích mới giật mình tỉnh táo.

"A..."

"Nóng lắm hả?" Phuong Nhựt Cường căng thẳng nhìn cô, nhúng tay vào chậu thử độ ấm, "Không tồi... phải nóng một chút mới tốt..."

Vừa nói, anh vừa ấn mấy huyệt đạo trên đùi cô, chậm rãi giúp cô bấm huyệt.

Hơi đau, Lâm Mân Côi chỉ muốn vịn vẹo, đừng thấy bình thường Phuong Nhựt Cường là người xin gì được nấy, nhất là với Lâm Mân Côi.

Nhưng lúc này lại khác, mỗi khi Lâm Mân Côi lách mình né tránh, Phuong Nhựt Cường đều cương chế bắt cô về.

"Em bị nghén huyệt đạo mới bị đau bụng kinh... Được rồi được rồi... một cái nữa..."

Phuong Nhựt Cường giống như dỗ một đứa trẻ, Lâm Mân Côi sợ nhột, bị chọc cho cười ha hả, ngay cả cơn đau ban đầu, giờ khắc này dường như cũng không còn.

"Đúng rồi, mẹ anh là người như thế nào ạ?"

Hai người câu được câu không nói chuyện phiếm.

Nghe được câu hỏi này, người đàn ông đang ấn chân cho Lâm Mân Côi ngừng lại một chút, nhưng rất nhanh lại tiếp tục động tác trên tay.

"Mẹ hửm... Hân Hi rất giống mẹ... tính cách cũng hơi giống..."

Tính cách giống Phuong Hân Hi? Vậy không phải là người vui vẻ, cởi mở sao?

Lâm Mân Côi lập tức không khăn trương nữa, dù sao Phuong Hân Hi là người dễ chung đụng.

"Được rồi, vào trong chăn nằm đi. Nghi ngơi một chút, tối qua em không ngủ cả đêm."

Bị Phuong Nhựt Cường ấn đến mức vô cùng thoải mái, Lâm Mân Côi lập tức chui vào ổ chăn, anh vừa nói thế, đúng là rất mệt mỏi.

Có điều không biết có phải cơn đau chỉ tạm qua đi không, bình tĩnh nằm xuống lại gốc đầu trở lại.

Lâm Mân Côi ôm bụng, khẽ cắn răng.

Sao đau nữa rồi?

Cô nhanh chóng cảm giác được chiếc giường lớn vốn mềm xốp bỗng nhiên chùn xuống. Cô chợt căng thẳng, từ đằng sau có một đôi tay đưa qua, phủ lên cái bụng lạnh lẽo của cô.

"Còn đau phải không?"

Lâm Mân Côi lắc đầu, không biết vì sao giờ phút này cô không thấy đau nữa.

Cô nắm tay anh, rúc mình vào cái ôm ấm áp như bếp lò kia, "Ấm quá... cũng hết đau luôn..."

Người đàn ông phía sau không nói gì, chỉ siết chặt vòng tay ôm cô.

Dùng nhiệt độ cơ thể nóng hổi của mình, từ từ đưa cô thoát khỏi thế giới lạnh lẽo.

Trong cơn mê man, Lâm Mân Côi hẳn nên buồn ngủ.

Nhưng lúc này, dù trong đầu không còn tỉnh táo, nhưng cô không chút nào muốn ngủ.

Nắm tay anh, cô hỏi: "Anh ngủ chưa?"

Trả lời cô là tiếng ngáy nhẹ của người đàn ông.

Anh nói cô mệt.

Nhưng anh mới là người mệt kia.

Vừa rồi cô phát hiện vé máy bay của anh ở đầu giường, hóa ra anh mới ngồi máy bay trở về vào sáng sớm, cả đêm không ngủ thật ra mới là anh.

Thở dài một cái, cô nắm chặt bàn tay to dày rộng, ấm áp kia, rất lâu, rất lâu mới lẩm bầm một câu.

"Em sẽ ly hôn. Rất nhanh thôi, anh hãy tin em. Lần này, em sẽ sạch sẽ, đường đường chính chính đứng bên cạnh anh."

Giống như anh đã bảo vệ em.

Em cũng sẽ bảo vệ anh.

Yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Có lẽ nước đường đỏ Phương Nhượng Cuồng nấu có tác dụng, lúc Lâm Mân Côi thức dậy đã là buổi chiều.

Tắm chân ấm áp, chẳng qua bên cạnh không còn vết tích của người kia từ lâu.

Trong lòng không hiểu sao chợt hoảng hốt, Lâm Mân Côi ngồi bật dậy khỏi giường.

"Nhượng Cuồng..."

"Sao vậy?" Phương Nhượng Cuồng nghe giọng cô, từ bên ngoài tiến vào, nhìn thấy sự khủng hoảng trong mắt Lâm Mân Côi, anh hơi kinh ngạc, bèn đi tới khe khẽ vuốt đầu cô, giọng nói vô cùng thân mật và dịu dàng. "Sao vậy? Sắc mặt trắng bệch thế? Bụng còn đau phải không? Anh có nấu thêm trà gừng đường đỏ cho em, em có muốn uống chút không?"

Lâm Mân Côi lắc đầu, kéo tay Phương Nhượng Cuồng, thoáng cười cười thở phào nhẹ nhõm mới nói: "Được rồi, em không còn đau nữa. Chẳng qua..."

Cô nắm chặt cánh tay ấm áp của người đàn ông, cực kỳ thân thiết cọ cọ, hệt như con mèo làm nũng.

"Chẳng qua em không thích tình lại không nhìn thấy anh."

Nghe được lời âu yếm, tâm trạng "ông chủ" tốt hẳn, gầy chộp mũi Lâm Mân Côi một cái, "Biết ngay em sẽ dỗ anh mà... được rồi... mặc kệ em đau hay không, nên dậy uống chút trà gừng đường đỏ, anh đã nấu com, em ăn tí đi..."

Phương Nhượng Cuồng nấu cháo táo đỏ loãng, xào một đĩa rau theo mùa, trên bàn còn có mấy món, bất quá vì nhìn đã biết là mua bên ngoài.

Song Lâm Mân Côi cũng thỏa mãn, dù gì Phương Nhượng Cuồng vốn không giỏi việc bếp núc, thay vì dối lòng, giày vò bao tử mình, còn không bằng ngay từ đầu nhận rõ khuyết điểm của đối phương, mất công miễn cưỡng bản thân cũng như miễn cưỡng đối phương.

Lâm Mân Côi vừa ăn cháo vừa mở điện thoại, mấy tin nhắn lập tức nhảy ra.

Không có ngoại lệ, toàn bộ gần như đều là tin nhắn cầu cứu của Phương Tử Quân, ban đầu lời lẽ còn thiện chí, cuối cùng có xu hướng trở nên tức giận.

Lâm Mân Côi cười lạnh một tiếng, cũng không trả lời, trực tiếp vứt điện thoại sang một bên.

Thực sự xem cô như quả hồng mềm? Tường cô dễ bắt nạt liền ra sức bóp cô ư?

Nếu không có một màn ở bệnh viện trước đó, Lâm Mân Côi còn có thể có chút lòng đồng tình.

Nhưng, hiện tại Lâm Mân Côi nghĩ thông suốt rồi.

Nhà họ Phương căn bản là kẻ vô ơn không biết đủ, cho dù bây giờ cô cứu Trương Ngọc, tin rằng Trương Ngọc cũng sẽ không cảm kích cô, mà sau khi

tỉnh lại còn cần ngược lại cô một cái.

Đồ ngốc làm một lần đã đủ.

Có thể do Lâm Mân Côi bên kia thờ ơ, khiến Phương Từ Quân đau đầu, hắn đã dùng hết cách, vẫn chỉ kiếm được hai mươi ngàn, cách tiền phẫu thuật và phí hóa trị cho Trương Ngọc rất xa.

Sau khi nộp viện phí và các phí kiểm tra khác, Phương Từ Quân không còn dư bao nhiêu tiền.

Phương Từ Quân gần như muốn buông tha.

Dù sao kết cuộc của ung thư đều giống nhau, đã thế, tại sao còn phải lãng phí số tiền này?

Vốn dĩ hắn đã thiếu tiền, không phải sao?

Phương Từ Quân nghĩ đây là ông trời đang dồn ép hắn.

Dồn ép hắn làm một gã đàn ông bất trung bất hiếu.

Nếu Trương Ngọc không ngu xuẩn, không thua hết tiền, hay hắn không xui xẻo cưới nhầm ngôi sao chổi Lâm Mân Côi kia, có lẽ mọi chuyện đều chẳng xảy ra.

Phương Từ Quân càng nghĩ càng tức giận, sau khi từ chỗ bác sĩ trở về, hắn chạm mặt Phương Từ Dao.

"Sao vậy?"

Trên mặt Phương Từ Dao còn mấy vệt nước mắt chưa lau sạch, thấy Phương Từ Quân, cô ta giống như chộp được nhánh cỏ cứu mạng.

"Tâm trạng mẹ rất kích động... Anh... anh đi thăm mẹ chút đi..."

Phương Từ Quân nói thật, hắn chịu đủ rồi.

Sau khi Trương Ngọc nghe tin mình mắc bệnh ung thư cứ âm ỉ mãi, âm ỉ cả buổi sáng vất vả lắm mới yên tĩnh tí, không ngờ nghỉ ngơi một hồi lại bắt đầu náo loạn.

Phương Từ Quân đã dùng hết tất cả tính nhẫn nại, đáng lẽ không xoay sở được tiền hắn rất khó chịu, bị Phương Từ Dao lắc cánh tay như thế chột quá, nhất thời chẳng còn tâm tình gì cả.

"Nói với bà ta, không muốn sống thì chết sớm chút đi! Cả ngày chỉ biết gào khóc! Có gọi gào khóc cho căn bệnh kia đi đi! Gào khóc để tiền quay trở lại đi!"

Phương Từ Quân càng nghĩ càng tức giận, cuối cùng dứt khoát lấy áo khoác rời khỏi.

Hắn không muốn về nhà, từ khi Hoàng Oanh đi mất, hắn chỉ có thể thuê một căn phòng đơn, hoàn cảnh rất kém, trong phòng có thể nghe được tiếng cãi nhau ở lối đi hành lang.

Hắn đã nói vô số lần với chủ nhà, nhưng lần nào cũng chỉ nhận được sự khinh thường của chủ nhà.

"Một tháng ba trăm, anh còn muốn ở căn hộ tổng thống xa hoa gì đó hả?"

Suy cho cùng Phương Từ Quân không giỏi cãi vã, mấy lần bị chủ nhà què mùa kia chọc đến mức ngực phát đau, về sau dứt khoát ít quay về.

Không muốn về, nhưng tâm trạng Phương Từ Quân cũng hồng hồng. Vì vậy hắn đi quán bar uống chút rượu, tốt nhất tìm một ả đàn bà chơi, phát tiết chút lửa giận trong lòng.

Bất quá, có lẽ nhìn ra Phương Từ Quân này keo kiệt bủn xỉn, ở quán bar cả đêm, lại chẳng có ai đến gần Phương Từ Quân.

Phương Từ Quân đã uống bảy phần say, ông trời quả thật không công bằng với hắn, một khi sa sút, ngay cả một ả đàn bà đưa tới cửa cũng không có.

Trên thế giới này, đàn bà đều không dựa vào được.

Vô dụng.

Phương Từ Quân càng nghĩ càng tức giận, trả tiền xong quyết định trở về căn phòng thuê của mình ngủ một giấc, có thể với hắn mà nói, ngày mai sẽ là một ngày mới.

Vừa đi tới cửa, hình như hắn đụng phải người đang đâm đầu đi tới.

Phương Tử Quân vốn chẳng có tâm trạng, bị người ta đụng càng nổi giận lôi đình.

"Mày không có mắt à?"

Ngẩng đầu lên, lại đối mặt với ánh mắt kinh ngạc quen thuộc của đối phương.

Lâm Thanh Thiên nhìn người say tí bi trước mặt, kinh ngạc hỏi: "Tử Quân? Tại sao là anh?"

Nghe được giọng nói này, Phương Tử Quân cũng có chút tỉnh táo, "Thanh Thiên? Sao em ở đây?"

Lại nói, gần đây không phải chỉ có mỗi Phương Tử Quân đau khổ.

Lâm Thanh Thiên xem như đồng cảnh ngộ.

Từ sau khi hình khiêu dâm bị phơi bày ở trường, cuộc sống của cô ta hầu như thay đổi long trời lở đất.

Suất đi học nghiên cứu sinh của cô ta đã mất, luận văn bị nói sao chép. Hóa ra giáo sư Ace ở trên giường gọi cô ta là con mèo hoang nhỏ, giờ tránh cô ta như tránh phân chó thối, đương nhiên cô ta cũng muốn tránh những người khác.

Nhất là vợ của đám đàn ông từng lên giường với cô ta.

Từ lần trước bị bà vợ quan chức kia đánh một trận, rốt cuộc Lâm Thanh Thiên đã có kinh nghiệm, cũng chẳng dám ra ngoài làm loạn nữa.

Mỗi ngày chỉ có thể ở trong căn phòng thuê của cô ta.

Đồng thời, việc này còn chưa tính là chuyện đau khổ nhất.

Chuyện đau khổ nhất đó là, Lâm Thanh Thiên bị Lâm Kiến Quốc – gã đàn ông mặt người dạ thú kia cưỡng x.

Lúc đó không phải cô ta bị đánh thành đầu heo sao? Lúc đó, khi tất cả mọi người đều ghét bỏ cô ta, không cần cô ta, Lâm Kiến Quốc tới chăm sóc cô ta.

Mua đồ cho cô ta ăn, bôi thuốc cho cô ta.

Khi ấy, Lâm Thanh Thiên hơi cảm động, cảm thấy người đàn ông này tốt vô cùng.

Nhưng, dù sao cô ta cũng là một cô gái trẻ tuổi như nụ hoa, sao có thể coi trọng gã đàn ông trung niên nào đầy ruột già như Lâm Kiến Quốc chứ.

Tuy cô ta biết tâm tư của ông ta, song giống như những gã đàn ông khác, Lâm Thanh Thiên là miếng mồi ngon cám dỗ Lâm Kiến Quốc.

Có điều, khác với những gã đàn ông khác, Lâm Kiến Quốc không có kiên nhẫn gì.

Đội thương tích của Lâm Thanh Thiên gần khỏi, Lâm Kiến Quốc viện cớ ngã ngã say cưỡng x cô ta.

Lâm Thanh Thiên phẫn nộ, lão già chết tiệt này lên giường với mẹ cô ta cũng thôi đi, giờ còn muốn bỏ cô ta vào túi.

Lâm Thanh Thiên cũng không phải đoá hoa nhỏ yếu đuối, lấy điện thoại ra báo cảnh sát.

Có lẽ Lâm Kiến Quốc cũng sợ cô ta, quỳ xuống đất cầu xin, kêu loạn một trận bà cô, cô gái tốt.

Lâm Thanh Thiên phớt lờ những lời xin lỗi vô dụng này, cuối cùng Lâm Kiến Quốc hết cách, ông ta lẫn lộn trong quan trường nhiều năm cũng không phải trắng hoàn toàn.

Lúc đó ông ta nói với Lâm Thanh Thiên, mỗi tháng sẽ cho cô ta năm ngày tiền tiêu vặt, sau đó một năm sau còn cho cô ta một căn nhà.

Không chỉ thế, ông ta còn ra mặt giải quyết chuyện sao chép luận văn cho Lâm Thanh Thiên.

Cứ như vậy, tuy Lâm Thanh Thiên mất đi tư cách học nghiên cứu sinh, danh tiếng trong trường coi như hồng bét, nhưng ít nhất không bị kiện.

Hơn nữa, cũng coi như ổn định.

Lâm Thanh Thiên nghĩ rất thoáng, sống với ai, cũng đừng chối bỏ tiền.

Đi với một gã đàn ông là một chuyện, với N gã vẫn là một chuyện.

Dù gì cũng bị người ta cười, thì bị ai cười không phải đều giống nhau à?

Lâm Thanh Thiên nhanh chóng nghĩ rõ ràng, cứ thế trải qua cuộc sống được bao nuôi.

Chẳng qua, dần dà, dần sao Lâm Thanh Thiện cũng là một cô gái trẻ xinh đẹp, mặc dù Lâm Kiến Quốc có lòng, nhưng có tuổi rồi, mấy năm nay thực ra ở bên ngoài thân thể đã sớm thâm hụt tới mức chỉ còn lại da. Hai người ở trên giường thường thì Lâm Thanh Thiện còn chưa nóng, Lâm Kiến Quốc đã xong chuyện.

Ban đầu Lâm Thanh Thiện vẫn chưa có vấn đề, dù gì mặc kệ ông chọc, tôi chỉ phụ trách mở chân ra là được.

Có điều từ từ, Lâm Thanh Thiện cảm thấy cực kỳ phần nộ, mỗi lần đều chọc cho cả người cô ta toàn lửa nóng, sau đó không dập tắt cho cô ta đã tự mình xong xuôi.

Lâm Thanh Thiện rất căm phẫn, nhưng Lâm Kiến Quốc lại là một người có lòng tự trọng cao, lần nào cũng thấy mình được hết.

Lâm Thanh Thiện âm thầm mắng chửi, trong lòng khinh thường không ngớt, nghĩ nhất định phải ra ngoài tìm một gã có kỹ thuật tốt dập lửa.

Lâm Thanh Thiện không dám đi quán bar quen, sợ gặp người quen.

Vất vả lắm mới tìm được một nơi yên tĩnh, vừa định tìm kiếm mục tiêu, không ngờ lại đụng phải Phương Tử Quân.

Lâm Thanh Thiện cũng không có thiện cảm gì lắm với Phương Tử Quân, nhưng rõ ràng gã đàn ông này là đối tượng tình một đêm thích hợp nhất hiện giờ.

Tra nam tiện nữ đều ôm tâm tình phát tiết, nhanh chóng ăn nhip với nhau, thuê phòng lớn làm việc.

Phương Tử Quân uống rượu, còn uống thuốc tráng dương Lâm Thanh Thiện lấy từ chỗ Lâm Kiến Quốc, có lẽ hai người đã làm ba lần mới dừng.

Trong lúc dừng lại, Lâm Thanh Thiện cũng phát huy công năng thấu hiểu lòng người của cô ta, hỏi tình hình dạo này của Phương Tử Quân.

Nghe nói gần đây hán đi Cục kiểm toán, hình như khá hơn cục Lâm nghiệp.

Việc này có được tính là lên chức không?

Nhưng, khiến Lâm Thanh Thiện không ngờ là, nhắc tới đề tài này, mặt Phương Tử Quân lập tức đen kịt, đẩy Lâm Thanh Thiện ra chuẩn bị mặc quần.

Lâm Thanh Thiện cũng không ngốc, tức khắc hiểu ngay có vấn đề.

Giả vờ quan tâm kéo Phương Tử Quân lại, "Sao thế? Tử Quân, đã xảy ra chuyện gì ư? Anh có chuyện gì cứ nói ra đi... Nói không chừng em có thể giúp được anh..."

Lâm Thanh Thiện dịu dàng am hiểu lòng người, rót cho mấy lời ngon ngọt, đầu óc hán lập tức choáng váng, nhất thời kể lại chuyện Trương Ngọc nằm viện, Lâm Mân Côi vô tình rời đi.

Cuối cùng, Phương Tử Quân còn cảm hận nói một câu, "Á đàn bà dê tiện đó! Rõ là thích ăn đòn!"

Nói xong, lại thấy Lâm Thanh Thiện nhếch môi cười hơi khùng bố.

"Sao vậy?"

Lâm Thanh Thiện mỉm môi cười, nụ cười kia làm Phương Tử Quân thoáng sợ hãi.

"Em nghĩ, cô ta thích ăn đòn thật."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Bên này Lâm Mân Côi còn chưa biết Lâm Thanh Thiện đã nói cho Phương Tử Quân biết bí mật lớn nhất của cuộc đời cô.

Suy nghĩ của cô rất đơn giản. Cô đấu với Phương Tử Quân chỉ có cả hai cùng thiệt. Cứ kéo dài như vậy, không bằng sớm tính toán rõ ràng, đường ai nấy đi.

Nhất là Phương Nhượng Cường đề cập chuyện gặp ba mẹ không phải chỉ một lần, lần trước anh lơ mờ nhắc tới gặp ba anh, nhưng lúc đó Lâm Mân Côi sợ vãi ra, từ chối thẳng.

Hiện tại lại xuất hiện mẹ Phuong Nhục Cuồng. Lâm Mân Côi sâu sắc biết rằng, ba mẹ dù có tiến bộ cỡ nào cũng không thích con trai mình qua lại với một người phụ nữ đã có chồng.

Cho dù trên danh nghĩa là tình yêu chân thành, nhưng đó cũng là kẻ thứ ba.

Sáng sớm, Lâm Mân Côi hôn Phuong Nhục Cuồng vẫn còn ngủ say, một mình đi tìm luật sư.

Về phần Phuong Từ Quân đưa ra một số yêu cầu không hợp lý, cô có thể cân nhắc, song phải tốc chiến tốc thắng.

Luật sư cũng tốc chiến tốc thắng, Lâm Mân Côi dường như thấy được ánh ban mai của hi vọng, trong nháy mắt tâm tình trở nên rất tốt.

Nhưng tâm trạng tốt của cô không duy trì được bao lâu, buổi chiều tan tầm, Phuong Từ Quân tới tìm cô.

"Anh tìm tôi làm gì?" Lâm Mân Côi không có gì phải hòa nhã với hạng người mặt dày như Phuong Từ Quân, giọng lạnh hằn: "Luật sư Lý đã truyền đạt ý của tôi rồi. Lúc ấy, khi chúng ta kết hôn, chiếc xe đó bây giờ cũng đáng giá ít tiền, tôi có thể không cần. Anh có thời gian thì giải quyết thủ tục đi..."

Lâm Mân Côi cảm thấy đây là nhượng bộ lớn nhất của mình.

Phuong Từ Quân ngoại tình, kết hôn chẳng hề bỏ tiền ra, tặng không cho hắn một chiếc xe, đã là cực hạn của cô, cũng là nhượng bộ lớn nhất của Lâm Mân Côi.

Cô biết Trương Ngọc rất cần tiền chữa bệnh, làm người không thể quá tuyệt tình, nên cô cho cả nhà Phuong Từ Quân một con đường sống.

Nhưng cô đâu ngờ khi cô nói xong, Phuong Từ Quân bỗng nhiên bật cười: "Lâm Mân Côi, cô coi tôi là chó hả? Một chiếc xe đã muốn đuổi tôi đi?"

Giọng điệu Phuong Từ Quân hơi kỳ quái, Lâm Mân Côi kinh ngạc xoay đầu nhìn hắn, bày vẻ mặt "anh điên rồi".

Phuong Từ Quân giận dữ cười, hắn không ngờ Lâm Mân Côi sẽ căm sùng hắn. Nghĩ đến con đàn bà đê tiện Lâm Mân Côi thoải thác ngăn cản không cho hắn chạm vào, ở ngoài lại tăng tị với thằng khác, Phuong Từ Quân một bụng tức giận.

Hắn rất tức giận, hận không thể đánh Lâm Mân Côi này một trận.

Nhưng đánh xong có thể thay đổi kết quả sao? Nói không chừng, con đàn bà đê tiện Lâm Mân Côi còn khời tố hắn bạo lực gia đình. Đến lúc đó, hắn chẳng chiếm được cái gì, không chỉ tay trắng ra đi, còn mang tiếng xấu.

Phuong Từ Quân không phải đồ ngốc.

Hắn là một tên tiểu nhân bỉ ổi.

"Lâm Mân Côi... tôi nói cho cô biết, hiện tại tôi không muốn ly hôn. Giờ mẹ tôi đang nằm trong bệnh viện, cô thức thối một chút lấy tiền ra cho tôi..."

Phuong Từ Quân thay đổi quá nhanh, Lâm Mân Côi tò mò xoay đầu, thấy Phuong Từ Quân liên tục cười lạnh, cuối cùng chỉ vào mũi mình nói: "Anh nói chuyện với tôi hả? Bây giờ anh có tư cách gì nói thể với tôi?"

"Tư cách?" Phuong Từ Quân cười gằn một tiếng, giọng cũng trở nên dữ tợn: "Lâm Mân Côi, xem ra chúng ta nhất định phải huých toẹt nói chuyện rồi. Tôi nói này, với bộ dạng của cô sao vội vàng muốn ly hôn vậy... hóa ra đã sớm tăng tị với thằng khác... Hừ... giờ đã trèo được đại thụ lập tức đá tôi ngay... Tôi cho cô biết... không có cửa đâu... tưởng Phuong Từ Quân tôi ngu à? Không ly hôn đơn giản vậy đâu..."

Từ khi ở bên Phuong Nhục Cuồng, Lâm Mân Côi biết sớm muộn gì cũng có một ngày chuyện bọn họ sẽ bị bại lộ.

Nhưng cô cực kỳ tin tưởng Phuong Nhục Cuồng, cô tự cho rằng chuyện của bọn họ rất bí mật, Lâm Thanh Thiện là người duy nhất biết chuyện lại chẳng có lá gan vạch trần bọn họ.

Có điều bọn họ chưa từng nghĩ đến trên thế giới này không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Bỗng chốc, trong lòng Lâm Mân Côi xuất hiện vô số nỗi sợ hãi, đầu óc cũng trống rỗng.

Thấy sắc mặt cô tái nhợt, môi run run, Phuong Từ Quân lại càng tức giận.

"Giờ biết sợ rồi sao? Đồ đê tiện! Còn ra vẻ mình bị hại! Thật ra là con đàn bà dâm đẳng... Có phải thằng đấy chơi cô sướng lắm không! Có phải đang chán ra cho nó chơi..."

Hắn từng nhe nhả lịch sự, cho dù là nguy trang, lúc này lại không thấy đâu.

Đầu óc Lâm Mân Côi trống rỗng trong chốc lát, nhưng rất nhanh, cô hít sâu một hơi, tỉnh táo lại.

Nếu đã làm sai, thì phải có bản lĩnh gánh vác.

Nếu tất cả đều trở mặt, thì cũng chẳng sợ xấu hổ nữa.

"Anh muốn thế nào?"

"Tôi muốn thế nào?" Phương Từ Quân giờ công phu từ ngoạm, "Tôi muốn nhà... và một triệu..."

"Anh đừng có mơ!" Lâm Mân Côi không thèm nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt, nhưng bị Phương Từ Quân cười khẩy.

"Tôi khuyên cô đừng đáp nhanh vậy! Giờ tôi không còn gì! Cô không cho tôi nhà và tiền, tôi sẽ nói hết toàn bộ mọi chuyện! Dù sao tôi cũng hai bàn tay trắng, còn cô... con gái cục trưởng cục Lâm nghiệp ngoại tình, là một con điểm... Tin tức này... hẳn rất chấn động nha..."

Lâm Mân Côi tức đến mức sắc mặt tím ngắt, vì phần nộ mà môi run run. Nhưng nhất thời cô không có biện pháp nào.

Chỉ có thể nhìn Phương Từ Quân chậm rãi tới gần, vén mái tóc ngắn của cô, bi ổi người một cái, "Tôi cho cô một ngày suy nghĩ. Ngày mai vào khoảng giờ này, chúng ta gặp mặt ở bệnh viện."

Nói xong, Phương Từ Quân huyết sáo rồi đi, để lại Lâm Mân Côi với vẻ mặt tái nhợt.

Không thể không nói, tâm trạng tốt đẹp của Lâm Mân Côi gần như không còn. Phương Từ Quân đã đập nòi chìm thuyền[1], hẳn không quan tâm, nhưng Lâm Mân Côi không thể không quan tâm.

[1]Đập nòi chìm thuyền, dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nòi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

Nhất là nhà Phương Nhượng Cường vốn nổi tiếng ở thành phố Nghi Châu. Nếu cô làm to chuyện này, chắc chắn sẽ liên lụy đến anh. Đến lúc đó, cô và Phương Nhượng Cường thực sự xong đời.

Dựa theo chỉ số IQ của Lâm Mân Côi, trong nháy mắt đúng là không nghĩ ra cách gì. Cô bèn lấy điện thoại ra vội vàng gọi cho Phương Nhượng Cường.

"Nhượng Cường... em... em có chuyện muốn nói với anh..."

Phương Nhượng Cường nhanh chóng đến đón Lâm Mân Côi. Trên xe, cô khóc nức nở, kể hết mọi chuyện.

Cô gấp gấp nói không hết, nhưng Phương Nhượng Cường lại chẳng vội tí nào.

"Không sao... Không sợ... không sợ... Hoa nhỏ... Xuyết xuyết... bình tĩnh... bình tĩnh đã... Đừng sợ... tất cả đã có anh..."

Nhưng lần này mặc kệ Phương Nhượng Cường trấn an thế nào cũng không thể làm Lâm Mân Côi bình tĩnh lại. Sắc mặt cô trắng bệch, răng cũng run rẩy.

Sớm biết có ngày hôm nay, sao lúc trước còn làm vậy.

Trong nháy mắt, cô cực kỳ chán ghét bản thân.

Lúc về tới nhà Phương Nhượng Cường, Phương Hân Hi cũng ở đó.

Cô ấy cuộn đôi chân dài, ngồi trên salon vừa ăn nho vừa xem ti vi. Thấy Phương Nhượng Cường ôm Lâm Mân Côi đang thút thít tiến vào, vội vàng nghiêng đón.

"Sao thế? Em trai?"

Sắc mặt Phương Nhượng Cường âm trầm, thấy chị gái, bấu môi về phía nhà bếp: "Chị giúp em rót chút nước tới đây... cô ấy bị dọa..."

Khi Phương Hân Hi mang sữa ấm vào cho Lâm Mân Côi, Lâm Mân Côi đang nắm lấy áo em trai mình, khóc không ngừng.

Trước giờ Phương Hân Hi không thích phụ nữ yếu đuối, hơi nhũn mảy, chuẩn bị hỏi cái gì đó thì Phương Nhượng Cường đã nhận ly sữa, đỡ Lâm Mân Côi uống từng ngụm từng ngụm.

Tất nhiên trong sữa Phương Hân Hi có cho thêm ít đồ, Lâm Mân Côi được dỗ uống mấy hớp liền lắc đầu không uống nữa, tròng mắt vẫn trống rỗng.

Bất quá, giăng co chốc lát, thuốc phát huy tác dụng, cô lập tức chìm vào giấc ngủ.

Phương Nhượng Cường vắt khăn lau nước mắt trên mặt cô gái, lại ân cần đắp chăn cho cô, mới theo Phương Hân Hi ra ngoài.

Đã nói Phương Hân Hi không thích con gái yếu đuối, Lâm Mân Côi vừa thấy liền biết là kiểu người như vậy, nhưng còn có thể thế nào? Em trai mình thích, Phương Hân Hi có cách gì?

"Sao vậy? Chẳng phải em ấy vẫn tốt à? Sao

Chương 50

Chuyện này thật sự dọa Lâm Mân Côi sợ hãi.

Cả đêm Lâm Mân Côi gặp ác mộng, đến gần sáng còn mơ mơ hồ hồ sốt cao.

Phuong Nhựt Cường vừa nóng ruột vừa phẫn nộ, gọi bác sĩ đến chích, kê thuốc cho Lâm Mân Côi, giăng co cả đêm, đến hừng đông mới mơ màng thiếp đi.

Khi Lâm Mân Côi tỉnh lại đã là 11 giờ trưa.

Phuong Nhựt Cường bên cạnh đang ngủ say, cả người cô đều bị anh ôm chặt. Lâm Mân Côi có chút không thoải mái, nhất là trên người có cảm giác dính dính, làm cô chỉ muốn đi tắm.

Cô vừa động, Phuong Nhựt Cường liền tỉnh.

Tay sờ trán cô: "Hết sốt rồi? Em có muốn ăn gì không?"

Lâm Mân Côi há mồm, phát hiện cổ họng khô rất, rất muốn uống nước.

Lúc này, một ly nước ấm đưa tới mép cô: "Uống nước trước đã, anh đi làm chút đồ cho em ăn."

Kỹ thuật nấu cháo của Phuong Nhựt Cường có chuyển biến tốt, nhưng Lâm Mân Côi không nuốt nổi.

Trái lại Phuong Nhựt Cường thấy vậy, chậm rãi ngồi xuống đối diện cô, anh nắm tay cô, mỉm cười nói: "Em nên tin tưởng anh hơn."

"Em..." Sắc mặt Lâm Mân Côi tái nhợt, môi trắng bệch, run run một trận, mới miễn cưỡng nói ra mấy chữ: "Em chỉ không muốn liên lụy anh."

"... Em nghĩ chuyện đó liên lụy anh sao?" Anh nắm tay cô, nhẹ nhàng tới gần, ôm vai cô, thân mật in một nụ hôn lên mi tâm Lâm Mân Côi.

"Chúng ta là một thể... em quên rồi à? Huống hồ, chuyện này cũng do anh xử lý không tốt. Sai ở chỗ muốn chơi đùa Phuong Tử Quân, sai ở chỗ không tốc chiến tốc thắng, làm hại cô bé của anh lo lắng hãi hùng thế."

Lâm Mân Côi ở trong vòng tay ấm áp của Phuong Nhựt Cường, vẫn không nhận được run lên.

Bởi vì quá dễ ý, nên rất nhiều vướng bận, trái lại không nghĩ thoáng như t rước đây.

Lâm Mân Côi hít sâu một hơi, cảm thấy mình không thể cứ tiêu cực như vậy.

Mặc kệ chuyện phát triển tới mức nào, tốt cũng là một ngày, xấu cũng là một ngày. Cô không tin kể từ hôm nay không thể đi tiếp nổi.

"Thế mới tốt..." Thấy ánh mắt Lâm Mân Côi bắt đầu có tinh thần, Phuong Nhựt Cường cười: "Được rồi, lấp đầy cái bụng đã. Hoa nhò! Em phải học cách ỷ lại vào anh... tin tưởng anh... Hãy tin anh, chuyện sẽ không có tệ như em tưởng đâu."

Ánh mắt anh sáng ngời, giọng nói vô cùng dịu dàng và mê hoặc, làm Lâm Mân Côi dường như tin tưởng đây chỉ là một cơn ác mộng.

Có lẽ, lúc tỉnh lại, hết thảy đều đã tan thành mây khói, không còn là ác mộng nữa.

Mà sự thật như Phuong Nhựt Cường nói, cũng không tệ như cô nghĩ.

Với anh, cho dù có tệ hơn nữa, anh cũng có cách giải quyết.

Cơm nước xong, Phuong Nhựt Cường ôm Lâm Mân Côi xem tivi một hồi.

Lâm Mân Côi không yên lòng, thỉnh thoảng lấy điện thoại ra xem thời gian. Phuong Nhựt Cường vốn muốn dùng X yêu phân tán sự chú ý của cô, nhưng lại bị vô tình từ chối.

Rốt cuộc đến buổi chiều, tinh thần Lâm Mân Côi khản trương cao độ, cả người giống như chim sẻ sợ nà, tùy tiện dọa một cái, sẽ từ trên trời rơi xuống.

Phuong Nhựt Cường chỉ nhỏ giọng an ủi: "Ngoan, tin tưởng anh... Không có chuyện gì... thật sự không có chuyện gì đâu..."

Không biết do Phương Nhược Cường trấn an có hiệu quả, hay do Phương Tử Quân kia đột nhiên thay đổi chủ ý. Ngày đó, mãi cho đến buổi tối, Lâm Mân Côi vẫn không nhận được bất kỳ tin tức gì của Phương Tử Quân.

Thậm chí cô cố lấy hết dũng khí gọi điện cho Phương Tử Quân, nhưng chỉ nhận được tin đối phương đã tắt máy.

Điều này làm Lâm Mân Côi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cô cũng không buông lỏng hoàn toàn. Nghĩ đến hấn án binh bất động, không biết ở sau lưng đang lên kế hoạch gì, trong lòng Lâm Mân Côi lại đề cao cảnh giác.

Lâm Mân Côi bắt an, vẫn liên tục khăn trương cảm đi động lướt weibo, không cẩn thận quét vào một tin tức địa phương.

"Ảnh giường chiếu của nhân viên nhà nước."

Cũng có thể do không kịp thời làm mờ, Lâm Mân Côi nhận ra gã đàn ông trên trang đầu weibo đó là Phương Tử Quân.

Cô kinh ngạc đến mức nhảy bật khỏi ghế sofa, suýt ngã sấp xuống. Nhưng nhanh chóng được Phương Nhược Cường ôm vào lòng.

Anh vẫn bình tĩnh trước sau như một, còn gọt cho cô một quả táo.

"Ăn không?"

Lâm Mân Côi lại làm mới weibo. Phương Tử Quân đã bị che mặt bằng hiệu ứng mosaic[1], nhưng cô đã đi trước một bước chụp lại màn hình, cô không nhìn lầm, gã đàn ông trần truồng kia chắc chắn là Phương Tử Quân.

[1]Mosaic: Tạo vùng ảnh khảm (giống như mấy cái hiệu ứng che khuôn mặt hay dùng trên báo).

Chẳng qua chỉ mới một đêm, tại sao có thể đảo ngược lớn thế?

Lâm Mân Côi không tin chuyện này là ngoài ý muốn, cô nghi hoặc nhìn Phương Nhược Cường.

Phương Nhược Cường cầm quả táo sắp bị oxy hóa, tự mình cắn một miếng, thấy đôi mắt lấp lánh như vì sao trong đêm của Lâm Mân Côi, lòng anh chợt mềm mại, lời nói cũng dịu dàng mấy phần.

"Ăn táo không?"

Lâm Mân Côi nhào tới cắn một miếng, cả người rúc vào lòng Phương Nhược Cường, vẻ mặt vui sướng: "Sao hấn lại bị vậy?"

Sao có thể bỗng nhiên xảy ra chuyện kiểu này?

Phương Nhược Cường cười có chút thần bí, hôn cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Mân Côi một cái, tiếp tục đút táo cho cô.

"Còn ăn nữa không?"

"..."

Ghét nhất bị người đàn ông thừa nước đục thả câu! Lâm Mân Côi ai oán, nhưng ngoài miệng lại sắp tới.

Lén cắn một miếng táo, thuận tiện hôn trộm cái người đang đắc ý bên cạnh.

Kỳ thật, muốn trách thì nên trách gã Phương Tử Quân này chả ra sao cả. Hấn tự cho rằng mình nắm được chứng cứ của Lâm Mân Côi, thậm chí ngay cả tên gian phu của Lâm Mân Côi là ai cũng không điều tra rõ, buông lỏng cảnh giác.

Thực ra cũng tại hấn khinh địch, hấn nghĩ dựa vào bản lĩnh và đáng vẻ của Lâm Mân Côi, tuyệt đối sẽ không tìm được người đàn ông nào tốt hơn hấn. Trong mắt Phương Tử Quân, đối phương chắc chắn vừa lùn vừa nghèo vừa xấu không còn gì bằng.

Lâm Thanh Thiên lại không nói rõ cho Phương Tử Quân biết đối phương là Phương Nhược Cường.

Phương Tử Quân cũng không nghĩ ra.

Hấn đi quán bar điên cuồng vui vẻ. Nghĩ đến ngày mai tỉnh lại hấn sẽ là triệu phú, muốn gì được nấy, hấn lại vui vẻ không kèm chế được.

Suy nghĩ của Phương Tử Quân rất đơn giản, chắc chắn sẽ không ly hôn.

Vất vả lắm mới nắm được nhược điểm của Lâm Mân Côi, lấy bản tính hấn, sao không lợi dụng triệt để chứ.

Chẳng qua, có lẽ vui quá hóa buồn. Phương Tử Quân điên cuồng một đêm, trên đường còn tìm được một cô em thuần khiết, mướn phòng vui sướng

thỏa thích cả đêm. Lúc tỉnh dậy, lại đón nhận một quả đấm to như nồi đất.

Bên cạnh là cô em thuần khiết đang khóc lóc sụt mướt, nhất định phải tố cáo hấn cưỡng bức.

Phương Từ Quân đương nhiên không thừa nhận, đã không thừa nhận thì bị đối phương đánh tiếp. Cuối cùng, còn ép hấn ký đơn ly hôn mà Phương Nhược Cường chuẩn bị trước đó.

Xem đi, có một số việc, vốn có thể giải quyết nhanh chóng lại kéo dài lâu vậy.

Đây gọi là hiệu suất đấy.

Phương Từ Quân tự nhận mình xui xẻo, nghĩ thầm, việc này chắc chắn do con khốn Lâm Mân Côi kia sai người làm. Không sao cả, giữ được núi xanh chẳng sợ không củi đốt. Lâm Mân Côi đối xử hấn như thế, hấn nhất định sẽ ăn miếng trả miếng, khiến cô ta tan nhà nát cửa.

Nhưng hấn còn chưa ra khỏi cửa khách sạn, cảnh sát đã ập tới.

Cô em thuần khiết khóc sụt mướt trước đó tố cáo hấn cưỡng bức.

Phương Từ Quân còn chưa kịp phản ứng, đã bị cảnh sát dẫn đi.

Thậm chí, hấn chưa phản ứng gì, bản thân lên trang đầu weibo rồi.

Bởi vì lãnh đạo mới lên nắm quyền, mà khoảng thời gian trước thành phố Nghi Châu đảo to búa lớn chính đồn một nhóm tham quan. Tuy Phương Từ Quân không tính là tham quan, nhưng cũng là một thành viên trong đội ngũ sa thối nát, cũng đừng nói chỉ đến phạm tội.

Weibo vừa ra, thu hút mọi sự chú ý.

Mọi người đều cho rằng Phương Từ Quân lợi dụng chức quyền xâm phạm nữ sinh đó, khắp nơi khiển trách, yêu cầu trừng trị Phương Từ Quân thật nặng.

Lại có người nói Phương Từ Quân mặt người dạ thú, không bằng cầm thú, còn tung hình chụp trước kia hấn và lãnh đạo ở đơn vị mập mờ.

Nhất thời, Phương Từ Quân trở thành con chuột qua đường, người người mắng chửi.

Đương nhiên, Phương Từ Quân cũng từng thanh minh cho mình. Nhưng cô nữ sinh kia một mực khẳng định Phương Từ Quân cưỡng bức cô ấy, cũng phủ nhận việc ép Phương Từ Quân ký đơn ly hôn gì đó.

Phương Từ Quân cố sức thanh minh.

Nhưng những người đó xuống tay quá chuyên nghiệp, Phương Từ Quân rất đau, có điều không nhìn thấy vết thương bên ngoài. Không chỉ thế, trong camera giám sát của khách sạn cũng chẳng thấy người ra vào phòng của Phương Từ Quân. Thậm chí, còn tra ra được trong ly rượu của Phương Từ Quân có thành phần thuốc lắc.

Cuối cùng, cảnh sát quyết định tất cả đều do Phương Từ Quân tưởng tượng, vì hấn say rượu nên mất lý trí cưỡng bức cô nữ sinh làm thuê, hơn nữa còn sinh ra ảo giác đồ hết tất cả tội lỗi lên đầu vợ mình.

Chân tướng vụ án rốt cục rõ ràng.

Đơn vị của Phương Từ Quân lập tức khai trừ hấn. Lần này, hấn không thể thoát khỏi tù tội.

Có lẽ vì là nhân viên nhà nước phạm pháp, nên tội nặng thêm một bậc, dù sao không ngồi tám, mười năm chắc chắn không ra được.

Phương Từ Quân giải thích trong vô vọng, hấn cảm thấy toàn bộ thành phố Nghi Châu đều quay lưng lại với hấn.

Hấn đặt hy vọng lớn nhất lên người Lâm Thanh Thiện, mong Lâm Thanh Thiện có thể đứng ra chỉ chứng Lâm Mân Côi ngoại tình... còn mua chuộc người ta hăm hại hấn.

Nhưng Phương Từ Quân không biết lai lịch của đối thủ, đâu có nghĩa là Lâm Thanh Thiện không biết.

Nhất là lần này huyền não lớn vậy, cô ta còn đang lo Phương Nhược Cường ở phía sau rắp tâm trả thù không, rất lâu không lộ diện, chứ đừng nói tới việc quan tâm chuyện sống chết của Phương Từ Quân.

Cứ thế, mùa đông năm nay, Lâm Mân Côi chính thức ly hôn với Phương Từ Quân. Phương Từ Quân bị khai trừ hội Đảng, vì tình tiết đặc biệt nghiêm trọng, nên vĩnh viễn không được cơ quan nhà nước tuyển dụng nữa, bị phán năm năm tù giam về tội hình sự.

Tất cả dường như kết thúc như thế.

Nhưng Lâm Mân Côi biết, sự việc vĩnh viễn chưa kết thúc.

Đầu tiên là mẹ Phuong Từ Quân – Trương Ngọc nghe được tin này, ngất đi mấy lần. Bà ta vốn bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối, sau khi trải qua đã kích lần này, toàn bộ tâm lý đều sụp đổ, gặp ai cũng kêu Từ Quân.

Tuy Lâm Mân Côi hận Phuong Từ Quân, nhưng trước giờ chưa từng nghĩ mọi việc sẽ phát triển đến mức đó.

Cô rất áy náy.

Có lẽ, từng gã xấu xa trên đời nên nhận được báo ứng như vậy, song dưới cái nhìn của cô, vì người đứng sau lưng là cô, nên Lâm Mân Côi khó tránh khỏi áy náy.

Do đó, cô lặng lẽ sắp xếp bệnh viện cho Trương Ngọc.

Chỉ hy vọng, ở giai đoạn cuối cùng của cuộc đời, bà ta có thể sống tốt.

Một năm này, đối với Lâm Mân Côi mà nói, cô tưởng đã kết thúc.

Nhưng sau đó cô mới biết.

Hết thầy chỉ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Mùa đông năm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Rốt cuộc Lâm Mân Côi và Phuong Từ Quân ly hôn, thậm chí lúc ly hôn, Phuong Từ Quân còn đang ngồi tù. Hắn ủy thác cho luật sư nói muốn gặp mặt Lâm Mân Côi một lần.

Lâm Mân Côi thoáng cân nhắc, cuối cùng vẫn đi.

Khi gặp mặt, Phuong Từ Quân chỉ nói một câu.

"Sẽ không kết thúc như vậy." Thậm chí hắn còn mỉm cười, giống như người vào tù không phải là hắn vậy.

Lúc Lâm Mân Côi bước ra, trên người lạnh lẽo từng trận.

Không thể không nói, cô vẫn còn chút mềm lòng.

Phuong Từ Quân là kẻ bỉ ổi vô liêm sỉ, đến nỗi ngay từ đầu tiếp cận cô cũng là dối trá, nhưng cô cũng chưa từng nghĩ đến việc hủy diệt cả đời hắn. Lòng cô thực ra không nhẹ nhõm như tưởng tượng.

Dù sao cũng là một người bình thường, cô không có cách nào tự nói với mình đây là hành động đúng đắn, cũng không có cách nào nói một cách bình thường, thân nhiên.

Nhưng cô cũng chưa nói gì hết, chỉ hy vọng những ngày cuối cùng của cuộc đời, Trương Ngọc có thể thoải mái một tí.

Cô đưa bà ta đi kiểm tra. Thân thể bà ta như đèn đã cạn dầu, không thể hồi phục lại nữa. Bác sĩ khuyên Lâm Mân Côi nên chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Thời gian Trương Ngọc tỉnh táo rất ít, cả một ngày dài rất nhiều lúc không tỉnh táo, khi không tỉnh táo, bà ta luôn tóm người khác liên tục kêu Từ Quân. Sức khỏe bà ta vốn không tốt, sau khi xảy ra chuyện này, tóc bạc trong một đêm, thân thể cũng hoàn toàn suy sụp.

Lâm Mân Côi từng bắt gặp thời điểm Trương Ngọc tỉnh táo. Khi ấy, bà ta lại hùng hổ, tìm bất kỳ vật thể có thể công kích bên cạnh ném về phía Lâm Mân Côi.

"Con khốn! Mày còn tới đây làm gì? Mày hại chết Từ Quân của tao! Mày trả lại Từ Quân cho tao! Con điếm! Trả lại cho tao! Trả Từ Quân cho tao!"

Dần dà, Trương Ngọc đã quen việc thấy Lâm Mân Côi là ném đồ, về sau cô không dám đến bệnh viện nữa.

Chẳng qua, bóng ma trong lòng cô không tiêu tan.

Bởi vì chuyện Phuong Tử Quân, nên Lâm Mân Côi đã chịu áp lực rất lớn ở đơn vị. Ban đầu nghe được Phuong Tử Quân cường bức người ta, mọi người rất thông cảm với Lâm Mân Côi. Nhưng sau nghe nói cô nhanh chóng ly hôn với Phuong Tử Quân, họ lại thay đổi ánh mắt nhìn cô.

Giống như Lâm Mân Côi là một người phụ nữ ác độc vậy, có thể chung vui với chồng, song không thể chung hoạn nạn.

Lần này Lâm Mân Côi không thể nói gì, trong đơn vị của cô người trẻ tuổi rất ít, bạn bè cũng không nhiều, sau khi xảy ra chuyện, mọi người ít nói chuyện với Lâm Mân Côi hơn.

Cô tự nói với mình, làm tốt chức trách công việc là được. Sống vì bản thân, đừng để ý tới cái nhìn của người khác quá.

Nhưng không hề đơn giản thế, nhất là không biết từ đâu truyền ra tin đồn, nói Lâm Mân Côi đã ngoại tình từ sớm, chuyện Phuong Tử Quân đi tù căn bản là một tuồng kịch do Lâm Mân Côi tự biên tự diễn.

Lời đồn truyền càng ác liệt, rất may mắn là cuối năm nhiều việc, nên Lâm Mân Côi không có cơ hội để ý những lời đồn khó nghe này.

Song ngay cả bí thư của Lâm Mân Côi cũng bắt đầu cố ý vô tình nhắc nhở cô chú ý lời đồn đại. Lâm Mân Côi mới phát giác mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt.

Cô nghĩ, có lẽ công việc nhân viên nhà nước này thực ra không thích hợp với cô.

Có lẽ, đổi công việc sẽ giúp cô vui vẻ hơn.

Từ chức, ý nghĩ này đã xuất hiện trong đầu Lâm Mân Côi từ lâu, nhưng cô vẫn chưa quyết định.

Cô cảm thấy sau khi mình từ chức sẽ không tìm được công việc thoải mái như hiện giờ, cũng không xác định được ba mẹ có tán thành quyết định này của mình hay không.

Cô nghĩ, sự việc không tệ tới mức ấy, nói không chừng mọi thứ đều có thể giải quyết.

Cô chờ đợi một cơ hội, hoặc một khoảng thời gian nữa.

Nhưng...

Lâm Mân Côi chưa đợi được cơ hội này, ngược lại, cô gặp được Phuong Tử Dao.

Sau nửa tháng ngắn ngủi, Phuong Tử Dao gầy đi trông thấy. Từng là thiếu nữ xinh tươi mềm mại, giờ gầy đét như que củi, giống như một đóa hoa héo hon.

"Tử Dao..."

Nhìn thấy cô, Phuong Tử Dao khẽ cắn môi, nắm chặt nắm tay. Trong nháy mắt, Lâm Mân Côi cho rằng cô ta sẽ xông lên, nhưng cuối cùng Phuong Tử Dao chỉ hít sâu vài hơi, đứng tại chỗ.

"Anh tôi đã nói với tôi... cô ở bên ngoài có người khác... cô thiết kế anh ấy..."

Có lẽ, Lâm Mân Côi đã biết những lời đồn này từ đâu mà có.

Nhưng không thể vì nhất thời áy náy mà cô phải nhường nhịn đủ bề. Huống chi, cô chỉ thương tiếc cho nhà họ Phuong mà thôi.

Những cảm xúc khác...

Cô không có cách nào tưởng tượng nổi.

"Tử Dao, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi."

Cô thân thiết nắm tay Phuong Tử Dao, lại bị bắt ra. Đôi mắt to sưng húp của cô gái trẻ tràn đầy sự căm hận thấu xương: "Lâm Mân Côi, cô hại gia đình tôi nhà tan cửa nát, anh tôi ngồi tù, mẹ tôi sắp chết... giờ tôi cũng không thể đi học... Cô hài lòng rồi... hiện cô hài lòng chưa hả?"

Hài lòng?

Lâm Mân Côi chưa từng nghĩ vậy.

Cô từng suy nghĩ về sai lầm của mình, thiếu quyết đoán, không thẳng thắn dứt khoát.

Cô biết áy náy, biết đồng tình.

Nhưng, vì sao nhà họ Phuong không biết chứ.

"Phương Tử Dao... Tôi biết giờ mình có nói gì cũng muộn rồi..." Lâm Mân Côi đã giải thích mấy lần, thể xác và tinh thần cũng mệt mỏi.

"Chẳng lẽ cô cho rằng đến ngày hôm nay đều do một mình tôi sai? Lẽ nào một năm qua tôi không muốn sống hạnh phúc với anh cô sao? Tôi biết cô không thích tôi... mẹ cô cũng không thích tôi... Tôi cố gắng lấy lòng hai người... Chẳng lẽ các người không nhìn ra?"

Thấy trong mắt Phương Tử Dao thoáng qua vẻ chột dạ, Lâm Mân Côi thở dài một tiếng. Nhớ lại chuyện cũ, trong lòng cô vẫn hơi chua xót.

"Tôi thật sự rất muốn sống với anh ta... Nhưng anh cô đáp lại tôi như thế nào? Anh ta và bạn thân tôi tăng tị với nhau, khi đó chúng tôi mới kết hôn bảy ngày. Phương Tử Dao, cô cũng là phụ nữ... lẽ nào cô có thể dễ dàng tha thứ cho chồng cô mới kết hôn có bảy ngày đã đi ngoại tình?"

Lâm Mân Côi cho rằng Phương Tử Dao cũng là phụ nữ, có thể hiểu được.

Nhưng người nhà họ Phương bướng bỉnh, cô ta chỉ chột dạ trong chốc lát, liền nhanh chóng ưỡn ngực.

"Còn không phải tại cô à, bản thân không quản lý tốt chồng mình, cô có tư cách gì đổ hết mọi sai lầm lên đầu người khác?"

Phương Tử Dao nói xong, hai mắt bắn ra tia sáng sắc bén.

"Tôi sẽ không để anh tôi phải oan uổng vậy, tôi cũng sẽ không để cô sống tốt... chắc chắn sẽ để cô không sống tốt..."

"Tử Dao..."

Giống như Phương Tử Quân, Phương Tử Dao uy hiếp xong chạy mất.

Lâm Mân Côi đứng đó, một lúc sau mới cười rộ lên.

Cảm giác làm thánh mẫu thật sự không tốt chút nào.

Xem ra, đúng là không hợp với cô.

Có lẽ, cô nên từ chức thật, tìm việc khác làm thử.

Có lẽ ngày mai sẽ là một khởi đầu khác.

Bởi vì mới ly hôn, nên Lâm Mân Côi không dám công khai đi chung với Phương Nhượng Cường. Cô vẫn nhát gan lắm, nhưng ra đầu phố, Phương Nhượng Cường vẫn tới đón Lâm Mân Côi.

Lâm Mân Côi đang ngại Phương Nhượng Cường quá phách lối, đang định mở miệng, cửa xe mở rồi, Thẩm Tường đã lâu không gặp từ trên xe bước xuống.

"Thẩm Tường?"

"Đồ ngốc! Nếu hôm nay mình không đến kiến ủy làm việc... mình cũng chẳng biết cậu uất ức thế..."

"Mình đâu có..."

Lâm Mân Côi chớp mấy mắt, ánh mắt không kìm được quét Phương Nhượng Cường, lại bị Thẩm Tường kéo lại.

"Mình đã nói chuyện với A Tiêu, hôm nay là ngày của hai chị em chúng ta, bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể xen vào... Cậu yên tâm đi, có chuyện gì, người chị em như mình sẽ giúp cậu đối phó..."

Lâm Mân Côi không ngờ, Thẩm Tường luôn lơ đãng lại để ý đến suy nghĩ nhỏ nhất của cô tới vậy, nhất thời cảm động, tinh thần cũng phấn chấn hẳn.

"Tìm một chỗ chúng ta tâm sự đằng hoàng nhé?"

"Biết rồi..." Thẩm Tường vỗ tay một cái, cửa xe lại mở ra, Đường Tiêu từ phía sau đưa một cái túi siêu to, còn nói với Thẩm Tường: "Em đã hứa với anh..."

"Biết mà... Em cũng không phải kẻ nghiện rượu... đâu thể uống nhiều được..."

Thẩm Tường vỗ bộ ngực đầy đặn, lại nháy mắt với Lâm Mân Côi mấy cái.

Hôm nay vất vả lắm bọn họ mới được tự do, đương nhiên có thể quấy cỡ nào phải quấy cỡ đó.

Lâm Mân Côi và Thẩm Tường đến cái ổ nhỏ của Thẩm Tường.

Thẩm Tường đã dọn tới ở chung với Đường Tiêu, nơi này thường không ai ở, nhưng vẫn được Thẩm Tường thích sạch sẽ dọn dẹp gọn gàng.

"Đi thôi... vẫn là cái ổ của mình thôi mái."

Thẩm Tường đặt mông xuống chiếc ghế sofa vải màu xanh lá mạ, tiện tay ôm một cái gối vào lòng, nhìn quanh cái ổ nhỏ của mình, mới thỏa mãn thở dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mâm Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Lần trước uống bia với Thẩm Tường? Lâm Mân Côi suy nghĩ một hồi mới nhớ ra.

Thời gian trôi qua nhanh thật, chớp mắt cái đã hai năm. Chỉ là khi đó, các cô vừa mới tốt nghiệp, có sự mong ngóng và chấp nhất với cuộc sống. Nhưng ai cũng không ngờ là, sau khi ra ngoài xã hội, những mong ngóng và chấp nhất ấy đều bị hiện thực chơi đùa dần dần biến mất.

Thẩm Tường tựa vào vai Lâm Mân Côi, giọng nói mang theo chút dịu dàng hồi tưởng lại: "Minh nhớ ước mơ của mình... cậu lúc nào cũng cười nhạo mình... Kiếp này, mình không có tương lai gì... chỉ muốn kiếm tiền để mình được sống tốt hơn... tình yêu và hôn nhân chưa từng nằm trong kế hoạch của mình... Nhưng giờ mình có một người bạn trai... còn là bạn học cấp ba nữa... Với lại... mình nói cậu nghe... ngay cả bản thân mình cũng không tin... mình lại muốn lấy anh ấy..."

"Vậy thì lấy đi." Lâm Mân Côi tiếp nhận chai bia trên tay Thẩm Tường, uống một ngụm: "Khó khăn lắm mới gặp được người mình thích, anh ta còn thích cậu... Vì sao không lấy chồng..."

Trên đời này, rất khó có được hai bên đều yêu nhau.

Thẩm Tường chậm chạp không trả lời, Lâm Mân Côi ngẩn người, mới kịp phản ứng. Chẳng lẽ Thẩm Tường vì cuộc hôn nhân thất bại của cô mà sinh ra sợ hãi?

"Tuy cuộc hôn nhân của mình rất thất bại, nhưng không nhất định cậu cũng thế... Chẳng phải cậu từng nói với mình, mỗi một ngày của cuộc đời đều là sự mạo hiểm ư? Cậu không khiếu chiến thù, sao biết cậu thành công hay thất bại?"

"Có lẽ... do quá dễ ý... nên mới trở nên nhất gan." Thẩm Tường nằm trong lòng Lâm Mân Côi: "Mình kém cỏi thật, vốn định an ủi cậu... Kết quả mình lại biến thành cái dạng này... Thôi, không nói mình nữa... cũng không đề cập những chuyện hư hỏng của cậu... tết năm nay chúng ta ra ngoài chơi đi..."

Lời đề nghị của Thẩm Tường trái lại khiến Lâm Mân Côi hơi động lòng. Theo truyền thống đều ở nhà đón tết, nhưng năm nay xảy ra quá nhiều chuyện, Lâm Mân Côi thật sự muốn đi đâu đó, coi như giải sầu.

Nhưng nghĩ đến Kim Phân Phương, Lâm Mân Côi có chút chần chờ.

"Mẹ mình đã lâu không về... mình nhớ bà ấy..."

"Vậy nói với mẹ cậu một tiếng. Đúng rồi, năm nay mẹ cậu có về không?"

Trong trí nhớ của Thẩm Tường, mẹ Kim Phân Phương của Lâm Mân Côi là một nữ cường nhân, một năm bốn mùa đều ở bên ngoài, nhiều lúc cũng không ở nhà đón tết.

"Phải rồi, chuyện cậu ly hôn đã nói cho mẹ cậu biết chưa?"

Lâm Mân Côi cảm thấy Thẩm Tường nói có lý, nghĩ ngợi một chút, cuối cùng cô quyết định gọi điện cho Kim Phân Phương.

Bất ngờ là lần này, Kim Phân Phương bắt máy rất nhanh.

"Hi, con yêu, sao thế? Nhớ mẹ hả?"

Kim Phân Phương còn chưa dứt lời, đã khiến sống mũi Lâm Mân Côi thoáng cay cay.

"Mẹ... chừng nào mẹ về?"

Giọng Lâm Mân Côi hơi run run, Kim Phân Phương là người khôn khéo cỡ nào, hoặc có thể nói như vậy, ở những mặt khác bà khá qua loa, nhưng lại cực kỳ cẩn thận với những chuyện liên quan tới con gái.

"Sao vậy? Thăng Phương Từ Quân bắt nạt con à?"

Kim Phân Phương nói thế là vì lúc đó khi Lâm Mân Côi muốn kết hôn với Phương Tử Quân, bà đã phản đối. Chẳng qua Lâm Mân Côi khẳng khái muốn kết hôn với hắn, Kim Phân Phương làm mẹ luôn có cách dạy dỗ Lâm Mân Côi khá dân chủ, chỉ nói mặc kệ thế nào cô thích là được.

Không ngờ, gồng càng già càng cay.

Kim Phân Phương không nhìn lầm, Phương Tử Quân đúng là không phải thứ tốt gì.

Cho nên, Lâm Mân Côi đã lâu không gọi điện thoại, vừa gọi lại kích động vậy. ngay lập tức Kim Phân Phương nghĩ đến tên khốn kia bắt nạt con gái mình.

"Sao thế? Con yêu... có phải tên khốn đó bắt nạt con không?"

"Mẹ..." Trong lòng Lâm Mân Côi ảm áp, không biết nên bắt đầu từ đâu, rất lâu mới thốt được một câu, "Mẹ... Con ly hôn với Phương Tử Quân rồi..."

"Hả..."

Đầu dây bên kia, rõ ràng Kim Phân Phương rất khiếp sợ: "Con vứt tên khốn đó thật? Ừ... làm tốt lắm!"

"..."

Nhất thời, tất cả tâm tình sâu não đều tan thành mây khói.

Thấy một lúc lâu Lâm Mân Côi không nói lời nào, Kim Phân Phương cho rằng con gái yêu quá sâu, nên chưa thoát khỏi bóng ma ly hôn. Vì vậy, bà mềm giọng an ủi: "Con yêu, đừng buồn... chỉ là một gã đàn ông thôi... Con yên tâm, mẹ về sẽ tìm một đứa tốt hơn cho con..."

Lâm Mân Côi ngai nói mình đã tìm được rồi, đành yếu ớt đồng ý. Vừa nghe Kim Phân Phương sắp trở về, nhất thời cô hơi hưng phấn.

"Mẹ... chừng nào mẹ về?"

"Nhanh thôi... Mẹ về trước một chuyến... bên này vẫn còn chút chuyện, đợi mẹ xử lý xong sẽ về..."

Đầu dây bên kia, Kim Phân Phương xột xoạt lật qua lật lại, sau đó nói: "Cái kia... xin lỗi con yêu... có lẽ phải năm sau mẹ mới về được... Nếu không, con tới chỗ mẹ chơi đi?"

Rất nhiều lần tết đến, Kim Phân Phương đều không về nhà. Mỗi lần Lâm Mân Côi oán trách, bà đều kêu cô đi tìm bà.

Nhưng cho dù là vậy, Kim Phân Phương cũng bề bộn công việc, không có thời gian dành cho cô. Lâm Mân Côi do dự một lát, nghĩ dù sao năm sau Kim Phân Phương mới về, không bằng cô thừa dịp này ra ngoài đi đây đó, lúc trở về là có thể nhìn thấy bà rồi. Chẳng phải vẹn cả đôi đường sao.

Quyết định như thế, Lâm Mân Côi giải thích đơn giản với Kim Phân Phương. Bà luôn cưng chiều con gái, cô nói cái gì thì là cái đó.

Hai mẹ con trò chuyện một hồi, mới lưu luyến cúp máy.

Đợi đến lúc Lâm Mân Côi ra về, Thẩm Tường đã hoàn toàn uống say. Không chỉ vậy, trong phòng khách nho nhỏ của cô ấy còn xuất hiện thêm hai nhân vật không nên xuất hiện.

Một người cẩn thận ôm Thẩm Tường đang say ra ngoài.

"Hi, lão đại, em đưa cô ấy đi trước, bye bye." Đường Tiêu dễ dàng ôm lấy Thẩm Tường, đồng thời gật đầu với Lâm Mân Côi, xem như chào hỏi.

Nhất thời, căn phòng nho nhỏ chỉ còn lại Lâm Mân Côi và Phương Nhược Cường. Tuy không phải lần đầu tiên đơn độc ở chung, nhưng chẳng biết có phải do cồn không, hay còn nguyên nhân khác, bỗng nhiên Lâm Mân Côi cảm thấy hơi miệng khô lưỡi đắng.

Đang tính chậm chạp trở về sô pha, Phương Nhược Cường đã đứng dậy kéo tay Lâm Mân Côi, bàn tay mang theo vết chai thân thiết áp lên gò má nóng bừng của cô, có chút ngứa ngáy như có như không: "Nói chuyện điện thoại với ai thế?"

Lâm Mân Côi muốn thoát khỏi sự trêu chọc như có như không của người đàn ông này, nhưng lại bị anh túm chặt.

"Dạ..."

Giọng nói ướt át kéo dài âm điệu, trong lòng Lâm Mân Côi run lên, mặt đỏ ửng như hoa đào, hờn dỗi: "Anh kệ em đi..."

"Anh kệ em... Em quân anh là được..."

Phương Nhược Cường cười, lại kéo Lâm Mân Côi vào lòng, nhẹ nhàng hôn đôi môi căng mọng của cô.

Từ sau chuyện của Phương Tử Quân, hai người không có hành động thân mật nào.

Kể ra cũng kỳ quái, trước kia còn có cuộc hôn nhân trên danh nghĩa với Phương Tử Quân, Lâm Mân Côi thân mật với Phương Nhượng Cường không cảm thấy áy náy gì nhiều, thậm chí còn có cảm giác kích thích. Hiện tại, cô ly hôn với Phương Tử Quân rồi, lại có chút mất tự nhiên.

Do đó, từ sau khi nhà họ Phương gặp chuyện không may, Lâm Mân Côi luôn từ chối làm chuyện đó với Phương Nhượng Cường.

Cũng thiệt thòi cho người đàn ông này nhìn đến mặt đỏ tía tai, nhưng vẫn không làm khó cô.

Anh chỉ nói: "Em không vui, chúng ta sẽ không làm.."

Sau khi ở bên Phương Nhượng Cường, Lâm Mân Côi cũng hiểu ít nhiều về người đàn ông này.

Anh mạnh mẽ, chính trực, ở độ tuổi sung sức nhất, hình như với cô là lần đầu tiên, hơn nữa rất say đắm thân thể cô. Lâm Mân Côi không biết nguyên nhân gì mà trước kia anh không hề có kinh nghiệm trong chuyện đó. Nhưng cô cũng không hỏi Phương Nhượng Cường, vì cô cảm thấy làm vậy sẽ tạo cảm giác được vui đời tiền.

Lúc ở trên giường, trước giờ anh đều dịu dàng, chẳng qua thời gian lại rất lâu. Đôi khi vào ngày chủ nhật, anh đòi hỏi không dứt, có lúc Lâm Mân Côi mỏi eo đau lưng không thôi. Vậy mà, anh còn bày vẻ mặt uất ức như đứa trẻ chưa được ăn no.

Lâm Mân Côi không biết có phải đàn ông đều như thế không, nhưng lần nào thấy Phương Nhượng Cường giả vờ uất ức như một đứa trẻ, cô đều muốn bật cười.

Về bản chất, đàn ông mặc kệ bao nhiêu tuổi, đều là một đứa trẻ đây.

Trong lúc Lâm Mân Côi thất thần, bàn tay to của người đàn ông này đã vén áo lông cô lên, sờ soạng ngực cô. Tay anh rất ấm, có sự khác biệt nhất định với độ ấm trên người cô.

Cũng vì sự khác biệt này, làm Lâm Mân Côi tức khắc hoàn hồn.

Cho dù bọn họ làm, cũng không thể làm trên sofa nhà Thẩm Tường.

Lâm Mân Côi né tránh nụ hôn của Phương Nhượng Cường, mặt đỏ tận mang tai cố gắng lắc đầu: "Không được... chỗ này không được..."

Bị con người đen như mực của Lâm Mân Côi nhìn chằm chằm, khiến Phương Nhượng Cường càng động tình hơn, chỉ muốn đại chiến ba ngày ba đêm với cô.

Bất quá Lâm Mân Côi đề tay anh lại, nói gì cũng không cho anh tiếp tục.

Anh đành hít sâu mấy hơi, mới phản ứng lại.

"Đứng... anh cũng thích sạch sẽ..."

Lên giường trên sofa nhà người ta, anh chưa cởi mở đến mức đó. Nhất là sofa này nhỏ vậy, rất bất tiện, hơn nữa quan trọng nhất là, không biết cái tên chơi bời Đường Tiêu kia từng làm ở đây chưa...

Nhất thời nghĩ tới Đường Tiêu cũng say đắm trên chiếc sofa này, Phương Nhượng Cường cảm thấy nhiệt độ toàn thân mình hơi giảm rồi.

Tục ngữ nói, còn là chất kích thích tốt nhất. Tối nay, Lâm Mân Côi trò chuyện với mẹ, còn uống rượu với Thẩm Tường, tâm trạng khá lên rất nhiều.

Trước đó cô bị Phương Nhượng Cường hôn một hồi, giờ cũng ướt át, chỉ muốn rúc đầu vào lồng ngực vững chãi của anh.

Đôi trai gái say đắm nhìn đối phương, rất lâu mới có người tìm được giọng nói của mình.

"Chúng ta về nhà!"

Nói đi là đi.

Phương Nhượng Cường kéo Lâm Mân Côi ra cửa, hai người đi rất nhanh, nhưng tay lười kéo nhau chặt chẽ.

Xuống thang máy xong ra cửa, lại phát hiện xe của Đường Tiêu vẫn chưa đi.

Lâm Mân Côi không rõ nhân phẩm Đường Tiêu, tưởng Thẩm Tường xảy ra chuyện gì, đang định đi qua xem thử, ai ngờ bị Phương Nhượng Cường kéo lại.

"Sao thế? Lâu vậy rồi sao bọn họ còn chưa đi?"

Phương Nhượng Cường thấy thân xe lắc lư, gân xanh nơi khóe mắt hằn lên, nhưng không nói thẳng, anh chỉ tiến lên khẽ nói bên tai Lâm Mân Côi một câu.

"Bọn họ đang bận đây."

Lúc này, Lâm Mân Côi cũng phát hiện thân xe rung rung, còn thoảng nghe được giọng nói vừa yếu ớt vừa sung sướng của Thẩm Tường, nhất thời cô xấu hổ đến mức mặt đỏ tận mang tai.

Hai người đó, lại chơi xe chẵn ở nơi đông người.

Bãi đỗ xe này có không ít xe, bọn họ chẳng sợ bị vây xem ư?

"Đi thôi..."

Lâm Mân Côi quả thật muốn nói không quen hai người họ, vội vàng kéo Phương Nhược Cường rời đi. Nhưng tay lại kéo không nhúc nhích.

Lâm Mân Côi tò mò xoay đầu lại, "Sao vậy anh?"

Phương Nhược Cường xiết chặt tay cô, nở một nụ cười kỳ quái. Trong lúc Lâm Mân Côi chưa lấy lại tinh thần, anh nhanh chóng kéo cô vào xe của bọn họ.

Vừa đi vừa nói: "Hình như chúng ta chưa từng thử nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Lâm Mân Côi vốn muốn từ chối, nhưng thay vì nói Phương Nhược Cường là một người ngoài lạnh trong nóng, còn không bằng nói Lâm Mân Côi cũng là một cô bé như vậy.

lúc trước hôn như mê như say trên ghế salon nhà Thẩm Tường rồi, huống chi suốt chút nào chứng kiến đồng cung sống của Thẩm Tường và Đường Tiểu, Lâm Mân Côi đã sớm kích động đến mức liên tục run rẩy.

Ồm ờ liên theo.

Dù gì hệ nam nữ không thiếu chuyện đó.

Bất quá, Phương Nhược Cường cũng không muốn bị người ta vây xem, hai người tìm một con đường bí ẩn, rồi nhanh chóng quán quýt với nhau.

Không gian xe Phương Nhược Cường coi như đủ, chẳng qua đối với hai người vận động kịch liệt, thì vẫn hơi nhỏ.

Có điều, quen tay hay việc, Lâm Mân Côi trải qua mấy lần nhún nhường đã bị còi quần, còn chưa kịp nói dừng lại, đối phương đã nắm hông cô, từ từ tiến vào.

Vì quá nhanh, cũng vì kích cỡ của đối phương, càng vì tư thế ngồi cưỡi ngựa, nên Lâm Mân Côi nuốt có chút không thoải mái.

Tuy trước đó đã ướt át, nhưng vẫn căng quá mức. Có điều chính vì điểm này, trong nháy mắt cô bị lấp đầy, eo lập tức đau xót, còn chưa được động mấy cái đã mềm nhũn ghé vào lòng đối phương thờ dõc.

Người đàn ông lần đầu làm thế, tất nhiên cảm thấy mới mẻ thỏa mãn. Nhất là làm vậy, hai người thân mật quấn lấy nhau, bên dưới Lâm Mân Côi lại cuộn chặt, ướt át và dòn chặt, khiến người đàn ông hưng phấn đến mức mặt đỏ cả lên. Anh cắn vai, nắm tay cô, tới tới lui lui điên cuồng.

Rất nhanh, trận cưỡi ngựa này biến thành tuần mã chủ động nhảy lên, mỗi lần đều trúng hồng tâm.

Sau một hồi nóng bỏng, Lâm Mân Côi chẳng còn chút sức lực nào, chỉ có thể ghé vào lòng Phương Nhược Cường thờ hỗn hển.

Mặc dù người đàn ông này còn chưa thỏa mãn, song cuối cùng cũng ra hơn một lần.

Tuy cảm giác bên trong xe không tệ, có điều anh vẫn cảm thấy không gian trên giường càng dễ phát huy hơn.

Ồm Lâm Mân Côi, Phương Nhược Cường nhanh chóng khởi động xe về nhà.

Tối nay Lâm Mân Côi thật sự rất mệt, ngay cả khi về tới nhà nửa tỉnh nửa ngủ được Phương Nhược Cường tắm cho lúc nào cũng không biết.

Thấy cô híp mắt, mềm nhũn tựa vào người mình, anh lại động tình một trận, mặc dù cảm thấy trên giường tốt hơn, nhưng phòng tắm trước mắt hình như cũng không tệ.

Anh ấn eo Lâm Mân Côi tạo nên độ cong, rồi làm một lần nữa ngay mép bồn tắm.

Lúc này, Lâm Mân Côi tỉnh táo trong cơn mơ màng lại tiếp tục mơ màng. Cuối cùng thân thể vừa êm vừa tê dại, đối phương vẫn không chịu buông tha cô. Lâm Mân Côi chỉ có thể đau khổ cầu xin.

Ôm cánh tay người đàn ông vừa cầu xin vừa khóc, anh muốn cô nói gì, cô đều nói tất.

May mà rốt cục cũng xong.

Tối nay làm sao thiếp đi Lâm Mân Côi cũng chẳng biết, chỉ biết nửa đêm cô đang mơ mơ màng màng ngủ, lại bị người đàn ông này kéo chân, làm tiếp một lần.

Vì quá mức nhiều lần, nên trải da là chuyện khó tránh khỏi.

Sáng sớm, Lâm Mân Côi tỉnh lại thấy Phương Nhược Cường nương theo ánh nắng ban mai, cầm một lọ thuốc, về mặt áy náy nhìn cô.

Nhất thời chút tức giận trong lòng đều tiêu tan vào giờ khắc này.

"Anh không sợ ăn no quá béo à..." Lâm Mân Côi không vui nói.

Rõ ràng Phương Nhược Cường lớn hơn Lâm Mân Côi mười tuổi, nhưng lúc này lại uất ức giống như một đứa trẻ.

"Chẳng phải anh đói tới mức chỉ còn da bọc xương thôi sao?"

"..."

Người đàn ông rũ mắt xuống, dáng vẻ vừa uất ức vừa đáng thương, khiến người ta bất đắc dĩ. Lâm Mân Côi quả nhiên mềm lòng, nhìn dáng vẻ đó của Phương Nhược Cường, đầu còn nhả nhận khí phách như ngày thường chứ, nhất thời chút tức giận kia cũng sớm tan thành mây khói.

Thấy giai nhân không tức giận nữa, Phương Nhược Cường ngoan ngoãn tới vuốt lông. Hai người ở trên giường lại náo loạn một hồi.

Lâm Mân Côi vẫn hơi bảo thủ, khi Phương Nhược Cường cực kỳ phấn khởi nói muốn giúp cô bôi thuốc, cô bèn đá bay anh, sau đó cầm thuốc tự mình vào phòng tắm.

Phương Nhược Cường ở sau lưng vô cùng tiếc nuối, biết thế thừa dịp cô chưa tỉnh dậy, hoặc đang mơ mơ màng màng giúp cô bôi thuốc rồi.

Nghĩ đến ngón tay mình chạm rãi ra vào miệng huyết hồng nhạt, con người Phương Nhược Cường chợt tối sầm, trong lòng lập tức xông ra vô số cơn kích động muốn theo vào phòng tắm.

Lâm Mân Côi tiến vào phòng tắm mới phát hiện tối nay Phương Nhược Cường điên cuồng cỡ nào.

Cô vừa ngồi xổm, bên trong có thứ liên tục chảy xuống, quần lót vẫn luôn ẩm ướt.

Cái người này, tối qua không mang bao sao?

Sau khi bọn họ ở bên nhau vẫn luôn mang bao, vì quan hệ của hai người còn chưa công khai, không thể có con sớm được.

Còn một nguyên nhân khác nữa, Lâm Mân Côi còn trẻ mà, dựa theo mẹ Kim Phân Phương nói, thời gian tươi đẹp nhất của cuộc đời là vào khoảng thời gian này, tại sao phải có con để trói buộc mình.

Lâm Mân Côi chưa muốn có con, cũng chưa chuẩn bị tốt tâm lý làm mẹ. Nên cho dù thỉnh thoảng hai người rất lâu không làm, Phương Nhược Cường điên cuồng một lần, cô cũng uống thuốc.

Bất quá dù sao thuốc cũng có tác dụng phụ, mỗi lần Phương Nhược Cường đều rất hối hận. Ở mặt này anh có cách nghĩ giống cô, không vội có con, vì vậy cam đoan lần sau nhất định mang bao.

Nhưng... nhiều thế...

Tối qua chắc chắn không mang bao rồi. Giờ uống thuốc còn kịp không?

Lâm Mân Côi nhìn quần lót ẩm ướt, thầm nghĩ như vậy.

Ngay khi Lâm Mân Côi chậm chạp ở trong phòng tắm, Phương Nhược Cường ngoại trừ làm bữa sáng, còn nghĩ tới một vấn đề.

Lâm Mân Côi đã ly hôn với Phương Tử Quân, theo lý thuyết quan hệ của hai người phải càng thêm rõ ràng, nhưng chẳng biết tại sao Lâm Mân Côi ở bên anh không còn vui vẻ như trước đây?

Là vì chuyện đối phó Phương gia hơi quá đáng ư?

Phương Nhược Cường vẫn cảm thấy cách xử lý của mình ôn hòa rất nhiều, nhưng với anh mà nói, những chuyện đen tối phía sau bất kể là nói ra chuyện nào, chắc Lâm Mân Côi không thể tiếp nhận nổi.

Trong lòng Lâm Mân Côi khó chịu, Phương Nhược Cường cũng để ý.

Anh hùng hờ khuấy đều cháo trong nồi, cuối cùng thờ dài bất đắc dĩ.

Nếu chẳng may không được, anh không ngại có đứa bé đâu.

Và lại, tuổi tác anh cũng không nhỏ nữa.

Mỗi lần về nhà, mẹ sẽ cảm nhận Phương Hân Hi tiện thể nói luôn anh, lẽ nào ba mươi tuổi còn độc thân?

Phương Nhược Cường càng nghĩ càng thấy quyết định này đáng tin, bất quá anh vẫn là một kẻ học việc trong tình yêu, bất cứ chuyện gì ở công ty hay ở nhà cũng đã quen nắm quyền chủ đạo.

Giống như chuyện đứa con vậy, anh hoàn toàn chưa từng nghĩ tới việc thương lượng với Lâm Mân Côi một chút.

Thậm chí anh nghĩ, bất kỳ quyết định gì của anh Lâm Mân Côi cũng sẽ vừa lòng và đồng ý.

Phương Nhược Cường nấu cháo xong, còn gọi thêm chút thức ăn, Lâm Mân Côi chậm chạp không ra, lúc anh đi vào thúc giục, vừa vặn thấy Lâm Mân Côi đang uống thuốc.

Đôi khi bọn họ cũng sẽ điên cuồng nên trong phòng cũng chuẩn bị sẵn thuốc tránh thai. Thuốc ấy Phương Nhược Cường lấy từ chỗ người bạn, nghe nói tác dụng phụ ít nhất.

Nhưng tác dụng phụ ít nhất không có nghĩa là không có.

Vì thế rất nhiều lúc Phương Nhược Cường bền bỉ đảm đương trách nhiệm của đàn ông, chủ động áp dụng biện pháp tránh thai.

Chẳng qua tới quá điên cuồng, số lần lại nhiều nên anh quên mất.

Lúc này Phương Nhược Cường nhũn mảy, thấy sắc mặt Lâm Mân Côi tái nhợt, anh thoáng đau lòng, đi qua lấy thuốc trong tay Lâm Mân Côi, "Rất khó uống thì đừng uống."

Lâm Mân Côi uống một hớp nước, không cho là đúng nhìn Phương Nhược Cường.

"Không uống nếu có thai thì sao? Tới quá..." Cô thoáng đỏ mặt, cúi đầu nhìn mũi chân mình, nên chẳng phát hiện sắc mặt Phương Nhược Cường hơi thay đổi.

"Có thì sinh là được."

"..."

Phải nói rằng, Lâm Mân Côi bị dọa sợ hết hồn. Cô ngẩng đầu nhìn đáng vẻ như lẽ đương nhiên của Phương Nhược Cường, hơi sững sờ, một lát sau mới mở miệng nói, "Anh nói thật à?"

"Tất nhiên là thật..."

Cái miệng nhỏ của Lâm Mân Côi khẽ hé ra, đôi mắt mở to, ở trong mắt Phương Nhược Cường chính là đáng vẻ hoàn toàn bình tĩnh, anh nhận không được cúi người hôn.

"Không cần uống thuốc nữa, có cục cưng, chúng ta sẽ..."

Lâm Mân Côi bị anh ôm vào lòng, ấm áp kéo tới, nhưng không vui vẻ như trước đó.

Cô...

Cô đã xem nhẹ rất nhiều thứ chẳng?

Cô và Phương Từ Quân ly hôn rồi, nhưng cuộc hôn nhân thất bại trước mặt khiến bây giờ lòng cô vẫn còn sợ hãi, căn bản chưa nghĩ tới việc bắt đầu cuộc hôn nhân thứ hai.

Nhưng, thái độ của Phương Nhược Cường còn vội vàng hơn cô nghĩ.

Nhất thời Lâm Mân Côi không biết nên nói thế nào. Nói thẳng ư? Nhưng khi nhìn vào ánh mắt tràn ngập mong đợi của anh, làm sao cô cũng không mở

miệng được.

Song không nói thẳng...

Lẽ nào mới ly hôn chưa tới nửa năm liền kết hôn, còn ôm theo trái bóng kết hôn nữa?

Lâm Mân Côi xác thực cảm thấy hình ảnh đó không phải hình ảnh mình muốn thấy.

Nghĩ lại, Lâm Mân Côi quyết định vẫn nên trao đổi với Phương Nhượng Cường.

"Cái kia..." Lâm Mân Côi đan ngón tay, "Em.. em mới ly hôn... có con sớm vậy... bọn họ sẽ suy nghĩ nhiều không..."

Dường như sợ Phương Nhượng Cường tức giận, Lâm Mân Côi lại bỏ thêm một câu.

"Nếu ba mẹ anh biết... em mới ly hôn đã mang đứa con của anh... cũng sẽ có ấn tượng xấu với em..."

Phương Nhượng Cường vốn hơi khó chịu, nhưng Lâm Mân Côi giải thích rất kịp thời, khiến Phương Nhượng Cường cũng thoáng do dự.

Mẹ anh trước giờ luôn cởi mở, đừng nói Lâm Mân Côi mới ly hôn, cho dù bà chưa ly hôn, chỉ cần anh thích, bà cũng sẽ giúp anh cướp cô về.

Nhưng ông già bảo thủ của anh thì khó nói lắm.

Bởi vì hơi có tuổi, chị ruột Phương Hân Hi mãi vẫn không kết hôn, nên ba đã đoạn tuyệt quan hệ với chị ấy.

Ngẫm lại, Phương Nhượng Cường cũng cảm thấy việc đó nên hoãn lại tí.

Một tháng sau hắn nói tiếp.

Lâm Mân Côi thấy vẻ mặt Phương Nhượng Cường hòa hoãn, cho rằng chuyện này đã tránh được, nhất thời thảnh thơi phào nhẹ nhõm.

Mẹ nó, trước giờ cô chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày cô không thích kết hôn đấy.

Bất quá, cuối cùng cũng qua ải thuận lợi.

Trong lòng Lâm Mân Côi buông lỏng, bắt đầu nói anh nghe quyết định của mình, "Em tính năm sau từ chức."

Phương Nhượng Cường mức cháo cho cô, không hề có dị nghị với quyết định của cô.

"Em không thích công việc đó, không làm cũng được." Tốt nhất năm sau kết hôn luôn, sau đó ở nhà làm vợ toàn thời gian.

Lâm Mân Côi tự cảm thấy quyết định của mình nhận được sự ủng hộ của Phương Nhượng Cường, bèn tiếp tục tiến lên.

"Còn nữa... tết này em quyết định ra ngoài giải sầu một chút... coi như điều tiết tâm trạng..."

Lần này, Phương Nhượng Cường bỏ muô xuống, nhú mồm, có chút ý kiến.

"Chẳng phải tết này em phải theo anh về nhà sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Phương Nhượng Cường vừa nói thế, Lâm Mân Côi hơi giật mình.

Không nhận được hỏi ngược lại: "Em nói muốn về cùng anh lúc nào?"

Nghiêm khắc mà nói, thời gian Lâm Mân Côi và Phương Nhượng Cường thật sự ở bên nhau không nhiều, chính vì thời gian rất ít, nên hai người không muốn lãng phí thời gian quý giá cho việc cãi cọ.

Nhiều lúc Lâm Mân Côi cảm thấy Phương Nhượng Cường quá mạnh mẽ, mạnh mẽ tới nỗi khiến cô hơi ngạt thở, nhưng cô vẫn nhận.

Thay vì khắc khẩu, hai người đều bằng lòng dành thời gian để làm tình và quần quýt nhau.

Nhưng, lần đầu tiên Lâm Mân Côi cảm thấy có mấy lời nên nói cần phải nói.

"Em thấy nhanh quá." Lâm Mân Côi uyển chuyển từ chối.

Phương Nhược Cuồng lại không thêm đề ý.

"Tháng hai mới tết, giờ đang tháng mười hai, rất thích hợp." Phương Nhược Cuồng đã tính xong, tháng hai gặp ba mẹ, tháng năm xuân về hoa nở là lúc kết hôn, hết thấy đều vừa vặn.

Nhưng quyết định của anh chưa từng hỏi qua ý kiến của Lâm Mân Côi.

Thậm chí Lâm Mân Côi cơ bản chưa muốn kết hôn.

Lâm Mân Côi cần thì phát hiện, cô và Phương Nhược Cuồng có rất nhiều chỗ cần phải khai thông.

"Việc này... Em thực sự cảm thấy quá nhanh... Em mới ly hôn với Phương Tử Quân không bao lâu, lại đến với anh... Lẽ nào anh không sợ người ta nói ra nói vào sao?"

Lâm Mân Côi mềm giọng, nhưng Phương Nhược Cuồng lại không cho đây là chuyện lớn.

"Chúng ta sống cuộc sống của mình, không liên quan gì đến những người khác."

Rất nhiều người đều nói câu này, cũng có rất nhiều người đi theo câu này, nhưng mấy ai thực sự làm được chứ.

Ít nhất, Lâm Mân Côi vốn dĩ diện không làm được.

Cô lắc đầu, khai thông tới nước này cô bắt đầu hơi mất kiên nhẫn rồi.

"Em đã bàn xong với Thẩm Tường... Tết này bọn em sẽ đi du lịch..."

Phương Nhược Cuồng nổi cơn giận hiếm hoi, "Đây là năm mới đầu tiên của chúng ta, em vứt bỏ anh đi chơi với người khác ư?"

"Thẩm Tường không phải người khác..." Lâm Mân Côi hít sâu một hơi, đang định nói cô rất quý trọng tình bạn với Thẩm Tường, Phương Nhược Cuồng đã đứng dậy, "Hoa nhỏ, anh hi vọng em hãy cân nhắc cẩn thận."

Anh ném lại những lời này rồi đi mất.

Lâm Mân Côi vốn không tức giận, nhưng thấy Phương Nhược Cuồng bỏ đi, cơn tức thoáng cái bốc lên.

Nói đùa, cãi nhau thì cãi nhau, còn bỏ nhà ra đi...

Trước khi cưới đã vậy, sau khi cưới sẽ ra sao?

Không đúng, nghiêm khắc mà nói, đây không phải là nhà của Lâm Mân Côi.

Lâm Mân Côi càng nghĩ càng khó chịu, sự dằn vặt của tối qua giờ phút này dường như không còn sót lại tí gì. Cô ăn cũng không thấy ngon miệng, sau khi uống một ngụm nước cũng xách túi rồi đi.

Đúng là...

Không thể chiều chuộng đàn ông mà.

Với Phương Nhược Cuồng, nét mặt và dáng dấp anh ôn hòa, trông khá dễ nói chuyện. Nhưng người thân quen với anh đều biết, anh rất mạnh mẽ, bá đạo, nói theo một nghĩa nào đó, chính là người tự coi mình là cái rốn của vũ trụ.

Anh thích Lâm Mân Côi, đây là sự thật.

Nhưng với những thứ mình thích, đàn ông không chỉ có thói quen nắm trong tay, mà còn muốn ngậm trong miệng, tốt nhất là nuốt vào bụng.

Của anh, tất cả đều là của anh.

Với Lâm Mân Côi, đáng lẽ anh không muốn bức bách cô.

Kể cả việc ly hôn, anh cũng chậm rãi ung dung.

Ngoài việc cảm thấy chuyện trả thù hẳn nên do mình tự làm mới càng thoải mái hơn, ở mặt khác, anh cảm thấy cuộc đời quá nhàm chán, để Phương Tử Quân khổ sở giữa đường như có thể điều chỉnh cuộc sống yên tĩnh của anh một chút.

Nhưng từ sau lần trước, Phương Nhựt Cường nghĩ đồ đạc của mình vẫn nên tha về tổ mình sớm tí mới tương đối an toàn.

Nhất là, Lâm Mân Côi càng lúc càng xinh đẹp, đáng yêu.

Phương Nhựt Cường không thích vẻ mặt người khác nhìn cô:

Thèm nhỏ dãi.

Không thích tí nào.

Đáng lẽ Phương Nhựt Cường muốn lên gác thượng hút thuốc. Anh vốn nghiện thuốc lá, nhưng sau khi ở bên Lâm Mân Côi, cô gái nhỏ hình như không chịu được mùi thuốc lá.

Là một người đàn ông phong độ cũng sẽ không để người phụ nữ của mình thiệt thòi, chứ đừng nói hít khói thuốc.

Khi hai người ở bên nhau, Phương Nhựt Cường hút thuốc rất ít, thỉnh thoảng thèm quá mới lên gác thượng hút một điếu, giải quyết sạch sẽ mới trở về.

Kết quả một điếu thuốc còn đang hút dở, anh càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, vội vã xuống lầu lại phát hiện người đã đi mất, phòng trống không.

Cô gái nhỏ kia chắc đang tức giận nhỉ.

Nếu là trước đây, chắc chắn Phương Nhựt Cường sẽ dỗ dành cô gái nhỏ quay về. Dựa theo cách nói của Đường Tiêu, phụ nữ dỗ dành là được.

Dù sao giữa nam và nữ, em tiến thì anh lùi, em quát mắng anh, anh nhường nhịn em tí.

Nhưng lúc này đây khiến Phương Nhựt Cường ý thức được, ở bên nhau không chỉ có mỗi XXX là có thể duy trì.

Anh bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ cuộc sống của anh và Lâm Mân Côi, rốt cuộc giữa hai người thiếu sót cái gì? Vì không hiểu rõ nhau, chỉ dựa vào sự hấp dẫn của thân thể đã ở bên nhau, nên mối quan hệ này lộ vẻ rất nhạt, rất dễ cắt đứt ư?

Bấm rớt tàn thuốc, ý nghĩ mơ hồ kia khiến Phương Nhựt Cường hơi khó chịu.

Phương Nhựt Cường không phải cao thủ tình trường, do đó anh đi thỉnh giáo cao thủ tình trường Đường Tiêu.

Đường Tiêu cũng không ngờ bình thường hai người ngọt ngào như ngấm trong hồ mật lại có thể chiến tranh lạnh. Còn vì một chuyện nhỏ thế.

Nhất thời không nhịn được lớn tiếng cười rộ.

Phương Nhựt Cường chỉ mím môi, dập tắt điếu thuốc.

Đường Tiêu thấy vậy, đùa quá trớn rồi, lập tức thu lại nụ cười.

"Thật ra... em cũng thấy anh bức bách cô ấy quá... lại còn muốn chơi bài cũ có con trước mới kết hôn... Em nói anh nghe, Lâm Mân Côi mới thoát khỏi gông xiềng hôn nhân, anh lập tức tròng gông xiềng mới cho cô ấy, cô ấy là người cũng sẽ phản kháng..."

Phương Nhựt Cường nhún mày, "Tôi tưởng cô ấy thích tôi."

Đường Tiêu lườm một cái, "Thích có thể ăn thay cơm sao? Em thích một người vẫn có thể lên giường với những người phụ nữ khác mà... Hài thật..."

"..."

Phương Nhựt Cường càng nhún chặt mày hơn, anh bắt đầu nghiêm túc lo lắng anh bức bách Lâm Mân Côi quá mức ư?

Vấn đề này Phương Nhựt Cường muốn nghĩ một cách rõ ràng rành mạch, nhưng thời gian của Đường Tiêu quý báu.

Thấy bạn thân hoang mang vậy, kết hợp với kinh nghiệm của mình, hẳn không nhịn được than thở.

"Không kết hôn cũng tốt... Giống em này, em còn chưa muốn kết hôn đâu... Tuy vị kia của em không nói gì, nhưng gần đây toàn kéo em đi cửa hàng áo cưới, khách sạn gì đó... em phiền muốn chết... Anh thì sướng rồi, tìm được một người phụ nữ không muốn kết hôn..."

Phương Nhựt Cường ngẩng đầu, nhìn Đường Tiêu một cách đắm chiều, bỗng nhiên mở miệng, "Cậu nghĩ mức độ dễ dàng tha thứ của một người phụ nữ sẽ bao gồm cả việc phản bội về thân thể sao?"

Nghe xong, sắc mặt Đường Tiêu trắng bệch, sau khi hơi sững sờ bèn xua tay, "Chuyện này... trên người anh không tồn tại... Thôi... em còn có việc... em đi trước đây..."

Phương Nhựt Cường không phải kẻ ngốc, Đường Tiêu vẫn là một tay chơi.

Phải thừa nhận là hấn thích Thẩm Tường.

Nhưng như hấn đã nói, trong lòng thích một người vẫn có thể lên giường với những người phụ nữ khác.

Đây là bản tính của Đường Tiêu.

Phương Nhược Cuồng chạm đến đó thì ngừng, anh cũng đang phiền muộn vô cùng, chuyện của anh còn chưa giải quyết đây.

Lâm Mân Côi nhìn di động, không hề có một tin nhắn nào.

Trước đây ở bên Phương Nhược Cuồng, anh thực sự là một người bạn trai nhị thập tứ hiếu.

Điện thoại mở máy liên tục, bình thường Kim Phân Phương không gọi được, trái lại Phương Nhược Cuồng gần như gọi là có mặt.

Tuy Lâm Mân Côi không thích nhắn tin lắm, nhưng mỗi ngày đều nhận được một hoặc mấy tin nhắn của Phương Nhược Cuồng, cô đều cảm thấy hết sức thỏa mãn.

Có điều kể từ ngày hai người cãi nhau, chẳng có tin nhắn nào của Phương Nhược Cuồng nữa.

Lâm Mân Côi nắm chặt di động, nghiêng răng, người này thực sự không thềm đề ý cô luôn sao?

Nghĩ tới đây, Lâm Mân Côi nổi cơn kích động muốn gọi điện thoại, bỏ đi, hình như là lỗi của mình, xuống nước trước cũng được.

Nhưng Lâm Mân Côi còn chưa thực hiện, mấy chị trong phòng làm việc đã vây quanh cô.

Ở cơ quan Lâm Mân Côi luôn khiêm tốn, cho tới giờ cô không thích so đo với ai, người trẻ tuổi mà, lại thành thật nên nhân duyên không tệ.

Chuyện của Lâm Mân Côi và Phương Tử Quân âm ỉ đến mức xôn xao, tuy đơn vị có vài người thích hóng hớt xem trò cười, nhưng sự việc đã lắng, nhất là cảm thấy gần đây Lâm Mân Côi gầy đi không ít, rất nhiều người đều có chừng mực, vội chạy tới an ủi Lâm Mân Côi.

"Phương Tử Quân đó vừa nhìn đã biết không phải kẻ tốt đẹp gì... Em đừng nghĩ nhiều... Cháu trai của lãnh đạo chồng chị không tồi, hiện ba mươi ba tuổi. Mặc dù hơi lớn tuổi chút nhưng con người không tệ..."

Lâm Mân Côi không ngờ sẽ có người giới thiệu đối tượng cho cô, lập tức gạt mình.

Lẽ nào những người này đã quên cô mới ly hôn có một tháng sao?

Lâm Mân Côi uyển chuyển từ chối, điệu bộ ấy trong mắt đối phương hoàn toàn là kẻ đáng thương chưa quên được tình cũ Phương Tử Quân.

Phụ nữ ở mặt này mù quáng một cách hiếm thấy.

Cầm tay Lâm Mân Côi, xoa nắn, "Một gã đàn ông bị ôi thôi mà... nhớ hấn làm gì..." Thấy Lâm Mân Côi ấp úng không nói lời nào, đối phương lại khuyên: "Thật ra chị cũng biết, sau khi phụ nữ yêu một người đàn ông luôn làm ra những chuyện ngu xuẩn... biết rõ đối phương không tốt... còn tìm có bảo chữa cho đối phương... Nhưng... chị nói em nghe nè, phụ nữ phải tốt với mình tí... Đàn ông đều không tự trọng... Em càng tốt với hấn, hấn càng được voi đòi tiên... Tin chị đi... em cứ kiêu ngạo lạnh lùng, ắt sẽ có vô số kẻ bồ nhào dưới chân em, quỳ lạy em tôn em là nữ vương..."

Lâm Mân Côi bị lời nói của chị đồng nghiệp này chọc cười, chẳng qua trong lòng cũng mơ hồ có phương hướng.

"Thật à?"

"Đương nhiên." Đồng nghiệp đắc ý nhướn mày thật cao, chỉ điểm, "Vị kia nhà chị... trước đây anh ấy ở bên ngoài lăng nhăng mãi, sau khi chị bắt quả tang một lần, âm ỉ đến mức bế tắc, tí nữa thì ly hôn... Sau đó chị dứt khoát mặc kệ, anh chơi của anh, tôi chơi của tôi... anh đòi tiền thì tôi đưa, đổi lại anh ấy cảm thấy cô đơn trống vắng, về nhà hỏi chị có phải không cần anh ấy nữa không... Haha... Em gái, em nói xem chị nói có lý không..."

Lâm Mân Côi đắm chiêu gạt đầu, trong lòng lại nghĩ chẳng lẽ do cô quá mềm yếu, mà Phương Nhược Cuồng thì mạnh mẽ quá, cho nên đã định trước cô bị ức hiếp?

Nghĩ tới đây, Lâm Mân Côi cất luôn điện thoại.

Xem ra, đạo dạy chồng cực kỳ uyên thâm, mà cô chắc chẳng thấm được chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Chẳng qua khiến Lâm Mân Côi không ngờ là, chiến tranh lạnh lần này của bọn họ kéo dài tới tận năm sau.

Cuối năm bận rộn, cho dù không bận chẳng nữa, các bộ ngành cũng bắt đầu bận bịu chuẩn bị năm mới. Năm nay ngành của Lâm Mân Côi cực kỳ bận, ban đầu cô vẫn còn thời gian nghỉ phải xử lý quan hệ với Phuong Nhuc Cường thế nào, nhưng rất nhanh... cô bận đến mức không có thời gian nghỉ đến những chuyện này.

Mà bên Phuong Nhuc Cường cũng vậy, sắp đến cuối năm, công ty xây dựng lại xảy ra chuyện. Có một công nhân ngã từ giàn thép xuống, còn chưa đưa tới bệnh viện đã tử vong tại chỗ.

Làm CEO của công ty, Phuong Nhuc Cường không ngừng không nghỉ chạy tới.

Do đó, đội hai người hết bận, nhất là Phuong Nhuc Cường, lúc nhớ ra phải đi dỗ cô bé đáng yêu của anh, đối phương đã theo Thẩm Tường vui vẻ bay lượn.

Điện thoại kết nối, Lâm Mân Côi chỉ nói một câu em ra ngoài chơi rồi, cũng chúc năm mới vui vẻ liên cúp máy.

Nhất thời, Phuong Nhuc Cường rất muốn cãi vã.

Trước đây tại sao anh không phát hiện cô bé này... hành hạ người ta thế.

Bất quá, chuyện bên này Phuong Nhuc Cường còn chưa giải quyết xong. Sự kiện công ty xây dựng chết người ảnh hưởng rất lớn với anh, tuy Phuong Nhuc Cường làm tốt cũng kịp thời xử lý, nhưng vẫn bị người có lòng riêng trắng trợn bới móc.

Khoảng thời gian đó, Phuong Nhuc Cường bận tới mức một ngày chỉ ngủ có ba tiếng, trước khi ngủ còn phải gửi tin nhắn bình an cho cô bé.

Lâm Mân Côi trước giờ không thích gửi tin nhắn, chỉ xem thôi, thỉnh thoảng cô tâm huyết dâng trào mới gửi một chữ được.

Phuong Nhuc Cường cũng chẳng quan tâm, gửi tin nhắn không biết mệt.

Không biết tại sao, xa nhau không bao lâu mà anh rất nhớ có bé của anh.

Thẩm Tường thấy Lâm Mân Côi ôm điện thoại cười hì hì, trong lòng cũng rõ vài phần, bèn đi tới rút điện thoại trên tay Lâm Mân Côi, nhìn một cái lập tức bật cười.

"Này... Mân Côi, ông chú nhà cậu quê mùa kinh... còn nói cái gì mà trời lạnh mặc thêm áo... đừng quên nhớ anh... toàn mấy lời cổ lỗ sĩ... hahahaha..."

Tâm trạng Lâm Mân Côi tốt, việc này coi như hai người hòa rồi nhỉ? Có điều nói thật... cô cũng hơi nhớ anh.

Ngay sau đó mặt mày cô rạng rỡ, cướp điện thoại về, "Hừ... cậu kệ mình đi... mình thích đó... dám chê cười người đàn ông của mình quê mùa... có giỏi cười A Tiêu nhà cậu đấy..."

Lâm Mân Côi vốn chỉ nói một câu, không ngờ Thẩm Tường lại biến sắc, trực tiếp ngắt lời.

Lâm Mân Côi nhạy cảm phát hiện được điều gì đó, vài bước đuổi theo.

"Tường Vi, cậu sao thế?" Lẽ nào cô nói sai sao?

Hai người ở nhà khách nghỉ mát ngay bờ biển này, mặc dù là mùa đông, nhưng ở đây rất ấm áp. Gió biển thổi vào, có mùi tanh nhàn nhạt đập vào mặt.

Thẩm Tường tựa vào lan can, mặc cho gió thổi mái tóc xoăn dài của mình, thấy Lâm Mân Côi lại gần đầy vẻ quan tâm, cô lắc đầu, "Không có việc gì... mình chỉ có cảm giác... đôi khi hai người ở bên nhau... còn không bằng độc thân..."

Dáng vẻ này của Thẩm Tường, phản ứng đầu tiên của Lâm Mân Côi là Thẩm Tường và Đường Tiêu xảy ra chuyện rồi.

Bất quá không đúng... nghe nói hồi trung học Vương Tiêu đã thích Thẩm Tường, vất vả lắm mới theo đuổi được, khi bọn họ lên máy bay, Vương Tiêu còn đích thân tiễn bọn họ mà...

Ngọt ngào thắm thiết vậy, sao có thể khiến Thẩm Tường có loại cảm thán này chứ.

"Có phải đi cả cậu sắp tới không? Tâm trạng khá bức bối?"

Nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Mân Côi chỉ có thể nghĩ tới giải thích duy nhất kia.

"Đi cả?" Sắc mặt Thẩm Tường càng trắng bệch hơn, không biết đã nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên vọt vào phòng tắm.

"Tường Vi... rốt cuộc cậu bị sao thế?"

Lâm Mân Côi đuổi theo, lại thấy Thẩm Tường ghé vào bồn cầu nôn ác liệt.

"Mình... mình không có đi cả hai tháng rồi..." Thẩm Tường ngẩng đầu, nở nụ cười thê lương với Lâm Mân Côi.

"..."

Lâm Mân Côi chưa nghĩ tới chuyện có con này, bởi dù sao cô vẫn còn trẻ, chưa chuẩn bị tốt cho việc làm mẹ.

Rõ ràng Thẩm Tường cũng vậy.

Hai người càng nghĩ càng sợ, chậm chậm đến bệnh viện gần đó mua que thử thai. Xem tờ hướng dẫn, hai người đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt Thẩm Tường trắng bệch, Lâm Mân Côi thì vô cùng sợ hãi, do dự một hồi nói, "Nếu không cậu gọi điện cho Vương Tiêu đi?"

"Không cần đâu..."

Thẩm Tường lập tức lắc đầu, "Nói không chừng do trúng thực đấy... Mình vốn không thích ăn hải sản... cậu quên rồi... gần đây mình ăn rất nhiều... Có thể chỉ là đau bụng..."

Thẩm Tường an ủi Lâm Mân Côi, cũng tự an ủi mình.

Chẳng qua tự mình an ủi không có cách nào giải quyết sự việc.

Nửa tiếng sau, Thẩm Tường bước ra khỏi phòng tắm, sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng lung lay sắp đổ.

"Tường Vi..."

Lâm Mân Côi tiến lên nghênh đón.

Thẩm Tường cười cười, nhưng rất gượng gạo, đúng là... trời cao cũng không quan tâm mình...

Thẩm Tường mang thai.

Lâm Mân Côi rất khó tưởng tượng nổi, trong thân thể nhỏ nhắn của Thẩm Tường lại cất giữ một cục cưng. Nhất thời cô hơi sợ hãi, cũng có chút kinh ngạc.

Nhưng, so với cô, chi e hiện tại Thẩm Tường càng khó tiếp nhận hơn.

Ai có thể ngờ được, vui vẻ đón năm mới lại bỗng nhiên có một đứa con.

"Tường Vi... cậu tính sao? Chúng ta quay về nhé? Chuyện lớn thế, cậu không nói với Đường Tiêu à?"

Lâm Mân Côi nói xong, muốn gọi điện cho Đường Tiêu nhưng bị Thẩm Tường kéo tay lại

"Đừng..." Hít sâu một hơi, cô ấy thoáng cười cười, "Khoan nói với anh ấy đã..."

Nếu lúc này Lâm Mân Côi vẫn không rõ Đường Tiêu và Thẩm Tường xảy ra chuyện rồi, thì uống phí bản thân sống nhiều năm.

"Hai người... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Trong lòng Thẩm Tường rất phức tạp. Kế hoạch trong cuộc đời cô không hề có đứa con, thậm chí cũng chẳng có ba đứa bé.

Cô thừa dịp mình còn trẻ, làm nhiều chuyện một chút, kiếm thêm nhiều tiền tí, để tương lai được an nhàn, hoặc đến khi không muốn làm nữa thì dừng lại.

Nhưng không ngờ Đường Tiêu xuất hiện.

Hồi trung học trong lòng Thẩm Tường có một bí mật.

Bí mật đó thậm chí ngay cả Lâm Mân Côi, Thẩm Tường cũng không nói.

Từ nhỏ cô đã có lòng tự trọng rất cao, thích một cậu con trai mặt đầy mụn đã là một chuyện cô cảm thấy mất mặt nhất trong đời, khoan hãy nói tới thành tích của cậu con trai này không tốt, khiến cô cảm thấy tương lai của bọn họ không có bất kỳ khả năng nào.

Đường Tiêu thích cô, Thẩm Tường luôn biết.

Nhưng khi ấy Thẩm Tường là học sinh giỏi nhất lớp trung học, cũng là lớp trưởng. Hot boy thành tích tốt đẹp trai trong lớp cô không thèm, lại thích tên lưu manh Đường Tiêu mặt đầy mụn kia, làm Thẩm Tường cảm thấy rất mất mặt. Nhưng mơ hồ lại có một loại ngọt ngào khó tả.

Cô vừa đá kích Đường Tiêu, vừa ngấm bảo giáo viên chuyển Đường Tiêu tới làm bạn cùng bàn với cô.

Ngoài miệng nói là tích cực giúp bạn cùng tiến, chỉ có bản thân cô biết, cô hi vọng hắn trở thành người cô mong muốn.

Nhưng, Đường Tiêu không làm được. Hắn đẩy cô ra, nói cô dối trá, sau đó biến mất không thấy đâu.

Thẩm Tường cảm thấy thời gian một năm nay của mình uổng phí, đàn ông đều là kẻ vô ơn, phụ tình, dù gì cũng không hợp với cô.

Từ đó về sau, Thẩm Tường chỉ muốn sống một mình, chỉ muốn kiếm tiền để thay đổi hoàn toàn cuộc sống của mình.

Đàn ông... chưa bao giờ nằm trong kế hoạch của cô.

"Trước khi đi mình từng cãi nhau với anh ấy..."

Uống một hớp nước, Thẩm Tường mỉm cười, chỉ là nụ cười ấy nhìn sao cũng thấy cay đắng.

"Mình rất hiếm khi có suy nghĩ này, mình cũng cảm thấy mình rất ngốc, bọn mình mới quen nhau không bao lâu, nhưng mình lại muốn lấy anh ấy..."

Có điều phản ứng lúc đó của Đường Tiêu làm Thẩm Tường rất thất vọng.

Hắn đẩy tay cô ra, gần như chạy trốn chết.

Đêm hôm ấy, Thẩm Tường rơi nước mắt hiếm hoi, trong lòng mơ hồ có cảm giác, thực ra phần tình cảm thanh mai trúc mã này sớm đã không phải như cô nghĩ nữa.

Đường Tiêu, nói không chừng không thích cô như cô tưởng.

"... Vậy cậu cũng không thể giấu giếm như thế... cậu tính sao?"

Lâm Mân Côi gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, Thẩm Tường mỉm cười, trái lại nghĩ thoáng hơn Lâm Mân Côi.

"Kỳ nghỉ này vất vả lắm mới có, chúng ta đừng buông tha vậy... Còn chuyện đùa nhỏ, để mình suy nghĩ đã... Nói không chừng nghĩ rõ ràng rồi... mình cũng biết đường đời của mình sẽ đi thế nào..."

Trong lòng Lâm Mân Côi, Thẩm Tường là một cô gái rất có nguyên tắc. Nói cô ấy ngoài mềm trong cứng thậm chí nữ cường, nhưng Lâm Mân Côi không thấy thế.

Cô chỉ cảm thấy cuộc đời của Thẩm Tường rất có kế hoạch, đồng thời làm kế hoạch của mình một mạch cất bước.

Không giống cô, chỉ là một phé nhân.

Tối hôm đó, vì chuyện Thẩm Tường, Lâm Mân Côi khẩn thiết muốn gặp Phương Nhược Cuồng.

Sau gần một tháng chiến tranh lạnh, rốt cuộc cô gọi điện cho Phương Nhược Cuồng.

Chẳng qua đầu dây bên kia tuy Phương Nhược Cuồng nhận điện thoại, nhưng giọng nói rất mơ hồ, hình như đang ngủ.

Lâm Mân Côi có xem tin tức, bình thường Phương Nhược Cuồng gửi tin nhắn cũng có thông báo một chút việc làm gần đây của anh. Nghĩ tới anh chỉ ngủ ba tiếng một ngày, còn bị cô quấy rầy, nhất thời Lâm Mân Côi muốn cúp máy.

Nhưng trong nháy mắt, Phương Nhược Cuồng thoáng tỉnh táo.

"Hoa nhỏ?!" Giọng điệu hơi ngạc nhiên.

"Dạ." Vẫn là giọng nói quen thuộc, song chẳng hiểu sao khiến người ta an tâm.

"Anh chưa ngủ à?"

"Ừ..." Phương Nhược Cuồng nhếch khóe miệng, tuy rất mệt, nhưng giờ phút này anh đã hoàn toàn tỉnh táo, "Em đang chơi ở đâu..."

"Bờ biển nè... phong cảnh ở đây không tệ... còn rất ấm áp..."

"Ấm áp... Nghi Châu lạnh lắm..." Nói xong, Phương Nhược Cuồng hà một hơi, khói trắng lượn lờ, anh mỉm cười.

Hóa ra trong khoảng thời gian này anh bận quá, ngay cả mấy điều hòa trung tâm cũng quên mở.

Hai người câu được câu không nói chuyện phiếm,

Lâm Mân Côi rất muốn nói cho Phương Nhược Cường biết chuyện Thẩm Tường, nhưng lại sợ sau khi nói với anh, thì Đường Tiêu cũng biết nốt.

Nhất thời cô xóa bỏ ý nghĩ này.

Hai người đã lâu không gặp, nói liên miên rất nhiều, hơn phân nửa đều là những lời thừa thãi vô dụng trong mắt người ngoài. Nhưng đối với đôi tình nhân đã lâu không gặp lại khá dễ nghe.

Sau khi Lâm Mân Côi kể một câu chuyện cười lạnh có một không hai, song đầu dây bên kia không cười kịp lúc, một lát sau có tiếng hít thở an ổn xuyên qua điện thoại từ từ truyền đến.

Lâm Mân Côi chợt ngừng lại, thom chiếc di động một cái.

"Ngủ ngon, người đàn ông của em."

Cũng chính giờ khắc này, bỗng nhiên Lâm Mân Côi có vô hạn dũng khí. cô chợt cảm thấy hôn nhân chẳng có gì đáng sợ cả.

Nếu đối phương là anh.

Có lẽ, cô sẽ dũng cảm đứng lên, chém hết chồng gai, không sợ hãi nữa.

Chỉ vì -- người đó là anh.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Bên đây, Lâm Mân Côi hạ quyết tâm làm hòa với người nào đó. Cả hai ngọt ngào trò chuyện một đêm, Lâm Mân Côi biết năm mới này Phương Nhược Cường trải qua không vui vẻ lắm, cũng hơi đau lòng. Một ngày không gặp như cách ba thu, cô rất muốn ngồi máy bay bay thẳng về nhà.

Hơn nữa về phía Thẩm Tường, trải qua việc kiểm tra chính xác của bệnh viện, cô ấy thực sự đã mang thai.

Rất nhiều lần Lâm Mân Côi khuyên Thẩm Tường báo tin này cho Đường Tiêu nhưng Thẩm Tường đều cười từ chối, nói rằng không muốn phá hỏng bầu không khí tốt đẹp của năm mới.

Nghĩ đến sức khỏe Thẩm Tường, Lâm Mân Côi đề nghị sớm quay về nhưng Thẩm Tường lại khẳng định đừng lãng phí kỳ nghỉ tốt đẹp vậy. Do đó hai người cùng nhau đón năm mới ở thành phố ven biển ấm áp.

Năm mới này, hai cô gái ngắm pháo hoa nổ rộ khắp bầu trời, bỗng nhiên đặc biệt xúc động.

Nhất là Lâm Mân Côi, thoáng nhìn cô gái bên cạnh đang vuốt bụng, "Tường Vi, nói rõ với anh ta đi... chẳng lẽ cậu định giấu mãi sao?"

Bàn tay vuốt bụng của Thẩm Tường chợt dừng tại, dường như nghĩ đến điều gì đó, gương mặt lộ vẻ rạn rờ không có cách nào xem nhẹ.

Cô ấy gật đầu, nhìn pháo hoa khắp bầu trời, chẳng biết có phải nhớ đến người kia ở nơi xa xôi không, rất lâu mới lên tiếng: "Được... Mình đồng ý với cậu."

Kỳ nghỉ cuối cùng kết thúc rồi.

Nhắc tới cũng khéo, Kim Phân Phương cũng nói mấy ngày nữa sẽ trở về.

Đáng lẽ vé máy bay của Lâm Mân Côi là ngày mai, nhưng sau đêm đó bỗng nhiên Thẩm Tường có chút nôn nóng

Hai người đều đổi lại vé máy bay sớm một ngày.

Lâm Mân Côi vốn tưởng rằng có thể gặp được Phương Nhược Cường ngay, nhưng không khéo là lúc này Phương Nhược Cường đang đi công tác ở thành phố khác.

Hết cách rồi, Lâm Mân Côi đành cô đơn về nhà.

Căn nhà trống rỗng, có gì hay để về chứ.

Lâm Mân Côi không thèm nghĩ ngợi đến chỗ Lâm Kiến Quốc.

Chẳng qua khiến cô không ngờ là, khi mình vừa mở cửa, lại bị một màn trước mặt làm cho kinh hoàng.

Lâm Kiến Quốc và Lâm Xảo đều ở đây, không những thế còn có mặt Lâm Thanh Thiên.

Lâm Mân Côi cảm thấy một màn trước mắt này đã phá nát tam quan của mình, thậm chí cô không tìm được bất kì lý do nào thuyết phục mình rằng cô đang nằm mơ.

Bằng không...

Làm sao có thể nhìn thấy Lâm Thanh Thiên ngồi trên đùi Lâm Kiến Quốc, mà Lâm Xảo thì ngoan ngoãn ngồi bên cạnh hôn môi Lâm Kiến Quốc.

Cảnh tượng này nhìn sao cũng giống bộ phim người lớn với ba nhân vật chính.

Lâm Mân Côi không biết lúc đó cô phản ứng thế nào, khác với lần trước, cô không hề bỏ đi, ngược lại nhìn chằm chằm gương mặt hoảng hốt lo sợ của ba người kia, giọng nói lạnh lùng từ cổ họng nện ra từng chữ.

"Mấy người... đang làm cái gì vậy hả?"

Lâm Kiến Quốc phản ứng đầu tiên, lại nói gần đây đường làm quan của ông ta rộng mở. Khi biết tâm trạng Lâm Mân Côi không tốt muốn đi du lịch đón tết giải sầu, trong lòng ông ta sung sướng đến mức muốn nhảy cẫng lên.

Gần đây tình cảm của ông ta và Lâm Thanh Thiên dần dần nóng lên. Lại nói, đã đi đến bước này, chính ông ta cũng không biết nên nói thế nào.

Có lẽ là ông ta và Lâm Thanh Thiên đang yêu đương vụng trộm trên ghế salon thì bị Lâm Xảo bắt gặp. Lúc đó Lâm Xảo tức giận, chạy ra ngoài, nhưng chưa tới mấy ngày đã được Lâm Kiến Quốc dỗ dành trở về. Từ đó về sau, ba người họ bắt đầu loại quan hệ lỏng lẻo này.

Với Lâm Kiến Quốc mà nói, kiểu quan hệ này chắc chắn kích thích, còn mới lạ.

Thậm chí những tình tiết bọn họ chỉ thấy trong phim lại xuất hiện sờ sờ ngay hiện thực.

Trong lòng Lâm Kiến Quốc vui sướng, ông ta cao hứng quá mức nên đã quên mất ông ta còn có vợ và con gái.

Đồng thời, hai người ấy bất cứ lúc nào cũng có thể trở về.

Lòng bàn tay Lâm Mân Côi mồ hôi run run, chờ đến khi cô phục hồi tinh thần, cô đã như kẻ điên lao về phía Lâm Xảo.

Hung hăng tát một cái.

"Bà... sao bà có thể làm thế... Mẹ tôi tốt với bà vậy... mẹ tôi luôn coi bà như chị em..."

Nếu nói Lâm Thanh Thiên và Lâm Kiến Quốc tăng tị với nhau, cùng lắm Lâm Mân Côi chỉ nghĩ đó là bản tính của Lâm Thanh Thiên thích dụ dỗ người khác, nhưng không ngờ Lâm Xảo cũng có một phần.

Hơn nữa, cô không tin việc này diễn ra trong khoảng thời gian ngắn.

Về bản chất, Lâm Xảo vẫn còn chút tam quan.

Tuy bà ta làm kẻ thứ ba, nhưng ít nhất không côi mờ như Lâm Thanh Thiên, thậm chí còn hơi áy náy với Lâm Mân Côi và Kim Phân Phương.

Song Lâm Thanh Thiên hoàn toàn không cảm thấy gì.

Thấy mẹ mình bị bắt nạt, cô ta lao vào, một tay giật tóc Lâm Mân Côi, tát bốp bốp mấy cái.

Lâm Mân Côi không ưa Lâm Thanh Thiên lâu rồi, lỡ tai kêu ong ong, gần như mất hết lý trí, buông Lâm Xảo ra, điên cuồng đánh Lâm Thanh Thiên.

Đừng thấy bây giờ Lâm Mân Côi gầy nhưng sức lực vẫn còn, Lâm Thanh Thiên đánh lén còn được song nếu giáp lá cà thì lại không bằng Lâm Mân Côi.

Lâm Thanh Thiên nhanh chóng bị Lâm Mân Côi đè bên dưới, luân phiên tát trái phải.

Lâm Thanh Thiên phản kháng không thành công, chỉ có thể khóc ròng.

Lâm Mân Côi cực kỳ ghê tởm, lúc này nếu trước mặt cô có một con dao, nói không chừng cô có thể đâm cho ả đàn bà này một nhát.

Lâm Xảo dù sao cũng là một bà mẹ, thấy Lâm Thanh Thiên bị đánh, cũng nhanh chóng tham chiến.

Lâm Mân Côi yếu không địch lại mạnh, nhanh chóng rơi vào thế hạ phong.

Cuối cùng vẫn là Lâm Kiến Quốc nhìn không được nữa.

"Dừng tay... Máy người dừng tay hết cho tôi!"

Ba người phụ nữ không ai nghe ông ta, đầm đá loạn thành một đoàn.

Lâm Kiến Quốc hét cách, chỉ có thể kéo Lâm Mân Côi ra.

"Con điên à! Con có biết bây giờ con có bộ dạng gì không?"

Bị Lâm Kiến Quốc quát, Lâm Mân Côi tỉnh táo lại.

Hiện tại cô có bộ dạng gì?

Người đàn bà đánh đá? Hay kẻ điên?

Cô mặc kệ, chỉ cười nhạt hỏi ngược lại, "Tôi có bộ dạng gì? Thế còn ông... ông có bộ dạng gì?"

"Có ai nói năng với ba mình như con không?" Lâm Kiến Quốc bị ánh mắt âm u lạnh lẽo của con gái nhìn, trong lòng hơi phát lạnh nhưng bề ngoài vẫn không muốn thua khí thế.

Lâm Mân Côi sờ vết máu nơi khoe miệng, mỉm cười, "Ba? Tôi không có một người ba như ông..."

Thấy sự phẫn nộ bắt đầu nhen nhóm trong con người Lâm Kiến Quốc, Lâm Mân Côi lùi lại một bước, thoáng nhìn ba người trong phòng.

Nói không chừng, ba người này mới là một gia đình.

Cười lạnh một tiếng, Lâm Mân Côi rời đi.

"Đúng, tôi không, có người ba như ông... Tôi chỉ cần... chỉ cần một mình mẹ tôi là đủ..."

Lâm Kiến Quốc thực sự đã làm tổn thương Lâm Mân Côi. Từ nhỏ, vì Kim Phân Phương mãi dốc sức làm việc bên ngoài nên trong lòng Lâm Mân Côi thiên vị Lâm Kiến Quốc, cho rằng ông ta vừa làm cha lại vừa làm mẹ rất vất vả.

Nhưng không ngờ, chẳng biết từ lúc nào ông ta, đã phản bội mẹ.

Nói không chừng, khi Lâm Xảo vừa bước chân vào cái nhà này, bà ta đã trở thành nữ chủ nhân tiềm ẩn của cái nhà này rồi.

Nghĩ tới mấy năm nay cô như con ngọc kính trọng kẻ thứ ba, lòng Lâm Mân Côi lại tức đến nhức nhối.

Lúc Lâm Mân Côi ra khỏi tiểu khu, nước mắt lăn dài, giờ này cô rất nhớ Kim Phân Phương, cũng rất nhớ Phương Nhượng Cường.

Mấy năm nay mẹ vất vả bên ngoài, cực khổ duy trì cái nhà này, cuối cùng bà có biết cái nhà này đã sớm tan rã không.

Lâm Mân Côi càng nghĩ càng đau lòng cho mình và cũng cho Kim Phân Phương.

Nhưng trong đầu cô có một giọng nói nói cho cô biết, Kim Phân Phương không chịu nổi cú sốc này.

Cô đã bị bạn thân của mình phản bội một lần rồi, chẳng lẽ mẹ cô cũng phải đi cùng một đường với cô sao?

Lâm Mân Côi đau lòng lau nước mắt, định về nhà hẩn tỉnh tiếp.

Nhưng vừa tới cửa chợt nghe một giọng nói oang oang vang lên.

"Bé ngoan... Mẹ đã về..."

Thôi xong.

Trong lòng Lâm Mân Côi lộp bộp, giật thót, chuyện lớn sắp xảy ra.

Kim Phân Phương đã trở về.

Ngay lập tức Lâm Mân Côi trốn tránh, dù sao bây giờ cô bị người ta đánh mặt mũi bầm dập, nếu bị Kim Phân Phương trông thấy, không làm lớn chuyện mới lạ.

Nhưng Kim Phân Phương đã áp sát rồi, Lâm Mân Côi còn có thể trốn đi đâu?

Kim Phân Phương ôm Lâm Mân Côi, thân thiết cọ cọ, sau đó chóp mũi ngửi được mùi máu tanh, bà chột cú đầu.

"Bé ngoan... con bị sao vậy?"

Thấy trên mặt Lâm Mân Côi có vết cào, tóc tai còn lộn xộn, khoe miệng có vết máu, lửa giận của Kim Phân Phương thoáng cái bốc lên.

"Con mẹ nó ai dám đánh bé ngoan của bà!"

"Mẹ... mẹ phải bình tĩnh... Mẹ hãy nghe con nói... mẹ chắc chắn phải bình tĩnh..."

Chuyện Lâm Mân Côi lo lắng nhất đã xảy ra.

Kim Phân Phương vừa thấy Lâm Mân Côi bị đánh thành cái dạng này, còn áp a áp ứng, trong lòng bà sáng tỏ.

"Có người đến nhà nào loạn phải không?"

Kim Phân Phương còn tưởng là người nhà Phương Tử Quân đến nhà mình làm loạn, vung nắm tay lên định nghênh chiến.

Lâm Mân Côi ở trước mặt mẹ yếu ớt như một đóa hoa bé nhỏ, chẳng có tí sức lực nào, nhanh chóng bị đá sang một bên.

"Mẹ... mẹ bình tĩnh đã... Mẹ hãy nghe con nói..." Lâm Mân Côi sợ nhất Kim Phân Phương bị tổn thương, cô phải nói sao với bà rằng chồng bà và bạn tốt nhất của bà tăng tị với nhau.

Không những thế, còn dụ dỗ luôn đứa con gái của kẻ thứ ba, một nhà ba người bọn họ cùng lằng lộn.

Không chờ Lâm Mân Côi nghĩ ra lý do thoái thác, Kim Phân Phương đã vọt vào nhà.

Khi nhìn thấy Lâm Kiến Quốc và Lâm Xảo cãi nhau, còn Lâm Thanh Thiện thì ngồi trên ghế salon soi gương, Kim Phân Phương hơi sững sốt.

Bà không phải kẻ ngu, nhất là gương mặt hai người phụ nữ trong phòng đều bị thương.

Duy nhất người đàn ông không bị thương lại đang đẩy tay một người phụ nữ khác ra.

Cho dù Kim Phân Phương chưa ăn thịt heo, chẳng lẽ còn chưa thấy qua heo chạy?

Ngay lập tức hiểu rõ.

"Con mẹ nó! Con khốn Lâm Xảo! Mày dụ dỗ chồng bà!"

"..."

Cục diện gần như càng hỗn loạn hơn.

Lâm Mân Côi bóp trán, đầu hơi đau đớn.

Cô phát hiện Kim Phân Phương ra trận, một chọi hai. Tuy Lâm Thanh Thiện và Lâm Xảo cùng xông lên nhưng cũng không chiếm được thế thượng phong, một bị Kim Phân Phương đá, một bị đè bên dưới.

"Mẹ kiếp! Cho mày dụ dỗ chồng bà này! Cho mày đánh con gái bà này! Ai ui! Bà đánh chết mày, con khốn!"

Mặt Lâm Xảo đã sưng như đầu heo, ban đầu Lâm Kiến Quốc còn dám dạy dỗ Lâm Mân Côi, giờ lại như rùa đen rút đầu trốn ngay cửa, chẳng dám nói câu nào.

Lâm Thanh Thiện cảm thấy tình thế không ổn, đẩy Lâm Mân Côi ra chạy ra ngoài.

Lâm Mân Côi cũng không đuổi theo, lại nhìn Kim Phân Phương với sức lực kia, Lâm Xảo chỉ có thể thờ ra thì dễ, mà hít vào thì khó. Nhất thời cô sợ ảm ỉ tới mức chết người, vội vàng xông vào bắt lấy tay Kim Phân Phương.

"Mẹ... bình tĩnh một chút... đừng gây ra án mạng..."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Kim Phân Phương là người nóng tính điển hình, một khi nổi giận ai cũng không thể kéo lại.

Đến phút cuối cùng, vì bà đánh đến nỗi tay bị chảy máu, người cũng mệt mỏi nên bà mới buông Lâm Xảo ra.

Lâm Xảo cũng là một người giỏi chịu đựng, trông như đang hấp hối, ai ngờ vừa được thả ra bà ta vẫn còn sức lực oa một tiếng khóc lớn. Trong miệng máu tươi chảy ròng ròng, lại càng không ngừng kêu la cái gì mà bắt phạt người khác, đánh đập người khác...

Có điều không ai để ý đến bà ta cả.

Lâm Xảo ảm ỉ một hồi, cũng mệt mỏi, sau đó được Lâm Kiến Quốc đỡ ra ngoài.

Kim Phân Phương ngồi trong phòng thở dốc. Lâm Mân Côi thấy tay bà bị chảy máu, lấy hộp thuốc ra băng bó cho bà, vừa dè dặt quan sát nét mặt Kim Phân Phương.

Không đau lòng lắm, mà phần nộ nhiều hơn.

Chẳng biết vì sao, Lâm Mân Côi cảm thấy tâm tình kiểu này không nên có, nhưng cô vẫn thờ phào nhẹ nhõm.

"Mẹ..."

Kim Phân Phương nghe giọng Lâm Mân Côi mới xoay đầu lại, nhìn con gái, "Con biết chuyện này bao lâu rồi?"

Lâm Mân Côi lắc đầu, đến hôm nay cô cũng mới biết.

Kim Phân Phương nghiêng răng nghiêng lợi, "Hai kẻ khốn nạn! Uổng công mẹ coi bọn họ như người nhà! Không ngờ toàn là lũ vô ơn... lòng lang dạ sói!"

Đến bước này rồi, nói những lời ấy còn có tác dụng gì?

Lâm Mân Côi ngồi bên cạnh Kim Phân Phương, "Mẹ, bây giờ mẹ tính sao?"

Kim Phân Phương đứng lên, bực bội đi mấy bước, sau đó hình như nghĩ tới điều gì, dứt khoát vung tay một cái.

"Ly hôn... đã đến nước này, còn lưu luyến cái gì..."

Đúng lúc đó, Lâm Kiến Quốc quay trở lại, thấy vợ và con gái đều bị thương, rất lâu mới bật ra một câu.

"Hai người không sao chứ..."

Kim Phân Phương cười lạnh, "Chúng tôi không sao... có điều ông thì khó nói..."

Tính cách Kim Phân Phương luôn mạnh mẽ, rất nhiều lúc Lâm Kiến Quốc sợ người phụ nữ ày. Lúc này cũng vậy.

"A Phân... Tôi chỉ nhất thời yếu lòng..."

"Yếu lòng? Nhất thời?" Kim Phân Phương cười lạnh, "Tôi cho ông biết, Lâm Kiến Quốc, đừng tưởng tôi già rồi dễ gạt... Tôi nói thẳng với ông... Ly hôn! Bà đây muốn ly hôn với ông ~! Mẹ kiếp ông! Mấy năm nay bà vất vả buôn chải bên ngoài còn giúp ông nuôi bò nhí? Ông nghĩ bà dễ bắt nạt lắm à?"

"A Phân..." Lâm Kiến Quốc còn muốn nói thêm, Kim Phân Phương đã cười lạnh thành tiếng, "Bây giờ ông không cần nói gì hết... Bà đây không muốn thấy mặt ông giờ phút nào nữa... Cút đi cho tôi..."

Kim Phân Phương nói trắng ra thế, Lâm Kiến Quốc cũng không còn mặt mũi nhìn tiếp.

"Ly hôn thì ly hôn! Bà tưởng tôi sợ bà hả?"

"Mẹ nó! Ông có thái độ gì đây! Ở bên ngoài nuôi bò nhí còn chưa tính! Còn dám rống to với tôi..."

Lâm Kiến Quốc bị áp lực mấy năm nay, nói thật cũng chịu đủ rồi.

Hung hăng đập bàn một cái, Lâm Kiến Quốc nổi giận hiem hoi.

"Kim Phân Phương! Bà có tư cách gì nói tôi! Chính bà cũng... bà cũng khôn rõ ràng với Quân Chi Lan mấy năm nay đấy! Đừng tưởng ông đây không biết!"

"Quân... Con mẹ nó! Tôi đã giải thích bao nhiêu lần... tôi với ông ta trong sạch... Không sai... Người ta đẹp trai phong độ, lại tốt... Bà đây từng yêu thâm ông ta... Nhưng bao năm qua bà với ông ta đều trong sạch..."

"Trong sạch?" Lâm Kiến Quốc rõ ràng không tin, "Đến giờ ông ta còn chưa kết hôn... Bà còn dám nói giữa hai người không có gì..."

"Ông ta không kết hôn còn không phải vì..."

Kim Phân Phương biến sắc, chẳng biết nhớ ra điều gì lại ngậm miệng.

Một lát sau không cam lòng nói tiếp, "Giờ có nói gì cũng đâu có ý nghĩa... Lâm Kiến Quốc, ông khiến tôi ghê tởm, chỗ này cũng khiến tôi ghê tởm... Mân Côi! Chúng ta đi!"

"..."

Sắc mặt Kim Phân Phương rất khó coi, nhưng vừa ra khỏi cửa cũng không bật khóc.

Bà chỉ nắm tay Lâm Mân Côi, càng nắm càng chặt.

"Mẹ kiếp! Dám nghi ngờ bà có người khác..."

Kim Phân Phương hung hăng phun nước bọt, "Cái thứ gì ấy..."

Lâm Mân Côi dẫn Kim Phân Phương về căn hộ trước đây cô và Phương Từ Quân kết hôn, hiện tại chỉ còn một mình cô ở.

Lúc trở về, tâm trạng Kim Phân Phương không tốt, sắc mặt cũng thối.

Lâm Mân Côi không biết an ủi bà thế nào, đành rót ly nước cho bà.

Im lặng một lúc lâu, cô mới chậm rãi mở miệng, "Mẹ... mẹ thực sự quyết định... ly hôn với ba sao?"

Kim Phân Phương thờ dài, nắm chặt tay Lâm Mân Côi, "Xin lỗi, bé ngoan."

"Mẹ..."

"Con xem con kia, bị đánh thành cái dạng này... Đi lấy thuốc tới đây, mẹ bôi thuốc cho con..."

"Mẹ..." Lâm Mân Côi còn muốn nói gì đó đã bị Kim Phân Phương ngăn lại.

"Chuyện của người lớn, trẻ con như con đừng nhúng tay vào."

"..."

Lâm Mân Côi rất muốn nói cô không còn là trẻ con, nhưng lúc này đối mặt với ánh mắt từ ái của Kim Phân Phương, cô không cách nào mở miệng được.

Không ngờ đầu năm vui vẻ lại loạn thành cái dạng này.

Lâm Mân Côi để Kim Phân Phương bôi thuốc cho cô, cuối cùng hai mẹ con dựa vào nhau, xảy ra biến cố như vậy, trong lòng không tránh khỏi nặng trĩu.

"Mẹ và ba con đã ở với nhau ba mươi năm... Mẹ thừa nhận, lúc mới kết hôn, trong lòng mẹ có người khác..."

Lâm Mân Côi gạt mình, lẽ nào Quân Chi Lan mà Lâm Kiến Quốc nói tồn tại thật?

Kim Phân Phương cười khổ, "Lúc đó mẹ tốt nghiệp cùng một trường, ông ấy rất tốt... nhưng ông ấy không thích mẹ... Ông ấy thích người phụ nữ đó, ông ấy thà cả đời không kết hôn..."

Kim Phân Phương nói nói, lại có chút tức giận, "Nhưng ông ta dám nói mẹ và ông ấy có quan hệ với nhau... Buồn cười... sao Quân Chi Lan có thể để ý mẹ chứ... Con mẹ nó... nếu có quan hệ... thì giờ chẳng phải bà là mẹ của Bí thư thành ủy sao..."

"..."

Lâm Mân Côi hình như đã hơi hiểu rồi.

"Ý mẹ là vị bí thư họ Quân kia..."

Kim Phân Phương gạt đầu, "Đúng thế, coi như con của bạn cũ." Nói xong, bà nắm tay Lâm Mân Côi thờ dài, "Lúc đó mẹ còn có lòng riêng, mẹ không có được người đàn ông ấy thì đẻ con gái mẹ có con trai của người ấy cũng được."

"Mẹ..." Trên ót Lâm Mân Côi nhảy ra hai cái vạch đen.

"Hừ." Kim Phân Phuong hừ lạnh, chọc chọc trán Lâm Mân Côi, "Không ngờ con lại không có tương lai, đi thích hạng tiểu nhân hèn hạ Phuong Tử Quân! Mẹ vừa nhìn thằng Phuong Tử Quân đã biết ngay nó và ba con cùng một ruột! Không ngờ..."

Kim Phân Phuong lại than thở, "Thôi, con lớn rồi. Mẹ cũng không còn gì lo lắng... Chuyện sau này... có lẽ sẽ chẳng ảnh hưởng đến con..."

Kim Phân Phuong không nhắc tới Lâm Kiến Quốc một lời nào.

Nhưng hiểu mẹ không bằng con gái, Lâm Mân Côi biết Kim Phân Phuong đã hạ quyết tâm.

Mặc kệ ra sao, Lâm Kiến Quốc có sai vẫn là ba cô. Một gia đình đang tốt đẹp lại bị chia cách, trong lòng Lâm Mân Côi vẫn hơi mất mát.

Lẽ nào mẹ con liên tâm, ngay cả số phận cũng giống nhau?

Quả nhiên, ngày hôm sau Kim Phân Phuong đến tìm Lâm Kiến Quốc làm thủ tục ly hôn.

Lâm Kiến Quốc không chút khách sáo giờ công phu sư tử ngoạm, muốn tính toán tài sản với Kim Phân Phuong. Ông ta nói cái gì mà tài sản chung của vợ chồng, Kim Phân Phuong không ở nhà, cả nhà đều do ông ta chèo chống.

Kim Phân Phuong nói đúng thật, từ một góc độ nào đó, Lâm Kiến Quốc và Phuong Tử Quân thực sự như một cái khuôn đúc ra.

Kim Phân Phuong nhất quyết không để cho số tiền mồ hôi nước mắt mình kiếm được bị kẻ thứ ba chia chát, lập tức làm căng lên.

Ly hôn rơi vào cục diện bế tắc, Kim Phân Phuong nghiêng răng nghiêng lợi, "Được, ông không để tôi thoải mái! Tôi cũng không để ông sống tốt!"

Lâm Mân Côi nhìn thấy sự tàn nhẫn trong mắt Kim Phân Phuong, liền giật mình.

Nói thật, cô không muốn cha mẹ mình ầm ỉ thành cái dạng này, cho dù chia tay cũng hi vọng họ chia tay trong vui vẻ, lẽ nào nhất định phải giống hệt cô và Phuong Tử Quân?

Kim Phân Phuong thấy Lâm Mân Côi muốn nói lại thôi, bèn nói thẳng.

"Con nhìn con đi, chẳng có tương lai gì hết! Nên mới bị người ta bắt nạt! Thôi... Chuyện của mẹ với lão già ấy... con đừng để ý... Hôm nay mẹ đi gặp một người bạn cũ... con cũng phải đi theo mẹ..."

"..."

Lâm Mân Côi không chịu, Kim Phân Phuong thuộc phái hành động, vung tay cái đã chinh đồn xong Lâm Mân Côi rồi dẫn ra khỏi nhà.

Lâm Mân Côi đáng thương khóc không ra nước mắt, cô nhớ tới nay Phuong Nhượng Cường trở về, cô còn muốn đi đón người đàn ông của cô đấy.

Vì vừa về đã xảy ra nhiều chuyện vậy, Lâm Mân Côi không kịp kể lại mọi chuyện cho Phuong Nhượng Cường.

Đã nói Kim Phân Phuong thuộc phái hành động, thấy về mặt Lâm Mân Côi hậm hực, cho rằng Lâm Mân Côi vẫn còn đắm chìm trong hư tình giả ý của tên khốn Phuong Tử Quân kia, bà không thèm nghĩ ngợi nhiều muốn tìm mùa xuân thứ hai cho Lâm Mân Côi.

Đợi đến lúc Lâm Mân Côi đến, lập tức phát hiện đây là một bữa cơm xem mắt.

Nghe nói đối phương là bạn tốt của mẹ, Lâm Mân Côi thoáng nhìn, là một người phụ nữ được bảo dưỡng thỏa đáng. Chẳng qua hơi kỳ lạ là người phụ nữ này lại ngồi giữa hai vị mỹ nam trung niên.

Tổ hợp này khiến Lâm Mân Côi hơi chần chừ, nhưng dù sao cũng là bậc trưởng bối, không tiện lăm mồm.

Đợi đến lúc người cuối cùng khoan thai tới muộn, Lâm Mân Côi mới biết được thân phận đối phương.

Người này không phải là nhân vật cô nhìn thấy trên TV ư?

Bí thư thành ủy thành phố Nghi Châu, Quân Cửu Thiên

Quân Cửu Thiên bước vào, đầu tiên là lễ phép chào Kim Phân Phuong.

"Dì Phuong."

Lúc thấy Lâm Mân Côi, hần hơi sững sờ, "Đây là..."

Mặt Kim Phân Phuong cười như một đóa hoa cúc, kéo tay Lâm Mân Côi giới thiệu

"Đây là đứa con gái bất tài của dì... Lâm Mân Côi. Mân Côi, còn không chào mọi người... Đây là chú Quân, chú Thủy của con... Tiếp đó là dì Ngư... còn đây là tiểu Cửu..."

"..."

Lâm Mân Côi bị áp lực rất lớn, nhất là sau khi "tiểu Cửu" kia còn dịu dàng quét mắt qua mỉm cười, Lâm Mân Côi sờn cả gai ốc.

Lắp ba lắp bắp thừa xong, hai chú trung niên đẹp trai không phản ứng gì, chỉ thản nhiên gật đầu đáp lại.

Ngược lại di Ngự ấy hơi kích động.

Tuy giọng nói mềm nhũn, nhưng dường như có chút kích động nho nhỏ. "Bé... Bé ngoan..."

"..." Lúc ấy ngoại trừ cười ra, Lâm Mân Côi... còn cười gượng.

Trong đầu đang cân nhắc việc gửi tin nhắn cho Phương Nhược Cường cầu cứu, nhưng hình như Kim Phân Phương biết cô muốn làm gì, ở dưới bàn trực tiếp chặn di động của cô, còn véo cô một cái.

"Đang ăn cơm xem di động cái gì!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Lâm Mân Côi thực sự không hiểu nổi mẹ già nhà mình.

Quân Cửu Thiên là ai? Bí thư thành ủy Nghi Châu, rùa vàng trong mắt vô số thiếu nữ, thậm chí là người tình công chúng của thành phố Nghi Châu đấy... Dân ông như vậy sẽ coi trọng hàng đã xài rồi như cô sao... Được rồi, cách gọi hàng đã xài rồi này hình như hơi quái dị...

Bất quá điều này không quan trọng, mà quan trọng là cô hoàn toàn cảm thấy bữa cơm xem mắt này không có gì hay hết.

Lâm Mân Côi nuốt không nổi, hình như quan hệ giữa Kim Phân Phương và di Ngự kia không tồi, cả buổi tối đều hihihaha nói chuyện phiếm.

Lâm Mân Côi gần như không nói chuyện, cơm cũng không có khẩu vị gì, hết sức chuyên chú để ý người trên bàn ăn.

Hình như chú Thủy đó là chồng di Ngự, nhưng khiến Lâm Mân Côi có chút bị đâm mù mắt chó là, chú Quân kia cũng rất tốt với di Ngự, thậm chí không kiêng dè gì gấp đồ ăn cho di Ngự. Đôi lúc, di Ngự không ăn hết ông cũng không e dè gấp vào bát mình ăn luôn.

Đầu Lâm Mân Côi đầy vạch đen.

Việc này cũng thôi đi, người đàn ông được xem là chồng lại chẳng nhử mảy chút nào, hình như không cảm thấy bất ngờ.

Đúng... đây là quen rồi.

Dường như ông đã thành thói quen.

Lâm Mân Côi hơi kích động, giới thượng lưu loạn thật.

Hơn nữa, rõ ràng Quân Cửu Thiên là con trai của Quân Chi Lan đó, nhưng thái độ của di Ngự dành cho hắn như đối đãi với con trai vậy.

Không hiểu nổi.

Lâm Mân Côi thực sự không hiểu nổi.

Có điều, may mà trên bàn cơm Kim Phân Phương không nhắc đến cô nhiều, chỉ trò chuyện một hồi rồi bỗng nhiên nói mình đã ly hôn.

Di Ngự nhíu mày trước, "A Phân, bà ly hôn?"

Bà ấy hình như vô cùng kinh ngạc.

Kim Phân Phương gật đầu, đồng thời ánh mắt còn liếc nhìn chú Quân bên cạnh di Ngự, "Gã đó dụ dỗ bạn tôi không nói, còn nói tôi có một chân với Quân Quân nhà bà nữa..."

Đi Ngư đồ mắt, Đưa mắt quét qua Lâm Mân Côi.

Trong lòng Lâm Mân Côi có vô số con ngựa chạy điên cuồng, nhưng nét mặt vẫn ngây thơ không biết gì.

Cô chẳng nghe được gì cả, thực sự không nghe được gì cả.

Sau đó, Lâm Mân Côi dứt khoát bịt tai lại, chuyên tâm ăn cơm.

Nhưng thấy cô nhảm chán, Quân Cửu Thiên thân nhiên nói một câu.

"Hình như tôi từng gặp cô..."

Hà... nên tính là lãnh đạo của lãnh đạo nói chuyện với mình nhỉ, Lâm Mân Côi khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Quân Cửu Thiên.

Tại sao người đàn ông này rõ ràng lớn hơn cô không bao nhiêu, nhưng nói chuyện lại mơ hồ có sự uy nghiêm vô hình ta.

"Ồ... tôi... có lẽ mặt mũi tôi như người qua đường A ấy..."

Quân Cửu Thiên uống một hớp trà, cười cười, "Cũng không phải... lần trước tôi đi kiến ủy... cô là người ghi chép hội nghị..."

"..."

Lâm Mân Côi không ngờ một con tôm nhỏ như mình còn được Bí thư thành ủy nhớ kỹ, nhất thời trong lòng chảy mồ hôi ròng ròng như thác nước.

Nên nói sao đây.

Lâm Mân Côi lắp tức lắp ba lắp bắp, lo lắng. Một lát sau, trong lòng cô đã lượn rất nhiều vòng, lại không phun ra được câu nào.

"Xin lỗi... hình như tôi làm cô bị áp lực..."

"..." Lâm Mân Côi cười gượng, "... Cũng không phải... chẳng qua... chẳng qua tôi có chút không quen... không quen nói chuyện với lãnh đạo của lãnh đạo..."

"Haha..." Lãnh đạo lại cười, đáng vẻ híp mắt dịu dàng như nước, "Hôm nay tôi chỉ là con trai của bạn dì Phương, không phải là lãnh đạo của cô..."

"... Hahaha..." Lâm Mân Côi vẫn cười gượng, nói không phải lãnh đạo, nhưng vẫn là lãnh đạo mà.

Bữa cơm tối này Lâm Mân Côi ăn đến mức bụng đau đớn, rốt cuộc cũng ăn xong.

Kim Phân Phương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, dọc đường đi cướp luôn đi động của Lâm Mân Côi. Lâm Mân Côi kêu khổ không ngớt, nhưng lại nói không nên lời.

Nghĩ đến tối nay Phương Nhượng Cuồng trở về, không liên lạc được với cô, chẳng biết anh sẽ nghĩ gì.

Trong lòng cô đang nghĩ thế, nhưng chân nặng nề bước tới cửa.

Khách sạn buổi tối người qua kẻ lại, lúc này lại có một đám người tràn vào.

Lâm Mân Côi tránh không kịp, suýt ngã, may mà Quân Cửu Thiên ở phía sau đỡ được cô.

Lâm Mân Côi gần như bật ra khỏi tay đối phương.

"Cảm... cảm ơn..." Lắp bắp không có khí thế.

"Không sao. Một cái nhấc tay thôi..." Quân Cửu Thiên thân nhiên mở miệng, ánh mắt cũng nhìn phía sau Lâm Mân Côi.

"Phương tông..."

"Bí thư Quân..."

Vốn là thương nhân bất động sản lớn nhất, Phương Nhượng Cuồng đương nhiên rất quen thuộc Quân Cửu Thiên.

Cũng có thể nói như vậy, không có Quân Cửu Thiên, Phương Nhượng Cuồng không thể kiêu ngạo ở thành phố Nghi Châu.

Nhưng, Lâm Mân Côi tuyệt đối không ngờ là cô sẽ đụng phải Phương Nhượng Cuồng ngay cửa khách sạn. Trong đám đông, anh như hạc giữa bầy gà, thấy Quân Cửu Thiên tới chào hỏi anh.

Từ đầu chí cuối, ánh mắt anh chỉ đảo qua người Lâm Mân Côi, nhưng Lâm Mân Côi lại chấn động toàn thân.

Tại sao...

Rõ ràng cô không hề làm gì có lỗi, nhưng lại có cảm giác rất chột dạ.

"Bí thư Quân ăn cơm à?"

Quân Cửu Thiên thoáng nhìn cô gái định trốn sau lưng Kim Phân Phương kia, khẽ nhếch môi cười, "Bạn mẹ tôi, ừm... còn có con gái bà ấy... cùng nhau ăn bữa cơm rau dưa ấy mà..."

"..." Phương Nhược Cường hơi gật đầu, nhưng trong lòng đang gặm thét.

Anh có cần giải thích rõ thế không? Giấu đầu lòi đuôi.

Hai người đàn ông đều mỉm cười, nhưng cảm giác trong lòng lại khác hẳn.

Sống lưng Lâm Mân Côi toát một tầng mồ hôi, sợ hãi rụt rè nhìn Phương Nhược Cường, lại nhìn Quân Cửu Thiên.

Đang nghĩ xui cỡ nào mới gặp phải tình cảnh lúng túng như vậy, lúc này Phương Nhược Cường và Quân Cửu Thiên chào hỏi xong đi về phía Lâm Mân Côi.

Mẹ nó...

Trên mặt Lâm Mân Côi toát mồ hôi hột, mẹ nó, giờ cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng đây, anh qua đây làm gì!

Cô nỗ lực nháy mắt, nhưng Phương Nhược Cường giống như không nhận được tín hiệu gì, đi thẳng tới chỗ Lâm Mân Côi.

Ngay khi Lâm Mân Côi siết chặt nắm tay, đang định tiến lên một bước mở miệng trước, Kim Phân Phương sau lưng đã lên tiếng.

"Ồ, con trai đôi song thai nhà họ Phương kia... cậu tên gì..."

"Xin chào dì, con là Phương Nhược Cường."

"À à à..." Bản thân Kim Phân Phương cũng làm bên xây dựng, tất nhiên có chút giao tình với nhà họ Phương, chẳng qua rất nhiều năm không gặp tên nhóc này, không ngờ càng lớn càng đẹp trai.

"Ồi chào, đã lâu không gặp cậu... Ừm... càng lớn càng không tồi..." Kim Phân Phương tấm tắc khen ngợi, làm một người phụ nữ trung niên, bà thuận miệng hỏi một câu, "Kết hôn chưa?"

Bà đúng là thuận miệng hỏi thôi, nhớ ra đứa con trai đôi song thai nhà họ Phương kia hình như ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi rồi, mà đàn ông ở độ tuổi đó ắt hẳn đã thành gia lập nghiệp.

Nhất thời Kim Phân Phương hơi ảm não, hẳn phải hỏi "Ồi, chào, đứa nhỏ nhà cậu thế nào?"

Nhưng, trong lòng nghĩ vậy, bên tai lại nghe Phương Nhược Cường cung kính, lễ phép nói một câu.

"Con vẫn chưa kết hôn dì ạ."

Phương Nhược Cường nói xong, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Mân Côi, cười như không cười.

"..." Lâm Mân Côi chỉ có thể lấy khăn giấy ra lau mồ hôi trên mặt.

Tại sao cảm giác chột dạ càng lúc càng mãnh liệt nhỉ.

Hình như Kim Phân Phương hoàn toàn không phát hiện ra sự thất thố của Lâm Mân Côi, lại nghe Phương Nhược Cường nói chưa kết hôn, lập tức cười như bà tám.

"Trời ơi, còn chưa kết hôn nữa à... cần dì để ý giúp con không? Dì biết nhiều cô gái tốt lắm..."

Phương Nhược Cường mỉm cười, ánh mắt đảo qua cô bé sắp chui xuống lòng đất kia, khẽ vuốt cằm, "Dì nhọc lòng rồi."

...

Lâm Mân Côi không biết rốt cuộc mình rồi đi thế nào.

Có lẽ tối nay Kim Phân Phương rất hưng phấn, liên tiếp gặp hai con rùa vàng, việc lựa chọn hơi khó khăn nhỉ.

"Bé ngoan, con cảm thấy tiểu Cửu tốt, hay thằng nhóc đôi song thai kia tốt?"

Lâm Mân Côi học máu, một lát sau mới tìm được giọng nói của mình.

"Mẹ... con mới ly hôn thôi... hai người đó đều là rồng phượng trong loài người..."

"Phi phi phi... rồng phượng trong loài người thì không phải đàn ông hả? Trên người nó lại không mọc thêm hai cây..."

"..."

Có lẽ cảm thấy Lâm Mân Côi bần nhào không thể trát tường, suốt đoạn đường Kim Phân Phương đều làm phép so sánh.

Rất lâu, Lâm Mân Côi cũng thấy hơi phiền bèn chìa tay ra, "Mẹ, di động của con giờ có thể trả cho con chưa?"

"Con bé này, không tích cực gì hết..."

Kim Phân Phương thở dài một tiếng, "Mẹ thấy tiểu Cửu không tệ... Tối nay chẳng phải nó cười rất dịu dàng với con sao..."

Lâm Mân Côi oán thán, đó là lẽ phép cơ bản của đôi phương thôi.

Hít sâu một hơi, chợt Lâm Mân Côi muốn biết cuối cùng tại sao Kim Phân Phương lại chọn Quân Cửu Thiên.

"Mẹ... Phương Nhược Cường đó... tại sao mẹ không chọn anh ta..."

"Song thai à..." Kim Phân Phương cười ha ha một tiếng, khoát tay nói, "Nó già quá... lớn hơn con tới mười một, mười hai tuổi..."

"..."

Lâm Mân Côi lập tức có chút ưu thương, chỉ sợ về sau con đường lấy lòng mẹ vợ của Phương Nhược Cường sẽ không đơn giản như suy nghĩ.

"Mẹ... không phải mẹ nói tuổi tác chẳng phải là vấn đề ư?"

"Cái này ngược lại." Kim Phân Phương vẫn lắc đầu, "Thằng nhóc đó nhắc tới tuy không có khuyết điểm gì, nhưng mẹ nghe nói khi còn bé nó từng bị bắt cóc, nghe nói rất thảm... bị bom buồn người hành hạ suốt một năm mới chạy về... Đừng thấy bây giờ đáng về nó ôn hòa... hơn mười năm trước mẹ nhìn đáng về nó... hoàn toàn là một thiếu niên có vấn đề... Lúc đó mẹ còn nói thằng nhón này sẽ trở thành khối u ác tính của xã hội... Không ngờ bây giờ thay đổi chóng mặt, còn thành một thanh niên kiệt xuất... Chao ôi... mắt chó mẹ cũng bị chọc mù rồi..."

Kim Phân Phương nói liên miên rất nhiều, Lâm Mân Côi càng nghe càng kinh ngạc.

Phương Nhược Cường? Thiếu niên có vấn đề? Không thể nào!

Dừng một chút, Lâm Mân Côi lại thử dò xét hỏi một câu.

"Chứng minh thế giới quan của người ta được xoay chuyển rồi... là người tốt..."

"Người tốt?" Kim Phân Phương lắc đầu, "Mẹ tahays không tới mức đó... thằng nhóc này con không biết đau, trên thương trường ai cũng nói nó như một con cá mập, giết người vừa ác vừa chuẩn... Mấy năm trước danh tiếng của nó chẳng tốt đẹp gì, rất nhiều người vừa sợ vừa phục nó... Giờ trái lại nghe nói đã tu thân dưỡng tính rất nhiều... Lần trước người ở công trường chỗ mẹ còn nói nó đang yêu, nên con người ôn hòa hẳn... Hahahaha... không biết con gái nhà ai xui xẻo thế... bị nó dễ ý..."

"..."

Lần này Lâm Mân Côi hoàn toàn hết chỗ nói.

Phải nói sao với Kim Phân Phương sự thật đau thương này đây?

Cô gái xui xẻo bị thằng nhóc như cá mập kia dễ ý, là con gái mẹ đó.

Haizzz...

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Kim Phân Phương không hề phát hiện chút tâm tư và sự chột dạ nho nhỏ trong lòng con gái Lâm Mân Côi, giờ bà hoàn toàn đắm chìm trong sự vui sướng làm cách nào tạo mùa xuân thứ hai cho Lâm Mân Côi.

Đương nhiên bản thân bà cũng sắp ly hôn, nhưng khác với con gái mềm mại, bà đã là người đẹp hết thời từ lâu, kể cả bộ ngực trên người cũng bắt đầu xuống dốc, bộ dạng này của bà sao có thể tìm được một người đàn ông không tệ chứ.

Nhưng Lâm Mân Côi thì khác, kết hôn không bao lâu với tên khốn Phương Tử Quân, người cũng còn trẻ, đã lâu không gặp dường như đẹp ra không ít, chắc chắn có thể tìm được một người tốt hơn.

Kim Phân Phương tin tưởng như vậy.

Tâm trạng vui vẻ của bà vẫn duy trì cho tới khi đụng phải Lâm Kiến Quốc ngay cửa.

Thấy gã chồng cặn bã này, cả người Kim Phân Phương đều cảnh giác, trùng ông ta hỏi, "Ông tới đây làm gì?"

Lâm Kiến Quốc dập tắt điều thuốc, thấy cách ăn mặc lộng lẫy của Lâm Mân Côi và Kim Phân Phương, trong lòng bất mãn hết sức, giọng điệu cũng cứng nhắc vô cùng, "Hai người đi đâu? Tôi đợi hai người cả đêm..."

Kim Phân Phương cười lạnh, "Tôi đi đâu mắc mớ gì tới ông? Bớt nói nhảm đi, ông tới đây làm gì..."

Lâm Kiến Quốc không trả lời Kim Phân Phương, chẳng qua ánh mắt nhìn Lâm Mân Côi, "Mở cửa đi, chúng ta vào nói chuyện."

Đứng ngay cửa nói giống cái gì, ảnh hưởng hình tượng ông quá.

Dù sao Lâm Mân Côi vẫn còn hơi sợ ba mình, đang định lấy chìa khóa mở cửa, lại bị Kim Phân Phương kéo lại.

"Con bị ngu hử, ông ta bảo con lấy chồng thì con lấy chồng, ông ta kêu con mở cửa thì con mở cửa ngay?"

Lâm Kiến Quốc biến sắc, hít sâu một hơi mới bình ổn lửa giận trong lòng, ông ta nhỏ giọng nói, "A Phân, đứng đây nói kỳ cục lắm..."

"Hừ..." Kim Phân Phương đâu mắc bẫy, trái lại cất cao giọng, "Mẹ kiếp, lúc đó ông lẫn lộn với mấy con khác thì không kỳ cục hử? Mẹ nó... giờ mới biết kỳ cục sao lúc trước còn làm thế..."

"..."

Điều bộ này của Kim Phân Phương và Lâm Kiến Quốc hoàn toàn không khả năng hòa giải. Trong khoảng thời gian này Lâm Kiến Quốc cũng không dễ chịu, từ khi bị Kim Phân Phương cắt hết thẻ, chút tiền lương của ông ta căn bản không đủ cho ông ta tiêu xài.

Nói quá đáng hơn là, mấy năm nay ông ta đều được Kim Phân Phương nuôi, mặt mũi bên ngoài toàn do một tay Kim Phân Phương cho.

Giờ rời khỏi Kim Phân Phương, Lâm Xảo lại âm ỉ bất kể ngày đêm với ông ta, Lâm Kiến Quốc phiền muộn gần chết, cuối cùng hết cách rồi đành đi tìm Kim Phân Phương lần nữa.

"A Phân, dù gì chúng ta cũng từng là vợ chồng, ở trước mặt con gái, đừng làm xấu mặt vậy..."

Lâm Kiến Quốc vừa nói thế, Kim Phân Phương mới gạt đầu, buông tay Lâm Mân Côi ra, "Bé ngoan, con vào trước đi..."

Lâm Kiến Quốc thấy cửa mở, cũng muốn đi theo, nhưng bị Kim Phân Phương tay dài chân dài chặn ngay cửa.

"Lão già chết tiệt, đừng hòng lấy thân thể bản thủ của ông làm bản nhà của con gái tôi, ra ngoài nói chuyện cho bà..."

"..."

Thực ra Lâm Mân Côi rất muốn biết rốt cuộc ba mẹ muốn nói chuyện gì, nhưng Kim Phân Phương đã kéo Lâm Kiến Quốc tiến vào thang máy.

Có lẽ, giữa hai người lớn bọn họ vẫn cần nói chuyện đằng hoàng.

Kỳ thực ba mẹ đi tới nước này, làm con gái, cô rất đau lòng.

Đâu phải người hiểu chuyện rồi trưởng thành rồi sẽ không bị tổn thương chứ.

Không có con cái nào hi vọng ba mẹ mình chia tay cả, dù cho bọn họ ở bên nhau hoàn toàn chẳng có tình yêu, và lại không thể tiếp tục duy trì nữa.

Lâm Mân Côi ngồi trên ghế salon như sống một ngày bằng một năm, đúng lúc không bao lâu sau, Phương Nhược Cường điện thoại tới.

"Hoa nhỏ... anh nhớ em..."

Trong lòng Lâm Mân Côi vừa loạn vừa ngứa, cần môi hồng, rất lâu cô mới thốt ra một câu, "Chúng ta xem như hòa rồi ư?"

Phương Nhược Cường sắc mặt một cái, dừng một chút mới lên tiếng, "Chúng ta từng cãi nhau sao?"

"..." Đúng là người đàn ông nói một đằng làm một nẻo. Có điều lâu rồi không gặp, trong lòng Lâm Mân Côi vẫn ngọt lịm.

"Anh về lúc nào thế?"

"Hôm nay vừa xuống máy bay." Giọng Phương Nhược Cường hơi tủi thân, "Hoa nhỏ, không phải em nói tới đón anh à? Sao lại như vậy?"

"Chuyện đó... em..."

Lâm Mân Côi đang định mở miệng giải thích, chợt Kim Phân Phương đẩy cửa bước vào.

Lâm Mân Côi sợ hết hồn, lập tức cúp máy giấu điện thoại sau lưng.

Dáng vẻ chợt dạn dỏ làm Kim Phân Phương hơi sững sốt, bà híp mắt, ngơ vờ nhìn Lâm Mân Côi, "Bé ngoan, con sao thế?"

"..."

Bây giờ Lâm Mân Côi còn chưa muốn cho Kim Phân Phương biết cô có bạn trai, nhất là dưới tình huống hình như Kim Phân Phương không thích Phương Nhược Cường, cô cảm thấy tất cả đều phải từ từ.

Lâm Mân Côi vội vàng lắc đầu, cũng nặn ra một nụ cười rất bình thường.

"Mẹ... ba... hai người nói chuyện sao rồi?"

Lâm Mân Côi thành công chuyển chủ đề, nhắc tới Lâm Kiến Quốc, sắc mặt Kim Phân Phương lập tức trầm xuống.

"Lão già chết tiệt! Còn dám nói điều kiện với mẹ! Mẹ kiếp! Lại muốn mẹ phân một nửa gia tài cho ông ta... Mẹ cho ông ta căn nhà đó coi như nể mặt ông ta rồi... Khốn nạn! Ông ta muốn ép mẹ cá chết lưới rách hà?"

Lâm Mân Côi không nói gì, Kim Phân Phương lại lạnh lùng cười nói: "Cũng không nhìn lại xem, ông ta là cái thá gì... coi chừng mẹ cho ông ta tuổi già khó giữ nổi khí tiết..."

"..."

Tuy Lâm Kiến Quốc không phải một người cha tốt, nhưng đã có bài học từ Phương Tử Quân, Lâm Mân Côi tuyệt đối không muốn nhìn thấy tình huống bọn họ gặp nhau trong tù.

Mặc dù biết việc này sẽ không công bằng với mẹ mình, nhưng Lâm Mân Côi vẫn nói, "Mẹ... ba cao tuổi rồi..." Chặt đứt hết đường lui của ông liệu có tốt không?

"Cao tuổi còn vụng trộm gặm cỏ non... cũng không nhìn xem ông ta có cứng nổi không... hừ... gã đàn ông kinh tởm..."

Kim Phân Phương nói xong một bụng tức giận. Những ngày gần đây, bà đã điều tra một phen.

Kết quả, chân tướng sự thật đứt khoát đâm mù mắt chó của bà, lão già đó đã câu được con khỉ Lâm Xảo này từ lâu, không chỉ vậy, còn lên giường luôn với con gái đối phương.

Tốt! Rất tốt! Mẹ con hầu chung một chồng! Khốn kiếp! Kim Phân Phương một bụng lửa, hận không thể thiến gã đàn ông đáng chết này.

Lâm Mân Côi còn muốn nói điều gì đó, nhưng Kim Phân Phương đã nổi giận đùng đùng vọt vào phòng.

"Bé ngoan, con đừng nói nữa, mẹ biết chừng mực... Khốn kiếp, ông ta vẫn còn mặt mũi tới tìm mẹ... xem mẹ làm sao cho ông ta đẹp mặt..."

Đồng thời, hình như nghĩ tới điều gì, Kim Phân Phương lại lui trở về, nghiêm trang dặn Lâm Mân Côi, "Bé ngoan, đối đãi với gã đàn ông kiểu này, mặc kệ ông ta xuống nước thế nào con cũng không được mềm lòng... Nghe lời, nếu ông ta tới tìm con, thì con tuyệt đối không được nhẹ dạ... Hạng đàn ông này không cho chút dạy dỗ, ông ta không biết bà họ Kim..."

Rõ ràng Kim Phân Phương vẫn còn tức giận, hùng hùng hổ hổ vào phòng.

Lâm Mân Côi thở dài một tiếng, sự việc này sao đi tới mức đó chứ.

Bất kể thế nào, cho dù xảy ra chuyện như vậy, cho dù biết bản chất hư hỏng của đàn ông đều ở trên người ba mình, nhưng giờ phút này Lâm Mân Côi vẫn oán hận Lâm Xảo và Lâm Thanh Thiên, đúng là hai mẹ con hèn hạ, dụ dỗ Phương Tử Quân rồi còn dụ dỗ cả ba cô, không biết xấu hổ.

Tâm trạng Lâm Mân Côi hơi khó chịu, chẳng qua sau khi vào phòng còn nhận được điện thoại của Phương Nhựt Cường.

"Hoa nhỏ..."

Lâm Mân Côi lại quên bằng anh, vội vàng xin lỗi, "Xin lỗi xin lỗi... vừa nãy là mẹ em... xin lỗi anh..."

Giọng điệu Phương Nhựt Cường vẫn tui thân, còn nòng nặc mùi ghen tuông, "Cứ thế anh không thể gặp em..."

"... Không phải đâu..." Lâm Mân Côi nín thở, không biết nên mở miệng thế nào với Phương Nhựt Cường, im lặng một hồi, cô nghe giọng đối phương có chút dỗi dặt, mới vội vàng mở miệng, "Chuyện đó... mẹ em và ba em đang âm ỉ chuyện ly hôn... giờ mẹ nhìn thấy đàn ông là tức giận... anh cảm thấy hiện tại anh tới cửa là cơ hội tốt ư?"

"Vậy bà có thời gian giới thiệu người đàn ông khác cho em sao?" Phương Nhựt Cường cũng đâu dễ bị lừa, lúc trước ở khách sạn chứng kiến một màn đó, giờ anh nghĩ tới trái tim còn đau xót đấy.

Lâm Mân Côi sững sờ, trời ạ, người đàn ông này đang thu sau tính sổ?

"Anh đang thu sau tính sổ hả?" Lâm Mân Côi nhếch miệng, trong lòng không hiểu sao cảm thấy dễ chịu.

"Anh... anh không ghen..."

Người này không đánh đã khai ra, Lâm Mân Côi phì cười.

"Anh nghĩ nhiều rồi... Bí thư Quân là con trai bạn cũ của mẹ em, hôm nay hẹn ăn cơm với nhau..."

Tuy Lâm Mân Côi không nghĩ gì, nhưng cô không ngờ đối phương để ý thế. Hai người ở bên nhau, nếu có mâu thuẫn thì nên giải quyết kịp thời, lại có thể cho đối phương sự tín nhiệm, cũng là yêu cầu cơ bản nhất trong tình yêu hoặc hôn nhân.

"Anh biết..." Phương Nhựt Cường nhìn ánh đèn nơi xa, toàn bộ thành phố đều ở dưới chân anh, nhưng anh nhìn nơi vắng vẻ bỗng dưng cảm thấy cực kỳ cô quạnh.

"Anh biết... em chỉ có anh..." Cũng như anh chỉ có em.

Song, ngay cả khi biết, ngay cả khi hiểu.

Lúc nhìn thấy em vui vẻ đứng bên người đàn ông khác, trong lòng anh vẫn không dần được sự không vui và tức giận. Chỉ muốn mạnh mẽ cướp em về, ôm em vào lòng, tuyên thệ chủ quyền.

Em là của anh.

Em chỉ có thể của một mình anh.

Ai cũng không thể cướp được.

Ai cũng không thể.

Giờ phút này rất nhiều cảm xúc xuất hiện trong lòng Phương Nhựt Cường, đó là cảm xúc rất sa sút, rất tiêu cực khiến ngón tay anh ngứa ngáy, giống như có thứ gì đó trong phút chốc sẽ phá kén ra.

Tuy nhiên, đúng lúc này, cô bé ở đầu dây bên kia lại ngọt ngào nói một câu.

"Em nhớ anh lắm..."

Thứ đang bành trướng trong lòng đột nhiên biến mất không còn tăm hơi, Phương Nhựt Cường đè nén lòng mình, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

Rõ ràng con tức giận đang lan tràn, rõ ràng sự hắc ám nơi đáy lòng muốn gào thét phát tiết, nhưng chỉ vì một câu nói của đối phương, mà toàn bộ thế giới của anh đã trời nắng rồi.

Con người đúng là một sinh vật kỳ diệu.

Bề ngoài có thể là thiên đường.

Bên trong cũng có thể là địa ngục.

Cầm điện thoại, anh bất tri bất giác nhỏ nhẹ, "Hoa nhỏ, anh cũng vậy... anh muốn gặp em..."

"Nhưng... muộn quá rồi..."

"Không sao." Phương Nhược Cường lấy chìa khóa xe treo bên cạnh cửa, giọng nói dịu dàng mang theo sự khát vọng vô hình, "Chỉ cần em muốn gặp anh, chỉ cần em cần anh... chỉ cần em bằng lòng cần anh, vĩnh viễn đều không muộn."

Chỉ cần em bằng lòng yêu anh.

Vĩnh viễn không muộn đâu.

Đúng...

Vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Lúc Lâm Mân Côi ra cửa, còn cố tình xác nhận thử liệu Kim Phân Phương đã ngủ chưa.

Khi căn phòng tối đen vọng lại tiếng hít thở yên ổn, Lâm Mân Côi thở phào.

Tối nay Kim Phân Phương gặp gỡ bạn già, có uống chút rượu, lại gặp phải gã chồng trước Lâm Kiến Quốc tới âm ỉ, có lẽ thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, nên mới ngủ say vậy.

Lâm Mân Côi thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ đóng cửa lại, đi xuống lầu.

Dưới lầu, Phương Nhược Cường đã chờ ở đó.

Buổi tối mùa đông ở Nghi Châu rất lạnh, anh chỉ mặc mỗi áo khoác xám đậm, cả người trắng tấp đứng ngay đèn đường mờ mờ. Quá xa, cô không thấy rõ mặt anh, chỉ thấy dọc đường vừa sạch sẽ vừa yên tĩnh, anh như một gốc cây tùng, sừng sững giữa trời đông giá rét không ngả.

Trong lòng Lâm Mân Côi đột nhiên dâng trào vô số dòng nhiệt, vài bước tiến lên ôm lấy người đàn ông.

"Anh không sợ lạnh sao?" Vùi mặt vào lồng ngực ấm áp, Lâm Mân Côi lầm bầm.

"May mà... không lạnh lắm..." Song mặc dù nói thế, Phương Nhược Cường vẫn cẩn thận ôm Lâm Mân Côi lên xe, "Bên ngoài lạnh... anh có mang theo trà sữa nóng cho em nè..."

Tối nay Lâm Mân Côi ăn không nhiều lắm, mấy người kia quá mạnh mẽ, Lâm Mân Côi ăn đến mức đau bụng không thôi.

Dường như biết tối nay Lâm Mân Côi chẳng ăn gì, Phương Nhược Cường cũng có mang chút đồ ăn vặt cho cô.

Lâm Mân Côi vui vẻ bụng trà sữa lên, nhấp một ngụm, sau đó lại cầm một cái bánh bao mềm, cắn một cái, "Ngon quá... đúng rồi, anh ăn gì chưa?"

Không đợi Phương Nhược Cường mở miệng, cô đã nhét bánh bao vào miệng anh, đồng thời còn mỉm cười hỏi anh, "Ngon không?"

"Ngon..." Phương Nhược Cường cười, ôm cô bé của anh, thả lỏng tựa vào chỗ ngồi, thở phào nhẹ nhõm.

Hai người xa cách lâu ngày gặp lại, nhưng không giao lưu nhiều, chỉ anh một ngụm em một ngụm dứt đồ ăn cho đối phương.

Lâm Mân Côi ăn uống no nê, miễn cưỡng tựa vào lòng Phương Nhược Cường, cầm bàn tay to của anh, trong lòng ngọt lịm.

"Chuyện bên kia anh giải quyết sao rồi?"

Lâm Mân Côi xem ti vi biết sự việc huyền ảo rất lớn.

Phương Nhược Cường lại không để ý, nắm bàn tay mũm mĩm của Lâm Mân Côi thân thiết gặm một cái, "Còn em... ở bên ngoài chơi vui không?"

Lâm Mân Côi sững sờ, ngồi thẳng người. Cô cho rằng Phương Nhược Cường còn tức giận vì cô bỏ anh lại ra ngoài chơi, nhưng ngồi thẳng mới phát hiện ánh mắt thân thiện của đối phương, hình như thực sự chỉ đơn thuần hỏi thôi.

Lâm Mân Côi bĩu môi, lắc đầu, "Không vui gì hết."

Phuong Nhựt Cường cười, vỗ vỗ đầu cô, "Về sau anh đi với em, lúc đó sẽ vui."

Coi như cam đoan nhĩ, Lâm Mân Côi ôm tay Phuong Nhựt Cường, "Không cãi nhau nữa?"

Phuong Nhựt Cường chợt đứng hình, lại mỉm cười, "Chúng ta từng cãi nhau à?"

"..."

Lâm Mân Côi bĩu môi, ở mặt nào đó mà nói, người đàn ông này đúng là một tên chết còn sĩ diện.

Có điều, hình như hết thấy đều đã qua, hai người tựa vào nhau, kéo tay nhau, thơm đối phương, bầu không khí cực kỳ ấm áp.

Nhưng đàn ông dù sao cũng là động vật ăn thịt, Phuong Nhựt Cường đã lâu không gặp Lâm Mân Côi, khoảng thời gian trước bận coi như không tính, giờ ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, sao có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn[1] được.

[1] Ngồi trong lòng mà vẫn không loạn: ý chỉ người nam đoan chính, dù ở cạnh người nữ nhưng trong lòng không nảy sinh ý đồ xấu.

Tay người đàn ông nhanh chóng không thành thật, dọc theo áo len của Lâm Mân Côi luồn vào trong.

Động tác của anh rất dịu dàng, cũng rất thành thạo, Lâm Mân Côi mau chóng nóng lên.

Anh muốn cô, cô cũng vậy.

Song, cuối cùng một tia lý trí khiến Lâm Mân Côi từ trong lòng Phuong Nhựt Cường ngồi dậy, cũng từ nụ hôn nóng bỏng tìm lại chính mình.

"Không được... em... mẹ em vẫn còn ở đây..."

Phuong Nhựt Cường cắn vành tai cô, nắm bầu ngực đầy đặn bỗng nhiên nắm chặt, bởi vì hưng phấn nên giọng anh hơi mơ hồ.

"Chẳng phải em nói đi đang ngủ ư..."

Người đàn ông nôn nóng hôn đôi môi nhỏ của người phụ nữ, cấp thiết muốn tha cô về hang núi.

Nhưng Lâm Mân Côi lại túm tay anh, chặt vật lắc đầu, nói một câu.

"Có phải trước đây mẹ em từng gặp anh không..." Thở dốc một tiếng, Lâm Mân Côi lại bỏ thêm câu, "Hình như mẹ không thích anh..."

"..."

Nghe Lâm Mân Côi nói thế, tay Phuong Nhựt Cường chợt ngừng lại, ngọn lửa khắp người lập tức giảm xuống điểm đông.

Anh chậm chạp bò dậy từ trên người Lâm Mân Côi, nhú mảy, "Mẹ em không thích anh? Em đã đề cập với dì?"

Lâm Mân Côi ngồi ngay ngắn, vuốt mái tóc lộn xộn, hắng giọng một cái nói, "Cũng không tính là từng đề cập... tối nay mẹ gặp anh xong trở về nói chuyện của anh cho em biết... hình như..."

Lâm Mân Côi thấy sắc mặt Phuong Nhựt Cường trở nên lạnh lùng, đoán ngôn từ mới lên tiếng, "Hình như mẹ có ấn tượng xấu với anh..."

"..."

Phuong Nhựt Cường hoàn toàn không còn lời nào để nói, cũng mất hết hăng hái.

Chẳng có người đàn ông nào sau khi nhận được tin cha mẹ vợ không thích mình, còn có thể háo sắc, bỏ nhào vào con gái đối phương.

Phuong Nhựt Cường cảm nhận được ác ý ác liệt của cuộc đời.

"Được rồi... anh đừng mặt lạnh nữa... rất đáng sợ..." Lâm Mân Côi uốn éo trong lòng Phuong Nhựt Cường, làm nũng, "Mẹ cũng chưa nói những thứ khác... chỉ nói anh lớn hơn em, mẹ có chút không thích thôi... Hơn nữa, đâu phải cha mẹ nào nhìn con rể càng nhìn càng thuận mắt đâu, về sau anh biểu hiện cho tốt vào... nói không chừng mẹ em sẽ thích anh..."

Lâm Mân Côi trấn an hơi có tác dụng.

Phuong Nhựt Cường là ai? Vất vả lắm anh mới để ý một người, sao có thể vì chút thất bại nho nhỏ này mà từ bỏ chứ?

Nghĩ vậy, Phuong Nhựt Cường cũng mỉm cười, ôm Lâm Mân Côi hôn một cái, hỏi, "Mẹ em thích gì?"

Hai người ẩm ỉ một trận, Lâm Mân Côi nói sở thích của Kim Phân Phuong cho Phuong Nhựt Cường biết, tiện thể nói một tin tức quan trọng với Phuong Nhựt Cường.

"Gần đây ba mẹ em đang ly hôn... tuy em không cam tâm tình nguyện lắm, nhưng em cũng hiểu, chuyện này ba em hơi quá đáng... Hơn nữa..." Nghĩ đến đáng về hôm nay Lâm Kiến Quốc tới tìm Kim Phân Phương, Lâm Mân Côi khó tránh khỏi lo lắng, "Em đoán vụ này không dễ ly hôn..."

Ở góc độ nào đó mà nói, Lâm Mân Côi đang nhắc nhở Phương Nhượng Cường.

Nếu muốn Kim Phân Phương yêu thích, xem ra vẫn cần xuống tay từ chỗ Lâm Kiến Quốc.

Phương Nhượng Cường đâu phải kẻ ngốc, nhanh chóng hiểu ý Lâm Mân Côi, anh nhướn mày cười như không cười, "Vẫn là Hoa nhỏ thương anh..."

Hai người vánh tai và tóc mai chạm nhau, tuy Phương Nhượng Cường không dám lộn xộn, song hai người kéo cái tay nhỏ, thom lên cái miệng nhỏ nhắn, thời gian cũng trôi qua rất nhanh.

Lâm Mân Côi sợ Kim Phân Phương tỉnh lại, liên tục muốn Phương Nhượng Cường đi.

Phương Nhượng Cường lưu luyến không rời, muốn tiễn Lâm Mân Côi lên lầu, nhưng bị Lâm Mân Côi ngăn lại.

"Nếu bị mẹ em trông thấy... thì toàn bộ ấn tượng của anh đều không còn..."

Sau khi thốt ra lời này, sắc mặt Phương Nhượng Cường thối như đại tiện, có điều anh kéo Lâm Mân Côi qua, hung hăng hôn mấy cái cho đỡ thèm mới rời đi.

Lâm Mân Côi gặp được người yêu đầu, tâm trạng rất tốt. Cô lặng lẽ mở cửa, đang định thần không biết quý không hay trở về phòng ngủ của mình, còn chưa mở về phòng, chợt nghe tạch một tiếng, đèn phòng khách sáng lên.

Mẹ già Kim Phân Phương nhà mình đang ngồi trên salon với sắc mặt nặng nề, ôm cây đợi thỏ.

Lâm Mân Côi vừa thấy tư thế đó của Kim Phân Phương, đầu óc bỗng nhiên trống rỗng. Tiêu rồi, với cái đáng về này, Kim Phân Phương đã biết hết toàn bộ?

Lâm Mân Côi run lên, thấy mình khó tránh khỏi chỉ đành ừ rừ đi tới, cũng tiện thể nói chuyện với Kim Phân Phương.

"Mẹ... trễ vậy mẹ còn chưa ngủ sao?"

Kim Phân Phương nhìn đôi môi đỏ chót của con gái nhà mình, cười như không cười, "Con còn biết trễ hả? Ra ngoài ăn canh thập cẩm cay[2] à...."

[2]Canh thập cẩm cay (麻辣烫) là món ăn mang đậm hương vị văn hóa ẩm thực trường phái Tứ Xuyên. Canh thập cẩm cay là món hỗn hợp bình dân. Rau củ thịt cá đều được xiên đầy những que trúc, cho hết vào chung một nồi nước nóng, chính là nghĩa đen của "nước sôi lửa bỏng". Không cần ninh nấu tỉ mỉ, thức ăn được trộn với nhau như vậy, hòa quyện hương vị với nhau.

"..." Lâm Mân Côi cười gượng, nhìn đồng hồ trên tường, đã ba giờ rồi, muốn nói đi ăn khuya lại thoáng thấy Kim Phân Phương đen mặt, làm sao cô cũng nói không được.

"Mẹ... con không ngủ được ấy mà... nên ra ngoài đi một chút..."

"Ra ngoài đi một chút?" Kim Phân Phương chợt vỗ bàn, "Lâm Mân Côi! Con cũng biết nói dối với mẹ ta! Đã vậy, con gái con đưa đi đâu! Con thực sự xem mẹ như người mù hả?"

Lâm Mân Côi vừa thấy Kim Phân Phương tức giận, liền biết sự việc có biến rồi.

Cô thầm nghĩ, nếu không xử lý tốt, sau này Phương Nhượng Cường hoàn toàn xong đời.

Sắc mặt cô trắng bệch, vội vàng ôm đầu Kim Phân Phương, "Mẹ, xin lỗi... con không cố ý... chẳng qua đã lâu con không gặp anh ấy..."

Trước mặt Kim Phân Phương tối sầm, "Con có bạn trai? Còn sâu nặng không thể chia lìa như thế... Hai con bao lâu rồi?"

Lâm Mân Côi vừa thấy bây giờ có giải thích cũng vô dụng, chỉ đành thẳng thắn để được khoan hồng.

Phịch một tiếng cô quỳ trước mặt Kim Phân Phương, "Mẹ... xin lỗi, là con không tốt, sau khi con kết hôn, bọn con mới quen nhau..."

Sắc mặt Kim Phân Phương đen kịt, giọng nói cũng giống như từ kẻ rặng nặn ra, "Ý con là sau khi kết hôn con ngoại tình...? Hay thẳng đó dụ dỗ con?"

Lâm Mân Côi bị hỏi đến mức không ngóc đầu lên nổi, "Là con không tốt, con dụ dỗ anh ấy..."

"Con... con... con..." Kim Phân Phương nói liên tiếp ba chữ con, dường như thất vọng tràn trề về Lâm Mân Côi.

Lâm Mân Côi cũng biết mình làm vậy không đúng. Bất kể Phương Từ Quân căn bã thế nào, cô cũng không nên trên danh nghĩa trả thù có quan hệ với người đàn ông khác.

"Mẹ, là con không tốt, con không nên..." Lâm Mân Côi giải thích vài câu, nước mắt rơi tí tách.

Bỗng nhiên một đôi tay nâng cô dậy.

Lâm Mân Côi ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Kim Phân Phương, "Bé ngoan, con tưởng mẹ trách con ngoại tình à? Không... phụ nữ nhà họ Kim chúng ta muốn chơi thế nào thì chơi... chỉ cần con vui vẻ, mẹ nói gì cũng sẽ không trách con..."

"..." Tam quan này, nhất thời Lâm Mân Côi có cảm giác mắt chó bị chọc mù.

Bác Kim với tam quan vắn vẹo còn nói thêm, "Mẹ chỉ nghĩ, người đó nếu biết con vẫn chưa ly hôn còn để con dụ dỗ, đùa à, cũng đâu phải kẻ tốt lành gì..."

"..."

Câu này xem như đổ hết mọi sai lầm lên người Phương Nhược Cường ư? Ban đầu Kim Phân Phương không thích anh, giờ chẳng phải 0 điểm sao?

"Mẹ... không liên quan tới anh ấy... tại con..."

"Con nhỏ không có tương lai này!" Thấy Lâm Mân Côi cấp thiết giải vây cho Phương Nhược Cường, Kim Phân Phương tức giận vỗ một chưởng lên đầu Lâm Mân Côi, "Con bị ngu hử! Trước đây khi mẹ nói Phương Tử Quân không tốt, con cũng bảo vệ nó như vậy! Giờ cũng thế... con nói không liên quan tới người đàn ông kia! Bé ngoan! Con có dám nói, lúc thằng đó qua lại với con không biết con có chồng không?!"

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Lâm Mân Côi không ngờ ấn tượng của Kim Phân Phương dành cho Phương Nhược Cường lại kém vậy. Mặc kệ cô giải thích thế nào, bà vẫn cố chấp cho rằng người đàn ông này đang đùa bỡn cô, đồng thời là một gã cặn bã không có trách nhiệm điển hình.

Kim Phân Phương là mẫu người quật cường điển hình, ở bên ngoài đã quen ra lệnh, nên mọi chuyện của bà hoặc những chuyện liên quan tới bà đều gần như nói một không hai.

Lâm Mân Côi tranh luận với bà không có kết quả, đành yên lặng nuốt chuyện bạn trai mới của mình là Phương Nhược Cường.

May mà gần đây Kim Phân Phương bề bộn nhiều việc. Phải nói rằng Lâm Kiến Quốc thật sự quá đáng. Không bao lâu sau, ông ta tìm đến Lâm Mân Côi, nửa dụ dỗ nửa cứng rắn bắt cô nhất định phải khuyên Kim Phân Phương cho ông ta một khoản tiền.

Vốn Lâm Mân Côi còn có chút không nỡ với người cha này, nhưng không thể không nói, chính ông ta đã tự tiêu diệt hết chút không nỡ cuối cùng kia.

"Mẹ nói có chuyện gì ba cứ trực tiếp tìm mẹ." Lâm Mân Côi quả quyết, hẳn nên nghe lời Kim Phân Phương, đừng để ý tới Lâm Kiến Quốc.

Lâm Kiến Quốc biến sắc, cả giận nói: "Mày lại còn đứng về phe mẹ mày... Mày không nhớ mấy năm nay là ai một tay nuôi mày lớn khôn hả..."

Lâm Mân Côi nhìn Lâm Kiến Quốc: "Con chỉ biết người ngoại tình không phải là mẹ con..."

Cứ nghĩ tới Lâm Kiến Quốc có quan hệ với Lâm Thanh Thiên, Lâm Mân Côi đã cảm thấy ghê tởm.

Lâm Kiến Quốc mặt đỏ tía tai, giơ tay lên định tát Lâm Mân Côi.

Đình... Cửa thang máy mở ra, Kim Phân Phương và Ngự Ngự bước ra. Kim Phân Phương vừa liếc mắt liền nhìn thấy Lâm Kiến Quốc đứng ngay cửa, còn giơ tay cao thật cao...

"Mẹ nó! Lâm Kiến Quốc! Ông muốn làm gì?"

Kim Phân Phương vọt tới, không nói hai lời che chở cho Lâm Mân Côi: "Lão già chết tiệt! Dám bắt nạt con gái tôi? Tôi nói cho ông biết, có phải ông không muốn sống nữa không? Tôi cảnh cáo ông, nếu ông còn dám quấy rầy con gái tôi, thì cái chức cục trưởng cục Lâm nghiệp của ông lập tức kết thúc..."

Ở trước mặt nhiều người thế Lâm Kiến Quốc tiến thoái lưỡng nan, bản mặt già nua đỏ bừng, đang định đáp trả một cách mỉa mai, nhưng ông ta chợt nhớ đến bản lĩnh của Kim Phân Phương, rốt cuộc không thốt ra được câu nào.

"Bà đợi đấy!"

Lâm Mân Côi bị Kim Phân Phương kéo vào nhà, lại dạy dỗ một trận

"Con bị ngu hả! Ông ta đánh con, con liền đứng đó cho đánh sao? Con đúng là ngu quá mà! Con có phải là con gái mẹ không?"

Kim Phân Phương vỗ đầu Lâm Mân Côi, bày dáng vẻ đau lòng nhức óc, bần nhảo không thể trát tường.

Lâm Mân Côi bị dạy dỗ tới mức mặt hơi đỏ bừng: "Mẹ... Con biết mà... lúc này con định tránh đấy..."

Thấy Lâm Mân Côi thế này, Kim Phân Phương thở dài một tiếng, ngồi xuống ghế sô pha, nói với Ngư Ngư theo tới: "Tiểu Ngư! Bà nhìn đi, đứa con gái này của tôi vô dụng thật..."

Quay ra thấy Lâm Mân Côi còn ngây ngốc không nhúc nhích, Kim Phân Phương lại quát: "Còn thất thần cái gì... không đi pha trà cho di Ngư..."

"..."

Ngư Ngư chính là người phụ nữ xinh đẹp tối hôm đó, thoát nhìn rất dịu dàng, nhưng không ngờ lại là bạn thân của Kim Phân Phương.

Chẳng những vậy, nghe nói Kim Phân Phương còn thương thầm người đàn ông của Ngư Ngư.

Nghĩ đến Lâm Kiến Quốc từng nói Kim Phân Phương và Quân Chi Lan không minh bạch, Lâm Mân Côi âm thầm suy đoán, lẽ nào người đàn ông của Ngư Ngư là Quân Chi Lan?

Chẳng phải Quân Cửu Thiên là con trai Quân Chi Lan ư? Đã thế không phải người phụ nữ xinh đẹp này là mẹ của Bí thư thành Ủy sao?

Nhưng ông chú đẹp trai khác ngồi bên cạnh Ngư Ngư kia lại là ai?

Lâm Mân Côi cảm giác mối quan hệ này rất lộn xộn, may mà mẹ cô và di Ngư cứ bàn về chuyện ly hôn của mẹ, cho nên lòng hiếu kỳ của Lâm Mân Côi cũng phai nhạt dần.

"A Phân, bà muốn ly hôn thật hả?"

Kim Phân Phương cầm tách trà sứ tro xương^[1], liên tục cười lạnh: "Không ly hôn chẳng lẽ còn ở lại nhìn ả đàn bà đề tiện kia ung dung trong nhà tôi sao? Nếu không phải căn nhà đó là do đơn vị ông ta phân cho, thì tôi còn muốn lấy lại căn nhà luôn."

[1] Sứ tro xương (Bone china) là một loại đồ sứ được chế tạo từ tro xương động vật trộn với khoáng chất fensfat (còn gọi là Tràng Thạch) và đất sét trắng (cao lanh). Nó được định nghĩa như là đồ gốm có độ thấu quang cao, chứa ít nhất 30% photphat chiết xuất từ xương động vật và can xi photphat.

Ngư Ngư thở dài một tiếng, "Hai người làm vợ chồng hơn 20 năm rồi..."

"Thì sao chứ?" Kim Phân Phương sờ sờ ngón tay: "Sớm biết ông ta là người như vậy, thì trước kia tôi đã không lấy ông ta."

Ngư Ngư trầm mặc một hồi, sau khi hơi do dự mới mở miệng: "A Phân! Đừng nói bà còn thích Quân Quân nhé?"

Lâm Mân Côi vốn đang nghịch điện thoại, thuận tiện chơi mọt mọt hôn nhẹ với "ông chú" nhà mình, nhưng vừa nghe di Ngư nói thế, cô lập tức đóng tai lên.

Không phải chứ, Kim Phân Phương là một người chung tình à?

Song, Kim Phân Phương chỉ cười sằng sặc ba tiếng.

"Tiểu Ngư à... Tôi đã nói với bà từ lâu rồi, tôi chỉ sùng bái, có khái khao thời thiếu nữ với Quân Chi Lan thôi. Bà ở bên ông ấy nhiều năm vậy, lẽ nào không biết tính ông ta tệ thế nào sao? Giờ nghĩ lại, tôi thấy ánh mắt lúc đó của tôi kém thật, sao có thể thích một gã mặt người dạ thú như vậy?"

"..."

Những lời này tuy nói đùa, nhưng rõ ràng Ngư Ngư lại thờ phào nhẹ nhõm, nắm tay Kim Phân Phương, khẽ cười: "Mặc kệ bà có quyết định gì, tôi luôn ủng hộ bà..."

Hình như Kim Phân Phương hơi xúc động: "Bà biết thế là tốt, nếu tòa xử tôi thua, thì bà phải nuôi tôi đó..."

"..."

Tiền Ngư Ngư xong, trực giác của Lâm Mân Côi phát hiện đôi mắt Kim Phân Phương ảm đạm hẳn. Giờ phút đó, cô nghĩ, có lẽ mẹ mình không rộng rãi, thoải mái như bà nói.

"Mẹ... mẹ không sao chứ?" Cô từ phía sau kéo tay Kim Phân Phương, chỉ đôi mắt một tiếng thở dài sâu kín của bà.

"Mẹ không sao... chẳng qua nghĩ đến chuyện tình cảm hồi còn trẻ... cảm thấy hơi xúc động thôi..."

"Mẹ thích chú Quân kia đúng không?"

"..." Kim Phân Phương hình như muốn lắc đầu, nhưng mặt từ từ đỏ lên.

"Trẻ con biết cái gì... bớt suy nghĩ vớ vẩn đi..."

Lâm Mân Côi dừng một chút, "Vây... chỗ ba..."

"Dù gì cũng từng là vợ chồng, mẹ cũng phải nói mẹ hơi áy náy với ông ta, với bé ngoan nữa.... Mấy năm nay, mẹ không làm tròn bổn phận làm vợ, làm mẹ... nên chỉ cần ba con không ra điều kiện quá ngặt nghèo, mẹ đều đồng ý hết... Dù sao vợ chồng nhiều năm vậy, chia tay trong vui vẻ đi..."

Đến giờ phút này, Lâm Mân Côi mới yên lòng.

Suy cho cùng hai người họ đều là ba mẹ ruột của cô, Lâm Mân Côi không muốn hai người đánh nhau đến đầu rơi máu chảy.

Dưới sự nhượng bộ của Kim Phân Phương, Lâm Kiến Quốc được chia một căn phòng và một chiếc xe. Tuy ông ta vẫn có chút không vừa lòng, nhưng Kim Phân Phương không như Lâm Mân Côi, nếu ép bà, rất có thể bà sẽ đi tố cáo. Đến lúc đó, Lâm Kiến Quốc chẳng những không được tiền, mà nửa đời sau có khi còn phải vào tù nhất xà phòng[2].

[2] Vào tù nhất xà phòng ý nói khi xà phòng rơi xuống đất, tù nhân phải cúi xuống nhặt lên, lúc cúi xuống sẽ chịu sự công kích đồng giới từ phía sau, thường gọi là bạo hoa cúc (Theo baidu).

Lâm Kiến Quốc không có cách nào khác, chỉ có thể yên lặng nhận.

Lâm Xảo mặc dù có chút khó chịu nhưng đã đi theo Lâm Kiến Quốc hơn nửa đời người, bà ta cho rằng về sau sẽ tốt đẹp, khổ tận cam lai. Không ngờ, Lâm Kiến Quốc chỉ là một kẻ miệng cọt gan thỏ, căn bản không phóng khoáng như ban đầu.

Bất quá nghĩ đến đối phương là cục trưởng cục Lâm nghiệp, chẳng phải nói nhân viên nhà nước đều nhận hối lộ sao? Nghĩ đến mình từ một người giúp việc cuối cùng chiến thắng vợ cả trở thành phu nhân cục trưởng, Lâm Xảo cực kỳ đắc ý.

Chẳng qua, điều duy nhất khiến bà ta không thoải mái là Lâm Thanh Thiển. Mặc dù cam chịu mối quan hệ lộn xộn ghê tởm này là vì có thể tóm được Lâm Kiến Quốc, nhưng chắc chắn, mối quan hệ đó quá khiêu chiến tam quan của bà ta.

Sau khi Kim Phân Phương và Lâm Kiến Quốc ly hôn, Lâm Xảo không thêm nghĩ ngợi, trước tiên yêu cầu Lâm Kiến Quốc cho mình làm vợ cả.

Lúc này, Lâm Kiến Quốc lại do dự.

Kỳ thật không phải chỉ mình Lâm Kiến Quốc do dự, mà đàn ông bình thường nào cũng sẽ do dự.

Chức vụ của ông ta coi như không lớn không nhỏ, bà vợ có công ty lớn đang hoàng không thêm, đi muốn một người đàn bà nông thôn quét rác, mặt mũi của Lâm Kiến Quốc sẽ để ở đâu.

Nếu phải cưới, thì dựa vào bản lĩnh của ông ta, tại sao chả tìm một cô gái trẻ trung hơn.

Chẳng hạn như Lâm Thanh Thiển.

Chút tâm tư này của Lâm Kiến Quốc, ban đầu Lâm Xảo không phát hiện.

Song khi Lâm Xảo đề cập nhiều lần, đều bị Lâm Kiến Quốc tìm đủ lý do từ chối. Hơn nữa, căn nhà ban đầu nói cho bà ta lại chậm chạp không sang tên, mới làm bà ta chú ý.

Từ sau lần trước Kim Phân Phương náo loạn, Lâm Kiến Quốc hình như bưng bình ngộ ra, cũng chủ động cắt đứt với Lâm Thanh Thiển.

Nhưng vì sao chuyện lúc đó nói không thực hiện chứ?

Lâm Xảo hơi lo lắng, lặng lẽ điều tra mới phát hiện căn nhà phía bắc thành phố Kim Phân Phương phân cho Lâm Kiến Quốc kia đã sang tên từ lâu rồi, đối phương là Lâm Thanh Thiển.

Lúc đó đầu óc Lâm Xảo mờ mịt.

Tuy Lâm Thanh Thiển là con gái bà ta, nhưng bà ta đi theo Lâm Kiến Quốc nhiều năm thế, Lâm Xảo luôn ngóng trông ngày mình thành vợ cả. Có điều bà ta không ngờ là, gần đến đích lại bị con gái mình đào gót tương.

Lâm Xảo tức giận, muốn cho con gái mình một cái tát, cho gã đàn ông không biết xấu hổ kia một cái tát nữa.

Song, bà ta nhìn.

Dù sao hai người này đều là chỗ dựa nửa đời sau của bà ta, không thể cứng rắn được, chỉ có thể mềm dẻo.

Trình đóng kịch của Lâm Thanh Thiện ở mức độ nào đó mà nói là học từ Lâm Xảo. Đầu tiên Lâm Xảo đi tìm Lâm Thanh Thiện, khóc sụt sùi nói bà ta đáng thương cỡ nào, mấy năm nay đợi Kim Phân Phương và Lâm Kiến Quốc ly hôn khó khăn cỡ nào, bà ta không muốn con gái ngoan của mình bị một lão già lừa dối, blah blah một tràng...

Thật ra Lâm Thanh Thiện đã sớm chán ghét Lâm Kiến Quốc rồi, chẳng qua cô ta không cắt đuôi được gã đàn ông này, vô cùng sốt ruột.

Lâm Xảo liền giúp cô ta một tay.

Ngay sau đó Lâm Thanh Thiện giờ tay cam đoan, nói gần đây cô ta tập trung vào sự nghiệp của mình, một khoảng thời gian rất dài sẽ không trở về.

Lâm Xảo nghe xong, kêu bé ngoan con gái ngoan một trận, hai mẹ con thân thiết ôm nhau, dường như trở lại thời gian ban đầu.

Lâm Thanh Thiện tham gia chương trình tài năng quốc gia. Không ngờ vận may cô ta lại tốt vậy, liên tục tiến sâu vào vòng trong, cuối cùng thành công đứng top ba toàn quốc.

Nổi tiếng rồi, cô ta chạy khắp cả nước, đâu còn nhớ đến lão già chết tiệt Lâm Kiến Quốc này.

Lâm Kiến Quốc thấy con vịt đã nấu chín lại bay đi mất, còn mang theo căn nhà kia bay luôn, khó tránh khỏi hơi oán giận.

Quả nhiên hồ ly tinh nhỏ không đáng tin cậy.

Lúc này, Lâm Xảo lại khôi phục bản tính dịu dàng điềm đạm, dỗ Lâm Kiến Quốc lảng lảng, ông ta nhanh chóng vứt Lâm Thanh Thiện ra sau đầu.

Bất quá, đàn ông mới bước ra khỏi nắm mộ hôn nhân, sao có thể bước vào nắm mộ khác nhanh thế?

Mặc kệ Lâm Xảo dịu dàng quyến rũ ra sao, Lâm Kiến Quốc trước sau vẫn không chịu kết hôn.

Không chỉ vậy, căn nhà hiện tại cũng không nói thêm tên Lâm Xảo vào.

Theo Lâm Kiến Quốc lâu rồi, nhất là sau chuyện của Lâm Thanh Thiện khiến Lâm Xảo nhận ra sự thật.

Đàn ông đều không đáng tin hết, chỉ có nhà và tiền mới là vương đạo.

Nhưng hiện tại, đàn ông không thuộc về bà ta, nhà cũng không phải.

Lâm Xảo thoáng sốt ruột.

Có điều, bà ta thực sự rất may mắn.

Một chuyện bất ngờ bỗng nhiên xảy ra....

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Chuyện đó còn phải nhắc tới Lâm Mân Côi, từ khi biết Lâm Mân Côi lên có bạn trai, Kim Phân Phương từng vô số ép Lâm Mân Côi dẫn người bạn trai này về nhà.

Nhưng Lâm Mân Côi biết kết cuộc đều giống nhau.

Bị mắng chửi một trận, sau đó đuổi ra khỏi nhà.

Lâm Mân Côi thực sự cảm thấy Phương Nhược Cường không tệ, nên mặc kệ thế nào cũng không thể để Kim Phân Phương quấy rối. Do đó mặt ngoài ứng phó Kim Phân Phương, thực ra ở sau lưng lặng lẽ hẹn hò với Phương Nhược Cường.

Chỉ hi vọng Kim Phân Phương có thể có ấn tượng tốt một chút với Phương Nhược Cường.

Nhưng bên này Kim Phân Phương thấy Lâm Mân Côi thành thật vậy, bà còn cho rằng mình đã tẩy não thành công.

Vốn dĩ suy nghĩ của bà là bà không có được Quân Chi Lan, tốt nhất để con gái mình có được Quân Cửu Thiên.

Nhưng Lâm Mân Côi là một kẻ óc heo, một người đàn ông hoàn mỹ như Quân Cửu Thiên đặt ngay trước mặt, nhưng Lâm Mân Côi không thèm để mắt đến.

Cuối cùng sau vài lần gặp mặt, Ngư Ngư điện thoại tới uyển chuyển nói, chuyện con cái không thể cưỡng cầu.

Kim Phân Phương cũng thờ dài một tiếng.

Con gái mình là một đứa ngốc, lần trước bà cho rằng để mặc cô đi tìm hạnh phúc, không ngờ lại gặp phải tên xúi quẩy Phương Tử Quân.

Lần này, Kim Phân Phương nắm tay, tuyệt đối không để những gã đàn ông vô liêm sỉ kia chà đạp con gái mình.

Do đó, Lâm Mân Côi phát hiện cô bị cấm túc.

Mỗi ngày đi làm về nhà Kim Phân Phương đều đi đón cô, khi cô để lộ chút suy nghĩ không muốn hay con cần tự do, không gian, Kim Phân Phương sẽ bày về ai oán.

Gì mà chẳng phải con gái là áo bông nhỏ tri kỷ của mẹ sao...

Gì mà mẹ mới ly hôn, đàn ông không cần mẹ, con gái cũng không cần mẹ ư...

Mặc dù biết Kim Phân Phương giả vờ, bởi chuyện ly hôn với Lâm Kiến Quốc đâu khiến Kim Phân Phương đau lòng, ngay cả ăn thêm mấy chén.

Nhưng Lâm Mân Côi không thể thừa nhận, mình vẫn trúng chiêu.

Chỗ Phương Nhược Cuồng tạm thời không gặp được, Lâm Mân Côi cực kỳ ảo não, sớm biết vậy còn không bằng trực tiếp dẫn anh về nhà.

Giờ thì xong rồi, càng gần cuối cô càng không có can đảm.

Lâm Mân Côi rầu rĩ vô cùng. Đúng lúc đó Thẩm Tường gọi điện cho Lâm Mân Côi nói rằng muốn đi khám thai bảo Lâm Mân Côi đi theo bầu bạn với cô.

Nhắc tới mới nói, sau khi Thẩm Tường trở về hình như đã ngã bài với Đường Tiêu.

Tất nhiên Đường Tiêu hết sức khiếp sợ, hình như Thẩm Tường đã dự liệu được nên rất bình tĩnh nói lời chia tay.

Đường Tiêu đương nhiên không muốn, hai người vì chuyện này mà liên tục cãi nhau, rốt cuộc có một ngày bị bà Đường tới thăm con trai nhìn thấy.

Vừa nghe Thẩm Tường có con, bà Đường luôn mong có cháu trai lập tức yêu cầu Đường Tiêu và Thẩm Tường kết hôn.

Từ nhỏ Đường Tiêu đã mất cha, do một tay mẹ nuôi lớn nên tuy hấn không muốn kết hôn, song cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Hôn lễ quyết định vào tháng năm, khi đó Thẩm Tường ổn định rồi, mà bụng cũng không lộ rõ lắm.

Tất cả đều vừa vặn.

Sau khi Lâm Mân Côi báo cáo với Kim Phân Phương,

Mùa xuân thời tiết se lạnh, Thẩm Tường mặc áo ni rộng thùng thình, tóc dài buộc thành đuôi ngựa lỏng lẻo, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú.

Đáng lẽ Lâm Mân Côi không nghĩ gì, sau khi Thẩm Tường đến gần, Lâm Mân Côi mới phát hiện sắc mặt cô không tốt.

"Cậu sao vậy? Không phải sắp làm cô dâu người ta à? Sao sắc mặt khó coi thế?"

"Chắc nghĩ ngợi không tốt ấy..." Thẩm Tường cười cười, chỉ là hơi giọng gào.

"Cục cưng âm ỉ với cậu ư?" Lâm Mân Côi nghĩ ngay đến nguyên nhân này.

Thẩm Tường gật đầu, cúi đầu nhìn bụng mình, giọng nói cực kỳ dịu dàng khiến Lâm Mân Côi hơi sợ hãi, "Đứa con này... có lẽ là một đứa bướng bỉnh..."

Phụ nữ có thai không thể mệt mỏi, Lâm Mân Côi không chút do dự dẫn Thẩm Tường đi khoa phụ sản.

Bọn họ đã hẹn trước nên kiểm tra rất nhanh chóng.

Cục cưng tất cả đều tốt, có điều bác sĩ trấn an Thẩm Tường không nên nóng nảy, phải thả lỏng tâm trạng.

Lâm Mân Côi hỏi một số tình huống, bác sĩ đều nói tốt cả, chẳng qua tâm trạng Thẩm Tường hơi kém, bảo cô thử an ủi Thẩm Tường xem.

Trái lại Thẩm Tường không sao hết, nghĩ đến cục cưng không có vấn đề gì, tâm trạng hình như tốt lên hẳn.

Nụ cười sáng lạn đó ngăn hết lời Lâm Mân Côi muốn nói trong cổ họng.

Nụ cười sáng lạn đó ngăn lời Lâm Mân Côi muốn nói trong cổ họng.

Sau khi khám thai, Lâm Mân Côi định tâm sự đàng hoàng với Thẩm Tường.

Có điều Thẩm Tường muốn đi WC, Lâm Mân Côi xách túi ra hành lang đợi. Cũng chính vào lúc này, Lâm Mân Côi nhìn thấy Lâm Xảo.

Thành thật mà nói, Lâm Xảo tới bệnh viện, Lâm Mân Côi không chút ngạc nhiên.

Người làm việc gì trời cao chứng giám, Lâm Xảo cướp chồng người ta còn bày dáng vẻ hùng hồn nữa, nhất định sẽ gặp quả báo.

Lâm Mân Côi ước gì người đàn bà này gặp chuyện không may.

Nhưng người đàn bà này vào khoa phụ sản, lúc đầu Lâm Mân Côi hơi ngạc nhiên, nhưng cô đoán có lẽ bị bệnh phụ khoa gì đó, cũng chẳng có gì lạ.

Lâm Mân Côi xem thời gian, Thẩm Tường còn chưa ra. Trái lại sát vách có hai y tá đi tới, vừa cười vừa nói: "Tôi phát hiện người bây giờ làm người ta bất ngờ thật... Bà bác trước đó đó, ít nhất cũng bốn mươi, năm mươi tuổi rồi... lại có thể mang thai ấy chứ... Hahaha... Mang thai cũng thôi đi, còn muốn biết giới tính đứa con... Chỉ thấy bà ta khẩn thiết vậy, có lẽ là vợ bé muốn lên vợ chính thức của người ta rồi..."

"..."

Nhất thời Lâm Mân Côi có loại cảm giác mất chó bị chọc mũi.

Lúc Thẩm Tường bước ra, phát hiện sắc mặt Lâm Mân Côi trở nên khó coi.

"Sao thế? Có phải mùi bệnh viện khó ngửi không?"

Lâm Mân Côi nắm chặt tay Thẩm Tường, "Tường Vi... Lâm Xảo có thai rồi..."

"Hả..."

Hình như Thẩm Tường cũng sợ ngây người.

Nếu cô nhớ không lầm, thì bà vợ bé của ba Lâm Mân Côi ít nhất cũng đã bốn mươi, lại có thể mang thai.

Thế giới này... làm sao vậy nè...

"Cậu tính sao?"

Có thể tính sao? Lâm Mân Côi khinh miệt.

Thực ra Lâm Mân Côi biết Lâm Kiến Quốc luôn muốn một đứa con trai. Hồi còn bé, cô chột nghe ba mẹ thường xuyên cãi nhau vì chuyện này.

Không thể không nói, Kim Phân Phương rất cố chấp. Sau khi sinh Lâm Mân Côi lập tức không muốn sinh nữa, chẳng những thế còn giấu Lâm Kiến Quốc đi buộc ga - rô.

Lâm Kiến Quốc cảm thấy bị sỉ nhục, khoảng thời gian đó cãi cọ với Kim Phân Phương không ít. Nhưng nói gì Kim Phân Phương cũng không muốn sinh tiếp, chẳng còn cách nào khác, Lâm Kiến Quốc ở nhà thường xuyên đề cập nếu cô là con trai thì sẽ thế nào thế nào đó...

Giờ chúc mừng ông ta rồi.

Tâm nguyện nhiều năm của ông ta đã thành hiện thực.

Nói không chừng Lâm Xảo sẽ sinh con trai cho ông ta đấy.

Nghĩ đến cả nhà ba người bọn họ sống hạnh phúc bên nhau, Lâm Mân Côi cảm thấy khuôn mặt có chút vụn vặt.

"Không sao... Ông ta muốn sống thế nào là chuyện của ông ta... chẳng phải cậu nói chia tay trong vui vẻ là điều cậu mong muốn nhất hả..."

Lâm Mân Côi trở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn Thẩm Tường, lại thoáng ừ ừ.

"Mình cũng biết... nhưng vẫn thấy khó chịu sao ấy..."

Vì tâm trạng Lâm Mân Côi không tốt, nên phụ nữ có thai như Thẩm Tường đo đạo với cô một chút.

Bây giờ Thẩm tường rất có hứng thú với em bé, đi ngang qua em bé đầu muốn tiến tới xem tí.

Tâm trạng Lâm Mân Côi vốn vẫn hơi hậm hực, nhưng nhìn quần áo trẻ nhỏ, vớ nhỏ của đứa bé kia trông cực kỳ đáng yêu, hơn nữa cũng lây niềm hạnh phúc của Thẩm Tường, tâm trạng Lâm Mân Côi chậm rãi tốt lên.

Nắm tay Thẩm Tường, Lâm Mân Côi vô cùng xúc động nói: "Thấy cậu hạnh phúc thế... mình cũng muốn có con..."

Thẩm Tường vỗ vỗ đứa bé nặc áo liền quần nọ chột dừng lại, một lát sau mới cười nói: "Cách thức hạnh phúc của mỗi người đều khác nhau... nói không chừng về sau cậu sẽ không hâm mộ mình nữa..."

"Đâu có... giờ cậu vừa có chồng vừa có con.. tất nhiên nói vậy với người cô đơn như mình rồi..."

"Hihi... cậu mà cô đơn, người nào đó là gì hả?"

Hai cô gái hihiha một hồi, tay trong tay ăn tráng miệng, chuẩn bị về nhà.

Bọn họ đi dạo rất vui vẻ, không chút nào phát hiện chiếc Audi đen đậu ven đường, có hai đôi mắt độc ác đang nhìn đáng về hạnh phúc của bọn họ.

"Dao Dao..." Lâm Thanh Thiện xoay đầu lại, giả vờ thờ dài, "Em cam lòng ư?"

Phương Tử Dao siết chặt nắm tay, ánh mắt hung ác nhìn hai cô gái vừa nói vừa cười đằng trước, rất lâu không nói lời nào.

Chẳng qua sự tàn bạo trên khuôn mặt càng lúc càng rõ.

Lâm Thanh Thiện thấy vậy, trong lòng biết vẫn còn thiếu một chút.

"Dao Dao, chị biết em là cô gái tốt, nhưng nếu không phải tại Lâm Mân Côi, thì hiện giờ anh trai em sẽ không ngồi tù, mẹ em cũng không mắc bệnh ung thư... Em vẫn có thể tiếp tục đến trường... chứ không phải tuổi còn trẻ đã đi bán rượu trong quán bar... Dao Dao, em đáng thương quá..."

Không thể không nói, Lâm Thanh Thiện nói trúng chỗ đau nhất trong lòng Phương Tử Dao.

Từ sau khi Phương Tử Quân và Lâm Mân Côi ly hôn, dường như vận may của nhà họ Phương bọn họ thoáng cái hết sạch.

Phương Tử Quân đi tù.

Thần chí Trương Ngọc không tinh táo, bệnh tình càng ngày càng nặng.

Mà Phương Tử Dao thì không còn cuộc sống thoải mái, chẳng đóng nổi học phí, chịu không nổi những lời xỉ vả em gái tội phạm của người trong trường, nên cô ta thôi học.

Cô ta không chịu khổ được, chỉ có thể đi quán bar rượu, tiếp khách.

Nghĩ đến bản thân đang tuổi thanh xuân mon mọn, nhưng phải đi tiếp gã đàn ông có thể đáng tuổi ông nội cô ta, Phương Tử Dao càng lúc càng siết chặt tay.

Đột nhiên cô ta xoay đầu lại, cầu xin Lâm Thanh Thiện, "Chị Thanh Thiện, chị giúp em được không... Em không cam lòng... em thực sự không cam lòng..."

Không cam lòng bị người ta đạp dưới đất.

Càng không cam lòng nhìn người đã hại bọn họ thâm vậy mà có thể hạnh phúc.

Lâm Thanh Thiện thấy con mồi cắn câu rồi, trong lòng cười đắc ý, nét mặt lại giả vờ khó xử.

"Dao Dao, báo thù không phải chuyện đùa... em suy nghĩ kỹ càng chưa?"

"Em nghĩ kỹ rồi à!" Phương Tử Dao gật đầu, ánh mắt lạnh lùng, "Em sẽ khiến kẻ ức hiếp bọn em phải trả giá thật lớn..."

Lâm Thanh Thiện làm bộ thờ dài, cầm tay Phương Tử Dao, giống như rất thông cảm rất bất đắc dĩ vậy.

"Dao Dao, thế này đi... ngày mai chị phải đi Hải Nam lưu diễn... giờ chưa có thời gian... Ở đây có một trăm ngàn, em cầm đi mua cầm đi mua quần áo đẹp. Nếu em muốn trả thù thì chị đề nghị em xuống tay với Thẩm Tường, bạn thân của Lâm Mân Côi..."

Ánh mắt Phương Tử Dao khẽ động, "Ý chị Thanh Thiện là làm cô ta mất đứa con?"

Lâm Thanh Thiện lại lắc đầu, "Đây chỉ là con đau ngắn... Đối với người phụ nữ, con đau dài đến nỗi khiến cô ta mất đi hạnh phúc vốn có của cô ta... mới

là sự trả thù lớn nhất..."

Nói xong, cô ta nhẹ nhàng tiến đến bên tai Phương Từ Dao, nói rất nhỏ vài câu.

Phương Từ Dao không nhúc nhích, chẳng qua một lúc lâu sau, nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Lúc này Lâm Mân Côi và Thẩm Tường vẫn chưa biết gì, bạn thân gặp nhau, vui vẻ hiếm hoi. Nhất là khi Thẩm Tường nghe được tin Kim Phân Phương ghét Phương Nhược Cường, đồng thời không ngừng sắp xếp cho Lâm Mân Côi đi coi mắt, cô cười đến mức không còn thấy mắt đâu.

"Cậu còn cười... giờ mình chẳng biết làm sao nè?" Lâm Mân Côi vô cùng lo lắng, sau trường hợp của Phương Từ Quân, Kim Phân Phương dường như hết sức nghi ngờ ánh mắt cô.

Thẩm Tường cười một hồi cũng ngừng lại.

"Cạn cứ kéo dài càng không phải cách... dứt khoát dẫn về nhà đi, bằng không... mình thấy cậu sẽ chịu khổ mãi thôi..."

Thẩm Tường vừa nói thế, Lâm Mân Côi cũng có chút động lòng.

Cô nghĩ thừa dịp tâm trạng Kim Phân Phương tốt, sau đó tạo một cuộc gặp ngẫu nhiên, dù gì đã như

vậy, cô không tin Kim Phân Phương còn có thể phản đối thế nào.

Nói là làm tiền, Lâm Mân Côi tràn đầy phấn khởi bắt đầu vạch kế hoạch.

Thẩm Tường vừa hút sữa bò, vừa liếc Lâm Mân Côi, "Hôm nay cơ hội tốt đó... không gọi người đàn ông của cậu ra hẹn hò đi..."

Hà... Lâm Mân Côi vừa nghe vậy. Đúng nha, tại sao không mượn danh nghĩa Thẩm Tường hẹn Phương Nhược Cường ra chứ.

Nhất thời Lâm Mân Côi hơi tán dương chỉ số thông minh của Thẩm Tường.

Bất quá, kế hoạch rất tốt nhưng trong lúc thực hiện vẫn xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

Chẳng phải Thẩm Tường theo Lâm Mân Côi đi khách sạn bọn họ hẹn sao? Khách sạn làm ăn khá khấm, lúc xuống thang máy có người hơi chen lấn với Thẩm Tường.

Khi thấy sắc mặt Thẩm Tường trắng bệch.

Lâm Mân Côi thấy vậy không nói hai lời lập tức đưa Thẩm Tường vào bệnh viện, vừa gọi điện cho Đường Tiêu.

Song, tên khốn kiếp Đường Tiêu đó lại không nghe máy. Lâm Mân Côi hết cách, đành gọi cho Phương Nhược Cường.

Kể cũng lạ, hôm nay Lâm Mân Côi lại không lái xe tới.

Mất thấy khuôn mặt Thẩm Tường từ từ toát mồ hôi lạnh, sống lưng Lâm Mân Côi rét run, vừa an ủi Thẩm Tường, vừa gọi cho Phương Nhược Cường liên tục.

May mà Phương Nhược Cường luôn để chế độ 24h, nhận được điện thoại của Lâm Mân Côi anh nhanh chóng tới đó, ôm Thẩm Tường lên xe.

Trên xe, Lâm Mân Côi gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, vừa giữ Thẩm Tường, vừa hỏi Phương Nhược Cường, "Đường Tiêu đi đâu vậy, không nhận điện thoại..."

Phương Nhược Cường sửng sốt, đập càn ga đến tận cùng mới đáp: "Chắc đang ở công trường, nơi đó tín hiệu kém"

Anh đã giải thích như vậy. Lâm Mân Côi còn có thể nói thế nào.

Nhất là bây giờ Thẩm Tường nguy hiểm vậy. Lâm Mân Côi thực sự không muốn chuốc thêm nỗi lo cho Thẩm Tường, do đó ngậm miệng lại.

Khi Lâm Mân Côi chạy tới bệnh viện, Phương Nhược Cường đã sắp xếp bác sĩ chờ ở đây.

Sau khi Thẩm Tường tiến vào lập tức được đưa vào phòng cấp cứu.

Lâm Mân Côi nóng ruột tới độ đầu đầy mồ hôi, Phương Nhược Cường kéo cô vào lòng, trấn an cô, "Ngoan... không sao đâu, tin anh đi..."

Ở trong lòng đối phương, Lâm Mân Côi hít sâu mấy hơi dần dần bình phục lại.

"Sớm biết thế em đã không dẫn cô ấy chạy lung tung..."

"Suyt... suyt... không có việc gì đâu... tin anh đi, thực sự không sao mà..."

Cũng may Thẩm Tường chỉ động thai, tất cả đều mạnh khỏe.

Vừa nghe bác sĩ nói thế, Lâm Mân Côi mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn Thẩm Tường nằm trên giường ngủ say, Lâm Mân Côi nghĩ tới tên Đường Tiêu kia đến giờ còn chưa chạy tới, trong lòng hơi khó chịu.

"Đường Tiêu đi công trường thật ư? Lẽ nào hắn không biết bạn gái đang mang thai?"

"Được rồi, được rồi... đừng tức giận nữa... Anh bảo trợ lý đi công trường tìm hắn rồi... tin chắc sẽ nhanh chóng tới thôi..."

Phương Nhược Cường nhỏ nhẹ trấn an, để Lâm Mân Côi tựa vào lòng mình thở phà phà mấy hơi, tâm tình mới từ từ trở lại bình thường.

"Em chỉ lo cho cô ấy."

"Anh biết." Phương Nhược Cường ôm Lâm Mân Côi, khẽ hôn đỉnh đầu cô, ánh mắt nhìn về phía trợ lý đã trở về với tin tức "không tìm thấy Đường Tiêu đâu", vẻ mặt lạnh lẽo.

Lâm Mân Côi được trấn an thật tốt nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Chẳng qua Đường Tiêu vẫn chưa tới, Lâm Mân Côi cũng không thể rời đi ngay.

Việc này cũng khéo thật, Lâm Mân Côi còn định mượn danh nghĩa Thẩm Tường lên lên hẹn hò với Phương Nhược Cường, không ngờ trời xui đất khiến hai người gặp mặt.

Ôm bàn tay to dày rộng, Lâm Mân Côi suy nghĩ một chút mới lên tiếng, "Chùng nào anh rảnh nè?"

"Hả?" Phương Nhược Cường miễn cưỡng tựa vào ghế dài, nghe Lâm Mân Côi nói vậy, hơi cất cao âm điệu.

"Sao thế?"

Lâm Mân Côi ôm đầu, chỉ có thể nhìn thấy một rặng đồ ửng trên cổ cô từ từ lan ra.

Trong lòng Phương Nhược Cường hơi động, đang chuẩn bị cúi người hôn cô bé mềm mại ấy, lại nghe được một giọng nói vừa ngạc nhiên vừa ngờ vực ở cách đó không xa.

"Bé ngoan?"

Nhắc tới mới nói, hôm nay Kim Phân Phương rất cảm phiền,

Bà và chủ nhiệm khoa phụ sản là bạn thân, đương

nhien chủ nhiệm khoa phụ sản có nghe tin Kim Phân Phương và Lâm Kiến Quốc ly hôn, nên cũng biết kẻ thứ ba ghê tởm Lâm Xảo kia.

Đáng lẽ tất cả những chuyện này đều an ổn vô sự, nhưng hôm nay Dương Lăng đi ngang qua khoa phụ sản lại nhìn thấy Lâm Xảo.

Lúc đó bà ấy mới đề ý, đi hỏi bác sĩ trực ban hôm

nay, ai ngờ Lâm Xảo lại có thai.

Dương Lăng là bạn Kim Phân Phương, tất nhiên bất bình giúp bạn thân mình, lập tức gọi điện cho Kim Phân Phương.

Kim Phân Phương tức giận, tuy mấy năm nay bà biết mình không phải một người vợ tốt, thậm chí cũng không phải một người mẹ tốt.

Song biết là một chuyện, bị người ta làm mất mặt nói cho biết lại là một chuyện khác.

Lúc biết à đề tiện Lâm Xảo đó đã có con Kim Phân Phương hoàn toàn phần nộ.

Sớm biết thế bà giết chết Lâm Xảo rồi.

Kim Phân Phuong tức giận chạy đến bệnh viện, muốn nói lời hung ác, ai ngờ vận may của ả đề tiện Lâm Xảo đó lại rất tốt, đã chạy từ sớm.

Kim Phân Phuong cảm phần, được Dương Lăng an ủi rất lâu mới cảm thấy trong lòng buồn lòng tí.

Song, sự kinh tởm lấp đầy lòng bà còn chưa tan biến, vừa ra cửa đã đụng phải cô gái đang ngồi trước cửa khoa phụ sản, chẳng phải bé ngoan nhà bà thì là ai..

Một ngum máu vọt lên đỉnh đầu Kim Phân Phuong.

Bé ngoan của mình và một người đàn ông ngay cửa khoa phụ sản, người đàn ông đó hình như còn muốn chiếm tiện nghi của bé ngoan.

Tại khoa phụ sản. Bé ngoan ôm đầu dường như không thoải mái, bên cạnh còn có một gã đàn ông háo sắc...

Kim Phân Phuong lập tức liên tưởng, tưởng tượng vô số tình tiết.

Gã cận bã đó dụ dỗ bé ngoan của mình, còn tính bội tình bạc nghĩa, không ngờ bé ngoan mang thai, gã cận bã không chịu trách nhiệm. Tính dụ dỗ bé ngoan xóa dấu bé này.

Kim Phân Phuong phần nộ, giống như một con sư tử mẹ chứng kiến sư tử con của mình bị người ta làm hại, bà không chút nghĩ ngợi nhào tới.

Khi Lâm Mân Côi ngẩng đầu đã thấy vẻ mặt giận dữ của Kim Phân Phuong, gần như giương nanh múa vuốt nhào đến, trong lòng chỉ có một ý nghĩ.

Tiêu rồi.

Chuyện gay go nhất đã xảy ra thật.

"Mẹ..."

Một tiếng mẹ còn chưa dứt, Kim Phân Phuong đã xông lên cào Phuong Nhựt Cường, "Tên khốn kiếp này! Dám ăn hiếp bé ngoan của bà..."

Phuong Nhựt Cường cũng bị dọa, hút khí một cái, lập tức có mùi máu tươi nhàn nhạt tập kích, mới phản ứng kịp. Anh bị mẹ vợ tương lai tát một bạt tai.

Từ nhỏ đến lớn ngoại trừ năm đó bị bọn buôn người bắt cóc, Phuong Nhựt Cường vẫn chưa từng bị người ta chinh ngay trước mặt như vậy.

Nhất thời bầu không khí không lành mạnh trong lòng bỗng dưng dâng tên.

Anh gần như không khống chế được cơn giận của mình, muốn ra tay với bất kỳ kẻ nào ở ngay trước mặt.

Đương nhiên, anh không đánh phụ nữ.

Nhưng anh sẽ cho bọn họ biết lúc đó không thua kém anh đánh bọn họ đâu.

Lâm Mân Côi thấy vết máu trên mặt Phuong Nhựt Cường cũng nổi điên.

Kim Phân Phuong là một con sư tử mẹ, chẳng phải Lâm Mân Côi là một con sư tử con à?

Sư tử con nổi giận hậu quả cũng nghiêm trọng.

Gần như không thèm nghĩ ngợi, Lâm Mân Côi kéo tay Phuong Nhựt Cường, giấu người đàn ông cao to sau lưng mình và giằng co với mẹ.

"Mẹ... mẹ điên rồi, anh ấy là bạn trai con..."

Kim Phân Phuong càng tức giận hơn, "Nó là bạn trai cái gì? Tên cận bã này dẫn con tới phá thai đó! Được tính là đàn ông sao!"

Lâm Mân Côi không biết mẹ mình lấy được tin tức này từ đâu, bất quá cô cũng mặc kệ, nói không phải kiêng kỵ nơi này là bệnh viện, thì cô đã cãi vã to với bà rồi.

Lúc này cô chỉ kéo tay Phuong Nhựt Cường tuyên thệ chủ quyền.

"Mẹ... anh ấy không dẫn con đi phá thai... Con không có thai, con chỉ theo bạn tới thôi! Còn nữa, anh ấy là người đàn ông của con... không phải cận bã như mẹ nghĩ!"

Lâm Mân Côi lớn chừng này, ở trong mắt Kim Phân Phuong vẫn là quả bóng nhỏ mềm mại. Nhưng có một ngày, quả bóng nhỏ lại vì một người đàn ông mà rống to với mẹ.

Viên mắt Kim Phân Phuong đỏ lên, càng thêm tức giận bỏ nhà về phía Phuong Nhựt Cường.

Khi ngừng đầu chuẩn bị đột tấn công lần hai, bà nhìn thấy dáng vẻ đối phương lập tức ngăn cả người

"Thằng nhóc nhà họ Phuong!"

Kim Phân Phuong cảm thấy trước mặt tối sầm.

Thế giới của bà đều hồng mắt rồi

Bà đã tạo nghiệt chướng gì, mà cô gái tên nhóc Phuong Nhựt Cường kia thích lại là bé ngoan nhà mình.

Nghĩ tới lúc đó bọn họ gặp mặt, Lâm Mân Côi còn truy hỏi người đàn ông này, khi ấy Kim Phân Phuong ngu ngốc, còn tưởng Lâm Mân Côi chỉ hiếu kỳ với anh chàng đẹp trai.

Nhưng, khiến bà không ngờ là, cái tên này chính là gian phu của bé ngoan nhà bà... gã cặn bã dụ dỗ bé ngoan ngoan ngoãn của mình ngoại tình trong lúc kết hôn.

Kim Phân Phuong cảm thấy cuộc sống này ngổn ngang hết rồi.

Nếu đã là người quen, còn là một người không dễ chọc, thì Kim Phân Phuong không tát tai thứ hai. Chỉ nhìn con gái nắm chặt tay người đàn ông này, bà cười như không mà nói một câu.

"Thằng nhóc nhà họ Phuong! Xin chào! Cậu có còn nhớ lúc nhỏ cậu gọi tôi là chị Phuong không... Sao? Giờ muốn bé ngoan nhà tôi... cậu nghĩ hay nhì?"

Lâm Mân Côi đâu biết Kim Phân Phuong đang ngầm trào phúng Phuong Nhựt Cường lớn tuổi, đang định mở miệng, Phuong Nhựt Cường đã khẽ bóp tay cô một cái, xem như lặng lẽ trấn an.

Anh bước lên trước cung kính gật đầu với Kim Phân Phuong.

"Chào dì ạ, lần đầu gặp mặt, con là Phuong Nhựt Cường, bạn trai Mân Côi."

"..." Thằng nhóc khốn kiếp này! Căn bản đang giả ngây giả ngô, giả heo ăn cỏ đây mà! Kim Phân Phuong đỏ mặt suốt xông lên tát cho tên khốn kiếp này một bạt tai.

Mẹ nó, bà đã tạo nghiệt chướng gì, sao lại đụng phải loại con rở này.

Trong nháy mắt Kim Phân Phuong có chút hoài niệm tên hèn nhát Phuong Từ Quân kia.

Ít ra tên rác rưởi ấy vẫn là người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Dọc đường từ bệnh trở về sắc mặt Kim Phân Phuong rất khó coi.

Sắc mặt Lâm Mân Côi cũng khó coi, ở bệnh viện ẩm ỉ lớn vậy, nếu không phải Thẩm Tường kịp thời bước ra, thì chắc Kim Phân Phuong định phá hủy bệnh viện mất.

Xưa nay cô biết Kim Phân Phuong mạnh mẽ, nhưng trước giờ cô không phát hiện Kim Phân Phuong là chúa cô tình gây sự.

Hai mẹ con yên lặng về tới nhà. Ngồi trên ghế salon, mẹ không nói câu nào, con cũng im bật.

Lâm Mân Côi nghĩ rất đơn giản, Phuong Nhựt Cường khác với Phuong Từ Quân.

Nếu nói Phuong Từ Quân tới toan tính điều kiện của nhà cô, vậy thì điều kiện của Phuong Nhựt Cường chẳng biết hơn cô gấp bao nhiêu lần. Mặc kệ từ gia thế hay tướng mạo, bằng cấp đều bỏ xa Lâm Mân Côi mấy con phố, một câu thôi, Lâm Mân Côi có cái gì cho anh toan tính chứ.

Do đó, Lâm Mân Côi nghĩ Kim Phân Phuong chuyện bé xé to.

Kim Phân Phương thì nghĩ hơi phức tạp.

Làm khó lòng cha mẹ.

Sau vụ việc của Phương Tử Quân, Kim Phân Phương luôn cảm thấy chuyện của con gái mình phải quản nhiều hơn.

Tuy trước giờ bà không yêu cầu Lâm Mân Côi tìm một cao phú soái, nhưng tên nhóc Phương Nhựt Cường kia...

Được rồi, bình tĩnh xem xét lại, nhà cửa và tướng mạo tên nhóc đó đều nhất phẩm, hình như cũng không quan hệ lung tung với phụ nữ, điểm ấy coi như được. Nhưng duy nhất một điều không thể tiếp nhận là người đàn ông kia từng có mặt tối tăm.

Mặt tối tăm của một người đàn ông sẽ không vô duyên vô cớ biến mất, chỉ có thể được ẩn giấu sâu hơn thôi.

Kim Phân Phương nghĩ cần phải nói cho Lâm Mân Côi biết Phương Nhựt Cường của mười mấy trước hay hai mươi năm trước.

Một người đàn ông có quá khứ hắc ám thế thực sự thích hợp với bé ngoan của bà à?

Mở tivi, đúng lúc nhìn thấy tin tức mới gần đây khá xôn xao, một cô bé mười tuổi đánh một cậu bé một tuổi. Quả thực khiến người nghe đau lòng, giờ trẻ con đều bị nuôi thành biến thái rồi.

Kim Phân Phương nhin không được mắng hai câu.

"Rốt cuộc là trẻ con gì trời? Sao hung ác vậy..."

Lâm Mân Côi nghe Kim Phân Phương lên tiếng liền biết Kim Phân Phương muốn nói chuyện với cô.

Nhưng cô không muốn nói.

Trong lòng hừ một tiếng, Lâm Mân Côi quyết định giả chết.

Kim Phân Phương nghiêng rằng nghiêng lợi, càng thêm xác định Phương Nhựt Cường không phải người tốt.

Trước đây bé ngoan của bà hiểu chuyện, nghe lời cỡ nào, nhà người ta đều không yên lòng thời kỳ trưởng thành của con trai con gái, nhưng Kim Phân Phương có thể vỗ ngực tự hào rằng con nhà họ không tồn tại vấn đề này.

Lâm Mân Côi luôn là một cục cưng ngoan ngoãn trong thời kỳ trưởng thành.

Nhưng giờ vì một người đàn ông mà không kiêng nể gì chống lại mẹ mình.

Kim Phân Phương nhận định gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, chắc chắn Phương Nhựt Cường làm bé ngoan của mình hư hỏng rồi.

Thở dài một cái, Kim Phân Phương xuống nước nói: "Bé ngoan, mẹ biết con đang giận mẹ. Mẹ không phải nói trước khi ly hôn con và Phương Nhựt Cường ở bên nhau không tốt... Tuy việc này có chút không tốt thật... nhưng mẹ thực sự lo lắng cho con... Hãy nghe mẹ nói... tên nhóc đó không thích hợp với con đâu..."

Kim Phân Phương nói sâu xa vậy, con tức giận của Lâm Mân Côi khó tiêu tan, song giọng nói cũng mềm mại trước.

"Mẹ... mẹ không biết anh ấy, sao mẹ biết anh ấy không hợp với con..."

Kim Phân Phương thấy con gái dầu muối không lọt, quả thực như một đứa ngu ngốc. Trong lòng thầm hận, nhưng nét mặt vẫn mềm mại.

"Ai nói mẹ không biết nó. Mẹ thấy, người không biết rõ là con đấy..." Thấy Lâm Mân Côi muốn phản bác, Kim Phân Phương bèn kể lại một chuyện cũ của rất nhiều năm trước.

Đó là một tin tức rất chấn động hơn hai mươi năm trước.

Con trai sinh đôi nhà họ Phương bị bọn buôn người lừa gạt đem bán, thực ra nên tính là bắt cóc, vì không bàn giá tốt, nên một năm sau đứa con trai sinh đôi ấy mới được cứu về.

Nhưng mọi người đều tưởng rằng Phương gia đã thanh toán một số tiền lớn chuộc Phương Nhựt Cường về, tuy nhiên người có chút lai lịch đều biết căn nguyên chuyện này.

Là Phương Nhựt Cường tự chạy về.

Đồng thời, cuối cùng khi cảnh sát chạy tới thôn của kẻ buôn người kia, phát hiện một màn khiến bọn họ đều khiếp sợ.

"Mẹ... mẹ có ý gì..." Lâm Mân Côi xoay đầu lại ngơ vờ nhìn mẹ, "Giờ mẹ nói chuyện này làm chi... đã hơn mười mấy, hai mươi năm rồi..."

"Làm chi... Con có biết lúc đó khi cảnh sát đi điều tra đã phát hiện cái gì không?" Nghĩ tới chuyện kia, Kim Phân Phương đã quen chứng kiến cảnh tượng hoành tráng khi nghe những cảnh sát làm việc trở về miêu tả, cũng không nhận được rung mình một cái.

Bọn bắt cóc Phương Nhượng Cường là hai anh em, vì chuyện huyền ảo quá lớn, nên ngay cả tiền chuộc bọn họ cũng chẳng dám lấy, chỉ có thể vội vàng trốn về sơn thôn nhỏ xa xôi kia.

Khi đó Phương Nhượng Cường còn chưa tròn mười hai tuổi, chỉ là một học sinh tiểu học.

Nhưng chính vì là học sinh tiểu học, nên ở cái thôn kia một năm, không chỉ thành công trốn thoát, mà còn khiến hai gia đình tàn sát lẫn nhau, ngay cả đứa nhỏ ba tuổi nhà anh hai cũng không sống sót.

Chẳng ai biết chuyện gì đã xảy ra, sau khi trở về Phương Nhượng Cường được tiến hành bảo vệ nghiêm ngặt, cảnh sát cũng không biết điều tra từ đâu.

Nhìn từ bề ngoài, đây chính là vụ án diệt môn kinh tởm.

Hai gia đình đó toàn là đàn ông vũ dũng và có sức mạnh, cho dù một đứa trẻ mười hai tuổi sao có thể đối phó được.

Do đó cuối cùng cục cảnh sát đã kết thúc vụ án diệt môn kinh tởm này.

Mấy năm nay cũng không phá, ngược lại trở thành một mê án.

Kim Phân Phương vừa nói thế Lâm Mân Côi càng tức thêm.

"Đừng nói mẹ nghĩ là anh ấy làm nhé... mẹ cũng biết khi đó anh ấy mới mười hai tuổi mà... sao anh ấy làm được..."

Hai gia đình đó chắc chắn có thanh niên trai tráng, sao có thể bị Phương Nhượng Cường đắc thủ chứ... Có đánh chết Lâm Mân Côi cũng chẳng tin.

"Mẹ không nói là do nó làm. Nhưng... con suy nghĩ đi, ban đầu hai gia đình thân như anh em sao có thể ầm ỉ thành cái dạng này, tất cả mọi người đều chết, chỉ có con tin chạy ra ngoài... Bé ngoan à, lẽ nào con không cảm thấy người này có vấn đề ư?"

Lâm Mân Côi không phải không có đại não.

Nhưng khiến cô càng thêm tin tưởng là, Phương Nhượng Cường dịu dàng vậy, sao có thể làm chuyện tàn nhẫn thế.

Tuy anh mạnh mẽ, song thật ra là người tốt mà.

Thấy Lâm Mân Côi không bị lay động, Kim Phân Phương tiếp tục nói, "Mẹ biết bây giờ bé ngoan không tin... nhưng mẹ nói cho con biết, khoan nói tới hai mươi năm trước, chỉ nói năm năm trước thôi... Khi ấy thằng nhóc Phương Nhượng Cường này chẳng giống hiện tại chút nào..."

Kim Phân Phương nói một hồi hơi khô miệng, cầm ly nước trên bàn uống một ngụm, tiếp tục nói: "Khi đó, Trung Đảng vốn không phải công ty xây dựng lớn nhất thành phố Nghi Châu này, căn bản là một công ty trang trí nhỏ không có danh tiếng... Lúc ấy sau khi Phương Nhượng Cường tiếp nhận, mới một năm đã khiến công ty này lãi gần mười triệu... Bé ngoan à... lẽ nào con không cảm thấy có vấn đề sao? Con nghĩ người bình thường có thể làm được như thế ư?"

Lâm Mân Côi chớp mắt, chẳng thấy việc này có gì không đúng cả.

"Không phải nói rõ anh ấy giỏi giang à?"

Kim Phân Phương thoáng ngưng lại, nhất thời có loại cảm giác ông nói gà bà nói vịt.

"Mẹ không nói nó không giỏi giang, mà mẹ nói lúc đó con không nhìn thấy đáng về Phương Nhượng Cường... Khi ấy nó không giống bây giờ... nó luôn luôn cười âm trầm... so với bây giờ, hoàn toàn như hai người khác nhau... Lúc đó nó làm người ta rất sợ hãi... bọn mẹ đều vụng trộm nói tâm lý đứa trẻ này tuyệt đối có vấn đề..."

"Nhưng đó là chuyện năm năm trước rồi, hiện giờ anh ấy rất tốt..." Lâm Mân Côi vẫn không bị lay động.

Trái lại Kim Phân Phương chẳng nói nên lời, tức giận ném một câu.

"Con cứ đi theo nó đi... đến lúc đó xảy ra chuyện gì con muốn khóc cũng không kịp..."

Hai mẹ con tan rã trong bầu không khí không vui.

Kim Phân Phương tức giận, Lâm Mân Côi cũng tức giận.

Sau khi vào nhà, Lâm Mân Côi càng nghĩ càng thấy tức giận hơn, đang định gọi cho Phương Nhượng Cường, Phương Nhượng Cường giống như cảm ứng được cô vậy, đi trước một bước điện thoại cho cô.

"Hoa nhỏ..."

Lâm Mân Côi thoáng ừ ừ, "Mẹ em không thích anh..."

"Không sao." Phương Nhựt Cường cầm điện thoại nhìn chiếc giường trống trải phía sau, mỉm cười, "Trong dự liệu của anh."

"Không tức giận ư? Trước đó mẹ em còn tát anh một cái..."

"Bà là mẹ em, sao anh tức giận được..." Phương Nhựt Cường cười, ánh mắt từ từ trôi dạt về phía đèn đuốc bên ngoài, "Em đừng ảo não, anh nghĩ về sau mẹ em sẽ dần dần thích anh thôi..."

Mặc dù Phương Nhựt Cường nói vậy, song Lâm Mân Côi vẫn không vui.

Thuật lại một mạch chuyện Kim Phân Phương kể cho cô nghe với Phương Nhựt Cường, cuối cùng cô còn cảm hận nói: "Em nói rồi, anh mới là người bị hại trong vụ bắt cóc đó, tại sao bọn họ phải sợ anh chứ..."

Đầu dây bên kia, Phương Nhựt Cường lắng lắng nghe cô bé nói liên miên.

Đồng cảm, đau lòng, bất bình giùm anh.

Trong lòng anh mềm nhũn, đợi cô bé phát tiết xong, anh mới nói cô nghe một sự thật.

"Không, mẹ em nói đúng, bọn họ hẳn nên sợ anh."

"..."

Một câu này của Phương Nhựt Cường làm tất cả sự không cam lòng của Lâm Mân Côi nghẹn nơi cổ họng. Cô mất ba giây mới hiểu ý Phương Nhựt Cường nói.

"Anh... anh có ý gì..."

Đầu dây bên kia người đàn ông thở dài một cái, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, song lại không còn dịu dàng như trước.

"Vi chuyện xảy ra ở sơn thôn đó đúng như mẹ em nói, anh không thoát được can hệ."

"Anh..."

"Trước giờ anh chưa từng hối hận. Bọn họ vì anh mà làm lỗi phải trả cái giá thật đắt. Trên đời này, pháp luật chung quy có một số điểm mù không vớ tới, người bị bệnh tâm thần và trẻ con giết người cũng không phạm pháp, nhưng tự có ông trời tới trừng phạt bọn họ... Có lẽ... đây chính là thần mà chúng ta nói..."

Lâm Mân Côi thoáng không hiểu ý Phương Nhựt Cường, song giờ phút này cô cũng phát hiện có chút không đúng.

"Nhưng đó là đứa trẻ... mới ba tuổi..."

"Mới ba tuổi có thể lạm sát kẻ vô tội, có thể lợi dụng tuổi tác tổn thương những người khác à?" Phương Nhựt Cường cười cười, chậm rãi mở miệng nói, "Không dễ dàng thế... Hoa nhỏ, giờ anh cũng không muốn giấu em... có mấy lời anh chỉ nói với em một lần. Anh là một người rất biết hồi báo và trả giá... một khi anh đã xác định chắc chắn sẽ có được... Do đó, Hoa nhỏ, đừng từ chối anh... vĩnh viễn đừng từ chối anh..."

Bởi vì anh không biết lúc nào thần trong lòng anh sẽ đổ nát.

Nếu là thần của anh, thì hãy mãi mãi ở bên anh.

Đừng phản bội anh.

Cũng đừng rời bỏ anh.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Gần đây Lâm Mân Côi rất bức bối, nhất là sau buổi nói chuyện tối đó với Phương Nhựt Cường. Lâm Mân Côi cứ cảm thấy là lạ chỗ nào ấy.

Thực ra cô vẫn biết tính cách mình và Phương Nhược Cường hơi khác biệt, nhưng cô nghĩ nếu có tình yêu, thì những thứ khác đều có thể dung hòa.

Tuy nhiên cô không ngờ là tới đó Phương Nhược Cường lại nói thế với cô.

Phản ứng trực tiếp của Lâm Mân Côi là khiếp sợ, thậm chí cô nghĩ nếu về sau vì một vài nguyên nhân cô không thể ở bên Phương Nhược Cường nữa, thì nhất định sẽ không giống như nguyện vọng chia tay trong vui vẻ của cô, mà sẽ trở mặt thành thù như Phương Tử Quân vậy.

Song không ngờ cái người này căn bản không nghĩ thế.

Anh vốn chẳng muốn chia lìa.

Áp lực của Lâm Mân Côi hơi lớn rồi.

Có điều Phương Nhược Cường giống như chưa từng cảm thấy gì.

Sau khi Kim Phân Phương đổi mặc kệ Lâm Mân Côi luôn, ngày ngày anh đều tới đón cô đi làm, bày dáng vẻ như em là người phụ nữ của anh đương nhiên phải anh đưa đón.

Một số người trong kiến ủy biết Phương Nhược Cường, thấy anh công khai ra vào có đôi với Lâm Mân Côi, cũng có chút ý kiến.

Nhất là nghĩ đến những chuyện trước đây họ nhìn thấy, cộng thêm scandal ngoại tình lan truyền khi Lâm Mân Côi và Phương Tử Quân ly hôn, tất cả mọi người đều hơi có ý kiến với Lâm Mân Côi.

Đáng lẽ chuyện trông bình thường nhất, hóa ra là một chuyện không bình thường nhất.

Lâm Mân Côi vốn hạ quyết tâm qua năm mới sẽ từ chức, song vì chuyện ly hôn giữa Kim Phân Phương và Lâm Kiến Quốc mà kéo đến tận bây giờ.

Hiện tại cô cố lấy dũng khí muốn từ chức, thì không ngờ lại xảy ra chuyện Phương Nhược Cường.

Làm công việc này quá vô vị.

Lâm Mân Côi vuốt máy vì tính, nghĩ đơn xin từ chức nên viết thế nào.

Đúng lúc đó bảo vệ công đột nhiên gọi điện đến nói có người muốn gặp Lâm Mân Côi.

Ban đầu Lâm Mân Côi tưởng chuyên phát nhanh, không thèm nghĩ ngợi gì liền xuống ngay. Cho đến khi xuống mới biết là Trương Ngọc đã lâu không gặp.

Giờ Trương Ngọc gầy đến mức không còn hình dạng. Hai mắt đục ngầu, người co rút thành một khối. Nhưng người đàn bà như thế lại tới kiến ủy tìm bạn, còn rõ ràng biết bản thân tìm Lâm Mân Côi.

"Bà..."

Nghe được giọng Lâm Mân Côi, bỗng nhiên Trương Ngọc ngẩng đầu lên, nở nụ cười u ám với cô.

Lâm Mân Côi sợ hết hồn, nổi hết cả da gà.

"Bà tìm tôi có chuyện gì?"

"Mày lừa Tử Quân nhà tao." Trương "Ngọc vừa mở miệng đã nói một câu như vậy.

Lâm Mân Côi sửng sò, lập tức ngẩng tới cái bà này lên trốn khỏi bệnh viện rồi, có lẽ đưa bà ta về bệnh viện là được.

"Được rồi, được rồi... Tử Quân nhà bà không ở đây, tôi đưa bà về bệnh viện nhé..."

Lâm Mân Côi vừa đến gần Trương Ngọc, vừa nghĩ có cần đề xuất đưa Trương Ngọc về bệnh viện tâm thần không.

Nhưng mới tới gần Trương Ngọc, bà ta giống như bị điên vậy chột đẩy Lâm Mân Côi ra, còn gào thét nói: "Lâm Mân Côi! Mày tưởng tao già hồ đồ rồi hả? Con khốn! Mày đến Tử Quân cho tao..."

Lâm Mân Côi bị mắng một trận.

Ở chỗ người qua kẻ lại, không ít người chứng kiến màn này tập tức ném ánh mắt ngò vục.

Lâm Mân Côi nói không rõ, chỉ có thể lui về sau, "Xin lỗi, tôi đang làm việc, tôi rất bận."

Đối đãi với kẻ điên kiêu này, căn bản không cần quan tâm.

Lâm Mân Côi xoay người trở về phòng làm việc, Trương Ngọc ở sau lưng chẳng biết nghĩ tới điều gì lại cười hề hề.

"Mày hủy diệt cả nhà bọn tao, tao sẽ không để mày sống tốt... chắc chắn sẽ không... sẽ không để mày sống tốt..."

Lâm Mân Côi thoáng không nói nên lời, sao gia đình này đều giống nhau nhỉ.

Phương Tử Quân như thế, Phương Tử Dao cũng chạy tới uy hiếp cô một trận, cuối cùng ngay cả mẹ bọn họ cũng chạy tới rống lung tung.

Lâm Mân Côi trực tiếp mặc kệ, cuối cùng khi ở trên bậc thang, cô còn quay đầu lại nhìn người đàn bà kia đang đứng ngay cửa.

Giấy khô như que củi, khuôn mặt chỉ còn một lớp da, nhưng đôi mắt đó lại ác độc nhìn chằm chằm cô, một mạch đi về phía trước.

Thậm chí bà ta còn cười haha.

Nụ cười ấy khiến da đầu, Lâm Mân Côi tê rần, lập tức quyết định, nhanh chóng trở về phòng làm việc.

Không thể không nói, Trương Ngọc ảnh hưởng

tâm trạng Lâm Mân Côi.

Đến buổi chiều, Lâm Mân Côi vẫn thấp thỏm không yên.

Vốn đánh đơn xin từ chức mấy lần, nhưng làm sao cô đều cảm thấy không đúng.

Dù gì đầu năm phòng làm việc thông thả, nên Lâm Mân Côi cân nhắc xin nghỉ về nhà.

Cô và Phương Nhược Cường đã nói với nhau, hôm nay Phương Nhược Cường hơi bận, khi điện thoại cũng nghe được tiếng lật giấy sột soạt ở bên kia.

Đáng lẽ anh nói muốn đi đón Lâm Mân Côi, nhưng Lâm Mân Côi nghĩ anh bận rộn vậy, cô cần gì phải giờ tính công chúa ra chứ.

Lâm Mân Côi suy xét đi tìm Phương Nhược Cường nên chào bí thư một tiếng, dù sao chỉ còn một tiếng đồng hồ, không bằng tan tầm sớm tí.

Nhưng khiến Lâm Mân Côi không ngờ là, cô còn chưa ra khỏi cửa, thậm chí chỉ mới xuống bậc thang cuối cùng, chợt nghe một tiếng bạch vang lên trước mặt.

Cô theo phản xạ ngẩng đầu lên, lập tức đối diện với nụ cười âm trầm của Trương Ngọc.

Vô số máu tràn ra khỏi miệng bà ta, đầu bà ta vì rơi từ trên cao xuống nên lệch đi, nhưng bà ta lại xoay đầu còn cười hề hề, với Lâm Mân Côi.

Dường như bà ta muốn nói tao sẽ không bỏ qua cho mày, mày phá hủy cả nhà tao, tao sẽ không bỏ qua cho mày.

Bên tai có tiếng hét sợ hãi, tiếng điện thoại, tiếng bước chân, tiếng huyền não ầm ĩ...

Rất nhiều rất nhiều âm thanh, song Lâm Mân Côi không nghe được.

Cô chỉ nhìn người đàn bà trên mặt đất kia.

Từ trước đến nay cô không ngờ Trương Ngọc sẽ dùng cách quyết tuyệt thể hung hăng, đâm một dao vào lòng cô.

Thậm chí cô không ngờ, chia tay trong vui vẻ lại khó khăn vậy.

Trương Ngọc nhảy từ tầng tám xuống, gãy giữa chưa tới mấy phút liền chết.

Khi chết, trên tay còn nắm chặt một tờ giấy. Trên đó viết: Lâm Mân Côi hại chết tôi!

Xe cứu thương tới.

Cảnh sát cũng tới.

Lâm Mân Côi bị mời đến đồn cảnh sát hỗ trợ điều tra.

Khi Phương Nhược Cường nhận được thông báo tới đồn cảnh sát, Lâm Mân Côi đã kết thúc đợt ghi chép đầu tiên.

Cô ngoan ngoãn ngồi trên ghế dài ở cục cảnh sát, thấy anh tới lập tức mỉm cười.

Phương Nhược Cường sững sờ, tức khắc ôm cô gái vào lòng, khẽ trấn an cô: "Ng Sloan, đừng sợ... đừng sợ..."

Lâm Mân Côi ở trong lòng Phương Nhược Cường lắc đầu, "Em không sợ... chẳng biết tại sao... em lại không sợ chút nào..."

Phuong Nhựt Cường càng ôm chặt cô hơn.

Ngoại trừ ôm chặt cô vào lòng, lúc này anh nghĩ không ra nên làm việc gì khác.

Kim Phân Phụng cũng nhanh chóng chạy tới. Thấy cô con gái nhà mình bị thằng nhóc nhà họ Phụng kia ôm, bà nhất thời không vui.

Song thấy con gái bình tĩnh ở trong lòng anh, ngay cả nước mắt cũng không có. Kim Phân Phụng cũng yên lòng.

Vừa yên lòng vừa nhìn không được mắng chửi người nhà họ Phụng hăm hại kia.

Làm cái gì vậy trời! Muốn chết thì chết đi, sao nhất định phải chết ngay đơn vị của con gái, còn chết ngay trước mặt con gái.

"Bé ngoan đừng sợ... Mẹ sẽ không để bất kỳ kẻ nào tổn thương con..."

Lâm Mân Côi từ trong lòng Phụng Nhựt Cường ngẩng đầu lên, nghe bà nói thế bèn mỉm cười, nắm tay bà từ từ nói một câu.

"Mẹ, con muốn từ chức."

Kim Phân Phụng không ngờ Lâm Mân Côi sẽ nói một câu như vậy, không khóc không làm khó quá thực bình tĩnh đến đáng sợ.

Kim Phân Phụng thoáng giật mình, bây giờ con gái nói gì chính là cái đó.

"Được được được... con nói gì chính là cái đó, mẹ đồng ý với con hết... Ôi trời à... bé ngoan... con đừng như thế... dọa ngoài quá..."

Bởi lúc xảy ra chuyện, Lâm Mân Côi có bảo vệ làm nhân chứng tận mắt nhìn thấy, nên cảnh sát nhanh chóng loại bỏ khả năng bà ta bị sát hại.

Về phần tờ giấy khó hiểu trong tay Trương Ngọc, Trương Ngọc bị bệnh viện phán định có bệnh tâm thần. Khi Lâm Mân Côi đi thăm Trương Ngọc, bà ta đều tấn công cô.

Những điều này ai cũng tận mắt chứng kiến hơn nữa con trai bà ta vào tù, con gái chẳng thèm quan tâm bà ta, nên rất có thể tinh thần bà ta suy sụp, nhìn không được trở nên cực đoan.

Lâm Mân Côi ký tên xong bèn Kim Phân Phụng về nhà.

Dọc đường đi cô cũng nắm tay Phụng Nhựt Cường. Tuy Kim Phân Phụng không thích người con rể lớn tuổi này, song thấy con gái nắm chặt không buông, thôi

Cùng lắm về sau lúc có vấn đề, bà không tin không đối phó nổi thằng nhóc khôn kiếp ấy.

Thành thật mà nói, Phụng Nhựt Cường cũng hơi lo lắng.

Nói thật ra Lâm Mân Côi chính là một đóa hoa lớn lên trong nhà kính. Lần trước anh làm Phụng Từ Quân vào tù, cô còn áy náy rất lâu.

Rõ ràng không phải cô sai, nhưng lại ôm hết sai lầm lên người.

Người như thế, nói dễ nghe là hiền lành, nói khó nghe là mềm yếu.

Cho nên càng cần có người che chở thật tốt.

Song hôm nay sau khi gặp chuyện không may, một màn máu tanh kia đàn ông nhìn thấy còn suy sụp tinh thần, chứ đừng nói tới kiểu phụ nữ mềm yếu như Lâm Mân Côi...

Có điều Lâm Mân Côi rất bình tĩnh, bình tĩnh về nhà, bình tĩnh nói chuyện với anh, thậm chí còn bình tĩnh ăn hết một chén cơm.

"Hoa nhỏ... em nói chuyện với anh đi... Chuyện của Trương Ngọc không liên quan tới em... em đừng suy nghĩ lung tung..."

"Suy nghĩ lung tung?" Lâm Mân Côi ngẩng đầu lên, lắc đầu, "Em đâu suy nghĩ lung tung..."

Cô chỉ cảm thấy trong nháy mắt mình đã nghĩ thông rất nhiều chuyện.

"Em chỉ biết một việc. Cái gọi là được một tác lại muốn tiến một thước, không thể nhịn được nữa thì không cần nhịn nữa."

Một màn đó của Trương Ngọc đúng là rất kinh hoàng.

Bất quá cô cũng hiểu nguyên nhân Trương Ngọc làm vậy, hồng trút căm phẫn, có lẽ còn có mục đích khiến cả đời này của cô không thể quên nổi.

Ban đầu Lâm Mân Côi bị dọa đấy.

Nhưng khi trông thấy nụ cười kia của Trương Ngọc, đột nhiên cô cảm thấy rất chói mắt.

Rõ ràng cô đâu có sai, tại sao phải sợ người đàn bà này chứ?

Tại sao...

Trước đây khi kết hôn, Lâm Mân Côi lẽ phép có thừa với bà ta.

Sau khi ly hôn, tuy hai người âm ỉ không thoải mái, song Trương Ngọc lưu lạc đầu đường xó chợ cô không thấy chết không cứu, thậm chí còn đưa bà ta đến bệnh viện.

Cô tự nhận mình không thẹn với lương tâm, tất cả đều do bà ta gieo gió gặt bão.

Nếu lúc đó nhà bọn họ không bám víu người quyền thế, thì sao có thể đi tới mức tan nhà nát cửa chứ.

Lâm Mân Côi cảm thấy trái tim mình đã trở nên cứng rắn. Nắm tay Phương Nhược Cường, cô mỉm cười.

"Em rất đáng tiếc chuyện Trương Ngọc, nhưng em sẽ không để gian kế của bà ta thực hiện được. Dựa vào cái gì mà một người sai phạm phải xuất hiện suốt cả đời em... Đừng hòng mơ tưởng... Bà ta muốn làm em sợ... em chắc chắn sẽ không sợ... Không chỉ thế, em còn phải vui vẻ sống... Để Phương Tử Quân, phương Tử Dao bà ta luôn nhớ đến chống mặt lên xem... Lâm Mân Côi em sống tốt thế nào... sẽ không vì chỗ bản của họ mà hủy diệt mình cả đời."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Không thể không nói, cái chết của Trương Ngọc mang đến ảnh hưởng vô tận cho cuộc sống của Lâm Mân Côi.

Theo như Kim Phân Phương nói, con gái bà hình như đã trưởng thành trong một đêm.

Lâm Mân Côi nghe xong cũng chỉ cười, thực ra chưa tính là trưởng thành lắm, chỉ thoáng cái hiểu ra rất nhiều chuyện thôi.

Bản thân đã mạnh mẽ thì bất cứ chuyện gì, bất cứ kẻ nào ở trước mặt bạn đều trở nên không đáng kể.

Cuộc đời rất ngắn, quá dễ ý đến cái nhìn của người khác chưa hẳn sẽ sống thoải mái tự do. Quan trọng hơn là bản thân sống tốt, mới thực sự tốt nhất.

Sau sự kiện Trương Ngọc, Lâm Mân Côi cũng ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc cẩn thận với Kim Phân Phương về chuyện Phương Nhược Cường.

Kim Phân Phương vẫn không có cảm tình gì nhiều với Phương Nhược Cường.

Kỳ thực nói không thích không bằng nói là hơi sợ.

Với Kim Phân Phương, Phương Nhược Cường này gia cнаhr quá tốt, thậm chí người cũng có đạo hạnh quá cao, bà sợ bé ngoan đơn thuần của mình chịu không nổi người đàn ông như vậy.

Song Lâm Mân Côi lại kéo tay bà, từng chữ từng câu đều cam đoan với bà rằng cô sẽ sống tốt, sẽ chịu trách nhiệm với cuộc sống của mình.

Con gái đã thế son sắt thế, làm mẹ còn có thể nói gì, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở thôi.

Vốn dĩ đây là cuộc sống của con gái. Bản thân cô đã đồng ý thì làm phụ huynh tiến bộ còn có thể làm sao.

Do đó coi như một tin tốt cho Lâm Mân Côi và Phương Nhược Cường, bọn họ đều không thích tình cảm của hai người bị gia đình ngăn cản.

Lại một lần nữa Phương Nhược Cường đề cập chuyện muốn dẫn Lâm Mân Côi về nhà, lần này Lâm Mân Côi vẫn lưỡng lự. Đồng thời cô nói với Phương Nhược Cường một việc, "Em muốn từ chức."

Phương Nhược Cường đang ngồi trên ghế salon bóp quả óc chó cho Lâm Mân Côi.

Tay người đàn ông có lực, hai quả óc chó đặt vài lòng bàn tay còn dư dả. Nghe Lâm Mân Côi nói vậy, quả óc chó trên tay theo tiếng vỡ nát.

Từ chức? Người nào đó dường như hơi kinh ngạc.

day ngậm đàn ang eá tực. nai qua áe chá đặt ma tàng

Lâm Mân Côi nhặt quả óc chó trong tay Phương Nhựt Cường bỏ vào miệng, nhai nhai mới gật đầu: "Ý nghĩ này em suy nghĩ rất lâu rồi... Em cảm thấy em không thích hợp làm nhân viên công chức lắm..."

Môi trường phức tạp, rồi ren hầu như không có bất cứ hiệu quả làm việc, bản thân cô cũng chẳng biết mình ngồi ở vị trí đó vì cái gì.

Có lẽ rất nhiều người tha thiết ước mơ, song Lâm Mân Côi lại không muốn.

Như cô nói, cuộc sống quá ngắn, ngoại trừ tình yêu ra, cô còn muốn rất nhiều thứ khác.

Đối với việc Lâm Mân Côi từ chức. Phương Nhựt Cường trăm phần trăm ủng hộ.

Nhận được sự tán thưởng của Phương Nhựt Cường, tâm trạng Lâm Mân Côi rất tốt tựa vào lòng anh, khẽ hừ hừ.

"Xin lỗi... lần này em vẫn không thể về nhà với anh..."

Phương Nhựt Cường thoáng không vui, dừng một chút mới lên tiếng: "Anh làm em thấy áp lực à?"

Lâm Mân Côi lắc đầu, đồng thời nhặt quả óc chó còn sót lại bỏ vào miệng mình. "Thực ra cũng không tính là thế. Chẳng qua anh... tốt vậy... Em muốn... trở thành người sanh vai cùng anh..."

"Hoa nhỏ..." Phương Nhựt Cường nắm tay Lâm Mân Côi, anh muốn nói, thực ra anh không ngại.

định được sứttán thành dừa Phương ỏihựet Guong~tầm~trạng tầam Mẩn Gỏi rất tốt tựa vào tàng anh. khẽ hừ hà.

Chỉ cần Lâm Mân Côi ở bên anh cả đời, thì anh không quan tâm Lâm Mân Côi trở thành dạng người gì, cũng không quan tâm cô dựa vào anh cả đời.

Song, rõ ràng cách nghĩ của Lâm Mân Côi khác với anh.

Cô không phải một con thú cưng, cô bé có suy nghĩ, có chủ kiến của mình. Quan trọng hơn là cô muốn đứng ở độ cao giống anh.

Ít ra cô được tôn trọng. Cũng có thể chỉ là suy nghĩ của hiện tại.

Hít sâu một hơi. Phương Nhựt Cường lại gần, "Em thích là được... anh, không vội..."

Dù sao cũng ở bên nhau rồi, thực ra anh chẳng để bụng chút thời gian đó.

Kim Phân Phương không ở nhà, hai người rất lâu không hòa bình ở bên nhau như vậy.

Anh xoa nắn em, em ôm anh, hai đôi môi nhanh chóng dính vào nhau.

Phương Nhựt Cường mút cánh môi hồng ửng, khẽ liếm, vẫn có chút chưa thỏa mãn. Anh dán lên đôi môi Lâm Mân Côi, lại bắt đầu chui vào trong.

Thân thể Lâm Mân Côi run run, tay của người kia xốc áo lông rộng thùng thình của cô lên, dễ dàng nắm một bên ngực của cô.

Cô hít mất hương thụ một hồi, bỗng nhiên nhớ ra đây là nơi nà, chợt từ trong môi Phương Nhựt Cường chui ra.

"Không được..., kéo tay anh, Lâm Mân Côi, lắc đầu, "Chốc nữa mẹ em sẽ về đó..."

Phương Nhựt Cường không buông cô ea, chỉ nắm tay cô đặt vào giữa hai chân anh, bờ môi vì trước đó xâm nhập mà trở nên óng ánh, dưới ánh mắt anh, chọc người ta cả người toàn lửa nóng.

"Ngoan, cô gái tốt của anh... em thương thương anh đi..."

Vừa nói, anh vừa ôm Lâm Mân Côi vào phòng ngủ của cô.

Đây là phòng ngủ trước đây của Lâm Mân Côi và Phương Tử Quân. Sau khi Phương Tử Quân dọn đi, Lâm Mân Côi dọn sạch tất cả mọi thứ, nhưng chiếc giường này do trước kia Lâm Mân Côi tự mình chọn, tốt hơn mười ngàn, cực kỳ thoải mái.

Tuy bị tên cận bã Phương Tử Quân đó ngủ một khoảng thời gian, song Lâm Mân Côi nghĩ đến mười ngàn tệ ấy là nhức nhối không thôi, cuối cùng vẫn giữ lại.

Khi Phương Nhựt Cường đè cô trên giường, mút môi cô, thân thể cường tráng dán vào khe khẽ vuốt ve cô, rõ ràng không uống rượu, nhưng lại mang theo chút men say.

"Trên chiếc giường này... hần từng chạm qua em chưa..."

Phuong Nhựt Cường vừa nói thế, hai tay nhanh chóng thối lui khỏi chiếc áo rộng thùng thình của Lâm Mân Côi, luồn vào giữa hai chân nhảy cảm đó.

Khi cảm giác được dịch thể ướt át, anh khẽ cười, gảy một ít đưa lên chóp mũi. Đầu tiên là nhẹ nhàng ngửi một cái, cuối cùng anh bỏ dịch thể như cam lộ kia vào miệng, nhâm nhi từng chút một.

Lâm Mân Côi ngượng ngùng không ngớt tướt động tác đó của anh, cô rúc chân vẫn cảm thấy không đúng, lại đá anh một cái.

"Đáng ghét... đàn ông mấy anh chỉ thích thế..."

Khung xương Lâm Mân Côi không lớn lắm, nên đôi chân đặc biệt nhỏ nhắn xinh xắn.

Bàn chân nhỏ cỡ ba mươi bốn bị người đàn ông nắm trong lòng bàn tay mang theo vết chai xù xì, còn mập mờ xoa xoa, "Mềm quá.... Tất nhiên... cả người cô gái của anh... đều mềm hết..."

Lâm Mân Côi hiếm khi thấy Phuong Nhựt Cường xấu xa vậy, thời gian hai người ở bên nhau có hạn, bình thường trò vui khởi động trên người khá dài, song không ngờ lúc này anh nhân rồi thế.

Lẽ nào anh không biết chốc nữa mẹ cô về ư?

Nghĩ đến Kim Phân Phuong chắc không bao lâu sẽ phá cửa vào, Lâm Mân Côi hơi ác ý nhìn dưới thân trưởng phòng kia của Phuong Nhựt Cường.

Tâm trạng Phuong Nhựt Cường không tệ, vuốt ve cả người Lâm Mân Côi một hồi, vừa hôn vừa thủ thi bên tai cô vài lời âu yếm trên giường.

Lâm Mân Côi bị chọc đến mức cả người run rẩy, người đó còn để ngón tay đi vào thỏa mãn cô trước. Đợi đến lúc cô run rẩy không ngừng, đôi mắt như nước mùa thu, cười tươi rồi nhìn anh, anh mới không nhanh không chậm đẩy mình vào.

Song, không biết có phải vui quá hóa buồn không, Phuong tiên sinh còn chưa khai tiệc lớn, chợt nghe Kim Phân Phuong ngoài phòng khách rít lên một tiếng.

"Bé ngoan... mẹ có mua tráng miệng cho con... thừa dịp còn nóng mau ra đây ăn nè..."

Hai người vận động trong phòng đồng loạt dừng lại, nhất là Lâm Mân Côi giật hấn người lên, đẩy Phuong Nhựt Cường ra, vừa nắm quần áo mình che thân.

"Mau lên... mẹ em không thích gõ cửa..."

Quần áo Phuong Nhựt Cường xem như đầy đủ, chẳng qua bên dưới trần truồng thôi.

Trái lại anh không ngờ mình sẽ có một ngày bị mẹ vợ bắt gặp, nghĩ đến dáng vẻ hung hãn của Kim Phân Phuong, còn anh vất vả lắm mới có được cơ hội đăng đường nhập thất, nên mặt anh tối sầm lại, song tay chân nhanh chóng mặc quần mình vào.

Có điều vì thân thể còn chưa hết trưởng phòng, nên lúc kéo khóa quần anh phải mất chút sức lực.

Nhất là Kim Phân Phuong dường như vừa vào WC xong, mang dép bước đùng đùng đi về phía bên này, người đàn ông luôn luôn bình tĩnh trên ốt cũng toát nẩy giọt mồ hôi.

"Ồ..." Quả nhiên Kim Phân Phuong không thích gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa vào. Bà nhìn thấy con gái mình ngồi trên giường, dáng vẻ lại không có gì khác thường, gương mặt hơi đỏ ửng.

Kim Phân Phuong nghi hoặc nhìn cô con gái nhà mình, lại trông thấy người đàn ông giả vờ bình tĩnh kia ngồi bên cạnh. Trong lòng bà tức giận nghĩ, bà mới ra ngoài hai tiếng mua thức ăn, hai đứa này đã lăn lên giường rồi?

Kim Phân Phuong lẫn lộn trong nhóm ông lớn ở công trường đã lâu, cũng nhiễm chút tính tình ngay thẳng. Bà liếc xéo Phuong Nhựt Cường, cười lạnh nói: "Thằng nhóc này, đừng nói giữa ban ngày ban mặt cậu làm ở nhà tôi nhé..."

"..."

Lời này của Kim Phân Phuong quả thực hơi thô lỗ, không chỉ Lâm Mân Côi lúng túng đỏ mặt, ngay cả kẻ họ Phuong nào đó trầm ổn chín chắn cũng thoáng đỏ mặt.

May mà gương mặt đỏ bừng này khiến trong lòng Kim Phân Phuong hơi buồn lòng, có thể đỏ mặt, chứng tỏ vẫn cần mặt mũi.

Chỉ sợ người hèn hạ tới nỗi vô địch, mặt mũi cũng không cần.

"Còn đứng ngây đó làm gì? Hai đứa bóc quả óc chó nhiều vậy! Tính làm bánh gato óc chó hả?!"

Bởi vì xem như bị bắt gian tại giường, Lâm Mân Côi và Phuong Nhựt Cường đều có chút xấu hổ.

Trái lại Kim Phân Phương không hề chỉ, chui vào nhà bếp làm bữa tối.

Bà không mở miệng giữ lại ăn com, nên Phương Nhựt Cường cũng không dám nán lại, rất cung kính nói một tiếng công ty có việc phải rời đi.

Lâm Mân Côi cảm áo khoác đang định tiễn Phương Nhựt Cường xuống dưới, lại bị ánh mắt Kim Phân Phương ngăn trở.

"Đã trễ thế này công ty có cái rắm gì? Ăn com rồi nói!"

Bà vừa nói xong, đôi vợ chồng son đều sững sờ, nhất là Lâm Mân Côi kéo phương Nhựt Cường lại, lắc tay anh, "Còn không tiến vào..."

Kim Phân Phương cũng nhìn thấy động tác nhỏ của hai người, cái tên nhóc Phương gia này ngờ ngờ nghếch nghếch, thực sự không giống ác ma biến thái như lời đồn.

Hèn gì người xưa nói lời đồn mạnh như hổ nhĩ.

Vì Phương Nhựt Cường biểu hiện ngây ngô khiến Kim Phân Phương từ từ có cảm tình, mặc dù nói chuyện vẫn rất cứng nhắc, song không còn giống như trước đây, hoàn toàn không thèm nhìn Phương Nhựt Cường.

Thừa dịp tâm trạng Kim Phân Phương tốt, Lâm Mân Côi nhanh chóng nói với bà chuyện từ chức.

Vốn tưởng rằng mẹ sẽ phản đối, nhưng không ngờ Kim Phân Phương lại không chút chần chừ gật đầu đồng ý ngay.

"Công việc đó cũng không có ý nghĩa, nhất là sau khi xảy ra chuyện nhà họ Phương, con đúng là bùn vàng lẫn đến đống quần, không phải phân cũng là phân..." Cẩn đầu đứa, Kim Phân Phương nói: "Cũng tốt, nhà chúng ta đâu sợ không nuôi nổi con... Con về với mẹ đi..."

Lâm Mân Côi thở phào nhẹ nhõm, đang định thúc đẩy khẩu vị mở rộng, Kim Phân Phương giống như vô tình nói một câu.

"Có điều, mẹ còn trẻ, còn chưa muốn làm bà ngoại sớm đâu... Nhóc con Phương gia, lại ở nhà tôi trắng trợn chơi cái trò đó... coi chừng tôi thiên cậu..."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Sau bữa com chiều, Lâm Mân Côi lại mượn có đồ rác, đi tiễn người nào đó cúi đầu ù rũ.

Cô nghĩ, chắc còn có vật nào đó ù rũ cúi đầu bên dưới người nào đó.

Nghĩ đến ánh mắt âm trầm của Kim Phân Phương, nghiêm khắc khiến người ta rét run rành rành thế, Lâm Mân Côi cũng rất muốn cười.

Nhất là thấy Phương Nhựt Cường đã quen bày chủ nghĩa đàn ông ở trước mặt cô ăn quả đắng, cô khoái trá ghê gớm.

"Em còn cười..." Phương Nhựt Cường lên xe, kéo Lâm Mân Côi ngồi xuống, "Anh thấy mẹ em cứ chơi cái kiểu đó... anh thực sự sẽ, không cứng nổi nữa..."

Lâm Mân Côi muốn cười, nhưng lúc này lòng tự trọng đáng buồn cười của đàn ông thâm tình kiến nghị cô vẫn không nên cười tốt hơn.

Lâm Mân Côi ngồi ngay ngắn, vừa vuốt vuốt gương mặt ù rũ của Phương Nhựt Cường, vừa thờ dãi dụ dỗ: "Ngoan nè... đáng thương quá... đúng là... đáng thương quá..."

Phương Nhựt Cường nắm tay cô, không nhẹ không nặng cắn một cái, thực ra trong lòng đã thoải mái rất nhiều song ngoài miệng vẫn nói: "Anh thực sự sắp chịu hết nổi rồi..."

"Ồ... thật ư? Chịu hết nổi em, hay mẹ em?"

Phương Nhựt Cường nhụt chí, "Hoa nhỏ... em đang cười nhạo anh hử?"

Lâm Mân Côi giơ hai tay lên bày tỏ cô vừa hồn nhiên vừa lương thiện, đồng thời thay sắc mặt Phương Nhựt Cường khó coi, Lâm Mân Côi sắp tới, bàn tay một đường trượt xuống dưới, "Ồi chà, ngoan nào... để em xem một chút... chỗ nào chịu hết nổi nè..."

Phuong Nhựt Cường còn đang vắt hết óc suy nghĩ, bỗng nhiên dưới thân bị bàn tay mềm mại cầm, anh chợt hít một hơi, giọng nói run rẩy vài phần, "Hoa... Hoa nhỏ..."

"Em đâu có cười anh..." Lâm Mân Côi cười, trêu chọc vật kia dần dần thức tỉnh, cô chậm rãi vỗ về chơi đùa.

Phuong Nhựt Cường liên tục thở dốc, sau đó trong lúc hưng phấn nhất lại phát hiện Lâm Mân Côi dừng lại.

Không chỉ dừng lại, mà còn nhúu mày nhìn vật đó thức dậy trong tay cô.

Quả nhiên là người yêu, ở bên nhau lâu rồi, Phuong Nhựt Cường cũng biết chút tâm tư nọ trong lòng Lâm Mân Côi, lòng anh chợt vui vẻ, miệng cũng run rẩy hẳn. "Hoa nhỏ... giúp anh nào..." Ôm người con gái, người đàn ông liên tục cầu xin.

Lâm Mân Côi lại không bị lay động, cô cau mày rất lâu mới từ từ phun một câu.

"Anh chưa tắm..." Sẽ rất bẩn.

"Anh tắm rồi, anh mới tắm đấy..." Người nào đó bày tỏ mình rất sạch sẽ.

"Mới là tối hôm qua hả?" Lâm Mân Côi không chút do dự chọc thủng lời nói dối của người nào đó, hừ một tiếng, nhưng giây kế tiếp cô lại cúi đầu ngậm vật thôi to bảo đó.

Sĩf..

Một giây trước còn đang rét như cắt, giờ khắc này Phuong Nhựt Cường giống như ở trong ngọn lửa cháy hừng hực. Tay anh nắm vai cô gái, đồng thời bắt đầu hơi dùng sức.

"Hoa nhỏ... Hoa nhỏ..." Anh liên tục thở dốc, hồi lâu mới phun ra một câu không hoàn chỉnh lắm, "Mẹ em... có hứng thú với... hạng mục... hạng mục Văn thị không... Anh nghĩ... anh nghĩ bà... bà có thể đi kiểm tiền... ở... ở nhà sẽ thấy vô... vô vị..."

Lâm Mân Côi cổ đến mức miệng phát đau, nghe người đàn ông nói thế, cô biết anh muốn dùng cách này để Kim Phân Phuong về công trường, nhất thời cô ôm tâm lý trả thù cắn vật kia một cái.

Cô vốn chỉ đùa tí, nhưng ai ngờ lại kích thích người nào đó.

Cô bị đẩy vào chỗ ngồi, trong lúc nghiêng trời lệch đất, thậm chí cô còn không biết xảy ra chuyện gì, đã thay cái người cúi đầu ừ ừ kia trở nên hung ác, đồng thời mang theo vật hung mãnh ấy trực tiếp rút khỏi miệng cô, mạnh mẽ đưa vào.

Động tác của anh rất mạnh, đầu chậm rãi thông thả như Lâm Mân Côi. Rất nhanh, môi Lâm Mân Côi bị ma sát hồng mắt, cổ họng bị chọc tới độ vô cùng khó chịu, cô theo quán tính muốn nôn dị vật trong miệng ra, lại bị người đàn ông càng thêm dùng sức áp chế cơ thể.

Vài lần va chạm phạch phạch hung mãnh, rốt cuộc Lâm Mân Côi bị chơi đùa đến rớt nước mắt, nhưng, trước đây người đàn ông ấy thấy nước mắt của cô sẽ lập tức run chân, giờ lại không buông cô ra, chỉ bóp cầm cô. Sau khi hưng hăng và chạm mấy lần, cuối cùng trong lúc chọc vào chỗ sâu đã phun ra nhăm thạch nóng bỏng.

"Khụ khụ..." Lâm Mân Côi bị sặc tới độ khó chịu, khi Phuong Nhựt Cường buông cô ra bỗng nhiên cô ngồi xuống ho khan.

Vừa ho khan, vừa rơi nước mắt liên tục.

Không biết vì sao cô cảm thấy giờ phút này mình hết sức tủi thân.

Ban đầu cam tâm tình nguyện làm chuyện đó với người nào đó, nhưng không ngờ sau khi làm được phân nửa lại bị người ta bóp cầm, ra vào giống như phát tiết vậy.

Trong lòng Lâm Mân Côi chua xót, viền mắt đỏ lên, nước mắt rơi không cầm được.

Phuong Nhựt Cường thoải mái xong mới phát hiện không thích hợp.

"Hoa nhỏ..." Anh nhào tới bắt cô gái, lại thấy cô rung rung nước mắt. Nhất thời anh hốt hoảng, vội vàng ôm tâm can bảo bối của anh dỗ một trận.

"Ngoan nào ngoan nào... là anh không tốt... anh chỉ lo để mình thoải mái... Đừng khóc... bé ngoan của anh... Anh cũng làm cho em... để em thoải mái ngắt trời được không..."

Cái người này, nghiêm trang nói lời hạ lưu vậy, Lâm Mân Côi phi một tiếng bị chọc cười, quả đấm nhỏ không nặng không nhẹ đấm lên vai Phuong Nhựt Cường. "Tên khốn kiếp nhà anh! Em không thèm giống anh đâu... không háo sắc như anh..."

Thấy người ta nín khóc mỉm cười, Phuong Nhựt Cường ôm cô vào lòng hôn một trận, tay còn luồn vào giữa hai đùi, mập mờ vuốt ve.

Khi thăm dò được dịch thể trong suốt, anh mập mờ liếm ngón tay, "Đúng, đâu giống anh... em ra còn nhiều hơn..."

Giai nhân mỹ nhân như tợ, môi đỏ mọng xinh đẹp, khiến người nào đó không kiềm được nghĩ đến một khác kiểu điểm trước đó, anh đâu nhìn nổi nữa, đặt Lâm Mân Côi xuống muốn dùng sức thật tới một lần.

Sao Lâm Mân Côi không động tình chứ.

Nhưng người nào đó đi đồ rác đã mất không ít thời gian, quả nhiên khi hai người còn chưa đi thẳng vào vấn đề, thánh chỉ của Kim Phân Phương tới.

Lâm Mân Côi mở di động, cũng bất cần ấn vào nút loa ngoài, giọng nói trung khí mườì phần của Kim Phân Phương từ trong ống âm truyền ra.

"Con mẹ nó! Hai đứa bây đi đồ rác rồi lẫn vô thùng rác luôn hả?"

"..."

Kim Phân Phương vừa quát, hai người từ trong đại dương dục vọng bùng tình.

Phuong Nhựt Cường lại không buông tha, tiếp tục muốn nhào tới cầu hoan.

Đáng tiếc, anh bị Lâm Mân Côi đập ra một cách vô tình.

Cô vừa sửa soạn tóc mình, vừa trừng Phuong Nhựt Cường, "Về sau anh không muốn bước vào nhà em luôn ư?"

Nói xong, Phuong Nhựt Cường mới lưu luyến lùi người về, còn ai oán nhìn Lâm Mân Côi.

Hừ, anh đã thoải mái rồi.

Ai oán cái gì!

Lâm Mân Côi lắc đầu, "Không được! Em phải về thật... được rồi... Anh về sớm nghỉ ngơi đi... mai chúng ta gặp..."

Phuong Nhựt Cường còn quán Lâm Mân Côi cầu vượt lòng, Lâm Mân Côi không ngờ công lực quán quýt của người đàn ông này dần dần tăng thêm, cô bất đắc dĩ bóp cằm Phuong Nhựt Cường, hung hăng hôn một cái mới đẩy anh ra nói: "Được rồi, mau trở về đi... Em cũng về đây..."

Hình như Phuong Nhựt Cường vẫn chưa thỏa mãn, nhưng Lâm Mân Côi tuyệt tình xuống xe, giống như một con thỏ béo nhún nhảy rồi đi. Còn con sói xám ăn thịt nào đó ở lại chảy nước dãi đói khát.

Lâm Mân Côi sửa soạn trong thang máy nửa ngày, lúc cảm thấy không có tình huống gì khác thường mới chậm rãi về nhà.

Kim Phân Phương ngồi trên ghế salon ăn điểm tâm ngọt - - bánh gato óc chó.

Thấy cô bước vào, bà ngẩng đầu lên nhìn cô, cười như không cười, "Hai đứa bây hình như không nghe lọt lời mẹ nói nhỉ..."

"Mẹ..." Lâm Mân Côi đỏ mặt, thoáng chột dạ, nhưng nghĩ đến bọn họ thực sự chẳng làm gì, cô lại ưỡn ngực, cực kỳ hùng hồn nói: "Mẹ... bọn con đâu có làm... Cho dù làm... bọn con đều là nam nữ trưởng thành rồi..."

Lâm Mân Côi hơi khó chịu, cô nhìn không ra mẹ cô là người phụ nữ bảo thủ vậy.

Bánh gato óc chó quá ngọt, Kim Phân Phương ăn đến mức hơi ngấy.

Bà uống một hóp nước, mới chậm rãi nhìn đứa con gái không hăng hái của mình.

"Mẹ muốn tốt cho con thôi... Con còn trẻ, không thừa dịp thời gian đẹp nhất trong đời tiêu sái thêm vài năm, lẽ nào đã muốn làm mẹ?"

"Mẹ..."

Thấy Lâm Mân Côi làm nũng dựa tới, bày dáng vẻ cô gái nhỏ nũng nịu, Kim Phân Phương thờ dài một tiếng, "Cũng chẳng phải mẹ làm khó hai đứa... Mẹ thực sự không hy vọng chuyện ngoài ý muốn không nên phát sinh xảy ra... Con nhìn Thẩm Tường, bạn con đi... ôm bụng đám cưới, vui vẻ không?"

"Người ta hạnh phúc mà..." Lâm Mân Côi không cho là sai phun một câu. Ai cũng biết Thẩm Tường và Đường Tiêu hòa thuận vui vẻ, đã thế còn quan tâm quá trình làm chi...

"Hạnh phúc?" Kim Phân Phương cười lạnh, "Mẹ thấy không phải đâu... Mẹ nghe mẹ chồng nó nói, nó mượn con bức hôn... Mẹ nói cho con nghe, người của đời trước không có quan niệm giống các con... Đừng thấy mẹ chồng Thẩm Tường rất tốt với Thẩm Tường... nhưng tốt với Thẩm Tường, còn không bằng nói nhìn đứa cháu vàng trong bụng nó.. Hơn nửa mặt ngoài cung phụng ăn uống như Bò Tát, sau lưng lại nói nó dụ dỗ con trai bà ta, tuổi còn trẻ thì sống chung..."

Lâm Mân Côi thực sự không ngờ mẹ Đường Tiêu ở sau lưng lại nói Thẩm tường như vậy, nhất thời cô thoáng cảm phẫn.

"Khôn kiếp, chuyện đó còn không phải tại con trai bà ta à... có bản lĩnh sung sướng, lại không có bản lĩnh gánh chịu hậu quả sung sướng sao..."

"Được rồi được rồi..." Kéo tay Lâm Mân Côi, Kim Phân Phương trấn an vỗ vỗ, "Mẹ cũng không nói thẳng nhóc Đường Tiêu kia không tốt... chẳng qua để nhắc nhở con, mẹ chồng có thích con dâu thế nào, chung quy cũng không phải con gái ruột mình... Con đó, bản thân đã là hàng xài rồi, giờ vẫn chưa biết tương lai nhà chồng con nhìn con thế nào đây..."

"Con không sợ đâu..."

Lâm Mân Côi lẩm bẩm một câu, lại bị Kim Phân Phương hung hăng tát một cái.

"Không sợ hả, đến lúc đó con đừng có khóc! Cái tính này chẳng chịu sửa đổi, không biết giống ai..."

"Không phải con giống mẹ à?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Thật ra Lâm Mân Côi có thể hiểu suy nghĩ của Kim Phân Phương.

Bà thấy Thẩm Tường lớn bụng đi lấy chồng, nên mới không muốn Lâm Mân Côi đi theo con đường của Thẩm Tường.

Rất nhiều lần Kim Phân Phương đều nói Thẩm Tường không hạnh phúc như vẻ bề ngoài, nhưng Lâm Mân Côi lại không cho là đúng. Cô nghĩ bà không hiểu Thẩm Tường, càng không hiểu rõ tình cảm giữa Đường Tiêu và Thẩm Tường.

Từ những năm trung học hai người họ đã bắt đầu nhen nhóm tình cảm ngầm, đi đến ngày hôm nay có thể nói là một đôi duyên trời định, nước chảy thành sông, hai mươi rở mười. Nếu ngay cả bọn họ mà cũng không thể hạnh phúc thì còn ai có thể hạnh phúc chứ.

Đúng lúc, tháng năm là đám cưới của Thẩm Tường, cô tin đến lúc đó chắc chắn sẽ khiến Kim Phân Phương tin tưởng.

Cho dù lên xe trước mua vé bỏ sung sau, nhưng họ cũng sẽ hạnh phúc mà.

Trước mắt, Lâm Mân Côi còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Đó là từ chức.

Từ sau vụ việc của Trương Ngọc, đồng nghiệp Lâm Mân Côi nhìn thấy cô đều đi đường vòng. Ngay cả bí thư luôn thiên vị cô cũng bảo cô nghỉ ngơi ở nhà một thời gian.

Cho nên vào thứ 2 đi làm, khi nhìn thấy Lâm Mân Côi, mọi người đều kinh ngạc, ghen ghét nhìn trần trối.

Lâm Mân Côi thậm chí cười lạnh, hôm nay cô đến là vì muốn chọc mù mắt chó má người này.

Một đường mỉm cười, Lâm Mân Côi đi thẳng vào văn phòng của bí thư, không có bất kỳ chần chừ đệ đơn xin từ chức.

"Bí thư! Cảm ơn ông mấy năm nay luôn chiều cố tôi, chẳng qua tôi cảm thấy mình không thích hợp với công việc quy củ này. Đây là đơn từ chức của tôi."

Từ sau chuyện Trương Ngọc, bí thư hoàn toàn tin rằng Lâm Mân Côi đang qua lại với Phương Nhượng Cường. Nếu chỗ dựa của cô là Phương Nhượng Cường, thì tất nhiên ông càng phải quan tâm nhiều hơn.

Vốn xảy ra chuyện lớn vậy, ý của ông là muốn để Lâm Mân Côi ở nhà một thời gian, ít nhất đợi vụ việc lắng xuống rồi mới đi làm lại. Nhưng không ngờ cô gái Lâm Mân Côi này động một tí đã nói từ chức.

"Tiểu Lâm, cô nên suy nghĩ kỹ đi. Cơ quan nhà nước không dễ vào... rất nhiều người sút đầu mẻ trán cũng không vào được."

Lâm Mân Côi lắc đầu, "Bí thư, tôi biết chứ. Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi."

"Tiểu Lâm, đây không phải trò đùa. Cô thực sự đã quyết định chắc chắn à?"

Mặc kệ bí thư nói gì, Lâm Mân Côi đều gạt đầu.

Có lẽ đối với rất nhiều người, nhân viên nhà nước là cái bát sứt[1], nhưng cô thừa biết bên trong có bao nhiêu khổ.

[1] Ý chỉ công việc ổn định, nghề nghiệp vững chắc.

Cô thường xuyên thấy nhân viên nhà nước từ thị trấn lên đây, nhất là người trẻ tuổi, rất nhiều người ôm hi vọng có thể trụ lại, người nào cũng bị hiện thực mài mòn góc cạnh.

Bọn họ trở nên tầm thường vô vị, trở nên chết lặng mờ mịt, thậm chí lạnh lùng.

Lâm Mân Côi cũng biết có rất nhiều người muốn từ chức, nghề này không vẻ vang như bên ngoài của nó, nhưng họ lại chần chừ không tiến lên, cuối cùng hờ hững sống cuộc sống đã hình thành thì không thay đổi. Thậm chí, trước khi xảy ra chuyện Trương Ngọc, Lâm Mân Côi đã sống như họ.

Bất quá, hiện giờ cô đã hiểu rõ.

Nhân lúc có thời gian, lại có năng lực, vì sao không làm chuyện mình thích chứ.

Nghe Lâm Mân Côi muốn từ chức, rất nhiều người trong văn phòng đều tiến lên giữ cô lại. Mặc kệ là thật tình hay giả dối, cô chỉ mỉm cười, sau đó từ chối ý tốt của họ.

Bởi vì từ chức nên tư liệu hồ sơ và công việc trên tay Lâm Mân Côi đều giao cho người kế tiếp.

Lâm Mân Côi bàn giao công việc, thu xếp đồ đạc của mình xong vậy mà đã mất một ngày.

Buổi chiều, Phươg Nhực Cuồng đề nghị tới đón cô tan tầm. Đáng lẽ Lâm Mân Côi còn e ngại việc mình mới ly hôn, quan hệ của hai người nên khiêm tốn tí.

Nhưng giờ không quan trọng nữa, cô dứt khoát gạt đầu đồng ý.

"Được, em đứng trước cửa Kiến ủy chờ anh."

Lúc tan tầm, quả nhiên Phươg Nhực Cuồng tới đón cô, anh còn phô trương lái cả chiếc Porsche đến.

Bình thường anh luôn khiêm tốn, lúc này phô trương thế làm Lâm Mân Côi hơi kinh ngạc.

Phươg Nhực Cuồng tiếp nhận thùng đồ trên tay Lâm Mân Côi đặt ở ghế sau, sau đó dịu dàng chỉnh sợi tóc rũ xuống bên tai cô, mỉm cười. Đồng thời anh nhìn đồng nghiệp Lâm Mân Côi ở phía sau cách đó không xa, rồi mới lên tiếng: "Anh chỉ thỏa mãn... sở thích xem kịch của bọn họ thôi."

Nghe đến trước kia đồng nghiệp ở sau lưng Lâm Mân Côi nói những lời khó nghe, giờ phút này, rõ ràng có thể nhìn thấy sự ước ao ghen tị trong mắt bọn họ, cô cũng có chút hả giận.

Con người ấy à, thù ngay từ đầu sống hiên ngang, thoải mái còn hơn phải chịu uất ức.

Lên xe, mi tâm của Lâm Mân Côi dần ra, tâm trạng không tệ.

Bởi vì đang là giờ cao điểm tan tầm, nên trên đường đông nghịt xe cộ qua lại.

Hai người vừa bàn luận tới nay ăn gì, vừa câu được câu không nói chuyện phiếm.

Anh lấy chiếc xe này ở đâu ra thế?

Phươg Nhực Cuồng cũng không quay đầu sang, "Đường Tiêu..."

"Còn màu tím nữa..." Lâm Mân Côi cười phì một tiếng: "Bất quá, nó rất hợp với tính cách của Đường Tiêu, cực kỳ phô trương."

Thấy cô vui vẻ vậy, tâm trạng Phươg Nhực Cuồng cũng tốt một cách hiếm thấy.

"Hôm nay chúng ta ăn ở ngoài nhé? Coi như chúc mừng em bước sang trang mới."

Lâm Mân Côi vốn định đồng ý, nhưng nghĩ tới Kim Phân Phươg trong nhà liền dừng lại: "Không được, mẹ em còn đang chờ em về ăn cơm đó. Bị bà phát hiện, kiểu gì cũng nghĩ linh tinh."

Nghe Lâm Mân Côi nói vậy, Phươg Nhực Cuồng khó tránh khỏi hơi thất vọng.

Lâm Mân Côi thấy thế, cười hi hi lại gần: "Mẹ em thích nhất đầu cá hấp cay, chúng ta đi chọn một con cá ngon đi..."

Nói xong, ánh mắt Phươg Nhực Cuồng sáng lên.

"Ý em là...."

"Ngốc! Còn không mau quay đầu lại, chúng ta đi siêu thị!"

Hai người tay trong tay đi siêu thị, buồn cười là Phương Nhựt Cường lớn chừng này rồi lại không đối phó nổi một con cá. Cuối cùng vẫn là Lâm Mân Côi qua đó, bắt con cá đang giãy dụa, bộp bộp hai tiếng trực tiếp làm ngất con cá không cam lòng kia.

Phương Nhựt Cường liú lười, sau một lúc lâu nhìn không được giờ ngón tay cái lên.

Tốt lắm, đủ quyết đoán. Thế mới là người phụ nữ của anh.

Dọc theo đường đi hai người nói nói cười cười, chẳng qua lúc ra khỏi cửa lại gặp phải một người.

"Lâm tiểu thư?" Nụ cười quen thuộc tập kích, nhất thời Lâm Mân Côi có cảm giác như đứa trẻ làm chuyện xấu bị người lớn bắt được. Nhất là hiện giờ cô đang tay trong tay với Phương Nhựt Cường.

Lâm Mân Côi đang định rút tay ra, Phương Nhựt Cường giống như ý thức được điều gì đó, anh càng dùng sức nắm chặt, còn mỉm cười chào hỏi với người đàn ông cách đó không xa.

"Bí thư Quân... anh cũng... mua đồ ăn sao?"

"Ừ." Người vừa tới không phải ai khác, chính là Quân Cửu Thiên - con trai người bạn cũ của Kim Phân Phương.

"Rõ ràng Phương Nhựt Cường vẫn hơi để bụng chuyện trước đó không lâu Kim Phân Phương gán ghép Lâm Mân Côi cho Quân Cửu Thiên. Do đó trên mặt anh thì mỉm cười, nhưng tay càng nắm chặt tay Lâm Mân Côi hơn.

Mặt Lâm Mân Côi nóng bừng. Tuy giữa cô và Quân Cửu Thiên không có bất kỳ quan hệ gì, nhưng không hiểu sao giờ phút này mặt cô lại đỏ ửng.

"Bí thư Quân..." Lâm Mân Côi cứ gặp lãnh đạo là lập tức nhũn chân, lúc này bị Phương Nhựt Cường nắm tay, cô lắp bắp không nói nổi một câu.

Ánh mắt Quân Cửu Thiên chợt lóe lên, mỉm cười: "Không cần khách sáo, em là con gái di Phương, cứ gọi anh là anh Cửu đi."

"Anh C..." Miệng Lâm Mân Côi cứng nhắc, mặt cô cố gắng thế nào, đều kêu không nổi cách xưng hô "anh Cửu" này.

Quân Cửu Thiên đương nhiên cũng không miễn cưỡng cô. Hai người đàn ông đứng chung một chỗ trò chuyện chốc lát, lòng bàn tay Lâm Mân Côi đã rịn một tầng mồ hôi. Rất nhiều lần cô định rút tay ra, nhưng lần nào cũng bị Phương Nhựt Cường nắm chặt.

Cuối cùng, một giọng nói trong trẻo ở sau lưng vang lên, giải cứu bọn họ.

"Anh Cửu Thiên! Em xong rồi, chúng ta đi thôi!"

Lâm Mân Côi quay đầu lại, nhìn thấy một cô gái tóc ngắn xinh xắn nhanh chóng chạy về hướng bọn họ. Bởi vì chạy quá nhanh, lại còn mang theo một túi to nên bộp một tiếng, cô ấy ngã xuống đất.

Lâm Mân Côi kêu lên, đang định tiến lên đỡ cô ấy, lúc này đã có người đi trước một bước tiến tới chỗ cô gái.

"Em đi đường không mang theo mắt sao?"

Quân Cửu Thiên bước qua, giọng nói nghiêm khắc.

"Em không cẩn thận mà..."

"Không cẩn thận chính là lý do à?" Quân Cửu Thiên đỡ cô gái kia dậy, đồng thời nhặt những thứ rơi loạn trên mặt đất: "Rốt cuộc em chui từ đâu ra đấy... mua có tí đồ mà cũng ngã."

Lâm Mân Côi tiếp xúc với Quân Cửu Thiên không nhiều, nhưng lần nào hắn cũng cười ôn hòa, cô chưa từng thấy dáng vẻ này của Quân Cửu Thiên.

Nghiêm khắc, khó chịu, còn mang theo chút bức bối.

Lâm Mân Côi vẫn còn hơi tò mò, Phương Nhựt Cường đã kéo cô lên xe.

"Chúng..." Chúng ta chưa chào tạm biệt mà.

"Đi thôi... anh nghĩ hiện giờ anh ta đang bận, không rảnh bắt chuyện với chúng ta đâu."

Phương Nhựt Cường cười, đồng thời nắm chặt tay Lâm Mân Côi, dường như sợ Lâm Mân Côi giống như cô gái kia, mơ mơ màng màng ngã xuống đất.

Dù sao Quân Cửu Thiên cũng là người tình công chúng của thành phố Nghi Châu, mà vị người tình công chúng này hình như đã có bạn gái rồi.

"Anh đoán xem, cô gái đó có phải bạn gái anh ta không?"

"Hừ..." Phương Nhược Cường tuyên bố chủ quyền xong, rõ ràng chẳng có hứng thú gì với cô gái đó và chuyện của người khác.

Lâm Mân Côi lại cực kỳ hào hứng, cầm khoai tây chiên anh mua cho cô đỡ thèm, ăn một miếng lại đút anh một miếng.

Phương Nhược Cường thoáng bĩu môi ghét bỏ, nhưng cuối cùng vẫn nường theo ngón tay Lâm Mân Côi nuốt xuống. Đương nhiên, anh còn không quên liếm đầu ngón tay trắng nõn của cô.

Ăn khoai tây chiên còn bị thả dê, Lâm Mân Côi liếc Phương Nhược Cường một cái, tức giận nói: "Đáng ghét! Anh lái xe cẩn thận đi! Coi chừng đụng hỏng chiếc xe phô trương của anh đấy."

Phương Nhược Cường ho khan hai tiếng, lập tức bỏ thêm một câu.

"Không phải của anh..."

"..."

Rõ ràng Lâm Mân Côi vẫn còn hơi tò mò.

Khó có dịp phát hiện chuyện riêng tư của Quân Cửu Thiên, cô yên lặng trong chốc lát lại hăng hái nói: "Nè, anh nói thật đi, liệu cô gái kia có phải là bạn gái của bí thư Quân không? Gọi anh ta là anh Cửu Thiên đây! Quân Cửu Thiên hình như cũng ba mươi mấy rồi, trong khi đó đáng vẻ cô gái kia trông còn chưa trưởng thành nha. Ha ha ha... không ngờ, khẩu vị của lãnh đạo bây giờ đều nặng vậy, trâu già gặm cỏ non..."

"..."

Không nhìn thấy đầu Phương Nhược Cường đầy vạch đen, Lâm Mân Côi còn nói thêm: "Có điều, em cảm thấy không giống lắm, cảm giác Quân Cửu Thiên rất hung dữ với cô ấy. Đối với người phụ nữ của mình không nên hung dữ thế... Nè... Anh nói đi... đang nhìn cái gì vậy..."

Lâm Mân Côi liên tục hỏi mấy lần, Phương Nhược Cường đều không trả lời, ngược lại ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chẳng lẽ là nhìn người đẹp?

Lâm Mân Côi ghen tị thoáng nhìn ngoài cửa sổ, đúng là có một người đẹp.

Tuy chỉ nhìn thấy bóng lưng, nhưng có thể nhìn ra đó là một người đẹp duyên dáng.

Nhưng không biết vì sao, Lâm Mân Côi cảm thấy bóng lưng ấy hơi quen quen.

Lẽ nào là... bạn gái cũ của Phương Nhược Cường?

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Lâm Mân Côi biết lần đầu tiên của Phương Nhược Cường là dành cho cô. Nhưng đó là lần đầu tiên về mặt thể xác chứ không có nghĩa là lần đầu tiên về mặt tinh thần.

Mối tình đầu của Phương Nhược Cường là ai? Trước kia anh có thích người con gái nào chưa? Lâm Mân Côi hết sức hiếu kỳ.

Phương Nhược Cường cứ như vậy một lúc, nhanh chóng nghiêng đầu, khôi phục lại bình thường. Nhưng Lâm Mân Côi bĩu môi, vẻ mặt khó chịu: "Khai mau, sao vừa rồi anh lại thất thần, có phải nhìn thấy người yêu cũ không?"

Phương Nhược Cường ho khan một tiếng, bắt đầu dĩ cười: "Người yêu cũ của anh không phải là em sao?"

Lời vừa nói ra, Lâm Mân Côi lập tức quên bống người nào đó mới nhìn không chớp mắt cô gái nào bên ngoài. Hai mắt Lâm Mân Côi tràn đầy vẻ hiếu kỳ: "Không phải chứ, trước kia anh chưa từng..."

Lâm Mân Côi không tin.

Dựa vào điều kiện của Phương Nhục Cường, ắt hẳn có không ít cô gái nối đuôi nhau đưa tới cửa.

Cô không biết vận may của mình ở đâu ra, mới nhất được người đàn ông như vậy.

Giọng nói của Phương Nhục Cường đã khôi phục bình thường: "Trước kia anh không gần phụ nữ."

Anh thân nhiên nói một câu, tuy rằng ngữ điệu rất bình thường, nhưng Lâm Mân Côi cảm thấy có chút không thích hợp!

"Anh... anh thích đàn ông hả?"

Phương Nhục Cường thiếu chút trượt chân ga: "Hoa nhò... Em cảm thấy anh thích đàn ông sao?"

Lâm Mân Côi theo quán tính lắc đầu, bắt quạ trong lòng vẫn hơi nghi hoặc.

Sao mà có người đàn ông tốt thế, luôn giữ thân sạch sẽ đợi cô. Chẳng lẽ do ông trời đã định trước?

Ý nghĩ này chẳng hiểu sao làm Lâm Mân Côi cảm thấy mình quá ngốc, trên đời này đâu có chuyện ông trời định trước.

Cuối cùng, vẫn là Phương Nhục Cường giải đáp nghi hoặc của Lâm Mân Côi.

"Trong một năm đó anh bị bắt có đã xảy ra một số chuyện, khiến anh mất đi hứng thú với tình yêu nam nữ."

Phương Nhục Cường nói không rõ ràng, nhưng Lâm Mân Côi cũng không phải đũa ngọc. Cô nhớ Kim Phân Phương từng nói người này sau khi bị bắt cóc, lúc trở về tính tình đã thay đổi lớn, thiếu chút nữa trở thành cậu bé có vấn đề. Nhất thời cô hiểu ngay chuyện năm đó không có gì tốt đẹp cả.

Được rồi vấn đề này liền dừng ở đây.

Để làm dịu bầu không khí hơi đông lạnh, Lâm Mân Côi bèn mở nhạc, còn khẽ ngâm nga theo.

Phương Nhục Cường nghiêng đầu nhìn miệng cô

hé ra rồi ngâm lại, khóe mắt toàn sự vui vẻ, trong lòng lại có chút không bình tĩnh.

Không phải anh luôn canh cánh chuyện quá khứ. Với anh mà nói, những thứ khiến anh khổ sở đã kết thúc trong ngọn núi sâu thẳm kia. Thậm chí, những người mang đến cho anh tổn thương cả đời cũng sớm hóa thành bộ xương khô rồi, do đó anh chẳng có vấn đề gì.

Khiến anh để ý là, một đôi tình nhân trước đó anh bất ngờ trông thấy ở bên ngoài xe.

Người đàn ông kia bọn họ rất quen thuộc, chính là người đàn ông sắp trở thành chú rể vào tháng 5 này - - Đường Tiêu. Nhưng cô gái kia lại không phải Thẩm Tường - bạn thân của Lâm Mân Côi.

Nghĩ đến cái tính trắng hoa trước đây của Đường Tiêu, trong lòng Phương Nhục Cường hơi lo lắng, chỉ sợ hôn lễ diễn ra vào tháng 5 sẽ xuất hiện biến cố.

Hôm nay, sau khi đưa Lâm Mân Côi về nhà, Phương Nhục Cường bèn gọi điện cho Đường Tiêu.

"Hôm nay tôi thấy cậu." Phương Nhục Cường đi thẳng vào vấn đề: "Cô gái kia là ai?"

Đường Tiêu sững sốt, lập tức cười không sao cả: "Một cấp dưới thôi."

"Cấp dưới mà ôm ấp nhau vậy à?" Phương Nhục Cường cười lạnh ngắt lời Đường Tiêu, "Đừng bảo là tôi không nhắc nhở cậu, tháng năm này cậu sẽ làm chú rể đấy, còn vợ cậu hiện tại đang mang trong mình đứa con của cậu... Tôi không muốn nói nhiều, nhưng Thẩm Tường là bạn của Lâm Mân Côi, tôi không muốn chuyện này ảnh hưởng đến tâm trạng Mân Côi."

Cúp điện thoại xong, Phương Nhục Cường vẫn cảm thấy không ổn, vì thế anh phân phó Lục Tư ngầm để ý Đường Tiêu. Anh cũng không muốn ngày tốt đẹp kia xuất hiện sự cố gì.

Bên này Lâm Mân Côi căn bản không biết hôn lễ của Thẩm Tường sẽ xảy ra vấn đề.

Cô từ chức xong, cả người hoàn toàn nhẹ nhõm.

Kim Phân Phương cũng không vội bắt cô tìm việc, thậm chí, bà cảm thấy mình có thể nuôi Lâm Mân Côi, để cô làm sâu gạo cả đời cũng được.

Song Lâm Mân Côi không muốn thế. Tuy làm việc khiến cô hơi mệt, nhưng mỗi giai đoạn của cuộc đời không nhất định đều gặp ghềnh và bất đắc dĩ. Cô không muốn bỏ qua giai đoạn tốt đẹp như thế trong đời.

Cô bèn nói với Kim Phân Phương đợi một thời gian nữa sẽ tích cực đi tìm việc làm. Chẳng qua, hiện tại cô còn chưa nghĩ kỹ sẽ làm gì.

Kim Phân Phương vốn cũng có công việc.

Nhưng sau chuyện của Lâm Kiến Quốc, dường như bà cảm thấy rất mệt mỏi. Ngay cả công việc bên Vân thị bà cũng giao cho cấp dưới, bản thân thì thanh thản chuẩn bị nghỉ ngơi một năm.

Kim Phân Phương không có việc gì liên ra ngoài đánh bài, thỉnh thoảng còn rủ Ngự Ngự đi dạo phố uống trà. Cuộc sống trôi qua hết sức tự tại.

Ai nói sau khi ly hôn chỉ có đàn ông mới cảm thấy như con chim nhỏ chạy về phía tự do chứ, phụ nữ cũng vậy mà.

Cuộc sống của Kim Phân Phương ngày càng thoải mái, thậm chí, dưới sự giới thiệu của Lâm Mân Côi bà còn đi trung tâm thể dục Hân Hi học một lớp yoga.

Tuy bà già rồi, nhưng cũng muốn làm bà già xinh đẹp.

Chưa kể tính tình Kim Phân Phương thoải mái, dảng dấp lại không tò mò, nên sau khi đi trung tâm thể dục, bà được không ít người theo đuổi. Trong số đó có vài người điều kiện rất tốt.

Mỗi lần thấy những người kia đưa Kim Phân Phương về, Lâm Mân Côi đều cười hì hì trêu ghẹo Kim Phân Phương, có cần suy xét không.

Lần nào Kim Phân Phương cũng dí dí đầu Lâm Mân Côi, nói một ngày cô chưa lấy chồng, thì bà sẽ không suy xét.

Nghe đến đây, Lâm Mân Côi lập tức ngậm miệng, không dám nói nữa.

Đùa à, cô còn muốn chơi thêm hai năm đó.

Có điều, bên này cuộc sống của Kim Phân Phương trôi qua rất tốt, nhưng Lâm Kiến Quốc thì thê thảm.

Vận may trong đời ông ta hình như đều dùng hết.

Tuy trong công việc không mắc sai lầm gì lớn, nhưng từ khi Quân Cửu Thiên tiến hành làm sạch bộ máy chính trị, rất nhiều phúc lợi ở đơn vị đều bị cắt giảm.

Mặc dù Lâm Kiến Quốc là cục trưởng, nhưng cuộc sống cũng túng thiếu hơn trước đây không ít.

Hơn nữa, từ sau khi Lâm Xảo mang thai, tính tình liên biến thành cộc cái. Mỗi khi bà ta không vừa ý, bà ta sẽ lập tức mắng té tát Lâm Kiến Quốc.

Lâm Kiến Quốc đâu nhận nổi cục tức này, cũng không thêm để ý Lâm Xảo còn đang mang thai, vung tay tát bà ta một cái.

Chẳng biết là Lâm Xảo may mắn hay xui xẻo dưới sự giầy vò như vậy mà đứa bé lại không mất.

Lúc này, hình như Lâm Kiến Quốc mới giác ngộ, nhất là khi cầm chút tiền lương ít ỏi kia siết chặt ví tiền mà sống, bèn vô cùng nhớ nhung Kim Phân Phương.

Trước đây, lúc còn ở chung với Kim Phân Phương, ông ta chưa bao giờ phải nghĩ đến chuyện tiền nong.

Vừa nghĩ thế, Lâm Kiến Quốc cảm thấy con trai có tác dụng chó gi, đợi nó trưởng thành, chắc gì ông ta còn sống, nói chỉ tới dưỡng già.

Đều là giả.

Cho nên, Lâm Kiến Quốc càng ngày càng nhìn Lâm Xảo không vừa mắt, thậm chí không có việc gì liền đi tìm Kim Phân Phương.

Kim Phân Phương đã dặn dò Lâm Mân Côi, nếu Lâm Kiến Quốc đến thì cứ coi như không ở nhà, tuyệt đối không mở cửa cho ông ta.

Từ khi Lâm Mân Côi không đi làm, suốt ngày đều ở chung một chỗ với Phương Nhượng Cường. Phương Nhượng Cường đi làm, thì cô ở nhà chuẩn bị cơm nước.

Gần đây, thời gian Kim Phân Phương vui chơi giải trí cũng nhiều, hết khiêu vũ tới đi leo núi nên thường xuyên không ở nhà.

Do đó, Lâm Kiến Quốc liên tục vò huyệt mấy lần, nhưng ông ta rất kiên trì, không quản ngày đêm chạy đến. Cuối cùng, ông ta cũng gặt may một lần.

Kim Phân Phương thấy Lâm Kiến Quốc càng lúc càng hèn mọn, khinh ông ta ra mặt, giọng nói cũng phá lệ lạnh lẽo: "Lão già chết tiệt, ông tới đây làm gì?"

"A Phân..."

Lâm Kiến Quốc cũng không tức giận. Cuộc sống đã làm thui chột lòng tự tôn của ông ta, không có tiền, ông ta chỉ là cái rắm.

"A Phân, không phải tại tôi nhớ bà sao... nên đến thăm hai mẹ con bà..."

Kim Phân Phương mắt lạnh nhìn Lâm Kiến Quốc, kể đó tự hỏi một chút liền nghĩ ra chân tướng.

"Tôi chỉ sợ không phải do ông nhớ bọn tôi... mà nhớ cái thẻ ngân hàng tên tôi thôi..."

Kim Phân Phương khoanh tay, chặn Lâm Kiến Quốc ngoài cửa: "Tôi nói cho ông biết, chưa nói đến việc chúng ta đã ly hôn, mà kể cả không ly hôn thì tôi cũng sẽ không cho ông một đồng nào. Ông có bản lĩnh lắm mà, ăn vụng sau lưng tôi giờ còn tới đây."

Kim Phân Phương châm chọc một hồi làm Lâm Kiến Quốc đỏ cả mặt, ông ta nhìn trái nhìn phải, bèn nhỏ giọng nói: "A Phân! Đừng nói như thế, tôi biết sai rồi, bà tha thứ cho tôi đi."

"Tha thứ cho ông?" Kim Phân Phương đánh giá Lâm Kiến Quốc từ trên xuống dưới, cuối cùng tầm mắt dừng ở một chỗ. Không biết bà nghĩ tới điều gì, khẽ nhếch môi một cái, cho ông ta một đáp án bất ngờ.

"Muốn tôi tha thứ cho ông cũng được..."

Kim Phân Phương dừng một chút, cố ý để Lâm Kiến Quốc kiêu kỳ.

Quả nhiên trong lòng Lâm Kiến Quốc mừng rỡ, nghĩ rằng phụ nữ chỉ cần dễ dàng là được, nhất thời ánh mắt lóe lên: "A Phân! Bà nói đi, chỉ cần tôi có thể làm, nhất định sẽ nghe lời bà."

"Thật không?" Kim Phân Phương nhìn chằm chằm chỗ đó, cười ác ý, "Yêu cầu của tôi rất đơn giản, ông tuyệt đối làm được. Lấy dao tự thiến đi, đảm bảo tôi sẽ tái hôn với ông, cũng đảm bảo cuộc sống nửa đời sau của ông đều trên vạn người."

"Bà..."

Mặt Lâm Kiến Quốc đỏ như gan heo, một lúc lâu mới phun ra một câu.

"Kim Phân Phương! Bà đùa giỡn tôi hả!"

"Ừ... vốn đùa giỡn ông mà..." Kim Phân Phương nhoen miệng cười lạnh một phen.

Ngu xuẩn, còn dám cầu xin bà tha thứ, chẳng phải ham mấy đồng tiền của bà à? Tưởng bà đây mù chác?

Kim Phân Phương xả được con giận, tâm tình đặc biệt tốt.

Thấy Lâm Mân Côi ngồi trên sofa nấu cháo điện thoại với người nào đó, còn cười hi hi ha ha nhất thời lòng bà mềm nhũn.

Haiz! Nửa đời còn lại của bà trông cậy vào đứa con gái này là được.

Về phần những chuyện khác, bà không còn sức suy nghĩ nữa.

Tóm lại một câu, ai khiến con gái bà khổ chắc bà sẽ làm bọn họ sống khổ sở cả đời.

Lâm Mân Côi lưu luyến không rời cúp máy, mới nhớ bản thân mãi mê nói chuyện điện thoại với Phương Nhược Cường, mà quên mất Lâm Kiến Quốc vẫn còn ở ngoài.

Thấy sắc mặt Kim Phân Phương có gì đó không ổn, Lâm Mân Côi bèn hỏi: "Mẹ! Không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì, mẹ có thể có chuyện gì." Kim Phân Phương nhìn Lâm Mân Côi, lại dặn dò: "Mẹ nói cho con biết, con tuyệt đối không được đánh đáng tới lão già đó. Mẹ thấy lão già đó tâm thuật bất chính, rất có thể khí tiết tuổi già khó giữ được."

"Không thể nào, lá gan của ba nhỏ lắm."

Kim Phân Phương hừ lạnh một tiếng, "Ai mà biết được... Dù sao con cẩn thận chút đi, tuyệt đối không được đánh đáng nhiều tới ông ta. Lão già chết tiết đó, tốt nhất đừng liên lụy chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Lâm Mân Côi cũng kể chuyện này cho Phuong Nhựt Cường nghe.

Vốn tưởng rằng cách cô không nghe không đếm xỉa tới Lâm Kiến Quốc sẽ khiến trái tim Phuong Nhựt Cường rét hạnh, nhưng không ngờ trong chuyện này, anh lại cùng quan điểm với Kim Phân Phương.

"Anh cảm thấy cách xử lý của mẹ em rất tốt." Phuong Nhựt Cường hơi tán dương mẹ vợ.

Lâm Mân Côi ngậy ra: "Nhưng mà, em luôn cảm thấy tông lòng buồn bực và hoảng hốt."

Tuy Lâm Kiến Quốc cặn bã, nhưng dù sao vẫn là ba ruột của Lâm Mân Côi.

Lâm Mân Côi có thể độc ác với những người khác, nhưng đối với Lâm Kiến Quốc, cô không làm được.

"Tốt lắm, đừng nghĩ đến chuyện của ông ấy nữa. Đi bước nào tính bước đó." Phuong Nhựt Cường trấn an Lâm Mân Côi, đồng thời âm thầm quyết định phải giám sát Lâm Kiến Quốc, hy vọng ông ta thông minh một chút, đừng rước lấy phiền toái gì.

Quả nhiên Kim Phân Phương nói đúng, Lâm Kiến Quốc nhanh chóng tìm Lâm Mân Côi đòi tiền.

Lâm Mân Côi cũng thông minh hơn, bèn hỏi tiền lương của Lâm Kiến Quốc đâu, cần nhiều tiền vậy làm chi, mở miệng đã đòi một trăm ngàn.

Lâm Kiến Quốc không ngờ Lâm Mân Côi luôn ngu ngốc, dễ nắm trong tay lại trở nên khó đối phó thế. Trong lúc tức giận ông ta nói toạc thẳng ra cần tiền mua sữa bột cho con trai.

Lời này nếu không nói, Lâm Mân Côi sẽ còn chút lòng hiếu thảo và đồng tình với ông ta, nhưng sau khi nghe những lời này, lòng đồng tình gì đó đều không còn.

Muốn cô lấy tiền đi hiếu kính người đàn bà phản bội mẹ con cô, tổn thương trái tim Kim Phân Phương ư? Cô không phải đồ ngốc.

Lâm Mân Côi quyết tâm không để ý tới Lâm Kiến Quốc, ông ta đến vài lần đều bị đóng cửa không tiếp, sau đó không biết đã nghĩ ra biện pháp khác nào, chẳng đến tìm cô nữa.

Thời gian nhanh chóng tới tháng 5, cái tháng này có ý nghĩa quan trọng với Lâm Mân Côi, vì bạn tốt nhất của Lâm Mân Côi — Thẩm Tường sẽ kết hôn.

Thẩm Tường đã mang thai hơn ba tháng. Theo lý thuyết, sau ba tháng, mọi thứ ổn định bình thường trở lại, nhưng thân hình Thẩm Tường lại gầy một cách kỳ lạ.

Lâm Mân Côi cũng hơi ngạc nhiên, nhìn Thẩm Tường vẫn chưa lộ bụng ra: "Cậu dưỡng thai kiểu gì vậy? Càng ngày càng gầy là sao?"

Hồ nghi nhìn Thẩm Tường, Lâm Mân Côi nói ra một khả năng gần như không thể xảy ra: "Đừng nói là cậu giảm béo nhé? Ừa à, đáng người cậu tốt thế, sao phải giảm béo chứ? Hơn nữa, cậu đang có em bé mà."

Lần này, Thẩm Tường chỉ nói là đứa nhỏ quấy khiến cô ấy hoàn toàn không có khẩu vị ăn uống, nên mới gầy một cách kỳ lạ. Tuy đáp án này rất hợp lý, nhưng Lâm Mân Côi vẫn cảm thấy cô ấy quá gầy.

Lúc Đường Tiêu đi vào, Lâm Mân Côi chống hông, hừ lạnh một tiếng: "Tôi nói này chú rể, có phải anh làm cô dâu của anh đau lòng không... nên mới gầy đến như thế, để khỏi bẽ mặt lung anh đúng không?"

Đường Tiêu đi tới, thân mật ôm Thẩm Tường: "Cứ nói đùa... Thẩm Tường nhà tôi là ai, một cô gái tốt có thể xuống nhà bếp, lên phòng khách nha."

"Hừ." Dáng vẻ đào hoa này khiến Lâm Mân Côi có chút ngứa mắt. Bất quá, cô nghĩ Thẩm Tường thích thì thôi vậy.

Nghĩ đến đây, Lâm Mân Côi giờ nắm đấm lên, giống như muốn đánh Đường Tiêu thật: "Tốt nhất anh tốt với Thẩm Tường cho tôi. Bằng không, hừ, coi chừng tôi không tha cho anh."

"Đó là đương nhiên... Tôi không tốt với vợ, thì tốt với ai đây."

Nói xong, Đường Tiêu còn nghiêng đầu hôn lên môi Thẩm Tường. Có điều, còn chưa chạm vào đã bị Thẩm Tường khê nghiêng mặt tránh đi, chui ra khỏi lòng hắn, thân thiết kéo tay dậm Lâm Mân Côi: "Mân Côi, tối nay chúng ta ngủ chung nhé, đã lâu chúng ta không ngủ với nhau rồi."

Nghĩ đến ngày mai Thẩm Tường sẽ làm vợ người ta, tuy Lâm Mân Côi cảm thấy không thể làm phiền phụ nữ có thai, nhưng vẫn đồng ý.

Buổi tối, hai cô gái nằm trên một chiếc giường, không hiểu sao đều hơi khản trương.

Nhất là Lâm Mân Côi, rõ ràng cô dâu là Thẩm Tường, nhưng không hiểu sao cô còn khản trương hơn.

"Tường Vi."

"Ừ..." Trong bóng đêm truyền đến một tiếng kỳ quái của Thẩm Tường.

"Cậu sao thế..."

"Không... Không có gì..." Giọng nói mang theo nghẹn ngào.

Bụp --

Lâm Mân Côi mở đèn ngủ lên.

Dưới ánh đèn mờ, Lâm Mân Côi nhìn cô gái ngủ bên cạnh, lúc này trên mặt cô ấy đầy nước mắt. Bất gặp ánh mắt quan tâm của Lâm Mân Côi, cô ấy chặt vật nỡ nụ cười: "Mân Côi... cậu... cậu đừng..."

Đừng nhìn dáng vẻ chật vật của cô ấy như vậy.

"Cậu bị sao đó?" Lâm Mân Côi thấy Thẩm Tường khóc thành cái dạng này, trong lòng hết sức sốt ruột, bèn kéo Thẩm Tường qua, giúp cô ấy lau khô nước mắt trên mặt.

Nhưng nước mắt của Thẩm Tường giống như hạt châu rơi lộp độp không ngừng.

"Suyt... suyt... Tường Vi...!"

Lâm Mân Côi kéo cô gái đang đau khổ kia vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô ấy, trấn an: "Nói cho mình biết... sao vậy nè? Rốt cuộc có chuyện gì? Có phải Đường Tiêu bắt nạt cậu không?"

Nói tới đây, giọng Lâm Mân Côi tràn đầy rét lạnh.

Thẩm Tường vẫn khóc, nước mắt thấm ướt áo Lâm Mân Côi. Đến khi cô ấy khóc mệt, nằm trong Lâm Mân Côi mới lắc đầu nói: "Mình chỉ... hình như chưa chuẩn bị sẵn sàng... chưa chuẩn bị tốt cho việc lập gia đình..."

Lâm Mân Côi thở dài nhẹ nhõm.

Cô cứ tưởng tên chết tiệt Đường Tiêu kia bắt nạt Thẩm Tường, hóa ra là chứng sợ hãi trước khi cưới.

Nhớ lại trước kia lúc cô lấy Phương Tử Quân, tối đó cô cũng không ngủ được. Mặc kệ lăn qua lăn lại thế nào, vẫn không tài nào ngủ nổi.

Cuối cùng khi bị Kim Phân Phương nói, nước mắt cô cũng rơi lộp độp.

Giờ phút này, Lâm Mân Côi cho rằng Thẩm Tường giống như mình lúc đó, mờ mịt với tương lai, nên trở nên yếu ớt.

Vỗ vỗ vai Thẩm Tường trấn an, Lâm Mân Côi dịu dàng an ủi: "Được rồi... Đừng khóc nữa, mình hiểu cảm giác của cậu. Đôi khi, hôn nhân nó vậy đó. Rõ ràng, một giây trước mình còn muốn lấy người này, cảm thấy hẳn cho mình tất cả dũng khí, nhưng một giây kế tiếp, hoặc gần đến bước ngoặt lại bỗng nhiên chùn bước, rất bình thường..."

Lâm Mân Côi lấy khăn giấy lau nước mắt cho Thẩm Tường: "Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, ngày mai cậu còn phải dậy sớm kia... Hơn nữa cậu khóc nhiều thế, coi chừng mai làm cô dâu xấu xí đấy..."

Lâm Mân Côi vừa nói vậy, Thẩm Tường cũng bật cười.

Hít sâu một hơi, Thẩm Tường ngừng khóc, kéo tay Lâm Mân Côi, nhẹ nhàng nói một tiếng, "Cảm ơn."

Lâm Mân Côi cầm lại tay cô, cười xán lạn, "Ngốc, giữa chúng ta nói cảm ơn cái gì?"

Đêm hôm đó, Thẩm Tường nói với Lâm Mân Côi rất nhiều.

Cô nói cô mang thai rất khó chịu. Từ khi nói kết hôn, Đường Tiêu liền thay đổi thành một con người hoàn toàn khác, thường xuyên bề bộn công việc, sau đó hai người cũng ít nói chuyện với nhau.

Cô nói đáng nhẽ mình không nên ép Đường Tiêu kết hôn, hoặc căn bản không nên có đứa bé này.

Thẩm Tường nói liên miên rất nhiều thứ, cuối cùng rốt cuộc cô mệt mỏi, ôm Lâm Mân Côi nặng nề đi vào giấc ngủ.

Chẳng qua trước khi ngủ, cô bật ra một câu mơ hồ.

Câu này, Lâm Mân Côi từng nghe Thẩm Tường nói qua, nhưng từ sau khi cô quen Đường Tiêu lại không nghe cô nói nữa.

"Cho dù có đàn ông, cũng đừng đánh mất bản thân."

Trước kia Thẩm Tường thường xuyên nói với Lâm Mân Côi như vậy. Nhưng đêm trước khi kết hôn, không hiểu sao cô lại nói tiếp.

Lâm Mân Côi nhũu mảy, thoáng không hiểu, những lời này là nói cho cô nghe, hay tự nhủ với mình?

Bất quá, không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là, Lâm Mân Côi cũng thấm mệt, nằm cạnh Thẩm Tường không bao lâu cũng nặng nề thiếp đi.

Cô không biết khi nào mình bị đánh thức, chỉ biết là rất sớm.

Bởi vì Lâm Mân Côi ly hôn, ba mẹ Thẩm Tường không thấy gì cả, nhưng mẹ của Đường Tiêu lại nghĩ như thế không tốt. Nên phù dâu của Thẩm Tường không phải Lâm Mân Côi, cô chỉ là một thành viên trong đoàn đưa dâu thôi.

Thẩm Tường từng rất xấu hổ với sự sắp xếp lần này, nhưng Lâm Mân Côi vung tay bày tỏ không để ý. Chỉ cần Thẩm Tường hạnh phúc, vậy đủ rồi.

Ngày đó, đối với Lâm Mân Côi mà nói, quả thực là một ngày bận bịu và hỗn loạn.

Từ rất sớm nhóm thợ trang điểm đã tới trang điểm cho cô dâu, và đoàn đưa dâu, giày vò đến tận 8 rưỡi rồi cuộc cô dâu xinh đẹp đã ra lò, mà Phuong Nhược Cuồng trong đội ngũ rước dâu gọi điện đến báo rằng 30 phút nữa sẽ tới.

Phù dâu là mấy cô gái trẻ tuổi chung công ty với Thẩm Tường, hơn nữa, bình thường Đường Tiêu rất dễ gần, nên muốn chơi lớn một chút, tạo ra mấy trò chơi định làm khó chủ rể.

Lâm Mân Côi nghĩ náo nhiệt tí cũng tốt, dặn dò các cô gái chú ý giờ lành, đừng quên trông nom cô dâu.

Mấy phù dâu đều đồng ý.

Chưa đến nửa tiếng, quả nhiên Lâm Mân Côi nhận được điện thoại của Phuong Nhược Cuồng thông báo rằng bọn họ đang ở dưới lầu.

Mấy cô gái hi hi ha ha chặn cửa, chờ trò chơi bắt đầu.

Rất nhanh, tiếng đập cửa vang lên, các cô ấy chặn thành đoàn, dùng trò chơi họ đã chuẩn bị làm khó Đường Tiêu.

Đầu tiên là ba mươi cái hít đất, cái này không khó với Đường Tiêu.

Tiếp theo là bắt Đường Tiêu đọc thuộc 10 quy tắc thương vợ, sắc mặt Đường Tiêu có chút không kiên nhẫn, nhưng cuối cùng vẫn đọc thuộc.

Nhưng thời gian trôi qua kéo theo trò chơi thăng cấp dần, Lâm Mân Côi đang định qua đó nói kết thúc, ai ngờ nghe một cô gái hỏi: "Chú rể! Chú rể! Câu hỏi cuối cùng, coi như câu hỏi tình cảm, cục cưng của hai người bao lớn rồi?"

Đầu năm nay, việc lên xe trước mua vé bổ sung sau rất bình thường, song cô gái này tùy tiện hỏi thế vẫn khiến Thẩm Tường hơi khó chịu.

Nét mặt Đường Tiêu cứng nhắc, rõ ràng cũng không vui vẻ.

Lâm Mân Côi đang định tiến lên hóa giải cục diện bế tắc này, chợt nghe Đường Tiêu đáp.

"Bốn tháng rồi nhĩ..."

"Con số khẳng định đi..."

Đường Tiêu sừng sốt, buột miệng nói: "Sao tôi biết..."

"..."

Có lẽ giọng Đường Tiêu quá dồn dập, nên mấy cô gái bị dọa. Lúc này cũng không chơi tiếp nữa, ngoan ngoãn rút lui.

Lâm Mân Côi đứng bên cạnh Thẩm Tường, khi nghe Đường Tiêu đáp, cảm thấy bàn tay mình bị Thẩm Tường hung hăng nắm chặt, "Tường Vĩ?"

Hôm nay trang điểm không được tốt ư? Sao thấy sắc mặt Thẩm Tường trắng bệch nhĩ?

Lâm Mân Côi còn muốn nói gì, nhưng Phuong Nhược Cuồng bên đoàn rước dâu đã không thèm khách sáo đẩy Đường Tiêu tiến lên.

"Còn thất thần cái gì! Không mau dẫn vợ cậu đi."

Lúc này Đường Tiêu mới hoàn hồn, nhanh chóng tiến lên kéo Thẩm Tường từ trong tay Lâm Mân Côi đi.

Động tác của Đường Tiêu rất nhanh, đến khi Lâm Mân Côi ý thức được, Thẩm Tường đã không còn bên cạnh.

Lâm Mân Côi luôn cảm thấy có chỗ nào đó khiến người ta không thoải mái, đang tính đuổi theo, một bàn tay đã kịp thời ôm hông cô lại, hơi thở nóng

bồng phả bên tai nhạy cảm của cô: "Hoa nhỏ! Hôm nay em xinh thật."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Lâm Mân Côi gầy đi cũng coi như một người đẹp duyên dáng, nhưng nghĩ tới hôm nay là ngày lành của Thảm Tường, đưa đầu sao có thể quá lấn át cô đầu được.

Cô tự nhận mình đã trang điểm khiêm tốn, chỉ mặc một chiếc váy dài màu da tới mắt cá chân, mái tóc ngang vai nhẹ nhàng búi lên, hơn nữa còn đặc biệt phối với kẹp tóc kim cương lần trước Phương Nhược Cuồng mua cho cô.

Thấy Phương Nhược Cuồng khen ngợi mình, Lâm Mân Côi thầm kiêu ngạo, nét mặt cũng không cầm được ý cười, "Đẹp thật."

Phương Nhược Cuồng hôn lên cằm cô trắng nõn của cô, ngửi được hương hoa hồng trên người Lâm Mân Côi, con người anh tối sầm, giờ khắc này bỗng nhiên anh có ý nghĩ vào cửa sớm.

Cắt ngang màn tình chàng ý thiếp của hai người là Lục Tư – thư ký đại nhân trung thực, hần ho khan hai tiếng, che miệng khẽ gật đầu với hai người.

"Xin chào, phu nhân. Đường tổng còn đợi đấy ạ..."

Một câu "phu nhân" khiến Lâm Mân Côi mặt đỏ tận mang tai, nghĩ đến hai người vẫn chưa tính là chính thức, nhất thời tính mở miệng phản bác lại.

Song Phương Nhược Cuồng đã cầm tay cô, thân nhiên cất bước theo chú rể đằng trước. Dọc đường đi mặt Lâm Mân Côi đều đỏ bừng, thậm chí bị Phương Nhược Cuồng bắt lên xe anh, cô cũng không để ý.

Đoàn xe của Đường Tiêu vẫn phô trương như trước đây, một đội xe Porsche, hơn nữa còn lượn quanh thành phố một vòng. Mặc kệ thế nào, tuy cách này hơi khoe khoang, nhưng có lẽ cũng do quan tâm Thảm tường, nên Lâm Mân Côi rất hài lòng.

Hết thấy đều tiến hành thuận lợi.

Đoàn người cuộn cuộn đến khách sạn đã đặt, sau khi cử hành nghi thức hôn lễ xong, Thảm Tường lộ vẻ mệt mỏi rã rời. Mà Đường Tiêu thì bị một đám bạn thân quần quýt làm sao cũng không thoát ra được, cuối cùng vẫn là Lâm Mân Côi thấy Thảm Tường hơi mệt, ánh mắt ra hiệu cho Phương Nhược Cuồng bảo đám nhóc kia một vừa hai phải thôi, sau đó mới dẫn Thảm Tường đi thay đồ.

"Tường Vi... đồ của cậu ở đâu?"

"Trong cái túi lớn sau cửa ấy..."

"Ồ... mình thấy rồi."

Lâm Mân Côi tìm thấy cái túi đựng quần áo, đang định đưa cho Thảm Tường, Thảm Tường chợt nhìn căn phòng, thoáng nhíu mày, "Trời ạ, tại sao phòng này không có toilet nhỉ... Mân Côi, mình đi toilet một chút thuận tiện trang điểm thêm, lát nữa sẽ sang đó..."

Lâm Mân Côi nghe Kim Phân Phương nói phụ nữ có thai hay táo bón, thường đi tiểu... Cô cảm thấy Thảm Tường nhịn cả buổi sáng cũng đủ rồi, bèn gật đầu để Thảm Tường đi.

Chẳng qua Lâm Mân Côi đợi trong phòng nửa ngày mà Thảm Tường vẫn chưa về, khiến cô hơi lo lắng. Cho dù là trang điểm thêm cũng không nên trễ tới thế.

Lâm Mân Côi đẩy cửa ra, đang định đi xem một chút, chợt nghe một tiếng thét chói tai. Cô sững sờ, nhanh chóng chạy đến cuối hành lang.

Phịch ——

Lúc này, trước mặt có một cô gái đâm đầu chạy tới đụng vào Lâm Mân Côi. Cô mang giày cao gót, nên không đứng vững té lăn trên đất, còn cô gái kia thì nhìn cô một cái, vẻ mặt sợ hãi, cũng không đến đâu cô mà chạy đi xa.

Trong lòng Lâm Mân Côi dâng trào một dự cảm xấu, cô gái này không phải Phương Tử Dao sao? Cô ta tới đây làm gì?

Xoay người đứng dậy, Lâm Mân Côi phát hiện toàn bộ phòng khách đã nhốn nháo. Phương Nhược Cuồng trông thấy cô, vội vàng đi lên.

"Có chuyện gì vậy? Tường Vi đâu..."

Phuong Nhựt Cường không nói gì, chỉ nắm tay Lâm Mân Côi nhanh chóng chạy ra cửa, "Tóm lại, Thẩm Tường ngã từ cầu thang xuống, xuất huyết rất nhiều."

Àm——

Phuong Nhựt Cường vừa nói vậy, Lâm Mân Côi cảm thấy toàn bộ đầu óc đều hò hét loạn cào cào, cô bị Phuong Nhựt Cường nắm tay, làm sao lên xe, làm sao chạy nhanh như gió đến bệnh viện, cô cũng chẳng biết.

Cả người cô đều ngơ ngác, trong lòng cô chỉ đang nghĩ, cô mới ngủ gật tí thôi sao tất cả đều thay đổi rồi.

Cô bóp tay mình, không đau. Lẽ nào cô đang nằm mơ?

Song, rất nhanh, cửa phòng phẫu thuật được mở ra, bác sĩ áo trắng kéo khẩu trang xuống, lắc đầu.

"Xin lỗi."

"..."

Xin lỗi?! Tại sao phải nói xin lỗi..

Lâm Mân Côi không hiểu.

Lúc này, ba mẹ Thẩm Tường đã nhào tới, đồng thời tiếng khóc vang lên.

"Bác sĩ, con gái tôi... ông nhất định phải cứu con gái tôi..."

Bác sĩ khò sở thờ dài, không biết nên trấn an hai vợ chồng lớn tuổi này thế nào, "Con gái hai người còn trẻ, bồi dưỡng thân thể là được, nhưng đứa bé không cứu nổi..."

"Tường Vi..." Mẹ Thẩm Tường gào khóc, sau đó cả người xụi lơ trong lòng ba Thẩm Tường.

"Đứa con gái số khổ của tôi."

Chẳng ai ngờ hôn lễ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Ngày đó, Lâm Mân Côi không gặp được Thẩm Tường, bác sĩ nói rằng thân thể cô ấy chưa tốt, còn cần quan sát. Lâm Mân Côi túc trực đến nửa đêm, tới khi thân thể không chịu nổi, cả người không còn sức té xỉu trong lòng Phuong Nhựt Cường.

Lúc tỉnh lại, Phuong Nhựt Cường không ở đó, nghênh đón cô là mẹ Kim Phân Phuong với đôi mắt sưng đỏ.

Có lẽ đau thật, cũng có lẽ là nỗi đau trông thấy mẹ nhìn con gái bị thương, mắt Lâm Mân Côi đau xót, vùi đầu vào lòng Kim Phân Phuong, "Mẹ..."

Viên mắt Kim Phân Phuong ươn ướt, vỗ vỗ vai con gái, "Ngoan... may mà con không có việc gì... may mà..."

Thẩm Tường coi như cô gái Kim Phân Phuong nhìn từ nhỏ đến lớn, trong lòng bà đã sớm xem cô gái này như con gái rồi.

Ai ngờ, cô gái trông kiên cường này lại chịu cú sốc lớn nhất của cuộc đời.

Chồng sắp cưới, giờ cũng xem như là chồng vụng trộm trước khi cưới... Không chỉ lên giường với phụ nữ khác, còn bị phụ nữ ảm ỉ trong hôn lễ khiến Thẩm Tường mất đi đứa con.

Kim Phân Phuong phẫn nộ, nghĩ đến tên Đường Tiêu kia bình thường tuy nói năng ngọt xớt, đáng vẻ đào hoa, nhưng trong mắt còn có Thẩm Tường. Mặc dù có một bà mẹ không dễ chung đụng, song bà tưởng rằng đôi này vẫn có thể hạnh phúc.

Không ngờ, trên đời này đàn ông đều một dạng, chẳng có con mèo nào không ăn vụng.

Nhất thời Kim Phân Phuong có chút giận chó đánh mèo với Phuong Nhựt Cường. Tên cặn bã Đường Tiêu đó, Phuong Nhựt Cường làm cấp trên kiêm bạn bè cũng không khá hơn là bao.

Từ miệng Kim Phân Phuong, Lâm Mân Côi mới biết chuyện Thẩm Tường mất đi đứa con, cũng biết chuyện Đường Tiêu vụng trộm.

Kim Phân Phuong kể một cách nghiêng răng nghiêng lợi, nhất định phải tróc xương lóc da ả tiểu tam kia, đồng thời còn đầy vẻ tiếc nuối nói đáng tiếc không bắt được ả tiểu tam xấu xa đó.

Lâm Mân Côi một mực trầm mặc, đợi tới khi Kim Phân Phuong phát tiết xong ở một bên xả hơi uống hơi, cô mới thản nhiên nói: "Mẹ, con biết tiểu tam đó là ai."

Lâm Mân Côi không tin Phương Tử Dao vô duyên vô cớ xuất hiện ở hiện trường hôn lễ, đồng thời còn tràn đầy sợ hãi.

Lời giải thích duy nhất chính là, cô ta là tiểu tam hại Thảm Tường mất đi đứa con. Chẳng qua không ngờ Đường Tiêu lại có quan hệ với cô ta.

Quả nhiên, người nhà họ Phương chẳng có ai tốt đẹp hết.

Buổi tối, Phương Nhục Cuồng tới báo cáo tình huống mới nhất. Thảm Tường đã tỉnh lại, khóc to một hồi lại ngất đi.

Lâm Mân Côi nghe xong vừa đau lòng vừa sốt ruột, muốn đi gặp Thảm Tường. Nhưng lại bị Phương Nhục Cuồng ngăn cản, "Hiện tại cô ấy chẳng muốn gặp ai, anh nghỉ hay đợi tâm trạng cô ấy bình tĩnh đã."

"Sao tâm trạng cô ấy có thể bình tĩnh nổi?" Lâm Mân Côi lau nước mắt, "Em chỉ đi nhìn cô ấy một chút... nhìn một chút thôi cũng được..."

Khi Lâm Mân Côi đến bệnh viện, nghe bác sĩ nói Thảm Tường vừa ngủ. Sau khi Lâm Mân Côi một mực cam đoan sẽ không quấy rầy cô ấy, bác sĩ mới để cô vào.

Trong phòng rất tối, chỉ có đầu giường mở một cây đèn lò mờ.

Thảm Tường nằm ở đó không nhúc nhích, giống như chết vậy.

Có lẽ đối với cô, Đường Tiêu là chuyện dừng cảm nhất cô từng làm trong đời, nhưng kiên trì đến cuối cùng lại đổi lấy một kết quả như thế, bất kể là ai cũng sẽ không tiếp nhận nổi.

"Tường Vi..."

Lâm Mân Côi nghẹn ngào, cô che miệng lại, cũng không có cách nào nhìn tiếp, lao ra khỏi phòng bệnh giống như trốn chạy.

"Tại sao... tại sao lại thảm vậy?" Giờ phút này, Lâm Mân Côi bắt đầu hận Đường Tiêu.

Nếu không phải tại Đường Tiêu, thì Thảm Tường sẽ là một cô nàng nam tính cứng cỏi nhưng có vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, có lẽ cô sẽ liên tục đổi công việc, có lẽ cô sẽ nói đàn ông không phải là tất cả của cô, nguyện vọng của cô là kiếm tiền, kiếm thật nhiều tiền, đàn ông chưa bao giờ nằm trong suy xét của cô.

Hoặc...

Hoặc có rất nhiều khả năng, nhưng điều duy nhất không thay đổi là... cô sẽ tự mình sống tốt, mà không phải như bây giờ nằm trên giường như thi thể.

"Em... em..." Lâm Mân Côi nức nở lên tiếng, Phương Nhục Cuồng thở dài một cái, vươn đôi tay cường tráng ôm cô vào lòng.

"Ngoan... đừng khóc... Hoa nhỏ ngoan... đừng khóc có được không?"

Lúc này Lâm Mân Côi đầu nghe lộp, ôm Phương Nhục Cuồng khóc liên tục.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, Phương Nhục Cuồng đành bế cô gái nhỏ khóc thút thút kia đi thẳng ra cửa.

"Suyt... suyt... không khóc... anh mãi mãi không để em bất lực như vậy, mãi mãi không để em giống như cô ấy."

Khi người đàn ông nhìn thấy Đường Tiêu đang đầm đầu đi tới, con người thâm thúy chợt tối sầm. Bất quá anh không chào hỏi, chỉ dỗi mắt nhìn hẩn từ từ đi xa.

Đây là chuyện của hẩn, từ đầu tới cuối đều là chuyện của một mình hẩn.

Lúc Đường Tiêu tới cửa, nhưng không đi vào. Chẳng phải hẩn không muốn, mà vì hẩn không dám.

Hẩn không phải đồ ngốc, từ khi Thảm Tường ngã từ cầu thang xuống, hẩn mơ hồ hiểu ra, có một số thứ vào giờ khắc ấy hẩn đã đánh mất.

Mấy ngày nay, rất nhiều người đều đánh hẩn mắng hẩn, nói hẩn phụ bạc một cô gái tốt như Thảm Tường.

Hẩn cũng biết mình làm sai. Nhưng, làm sai chuyện không phải một lời xin lỗi là có thể giải quyết được.

Từ sau khi tỉnh lại, Thảm Tường không muốn gặp hẩn. Lúc đầu hẩn bất chấp vọt vào, chỉ đổi lấy tất cả mọi thứ trong phòng bệnh đều bị cô đập bể.

Cô là một trái ổi nhỏ, hẩn vẫn luôn biết. Trước đây, hẩn cảm thấy cô mạnh mẽ như thế rất thú vị, giờ lại thấy bi thương đập vào mặt. Không phải cô rất có mùi vị, mà toàn bộ thể xác và tinh thần của cô đều đổi lạp.

Hẩn nhớ sau khi cô mang thai, hai người chiến tranh lạnh không ít. Tình thoảng sau khi hòa nhau, cô lại ngoan ngoãn như một chú mèo nằm trong lòng hẩn nói nếu có một ngày, anh làm chuyện có lỗi với em, thì em nhất định sẽ không quay đầu.

Hắn nhớ lúc đó hắn thoáng sững sốt, sau đó lại không cho là đúng, véo chóp mũi nhỏ của cô nói, em yêu anh thế, ngay cả thủ đoạn bức hôn còn sử dụng, thì sao có thể buông anh được.

Sao có thể chứ ——

Nhưng sự thực chứng minh, tất cả đều có thể.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Thẩm Tường chân chính xuất viện là chuyện của hai tuần sau.

Khi Lâm Mân Côi tới, cô ấy đang từ trên giường bò dậy. Kim Phân Phương từng nói với Lâm Mân Côi, phụ nữ đẻ non tương đương với lúc sinh nở, phải điều dưỡng thân thể thật tốt mới được. Nhất là người có con mấy tháng như Thẩm Tường thì càng phải điều dưỡng cẩn thận hơn.

Thấy Thẩm Tường đứng lên, Lâm Mân Côi cuống quýt đỡ cô ấy, "Tường Vi, cậu cần thứ gì, mình giúp cậu lấy..."

Thẩm Tường cười, trên gương mặt gầy lộ ra nụ cười, "Không cần đâu... mình muốn tự mình đi một chút..."

"Tường Vi..." Khóe môi Lâm Mân Côi co quắp, tràn đầy lo lắng.

Nhưng lại thấy Thẩm Tường mỉm cười nắm tay cô, khẽ lắc đầu, thản nhiên như nhìn thấu hồng trần, "Mân Côi, không phải tất cả mọi chuyện cậu đều có thể giúp mình. Có một số chuyện nhất định phải tự mình làm."

Từ ngày đó trở đi, Thẩm Tường bắt đầu ăn cơm.

Ban đầu cô ăn rất ít, khoảng thời gian trước cô mắc chứng kén ăn, cái gì cũng nuốt không trôi, gắng gượng ăn một chút đều nôn ra hết.

Mẹ cô là một giáo viên toán trung học của thị trấn, từ bé có yêu cầu rất nghiêm khắc với cô, con người cũng bảo thủ.

Song, một người phụ nữ kiên cường thế lại ở sau lưng che mắt, đè nén không dám khóc.

Một buổi tối nọ, Thẩm Tường ngồi dậy đi vệ sinh, nghe được tiếng khóc òe nén ở sát vách, bỗng nhiên cô hiểu ra.

Con người, không phải chỉ có tình yêu. Mà cô, từng bị người ta tổn thương lại đi tổn thương người thương yêu mình.

Đêm đó, Thẩm Tường suy nghĩ rất nhiều.

Nghĩ đến khởi đầu của mình và Đường Tiêu, cậu con trai có khuôn mặt đầy mụn kia, ngang ngược ngông cuồng...

Giờ nghĩ lại cô cũng chẳng biết mình thích hắn chỗ nào.

Có lẽ, người chưa đến tuyệt cảnh sẽ không biết nơi đó không có đường lui.

Nhưng may mà, trong lúc tuyệt vọng có người thả một sợi dây thừng xuống cho cô.

Ôm ba mẹ, cô lẩm bẩm xin lỗi, cô nói cô sẽ đứng lên, sẽ không để bọn họ khóc ở sau lưng nữa.

Thẩm Tường vẫn ăn không nhiều như cũ, song cô có thể nuốt không ít. Mẹ cô nấu canh, cô uống sạch không sót lại miếng nào.

Một tuần sau, ngay cả Lâm Mân Côi cũng cảm thấy sắc mặt cô khá lên nhiều, còn đề nghị cô ra ngoài dạo một chút.

Thẩm Tường đồng ý, dù gì hiện tại Lâm Mân Côi cũng tự do, bọn họ có thể muốn đi đâu thì đi đó.

Nhưng trước khi đi, cô có một việc vẫn chưa làm.

Mẹ Đường Tiêu chẳng hề thích Thẩm Tường. Có lẽ vì bà ta sớm mất chồng, nên hi vọng duy nhất của bà ta đều ký thác lên đứa con trai duy nhất - Đường Tiêu.

Lúc nhỏ, Đường Tiêu nghịch ngợm phá phách, trước lấy không ít phiền toái cho bà ta. Song, may mà khổ tận cam lai.

Con trai bà ta đã trưởng thành, cũng có tương lai.

Đối với Thẩm Tường, bà ta cảm thấy cô gái đó công việc không ổn định. Bà ta hi vọng con dâu là công chức, hoặc giáo viên.

Mà Thẩm Tường chỉ là một quản lý tiêu thụ của công ty, nói dễ nghe chính là quản lý, nói khó nghe tí là một kẻ bán hàng, dựa vào gương mặt kiêu con, hơn nữa nghe bọn họ nói phụ nữ làm bên tiêu thụ đều phải hầu rượu, ở bên ngoài không sạch sẽ.

Cộng thêm Thẩm Tường quá lùn. Con trai bà ta cao một mét tám, ước chừng cao hơn Thẩm Tường ba mươi mấy cm, bà ta thực sự lo lắng con cái hai người sinh ra sẽ di truyền khuyết điểm của Thẩm Tường.

Bà ta từng nói với Đường Tiêu vài lần, nhưng lần nào vừa nói, Đường Tiêu đều mặt kiên nhẫn, dồn ép quá còn nói trên đời này không phải cô hần không cưới.

Bà ta là một người thông minh, hiểu tính nết con trai mình, không thể dồn ép mà phải biết mềm mỏng.

Do đó bà ta không can hai người qua lại, bà ta nghĩ, chỉ cần có cơ hội nhất định sẽ bảo Đường Tiêu bỏ Thẩm Tường.

Nhưng không ngờ, cái bụng của cô gái Thẩm Tường đó không chịu thua kém, còn mang thai.

Vấn đề đã đóng thuyền rồi, hiện tại còn có thể thế nào? Chỉ có thể chấp nhận chứ sao.

Nhưng Thẩm Tường sinh non. Đứa cháu vàng của bà ta không còn.

Không phải bà ta không bi thương, nhưng bà ta cũng là một người mê tín. Bà ta nghĩ, việc này có lẽ là ý trời, bà ta không thích Thẩm Tường, ngay cả một đứa bé cô còn không giữ nổi, người vợ như vậy có ích lợi gì.

Tuy bà ta rất tiếc đứa cháu vàng kia, song nghĩ đến điều kiện của con trai mình muốn dạng con gái nào chẳng có, tội tình chi ôm khư khư Thẩm Tường.

Nhưng sự việc bắt đầu hơi kỳ quái, nhất là con trai bà ta.

Trước khi kết hôn, bà ta không ít lần thấy Đường Tiêu và Thẩm Tường cãi nhau, hình như hai người vì chuyện kết hôn mà xuất hiện nhiều bất đồng, rất nhiều lúc, bà ta còn cảm thấy Đường Tiêu không yêu cô gái đó.

Đúng là không yêu mà, bằng không tại sao lại ở bên ngoài tìm người phụ nữ khác?

Song không ngờ, từ khi Thẩm Tường gặp chuyện không may, con trai bà ta tự giam mình trong phòng, ba ngày ba đêm không ra.

Bà ta lo lắng, rốt cuộc nhịn không được hung hăng gõ cửa.

Vậy mà Đường Tiêu lại đi ra, nhưng sắc mặt như quỷ, không chi thế, mấy năm nay hai mẹ con không hề có hành động thân mật, trong nháy mắt mở cửa, Đường Tiêu lập tức ôm vai bà ta, đau đớn khóc thành tiếng, liên tục nói xin lỗi...

Việc này cũng thôi đi.

Sau khi Thẩm Tường gặp chuyện không may, nhà họ Thẩm còn không cho Đường Tiêu gặp Thẩm Tường.

Bà ta có chút không vui, nhà họ Thẩm cũng không phải gia đình giàu có gì, chỉ là một gia đình nhà giáo của thị trấn, có gì đặc biệt hơn người.

Chẳng qua con trai bà ta lại chịu khó. Mỗi ngày đều đến trước mặt người ta, bị lạnh nhạt cũng không tức giận, ngày nào cũng làm không biết mệt, gió mặc gió, mưa mặc mưa chạy đến đó.

Thấy con trai lấy chìa khóa xe, bà ta biết con trai lại sắp ra ngoài.

"Tiêu, hôm nay con lại muốn ra ngoài sao?" Bà ta chần chừ thoáng nhìn bầu trời đen kịt bên ngoài, lo lắng nói, "Trời sắp mưa rồi, hôm nay con không đi không được ư?"

Đường Tiêu cười, xoay người lấy ô trong ngăn tủ, nhưng lúc đi tới cửa bỗng nhiên quay trở lại.

"Thôi, con hần không nên mang theo... nói không chừng hôm nay có thể xoay chuyển... "

Chẳng biết nghĩ tới điều gì, ánh mắt Đường Tiêu lờ mờ lóe lên tia sáng, cả người cũng trở nên hưng phấn.

Dù gì bà ta cũng làm mẹ, sao chịu để một người xa lạ ăn hiếp con trai mình chứ. Ngay sau đó bà ta ngăn Đường Tiêu.

"Tiêu... nó đã như vậy, mẹ nghe bác sĩ nói, nó phải được điều dưỡng cẩn thận, bằng không sẽ không có con... đã thế con còn đi dấn vào mông lạnh của người ta. Tiêu ơi, con..."

Bà ta bị ngắt lời, Đường Tiêu vượt cánh cửa, mỉm cười, "Mẹ... mặc kệ cô ấy thế nào, con cũng muốn cô ấy. Có điều... từ trước đến nay đều không phải

vấn đề của con, mà là vấn đề của cô ấy."

Hiện tại, cô còn cần hấn không?

Hấn cười khổ lắc đầu, cuối cùng như làm việc nghĩa không được chùn bước ra khỏi cửa phòng.

Ầm một tiếng, cửa bị đóng lại.

Trong phòng, bà ta vỗ vỗ ngực, nửa ngày mới tức giận mắng một tiếng, "Mày cứ đi tìm con nhỏ lằng lự đó đi! Tốt nhất đừng trở về nữa!"

Trong lòng còn hơi phẫn hận, sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước khi con nhỏ Thẩm Tường đó ngã từ cầu thang xuống, tại sao không ngã chết luôn đi..

Bà ta ác độc nghĩ.

Reng reng..

Chuông cửa vang lên, bà ta bực mình mở cửa, một gương mặt xa lạ xuất hiện trước mặt bà ta.

Dung nhan xinh đẹp mang theo nụ cười thanh thuần.

"Xin chào dì, con là Dao Dao mới dọn đến sát vách... Đây là bánh quy con làm, hi vọng dì thích."

Bà ta thoáng sững sờ, sát vách hử, khi nào sát vách có một cô gái xinh đẹp dọn đến nhỉ.

Bà ta mỉm cười, sau đó nhận bánh quy trong tay cô gái.

Ừm, nếm thử một chút. Không ngọt lắm, nhưng mùi vị không tệ, rất hợp với người già như bà ta.

Ăn mấy miếng, bà ta lại phẫn hận.

Com nhỏ Thẩm Tường đó đừng nói bảo cô ta làm bánh quy, ngay cả nước cũng chưa nấu cho bà ta một miếng. Người vợ như vậy, không cần cũng được, bà ta lại phẫn hận nghĩ.

Đường Tiêu cảm thấy mặc dù Thẩm Tường là một người quật cường, nhưng thực ra trong lòng rất dịu dàng, nhất là đối với hấn, gần như mềm lòng không có nguyên tắc nào.

Mây đen bắt đầu kéo tới, hấn chuyển kênh thời tiết trong xe sang kênh giao thông.

Rất tốt, nội thành không ùn tắc, tất cả đều tiến triển thuận lợi.

Lúc đến dưới lầu nhà Thẩm Tường, bầu trời quả nhiên rơi giọt nước lớn chừng hạt đậu.

Hấn gõ cửa, sau đó vẫn bị nuốt ngoài cửa như trước đây. Lần này, hấn không nhìn Thẩm Tường, cũng không ầm ĩ, chỉ lẳng lặng đứng đó.

Quả nhiên không bao lâu sau, cửa mở, ba vợ của hấn bước ra, nhú mày nhìn hấn, "Cậu làm vậy giống cái gì, chẳng phải tôi bảo cậu đi rồi sao? Cậu chần chừ trước cửa nhà tôi..."

Hóa ra... không phải muốn hấn vào nhà.

Hấn hơi thất vọng, nhưng rõ ràng không tuyệt vọng.

Hấn là một người nghe lời, tạm thời rời khỏi căn cứ địa hấn giữ vững nửa tháng. Hấn nhìn tiếng sét ầm ầm bên ngoài, dường như nghĩ một địa bàn mới.

Ầm - -

"Mưa lớn quá." Mẹ Thẩm nhìn bên ngoài, chỉ huy ba Thẩm, "Đi dọn quần áo vào, trời sắp mưa rồi."

Sau khi ba Thẩm dọn nửa ngày, bèn đến phòng con gái, khê gõ cửa một cái, "Con gái... bên ngoài trời mưa."

Thẩm Tường ngẩng đầu, mỉm cười, "VẬY BA NHỚ ĐÓNG KỸ CỬA SỔ."

Ba Thẩm hơi xấu hổ đi mấy bước, lại quay trở về, "Thằng nhóc kia đang dầm mưa bên ngoài đấy..."

|Lần này, Thẩm Tường không hề ngẩng đầu, thậm chí còn duy trì động tác gấp quần áo trước đó của cô, một lát sau mới lên tiếng: "Nỗi khổ anh ta chịu đâu bằng một phần ngàn vạn nỗi khổ của con..."

Trước đây, cô nghĩ nỗi khổ lớn nhất chính là không có tiền, là sự giày vò về mặt thể xác.

Nhưng, sau này Thẩm Tường mới phát hiện. Những thứ đó đều không phải, trên đời này đau khổ nhất chính là bạn nắm được một hi vọng trong tay, nhưng bạn tận mắt nhìn thấy niềm hi vọng ấy tuột khỏi người bạn.

Thậm chí nó đã hòa vào máu thịt của bạn rồi, loại đau đớn này khiến bạn hiểu ra, nó đang tách rời khỏi bạn.

Nỗi đau đó đâu chỉ thổi chút gió, dầm chút mưa là có thể triệt tiêu được.

Thẩm Tường lắc đầu, dáng vẻ không thèm quan tâm.

Mẹ Thẩm từ phía sau chui ra, véo cánh tay ba Thẩm một cái, "Ông già không có cốt khí, đang nghĩ gì đấy... thằng khốn kia hại Thẩm Tường của chúng ta thành như vậy, cứ thế liền bỏ qua, chẳng phải lợi cho nó quá à..."

Tiếng ba mẹ cãi nhau vang bên tai, Thẩm Tường cũng không để ý. Cô chỉ dựa theo kế hoạch lúc đầu của cô, lẳng lặng dọn dẹp phòng cô.

Ngoài cửa sổ, tiếng sấm xuất hiện, rất nhanh, mưa to nặng hạt.

Cô nhìn căn phòng sáng bừng hẳn lên, không biết nghĩ tới điều gì, bèn đến trước cửa sổ.

Người nọ vẫn duy trì động tác ngược mắt lên nhìn.

Ngược mắt lên nhìn... dáng vẻ thành kính cỡ nào.

Thẩm Tường mỉm cười, chốc lát sau, chẳng biết nghĩ tới điều gì, cô lấy chiếc ô ở góc tường, nhanh chóng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Khi thấy một cô gái chậm rãi bước trong màn mưa, Đường Tiêu biết lần này mình đánh cuộc thắng rồi. Và mỗi lần như vậy, hắn chưa bao giờ thất bại.

"Tường Vi." Hắn tràn ngập mong đợi tiến lên nghênh đón.

Thẩm Tường mỉm cười, hình như thương tiếc nhìn hắn, sau đó đưa cho hắn chiếc ô. "Đi thôi, chúng ta nói chuyện tí."

"Đây là quần áo của anh." Thẩm Tường lục một bộ quần áo trước đây của Đường Tiêu trong ngăn tủ đưa cho hắn.

Trong lòng người đàn ông càng thêm vui mừng thừa dịp Thẩm Tường đưa lập tức nắm tay cô, "Tường Vi, anh..."

Hắn có vẻ hơi nóng ruột, nhưng Thẩm Tường chỉ lắc đầu, chậm rãi đẩy tay hắn ra, dịu dàng nói, "Đi tắm thay quần áo khác đi, coi chừng cảm lạnh."

Lúc Đường Tiêu bước ra, Thẩm Tường ân cần bưng trà gừng cho hắn.

Thẩm Tường rất tốt với hắn, tốt đến mức chẳng hiểu sao hắn có chút hoảng hốt.

"Tường Vi, xin lỗi, em tha thứ cho anh đi."

Trong lòng Đường Tiêu vốn vui mừng giờ hoàn toàn không còn, lúc này hắn có dự cảm xấu càng lúc càng mãnh liệt.

"Tường Vi..."

Hắn còn muốn nói điều gì, đã thấy cô đóng cửa lại, để cho bọn họ một không gian khép kín.

Tối đó Đường Tiêu uống canh gừng mà trong lòng lo sợ bất an, hắn lén nhìn Thẩm Tường, phát hiện cô vẫn liên tục mỉm cười.

"Tường Vi..."

"Vâng..." Thẩm Tường lấy cái chén trên tay Đường Tiêu, tùy tiện đặt lên bàn.

Khoảng cách của hai người rất gần, Đường Tiêu còn muốn gần hơn lại bị Thẩm Tường lắc đầu, "Chúng ta nói chuyện đằng hoàng đi."

"Ừ."

Đã từng là một đôi tình nhân, nhưng giờ lại trở nên xa lạ tới thế.

Thẩm Tường gần như không chần chừ mở miệng nói, "Chuyện đã qua, em cũng không trách anh nữa. Dù sao..." Cô hơi bắt đầu cười cười, dừng lại một chút mới lên tiếng: "Tại em không tốt, ban đầu em không nên cưỡng cầu. Biết anh không muốn kết hôn, còn ép buộc anh."

"Tường Vi... anh không có ý này..." Lần này Đường Tiêu thực sự sợ hãi, "Không phải anh không muốn kết hôn... chỉ là..."

"Chỉ là không muốn kết hôn với em đúng không?" Thẩm Tường thở dài, giọng thoáng nhẹ nhõm, "Thực ra em không phải đồ ngốc, chúng ta quen nhau gần một năm, có lẽ em cũng biết suy nghĩ của anh... Kỳ thực anh không hề thích em như anh nghĩ, khi đó anh tiếp cận em chẳng phải vì đánh cuộc lúc còn trẻ sao?"

Cái người cao cao tại thwongj từng đập hấn xuống bùn đất hiện tại cúi đầu dưới chân hấn, cảm giác này ắt hẳn không tệ.

Thẩm Tường cảm thấy mình rất khờ.

Có một lần Đường Tiêu uống say, cô đi đón hấn. Cô ở ngoài phòng khách nghe rõ rành rành, "Người phụ nữ đó à, chơi đùa thôi. Ai kêu trước đây cô ta bày tư thái cao cao tại thượng... giờ chẳng phải bị tôi chơi đùa ư?"

Lúc đó Thẩm Tường không biết mình rời khỏi câu lạc bộ giải trí kia thế nào. Cô không phải đồ ngốc, tuy yêu đương khiến cô mất đi một phần lý trí, nhưng cô cũng hiểu, rất nhiều lúc cô nhân nhượng Đường Tiêu, rất nhiều lúc cô vẫn nghĩ tới đoạn ký ức tốt đẹp đó.

Với hấn, có lẽ đây không phải là kỷ niệm tốt đẹp gì.

"Tường Vi... anh... anh không phải..." Giờ phút này Đường Tiêu mới hiểu hấn sắp mất đi thứ gì.

Hấn tiến lên một bước quỳ gối trước mặt Thẩm Tường, cầm đôi tay lạnh như băng kia của cô, "Vi Vi... đừng như vậy, anh không phải..."

"Anh có dám nói lúc đó anh quen em không phải vì lý do này không?"

Khóe môi Đường Tiêu giật giật, nhưng không nói được câu nào.

Hình như Thẩm Tường chẳng có chút bất ngờ, "Quả nhiên, em nói không sai đúng không? Mẹ em nói đúng, đàn ông đều như thế, thứ dễ dàng có được sẽ không quý trọng." Thẩm Tường đè trái tim, nơi đó đau đớn như nhói, may mà cô còn có thể chịu được.

May mà, có thể chịu được.

"Mặc dù vậy, nhưng em vẫn phải cảm ơn anh. Cuối cùng anh để em như ý nguyện, thực ra... em vẫn chưa nói cho anh biết, hồi trung học đáng vẻ vừa nhỏ vừa yếu ớt của anh, em đều thích. Em chỉ muốn anh vươn lên một chút, chúng ta có thể đến một thành phố học, có thể ở bên nhau lâu dài... nhưng hình như anh không nghĩ thế..."

Cách thức của cô đã tổn thương, lòng tự trọng của một cậu bé, khiến hấn nhớ mãi rất nhiều năm, còn không quên trả thù.

Thẩm Tường cười, nhìn người đàn ông vừa xa lạ vừa quen thuộc trước mặt, rốt cuộc cũng hiểu rõ. Thực ra người đàn ông này không đáng để cô yêu, từ đầu tới cuối đều không phải người đàn ông cô cần.

Dưới gối, Thẩm Tường lấy một bức thư ly hôn để trước mặt hấn.

"Ký đi, chúng ta chia tay trong vui vẻ."

Thấy Đường Tiêu ngây ngốc không nói lời nào, Thẩm Tường lại nói: "Anh có thể xem điều khoản em định ra, tuy chúng ta kết hôn chưa tới mấy ngày, nhưng nhà cửa gì đó em đều muốn, em không phải dạng hiền lành đâu..."

"Vi Vi... em có thể không ly hôn... danh chính ngôn thuận hưởng dụng mọi thứ của anh mà." Đường Tiêu mở đờn ly hôn ra, nắm tay cô, nóng nảy bảo đảm

Nhưng cái tay nóng nảy đó lại bị Thẩm Tường dễ dàng gạt đi, "Đừng ngu ngốc nữa, em đã quyết định rồi. Đường Tiêu, anh còn nhớ những lời trước đây em nói với anh không? Nếu anh làm chuyện có lỗi với em, thì em nhất định sẽ không quay đầu lại... Giờ những lời này vẫn còn có thể muốn làm gì thì làm. Vì em càng yêu bản thân mình, và ba mẹ em hơn.

Tối đó, nhìn Đường Tiêu tập tễnh rời đi, Thẩm Tường thở dài một cái.

Mối tình này cứ thế kết thúc, khiến cảm xúc của cô rất phức tạp. Có lẽ có đau đớn, có lẽ có hận, nhưng duy nhất không hề hối hận.

Đúng, cô sẽ không hối hận. Người đàn ông này không phải người cô cần. Cô dùng thời gian một năm, thể xác và tinh thần đều chịu tổn thương rồi cuộc cũng hiểu rõ đáp lý này.

"Tường Vi..."

Không biết từ lúc nào, cánh cửa bên cạnh đã mở, ba mẹ lớn tuổi của Thẩm Tường đứng ngay cửa, chẳng biết nghe được bao lâu rồi.

Mà giờ phút đó, nước mắt cô cố kiềm nén lại tuôn trào, cô nhanh chóng tiến vào vòng ôm ấm áp của cha mẹ.

"Xin lỗi... ba mẹ... con xin lỗi..."

"Không sao..." Con gái của mình bị tổn thương kiểu này, làm ba mẹ sao có thể không đau lòng chứ. Ôm cơ thể đơn bạc, mẹ Thẩm rơi nước mắt ào ào, "Đứa con đáng thương của mẹ... con gái của mẹ... con gái đáng thương của mẹ..."

Mất ba Thẩm đỏ hoe, vỗ vỗ vai con gái, hung hăng nói: "Đứng, chia tay rất đúng... lời như vậy, chia tay cũng tốt..."

Ba mẹ Thẩm Tường tuy luôn phản đối cô bốn ba bên ngoài, bọn họ là gia đình bảo thủ, hi vọng con gái mình có thể tìm được một công việc an ổn, cứ bình thường như thế sống hết một đời. Nhưng Thẩm Tường không theo nguyện vọng của họ, từ sau khi tốt nghiệp đại học đã bắt đầu tự mình xõng xáo. Ngay cả cuộc hôn nhân của mình, cô cũng tự làm chủ.

Nghe được Thẩm Tường và tên cận bã kia ly hôn, hai người bèn đề nghị cô theo bọn họ trở về, đợi sang năm thi công chức hoặc giáo viên cũng tốt hơn ở cái chỗ này.

Thẩm Tường lại do dự. Mất đi tình yêu, nhưng khát vọng và ý chí chiến đấu với cuộc sống của cô lại chưa biến mất.

Sau khi trải qua việc suy xét thận trọng, cô quyết định tiếp tục ở lại thành phố này, dồn sức làm việc.

Có lẽ sẽ đầy rẫy thương tích, nhưng cô không muốn về sau mình sống trong hối hận.

Lâm Mân Côi rất vui vẻ vì Thẩm Tường đã bước ra khỏi mù mịt. Từ lâu cô đã cảm thấy Thẩm Tường là một cô gái ngoài mềm trong cứng, điểm khác biệt lớn nhất giữa hai người là Thẩm Tường không chỉ tàn nhẫn với người khác, mà còn tàn nhẫn với chính mình.

"Buông xuống thật rồi?"

Thẩm Tường cắn ống hút, cô vẫn chưa thể ăn đồ lạnh, chỉ có thể uống hồng trà ấm, trơ mắt nhìn Lâm Mân Côi uống Coca lạnh.

"Nếu nói hoàn toàn buông xuống rồi, thì chắc chắn mình đang lừa cậu. Có điều..." Thẩm Tường thờ phào nhẹ nhõm, tràn đầy hi vọng vào thời gian tới, "Mình nghĩ, thời gian có thể mang đi tất cả..."

Hai người hàn huyên một hồi. Lâm Mân Côi biết chuyện Thẩm Tường ly hôn, không chỉ vậy, Thẩm Tường còn đề cập muốn tự mình kinh doanh.

Nhưng thành phố Nghi Châu hình như không có cơ hội nào, ít nhất hiện giờ hai người vẫn chưa phát hiện ra.

Đầu hạ, khí trời rất nóng. Hai người lượn quanh đại học của bọn họ một vòng, cuối cùng hơi thấm mệt, cả người vừa khô vừa khát tính sang tiệm đồ uống lạnh bên cạnh, phát hiện nơi này hình như là điểm mù, ngay cả tiệm đồ uống lạnh cũng không có.

Thẩm Tường vừa nghe, cũng cảm thấy nỗi lo lắng của Lâm Mân Côi có đạo lý, do dự chốc lát mới cắn môi nói: "Vậy chúng ta hỏi thăm thử xem."

Thấy Thẩm Tường tràn trề hăng hái, Lâm Mân Côi cũng hăng hái lấy.

Tình cảm với Phurong Nhược Cuồng từ từ thăng hoa, nhưng công việc bên kia kiến ủy lại từ chức, cô đang lo không có chuyện gì làm đây này.

Nếu Thẩm Tường có ý định đó, thì sao cô không góp vốn vô chứ?"

Buổi tối, Lâm Mân Côi nói chuyện này với Kim Phân Phurong. Một cú điện thoại của bà lập tức điều tra rõ ràng cho cô.

"Chỗ đó ngược lại không tệ, có điều ở trung tâm thành phố nên tiền thuê hơi đắt, mở tiệm đồ uống lạnh có lẽ chỉ huê vốn..."

Mất thấy cơ hội cứ thế tuột mất. Lâm Mân Côi thoáng mất mát.

"Bất quá, con có thể mở rộng nó một chút, làm thêm thức ăn đặc sắc chẳng hạn, nâng lên đẳng cấp khác." Kim Phân Phurong nghĩ kế cho Lâm Mân Côi, "Về phần vấn đề kỹ thuật, mẹ giúp con tìm di Ngư Ngư của con. Mấy năm nay di ấy về hưu nhàn rồi không có chuyện gì làm, giờ mở một tiệm bánh gato trên weibo, làm ăn rất tốt. Mẹ giúp cpn mời di ấy qua."

Kim Phân Phurong nghĩ đến đứa con phế vật của mình rốt cuộc cũng có chút ý chiến đấu, bà vui vẻ không thôi. Một buổi tối đều đi khắp nơi tìm người, bàn chuyện tiền thuê, lắp đặt thiết bị, ngay cả Ngư Ngư cũng mời tới.

Ngư Ngư bên kia vốn chẳng có vấn đề, song một lát sau, chồng bà gọi điện đến từ chối.

Kim Phân Phurong xin xỏ nửa ngày, cuối cùng Ngư Ngư nhịn không được nói giúp bà, bảo một ngày chỉ tới tiệm trông nom hai tiếng đồng hồ thôi.

Chồng Ngư Ngư vốn không hé miệng, nhưng mặc dù tính tình di Ngư Ngư mềm mại, song con người vẫn quật cường, cường bức dụ dỗ, rốt cuộc thuyết phục được người đàn ông của bà.

Do đó...

Tất cả đều chuẩn bị xong, chỉ đợi chính thức khai trương.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Chuyện mở tiệm, Lâm Mân Côi cũng nói với Phương Nhược Cường.

Phương Nhược Cường từ chỗ Đường Tiêu cũng biết việc hấn và Thẩm Tường ly hôn, anh làm bạn của Đường Tiêu, quả thực thờ ơ nhìn Đường Tiêu trác táng, đương nhiên cũng thấy đáng vẻ buồn bã, bị thương sau khi ly hôn của hấn.

Nhưng vẫn câu nói kia, làm người phải tự chịu trách nhiệm với việc mình làm. Đã biết có ngày hôm nay, vậy ban đầu khi ở bên ngoài phong lưu trăng hoa, có nghĩ đến hậu quả bây giờ không?

An ủi bạn bè, cũng chỉ an ủi.

Lâm Mân Côi là người nhà Phương Nhược Cường nhận định, nếu Lâm Mân Côi đã nhận định Thẩm Tường, thì Phương Nhược Cường đành phụ xướng phụ tùy thôi.

Chẳng qua, anh cũng là một người đàn ông có tính gia trưởng tương đối mạnh, anh cảm thấy với điều kiện vật chất phong phú của mình, Lâm Mân Côi có thể sống an ổn đến hết kiếp sau, tại sao còn phải ra ngoài vất vả đi làm chứ?

Anh có chút không vui, nhưng Lâm Mân Côi lại kiên trì.

Cô mới hai mươi bốn tuổi, cuộc đời mới bắt đầu, cô không muốn lãng phí thời gian vào chuyện tình cảm. Thông qua cuộc hôn nhân thất bại của cô, còn có sự dạy dỗ của Thẩm Tường, cô cũng nhận định một quan điểm.

Đàn ông có thể là đàn ông của cô, nhưng nhất định phải giữ gìn bản thân, việc này càng quan trọng hơn.

Lâm Mân Côi quyết định tìm ít chuyện để làm, dù cho tương lai không thể đi tới bước cuối cùng với Phương Nhược Cường, nhưng lúc đó trên tay cô cũng nắm được một thứ. Không đến mức thua hoàn toàn.

Hơn nữa, chuyện quan trọng nhất là từ khi Thẩm Tường và Đường Tiêu ly hôn, Phương Nhược Cường lại cố ý hoặc vô tình đề cập chuyện con cái với cô.

Anh đã ba mươi lăm rồi, Lâm Mân Côi biết chứ. Tuy bề ngoài anh nói trẻ con rất nghịch ngợm, đôi khi còn rất bướng bỉnh, nhưng Lâm Mân Côi hiểu, người đàn ông này muốn một gia đình, muốn một đứa con.

Có điều, Lâm Mân Côi vẫn chưa chuẩn bị xong. Do đó, lúc này cô tìm chút chuyện khác phân tán sự chú ý cũng tốt.

Một tháng sau, trải qua sự nỗ lực của Thẩm Tường và Lâm Mân Côi, quán cà phê của họ khai trương. Điểm đặc sắc của quán là một vài bánh ngọt ngon miệng.

Mấy năm nay Ngư Ngư mở một cửa tiệm trên mạng, vì chỉ làm cho vui, mỗi ngày đều số lượng có hạn nên danh tiếng không tồi. Nghe tin muốn mở tiệm thật, vì tiếng tăm mà người tới không ít.

Tháng đầu tiên, Tường Vi và Mân Côi nếm được đau khổ lẫn ngon ngọt lúc làm ăn.

Tất cả đều tốt đẹp.

Thẩm Tường tính toán khoản thu nhập cuối cùng, có chút ao ước nói, "Cứ cái đà này, chỉ nửa năm thôi là chúng ta có thể chính thức có lợi nhuận..."

Lâm Mân Côi thoáng kích động, đây là lần đầu tiên cô làm chuyện thành công thế. Mặc dù mệt thật, nhưng đáng giá.

Chẳng qua, thùng vàng đầu tiên của hai cô gái còn chưa sờ được, đã té lộn mèo một cái.

Sự việc phải nhắc tới lúc Ngư Ngư ngã bệnh.

Ban đầu, mỗi ngày Ngư Ngư chỉ giới hạn vài cái bánh ngọt và bánh quy, nhưng không ngăn được buôn bán quá tốt. Mấy người học việc mời tới cũng

không phải nói lên tay là lên tay ngay, nhanh chóng nhiều khách vậy Ngư Ngư cũng quên mất giao ước, bắt đầu cố gắng với hai cô gái trẻ, bận bịu đến tận chín giờ tối mịt.

Thời điểm này chẳng trễ gì với người đi làm thông thường, nhưng Ngư Ngư quen sống an nhàn sung sướng thì không phải thời gian sớm gì.

Chưa tới một tháng, Ngư Ngư ngã bệnh. Dù sao cũng có tuổi rồi, mấy năm nay bà lại được hai người đàn ông dưỡng rất tốt, giống như lâu lắm chưa từng một tối thế.

Bà vừa một liên ngã bệnh, sau đó được Quân Chi Lan dẫn thẳng về nhà.

Mà hiệu ứng bướm bướm[1]...

[1]Hiệu ứng cánh bướm (tiếng Anh: Butterfly effect) là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc. Một cái đập cánh của con bướm nhỏ bé có thể gây ra sự thay đổi (dù rất nhỏ) trong điều kiện gốc của hệ vật lý, dẫn đến kết quả là những thay đổi lớn về thời tiết như con lốc tại một địa điểm cách nơi con bướm đập cánh hàng vạn km. Hiện nay thường dùng để chỉ quan hệ nhân quả.

Việc làm ăn của tiệm cà phê tụt dốc không phanh.

Mất thấy tiền kiếm được lại nhanh chóng thâm hụt, Lâm Mân Côi cảm thấy không sao cả.

Đòi người gặp trắc trở có thể làm lại.

Nhưng tâm trạng Thẩm Tường gần như suy sụp. Cuộc hôn nhân của cô đã đủ thất bại rồi, cô chẳng chịu nổi sự nghiệp cũng thất bại nữa.

Nhưng cô càng nghĩ vậy, vận rủi càng kéo tới.

Rõ ràng một tháng đó, việc làm ăn của họ càng thêm khó khăn, một khoảng thời gian rất dài, trong tiệm của họ mỗi ngày chỉ có vài người đến.

Tiệm cà phê không tiếp tục mở được, thân thể vốn gầy yếu của Thẩm Tường càng ngày càng gầy gò.

Lâm Mân Côi quả thực không đành lòng, đề nghị Thẩm Tường về nghỉ ngơi, nói cách khác trực tiếp đóng cửa tiệm một thời gian.

Nhưng, Thẩm Tường lại quật cường lắc đầu. Cô nắm cánh tay Lâm Mân Côi, đau đớn khóc thành tiếng, "Mình không tin chuyện gì mình cũng thất bại, mình phải làm lại... mình chắc chắn phải làm lại một lần nữa..."

Lâm Mân Côi không khuyên được Thẩm Tường, bản thân cô cũng thấy lo âu vô cùng. Có chuyện trong lòng nên ngay cả lúc lên giường cô cũng mang theo tâm sự.

Dáng vẻ cô buồn bã, ỉu xìu làm Phương Nhược Cuồng còn cho rằng mình già rồi, không thể thỏa mãn cô. Nghĩ đến đây, anh có chút phiền muộn.

"Sao vậy..." Nắm cái cảm đã trở nên thon nhọn của cô, Phương Nhược Cuồng dừng động tác lại, "Khó chịu sao?"

Lâm Mân Côi hơi mệt, ban ngày phải lo lắng chuyện cửa tiệm, buổi tối còn bị tên đàn ông cầm thú này nghiền ép. Rõ ràng đã tới một lần, còn muốn thông dong giày vò cô tới khi nào...

"Em mệt quá à..." Cô khẽ nũng nịu, muốn xoa người lại bị người đàn ông ôm vòng eo thon thả.

Nhờ công việc bận rộn ban tặng, rốt cuộc cái eo nhỏ của Lâm Mân Côi chỉ cần một cánh tay đã có thể ôm được, nhưng Phương Nhược Cuồng lại thấy không thỏa mãn.

"Em gầy quá..."

"Vâng..." Lâm Mân Côi khẽ mở mắt ra, hình như một môi vô cùng, nhẹ nhàng đáp một tiếng lại nhắm hai mắt lại.

Dáng vẻ mơ hồ của cô khiến Phương Nhược Cuồng vừa thương vừa đau lòng, nhất thời cảm thấy tiệm cà phê đó thực sự không bằng không mở nữa.

Phương Nhược Cuồng thờ dài, cuối cùng không tùy tiện làm tiếp, từ từ rời khỏi người Lâm Mân Côi, ôm cơ thể hơi lỏng tay kia, sau đó dần dần thiếp đi.

Lâm Mân Côi hiếm khi ngủ một giấc ngon lành.

Lúc tỉnh lại, sắc trời đã sáng trưng.

Cô lại nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh, đã mười giờ rồi.

Nhất thời cô bật dậy khỏi giường, còn đẩy người đàn ông bên người, "Sao muộn như vậy? Tiệm cà phê cũng mở rồi, tại sao anh không gọi em dậy..."

Hình như người đàn ông đã dậy từ lâu, anh nắm tay Lâm Mân Côi, "Anh nghe nói việc làm ăn của tiệm cà phê khá tệ, thực ra vị trí đó của em làm tiệm cà phê không tốt lắm, em còn muốn làm sao?"

"Anh không nói sớm, giờ bọn em thu tay không phải mất hết vốn liếng ư?" Lâm Mân Côi trừng người nào đó, đẩy móng vuốt heo của anh ra, "Không nói nữa, em phải đi mở tiệm."

Phuong Nhuroc Cuồng lưu luyến theo rồi giương, "Anh nói thật... nếu thực sự muốn kiếm tiền, không bằng thử xung quanh trường học xem..."

Song Lâm Mân Côi đâu nghe lọt tai, thoáng cái mặc quần áo xong đi ra cửa.

Phuong Nhuroc Cuồng ở sau lưng nghiêng răng nghiêng lợi một hồi, cuối cùng không thể nhịn nổi gọi điện thoại cho Đường Tiêu.

Khi Lâm Mân Côi tới tiệm, Thẩm Tường đã đến từ sớm. Giống như trước đây, cô ở nhà bếp nghiên cứu những bánh ngọt tinh xảo kia.

Cô là một người rất nghiêm túc học tập, cũng rất dụng tâm. Dựa theo công thức của Ngư Ngư để lại, nghiêm túc làm từng cái bánh ngọt, nhưng chẳng biết tại sao mùi vị luôn luôn thiếu chút gì đó.

Có một sản phẩm thất bại ra lò.

Thẩm Tường tức giận đá lăn cái bánh ngọt xinh đẹp kia, một đám người học việc đều bị Thẩm Tường đuổi ra ngoài.

Khi Lâm Mân Côi tới, các chàng trai cô gái giống như trông thấy cứu tinh vậy, vội vàng tiến lên nghênh đón, "Chị Mân Côi, Tường Vi chỉ ấy ở bên trong..."

Àm ăm ăm——

Nhà bếp phía sau truyền đến âm thanh bạo lực khiến Lâm Mân Côi lập tức hiểu ngay, phất tay bảo những người học việc lui ra ngoài.

"Hôm nay chị cho các em nghỉ một ngày, các em về nhà trước đi."

Xem ra, Thẩm Tường còn hồng hét hơn cô dự liệu rất nhiều.

"Tường Vi."

Trong chiến trường hỗn loạn, Lâm Mân Côi dễ dàng tìm được cô gái chán chường kia.

"Tại sao không được... rõ ràng mình dựa cho công thức di ấy để lại mà... Tại sao không có cách nào?"

"Tường Vi..." Cẩn thận lướt qua cái bánh ngọt nát bét này, Lâm Mân Côi dè dặt đến bên người Thẩm Tường.

Im lặng một hồi, bỗng nhiên cô nói, "Tường Vi, tinh thần của cậu rất kém, có cần nghỉ ngơi một chút không?"

"Nhưng..." Thẩm Tường không cam lòng ôm đầu, cuối cùng đứng dậy, bỗng nhiên đi mấy bước, lại lui trở về.

"Mình không cam lòng! Mình thực sự không cam lòng! Tại sao mình làm chuyện gì cũng không xong? Mình không cam lòng! Thực sự không cam lòng mà!"

Từ vẻ mặt dữ tợn của Tường Vi và tất cả những chuyện này, khiến Lâm Mân Côi rút cuộc hiểu ra, cuộc tình trước đó đã làm Thẩm Tường tai ương ngập đầu thế nào.

"Tường Vi, cậu bình tĩnh lại đi. Nếu lần này không được thì chúng ta có thể tiếp tục, hoặc đi con đường khác, sẽ không treo cổ trên một thân cây đâu."

"Nhưng..." Giọng nói Thẩm Tường đã nghẹn ngào, cuối cùng con người sụp đổ òa khóc.

"Mình luôn tự nói với mình, đòi người chỉ cần một lần nữa là có thể thành công. Vô số lần mình tự nói với bản thân, mình nhất định có thể. Nhưng thất bại hết lần này tới lần khác, mình chịu đủ rồi! Mình thực sự chịu đủ rồi!"

Thẩm Tường nước mắt ràn rụa, "Mình chính là một đứa thất bại, thất bại từ đầu chí cuối."

"Tường Vi..."

Giờ phút này Lâm Mân Côi cũng ý thức được tình huống của Thẩm Tường đã đến mức độ không thể không chế nổi, cô vươn tay muốn kéo Thẩm Tường lại, nhưng đối phương đã đi trước một bước chạy ra ngoài.

Lâm Mân Côi thấy vậy, không chút nghĩ ngợi muốn ngăn cản Thẩm Tường. Lúc chạy ra cửa mới phát hiện trong cửa tiệm còn người học việc tiểu Đình chưa có đi, còn vội vàng chạy vào.

"Chị Tường Vi, tin tốt nè. Có một công ty mở tiệc tối, muốn đặt hai trăm cái bánh ngọt ở chỗ chúng ta."

"Hai trăm cái?" Hai má của Thẩm Tường vẫn còn treo nước mắt, nghe tiểu Đình nói thế, nhất thời không quên lau cả nước mắt.

"Em nói thật ư? Thực sự có người đặt bánh ở chỗ chúng ta sao?"

"Sao có thể giả được?" Tiểu Đình trình đơn đặt hàng ra, "Chị Tường Vi, chị xem đi, có đúng không?"

Thắm Tường kích động không thôi, cả người đều run rẩy, xoay người ôm Lâm Mân Côi hưng hăng hôn một cái.

"Mân Côi! Chúng ta có thể xoay chuyển rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Có lẽ đúng là có hi vọng.

Từ sau lần đó, tiệm cà phê của Lâm Mân Côi hình như may mắn lên. Số đơn đặt hàng nhiều không đếm xuể, không chỉ thế, người hâm mộ tiếng tâm mà tới xếp đầy tiệm cà phê.

Tất nhiên Lâm Mân Côi và Thắm Tường vui mừng, nhất là Thắm Tường, giống như được hồi sinh vậy.

Nhưng Lâm Mân Côi hơi lo lắng, sao cô cứ cảm thấy bỗng nhiên vận may từ trên trời rơi xuống nhỉ? Rất không chân thực, hoàn toàn giống như nhặt được hạnh phúc.

Buổi tối lúc trải giường, trong lòng cô có tâm sự, chợt không chú ý bị Phương Nhược Cường bỏ nhào trên giường.

Người đàn ông đối lã mấy ngày nay ghim mộng cô, vuốt ve chỗ hoa tâm nóng bỏng kia, hưng hăng rút ra mấy lần, cảm thấy có thứ nóng nóng chảy ra, anh không chút khách sáo tiến vào ngăn lại.

Lâm Mân Côi kêu thảm thiết một tiếng, "A nhẹ tí..."

Nhưng người đàn ông đối lã đâu có nghe, ghim chặt mộng cô gắt gao tới một hồi.

Cuối cùng, Lâm Mân Côi xụi lơ trên giường, chỉ có phát tiết ra chứ không thể tức giận thêm. Cái mộng nhỏ bị cọ xát đến mức đau rát, cô sif một tiếng, chợt nhúc nhích lại bị bàn tay to lau lưng kéo qua.

"Em đau..."

Lần này, Lâm Mân Côi thực lự cầu xin, đối phương ở sau lưng cản vánh tai cô khẽ thở dài một tiếng, chốc lát sau mới nói: "Lần này anh sẽ dịu dàng một chút."

"..."

Dứt lời, không đợi Lâm Mân Côi cự tuyệt, người đàn ông nhiệt tình như lửa đã ôm thân thể ngọt ngào kia tiếp tục tới một lần nữa.

Lần này anh nói dịu dàng, chẳng qua mới bắt đầu động tác chậm rãi thôi, nhưng lần nào tiến vào chẳng chọc đến tận cùng.

Lâm Mân Côi bị ma sát tới mức hơi đau, song tấm thân bị X đến thành thực này lại không thể khước từ người đàn ông ấy.

Ngoài miệng yếu ớt kêu dừng, nhưng hai chân lại không kiềm được kẹp chặt hơn.

"Chồng ơi... chậm một chút... chậm một chút... a..."

Người đàn ông nghe được giọng nói mềm nhũn kia đâu thể chậm nổi, rốt cuộc không hề dịu dàng mà như hùng phong. Hơn nửa ngày, sau một hồi mưa rền gió dữ, Lâm Mân Côi được tưới tiêu đến mức ướt át xinh đẹp, nét quyến rũ trên gương mặt khiến người đàn ông không nhịn được hừ hừ mấy tiếng lại hôn lên.

"Đau thật mà..." Lâm Mân Côi uất ức trừng mắt, để tỏ rõ tính chân thực trong lời nói của cô, còn sif một tiếng.

Người đàn ông dừng một tí, bàn tay đến chỗ kết hợp ấy sờ thấy hơi nóng và sưng đỏ, mới đành thở dài bỏ tay xuống.

Bất quá, lâu rồi không cuồng nhiệt như vậy, hai người đều thấy thỏa mãn, tựa vào nhau câu được câu không nói chuyện phiếm.

Chẳng qua Lâm Mân Côi và Phương Nhựt Cường ở bên nhau đã tập thành thói quen, sau khi làm xong vẫn còn nói chuyện, hôn nhẹ đối phương.

Phương Nhựt Cường kể chuyện lý thú gần đây mình gặp, Lâm Mân Côi thì nhếch môi muốn cười, nhưng cô hơi mệt, mềm nhũn nằm trong lòng người đàn ông chuẩn bị ngủ.

"Người bạn kia của em và Đường Tiêu còn cơ hội không?"

Một câu như thế khiến toàn bộ con sâu ngủ của Lâm Mân Côi đều bay mất.

Phương Nhựt Cường không nhắc tới Đường Tiêu, Lâm Mân Côi còn không nghĩ gì, vừa nhắc tới, có một số việc đã có thể giải thích thông suốt.

Cô nếm bánh ngọt Thẩm Tường làm rồi, trước sau như một không hề đặc sắc. Một câu thôi, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với di Ngu làm.

Có điều hiển giờ trên mạng khen ngợi Thẩm Tường nức nở, hoàn toàn tôn cô ấy lên làm nữ hoàng bánh ngọt thế hệ mới.

Thẩm Tường đắm chìm trong biển thành công không thể tự kiểm chế được, nhưng Lâm Mân Côi vẫn tỉnh táo.

Cô kéo cổ Phương Nhựt Cường xuống, híp mắt như con hồ ly nhỏ gian xảo, "Nói, tiệm cà phê của bọn em có phải do anh giữ trò không?"

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể là Phương Nhựt Cường hoặc Đường Tiêu rồi.

Đêm hôm đó cô trở về có nói một chút với Phương Nhựt Cường. Vừa khéo ngày hôm sau có khách tới cửa.

Tuy ban đầu không phải đơn đặt hàng lớn gì, nhưng người ta đốt pháo vang dội cho bọn cô, không chỉ nhen nhóm hi vọng cho tiệm của Thẩm Tường, còn trắng trợn khen Thẩm Tường một phen trên weibo.

Thẩm Tường chính là nổi tiếng như vậy.

Nhưng Lâm Mân Côi nghĩ một hồi, thiên hạ đâu có chuyện tốt thế. Giờ ngẫm lại đầu đuôi câu chuyện, hoàn toàn giống như có một đoàn thể đang làm việc vậy.

Phương Nhựt Cường cũng không giải thích, chỉ kéo cái tay cực kỳ mềm mại của Lâm Mân Côi khẽ cắn, ý vị sâu xa nói: "Kiếp này chắc Đường Tiêu sẽ không bao giờ ăn bánh ngọt nữa."

Thấy sắc mặt hần đen kịt vì mỗi ngày đều phải ăn, nhưng hôm sau lại hèn hạ đi mua tiếp, Phương Nhựt Cường rút cuộc thờ dài một tiếng.

Sớm biết có ngày hôm nay, sao lúc trước còn làm thế.

Nhắc tới Đường Tiêu, Lâm Mân Côi bĩu môi, thoáng không vui.

Tên căn bã Đường Tiêu đó tốt nhất cách người đàn ông của cô càng xa càng tốt, ai biết có gần mực thì đen, gần đèn thì sáng không.

"Anh còn thân với thần nhi..." Một câu chua chát của Lâm Mân Côi khiến Phương Nhựt Cường thấy buồn cười, "Bảo bối, hần là bạn anh..."

"Bạn? Bạn cái gì?" Lâm Mân Côi không vui đẩy Phương Nhựt Cường ra, "Anh đã coi trọng bạn anh vậy, anh đi tìm bạn anh đi."

Bỗng nhiên nằm cũng trúng đạn, Phương Nhựt Cường ním cười sắp lại, vô cùng thân thiết vỗ vỗ khối thịt nặng trĩu kia, "Chuyện thế này, bạn bè đâu thể làm

được..."

Vừa nói còn vừa bi ối dựa vào người Lâm Mân Côi.

"Vợ, trái tim của anh chỉ có em không có hần."

"..."

Người này thật là...

Lâm Mân Côi không còn gì để nói, có điều trải qua việc ồn ào như vậy, trên mặt trái lại nở nụ cười.

"Miệng lưỡi anh ngọt như mật ắt... chẳng biết học của ai..."

"Đó không phải là tuyên cáo chân tình sao?" Phương Nhựt Cường ôm Lâm Mân Côi hôn một cái, ra vẻ đáng yêu lấy lòng.

Lâm Mân Côi bị chọc cười, toàn thân đều mềm nhũn. Tuy nhiên nghĩ đến sự hỗ trợ âm thầm của Đường Tiêu, trong lòng cô hơi cảm động, nhưng vừa nghĩ đến việc hần đã làm với Thẩm Tường, trái tim mềm mại ấy lập tức đeo mấy cái khóa to.

"Hừ, đừng tưởng rằng hấn ý sau lưng làm chút chuyện là Thẩm Tường sẽ tha thứ cho hấn. Em biết tính Tường Vi, tính cô ấy nói một không nói hai, chuyện cô ấy đã quyết định làm sao cũng sẽ không quay đầu lại."

Hơn nữa, quan trọng hơn là, Thẩm Tường là một người có lòng tự trọng rất cao, nếu bị cô ấy biết thành công của cô ấy chỉ là một vở kịch chồng cũ ở sau lưng thiết kế, thì chẳng biết sẽ xảy ra biến cố gì...

Cái miệng ăn mắm ăn muối của Lâm Mân Côi liệu sự như thần.

Trong khoảng thời gian này, rốt cuộc Thẩm Tường đã khôi phục lại tinh thần trước kia, chỉ huy người học việc làm tốt đơn đặt hàng hôm nay, còn tràn đầy phấn khởi muốn đi theo giao hàng.

Lâm Mân Côi vừa đến tiệm không thấy bóng dáng Thẩm Tường đâu, hỏi ra mới biết Thẩm Tường đi giao hàng rồi, nhất thời đầu óc cô phình to.

Trời ơi, người có thể phù hộ cho Thẩm Tường tuyệt đối đừng chạm mặt Đường Tiêu không?

Nói cách khác...

Cô thực sự không có cách nào tưởng tượng ra hậu quả.

Đúng là tốt mắt linh, xấu lại linh.

Buổi trưa Thẩm Tường đã trở về rồi.

Về mặt trước đó ra cửa giờ hoàn toàn biến mất, vừa vào cửa đã nhốt mình trong nhà bếp, mặc kệ ai nói gì cô cũng không để ý.

Lâm Mân Côi hỏi cậu giao hàng, cậu giao hàng báo bọn họ không giao cho tập đoàn Trung Đảng. Cô lập tức buồn bực.

Nếu không phải tập đoàn Trung Đảng, thì đâu có chuyện đụng độ Đường Tiêu đâu? Tại sao lại phản ứng lớn vậy?

Trên thực tế, Thẩm Tường vẫn gặp phải Đường Tiêu.

Gần đây cô luôn thuận buồm xuôi gió, cô nghĩ ngày nào đó có rơi vào tình trạng đôi bên hận thù với Đường Tiêu, thì cô cũng có thể cao ngạo ngẩng đầu lên nói tiếng đã lâu không gặp.

Cô theo cậu gian hàng đi giao bánh ngọt.

Hôm nay chỉ có năm mười mấy cái, Thẩm Tường cảm thấy thời gian còn sớm bèn bảo cậu giao hàng về trước.

Một mình cô đi dạo tòa cao ốc công ty ấy, đúng lúc muốn đi vệ sinh nên quay trở lại mượn nhà vệ sinh.

Nhưng tại WC, cô nhìn thấy toàn bộ chiếc bánh ngọt cô tỉ mỉ chuẩn bị đều bị ném vào thùng rác ở WC. Cô sửng sốt một lúc mới cảm thấy gương mặt nóng bừng.

Những người này... những người này sao có thể lãng phí thức ăn thế, ngay cả bao bì cũng chưa mở đã vứt đi

rồi...

Thẩm Tường cảm thấy mình bị vũ nhục, đang định đi tìm những người đó tính sổ. Nhưng ngay sau đó, vài người bước vào ngăn cản bước tiến của Thẩm Tường.

"Bánh ngọt hôm nay mấy cô tính thế nào?"

"Còn tính thế nào? Cháu gái mình ăn đến phát ngấy rồi... Nói thật, cái bánh đó không khó ăn, nhưng còn cách mức độ ngon một khoảng lận, chẳng biết sao lại nổi tiếng trên weibo tới vậy! Tôi thấy tiệm cà phê này tám phần mười có người đứng sau."

"Còn không phải à! Ông chủ chúng ta ngày nào cũng đặt cho chúng ta. Khó ăn muốn chết, tôi thấy bọn Lily trong văn phòng đều ném thẳng vào thùng rác, cũng chẳng biết ông chủ nghĩ cái gì, lãng phí tiền cũng không phải lãng phí kiểu đó..."

"Mấy cô biết cái gì! Ông chủ chúng ta bán mặt mũi cho ông chủ Đường kia thôi. Nghe nói tiệm bánh ngọt đó là người phụ nữ của ông chủ Đường mở, suýt sập tiệm đấy. Ông chủ Đường nhìn không nổi mới giúp một tay, bảo ông chủ chúng ta mua. Nghe nói, ông chủ chúng ta mua bao nhiêu, ông chủ Đường sẽ viện trợ gấp đôi cho ông chủ chúng ta."

...

Nếu nói hiện tại Thẩm Tường còn chưa biết chuyện gì xảy ra, thì cô đã sống uống phí nhiều năm.

Cô giận đùng đùng, xông ra ngoài, tiện thể dọa đám người tám chuyện kia giật mình. Thẩm Tường, ôm một đồng bánh ngọt chưa mở tức giận vọt tới Trung Đảng.

"Đường Tiêu! Tên khốn kiếp nhà anh!"

Cô tính ném toàn bộ những cái bánh ngọt này lên mặt tên khốn đó. Nhưng Đường Tiêu vừa thấy cô, vẻ mặt lại mờ mịt, giống như chẳng biết gì cả.

"Anh bớt giả ngu cho tôi đi! Những cái này có phải anh mua không?"

Đường Tiêu vừa nhìn liền biết sự việc bại lộ, lập tức quyết định cắn chết không thừa nhận.

"Tại sao có thể là anh được? Anh chưa ban giờ ăn đồ ngọt mà. Vì Vi, có phải em nhớ anh không, mới cố tình tìm cơ này tới thăm anh?"

Đường Tiêu vẫn còn cọt nhả, thực ra lòng bàn tay đã rịn một tầng mồ hôi lạnh.

"Còn định chơi xấu... " Thảm Tường ném mấy cái bánh ngọt vào mặt Đường Tiêu, "Anh cứ vờ vịt đi, đồ khốn kiếp! Tôi nói cho anh biết, chuyện của bà không cần anh lo. Cho dù có chết đói ở đầu đường, cũng không có bất kỳ liên quan gì tới anh!"

Vừa dứt lại, Đường Tiêu cũng hơi tức giận.

Mấy ngày nay hấn quả thực bị mọi người chỉ trích.

Hấn biết mình sai rồi.

Nhưng làm sai có thể giải quyết bằng cách nào?

Thời gian có thể quay lại không?

Đòi người có thể làm lại lần nữa không?

Không thể.

Hơn nữa, hấn đã đổ dành hết lời, cũng nhận mình có lỗi. Thảm Tường còn muốn ầm ĩ tới khi nào?

Đường Tiêu bị mất mặt trước mặt mọi người, cũng có chút tức giận.

"Thảm Tường, em còn định dối tới khi nào?"

"Dối?"

Có lẽ bởi vì quá tức giận quá tuyệt vọng, nên trong lòng trống rỗng không còn chút cảm giác.

Thảm Tường nhặt hộp bánh ngọt lên, đi từ từ ra khỏi cửa.

Đúng vậy, mặc kệ cô làm thế nào, trong mắt hấn, đó chỉ là một trò cười. Hấn vĩnh viễn đứng ở đầu kia, thờ ơ xem trò cười của cô. Từ đầu chí cuối hấn luôn chắc chắn rằng, cô trốn không thoát lòng bàn tay hấn.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Lâm Mân Côi qua đó, càng đợi càng sốt ruột, lát nữa thôi là đến giờ đóng cửa rồi mà nhà bếp vẫn không có chút động tĩnh nào.

Tuy cô không tin Thảm Tường sẽ là người dễ dàng không biết không biết thương xót bản thân, nhưng cô vẫn không kiềm được lo lắng, bèn tiến lên một bước nhấc tay muốn đập cửa.

Vào lúc này, cửa cách một tiếng từ bên trong mở ra.

Thảm Tường hé lộ vẻ mặt mệt mỏi xuất hiện trước mặt Lâm Mân Côi.

"Minh mới gọi điện thoại."

Trong mắt cô kỳ lạ là không có nước mắt, chẳng qua cả người có vẻ mệt mỏi rã rời thôi.

"Mình nghĩ mình cũng chẳng còn nhỏ nữa, không thể cứ mơ hồ kiểu này... Nếu không thể sống theo bản thân muốn, thì sống theo người thương yêu muốn vậy."

Nghĩ thông suốt rồi, Thẩm Tường thờ phảo nhẹ nhõm.

Cô đang giận lấy cái gì, rõ ràng giây phút đó quan hệ giữa hai người đã không thể trở lại như quá khứ. Song trong lòng cô vẫn có chút chấp niệm, Cô muốn ra dáng trước mặt Đường Tiêu, muốn chứng minh cho hắn thấy, không có Đường Tiêu hắn, cô vẫn có thể sống tốt.

Nhưng về sau chứng minh, cô không làm được, tại sao cứ phải đau khổ giãy giụa chứ.

Buông tha chính mình.

Cũng buông tha hắn đi.

Lâm Mân Côi không biết rốt cuộc Thẩm Tường nghĩ thông suốt điều gì, nhưng nhìn mặt mày thả lỏng của cô ấy, cô nghĩ quyết định này có lẽ tốt nhất.

Thẩm Tường nói là làm liền, từ sau ngày đó, kết toán tiền lương cho người học việc, âm thầm tìm người bán cửa tiệm này.

Khi lâm Mân Côi hỏi thời gian tới cô tính thế nào, cô suy nghĩ một chút mới lên tiếng: "Mẹ mình vẫn muốn mình về nhà làm giáo viên, an ổn sống hết đời. Ban đầu mình nghĩ đời người rất ngắn, phải sống vì giấc mộng của mình."

Có điều, trải qua đau đớn ngập trời, Thẩm Tường chợt hiểu ra.

Bình thường lẽ nào không phải là một loại giấc mộng?

Chẳng lẽ không phải cuộc sống tốt?

Chung quy cô không muốn để ba mẹ mình lại ở sau lưng lặng lẽ rơi nước mắt.

Ngày đó Thẩm Tường đi là một ngày giữa hè.

Cô đã thu xếp xong xuôi ở thành phố Nghi Châu, bán đi phòng cưới của cô và Đường Tiêu kết hôn, cũng ra quyết định với tiệm cà phê kia.

Rất nhiều năm trước, cô mang theo khát vọng và ảo tưởng đi tới thành phố này, nhưng chưa từng nghĩ đến rất nhiều năm sau, cô sẽ mang thương tích đầy mình rời đi.

Bất quá đối với cô mà nói, đó là một sự khởi đầu.

Thẩm Tường tích cực bắt đầu cuộc sống mới của mình, nhưng từ ngày đó trở đi, Đường Tiêu lại không buông tha cô.

Gần như ba ngày hai bữa Đường tiêu lại chạy đến chỗ này.

Thái độ của Thẩm Tường đối với hắn luôn lạnh lùng trước sau như một, nhưng Đường Tiêu cũng không tức giận, còn cười đùa tí tưng đi theo sau cô.

Lâm Mân Côi không thích tên Đường Tiêu này, trước đây cô cảm thấy tên này rất lỗ mãng, sau khi xảy ra chuyện lén phéng càng thấy tên đàn ông này tội ác tày trời.

Lâm Mân Côi gần như không cho Đường tiêu bất kỳ hòa nhã nào, mỗi ngày Đường Tiêu tới, Lâm Mân Côi đều không kiềm được muốn lấy chổi đuổi hắn ra ngoài.

Rốt cuộc Thẩm Tường cũng có chút ngồi không yên. Cô cời tạp dề đưa cho Lâm Mân Côi, "Mình ra ngoài một chuyến."

Lâm Mân Côi hơi lo lắng, nhưng Thẩm Tường đã dè tay cô, "Mình biết chừng mực. Tin mình đi, có một số chuyện mình phải nói rõ với anh ta."

Thẩm Tường dẫn Đường Tiêu ra công viên gần đó. Có lẽ là giờ làm việc, lại giữa hè, nên công viên không có ai.

Thẩm Tường mua cho hắn một cây kem que, bản thân thì mở chai nước khoáng nhẹ nhàng uống một ngụm.

Tuy Đường Tiêu cận bã, nhưng hắn còn nhớ một vài thói quen nhỏ của Thẩm Tường. Chẳng hạn như cô thích ăn kem, đôi khi mùa đông cô cũng ăn.

Nhưng giờ sao không ăn nhỉ?

Nghi hoặc vung que kem lên, Đường Tiêu không hành động, chỉ thử dò xét hỏi: "Em không ăn sao?"

Thẩm Tường lắc đầu, "Sau khi tôi sinh non, bác sĩ nói không thể ăn kem."

Cô cảm thấy không hề gì, trong lòng vẫn sẽ đau như cũ, nhưng ít ra cô có thể đối diện với quá khứ đau thương rồi.

Trái lại về mặt Đường Tiêu trắng bạch, kem que cũng không cần, ném qua một bên cầm tay Thẩm Tường. "Vi Vi, anh có lỗi với em. Khi đó anh thực sự... thực sự rất xin lỗi..."

"Không sao."

Mùa hè, khí trời khô nóng đến mức người ta hơi bức bối.

Rõ ràng không hề ăn kem, nhưng lòng Đường Tiêu lại lạnh buốt từ đầu tới cuối. Hắn gắng gượng nở nụ cười, "Vi Vi, anh không hiểu ý em."

Thẩm Tường uống một hớp nước.

Dưới ánh mặt trời, nước nhanh chóng trở nên ấm áp.

Rất thích hợp với cô.

Song, người đàn ông bên cạnh cô đã không còn hợp với cô nữa.

Thẩm Tường cười cười, cũng mặc kệ về mặt Đường Tiêu thế nào, chỉ từ từ gạt tay hắn ra, "Thực ra tôi không phải kẻ ngốc. Tôi biết lúc mới bắt đầu anh đã lừa dối tôi, khi ấy tôi còn hỏi Lâm Mân Côi, nếu tình yêu toàn sự dối trá, tôi có thể kiên trì không?"

Sự thật chứng minh, cho dù không có sự khuyến bảo của Lâm Mân Côi, Thẩm Tường cũng sẽ kiên trì. Cô là một người kiên cường, vì yêu Đường Tiêu mà cả ranh giới cuối cùng cô cũng hạ thấp xuống.

Cô không muốn mình phải hối hận.

Sự thật chứng minh mặc dù cô căm hận Đường Tiêu, mặc dù căm hận kẻ thứ ba ghê tởm kia, nhưng cô chẳng hề hối hận.

Chưa từng cố gắng, sao có thể ném được ngon ngọt.

"Anh thường xuyên không nhận điện thoại của tôi. Tôi ở trên mạng hỏi anh, lần nào anh cũng miễn cưỡng trả lời. Lúc tôi có kinh nguyệt, anh lại tặng kem cho tôi. Tôi bảo anh giành chút thời gian dẫn tôi ra ngoài chơi, anh nói anh phải tăng ca. Tôi nói tôi muốn tham gia tụ họp với bạn bè anh, anh bảo rất phức tạp không thích hợp với tôi. Tôi hỏi khi nào anh dẫn tôi ra mắt mẹ anh, anh lại nói tôi đừng vội vã..." Thẩm Tường nói một hơi rất nhiều thứ, cũng không hề thở dốc.

Nhưng Đường Tiêu đã không dám thờ ơ, rất lâu mới nở một nụ cười cay đắng, "Giờ em đang thu sau tính sổ với anh sao?"

Quả nhiên vẫn là người đàn ông cao ngạo khiến người ta căm hận, muốn hung hăng đập bộ mặt cao ngạo ấy dưới lòng bàn chân.

Có lẽ một năm trước, Thẩm Tường còn có tâm tình này và ý chí chiến đấu, nhưng bây giờ trong lòng cô vô cùng bình tĩnh.

Hoặc có thể nói là thờ ơ.

Cô lắc đầu, chậm rãi nhìn Đường Tiêu, "Không phải. Tôi chỉ muốn anh biết, anh không thích tôi như anh nghĩ."

Phù...

Rốt cuộc nói ra rồi.

Trái tim đau đớn ác liệt, nhưng không hề trầm trọng như tưởng tượng.

Thẩm Tường tiếp tục uống nước, "Chia tay trong vui vẻ đi, Đường Tiêu. Chuyện đến nước này, tôi không có cách nào chúc anh hạnh phúc, nhưng cũng không muốn tiếp tục dây dưa với anh. Tôi đã quyết định làm giáo viên dạy thể cho trường học ba mẹ tôi sắp xếp trước, đợi đến lúc có cơ hội sẽ thi lên chính thức. Tôi nghĩ kỹ cho cuộc đời mình rồi, vì vậy chúng ta chia tay trong vui vẻ đi."

"Thẩm Tường!"

Sự ám áp lướt qua đầu ngón tay khiến Đường Tiêu bỗng dưng hiểu rõ mình đánh mất cái gì, muốn bắt lại nhưng đối phương đã khéo léo tránh ra.

Gương mặt, nụ cười khanh khách, tựa như lần đầu gặp gỡ.

"Đường Tiêu! Về sau anh nhớ làm người đàn ông tốt nhé!"

Đừng –

Đừng tổn thương cô gái khác như từng tổn thương tôi.

Thẩm Tường trở về, lại mỉm cười, sau lưng không hề có bóng dáng của Đường Tiêu.

Lâm Mân Côi khẩn trương tiến lên đón, nhìn Thẩm Tường từ trên xuống dưới mới lên tiếng: "Giải quyết xong rồi?"

Thẩm Tường gật đầu, dùng sức ôm người bạn tốt này.

"Ừ, xong rồi."

Thẩm Tường ôm cô rất lâu, lâu đến mức cô cảm thấy vai ầm ầm. Cô thảng sững sờ, càng thêm ôm chặt bạn thân của mình.

Cũng tốt.

Như vậy cũng tốt.

Thẩm Tường quyết định rời đi, trở về nhà.

Tuy việc làm ăn của tiệm cà phê không tốt, nhưng Lâm Mân Côi lại có chút cảm tình. Nghĩ lại, cô bèn tiếp tục chống đỡ.

Đối với quyết định này, Thẩm Tường cũng rất vui vẻ.

Dù gì chỗ này là một tay hai người tạo dựng, dễ dàng nhường cho người khác thế, cũng có chút không nỡ.

Từ ngày đó trở đi, Đường Tiêu không tới nữa.

Lâm Mân Côi thờ phào nhẹ nhõm. Trong ngày trời quang mây tạnh, cô tiễn người bạn tốt của kiếp này.

Nhưng chẳng biết tại sao ngay bước ngoặt cuối cùng, cô nhìn bóng lưng gầy yếu của Thẩm Tường từ từ đi xa, lại có loại tiếc nuối không rõ.

Tuy cô không thích Đường Tiêu, nhưng cô liệu mạng mong muốn Đường Tiêu có thể xuất hiện vào lúc này.

Sự thật chứng minh, snags sớm Đường Tiêu đã nhận được tin tức. Hắn cầm đi động muốn đi ra ngoài.

Song đụng độ mẹ Đường mua thức ăn trở về ngay cửa, bà ta níu tay Đường Tiêu, nổi giận dùm dùm nói: "Con đi đâu thế?"

Đường tiêu gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, "Mẹ, mẹ buông tay ra, Vi Vi muốn đi rồi."

"Loại người như cô ta muốn đi thì để đi đi! Có phải đồ tốt hiếm có gì đâu! Con trai mẹ tốt vậy, còn lo không tìm được người tốt ư? Mẹ thấy Dao Dao sát vách rất tốt, hơn nữa chả phải hai đứa đã có gì gì đó sao? Con còn muốn bội tình bạc nghĩa hả?"

Lời của mẹ Đường khiến thần trí Đường Tiêu trở về hiện thực, hắn ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn cô gái sầm vai đoá hoa trắng thuần khiết trốn sau lưng mẹ, trong lòng cười lạnh, tay chán nản hạ xuống.

Cái gọi là sai một ly, đi một dặm đúng thật.

Lúc đó khi trêu chọc Phương Tử Dao, hắn chỉ thấy cô gái này có ngoại hình không tệ, không tính là đơn thuần lắm.

Hai người từng có tình một đêm, nhưng không ngờ cô ta lại có thể làm ra chuyện đại náo hôn lễ, chẳng những như vậy, còn hại hắn mất đi Thẩm Tường, mất đi đứa con.

Hắn rắc thiên la địa võng, nghĩ nhất định phải tìm ra cô gái này.

Song thật không ngờ, cô gái này lại trốn bên cạnh mình, hơn nữa còn được mẹ yêu thích.

Cái gọi là sai lại càng sai quả thật dành cho hắn.

Ngày đó, sau khi chia tay với Thẩm Tường, hắn chịu đả kích trước nay chưa từng có. Trước giờ hắn đâu nghĩ tới Thẩm Tường sẽ không cần hắn.

Hắn cho rằng cô chỉ quật cường.

Hắn cho rằng cô chỉ dối thôi.

Ai ngờ, cô muốn đi thật, thực sự không cần hắn nữa.

Tối đó Đường Tiêu uống không ít rượu. Rất nhiều rất nhiều ồn làm tê dại thần kinh hắn, thậm chí ngay cả bản thân trở về lúc nào hắn cũng không biết.

Song lúc tỉnh lại, hắn và Phương Tử Dao lại trần truồng nằm chung một giường. Hắn là người trưởng thành, thân thể có tình huống khác thường tất nhiên hiểu rõ tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Trong nháy mắt, lòng hắn rét run, tay cứng rần tóm lấy cô gái kia, chỉ muốn bóp chết cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Chẳng qua, cô gái kia chưa bị bóp chết trái lại đưa bà Đường tới.

Phương Tử Dao ăn nói ngọt ngào, còn nói bên ngoài mình tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, hơn nữa cố tình lấy lòng bà Đường, lòng bà Đường đã sớm nghiêng về Phương Tử Dao có tính nét dịu dàng rồi.

Do đó lập tức cứu Phương Tử Dao, sau khi nhìn thấy vết máu nguy tạo trên giường nhất thời mặt mày rạng rỡ, bảo Đường Tiêu chịu trách nhiệm với Phương Tử Dao.

Lúc đó Đường Tiêu chỉ hận mình không bóp chết á đàn bà hung ác này ngay lập tức, bằng không sẽ không đi đến bây giờ.

"Mẹ, Phương Tử Dao đó chẳng phải người tốt lành gì."

Đường Tiêu giải thích lần thứ 330, nhưng bà Đường chỉ cười, "Thằng nhóc này, ăn sạch sẽ người ta rồi còn nói thế. Con có phải là con trai mẹ không?"

Đột nhiên Đường Tiêu cảm thấy không còn sức giải thích. Giống như hần biết bà Đường không thích Thẩm Tường vậy, chuyện bà ta đã nhận định, ai cũng không thể dao động.

Có điều...

Lúc nhìn người phụ nữa trông thanh thuần sau lưng kia, Đường Tiêu thâm nghiên răng nghiền lợi, cũng cười khẩy liên tục.

Trên đời này cho tới bây giờ chỉ có hần thiết kế người khác, chứ không có chuyện người khác thiết kế hần.

Nếu Phương Tử Dao cô ta muốn làm người phụ nữ tốt, thì để cô ta làm cho đủ đi.

Ngày đó, khi Đường tiêu đến sân bay, Thẩm Tường đã đi xa từ lâu.

Hần gọi điện cho cô, nhưng điện thoại ở trạng thái tắt máy.

Người phụ nữ này tuyệt tình tới vậy, bộ cho rằng hần mất đi cô nhất định sẽ sống không nổi ư?

Giống như giận lẫy, Đường Tiêu xoay người ra khỏi sân bay.

Cô đã không thương hần, tất nhiên sẽ có không ít người cần hần.

Đúng, Đường Tiêu tự tin như thế.

Bên này, từ khi Thẩm Tường đi rồi, Lâm Mân Côi cũng liên tục suy nghĩ chuyện Phương Nhược Cường.

Có thể do cô may mắn gặp được người đàn ông tốt như Phương Nhược Cường, về sau cần phải tốt với anh một chút.

Hai người lại trải qua thời gian ngọt ngào.

Lâm Mân Côi khác với Thẩm Tường, cô không hề có ý chí chiến đấu như Thẩm Tường, đối với tiệm cà phê cũng chỉ chơi cho vui thôi.

Cô cảm thấy Kim Phân Phương bảo xây dựng tiệm cà phê cao cấp có chút không thực tế, ngẫm nghĩ một hồi, cô quyết định đổi thành một cửa tiệm nhỏ chuyên bán trà sữa.

Không biết có phải vận may tốt không, tiệm trà sữa này của Lâm Mân Côi lại bất ngờ náo nhiệt hẳn.

Ngay cả Kim Phân Phương cũng hơi ngạc nhiên, con gái bà thực sự có năng lực à?

Vào tháng chín, việc làm ăn của tiệm trà sữa phát đạt. Lâm Mân Côi còn nhận được một tin tức tốt.

Thẩm Tường đã thông qua cuộc thi, chính thức bước vào trường trung học cấp huyện của địa phương bọn họ. Mặc dù cô ấy nói có chút không quen, nhưng cuộc sống làm giáo viên tốt hơn cô ấy nghĩ, thậm chí cô ấy thích cuộc sống vừa yên tĩnh vừa huyền ảo này.

Trò chuyện tới cuối cùng, Thẩm Tường còn đưa cách liên lạc cho Lâm Mân Côi. Tuy Thẩm Tường không nói cận kề, nhưng Lâm Mân Côi biết, cách liên lạc này tuyệt đối không được cho Đường Tiêu.

Tất nhiên Lâm Mân Côi sẽ không ngu ngốc cho Đường Tiêu.

Cô từng gặp Đường Tiêu ở tập đoàn Trung Đăng. Khác với dáng vẻ phóng khoáng trước đây, hiện tại cả người đàn ông này tản ra khí tức lạnh lùng nghiêm nghị, mơ hồ còn cảm giác được ít hơi thở tàn bạo chung quanh hắn.

Vì chuyện Thẩm Tường nên Lâm Mân Côi cực kỳ không muốn đề ý đến tên Đường Tiêu này. Lần nào thấy hắn, hầu như cô đều đi đường vòng.

Tên Đường tiêu này ngược lại đúng mặt dày, từ lúc nhìn thấy Lâm Mân Côi, mỗi ngày hắn đến tiệm trà sữa của cô ngồi một chút.

Ban đầu, Lâm Mân Côi còn không tiết sức lực chống đối hắn, nhưng về sau được Phương Nhược Cường cảnh tỉnh.

"Buôn bán có tiền tại sao không làm?"

Vì bất bình dùm bạn thân của mình, Lâm Mân Côi bán cho người khác một ly trà sữa năm đồng lại bán cho Đường Tiêu mười đồng.

Lần nào Đường tiêu cũng ngoan ngoãn trả tiền, không có chút oán hận.

Nhiều lần như vậy, tục ngữ nói không ra tay đánh người tươi cười, Lâm Mân Côi cũng không thể hung ác mặt lạnh đối đã với Đường Tiêu nữa. Thành thạo tâm trạng tốt còn có thể trò chuyện vài câu với Đường Tiêu.

Tiếp xúc nhiều hơn, Lâm Mân Côi cũng nhìn thấu tâm tư Đường Tiêu.

Cái tên này là muốn biết tình hình gần đây của Thẩm Tường nè, có lẽ Thẩm Tường đứt áo ra đi quá triệt để, chẳng cho Đường Tiêu chút nhưng nhớ nhớ nào. Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Mân Côi rất sáng khoái.

Hết cách rồi, thấy tra nam sống không tốt, lòng cô sẽ vui về hắn.

Hôm nay tiền xong vị khách cuối cùng, cũng chính là tên Đường Tiêu mặt dày mày dạn, Lâm mân Côi nghênh đón vị khách mới của cô.

Phương Nhược Cường tới đón cô.

Anh đã quen việc đón cô tan làm, sau đó hai người sẽ ngọt ngào nắm tay về nhà, thuận tiện đi ăn đồ.

Hôm nay vẫn giống như trước.

Chẳng qua khiến Lâm Mân Côi không ngờ là, lúc ra cửa Đường Tiêu vẫn chưa đi, cả người đứng ở góc tường, yên lặng nhìn bọn họ.

"A Tiêu..." Phương Nhược Cường chào một tiếng, Lâm Mân Côi ngay cả chào cũng không muốn, nắm chặt tay Phương Nhược Cường đi về phía trước.

Vừa đi còn vừa nói, "Sau này anh đừng có học theo hắn, nếu để em biết anh có một chân với những người phụ nữ khác, thì em không dễ nói chuyện như Thẩm Tường đâu."

Phương Nhược Cường cười, hơi dùng sức bóp tay Lâm Mân Côi, "Bà chủ, em nhìn đâu ra anh có một chân với những người phụ nữ khác chứ..."

Lâm Mân Côi bĩu môi, "Khó nói lắm..."

Năm đó Đường Tiêu vẫn là người đàn ông tốt trong sạch đấy, ai ngờ xoay người một cái liền lên giường với người phụ nữ khác.

Lâm Mân Côi không phải đũa ngọc, chẳng tin đàn ông sẽ không ăn vụng.

Cô lăm lăm một tràng, cuối cùng Phương Nhược Cường lại nhàn nhạt nói, "Anh sẽ không như vậy, vĩnh viễn sẽ không như vậy."

Nói chắc chắn đến thế khiến Lâm Mân Côi thoáng ngạc nhiên.

"Anh khẳng định vậy à?"

"Đương nhiên." Nhắc tới đề tài này, Phương Nhược Cường có vẻ lung túng, dưới ánh mắt trần trụi của Mân Côi, anh ho khan một tiếng mới chậm rãi mở miệng: "Anh không có cảm giác với người phụ nữ khác."

Ban đầu Lâm Mân Côi không hiểu lắm.

Phương Nhược Cường đỏ mặt lên, lại bỏ thêm một câu, "Năm đó bị bắt cóc, anh có bóng ma, từ đó về sau không có hứng thú... với phụ nữ nữa."

Thấy Lâm Mân Côi há miệng thành hình trứng ngỗng, Phương Nhược Cường cảm thấy vô cùng mất mặt, nhưng nếu đã nói đến mức độ này, thì hôm nay

nói hết một lượt đi, cũng tránh cho về sau cô gái nhỏ này suy nghĩ nhiều.

"Anh... anh chỉ có cảm giác với em."

Những lời này không phải lần đầu tiên Lâm Mân Côi nghe được. Trước đây Phuong Nhựt Cường từng nói thế, chẳng qua khi ấy cô xem như lời ngon tiếng ngọt thôi, hiện giờ biết rõ chân tướng, trong lòng cô hơi dễ bụng.

Hóa ra vừa gặp đã yêu hoàn toàn là giả.

Hóa ra chỉ vì cô có thể làm anh có cảm giác, nên điều kiện tốt như Phuong Nhựt Cường mới thích cô.

Ngọt ngào trong lòng lúc này biến mất không còn tăm hơi.

Lâm mân Côi rút tay ra, bỗng nhiên bước nhanh về phía trước mấy bước.

Phuong Nhựt Cường vốn luôn biết bản thân muốn gì, đời này kiếp này anh chỉ có mỗi Lâm Mân Côi, cũng thuận tiện nói rõ, cô là người phụ nữ định mệnh của anh.

Nhưng cô gái nhỏ lại không có dáng vẻ cảm động đến rơi nước mắt lã chã như anh nghĩ, hình như còn tức giận.

"Mân côi... Hoa nhỏ... em sao thế?"

Đuổi theo mấy bước, Phuong Nhựt Cường nắm tay Lâm Mân Côi.

"Em có chuyện gì nhất định phải nói với anh. Anh đã nói gì làm em tức giận à?"

Ánh mắt đối phương quá chân thành nên Lâm Mân Côi thoáng không ngốc đầu lên được.

Cô đang tức giận cái gì, rõ ràng không có gì đáng giận cả.

Phuong Nhựt Cường không thể cứng được với người phụ nữ khác, vừa vặn gặp cô lại có thể được. Thực ra không có gì ghê gớm hết, vốn vừa gặp đã yêu rất nông cạn, cô còn so đo cái gì?

Nhưng Lâm Mân Côi phải thừa nhận, cô so đo đấy.

"Nếu không phải em... có phải anh còn có thể với những cô gái khác không?"

Không ngờ Lâm mân Côi sẽ nói vậy, Phuong Nhựt Cường sững sốt vài giây mới quả đoán lắc đầu, "Chẳng có những người phụ nữ khác bằng không mấy năm nay anh sẽ không..."

Anh hậu tri hậu giác phát hiện Lâm mân Côi biến sắc.

Quả nhiên...

Anh đã thử rất nhiều năm, giữ gìn lần đầu tiên không phải vì giữ mình trong sạch, mà vì căn bản không được.

Giờ phút này, Lâm Mân Côi có chút tuyệt vọng với đàn ông.

Phuong Nhựt Cường nắm tay mấy lần đều bị cô vô tình hất đi

"Anh đi tìm đi, tiếp tục đi tìm người phụ nữ có thể làm anh cứng rắn đi!"

Con ghen này... thật là...

Phuong Nhựt Cường âm thầm học máu, tự mình nói những thứ này làm gì.

Sao không để chuyện cũ nát vụn thành vũng bùn, đời này chìm dưới đáy lòng đi?

Nhưng Lâm Mân Côi đã tức giận hất tay anh ra, rít gào như con sư tử con, "Giờ em không muốn nhìn thấy anh! Anh cút ngay cho em!"

Người đến người đi trên đường cái, đối với đôi nam nữ cãi nhau có ngoại hình xuất chúng này, coi như hấp dẫn không ít sự chú ý.

Phuong Nhựt Cường là một người đàn ông tốt, nhưng cũng là một người đàn ông bình thường, bị hất tay mấy lần trên đường như thế, nét mặt cũng hơi khó coi.

Anh vuốt trán, thầm nghĩ có phải mình đã quá cưng chiều cô gái nhỏ này không, cho nên cô nàng này mới quên bég ai là chủ gia đình.

Nhất là bên ngoài.

Lâm Mân Côi còn giận dỗi đi thẳng về phía trước, vừa đi vừa mắng đàn ông chẳng phải thứ tốt đẹp.

Nhưng ngay sau đó, eo chột bó chặt, Lâm Mân Côi không kiềm được rít lên một tiếng, người đã bị Phuong Nhựt Cường sai bước vác lên vai.

"Anh làm gì vậy? Ông chú già! Anh đang làm gì đấy? Thả em xuống!"

Cô gái nhỏ luôn miệng kêu "ông chú già" một cách giong gĩa.

Sắc mặt người nào đó đen kịt, mẹ kiếp phụ nữ đúng là sinh vật khó gọt giữa nhất quả đất.

Lúc trên giường thì luôn miệng gọi anh yêu, giờ xong rồi, xuống giường thì luôn miệng "ông chú già"

Vỗ vỗ cái mông nhỏ đầy đặn kia, ý bảo cô an tĩnh chút, Phuong Nhựt Cường sai bước về phía trước.

"Ồ ào nữa anh đánh đòn!"

"Khốn kiếp! Anh thả em xuống! Anh mau thả em xuống!"

Nhưng người đàn ông cường thế đâu thèm quan tâm, vác Lâm Mân Côi ung dung tới bãi đỗ xe, không nói hai lời mở cửa nhét cô gái vào.

Lâm Mân Côi bị ném đến choáng váng, yên ổn lại đang định chửi ầm lên, lại bị người đàn ông chưa lui ra nắm cằm, hung hăng hôn một cái.

"Anh đã nói em thì là em! Nhớ rõ chưa!"

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Trong lòng Mân Côi, Phuong Nhựt Cường luôn là một người dịu dàng. Ít nhất hết sức dịu dàng với cô, chứ hung hăng như vậy là lần đầu tiên cô thấy.

Lâm Mân Côi bị vác như vác bao cát về nhà, lại cảm thấy cảm giác tự ngược này... ui chao không tệ nha.

Có điều, cô nhanh chóng nhớ ra bọn họ đang cãi nhau.

Được rồi, đã nhạt tiết tháo lên, tiếp tục cãi nhau thôi.

"Thả em xuống, khốn kiếp, ông chú già khốn kiếp, thả em xuống."

Phuong Nhựt Cường ghét nhất bị Lâm Mân Côi kêu là "ông chú già" hết câu này tới câu khác. Trước đây Kim Phân Phuong từng nói bóng nói gió, nào là "Cậu không cảm thấy tuổi tác hai người chênh nhau quá à", nào là "trước kia nó phải gọi cậu là chú."

Lúc trước Phuong Nhựt Cường vẫn không để bụng, nhưng giờ bị Lâm Mân Côi luôn miệng gọi một cách giong gĩa, trong lòng cũng không chịu nổi.

Anh vác cô về nhà, ném lên giường. Cô gái nhỏ xoa mông, phồng má, đôi mắt to ngập nước, "Khốn kiếp! Anh làm sai còn oán em.."

"..." Mẹ nó! Phuong Nhựt Cường cũng muốn nổi điên.

Lẽ nào không cứng nổi cũng là một sai lầm sao?

Thực ra, bản thân Lâm Mân Côi cũng cảm thấy mình hơi vô cớ gây sự, làm gì phải chấp nhất quá khứ của Phuong Nhựt Cường chứ?

Ai không có quá khứ chẳng muốn nhìn lại đâu? Như mình còn từng kết hôn nè.

Lâm Mân Côi không cảm thấy chuyện này nghiêm trọng, nghĩ theo hướng tích cực một chút, cô xem như có phúc ba đời mới gặp được Phuong Nhựt Cường lên được phòng khách, xuống được nhà bếp, trên giường cũng là một bảo bối.

Song trong lòng cứ dằn dặt nghĩ đến mặt tiêu cực, Lâm Mân Côi cảm thấy hết sức khó khăn.

Lòng cô chua chát, một cảm xúc lên men.

Nếu gặp được cô gái khác thì sao?

Chỉ cần có thể cứng với cô gái khác, phải chăng anh sẽ không nói hai lời chạy tới ngay?

Có điều, Lâm Mân Côi lại quên mất, cuộc đời không hề có chữ nếu.

Lâm Mân Côi ảm ỉ khiến Phương Nhược Cường tức giận.

Hiện giờ cô gái này sắp trở thành bà cô của anh rồi. Phương Nhược Cường đen mặt, tay cũng dùng sức rút cả vạt ra, không nói hai lời lập tức trói cô gái còn đang giãy giụa kêu gào kia.

Hai tay Lâm Mân Côi bị cột vào đầu giường, cô sững sốt nửa ngày mới phản ứng kịp, "Khốn kiếp! Anh muốn gì..."

Lúc này còn có thể làm gì?

Phương Nhược Cường cười, vừa cời quần lót của Lâm Mân Côi, vừa hung hăng vỗ cái mông đầy đặn, "Em nhất định phải ảm ỉ với anh hả? Hay em nghĩ anh chắc chắn phải bị em bắt nạt?"

Lời này mang theo mấy phần tủi thân, nhưng động tác của người đàn ông lại không tủi thân chút nào. Gần như công thành đoạt đất, sau khi đánh cái mông nhỏ đầy đặn bốp bốp, anh còn thuận thế bóp mông Lâm Mân Côi, tiến vào từ phía sau.

Lâm Mân Côi căn bản chưa chuẩn bị sẵn sàng, bị hung ác xâm nhập như vậy, nước mắt rơi lã chã.

Hình như cảm giác được cô căng thẳng, Phương Nhược Cường nhanh chóng dừng động tác.

"Ngoan... không đau... không đau... chú thương thương..." Hiện tại anh lại cảm thấy xưng hô chú này cũng không tệ!"

Anh lui ra, không đầu không đuôi hôn Lâm Mân Côi, hôn hôn, dần dần đi xuống liếm hai lỗ trắng mịn, mút đến mức phát ra tiếng xì xì.

Một giây trước, Lâm Mân Côi còn phần hận muốn đá người đàn ông này một cước, nhưng một giây sau, cô đã không còn cốt khí mềm nhũn như nước, thể xác và tinh thần đều tê dại một mảng, đồng thời chỉ có một suy nghĩ... nhanh một chút... nhanh chút nữa...

Từ khi hai người bên nhau, có thể nói là tiết tháo không còn giới hạn, trên giường mười tám chiêu thức đều được hai người dùng một lần.

Lúc này người đàn ông đã hiểu rõ thân thể cô như vậy, tới lui vài lần, Lâm Mân Côi lập tức run chân, đắm chìm trong đại dương mê mông.

Phương Nhược Cường thấy cô ướt một mảng, mới ghì đôi chân mềm nhũn của Lâm Mân Côi, từ từ thâm nhập.

Giờ đây giữa nam và nữ trái lại không còn cái vĩa.

Hình như Phương Nhược Cường muốn trừng phạt Lâm Mân Côi, sau khi biết cô nhũn như nước, bèn tiến vào liên tục vừa nhanh vừa mạnh.

Không thể không nói, sức lực thể này khoái cảm xa lạ cũng tăng lên gấp bội.

Bất quá Lâm Mân Côi cũng không tỏ ra yếu kém, vươn móng vuốt dài vui sướng về bản đồ trên lưng người nào đó.

Đau đón kích thích song phương, Phương Nhược Cường càng thêm dùng sức, đôi mắt cũng đỏ ngầu.

Sau mấy lần đánh sâu bạch bạch, cô gái hét lên một tiếng trong lúc đầu ngón tay lướt qua da thịt, người đàn ông hưng phấn thở dốc, ôm thân thể trần truồng của Lâm Mân Côi cùng nhau bước vào cao trào.

"không cãi nhau nữa?" Người đàn ông ăn uống no nê ôm vai cô gái, dịu dàng in một nụ hôn.

Trải qua vận động kịch liệt, Lâm Mân Côi cũng thấy mình ngu ngốc.

Mọi người đều nói tiền nhiệm của tôi là cực phẩm, nhưng người đàn ông của cô đau có tiền nhiệm, có thể tính là máy bay chiến đấu trong đám đàn ông tốt đấy, cô còn chưa thỏa mãn cái gì?

Hừ một tiếng, cô vẫn cứng miệng như cũ, song thân thể lại không kiềm được chui vào lòng người đàn ông.

Vẫn là anh ôm thoải mái nhất. Dù cho nơi cứng rắn bình thường cũng mềm nhũn, nhưng quả thực rất thoải mái.

Chẳng qua, Lâm Mân Côi chưa ngủ được một lúc đã bị Phương Nhược Cường đánh thức.

"Hoa nhỏ, dậy nào."

Phương Nhược Cường đẩy Lâm Mân Côi đang buồn ngủ mịt mù, "Chúng ta chưa ăn tối đó, dậy đi ăn nào."

Lâm Mân Côi cực kì không muốn nhúc nhích, nhưng sau khi bị Phuong Nhựt Cường đánh thức, cái bụng rất không hăng hái kêu ục ục.

Cả người cô mềm nhũn chẳng còn hăng hái nấu ăn, lại nhìn tài nấu nướng kia của Phuong Nhựt Cường quả thực cũng không thể nói nổi. Cuối cùng hai người thương lượng quyết định đi quanh đây ăn chút đồ.

Vận động kịch liệt sau khi tức giận khiến hai người rất đói, tìm một quán ăn nổi tiếng gần đó, hai người bắt đầu chọn món.

Chẳng qua thức ăn còn chưa dâng lên, Lâm Mân Côi ra ngoài đi vệ sinh.

Việc này cũng không sao cả, nhưng lại có thể đụng độ Lâm Kiến Quốc đã lâu không gặp ngay cửa.

Dù gì cũng là ba mình, tuy không định gặp nhưng Lâm Mân Côi vẫn kiên trì tiến lên chào hỏi.

Lâm Kiến Quốc và dáng vẻ nửa năm trước hoàn toàn như hai người khác hẳn nhau, cả người đều có chỗ nào giống gã đàn ông lỗ tai mềm rụt rè trước Kim Phân Phuong! Hiện tại ông ta vênh vác tự đắc, mũi hếch lên trời, nhìn mọi người toàn là mắt nhìn xuống.

Lâm Mân Côi không biết Lâm Kiến Quốc đã xảy ra chuyện gì mới có sự thay đổi như thế, nhưng lúc này cô chỉ có thể kêu một tiếng.

"Ba, ba tới đây ăn à?"

"Ừ." Nghe giọng nói mềm mại của Lâm Mân Côi, có lẽ Lâm Kiến Quốc lâu rồi khâu gặp con gái nên nhất thời giọng cũng mềm đi vài phần.

"Con thì sao... ăn cơm với bạn bè hả?"

Lâm Mân Côi chẳng biết có nên giới thiệu Phuong Nhựt Cường không, đành buồn bực gật đầu.

"Ồ, muốn ăn cái gì? Ba chọn cho con..." Lâm Mân Côi đang định nói không, nhưng Lâm Kiến Quốc đã gọi người phục vụ tới, "Cậu lấy thực đơn qua đây... Đúng rồi, Mân Côi, con đang ở phòng nào?"

Nếu Lâm Kiến Quốc đã nói vậy, Lâm Mân Côi cũng không từ chối, nói ra phòng mình ngồi.

Lâm Kiến Quốc đặt một hơi mấy món.

Khi Lâm Mân Côi nhìn thực đơn, mỗi một món đều đắt tiền cả, nhưng từ lúc nào Lâm Kiến Quốc giàu nứt đổ đổ vách thế?

Đang định mở miệng, chợt nghe Lâm Kiến Quốc nói thêm: "Con đó, đừng giận ba nữa... Ca mẹ có thể thù dai sao? Nhìn con đi, ở bên ngoài nửa năm cũng không về thăm nhà một chút. Nghe nói con còn quen một ông chú hả? Mẹ nó, Kim Phân Phuong đẻ con... con gái của Lâm Kiến Quốc này sao có thể quen một công chú chứ!"

Lâm Kiến Quốc lại nhai liên mien rất nhiều, gần như nửa anwm không gặp nên giờ phút này Lâm Mân Côi hơi cảm động, môi khẽ nhúc nhích. Đang định cảm động kêu một tiếng ba, bên cạnh có một người phụ nữ mang thai đi tới khiến Lâm Mân Côi nuốt hết cảm động vào bụng.

"Kiến Quốc, thức ăn mang lên đủ chưa?"

Bụng Lâm Xảo cũng sắp nở, sau tháng, mặc đầm bầu rộng thùng thình, thấy Lâm Mân Côi cũng không xấu hổ như trước kia, ngược lại rất tự nhiên lên tiếng chào Lâm Mân Côi.

Tuy hai vợ chồng này đã già, nhưng Lâm Kiến Quốc vừa thấy Lâm Xảo lập tức tập trung mọi sự chú ý lên người bà ta, trong lòng Lâm Mân Côi đau xót, đây mới là một nhà, đúng không?

Làm con gái hai mươi năm như cô lại như người ngoài.

Giờ ở lại chỉ tỏ xấu hổ, Lâm Mân Côi gắng gượng cười, "Vậy con về chỗ trước."

"Ừ." Có lẽ Lâm Kiến Quốc hiếm khi nổi lòng yêu thương, đang định căn dặn Lâm Mân Côi mấy câu, lúc này Lâm Xảo ôm bụng kêu thảm một tiếng.

Lâm Kiến Quốc lập tức thu hồi tầm mắt nhìn Lâm Mân Côi, cuống cuống trở về bên người Lâm Xảo, "A Xảo, sao thế?"

Lâm Xảo cười cười, ôm bụng nũng nịu nói với Lâm Kiến Quốc, "Không có gì, con trai ta đá em thôi."

Đúng rồi, là bọn họ, không có cô.

Lâm Mân Côi cắn môi, giờ phút này trong lòng quả thực rất phức tạp. Cô cũng không muốn nán lại nữa, xoay người trở về phòng của mình.

Thực ra cô đã biết hết thấy đều là quá khứ từ lâu. Như vậy cũng tốt, gặp mặt còn có thể chào hỏi, dù gì cũng tốt hơn kẻ thù.

Lúc Lâm Mân Côi trở lại, thức ăn Lâm Kiến Quốc chọn đã đem lên.

Quả nhiên đất cũng có cái tốt của nó.

Đề xả giận, Lâm Mân Côi gấp sườn dê thơm ngon vào miệng. Chẳng qua tuy mùi vị sườn dê không tệ nhưng Lâm mân côi vẫn cảm thấy nhạt như nước ốc.

"Buổi tối đừng ăn đồ ngấy quá." Phương Nhựt Cường đưa cho cô chén canh, "Sao thế? Mới gặp ba em à?"

"Dạ." Lâm Mân côi buồn bực hừ một tiếng, "Trong lòng ba chỉ có bà vợ kia."

"Sai." Phương Nhựt Cường ngắt lời cô, "Là đứa con trai sắp ra đời."

Cũng đúng

Lâm Mân Côi phun xương ra, Lâm Xảo coi như hoa tàn ít bướm, vì mang thai mà cả người dường như già đi mười tuổi, phụ nữ như thế có cái gì phải so đo!

Chỉ vì cái bụng không chịu thua kém thôi.

Có điều, dù nghĩ vậy, nhưng Lâm Mân Côi vẫn hơi khó chịu.

"Đứa bé kia mấy tháng nữa sẽ chào đời..."

Phương Nhựt Cường dùng muỗng vớt hết hành trên bề mặt canh ra, nghe thế bèn cười cười, "Chào đời thì chào đời. Bà ta dám sinh, không phải vì vị trí vợ chính thức của Lâm Kiến Quốc ư? Đợi đến khi vị trí đó không dễ làm như bà ta nghĩ, bà ta sẽ biết mình sai lầm thôi."

Lâm Mân Côi nghe xong lập tức cảm thấy lời này của Phương Nhựt Cường có ẩn ý. Nhưng vừa hỏi Phương Nhựt Cường, anh chỉ cười, ngậm miệng không nói.

Bị cô hỏi đến phát phiền, Phương Nhựt Cường mới bất đắc dĩ đáp một câu.

"Chẳng phải em nói Lâm Xảo hoa tàn ít bướm rồi sao, dựa theo tính tình của ba em, kết cục của Lâm Xảo có thể đoán trước được."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Lâm Mân Côi có tính tiểu thị dân như thế, cô không phóng khoáng đâu, chỉ cần người cô ghét sống không tốt, cô sẽ cực kỳ thỏa mãn.

Bữa cơm này cô ăn rất sáng khoái, lại được Phương Nhựt Cường hầu hạ vô cùng thoải mái, nên cô quên luôn chuyện Lâm Kiến Quốc vẫn còn ở đó.

Chẳng qua, hôm nay có lẽ không phải ngày may mắn của cô.

Lúc ra về, Lâm Mân Côi theo Phương Nhựt Cường đi tính tiền, lại phát hiện bàn của bọn họ đã sớm được Lâm Kiến Quốc thanh toán rồi.

Đã lâu không thấy ông ta dịu dàng săn sóc như vậy, Lâm Mân Côi hơi buồn bực: "Sao bỗng nhiên ba có tiền nhỉ?"

Con người đen của Phương Nhựt Cường chợt lóe lên, nhưng không giải đáp thắc mắc của Lâm Mân Côi, mà nắm tay cô đi đến bãi đỗ xe.

"Đi thôi, anh đưa em về nhà."

Đối với chuyện của Lâm Kiến Quốc, Lâm Mân Côi cũng không muốn quản nhiều.

Kim Phân Phương đích thân dạy dỗ cô rằng chuyện của Lâm Kiến Quốc bớt nhúng tay vào, thực ra cô muốn nói cô nhúng tay không được.

Hai người tay trong tay tới bãi đỗ xe, còn chưa đến chỗ chiếc xe, phía sau vang lên tiếng gọi chần chờ.

"Con trai?"

Lâm Mân Côi vẫn chưa phản ứng kịp, nhưng Phương Nhựt Cường nắm tay cô lại thoáng cứng đờ.

Anh cứng đờ thế này khiến sau ót cô toát冷汗 chột mồ hôi.

Không phải chứ.

Không phải như cô nghĩ chứ.

Sự thật chứng minh, đúng như Lâm Mân Côi nghĩ

Vừa khéo, hai người đụng phải mẹ Phương Nhục Cuồng.

Chỉ thấy Phương Nhục Cuồng dịu dàng kêu một tiếng mẹ, còn Lâm Mân Côi thì khăn trương đến mức lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi.

May mà Phương Nhục Cuồng không hề buông tay cô, chỉ dừng lại một chút rồi nắm tay cô đến trước mặt mẹ Phương.

"Mẹ, đây là Mân Côi... con từng kể với mẹ."

Mẹ Phương giống như trong tưởng tượng của Lâm Mân Côi, là một phu nhân rất biết bảo dưỡng. Có điều khác với Kim Phân Phương thô lỗ, bà đứng ở đây toát ra vẻ dịu dàng và thân thiết.

Lâm Mân Côi tự nói với mình không cần khăn trương nhưng khi mở miệng vẫn lắp ba lắp bắp.

"Bác.... Chào bác gái, con là Lâm Mân Côi."

Mẹ Phương dịu dàng cười giống như gió xuân. Không chỉ vậy, bà còn nhanh chóng tiến lên trước một bước, cầm tay Lâm Mân Côi, vừa vỗ về vừa nhẹ nhàng nói: "Ngoan... Bé ngoan... ngoan quá... ngoan quá."

Lâm Mân Côi bị ánh mắt hiền hòa của mẹ Phương nhìn đến độ cả người nổi da gà. Cuối cùng không còn cách nào khác, cô chỉ có thể vừa cười gượng, vừa nháy mắt ra hiệu cho Phương Nhục Cuồng.

Phương Nhục Cuồng thấy mẹ Phương kích động quá mức, bèn ho khan một tiếng, giải cứu người phụ nữ của mình khỏi ma chướng của mẹ đại nhân.

"Mẹ! Sao mẹ lại ở đây?"

"À, mẹ hẹn với bạn ăn cơm ở gần đây, đúng lúc nhìn thấy xe con. Mẹ nói này con trai, con lâu quá rồi không về nhà đó! Khi nào về ăn cơm hả?"

Mặc dù mẹ Phương đang trả lời, nhưng ánh mắt cứ nhìn Lâm Mân Côi không chớp mắt.

Lâm Mân Côi cũng không phải kẻ ngốc, trong lòng giống lên hồi chuông báo động, mồ hôi lạnh trên trán lại càng chảy mạnh liệt hơn.

Vẫn là Phương Nhục Cuồng kịp thời giải cứu cô.

"Mẹ, trong khoảng thời gian này con hơi bận... à... con rảnh sẽ về ngay."

Mẹ Phương hình như có chút thất vọng. Bất quá bà thấy đáng về Lâm Mân Côi ngoan ngoãn, thực sự khiến người ta hết sức yêu thương.

Thường nói con gái là áo bông tri kỷ của mẹ, nhưng Phương Hân Hi nhà bà lại là một Hồn Thê Ma Vương, đã một bó tuổi còn chưa có ý định tìm chồng, suốt ngày xưng anh xưng em với đám đàn ông. Mẹ Phương hết sức muốn đám ngực giậm chân, xưng anh xưng em cái rắm, tìm một người cho mình xài mới là vương đạo.

Mẹ Phương càng nghĩ càng thấy Lâm Mân Côi tri kỷ, nhìn dáng dấp nhỏ nhắn dịu dàng kia, lại khiến con trai bà động lòng đấy.

Bà nghĩ thầm không nên đánh rần động cỏ, chỉ có thể yên lặng nhìn nhin trong lòng, liên tục gật đầu.

"Vậy con cố gắng sắp xếp thời gian đi, mẹ chờ con ở nhà."

"..." Dáng vẻ vội vàng vội không chỉ Lâm Mân Côi, mà ngay cả Phương Nhục Cuồng cũng không khỏi đỏ mồ hôi.

Lúc trở về, Lâm Mân Côi mãi không yên lòng.

Phương Nhục Cuồng lái xe, vẫn không nói gì. Chẳng qua khi đến dưới lầu nhà Lâm Mân Côi, bỗng nhiên anh mở miệng, "Hoa nhỏ, em rất sợ sao? Bây giờ vẫn còn sợ à?"

Lâm Mân Côi không chút do dự gật đầu, thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Phương Nhục Cuồng, cô cắn môi nói: "Nhưng... đưa đầu cũng một đao, rứt đầu cũng một đao. Hơn nữa... em cảm giác mẹ anh rất tốt."

Điểm này thật ra Phương Nhục Cuồng không cho phép nghi ngờ, nhưng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Mân Côi trắng bệch, Phương Nhục Cuồng do dự một lúc vẫn nói: "Nếu em cần một khoảng thời gian, anh có thể chờ em."

Lâm Mân Côi gật đầu, trong lòng cực kỳ cảm động, "Không sao... em sẽ điều chỉnh tốt."

Sự thật chứng minh, bởi vì cuộc hôn nhân ngắn ngủi trước đó, nên Lâm Mân Côi không chỉ có chứng sợ hãi hôn nhân, mà ngay cả quan hệ mẹ chồng – nàng dâu chẳng có cách nào tránh khỏi cũng sợ hãi.

Bất quá, hình như mẹ Phuong khác Trương Ngọc.

Lâm Mân Côi trấn an mình, đừng sợ, thật sự không sao đâu.

Con người không thể cứ mãi thu mình trong vỏ ốc.

Bên này Phuong Nhược Cuồng vòng xe ra khỏi con phố nhà Lâm Mân Côi, anh còn chưa đi xa liền nhận được điện thoại của mẹ Phuong.

"Con trai, nhìn bên này! Nhìn bên này nè."

"..."

Phuong Nhược Cuồng trông thấy chiếc xe nhà mình đang đỗ ở bên kia đường, đầu anh có chút phình to.

Đừng nói mẹ đại nhân của anh một đường đi theo bọn họ đến đây nhé?

Quả nhiên...

"Con dâu ở nơi này hả?" Mẹ Phuong cười híp cả mắt, chỗ này không tệ, đã biết địa bàn rồi, vậy bất cứ lúc nào cũng có thể tạo ra một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên không thành vấn đề.

Nhưng chút tâm tư của bà bị Phuong Nhược Cuồng chọc thủng một cách vô tình.

"Mẹ, mẹ đừng kích động quá. Coi chừng dọa người ta chạy mất."

Bị con trai dạy dỗ không chút nề nang, mẹ Phuong hơi uất ức đi di hai ngón tay vào nhau: "Mẹ chỉ lo lắng cho các con thôi..."

Phuong Nhược Cuồng thờ dài một tiếng, đi qua nắm bả vai bà: "Mẹ yên tâm đi. Cô ấy chỉ cần chút thời gian à, con hứa với mẹ trước năm mới nhất định sẽ dẫn cô ấy về nhà, thế được chưa?"

Mẹ Phuong vừa nghe vậy, ánh mắt sáng lên, vron ngón tay ra: "Thật không? Ngoắc tay đi, nói phải giữ lời!"

Đầu Phuong Nhược Cuồng hơi đau. Tính tình mẹ anh có chút trẻ con, chẳng biết sao năm đó lại lấy được người cha nghiêm túc cứng nhắc thế.

Bất quá, ánh mắt lấp lánh như ngọc kia đúng là không thể xem nhẹ.

Anh bắt đầu dĩ vron tay, ngoắc ngón tay trắng trẻo đó khẽ quơ quơ.

"Con cam đoan, được chưa."

Hai mẹ con đã ngẫu nhiên gặp mặt, dù sao Lâm Mân Côi cũng về nhà rồi, đêm nay chắc chắn anh sẽ cô đơn, khó ngủ. Phuong Nhược Cuồng bèn theo mẹ Phuong lên xe, còn xe của mình thì để tài xế lái về.

Trên xe, mẹ Phuong vẫn còn duy trì tâm trạng kích động, một hơi dò hỏi rất nhiều vấn đề.

"Mẹ đã sớm nghe Hân Hi nói con đang yêu. Mẹ luôn muốn đến xem đây, nhưng lại sợ dọa người ta bỏ chạy như trường hợp của Hân Hi. Nên..." Mẹ Phuong đi di hai ngón tay vào nhau, cảm thấy rất uất ức.

Nhìn bộ dáng đó của mẹ, Phuong Nhược Cuồng cảm thấy có mấy lời cần phải nói lại lần nữa.

"Mẹ, chuyện năm đó của Hân Hi đâu liên quan đến mẹ."

Nhưng mặc dù Phuong Nhược Cuồng nói thế, song mẹ Phuong vẫn lộ vẻ áy náy.

"Sao lại không phải lỗi của mẹ? Nếu không phải tại mẹ, thì giờ cháu mẹ có thể đi mua nước tương rồi."

Nhắc tới mới nói, năm đó Phuong Hân Hi vẫn chưa hoàn toàn mất hết hứng thú với đàn ông. Cô có một người bạn thanh mai trúc mã, vốn dĩ hai người coi như nước chảy thành sông, nhưng mẹ Phuong khi đó quá sốt ruột, cứ dăm ba ngày là chạy đến nhà người thanh mai trúc mã kia. Kết quả thường xuyên qua lại, hai người chẳng những không thành, mà còn trở mặt thành thù.

Đưa nhỏ kia trước khi rời đi còn nói với Phuong Hân Hi lý do chia tay lạ lùng: "Cô đã quản tôi như vậy, cộng thêm mẹ cô suốt ngày trông coi tôi như tội phạm! Tôi chịu đủ rồi!"

Lúc ấy, câu nói kia quả thật tổn thương Phuong Hân Hi, đâu đâu cô cũng lo nghĩ cho người đàn ông đó, không ngờ điều hấn mong muốn lại là chia tay

với cô.

Phuong Hân Hi bị tổn thương nghiêm trọng, ngay cả người làm mẹ như mẹ Phuong cũng chịu không ít tổn thương.

Đến bây giờ, bà vẫn còn cảm thấy chuyện năm đó là do mình, nên hai người họ mới không đi tới bước cuối cùng.

"Mẹ..." Thấy mẹ không hoạt bát như ngày thường, Phuong Nhựt Cường thoáng đau đầu.

"Chuyện của Phàn Vực thật sự không liên quan đến mẹ." Lúc ấy Phuong Nhựt Cường chắc chắn là người hiểu rõ nhất.

Phàn Vực đó rất ưu tú, nhưng trong lòng quá hoang dã.

Có lẽ vì tuổi tác, cũng có lẽ là vì tính cách Phuong Hân Hi và cô quá bám người nên hai người mạnh mẽ ở bên nhau, tất yếu sẽ có một người bị tổn thương.

Ngay từ đầu hẳn đã không coi trọng cuộc tình này rồi.

Đối với Phàn Vực, bà chị của Phuong Nhựt Cường không phải duy nhất, quang cảnh cuộc đời hẳn kỳ lạ nhưng hẳn không có suy nghĩ vì Phuong Hân Hi mà dừng lại.

"Chuyện của chị ấy và anh ta, mẹ đừng bận tâm nữa. Năm đó thật ra do Phàn Vực ở bên ngoài đã có người khác, không liên quan đến mẹ và chị ấy."

Việc đã đến nước này, Phuong Nhựt Cường đành hất nước bắn lên người Phàn Vực. Dù sao, anh đã ngứa mắt cái tên này từ lâu, và lại hẳn cũng chỉ là người ngoài thôi.

"Thật sao?" Đời này mẹ Phuong ghét nhất hạng đàn ông cận bã! Chẳng biết có phải do thường đọc tiểu thuyết tình yêu trên các trang web ngôn tình không, mà hễ nhắc đến tra nam là lòng bà đầy căm phẫn.

Khoảng thời gian trước, Đường Tiêu làm nhân vật tiêu biểu cho thể loại tra nam bị bà oanh tạc không ít.

Hiện tại vừa nghe Phuong Nhựt Cường nói thế, nhất thời hai mắt tròn tròn.

"Tên khốn nạn đó bắt cả hai tay với con gái của mẹ."

Phuong Nhựt Cường nghệt ra, lập tức mặt không đổi sắc tiếp tục lắp liếm: "Có lẽ vậy."

"Hừ..." Mẹ Phuong xoa tay, "Tên chết tiệt đó kiếp này đừng hòng cưới con gái mẹ."

Thấy bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi của mẹ mình, trong lòng Phuong Nhựt Cường muốn cười. Tên kia phiêu bạt ở nước ngoài không biết bao nhiêu năm rồi, ai biết lúc nào trở về chứ.

Hơn nữa, trở về cũng chưa chắc sẽ quay lại với Phuong Hân Hi.

Mẹ anh thích quan tâm không có vấn đề gì.

Bất quá, nhìn chung chuyện mẹ Phuong luôn canh cánh trong lòng mấy năm nay đã được anh tháo gỡ, hơn nữa, cũng thành công di dời sự chú ý của mẹ mình với Lâm Mân Côi. Phuong Nhựt Cường cảm thấy chầu nước bắn này hẳn thật sự rất khéo.

Nhưng anh không ngờ, chẳng lâu sau, anh lại vì chầu nước bắn mình hất mà bỏ ra cái giá không lớn không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Bên này sự xuất hiện của Lâm Mân Côi đã làm nhà họ Phuong nổi sóng to gió lớn, song song đó trong nhà cô cũng xảy một trận tranh chấp không lớn không nhỏ.

Chuyện là như vậy, lúc Lâm Mân Côi hồn như trên mây trở về, phản ứng đầu tiên của Kim Phân Phuong là con gái mình bị bắt nạt.

Bà vội vàng tiến lên hỏi han: "Bé ngoan, ai bắt nạt con đó?"

Lâm Mân Côi phản ứng kịp, lập tức lắc đầu, chỉ sợ Kim Phân Phuong có ấn tượng không tốt với Phuong Nhựt Cường.

"Không phải... chỉ là..." Trầm mặc một giây, Lâm Mân Côi quyết định học hỏi kinh nghiệm từ mẹ: "Lúc ăn cơm con gặp được mẹ Phương Nhược Cường."

Bà thông gia à? Kim Phân Phương cũng có chút kích động nho nhỏ.

"Thế nào, dễ chung đụng chứ? Bà ấy có mời con đến nhà chơi không?" Lúc này Kim Phân Phương quên mất mình xem như quen biết mẹ Phương đã lâu.

Lâm Mân Côi lau vạch đen trên trán: "Mẹ, giờ con rất hồi hộp đó." Cho nên đừng khiến cô càng khấn trương hơn được không?

"Cất..." Kim Phân Phương kinh bi nhìn con gái mình: "Con chả có tương lai gì cả. Có cái gì phải khấn trương chứ! Con xem thằng nhóc nhà họ Phương kia ba mươi mấy tuổi rồi vẫn chưa có đối tượng, hừ, cả nhà họ còn muốn cung phụng con thành Phật sống ấy. Con sợ cái gì?"

Lâm Mân Côi bị Kim Phân Phương giày vò nhiều lần khiến tâm lực cũng hơi mệt mỏi.

"Chẳng phải mẹ nói con là hàng đã xài rồi, sẽ bị coi thường sao?"

"Con đúng là không có tương lai! Dù có là hàng đã xài thì cũng là con gái của Kim Phân Phương! Nó dám không cần con, bà cắt chim nhỏ của nó..."

"..."

Bất quá, bị Kim Phân Phương âm ỉ như vậy, Lâm Mân Côi thả lỏng tâm tình.

Trên thế giới này, chỉ có mẹ là tốt nhất.

"Có điều, mẹ ừng tiếp xúc với bà ấy, tuy không nhiều lắm, nhưng người này hẳn rất dễ chung đụng. Mẹ lo lắng nhất không phải bà ấy mà là ba chồng tương lai của con. Nghe nói là một người đàn ông ngoan cố không thay đổi, khó chung đụng..."

"..." Thực ra Phương Nhược Cường cũng nói y như thế.

Lâm Mân Côi hơi sợ hãi, song Kim Phân Phương đã vỗ vỗ ngực đảm bảo: "Yên tâm, nhà họ Phương sợ vợ điển hình, chỉ cần con thu phục được mẹ Phương Nhược Cường, thì mọi chuyện đều không thành vấn đề. Hazz, mẹ, ời là đáng lo nè, không biết nên mặc cái gì đi gặp bà thông gia đây."

"..."

Kim Phân Phương đồng một câu tây một câu, lại có thể trấn an trái tim nhậy loạn của Lâm Mân Côi.

Chẳng qua thấy mẹ khoa tay múa chân thử đồ trước gương, Lâm Mân Côi chợt nghĩ tới Lâm Kiến Quốc, còn có Lâm Xảo đang mang thai kia.

"Còn còn gặp... ba... và người đàn bà đó."

Lâm Mân Côi thoáng khó chịu: "Bụng của người đàn bà đó rất to."

Tay Kim Phân Phương hơi dừng lại, một lúc sau mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đó là chuyện của người ta, đã không còn liên quan tới mẹ từ lâu rồi."

Nói xong không lâu, hình như nghĩ tới chuyện gì, lại nói: "Đôi gian phu kia bắt nạt con hả? Nói ra mới nhớ đạo này lão già Lâm Kiến Quốc không tìm mẹ đòi tiền... phát tài rồi sao?"

Kim Phân Phương vừa nói vậy, Lâm Mân Côi cũng lấy làm lạ.

Thật sự lần này nhìn thấy Lâm Kiến Quốc, cô cảm thấy ông ôn hòa hơn trước rất nhiều, ngay cả Lâm Xảo cũng mặc đẹp hơn trước. Chẳng qua, giữa hai hàng lông mày có luồng khí tích tụ che đậy.

"Mẹ thấy không phải chuyện tốt..." Kim Phân Phương vút quần áo: "Nói chung, bé ngoan nè, chuyện của ông ta, con đừng quan tâm. Chẳng biết tại sao, lần nào con nhắc đến ông ta, mí mắt mẹ đều giật giật. Tóm lại chả có gì tốt lành."

Kim Phân Phương dặn dò thế. Lâm Mân Côi cũng biết về sau nên hạn chế liên lạc với bên kia.

Tuy nhiên không biết là cô xui xẻo hay sao nữa! Gần đây cô luôn gặp phải người không muốn gặp.

Buổi chiều hôm sau, cô đi Trung Đẳng vốn đón Phương Nhược Cường đi ăn trưa, nhưng không ngờ lại chạm mặt Lâm Xảo ngay cửa siêu thị. Đúng rồi, người phụ nữ đeo kính mắt bên cạnh cũng là người quen.

Hiện tại là ca sĩ ngọc nữ trẻ tuổi đang nổi tiếng ở một góc trời, bạn cũ của Lâm Mân Côi – Lâm Thanh Thiển.

Lâm Mân Côi nhìn thấy hai người này lập tức sản sinh tâm lý chán ghét, không chút nghĩ ngợi xoay đầu đi luôn.

Nhưng hai người kia nhanh chóng phát hiện ra Lâm Mân Côi, Lâm Xảo không nói gì, có điều Lâm Thanh Thiển lại gọi cô.

"Mân Côi, đã lâu không gặp."

Tránh né như vậy trái lại lộ về mình sợ hãi.

Lâm Mân Côi ưỡn ngực, nhìn Lâm Thanh Thiện.

Số mệnh đúng là đối xử tử tế với Lâm Thanh Thiện. Dáng dấp cô ta vốn không tệ, hiện tại có điều kiện chăm chút hơn lại càng có khuôn có dạng.

Nhưng, Lâm Mân Côi thấy drags về này của Lâm thanh Thiện, cô cực kuf không vui, sắc mặt cũng trầm xuống.

"Cô muốn làm gì?"

Giọng điệu cứng nhắc, Lâm Thanh Thiện thông minh thế sao có thể dễ dàng buông tha chứ.

Cách đả kích đối thủ tốt nhất là để họ nhìn thấy mình sống rất tốt, hơn nữa hiệu quả còn tốt hơn một nghìn, một vạn lần cô ta hy vọng. Tốt nhất còn phải mỗi giờ mỗi khắc sinh hoạt xung quanh Lâm Mân Côi, nhắc nhở cô Lâm Thanh Thiện này sống rất tốt, liên tục đâm dao vào đối phương.

Lâm Thanh Thiện muốn làm vậy đây.

Cô ta cười cười, tháo kính mắt xuống: "Lâm Mân Côi, đừng thế mà. Chuyện trước kia coi như quên đi, về sau chúng ta vẫn là chị em tốt."

"Ai là chị em tốt với cô!" Lâm Mân Côi không chút nghĩ ngợi hất tay Lâm Thanh Thiện ra.

Lâm Thanh Thiện cũng không tức giận, chỉ cười, tầm mắt nhìn cái bụng gò lên của Lâm Xảo, nói: "Nhưng... mẹ em đang mang đứa con của ba chị. Chẳng phải chúng ta đã sớm thành người một nhà rồi sao?"

Lâm Thanh Thiện không đề cập. Lâm Mân Côi còn tính quên chuyện này. Song không ngờ cô ta lại không biết xấu hổ, ở trước mặt mọi người nhất định phải đá cái chân đau của cô.

Hít sâu một hơi, Lâm Mân Côi nghĩ cần gì phải tức giận với kẻ mình không ưa chứ, chẳng những không tổn hại đến đối phương, mà còn tổn hại đến mình.

Lâm Mân Côi xoay người rời đi.

Một quyền này của Lâm Thanh Thiện như đánh vào cây đinh mềm, sắc mặt cô ta lập tức biến đổi, chiều này đã không thành thì chơi chiều khác.

"Đúng rồi, Mân côi, chị muốn đến Trung Đảng ư? Đợi em với, em cũng đi... Em đi ký hợp đồng với Phương tổng, làm người phát ngôn cho bọn họ."

Nghe vậy, rốt cuộc Lâm mân Côi dừng bước, cứng nhắc xoay đầu lại, gần như gần từng chữ hỏi: "Cô nói cái gì?"

Mà Lâm thanh Thiện cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, ngọt ngào lặp lại một lần nữa.

Tập đoàn Trung Đảng

Lâm Mân côi nổi giận đùng đùng vọt vào phòng làm việc, nhưng cô vẫn còn chút lý trí nên có thể khẽ mỉm cười với Lục Tư dẫn đường.

Chẳng qua sau khi đóng cửa lại, tất cả lý trí của cô đều bay sạch.

"Anh để Lâm Thanh Thiện quảng cáo cho công ty hả?"

Phương Nhượng Cuồng thoáng sững sốt, lập tức nghĩ đến bản kế hoạch sáng nay Lục Tư trình lên, anh gật đầu: "Em đang nói bất động sản Đường Tiêu làm sao? Anh nhớ hình như có chuyện này."

Được! Tốt lắm! Lại là Đường Tiêu.

Trong lòng Lâm Mân Côi bốc hỏa hừng hực.

Cô tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, lại không phát hiện tay mình đã bị tay ai kia khẽ nắm lấy, "Hoa nhỏ tới đón anh tan tầm sao?"

Giờ Lâm Mân Côi như con rồng phun lửa, đầu có hứng thú thân thiết với anh, không chút nghĩ ngợi hất cái móng heo của Phương Nhượng Cuồng ra.

"Anh bớt giỡn đi! Đường Tiêu ăn phân à? Sao anh ta có thể tìm Lâm Thanh Thiện chụp quảng cáo chứ! Chẳng nhẽ không biết bọn em có thù oán sao?"

Sau khi Phương Nhượng Cuồng bị hất tay ra, lại kiên nhẫn quần lấy.

"Có lẽ Đường Tiêu ăn phân đó..." Phương Nhượng Cuồng không hề nề tình bán đứng người an hem vô dụng kia, anh cắn gò má phồng lên của Lâm Mân Côi: "Ngao, đừng tức giận. Chẳng phải em nói với anh đừng tức giận với những người không liên quan ư!"

Lâm Mân Côi giống như quả bong bóng, một giây trước còn tức giận, chỉ vài cái đã bị Phương Nhược Cuồng chọc thủng, nhưng sau khi cả người mềm nhũn, cô vẫn có chút không cam lòng.

Thoáng nhìn phương Nhược Cuồng, trong lòng cô khó tránh khỏi hơi hoán hận.

"Đây là bản tính của đám kinh doanh các anh à? Chỉ quan tâm đến lợi ích, ngay cả chút nhân tính cũng chẳng có?" Sao có thể tìm con trà xanh biếu[1] Lâm Thanh thiên kia làm người phát ngôn được?

[1] Trà xanh biếu (Green tea bitch): Là từ mạng mới của TQ năm 2013, ám chỉ mấy cô gái trẻ có vẻ ngoài thanh thuần thoát tục, lúc nào cũng tóc dài phát phối, ở trước mặt người khác đều giả vờ điềm đạm đáng yêu, hiền lành, theo năm tháng càng bệnh càng thâm họa, đa tình đa cảm, ở sau lưng giới tâm kê, đã tâm hơn ai hết, đùa bỡn tình cảm của người khác (theo Baixe)

Lâm Mân Côi vô cùng không hiểu. Người đẹp trong giới giải trí nhiều mà, cần gì phải lăng xê người như Lâm Thanh Thiên.

Chẳng lẽ cô ta có hậu thuẫn sau lưng?

Đây là điều duy nhất Lâm Mân Côi có thể nghĩ ra.

Thấy vẻ mặt hết sức nghi hoặc của cô, đầu óc chẳng biết đi tới đâu rồi, Phương Nhược Cuồng ngồi xuống, kéo cô vào lòng mình.

"Những chuyện này em mặc kệ đi! Anh nói em biết một việc, em nghe xong đừng tức giận nhé!"

"Có chuyện gì?"

Phương Nhược Cuồng như đầu trộm đuôi cướp dán lại gần tai cô, nhưng anh đâu nói gì, vốn dĩ nói chuyện bí mật chỉ để nguy trang, mượn cơ hội thả dè thôi.

"Bọn anh tìm được Phương Tử Dao rồi."

Tốt lắm, kẻ thù đều cùng nhau xuất hiện.

Lâm mân côi nghiêng răng nghiêng lợi, "Không định băm thây cô ta thành trăm mảnh sao, còn tính làm gì?"

"Suyt suyt suyt... Ngoan, đừng kích động, hãy nghe anh nói."

Vì thế, Phương Nhược Cuồng thuật lại chuyện Phương Tử Dao làm sao trở thành hàng xóm của Đường Tiêu, làm sao lừa mẹ Đường Tiêu tin tưởng.

Phương Tử Dao tướng chiêu này của mình rất thông minh, ai cũng biết mặc dù Đường Tiêu đào hoa lăng nhăng nhưng nổi tiếng là hiếu tử.

Bắt giặc phải bắt vua trước, xem ra cô gái đó rất am hiểu đạo lý này.

Bắt quá, Đường Tiêu cũng không phải đồ ngọc.

Dưới sự dỗ ngon dỗ ngọt, tương kế tựu kế, hẳn không chỉ dụ được Phương Tử Dao xoay quanh mình, mà còn đào ra người ở sau lưng nghĩ kế lúc đó là Lâm Thanh Thiên.

Lâm Mân côi không ngờ ân oán của mình và Lâm Thanh Thiên lại liên lụy đến Thẩm Tường.

Nghĩ đến Thẩm Tường mất đi một cuộc hôn nhân, còn mất đi đứa con, trong lòng Lâm Mân Côi áy náy vô cùng.

"Em... Hóa ra là do em..."

"Đừng lo lắng..." Phương Nhược Cuồng nắm tay cô, dường như biết cảm nhận của cô, anh an ủi: "Chuyện này cứ xem như ruồi chảnh chịch trúng không lỗ[2]. Phải biết rằng Đường Tiêu và Thẩm Tường đi đến nông nỗi này. Đường Tiêu phải chịu trách nhiệm toàn bộ."

[2] Ruồi chảnh chịch trúng không lỗ: Mang ý nghĩa nếu việc làm của mình không có lỗi, không có lỗi hồng nào thì chả ai làm gì được mình.

Phương Nhược Cuồng không chút nể tình trút hết tất cả sai lầm lên đầu tra nam Đường Tiêu, còn tiếp tục an ủi Lâm Mân Côi: "Em yên tâm đi, thằng nhóc Đường Tiêu đó, tuy vô liêm sỉ, nhưng mắt chưa mù. Lâm Thanh Thiên hại vợ hẳn đến mức ấy, em nghĩ hẳn có thể dằn bỏ qua cho cô ta không?"

Đường Tiêu nghĩ rất đơn giản, hẳn muốn cô ta leo càng cao, rơi càng đau.

Lúc trước, Thẩm Tường đau cỡ nào, hẳn sẽ làm Lâm Thanh Thiên và Phương Tử Dao đau cỡ đó.

Thậm chí đau gấp vạn lần.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Ấn tượng của Lâm Mân Côi dành cho Đường Tiêu xác thực không tốt lắm, nhất là sau khi xảy ra chuyện lén phéng trước khi cưới, Lâm Mân Côi chẳng có cảm tình nào với gã đàn ông này.

Phương Nhược Cường vừa nói thế, Lâm Mân Côi vẫn không thoải mái nhũn mày, "Nhất định phải dùng cách này sao, có thể cho cô ta mang tội danh giết người... rồi ngồi tù mà..."

Phương Nhược Cường cười, kéo tay cô vào lòng vuốt ve, "Ngaoan, yên tâm đi, chuyện Đường Tiêu muốn làm cứ để hắn làm."

Lâm Mân Côi hơi khó chịu, song Phương Nhược Cường đã thân mật cọ cọ cô, "Hoa nhỏ... tan việc rồi đấy..."

Tan việc thì tan việc,, Tại sao phải dùng ánh mắt đói khát đó nhìn cô chứ!

Cả người Lâm Mân Côi mềm nhũn, không thể chịu nổi ánh mắt nóng bỏng kia nhìn mình, toàn thân cô thoáng nóng lên.

Người đàn ông kéo tay cô, maaph mờ vuốt ve, cuối cùng hình như vẫn chưa giải khát, anh dứt khoát lại gần nhẹ nhàng liếm.

Lâm Mân Côi chỉ cảm thấy chỗ từng được người đàn ông này liếm qua đều chậm rãi thiêu đốt thành lửa to hùng hực. Cô không có cách nào chống lại, chỉ có thể mềm nhũn như bãi nước xuân bị người đàn ông này giam trong lòng, mặc sức làm bậy.

Phòng làm việc rộng rãi, cửa sổ chớp không biết bị thả xuống từ lúc nào. Cho dù cách cánh cửa lớn cách âm nhưng cũng không ngăn được tiếng kêu la nũng nịu của cô gái.

"Chậm... chậm một chút..."

Trên ghế salon, Lâm Mân Côi bị nắm thắt lưng mềm mại, bên dưới nuốt cự vật thô to của người đàn ông. Cô bị căng đến mức hơi khó chịu, người đàn ông lại cực kỳ hăng hái, liếm cổ cô từ sau lưng, chậm chậm vừa liếm vừa cắn vành tai nhỏ của cô.

"Đáng ghét... đàn ông các anh... chỉ thích như vậy...đáng ghét...đáng ghét chết đi được..."

Cũng may tan tầm rồi, tất cả mọi người đều về hết, bằng không Lâm Mân Côi nhất định sẽ xấu hổ muốn chết. Bất quá trước khi xấu hổ muốn chết, cô chắc chắn sẽ thoải mái đến chết.

"Trưởng quá..." Cô thoáng rụt người một cái, muốn chống lại sự khao khát khó nhịn kia, nhưng cảm giác được người đàn ông sau lưng hít sâu một hơi.

"Hoa nhỏ... em...em cắn anh..."

Cái miệng nhỏ non mềm trơn trượt cường bách phun ra nuốt vào cự vật thô to của anh. Anh chiếm giữ từ từ, động tác càn rỡ.

Khi một người đàn ông hưng phấn nhất sánh bằng, cô gái của anh lại yếu ớt như đoá hoa quyến rũ nhất trên thế giới, nơi nhỏ nhỏ quần lấy anh rất chặt, giống như ngàn vạn cái miệng nhỏ vậy, anh hơi động tí, cô lập tức cắn gấu gao ngay.

Anh sắp không thể thở nổi nữa, song người không thể hô hấp đâu chỉ có anh.

Lâm Mân Côi thở hắt hắt, thắt lưng bị nắm động một hồi, thúc ngựa giờ roi lên lên xuống xuống trong chốc lát, rốt cuộc cô không chịu nổi, cả người nhũn ra, toàn bộ chất lỏng dội lên vật thể nóng bỏng ấy, nóng đến mức người đàn ông co rụt lại.

"Khô quá... mệt quá đi à..."

Cô gái không còn sức lực từ từ ngã oặt xuống dưới.

Lúc này người đàn ông tiếp được cô, nâng cô lên, sai bước về phía trước vài bước, nương theo tư thế đi bộ, vật thể khổng lồ mạnh mẽ đi càng sâu vào lối hẹp của cô gái.

Trước đó mới từ chỗ hăng hái kia ngã xuống, lần này lại thét chói tai lần nữa.

"Đến rồi... đến rồi mờ... đến đỉnh rồi... đến đỉnh rồi mờ..."

Giọng nói mềm mại của cô gái trong căn phòng yên tĩnh đặc biệt khiến người ta chú ý, nhuộm đỏ đôi mắt của người đàn ông. Anh bước vài bước tới trước bàn làm việc của anh, nắm cánh tay cô gái, gần như không chút thương tiếc mạnh mẽ nghiêng về phía trước, trực tiếp đè cô gái đã trần như nhộng ấy lên bàn làm việc.

Ngoài cửa sổ, chẳng biết từ lúc nào nhà nhà đều lên đèn.

Nhưng người đàn ông phía sau không thỏa mãn chút nào.

Trên cửa sổ sát đất to to ấy, Lâm Mân Côi nhìn thấy cô gái xinh xắn bị người đàn ông cường tráng ôm vào lòng, thân thể hai người triển mien quấn lấy nhau, miệng x của cô gái mở rộng, lúc này một cự long thô to đỏ tía đang hung hăng đi vào ấy.

Khi thì tàn nhẫn rút ra, mang theo ít dịch thể trắng động lại.

Trong đầu Lâm Mân Côi mơ mơ hồ hồ nhớ tới một số thứ, song thực sự quá mệt mỏi. Cô mệt thật mà, chỉ có thể mềm nhũn tựa vào lòng người đàn ông, nhìn nơi thuộc về cô nuốt thứ không thuộc về mình, hung ác chiếm cứ cô, hung ác dùng sức.

Lâm Mân Côi lần nữa tỉnh lại là bị con đoi đánh thức.

Người đàn ông này đúng là cảm thú.

Thân thể cô vẫn còn ướt át bùn rùn, cô mở mắt ra, thâm mắng một tiếng cảm thú.

Đã thấy cảm thú đại nhân mặc áo sơ mi trắng an tĩnh ngồi trước bàn làm việc to đùng, thấy cô tỉnh lại, tràn ngập ai oán, người đàn ông khẽ nhướng mày, vẩy tay với Lâm Mân Côi.

Sao vậy ta, trông cứ như đang vẩy tay kêu một con cún ấy.

Rõ ràng không cam lòng như thế, nhưng Lâm cún con lại vui sướng sà vào lòng người đàn ông, ôm cánh tay người đàn ông yếu ớt nũng nịu.

"Em đau quá à... anh không thể nhẹ tí sao?"

"Nhẹ tí em không thoải mái."

"Đáng ghét..." Cần gì nói trắng ra thế!

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Lâm Mân Côi bỗng dung nổi lên rặng mây đỏ, một lúc sau lại ôm bụng, bày dáng vẻ ai oán.

"Em đói bụng rồi."

Vì sợ người đàn ông hiểu lầm đói bụng kia là chỗ đó đói hay bụng đói, Lâm Mân Côi còn nhấn mạnh phát âm bụng.

Người đàn ông nhướng mày, chỉ ngón tú nhỏ cạnh ghế salon.

"Nơi đó có đồ ăn, em ăn chút đi, đợi lát nữa anh đưa em về."

Lâm Mân Côi được ăn, yên tĩnh đến ghế salon tìm thức ăn.

Phuong Nhược Cuồng gọi thức ăn bên ngoài, là bánh bao nhỏ cô thích, đặt trong hộp giữ ấm vẫn còn ấm. Có cả cháo thịt nạc trứng muối nóng hổi, nấu rất nhừ, vừa vào miệng là tan ngay.

Lâm Mân Côi thỏa mãn thở dài một tiếng, đây mới là cuộc sống có máu thịt chứ.

Ăn xong, hình như Phuong Nhược Cuồng vẫn chưa có ý định về nhà.

"Anh còn muốn tăng ca sao?"

"Ừm." Ông chủ lớn đặt một xấp tài liệu xuống, lại lật một xấp tài liệu khác, thấy Lâm Mân Côi rầu rĩ không vui, anh chỉ chỉ cái bàn bên cạnh.

"Chỗ đó có máy tính xách tay, ngoan, lên mạng chơi một chút đi."

Lâm Mân Côi nhìn dáng vẻ đó của Phuong Nhược Cuồng, có lẽ trong thời gian ngắn anh thực sự là không xong, cô cũng thấy buồn chán, bèn tìm máy tính lên mạng.

Vận may không tệ, vừa online đã gặp ngay Thẩm Tường.

Hiện tại Thẩm Tường là một giáo viên chính thức rồi, cảm thấy cuộc sống còn tốt hơn cô ấy nghĩ rất nhiều.

Mặc dù không bận rộn như trước đây, nhưng mỗi ngày tan sở là có thể về nhà với ba mẹ, bình thân cũng là một loại điểm phúc.

Lâm Mân Côi đang nghĩ có nên nói chuyện Đường Tiêu và Phương Tử Dao cho Thẩm Tường biết không. Thẩm Tường đã ném cho cô một quả bom hẹn giờ.

"Mình tìm được một người đàn ông mới rồi."

Lâm Mân Côi kinh ngạc đến nỗi cắn trúng đầu lưỡi mình, siz siz hút khí.

"Sao thế?" Phương Nhược Cường ở đầu kia nghe được động tĩnh, nhanh như chớp ngẩng đầu lên.

Lâm Mân Côi lắc đầu liên tục, "Không có việc gì, không có việc gì đâu, anh làm việc đi."

Phương Nhược Cường vẫn không yên lòng nhìn cô, hình như vô cùng không tin. Nhưng đợi nửa ngày thấy cô không có chuyện gì, anh mới lên tiếng, "Dưới bàn có hoa quả, là dâu tây và nho Mỹ em thích ăn đó."

Giờ Lâm Mân Côi đâu còn hứng ăn dâu tây và nho Mỹ chứ, cô truy hỏi Thẩm Tường liên tục người đàn ông đó là ai, chiều cao, nhóm máu, nghề nghiệp, ở đâu.

Trái lại Thẩm Tường cũng không giấu diếm, rất thẳng thắn giới thiệu người đàn ông tên Đinh Thục đó cho Lâm Mân Côi biết.

Đinh Thục là giáo viên trường bọn họ, lớn hơn Thẩm Tường bảy, tám tuổi, nhưng vẫn chưa có bạn gái.

Ban đầu khi Thẩm Tường vào trường, giáo viên hướng dẫn cô chính là Đinh Thục, hai người thường xuyên qua lại sau đó ở bên nhau.

Cuối cùng, Thẩm Tường còn gửi hình Đinh Thục qua.

Lâm Mân Côi tỉ mỉ nhìn, không phải người có dung mạo rất đẹp, song thuộc ngoại hình ưa nhìn, đồng thời còn rất sạch sẽ, mặc áo sơ mi đơn giản, đeo kính, một người đàn ông rất có phong độ của người tri thức.

Mặc dù bạn thân nhất của mình đã tìm được hạnh phúc, Lâm Mân Côi muốn chúc phúc cô ấy, song trong lòng cô lại nghĩ tới một người đàn ông khác cách đó không xa.

Bọn họ xem như tình nhân trẻ tuổi nhỉ, mãi thích nhau nhiều năm vậy, đến cuối cùng lại chia tay, biến cố này khiến Lâm Mân Côi hơi buồn ngủi.

"Sao thế?"

Lâm Mân Côi không biết mình gây người bao lâu rồi, nên khi Phương Nhược Cường đến gần cô cũng không phát giác.

Lâm Mân Côi phản ứng kịp đang tính đóng cửa sổ, nhưng bị Phương Nhược Cường dè tay lại.

Dáng vẻ không thoải mái như bắt được vợ vụng trộm vậy, giọng nói nồng nặc vị chua chua đến cả phòng cũng nghe ra được.

"Người đàn ông đó là ai?"

Lâm Mân Côi biết thực ra Phương Nhược Cường có chủ nghĩa đàn ông, đôi khi dục vọng độc chiếm kinh người đến mức đáng sợ.

Tình cảm của bọn họ vất vả lắm mới ổn định, không nên xảy ra sự cố gì. Do đó Lâm Mân Côi giờ hai tay lên, lập tức bán đứng Thẩm Tường.

"Không phải của em... là bạn trai mới của Thẩm Tường đó. Cảm thấy không tệ đúng không?"

Phương Nhược Cường hỏi lâu không lên tiếng, Lâm Mân Côi cho rằng anh đang thay Đường Tiêu tiếc nuối, cô lập tức bấu môi.

"Gã khốn Đường tiêu đó, Tường Vi của chúng ta đâu phải không ai muốn, cần gì nhất định phải treo cổ trên cái cây vô dụng của hắn chứ?"

Phương Nhược Cường nhìn người đàn ông trên màn hình, thoáng nhú mày.

Người đàn ông này, sao thấy quen quá nhỉ?

"Rốt cuộc anh làm sao vậy? Anh nói gì đi..."

Phương Nhược Cường chậm chậm không nói lời nào khiến cô gái của anh sắp phát điên, dứt khoát cầm tay anh, không nặng không nhẹ cắn một cái.

Ngược lại Phương Nhược Cường bình tĩnh, cũng nhớ ra.

"Người đàn ông này đang làm nghề gì?"

"Giáo viên ạ, chung trường với Tường Vi."

Phuong Nhựt Cường tự nhiên tự nói, "Không ngờ lại trốn ở chỗ này."

"Hả... anh nói cái gì?" Thấy vẻ mặt bất thường của Phuong Nhựt Cường, Lâm mân Côi lấy làm lạ, "Sao thế, hai người quen nhau à?"

"Không tính là quen..." Phuong Nhựt Cường cười, khoát tay, "Xem như gặp mặt một lần. Khoảng mười năm trước, có điều khi ấy gặp hán, hán đã là nhà vật lý học trẻ tuổi nhất giảng dạy ở đại học XX... Không ngờ đó."

Phuong Nhựt Cường vừa nói vậy, thật ra Lâm Mân Côi nửa tin nửa ngờ.

"Mười năm trước, người đàn ông này mới mười mấy, hai mươi mấy tuổi thôi... Sao có thể làm giáo sư đại học được?"

Lâm Mân Côi có chút không tin.

Phuong Nhựt Cường tội gì vì một người không liên quan cái cọ với cô gái của mình, tiếp tục nói với Lâm Mân Côi, "Cũng đúng, chắc anh nhận nhầm người."

Chẳng qua tầm mắt thoáng dừng trên gương mặt người đàn ông có phong độ của người trí thức kia, Phuong Nhựt Cường mỉm cười, lần này Đường Tiêu đúng là gặp phải đối thủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Lâm Mân Côi mặc kệ Đường Tiêu đi tìm chết hay đi chết ấy chứ, cô chỉ sợ tên rác rưởi Đường Tiêu kia phá hỏng hạnh phúc không dễ tìm được của Thẩm Tường thôi. Do đó Lâm Mân Côi dặn đi dặn lại Phuong Nhựt Cường nhất định không được tiết lộ.

Tên khốn Đường Tiêu này có mà không biết quý trọng, hiện tại mất đi mới hối hận có tác dụng rắm gì, Tường Vi của cô đáng giá có được người đàn ông tốt hơn.

Phuong Nhựt Cường tất nhiên biết cái gọi là tình hữu nghị giữa phụ nữ với nhau, nên gật đầu đảm bảo chắc chắn sẽ không tiết lộ phong thanh với Đường Tiêu. Nhưng, anh không hề nói cho Lâm Mân Côi biết, Đường Tiêu vẫn âm thầm để ý đến Thẩm Tường, e rằng chuyện bên đó giấu không được bao lâu.

Bất quá, có lẽ đúng là số phận. Bên này Đường Tiêu bận bịu chuyện báo thù. hán nghĩ đơn giản lắm, đợi đến khi báo thù xong, sẽ thành tâm thành ý đi xin lỗi, cầu tái hợp.

Thẩm Tường yêu hán nhiều năm thế, trong mắt hán chung quy hai người cũng sẽ ở bên nhau, hán hôn hờ chờ một ngày có thể lần nữa trở lại bên người Thẩm Tường.

Hán tràn đầy hăng hái vậy, song khiến hán không ngờ là, chẳng ai sẽ đứng tại chỗ mãi để chờ một người, nhất là phụ nữ từng bị tổn thương.

Không bao lâu sau, video tuyên truyền bất động sản kia của Đường Tiêu đã xuất hiện.

Quả nhiên Lâm Thanh Thiện đóng quảng cáo đó, Đường Tiêu cũng bạo tay, trên màn hình điện tử rộng nhất lớn nhất thành phố Nghi Châu thay phiên phát đoạn quảng cáo này.

Trong quảng cáo, Lâm Thanh Thiện đóng vai một tay mơ sống không xuôi sẽ trong thành phố, sau khi chịu vô số đau khổ, chỉ muốn tìm một ngôi nhà an ổn. Vì vậy bèn tới chỗ bất động sản của Đường Tiêu, rốt cuộc lĩnh hội được chân lý của hạnh phúc.

Tuy gương mặt kia của Lâm Thanh Thiện rất chói mắt, song Lâm Mân Côi mơ hồ có chút bùi ngùi.

Nhân vật nữ chính này hoàn toàn là phiên bản của Thẩm Tường.

Lúc còn trẻ khát vọng không ngừng xông lên phía trước, liều lĩnh, không tiếc bất kỳ giá nào, nhưng chẳng được thuận lợi, vết thương chẳng chịt, cuối cùng mệt mỏi đến mức hi vọng có một bên cạnh có thể cho cô dừng lại.

Chỉ tiếc kết cục của Thẩm Tường và nữ chính kia không giống nhau.

Kết cục của nữ chính kia là đi lên đỉnh cao của cuộc sống, sự nghiệp rực rỡ, kiếm được đàn ông cường tráng đẹp trai giàu có và một ngôi nhà mới xinh đẹp.

Mà Thẩm Tường chỉ có thể trợ trợ trở về nơi bắt đầu.

Lâm Mân Côi khó tránh khỏi bối rối, xem đoạn quảng cáo, cô nhận không được oán hận Đường Tiêu thêm mấy phần.

Có điều Đường Tiêu biết làm ăn thật, quảng cáo Lâm Thanh Thiển đóng vừa tung ra, bắt động sản của Đường Tiêu lập tức bán chạy, giá cũng leo cao dần, cuối cùng tăng trệt tốt gần như phải tranh giành mới có.

Không chỉ vậy, Lâm Thanh Thiển còn nhận được không ít hợp đồng đóng phim. Trước đây cô ta chỉ là một ngôi sao hạng ba nhỏ nhỏ, song vừa ra quảng cáo này, lại có thể được một đạo diễn lớn coi trọng mời đóng phim.

Kẻ đề tiện luôn sống lâu hơn chúng ta nghĩ, cũng sống rất tốt.

Lâm Mân Côi bất bình thay Thẩm Tường, bản thân cũng thấy khó chịu. Nhưng có thể có biện pháp nào, Lâm Thanh Thiển đã vỗ cánh bay xa rồi.

Tuy nhiên điều duy nhất khiến Lâm Mân Côi an lòng là tình cảm giữa Thẩm Tường và Đinh thực càng ngày càng hài hòa, Thẩm Tường còn nói cho Lâm Mân Côi biết một tin tốt.

Bọn họ đang coi ngày, chắc qua năm mới sẽ kết hôn.

Lâm Mân Côi thật lòng mừng thay Thẩm Tường, những tích tụ trước kia cũng quét sạch không còn tăm hơi.

Chẳng qua, vận may của cô không tốt.

Đáng lẽ mấy ngày nay Kim Phân Phương hơi ho khan, đồng thời còn ho liên tục một tuần.

Đầu năm nay, không khí, nước ô nhiễm trầm trọng, mắc bệnh ung thư là chuyện thường như cơm bữa.

Lâm Mân Côi chỉ sợ Kim Phân Phương lại xảy ra chuyện gì, bèn kéo Kim Phân Phương đi làm một cuộc kiểm tra.

Xế chiều, Lâm Mân Côi đến giúp Kim Phân Phương lấy báo cáo kiểm tra, chẳng ngờ gặp được Phương Tử Dao đã lâu không gặp ngay cửa khoa phụ sản.

Nhắc tới Phương Tử Dao, Lâm Mân Côi liền tức giận.

Phương Tử Dao thấy cô, khóe mắt thoáng hiện vẻ chột dạ, vội vàng muốn tránh, nhưng Lâm Mân Côi đâu buông tha cô ta, bắt được Phương Tử Dao ngay chỗ cua quẹo.

"Cô trốn cái gì? Lại làm chuyện xấu phải không?"

Phương Tử Dao gầy hơn trước rất nhiều, đôi mắt to vô thần, sau khi bị Lâm Mân Côi bắt lại, cô ta giãy giụa nhưng giãy không ra.

"Chị buông em ra..."

Lâm Mân Côi hừ lạnh một tiếng, "Muốn tôi buông cô ra cũng được, vậy cô trả lại con của Tường Vi nhà tôi đi! Đi, chúng ta đi đồn công an! Tôi muốn tố cáo cô cố ý gây thương tích!"

Lâm Mân Côi không buông tha, ban đầu Phương Tử Dao còn giãy giụa, cuối cùng cô ta dứt khoát òa khóc, nước mắt lã lã.

"Chị Mân Côi, chị tha cho em đi, em thực sự biết sai rồi! Em không cố ý... cầu xin chị thả em đi đi... Em thực sự biết sai rồi..."

Xin lỗi có thể hữu dụng sao?

Xin lỗi có thể trả lại Thẩm Tường vui vẻ trước đây à?

Lâm Mân Côi cười lạnh, đã thấy Phương Tử Dao rơi từng giọt nước mắt to to, nhỏ lên mu bàn tay Lâm Mân Côi.

"Chị Mân Côi, em mang thai rồi. Em muốn làm mẹ... em cũng muốn làm mẹ..."

Àm ——

Cây gậy to tới đúng lúc quá.

Môi Lâm Mân Côi đều run rẩy, tầm mắt không kiếm được rơi trên cái bụng còn chưa nhô ra của Phương Tử Dao.

"Đứa bé này..."

Phương Tử Dao òa khóc, "Em thừa nhận lúc đó vì trả thù mới tiếp cận anh ấy, nhưng ở chung lâu thế, em thực sự rất thích anh ấy. Chị Mân Côi, em van xin chị, em đã không còn gì, em cũng không muốn báo thù nữa, cái gì em cũng không muốn, em chỉ muốn sống thật tốt, ở bên anh ấy sống thật tốt thôi... Chị thành toàn cho em được không..."

Đầu óc Lâm Mân Côi kêu ong ong.

Phuong Nhựt Cường vẫn luôn nói, Đường Tiêu còn tình xưa khó quên với Thẩm Tường, cho dù ly hôn, nhưng luôn toàn tâm toàn ý nhớ tới Thẩm Tường.

Giờ, gã đàn ông này trong lòng nhớ nhung Thẩm Tường lại nhanh chóng làm một cô gái khác lớn bụng.

Lâm Mân Côi cảm thấy việc này đúng là quá khôi hài, cô cười nhạt một phen, cả người đều rét run.

Dáng vẻ đó của cô dọa Phuong Tử Đạo sợ hãi, cô ta ôm bụng đang định lạng lẽ trốn, ai ngờ bị Lâm Mân Côi ngăn lại.

"Đứa bé bao lâu rồi?"

"Đã hơn... hơn hai tháng..."

Khoảng thời gian có thai là lúc Thẩm Tường ra đi.

Hừ ——

Đây là cái mà đàn ông nói yêu bạn thiên trường địa cửu đấy, nhất thời không chịu nổi bèn phóng túng triền miên.

Buồn cười thật.

Đúng là quá buồn cười.

Giờ phút này, không ai hiểu rõ hơn Lâm Mân Côi, trong cuộc tình đó, cuối cùng Đường Tiêu cũng bị loại triệt để.

Không còn khả năng nữa.

Vĩnh viễn không còn khả năng nữa.

Vì Kim Phân Phuong có một người bạn bên khoa phụ sản, mà trong khoảng thời gian này Lâm Mân Côi bị Phuong Nhựt Cường đòi hỏi quá hung ác, bên dưới đôi khi trầy da, cũng có chút khó chịu, nên cô tìm một thời điểm đến kiểm tra thử.

Sau khi bác sĩ kiểm tra xong, chỉ mập mờ một câu là chuyện phòng the không cần quá mức kịch liệt.

Mặt Lâm Mân Côi đỏ rần, cảm giác xét nghiệm ra, chờ kê chút thuốc rồi vội vàng về nhà.

Bất quá, hôm nay vận may của cô không tốt.

Đầu tiên là Phuong Tử Đạo, lúc này lại gặp mẹ Phuong Nhựt Cường.

Thấy người phụ nữ dịu dàng kia cười tủm tỉm đi tới, da mặt Lâm Mân Côi run run, tay chân đều cứng hết.

Dường như mẹ Phuong hoàn toàn không nhìn ra cô cứng nhắc, cười hi hi tiến lên khoác tay Lâm Mân Côi.

May nhờ ban này bệnh viện có một người quen ngầm báo với bà rằng con dâu tương lai của bà tới khoa phụ sản kiểm tra.

Ánh mắt mẹ Phuong lóe lên, lẽ nào có rồi.

Cũng không đoái hoài đến lời dặn dò của Phuong Nhựt Cường, bà hào hứng vội tới xem kết quả.

Trong lòng mẹ Phuong kích động, hận không thể lập tức hỏi rõ trong bụng cô có đứa cháu vàng hay không, song nét mặt vẫn bình tĩnh, tiếp tục bình tĩnh, liên tục bình tĩnh.

"Bác gái, bác cũng ở đây sao?"

"Đúng thế, gần đây đầu gối hơi đau nhức, bác tới kiểm tra thử."

Lâm Mân Côi cắn môi, đối đãi với trưởng bối vẫn hơi câu nệ, nhưng mẹ Phuong đã như quen thuộc nắm tay cô, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Con là con gái của Phuong Phuong hửn? Chóp mắt cái lớn như vậy rồi."

Lời này lại nói một cách rất quen thuộc, Lâm Mân Côi thoáng kinh ngạc hỏi, "Bác gái biết mẹ con hả?"

"Sao không biết chứ! Trước đây Phuong Phuong nhà con là khách hàng lớn của nhà bác đó, con quên rồi à? Lúc nhỏ con béo như quả bóng, còn bắt cần roi xuống hồ bơi nhà bác, do Như Cường vớt con lên đấy."

Mẹ nó, còn có chuyện như vậy à?

Sao cô chẳng có chút ấn tượng nhỏ?

Thấy vẻ mặt cô mê mang, mẹ Phương cười, "Bác hơi đói, Mân Côi này, bác có thể gọi con là Mân Côi được không, chúng ta tìm chỗ nào đó ăn nhé!"

Vừa nói xong, người phụ nữ trông yếu ớt kia đã kéo tay Lâm Mân Côi đi quán cà phê đối diện.

Dáng vẻ này quả thực giống y đúc người nào đó nha.

"Nơi này có bánh bông lan matcha, bánh tart trứng và trái cây vị Hawaii không tệ, không ngọt lắm nhưng rất ngon miệng. Mân Côi nè, con thích không?"

Lâm Mân Côi cười cười, "Dạ, thích ạ."

Mẹ Phương cười híp mắt, vừa vui vẻ nhìn Lâm Mân Côi, vừa tấm tắc khen, "Chà chà, Mân Côi đúng là thay đổi nhiều thật. Gái lớn mười tám thay đổi nhỉ? Trước đây tròn tròn như thịt viên ấy, các bác đều thích ồm."

Ban đầu mẹ Phương còn chưa biết Lâm Mân Côi là con gái Kim Phân Phương, lúc đó nhà bọn họ thường xuyên có hai đứa trẻ tới chơi. Một là Ngư Vĩ con gái lớn của Ngư Ngư, một là Mân Côi béo của nhà Kim Phân Phương.

Khi ấy tuổi tác Ngư Vĩ hơi lớn một chút, hình như có thể nói chuyện với Phương Nhược Cường. Mẹ Phương còn nói muốn hai đứa bé kia thành một đôi, mà Lâm Mân Côi thì làm con gái nuôi được rồi.

Nhưng khiến bà không ngờ là, cô bé Ngư Vĩ ấy, hơn hai mươi tuổi đã cùng một người đàn ông chạy không còn chút tung tích.

Haizzz...

Giờ nghĩ lại, mẹ Phương vẫn thở dài.

Lại nhìn Lâm Mân Côi trước mặt, loáng thoáng có thể nhìn thấy dáng dấp tròn tròn năm đó, trắng trẻo non nớt thực sự khiến người yêu thích.

Dựa theo tuổi tác, cô gái này cũng hai mươi ba, hai mươi bốn rồi, nhưng trái lại trông như mười bảy, mười tám tuổi ấy.

Lẽ nào mình luôn nhìn lầm khẩu vị của con trai? Nó thích khẩu vị này.

Nghĩ vậy, nhất thời mặt mày mẹ Phương rạng rỡ, trong lòng lặng lẽ cho Phương Nhược Cường 32 like.

[1] Cụm từ này là từ của dân mạng xuất phát việc Dương Khôn trong vai trò giám khảo ở cuộc thi "The Voice of China" hể mở miệng là nói mở 32 đại nhạc hội nên có biệt hiệu là "Chàng 32", mà Lý Vũ Xuân cũng ở vai trò giám khảo liên bảo sẽ bấm like cho anh, kết hợp giữa chàng 32 và bấm like của Lý Vũ Xuân tạo thành 32 like, có nghĩa là "vô cùng đáng được khen ngợi" (theo Baidu)

Không hổ là con trai bà.

Đúng là đáng khen ngợi.

Mẹ Phương cười điên cuồng, lại cố tình kiềm nén, do đó càng khiến người ta cảm thấy đứng ngồi không yên. Ít ra, Lâm Mân Côi cảm thấy thế.

Thấy nụ cười khiến người ta hoảng sợ kia, sống lưng cô lạnh lẽo một mảng.

Trong lúc định gọi điện thoại cầu cứu, mẹ Phương với hai mắt lấp lánh chậm chạp qua đó, vẻ mặt uất ức.

"Mân Côi Mân Côi, con quên rồi hả? Khi còn bé con đã nói muốn làm người nhà bác đó..."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Mẹ nó, chuyện xảy ra vào lúc nhỏ, ai nhớ nổi chứ!

Lâm Mân Côi ngốc nghếch lại không phải thần đồng thiên tài, đâu nhớ được chuyện lâu tới vậy. Nhưng, mẹ Phương không nghĩ thế, cầm tay Lâm Mân

Côi, cô tình muốn cô hồi tưởng về quá khứ với mình.

"Khi còn bé đó, con và mẹ con thường xuyên đến nhà bác chơi."

Nói đến đây, mẹ Phương hơi cảm khái.

Từ nhỏ, Phương Hân Hi đã nghịch ngợm phá phách, đâu có chỗ nào dịu dàng mềm mại như cô bé bình thường. Nên khi Lâm Mân Côi như cục com nắm ngọt ngào đi tới trước mặt mẹ Phương, mẹ Phương vui vẻ cỡ nào, nói thẳng ra muốn nhận cô bé này làm con gái nuôi.

Song, sau lần rơi xuống nước kia, cô bé không bao giờ tới nhà bọn họ nữa. Điều này khiến mẹ Phương tiếc nuối một phen.

Lại không ngờ, từ nơi sâu xa, số phận tự có định số.

Năm đó ông trời đưa Lâm Mân Côi bước vào cuộc đời bà làm con gái nuôi không thành, lại có thể tiếp tục đưa cô tới làm con dâu đáng yêu của bà.

Nghĩ vậy, mặt mày mẹ Phương rạng rỡ, chỉ cảm thấy số phận quá kỳ diệu.

Mà bà cực kỳ thích số phận kỳ diệu kiểu này.

Mẹ Phương cười càng lúc càng khoa trương, cả người Lâm Mân Côi đều toát mồ hôi lạnh. Cô vội vàng gửi tin nhắn cho Phương Nhựt Cường cầu cứu, chẳng bao lâu sau, Phương Nhựt Cường tới.

"Mẹ... sao mẹ ở đây?"

Mẹ phương còn đang mơ đưa cháu vàng chưa tỉnh lại, đến lúc con trai đến gần bà mới luống cuống uất ức bĩu môi.

"Mẹ không thể vô tình gặp được sao?"

Ai tin mẹ vô tình gặp được chứ?! Phương Nhựt Cường bắt đắc đi lắc đầu, tiến lên một bước nắm tay Lâm Mân Côi, "Sao em cũng ở đây?"

Lâm Mân Côi bèn thuật lại chuyện lấy báo cáo kiểm tra cho Kim Phân Phương, nhưng sau khi trầm mặc một hồi, tự động lược bỏ chuyện Phương Từ Dao mang thai.

Mẹ Phương nghe xong cũng hơi thất vọng, hóa ra chỉ giúp bà thông gia lấy báo cáo à, có điều lấy báo cáo đi khoa phụ sản làm gì? Lẽ nào bà thông gia trai già nhà ngọc?

Mẹ Phương... cười khặc khặc.

Lâm Mân Côi nghe tiếng, càng run ác liệt hơn. Bỗng nhiên cô có một cảm giác mơ hồ là, cuộc sống tương lai của cô sẽ không yên bình, không gọn song như trước nữa.

Dọc đường đi, mẹ Phương đều dùng ánh mắt vô cùng thân mật và dịu dàng nhìn Lâm Mân Côi. Ánh mắt đó làm Lâm Mân Côi đứng ngồi không yên, vì quả thân mật, quá dịu dàng, trái lại hơi đáng sợ.

Vẫn là Phương Nhựt Cường tới cứu vớt cô.

"Mẹ, hôm nay không bảo ba trở về sao? Mẹ không về ăn cơm với ba hả?"

"Ai thèm quan tâm ông ấy..." Mẹ Phương không chút khách sáo đá chông của mình đi, bắt quá dừng lại nửa giây tỉnh táo.

Ông chồng thân thương của bà không về nhà ba tháng, nghĩ đến trước đó người trầm lặng như ông còn cố tình gửi tin nhắn bảo bà đi đón ông, trong lòng bà âm ập, nét mặt cũng đỏ lên.

"Vậy mẹ về trước là được... Mân Côi nè, chúng ta trò chuyện sau nhé! Nhớ tới nhà bác chơi..."

Trước khi đi mẹ Phương còn nhiệt tình chào Lâm Mân Côi. Cô từ chối không được, chỉ có thể giả vờ nói: "Được... được ạ..."

Vốn chỉ là hai tiếng có lẽ, nhưng mẹ Phương lại làm thật, "Cứ quyết định vậy đi, cuối tuần này bác ở nhà chờ con nha, nhất định phải tới đó!"

"..." Cứ như thế Lâm Mân Côi bị gài bẫy, đồng thời hình như làm sao cũng chạy không thoát.

Sau khi mẹ Phương xuống xe, trong xe chỉ còn lại Phương Nhựt Cường và Lâm Mân Côi.

Lâm Mân Côi xoay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy người nào đó híp mắt, tâm trạng rất tốt. Nhất thời cô thẹn quá hóa giận, "Anh vui về cái gì? Em sắp bị dọa chết đây nè."

Phương Nhựt Cường vuốt vuốt đầu Lâm Mân Côi giống như vuốt lông cho mèo con, trấn an, "Anh tưởng mẹ anh rất dịu dàng rồi?"

Lâm Mân Côi phải thừa nhận, mẹ Phương đúng là rất dịu dàng, tính cách còn hơi thoáng nữa.

Bình thường nhà họ Phương hình như đều khiến người ta cảm thấy khá nghiêm cẩn, song mẹ Phương này như trẻ con ấy, tâm tình gì đều viết lên mặt hết.

Đường như biết trong lòng Lâm Mân Côi đang nghĩ gì, Phương Nhược Cường thân nhiên mở miệng, giải đáp nghi hoặc của cô.

"Tuy ba anh bảo thủ, nhưng mấy năm nay rất tốt với mẹ. Bà thế này, nghe nói không khác gì lúc bà chưa kết hôn."

Lâm Mân Côi đã hiểu, mẹ Phương vừa nhìn liền biết là người phụ nữ chưa từng trải qua sóng to gió lớn nào, cả đời đều được ngăm mình tông hũ mật. Dựa theo lời giải thích của Phương Nhược Cường, chắc là người phụ nữ được nuông chiều từ bé.

Bằng không, sao có thể duy trì tính cách ngây thơ vậy.

Thấy Lâm Mân Côi có chút hứng thú, Phương Nhược Cường hi vọng cô có thể hiểu thêm một chút về người nhà anh. Do đó anh nói thêm: "Mẹ anh nhỏ hơn ba anh mười tuổi. Nghe nói năm đó khi mẹ anh vẫn còn là đứa trẻ chưa biết gì, đã đi theo sau ba anh. Hai người là thanh mai trúc mã, tiến tới với nhau coi như nước chảy thành sông. Đương nhiên, cũng có lời đồn rằng mẹ anh đi theo sau ba anh, theo mãi, cuối cùng ba anh bó tay, đành tiếp nhận cái đuôi này."

"Phụt..."

Phương Nhược Cường vừa nói, nét mặt còn rất khoa trương, giống như đã chứng kiến ba mẹ mình năm đó vậy. Cô bé tròn tròn theo sau thiếu niên tuấn tú, bàn tay mũm mĩm nắm ống tay áo của thiếu niên, bày dáng vẻ vô lại, em không buông anh ra đâu.

Sau khi Lâm Mân Côi tưởng tượng, bỗng nhiên bật cười, "Đâu có ai nói mẹ mình như thế?"

"Rốt cuộc cũng cười rồi."

Phương Nhược Cường khoa trương thở phào nhẹ nhõm, nắm vô lăng, nhìn cô gái đã cười đến mức run rẩy cả người, sau đó rút ra tổng kết cuối cùng.

"Thực ra mẹ anh như trẻ con ấy, rất dễ chung đụng."

Phương Nhược Cường nói xong, còn nhìn Lâm Mân Côi một cách thâm ý.

Lâm Mân Côi ngừng cười, vào giờ phút này, cô cũng biết có một số chuyện không có cách nào trốn tránh. Chẳng hạn như cuộc gặp mặt vào cuối tuần này.

Bất quá, không thể không nói, qua lời kể của Phương Nhược Cường, Lâm Mân Côi cũng mất đi phần lớn khả năng, cô hít sâu một hơi, mới mở miệng nói: "Mẹ anh thích gì?"

Dọc đường đi hai người vừa đi vừa trò chuyện, quyết định cuối tuần này đến nhà Phương Nhược Cường.

Việc này cũng là một bước nhảy dài của Lâm Mân Côi, cô quyết định theo Phương Nhược Cường về nhà xem như cho anh danh phận.

Tất nhiên Phương Nhược Cường cảm thấy mỹ mãn.

Hai người coi như đã giải quyết một vấn đề lớn, tâm trạng đều không tệ.

Bất quá, Lâm Mân Côi cười mottj hồi, không cười nổi nữa. Cô do dự một giây, cuối cùng vẫn kể chuyện ở bệnh viện ra.

"Anh đoán xem ở bệnh viện em gặp phải người nào?"

"???" Phương Nhược Cường bối rối trừng mắt nhìn.

"Phương Tử Dao." Đường như sợ Phương Nhược Cường không biết cô gái này là ai, Lâm Mân Côi lại tức giận nói: "Chính là cô em gái của Phương Tử Quân đó, không biết đã qua lại với Đường Tiêu từ lúc nào... Hừ, nhắc tới tên Đường Tiêu này là em lại tức giận, ban đầu Tường Vi tìm được người đàn ông khác, em còn hơi tiếc nuối cho bọn họ. Nhưng không ngờ tên khốn Đường Tiêu này lại có thể nhanh chóng làm Phương Tử Dao có thai... Đúng là gã vô sỉ!"

"Có thai?"

Ngay cả Phương Nhược Cường cũng hết sức kinh ngạc, "Người phụ nữ đó có thai?"

"Đúng thế." Lâm Mân Côi càng nghĩ tâm trạng càng không tốt, "Đường Tiêu quả thật hết thuốc chữa rồi, lại... Hừ."

Lâm Mân Côi càng khó chịu, không biết có nên nói chuyện này cho Thẩm Tường biết không.

Đợi đến buổi tối về nhà, Lâm Mân Côi do dự rất nhiều lần, cuối cùng vẫn nhịn không được nói cho Thẩm Tường biết.

Chuyện đã tới nước này, cô thực sự sợ Thẩm Tường nhất thời hành động theo cảm tính mới tìm một người đàn ông khác, ở mức độ nào đó mà nói mà nói, thực ra là tình cũ khó quên. Lâm Mân Côi nghĩ rất đơn giản, nếu Đường Tiêu đã cận bã tới nỗi không thể quay đầu lại, thì dứt khoát để Thẩm Tường hoàn toàn chặt đứt ý niệm trong đầu.

Con người ta không sợ lúc trẻ yêu phải cận bã, mà chỉ sợ đời này đều phải cận bã thôi.

Lâm Mân Côi quyết định xong, mở máy nói chuyện với Thẩm Tường.

Trái lại Thẩm Tường giống như phụ nữ chìm đắm trong bể tình vậy, nhất cử nhất động đều hơi thẹn thùng.

Bọn họ tán gẫu về Phương Nhược Cường, Lâm Mân Côi còn nhắc tới chuyện cuối tuần này đi gặp phụ huynh.

Mặc dù Thẩm Tường là người có kinh nghiệm thất bại, nhưng vẫn đem hết khả năng chỉ chiều cho Lâm Mân Côi. Lâm Mân Côi nhớ kỹ từng câu từng chữ, trong lúc trò chuyện vui vẻ, cô mới do dự gõ một câu.

"Đường Tiêu và người phụ nữ kia ở bên nhau rồi."

Bên kia Thẩm Tường không trả lời.

Lâm Mân Côi có chút hối hận phải chăng mình đâm một dao quá sâu không, nên dè dặt hỏi: "Tường Vi, có thể chỉ là mình nhìn lầm..."

"Không. Mình vừa đi uống nước. Cậu nói hán với ai ở bên nhau?"

Giọng điệu của Thẩm Tường rất thoải mái, hình như thực sự không chút để bụng.

Lâm Mân Côi bèn kể chuyện mình gặp Phương Tử Dao ở bệnh viện, và chuyện đôi phương mang thai hai tháng ra.

Vốn tưởng rằng liều thuốc quá nặng, Thẩm Tường sẽ không tiếp nhận nổi. Nhưng không ngờ, Thẩm Tường lại lộ vẻ nhẹ nhõm.

"Vây cũng tốt, hai người đều đi con đường riêng. Xem như chia tay trong vui vẻ đi... Gã đàn ông mình dạy bảo xong... lại bị một đứa đề tiện nhặt được."

Lâm Mân Côi muốn cười, cuối cùng vẫn không cười. Cô chỉ vuốt bàn phím, rất lâu mới gõ một câu.

"Có lẽ bọn họ là một đôi trời sinh. Mình nghĩ, cậu chưa dạy bảo hán xong đâu." Đường Tiêu vẫn là tên cận bã từ đầu tới đuôi.

Tin chắc cuộc sống sau này của Phương Tử Dao sẽ không tốt nổi. Tên Đường Tiêu này có thể vì Phương Tử Dao phản bội Thẩm Tường, thì cũng có thể vì người phụ nữ khác dễ dàng phản bội Phương Tử Dao thôi.

Bên kia Thẩm Tường sững sờ rất lâu, cuối cùng cười khúc khích trước mặt máy vi tính.

"Sao vậy? Bé ngoan..." Sau lưng truyền tới một giọng nói dịu dàng.

Dưới ánh huỳnh quang sáng tỏ, người nào đó cầm ổ điện cháy hồng từ từ bước vào.

Thẩm Tường thu lại nụ cười, vừa không chút dấu vết đóng khung chat lại, tầm mắt tập trung trên thứ trong tay người đàn ông.

"Xem ra, nhiệm vụ hôm nay của anh hoàn thành rồi?"

"Chưa đâu." Người đàn ông dịu dàng lắc đầu.

Thẩm Tường vô cùng kinh ngạc, ổ điện nguy hiểm cuối cùng trong nhà đều bị anh đổi hết, lẽ nào còn có nguy hiểm ẩn núp gì cô chưa phát hiện?

Đang nghĩ ngợi có cần tiếp tục kiểm tra một vòng không, người đàn ông coi như động vật ăn cỏ trong lòng cô kia chợt sải bước tiến lên, vòng tay ra sau gáy cô, hôn môi cô một cái không tính là nhẹ nhàng.

"Còn chưa làm việc này." Một lát sau, anh mới buông môi cô ra, liếm môi đồng thời chưa hết thòm thèm nói.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Chủ Nhật, Lâm Mân Côi dậy rất sớm. Tối qua cô nói chuyện điện thoại với Phương Nhược Cường hỏi thăm sở thích của ba mẹ anh, cũng hỏi Phương Hân Hi. Cuối cùng chuẩn bị một đồng lớn, nói lên mien lái nhai hồi lâu, sau cùng Phương Hân Hi cũng muốn đập bàn.

"Mẹ chị rất dễ chung đụng. Hơn nữa lần này ba chị không ở nhà, em không cần lo lắng như vậy."

Lâm Mân Côi cũng biết mẹ Phương cực kỳ dễ ở chung, nhưng con dâu đi gặp mẹ chồng, đâu có nhẹ nhõm tới thế.

Cả đêm Lâm Mân Côi đều ngủ không ngon giấc, trong mơ lại nhớ tới lần đầu tiên Phương Tử Quân dẫn cô đi gặp Trương Ngọc.

Nhà Phương Tử Quân ở một thị trấn thành phố Nghi Châu, tuy cô đã nghĩ tới điều kiện của Phương Tử Quân không tốt lắm, song lúc đầu tới cô vẫn có chút kinh ngạc.

Nhà Phương Tử Quân là nhà trệt hai gian, không biết có phải quanh năm đốt củi không, nên mặt tường có vẻ hơi đen.

Sau khi đi vào, trên trần treo một số thứ đen đen, Lâm Mân Côi sợ hết hồn, theo bản năng lui về sau một bước. Có lẽ, từ lúc đó Trương Ngọc đã không thích cô.

Bà ta nhìn cô một cách lạnh lùng, ngay cả bảo cô ngồi cũng không có.

Sau đó vẫn là Phương Tử Quân cầm tay cô đi tới trước mặt Trương Ngọc, giới thiệu với bà ta Lâm Mân Côi là con dâu bà ta, sắc mặt Trương Ngọc cũng không buông lỏng chút nào.

Trước đây Lâm Mân Côi rất ngốc, cho rằng Phương Tử Quân nói một tràng nghĩa là con yêu cô ấy, cô ấy là người vợ con nhận định. Nhưng giờ suy nghĩ lại, có lẽ là nói điều kiện nhà cô tốt nhỉ.

Cả đêm Lâm Mân Côi đều mê man, lúc tờ mờ sáng đã dậy sửa soạn.

Kim Phân Phương thấy cô, ngáp một cái nhìn cô.

"Con đó, trời sinh là số bị ngược... Sớm như vậy, con dậy chạy sô hả?"

Lâm Mân Côi đang rửa mặt, nghe thế ngẩng đầu lên, phát hiện gương mặt trong gương tái nhợt, môi run run nói một câu, "Mẹ, con hơi sợ."

"Xem chút tiền đồ của con kia!" Kim Phân Phương khinh bỉ.

Bất quá, mặc dù vậy nhưng Kim Phân Phương vẫn nhanh chóng tới bên người Lâm Mân Côi.

Bà vươn tay sửa lại quần áo cô một chút, thuận tiện véo má cô, thở dài, "Con gái của mẹ, có ai xem thường chứ."

"Mẹ..."

Kim Phân Phương cười âm thầm, "Bé ngoan, do trước đây mẹ quá bận, nên mới lơ là con. Yên tâm đi, lần này mẹ nhất định sẽ giữ cửa ải cẩn thận cho con. Mặc dù nhà họ Phương là gia đình giàu có, nhưng nhà chúng ta cũng không dễ bắt nạt, yên tâm, mẹ sẽ luôn ở sau lưng con."

Trái tim chênh vênh của Lâm Mân Côi giờ phút này từ từ yên ổn lại.

"Cảm ơn mẹ."

Người xưa nói rất đúng, trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất.

Quả nhiên hôm nay ba Phương Nhược Cường không ở nhà.

Mẹ Phương bảo Lâm Mân Côi không cần câu nệ, coi như tới chơi thôi.

Lâm Mân Côi phải thừa nhận, mặc kệ mình đã chuẩn bị tâm lý thế nào, nhưng sau khi vào cửa cô vẫn hơi căng thẳng.

Có điều mẹ Phương đã vui vẻ nghênh đón, kéo cô quen cửa quen nẻo bước vào trong, còn cười hi hi kể chuyện trước kia cho cô nghe.

Không biết có phải mẹ Phương tẩy não thành công hay không Lâm Mân Côi thực sự cảm thấy chỗ này cô từng tới rồi.

Àm ỉ như thế, chút bất an và khẩn trương trong lòng cũng từ từ biến mất.

Theo như Phương Nhược Cường nói, mẹ Phương thường thích làm vườn, nên Lâm Mân Côi đi chợ mua một chậu hoa lan tới. Mẹ Phương nhận được quà quả nhiên mặt này rạng rỡ, không nói hai lời cõn vòng ngọc ngay cổ tay đeo cho Lâm Mân Côi.

Cho dù Lâm Mân Côi đã giảm béo, cũng thuộc dạng khung xương nhỏ nhưng có da thịt. Vòng ngọc đeo vào tay, nhất thời có dáng dấp của tiểu thư khuê các điềm tĩnh an bình.

Mẹ Phương càng nhìn càng vui vẻ, đôi mắt to cười híp thành một đường may, hận không thể lập tức đón Lâm Mân Côi vào cửa.

Còn ý kiến của chủ gia đình nhà họ Phương khác...

Được rồi, hoàn toàn bị phớt lờ.

Cơm nước xong, cuối cùng Phương Nhược Cường cũng cướp được Hoa nhỏ của mình, khoe mắt ra hiệu cho Phương Hân Hi còn định kéo Lâm Mân Côi dạo nhà ẩm trồng hoa của mẹ Phương, đích thân anh dắt Lâm Mân Côi lên lầu.

Lầu hai là phòng của Phương Hân Hi, Phương Nhược Cường nói qua loa một lượt, cũng không dừng lại, lên thẳng lầu ba.

Toàn bộ không gian lầu ba đều là của Phương Nhược Cường, anh dẫn cô đến một căn phòng cuối nằm hành lang, "Đây là phòng ngủ của anh."

Nhìn ra được Phương Nhược Cường không thường trở về ở, bởi mở cửa ra, cả phòng đều quanh quẩn.

Hơn nữa, có lẽ vì căn phòng rất lớn, ước chừng còn lớn hơn căn hộ nhỏ của Phương Nhược Cường, mà căn phòng đơn giản chỉ có một chiếc giường, và một kệ sách treo tường, nên có vẻ đặc biệt trống trải.

Căn phòng không có sofa, Phương Nhược Cường trực tiếp kéo Lâm Mân Côi lên ngồi trên chiếc giường siêu to.

"Em ngồi một chút, anh đi rót ít nước cho em."

Lâm Mân Côi định nói không cần, nhưng Phương Nhược Cường đã đứng dậy bước ra.

Lâm Mân Côi ngồi không, hơn nữa lúc ngồi trên giường luôn cảm thấy hơi ngứa ngáy, cả người đều có cảm giác tê dại.

Phòng này trống trải, nhưng đối với Lâm Mân Côi, còn có một cảm giác khác, cô luôn cảm nhận được hơi thở của Phương Nhược Cường quanh quẩn khắp phòng.

Nhất là trên giường này, cô cũng không nằm xuống, lại cảm thấy toàn thân đều nhiễm mùi vị của anh.

Nghĩ đến đó cô mới vào cửa, mẹ Phương như mũi chó ngửi ngửi trên người cô, giống như trên người cô có mùi của Phương Nhược Cường thật.

Mùi của anh.

Ý nghĩ này chẳng hiểu sao khiến Lâm Mân Côi thoáng đỏ mặt tới tận mang tai, đầu óc nóng hừng hực, chiếc giường lớn mềm mại dưới người cũng không ngồi yên, đứng phắt dậy.

"Sao thế?"

Đúng lúc Phương Nhược Cường đi rót nước bước vào, thấy Lâm Côi đỏ mặt, sóng mắt lưu chuyển, trong lòng khẽ động.

"Nhớ anh hửm?"

"Em... em không có..."

Có lẽ vì che giấu sự khân trọng, Lâm Mân Côi cướp lấy nước trên tay Phương Nhược Cường, ực một hớp thật to.

Cô uống vào mới phát hiện là nước ấm, còn là nước mật ong.

"Được rồi, uống chậm một chút." Phương Nhược Cường giống như dỗ đứa trẻ vậy, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cô. Dáng vẻ đó vừa bắt mắt dĩ vừa yêu thương, làm Lâm Mân Côi lại đỏ mặt.

Uống nước xong, Phương Nhược Cường cất ly.

Lâm Mân Côi không phải lần đầu ở chung một không gian với Phương Nhược Cường, song chỉ có lần này, cô có vẻ đặc biệt câu nệ, như bước chân vào một thế giới lạ lẫm.

Tay người đàn ông không biết từ lúc nào đã phủ lên lưng cô, cô như chim sợ náy, muốn giật bắn lên, lại nghe một tiếng thở dài bên tai. Người đàn ông ôm eo cô, kéo cô vào lòng.

"Ngaoan, em không nghỉ ngơi cho tốt. Thời gian còn sớm, em nghỉ ngơi cho khỏe chút đi."

Nhưng mặc dù người đàn ông nói thế, song Lâm Mân Côi vẫn cảm giác được thứ vừa quen thuộc vừa nóng bỏng kia chống đỡ sau mông cô.

"Đây... đây là nhà anh đó. Mẹ... mẹ anh còn ở bên dưới."

Vì khân trọng nên Lâm Mân Côi càng lắp bắp.

Phuong Nhuroc Cuồng lại nở nụ cười, bên người quanh quẩn mùi hương của cô, mùi hương thơm ngát, quyến rũ.

Quả thật anh muốn bắt chắp tất cả đầy ngả cô lên chiếc giường to đùng này. Có điều, lúc anh mút vành tai nhỏ của cô, tầm mắt lại phát hiện quầng thâm không có cách nào xem nhẹ kia trên gương mặt trắng nõn.

Tối qua cô gái của anh ngủ không ngon giấc.

Phuong Nhuroc Cuồng âm thầm thở dài một tiếng, tiện thể đè nén thú tính trong lòng.

Rõ ràng hôm qua đã nói với cô nhiều vậy, đừng căng thẳng, đừng sợ hãi. Bất quá, cô gái của anh vẫn căng thẳng đến mức hình như cả đêm không ngủ.

Tuy đã trang điểm, nhưng anh vừa liếc một cái đã nhìn thấy vẻ tiều tụy của cô. Do đó anh mới dẫn cô lên lầu, định lợi dụng thời gian nghỉ trưa nghỉ ngơi một tí.

Anh có bỏ ít thứ trong nước, hi vọng cô gái của anh có thể ngủ một giấc thật ngon.

Hai người ôm nhau thế này, không biết có phải là ảo giác của Lâm Mân Côi không, lại cảm thấy buồn ngủ. Chẳng qua, cứ ngủ như vậy hình như không tốt lắm.

Cô cố gắng mở mắt, chỉ muốn duy trì chút tỉnh táo. Có điều, tên bại hoại đó lại thì thầm bên tai cô, "Ngoan, buồn ngủ lắm hử... Buồn ngủ quá thì ngủ đi."

Giọng nói dịu dàng thật, còn có vòng tay ấm áp, Lâm Mân Côi cũng không chịu nổi, trực tiếp mềm nhũn trong lòng người đàn ông. Ý nghĩ cuối cùng trong đầu cô là, có một người đàn ông như thế ở bên cô, thật tốt.

Có lẽ thuốc có tác dụng, Lâm Mân Côi nhanh chóng thiếp đi.

Phuong Nhuroc Cuồng cởi áo khoác cho cô, nhét cả người cô vào trong chăn.

Vốn dĩ anh có việc cần xử lý, nhưng khi nhìn trên ra giuwowngf màu đậm, Lâm Mân Côi với khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà, đáng vẻ như đây là thiên trường địa cửu. Nhất thời phuong Nhuroc Cuồng cảm thấy công việc gì đó chỉ là mây bay, giờ phút này anh chỉ muốn ôm cô gái của anh thôi.

Do đó, anh cũng coi đồ, nằm xuống bên cạnh Lâm Mân Côi.

Hình như cảm giác được bên cạnh có người, Lâm Mân Côi đang ngủ khê ngủ người, cảm thấy hơi thở của đối phương làm cô an ổn, nên cô nhanh chóng nhếch môi, dựa vào Phuong Nhuroc Cuồng.

Diễm phúc đưa tới cửa, đâu có người đàn ông nào từ chối chứ.

Người đàn ông hít sâu một hơi, sưa đó đóng gói cô gái trong lòng, hít một cái, đáng lẽ có chút buồn ngủ, nhưng sau khi thấy cô gái ngủ một cách điềm tĩnh, chẳng hiểu sao anh hết buồn ngủ rồi.

Khê hôn cô, sờ soạng cô, thậm chí làm cô trở thành chuyện trong lòng anh muốn làm nhất.

Anh luôn luôn là phái hành động, vốn không muốn quấy rầy bạn gái, nhưng không nén được ngọn lửa rực rạch trong lòng, bèn ôm chặt cô, hôn lên đôi môi đỏ thắm kia.

Anh hôn một cách cao hứng, ngậm bờ môi mềm mại, mút từng chút trong miệng, tay cũng không dừng lại, vén áo cô gái lên, cảm khối đầy đặn tròn trịa ậy.

Sao cứ cảm thấy hơi nhỏ nhỉ?

Người nào đó thoáng khó chịu nghĩ, đợi cô tỉnh lại, nhất định phải cho cô ăn nhiều hơn.

Nghĩ thế, dường như người đàn ông tìm được mục tiêu mới của cuộc sống, anh mỉm cười, tiếp tục nắn bóp khối tròn trịa anh yêu thích.

Lâm Mân Côi đang ngủ bị xoa nắn, không thoải mái hử hừ.

Tiếng hừ khê không thoải mái của cô chỉ là hai tiếng nhẹ nhàng, lại làm người đàn ông đang hưng phấn hơi sững sờ.

Nhìn cô gái trắng nõn có quầng thâm rõ ràng dưới mí mắt, anh khê dừng lại, rất lâu mới chậm rãi rút cái tay nắm khối mềm mại của mình về.

Hung hăng hôn lên môi cô gái một cái thật kêu, anh nghiêng răng nghiêng lợi, mang theo ít mùi vị ản ản.

"Hoa nhỏ... chúng ta còn nhiều thời gian."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85

Khi ngủ đến mức mơ mơ màng màng, cô cảm thấy bên dưới vừa trướng vừa tê dại, hơi khó chịu, nhưng cảm giác trong giấc mộng thực sự quá tốt đẹp, cô không nỡ thức dậy.

Cho đến lúc đầu vú bị ngâm tới nổi ầm nóng, Lâm Mân Côi mới từ từ mở mắt.

Người đàn ông đã nghỉ ngơi hai tiếng, khỏe như vâm ngâm khối tròn trịa của cô, vừa cắn vừa xoa nắn, đương nhiên bên dưới còn không quên ra ra vào vào.

Lâm Mân Côi khẽ rên một tiếng, rớt cuộc tỉnh lại, đối mặt với gương mặt vui vẻ của Phương Nhược Cường.

"Hoa nhỏ, em dậy rồi."

Nói nhảm, động tĩnh của anh lớn vậy, cô lại không mất cảm giác tứ chi.

Lâm Mân Côi thâm nghĩ thế, nhưng thân thể bủn rủn, thứ nóng rực của người đàn ông kia còn tới tới lui lui trong bụng dưới cô.

Cô nhanh chóng không nghĩ được nữa. Do đó, lúc này, cô quên bống đây là nhà của Phương Nhược Cường, mà vẫn cho rằng chỗ này là căn hộ của anh.

Sau khi người đàn ông làm một lần, Lâm Mân Côi nhớ tới nội dung quyển sách mình đã đọc, đàn ông không nên quá miệt mài, nhất là đàn ông có tuổi rồi.

Đương nhiên, lời này mà nói ra quá tổn thương trái tim "ông chú già" nào đó, nên Lâm Mân Côi chưa từng nói. Chỉ khi Phương Nhược Cường hưng phấn cao độ vỗ về thứ muốn ngóc dậy lần nữa kia, Lâm Mân Côi mềm nhũn nũng nịu lắc đầu.

"Em hơi mệt."

Ở mức độ nào đó mà nói, tuy Phương Nhược Cường miệt mài, nhưng vẫn là người yêu dịu dàng. Bình thường Lâm Mân Côi nói mệt, phần lớn Phương Nhược Cường luôn tôn trọng ý kiến của cô, tất nhiên xa cách lâu ngày gặp lại thì sẽ không nghe cô.

Hôm nay Phương thiếu gia thực sự vui vẻ, hơn nữa cũng tới hết một lần. Anh đè Lâm Mân Côi đang mơ màng, ước chừng chơi hơn một tiếng, lại thấy sắp đến thời gian ăn cơm, mẹ Phương luôn ồn ào lại không tới quấy rầy, có lẽ đã biết hai người làm gì trong phòng.

Phương Nhược Cường dào dạt đắc ý, hôn Lâm Mân Côi một cái, quyết định tạm thời buông tha cô gái nhỏ của anh.

Trái lại Lâm Mân Côi mềm nhũn bò dậy, phát hiện trang trí trong phòng không đúng, mới chợt nhớ ra hôm nay là ngày cô gặp mẹ chồng.

Nói cách khác, giờ cô đang ở nhà mẹ chồng.

Tieu rồi!

Lâm Mân Côi không đoái hoài tới đôi chân mềm nhũn, nhảy bật khỏi giường, cầm quần áo trên mặt đất bắt đầu mặc.

"Tieu rồi, tiêu rồi..." Cô vừa nói, vừa không quên hưng hăng nhìn người đàn ông, "Khốn kiếp! Tại anh hết! Chúng... chúng ta nhất định đã bị phát hiện..."

Phương Nhược Cường tựa vào đầu giường nhìn Lâm Mân Côi như lửa thiêu mong bắt đầu mặc đồ, còn anh thì nhàn rỗi nói, "Mẹ anh đâu phải chưa từng trải, mẹ hiểu mà."

"Hiểu cái rắm!" Dưới con thịnh nộ, Lâm Mân Côi nhịn không được mắng một câu thô tục.

"Rốt cuộc anh có biết mục tiêu của em là làm người vợ hiền lương hiểu chuyện không hả?"

"... Đúng, người vợ tốt, toàn thế giới đều biết em hiền lương hiểu chuyện, lên được phòng khách, xuống được nhà bếp, còn có thể lên giường..."

"..."

Lười chơi với tên đàn ông khốn kiếp kia, Lâm Mân Côi mới mặc đồ xong, bên ngoài liền vang lên giọng nói do dự của mẹ Phương, hình như có chút mong đợi.

"Mân Côi à, hai đứa đã thức chưa? Sắp ăn cơm tối rồi..."

Từ giọng mẹ Phuong, Lâm Mân Côi nghe ra rất nhiều thứ, nắm được tin tức rất lớn.

Chờ mong, thỏa mãn, thậm chí mang theo tí hóng chuyện.

Toàn bộ mặt mũi cô... đều mất sạch.

Lâm Mân Côi ôm gương mặt đỏ bừng, chỉ muốn khóc. Nhưng tên đầu sỏ kia lại cắn cổ cô, cười hi hi trấn an cô, "Không sao... anh thích."

"..." Khốn kiếp! Lâm Mân Côi khóc không ra nước mắt, anh đương nhiên thích rồi.

Cô thảm quá.

Hình tượng hiền lương hiểu chuyện chưa xây dựng thành công, lại đội cái tiếng ban ngày tuyên dương. Lâm Mân Côi biết vậy trước đó chẳng làm, đắm ngực giậm chân, nhưng cũng không kéo quá khứ đã xảy ra trở về nổi.

Lâm Mân Côi ở trong phòng nhỏ nhỏ âm ỉ mất tự nhiên một hồi, tất nhiên là Phuong Nhựt Cường an ủi. Đàn ông ăn no rồi, quả thực muốn bao nhiêu dục dăng thì có bấy nhiêu. Mặc kệ bạn vô lý hay âm ỉ, anh ta đều vuốt lông cho bạn.

Bất quá, có vuốt lông thế nào, Lâm Mân Côi có không muốn thế nào đi nữa, cô vẫn phải đối mặt với thực tế.

Song đợi đến khi cô ngượng ngừng từ trên lầu đi xuống, lại phát hiện một người khác xuất hiện, hoàn toàn di dời sự chú ý của mọi người dành cho cô.

Trong phòng khách, khác với ban sáng, ngoại trừ mẹ Phuong và Phuong Hân Hi ra, còn có một người đàn ông anh tuấn cao to.

Nhìn thấy hai người bước xuống, người đàn ông khẽ ngược mắt lên, lúc thấy Lâm Mân Côi hình như hơi kinh ngạc, nhưng hần nhanh chóng rũ mắt xuống và chào hỏi với Phuong Nhựt Cường bên cạnh cô.

"Hi... đã lâu không gặp."

Phuong Nhựt Cường cũng nhanh chóng phản ứng kịp, trong lòng nghĩ, tên Phan Vực này tốc độ nhanh thật, nghe nói trở về chưa tới một tháng, giờ đã có thể bước vào nhà.

Lại nhìn nhân vật chính Phuong Hân Hi bên cạnh, anh mỉm cười, nhún nhún vai, nhất thời sáng tỏ.

Có lẽ bước vào nhà rồi cũng chưa tính là thực sự thành công.

Lâm Mân Côi không biết Phan Vực, chẳng qua lúc ăn tối, Phuong Nhựt Cường giới thiệu qua loa.

"Hàng xóm khi còn bé của bọn anh, Phan Vực."

Lâm Mân Côi mỉm cười gật đầu, coi như chào hỏi. Nhưng nhìn không được thâm hiểu kỳ tên Phan Vực này là ai, nhất là lời giới thiệu của Phuong Nhựt Cường hơi là lạ.

Bọn anh... Lẽ nào chỉ anh và chị Hân Hi?

Ánh mắt Lâm Mân Côi lạng lẽ dời đến chỗ Phuong Hân Hi, lại phát hiện người phụ nữ vốn rạng rỡ cười tươi, lúc này trán đã u ám.

Sự hiếu kỳ trong lòng Lâm Mân Côi như ngọn lửa càng cháy phừng phực hơn, nhưng ngay trước mặt cũng ngại lắm miệng, chỉ có thể kiềm chế. Thăm nghĩ tới nay về nhất định phải nghiêm hình tra hỏi ai kia, tranh thủ biết được bí mật này!

Nhưng Lâm Mân Côi còn chưa đợi đến lúc nghiêm hình tra hỏi Phuong Nhựt Cường, mẹ Phuong đã tiên phong trước một bước tiết lộ rồi.

"Mân Côi Mân Côi, con rất tò mò thằng nhóc khốn kiếp này là ai đúng không?"

"... Dạ..." Lâm Mân Côi thoáng hết chỗ nói, trước đó chẳng phải mẹ Phuong nhiệt tình giữ người kia lại ăn cơm à? Sao đảo mắt lại thành tên khốn kiếp trong miệng bà thế kia...

"Hừ... nếu không phải bác nể mặt Hân Hi nhà bác, thì bác không thèm để ý thằng nhóc khốn kiếp đó đâu."

Mặc dù Lâm Mân Côi đã đoán được người đàn ông kia chắc chắn là gì gì đó của chị Hân Hi, nhưng nghe mẹ Phuong nói vậy, nhất là đối phương có dáng vẻ hóng hớt thế, Lâm Mân Côi vẫn giả vờ kinh ngạc một chút.

"Hắn... hắn là... của chị Hân Hi."

Biểu hiện của Lâm Mân Côi xem ra rất được mẹ Phuong yêu thích.

Mẹ Phuong giống như bật máy hát vậy, bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Hóa ra, Phuong Nhược Cuồng giới thiệu không sai. Phàn Vực này quả thực là hàng xóm của bọn họ, có điều mười năm trước, Phàn Vực còn có một thân phận khác, chính là bạn trai của Phuong Hân Hi.

Hai người xem như thanh mai trúc mã, hai cành cao to, ở bên nhau coi như môn đăng hộ đối. Nhưng xấu ở chỗ, Phuong Hân Hi thích Phàn Vực nhiều hơn Phàn Vực thích Phuong Hân Hi.

Thời điểm đó, Phuong Hân Hi còn chưa bắt cần đòi như bây giờ, không muốn dính dáng đến hôn nhân. Khi ấy giấc mơ lớn nhất của Phuong Hân Hi chính là lấy Phàn Vực, song mục đích của cô quá rõ ràng, tuy Phàn Vực thích Phuong Hân Hi, bất quá luôn cảm thấy thiếu chút gì đó.

Thậm chí, có một khoảng thời gian, hắn cho rằng mình xem tình thân thành tình yêu.

Hoặc giả đối với thứ quá dễ có được đàn ông đều sẽ không quý trọng.

Phàn Vực đối xử với Phuong Hân Hi chính là như vậy.

Phuong Hân Hi hai mươi mấy tuổi muốn kết hôn, Phàn Vực lại nói không có cảm giác muốn kết hôn với cô. Cô cũng không phải người hiền lành gì, một khúc hai nháo ba thất cổ, thậm chí nói có con với Phàn Vực luôn, muốn nhà họ Phàn cho một câu trả lời thỏa đáng.

Khi ấy mẹ Phuong cũng nhiệt tình làm chuyện xấu, vốn cho rằng hai đứa trẻ thành đôi thành cặp, chỉ nguyện làm uyên ương chứ không làm tiên, cực kỳ tốt đẹp. Nhưng không ngờ, mấy tháng sau, Phuong Hân Hi đã chia tay với Phàn Vực.

"Chia tay?!" Lần này Lâm Mân Côi thực sự kinh ngạc.

Chẳng phải nói hai người kia yêu nhau sao? Sao có thể chia tay chứ? Lẽ nào tên Phàn Vực này cùng một loại với Đường Tiêu, cận bã đội lốt?

Lâm Mân Côi nghiêng răng nghiêng lợi, phỏng má thay Phuong Hân Hi không đáng.

Mẹ Phuong ở một bên thấy đáng về kia của Lâm Mân Côi, trong lòng cảm thấy đứa bé này quá lương thiện, cũng quá tri kỷ, đối với Phuong Hân Hi vừa dễ bụng vừa đau lòng thế, bà càng lúc càng thích Lâm Mân Côi rồi.

"Nên Mân Côi à, con đừng áp lực quá, con trai mãi vẫn không dẫn con về nhưng luôn nhắc tới con ở trước mặt hai bác, bác liền biết con là một cô gái tốt... Chẳng qua, con đừng khẩn trương, cứ xem nơi này như nhà mình, ở đây sẽ không ai bắt nạt con, chúng ta đều là người nhà của con."

Lâm Mân Côi không ngờ dạo một vòng lại chuyển đến trên người mình. Đồng thời, mẹ Phuong trông đơn thuần vậy, nhưng thực ra đã sớm nhìn thấu sự căng thẳng của cô.

Nói nhiều tới thế lại trở thành cách an ủi cô.

Trong lòng Lâm Mân Côi bỗng dưng buông lỏng, cô mỉm cười, "Dạ... con sẽ... con nhất định sẽ..."

Sau khi nói chuyện phiếm với mẹ Phuong xong, cả người Lâm Mân Côi đều thoải mái.

Trong phòng khách đã không còn bóng dáng của Phuong Hân Hi và Phàn Vực, chỉ có Phuong Nhược Cuồng ngồi ở đó, không biết đang nghĩ gì.

Cô chuẩn bị dọa anh một chút, nhưng còn chưa tới gần, đã bị đối phương kéo tay, ôm vào lòng.

"Mẹ nói gì với em vậy mà mặt mày em rạng rỡ hẳn?"

"Bí mật..." Lâm Mân Côi cười khúc khích, lại nhìn khắp phòng, "Đúng rồi, chị và Phàn Vực đâu?"

Phuong Nhược Cuồng chỉ chỉ ngoài cửa sổ, "Ở bên ngoài đó."

Lâm Mân Côi thoáng tò mò, cấp thiết muốn đi qua nhìn xem ngự ty Phuong Hân Hi sẽ ngược tra nam thế nào, bèn ôm Phuong Nhược Cuồng định qua đó nghe góc tường.

Phuong Nhược Cuồng vốn chẳng có hứng thú, Phuong Hân Hi lại không phải trẻ con, chuyện của mình chị ấy còn không giải quyết được sao? Nhưng thấy đáng về nhao nhao của Lâm Mân Côi, anh đành bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Chẳng qua, hai người mượn danh nghĩ tiêu thực mới bước ra khỏi phòng khách, còn chưa chính thức chọn địa điểm tốt giả vờ vô tình gặp được, chợt nghe một tiếng bật tay.

Phuong Hân Hi hást cằm, đứng trước mặt Phàn Vực cao hơn cô một cái đầu, cực kỳ có phong phạm nữ vương.

"Bộ tưởng bà đây thực sự là chim trong tay cưng hả? Vầy cái là tới, kêu cái là đi! Bà cho cưng biết, mười năm rồi! Phàn Vực! Bà đã sớm không lạ gì cưng rồi! Cút xa cớ nào thì cút xa cớ đó cho bà!"

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

Cái tát này rất vang, rất nặng.

Lâm Mân Côi biết sức tay của Phuong Hân Hi.

Ban đầu, khi cô còn ở phòng tập Hân Hân, một số gã đàn ông không có mắt thấy Phuong Hân Hi xinh đẹp lại là bà chủ độc thân, nên thỉnh thoảng có mấy người không nhận được đùa giỡn chị ấy.

Có một lần Lâm Mân Côi nhìn thấy, chẳng qua cô chưa kịp tiến lên, Phuong Hân Hi đã giáng bạt tai chào hỏi gã đó. Gò má gã lập tức sưng vù.

Buổi tối mẹ Phuong nấu canh.

Lâm Mân Côi cố gắng không để tầm mắt rơi trên mặt Phàn Vực. Đồng thời, cô hoang mang sâu sắc, rối cuộc, da mặt Phàn Vực dày cỡ nào, chẳng những gương mặt bị Phuong Hân Hi tát không có chút đáng về bị đánh, mà còn mặt không đổi sắc ở lại uống canh sau khi gặp phải sự ghét bỏ kiểu này.

Lâm Mân Côi bội phục trước da mặt dày của Phàn Vực.

Nhưng hình như Phuong Hân Hi đã nhẫn nhịn đến cực điểm, vội vàng uống mấy hớp canh, bộ dạng tức không chịu được, trực tiếp xách túi rời khỏi.

Lần này, Phàn Vực ngồi không yên, sau khi lễ phép nói cảm ơn cũng đuổi theo Phuong Hân Hi.

Mẹ Phuong hình như không kinh ngạc với hai người này, trước mắt suy nghĩ đều đặt trên người Lâm Mân Côi.

Đáng tiếc, Lâm Mân Côi cũng phải về. Mẹ Phuong cực kỳ tiếc nuối, nhưng dù sao Lâm Mân Côi vẫn phải về nhà.

Vừa đi tới cửa mới phát hiện Phuong Hân Hi và Phàn Vực chưa đi, không chỉ thế, trước cửa còn đỗ một chiếc xe màu đen.

Lâm Mân Côi sững sốt, mẹ Phuong bên cạnh đã như con gió xông ra ngoài.

"Ông xã! Anh về rồi."

Dáng vẻ đó rất giống cô gái nhỏ bị bắt nạt, bỏ nhào vào lòng ông xã thân thương của mình cầu an ủi, chuyện gì xảy ra vậy nè?

Lâm Mân Côi vô cùng kinh ngạc, nhưng đã thấy một người đàn ông nhanh chóng bước xuống xe, kịp thời bắt được mẹ Phuong như đạn thịt xông về phía mình.

"Cẩn thận một chút! Em tưởng mình còn trẻ sao?"

"..."

Giọng nói của người đàn ông nghiêm túc, song Lâm Mân Côi lại phát hiện, đôi tay ông lập tức ôm thắt lưng mẹ Phuong.

Lâm Mân Côi không ngờ ba của Phuong Nhược Cuồng trở về. Cô đã nghe nói ba Phuong không dễ nói chuyện như mẹ Phuong từ lâu, đang định rút lui trong yên lặng, có điều tay lại bị Phuong Nhược Cuồng nắm chặt.

"Đừng sợ."

Anh khề nói bên tai cô, nhẹ nhàng an ủi cô. Tuy nhiên Lâm Mân Côi vẫn khấn trương, trái tim nhỏ treo lên thật cao.

Nhưng sau khi ba Phuong ôm mẹ Phuong, lại không lập tức đi vào, mà đứng ngay cửa nhìn Phuong Hân Hi đang bày dáng về cô con gái nhỏ.

Bình thường Phuong Hân Hi sợ nhất người cha nghiêm khắc này của mình. Cả người cô phát run, giọng nói cũng mang theo nịnh nọt.

"Ba..."

Ba Phuong lạnh nhạt hừ một tiếng. Quả thật không giống như ruột thịt.

Sau đó, ánh mắt ông nhìn phía sau Phuong Hân Hi, Phàn Vực còn mặt dày mảy dạn cầm tay cô.

"Tại sao cậu quay về?"

Nếu giọng điệu trước đó của ông dành cho Phương Hân Hi chỉ là lạnh nhạt, thì bây giờ ánh mắt ông nhìn Phàn Vực dứt khoát là lạnh tri.

Ba Phương lạnh nhạt thoáng nhìn Phương Hân Hi, song cô giống như nhận được mệnh lệnh vậy quyết đoán hất tay Phàn Vực ra, ngoan ngoãn đứng phía sau ông.

"Nhà chúng tôi không chào đón cậu. Mười năm trước tôi đã nói với cậu rồi."

Phàn Vực cứng đờ, lần này lý do thoái thác hữu nghị cũng không nói ra. Ba Phương hừ lạnh một tiếng, trừng Phương Hân Hi, cực kỳ không vui.

"Còn không đi vào!"

Chủ gia đình trở về.

Lâm Mân Côi nhìn cách ba Phương xử lý chuyện của Phương Hân Hi, nhất thời cảm thấy tương lai đáng lo.

Quả nhiên, lúc ba Phương đi tới cửa, Phương Nhược Cuồng liền dẫn Lâm Mân Côi tiến lên tiếp đón.

"Ba..." Sau khi kêu một tiếng, Phương Nhược Cuồng kéo Lâm Mân Côi qua giới thiệu: "Đây là bạn gái con, Lâm Mân Côi."

Lâm Mân Côi nhận được ám chỉ của Phương Nhược Cuồng, lập tức ngoan ngoãn kêu một tiếng bác trai.

Trái lại ba Phương không có ý kiến gì với cô, gật đầu xem như chào hỏi.

Chẳng qua mẹ Phương đã kích động nắm cổ tay ba Phương, giống như hiến vật quý: "Em đã nói con trai em không có vấn đề mà. Anh còn bảo nó một bó tuổi rồi không tìm được đối tượng, nhìn đi... nhìn đi, cô gái đáng yêu thế là gì?"

Về mặt bà đắc ý, nhưng ba Phương chỉ thờ ơ nhìn bà, chậm rãi nói ra vài chữ.

"Anh dối rồi."

Mẹ Phương vừa nghe, lập tức không hiến vật quý nữa, chui vào bếp bận rộn.

Ba Phương bỗng nhiên về nhà, Lâm Mân Côi có chút không biết làm sao. Nhất là, ngồi đối diện ông, dưới ánh mắt dò xét của ông khiến sống lưng Lâm Mân Côi đỏ mồ hôi lạnh.

"Cô tên gì?"

"Con... con tên Lâm Mân Côi."

"Lâm Mân Côi?" Ba Phương hí mắt nhìn cô, đột nhiên hỏi: "Lâm Kiến Quốc là gì của cô?"

Lâm Mân Côi ngừng một chút, nói thật: "Là ba con ạ."

"Hừ..." Ba Phương hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lại không nhìn Lâm Mân Côi, mà cười như không cười nhìn Phương Nhược Cuồng ở phía sau.

"Từ khi nào con có hứng thú với vợ người khác vậy?"

"..."

Ba Phương vừa nói thế, sắc mặt Lâm Mân Côi trong nháy mắt trắng bệch.

Cô từng kết hôn, điều này không có cách nào thay đổi.

Nhưng cô không sao hết, cuộc hôn nhân giữa cô và Phương Tử Quân chỉ duy trì trong vài tháng ngắn ngủi. Hơn nữa, ở mức độ nào đó mà nói, cô và Phương Tử Quân còn chưa phải vợ chồng chân chính.

Lâm Mân Côi vốn chưa từng tự ti, nhưng đó là chưa từng bị nhìn thẳng như vậy. Cô thoáng đứng ngồi không yên, lúc này, một đôi tay kịp thời đỡ bả vai cô.

"Ba! Con chỉ hứng thú với cô ấy."

Ba Phương không thêm đếm xỉa tới lời nói của Phương Nhược Cuồng, chỉ nhìn anh thật sâu, sau đó chẳng thêm nói nữa.

Nhưng Lâm Mân Côi biết, ông không hài lòng về cô. Có thể nói, là không hài lòng chút nào.

Trên đường về nhà, Lâm Mân Côi hơi nản lòng thoải chí. Dọc đường đi, cô chẳng hề nói một câu.

Trái lại Phương Nhược Cường nhìn thấu tâm tình cô không tốt, bèn trấn an cô.

"Không sao đâu, ba anh là người như vậy. Theo cách nói của bọn em, chính là ngạo kiều (kiểu người ngoài lạnh trong nóng, nói một đằng nghĩ một nẻo)."

Phương Nhược Cường vừa nói thế, Lâm Mân Côi cũng nhớ ra, đây chẳng phải ngạo kiều thì là gì? Nhưng cô chưa kịp thả lỏng tinh thần, Phương Nhược Cường lại nói thêm: "Bất quá, ông là tư bản ngạo kiều. Từ nhỏ đã ngâm chìa khóa vàng lớn lên, cho đến bây giờ cuộc đời luôn được ông không chết trong tay; do đó tính tình mới như vậy."

Lâm Mân Côi thoáng tuyệt vọng, bĩu môi, "Ba anh nhất định không thích em."

Phương Nhược Cường Cường cười, nhìn Lâm Mân Côi, nói cho cô một bí mật.

"Yên tâm đi, ngoại trừ mẹ anh ra, ông ấy chẳng thích ai hết."

"..."

Thấy Lâm Mân Côi vẫn khần trương, Phương Nhược Cường bèn mở chai nước cho cô, mới nói: "Không phải anh đã nói với em rồi sao? Ba anh có thiên phú cao, gia cảnh không tồi, từ nhỏ làm việc đều thuận buồm xuôi gió. Ông đã quen thói ra lệnh. Có lẽ, chuyện ngoài ý muốn lớn nhất của đời ông là mẹ anh."

"Ba mẹ anh không phải là thanh mai trúc mã ư?"

Uống một hớp nước, Lâm Mân Côi tỉnh táo lại tiếp tục trò chuyện với Phương Nhược Cường.

"Đúng vậy." Phương Nhược Cường dè tay lại, giải thích: "Ba mẹ anh tuy là thanh mai trúc mã, nhưng lúc ấy người ba anh muốn kết hôn không phải là mẹ anh, mà là một tiểu thư khuê các khác. Mẹ anh là con gái út trong nhà, được nuông chiều từ bé, lại là cô công chúa nhỏ nũng nịu. Ngay cả ông ngoại cũng bảo cô gái như vậy không thích hợp với ba anh."

Phương Nhược Cường vừa nói thế, Lâm Mân Côi hơi ngạc nhiên, "Vậy sao bọn họ tiến tới với nhau?"

"Mẹ anh mất dạy..." Nhắc đến chuyện của ba mẹ, Phương Nhược Cường không nhịn được có chút buồn cười. "Lúc ba anh đính hôn, mẹ anh mặt dày chạy tới phá hôn lễ, muốn ba anh cưới bà."

"Sau đó vì ba anh thương thầm mẹ anh rất lâu, nên đồng ý?"

"Làm gì có chuyện này... Ba anh lớn hơn mẹ anh 10 tuổi, lúc ông ấy đính hôn, mẹ anh mới 14 tuổi thôi, ông ấy cũng không có sở thích yêu trẻ con."

"Thế..."

Lần này Lâm Mân Côi cũng tò mò, không ngờ ba mẹ Phương Nhược Cường lại có câu chuyện đằng sau.

"Mẹ anh bị từ chối, lập tức rút nước mắt, níu tay áo ba anh khóc liên tục, ai kéo cũng không đi. Bà cứ khóc như vậy suốt một ngày, mắt cũng nhắm lại không mở nổi. Sau đó... ba anh bỏ tay, đành cưới bà."

"Đơn giản thế à?" Nghe xong chuyện tình cảm của cha mẹ Phương Nhược Cường, Lâm Mân Côi thoáng có cảm giác bị chọc mù mắt chó.

Chỉ đơn giản vậy sao? Chẳng lẽ không phải vì tình yêu mà đến với nhau ư?

Phương Nhược Cường nói đến đây, cố tình dụ Lâm Mân Côi.

"Hoa nhỏ! Anh nói nhiều thế, kỳ thật chỉ để em biết. Ba anh là người nói một không nói hai, nhưng sự uy hiếp duy nhất của ông lại là mẹ anh. Cho nên em không cần lo lắng, chỉ cần mẹ đồng ý, hết thấy đều không thành vấn đề. Hơn nữa, quan trọng nhất là người muốn kết hôn với em là anh, không liên quan tới gia đình anh."

Đầu tiên là phân tán sự chú ý của cô, sau đó thì dụ dằng thắm thiết thông báo, Lâm Mân Côi không thể không bội phục tính toán của đôi phương.

Không thừa nhận không được, trong lòng cô đã bình tĩnh rất nhiều. Hơn nữa, cô quyết định sau này cố gắng thật tốt, nhất định phải khiến ba Phương Nhược Cường thích mình.

Phương Nhược Cường có thể làm vì cô, cô cũng có thể.

Thấy mặt mày Lâm Mân Côi hớn hở, Phương Nhược Cường thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng qua trong lòng anh không vì Lâm Mân Côi tươi cười mà hoàn toàn buông lỏng.

Anh nghĩ đến lúc trước ba tìm mình nói chuyện. Kỳ thật ông không có ý kiến với Lâm Mân Côi. Đối với cô con dâu mà vợ mình nhận định, trước mặt

con trai ông chỉ thản nhiên nói một câu.

"Gần đây Quân Cửu Thiên đang thanh tra."

Quân Cửu Thiên quyết tâm đổi một nhóm người, tóm hết người của Thị trưởng Hoàng trước kia.

Làm gì Phương Nhược Cuồng không biết, trong đó có Lâm Kiến Quốc.

Mấy hôm trước, lục Tư cũng mang đến tin tức, gần một năm nay Lâm Kiến Quốc cũng không thành thật lắm, chỉ sợ sớm muộn gì cũng gặp chuyện không may.

Tuy nói vậy, nhưng dù sao cũng là ba Lâm Mân Côi, rút dây động rừng, đương nhiên Phương Nhược Cuồng biết lợi hại trong đó.

Cho nên, chuyện này vẫn cần lên kế hoạch kỹ càng.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Bên này Phương Nhược Cuồng còn muốn kéo Lâm Kiến Quốc về, nhưng ở mức độ này phải đắn đo rất nhiều.

Dựa theo trình độ gỗ mục không điều khiển được của Lâm Kiến Quốc, Phương Nhược Cuồng cảm thấy hơi khó khăn.

Trong lúc anh nghiêm túc nghĩ cách đối phó ba vợ Lâm Kiến Quốc, Phàn Vực lại tìm tới cửa.

"Khách quý."

Phương Nhược Cuồng thản nhiên nhìn người đàn ông xông vào cửa, thoáng nhượng mảy, "Đã lâu không gặp, sao vậy, tới đây làm gì?"

Trái lại Phàn Vực cũng không khách khí, nói thẳng ý đồ mình tới.

"Tôi muốn Phương Hân Hi."

Phương Nhược Cuồng không chút bất ngờ, "Việc đó hình như đâu liên quan đến tôi."

Mấy năm nay Phàn Vực xuất ngoại rèn luyện, thực ra trở nên bình tĩnh hơn trước rất nhiều.

"Tôi đã biết tại sao đi không thích tôi... việc này liên quan tới cậu?"

Phương Nhược Cuồng suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra, lúc đó để trấn an mẹ Phương, anh tiện tay bịa chuyện năm đó Phàn Vực có người khác bên ngoài.

Hóa ra giờ người này tới thu hậu tính sổ sao?

Bất quá, cho dù bịa chuyện cũng được tính là không có lừa thì sao có khối, Phương Nhược Cuồng híp mắt, "Tôi nói sai à? Năm đó anh không có gì với cô họa sĩ nhỏ kia ư?"

Sắc mặt Phàn Vực đen kịt, rất lâu mới phun ra một câu.

"Không có!"

Phương Nhược Cuồng vẫn cười dịu dàng, "Anh nói với tôi cũng vô dụng. Dù gì tôi không thể không chế suy nghĩ của chị ấy."

Chỉ một câu này, Phương Nhược Cuồng đẩy hết trách nhiệm ra ngoài.

Mất thấy hợp tác vô vọng, Phàn Vực cũng không có nán lại, rời đi luôn. Chẳng qua trước khi đi, hần bắt chước Phương Nhược Cuồng mỉm cười, thản nhiên ném một câu.

"Món quà lớn thế, tất yếu phải nghiêm túc hồi báo."

Phương Nhược Cuồng lần nữa nhượng mảy bày tỏ, mình không dễ bị dọa.

Lại nói Lâm Kiến Quốc, giống như Kim Phân Phương nói, gần một năm nay ông ta đã đi làm đường.

Không có nguyên nhân nào khác, vì Lâm Xảo mang thai, lúc kiểm tra còn là con trai, nhưng ông ta rời khỏi Kim Phân Phương sống càng lúc càng gian nan. Lâm Kiến Quốc tìm Kim Phân Phương và Lâm Mân Côi đòi tiền mấy lần, nhưng không đòi được. Ông ta cùng đường, lại thấy tính tình Lâm Xảo càng ngày càng tệ, trong bóng tối đều nói ông ta là một gã hèn nhát vô dụng, ông ta cũng không phải thứ tốt đẹp gì, mặc kệ Lâm Xảo có thai hay không, túm bà ta đánh một trận.

Một lần hai lần, rốt cuộc vào bệnh viện. Kiểm tra một cái, lại là con trai. Lâm Kiến Quốc hối hận, Lâm Xảo không tốt đẹp nhưng bụng bà ta lại tốt.

Lâm Kiến Quốc già mới có con trai, nghĩ đến bản thân chỉ có đứa con trai này, tương lai của con ông ta phải làm sao đây, do đó ông ta cần rằng đi lên con đường không lối về.

Hơn nữa, Lâm Xảo cũng là một kẻ ngu xuẩn. Bà ta tự cho rằng mình ngồi lên vị trí phu nhân cục trưởng, nhiều người nịnh nọt, bà ta cũng lẳng lẳng. Không nên nhận, bà ta đều nhét vào túi.

Bà ta cũng có lòng riêng. Từ sau lần Lâm Kiến Quốc và Lâm Thanh Thiện có quan hệ với nhau, Lâm Xảo chỉ biết đàn ông không phải thứ tốt đẹp gì.

Cho dù hiện tại nhất thời yên ổn, nhưng không thể đại diện cho về sau đều yên ổn.

Lâm Xảo già rồi, không còn như đôi mươi, bà ta hết cách, chỉ có thể vì mình mà lo nghĩ.

Cân nhắc như thế, kho vàng nhỏ của Lâm Xảo phong phú không ít, mà Lâm Kiến Quốc ở bên ngoài lợi dụng chức vụ thu lợi, hoặc làm trung gian giặt giũ bắc cầu, đều khỏi phải nói.

Hai người này xác thực sống một khoảng thời gian tốt đẹp nở mày nở mặt.

Nhưng, tiệc vui chóng tàn, bên Lâm Xảo nhanh chóng xuất hiện chút vấn đề nho nhỏ.

Thực ra điều này cũng tại Lâm Xảo quá tham. Chồng bà ta chỉ là một cục trưởng cục lâm nghiệp nho nhỏ, nhưng chuyện người ta cầu lại là chuyện bên mảng giáo dục.

Lâm Xảo cho rằng hệ thống nhân viên công chức đều liên hệ với nhau, không chút nghĩ ngợi đã đồng ý giúp học sinh kia vào trường trung học trọng điểm.

Kết quả, khai giảng rồi, đứa nhỏ đến trường mới phát hiện mình không có tên trong trường, lúc đó phụ huynh tìm tới cửa náo loạn.

Lâm Xảo ưỡn cái bụng to, đương nhiên đảo mắt một cái không tiếp người ta.

Bất nạt kẻ yếu có lẽ là đặc tính của loại người như bà ta. Nhưng phụ huynh nhà kia cũng không phải người đơn giản, nghĩ mình nhét tiền rồi, chuyện không giải quyết thì thôi, còn bị hất nước bản toàn thân.

Người nhà đó lập tức quyết định tố cáo sự thật, Lâm Xảo nhanh chóng bị kéo vào.

Thực ra Lâm Xảo ngấm nhận tiền, Lâm Kiến Quốc cũng biết. Chẳng qua con số ít, ông ta giả vờ không biết thôi, dù sao cũng là một ít chuyện nhỏ. Không ngờ, lại âm ỉ tới lớn chuyện vậy.

Ngay sau đó, trước khi Lâm Xảo đi, Lâm Kiến Quốc bèn dặn đi dặn lại bà ta nhất định phải ngấm mồm, cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Nhắc tới, Lâm Xảo vẫn là phụ nữ có thai, mới thăm vấn sơ sơ, Lâm Xảo đã tái hợt mặt mày kêu đau bụng.

Thế này thì cơ quan kiểm soát không có cách nào dùng lực thực sự, hơn nữa Lâm Kiến Quốc ở bên ngoài chu toàn không ít, tự mình tìm phụ huynh kia giải quyết mọi chuyện, cũng coi như may mắn, rốt cuộc đề chuyện này xuống.

Lúc Lâm Xảo trở về, cả người đều gầy đi trông thấy, nhưng đứa con trong bụng lại không đấm đá, ngoan ngoãn làm con trai ngoan.

Tuy nhiên Lâm Kiến Quốc thông minh ở chỗ biết dừng cương trước bờ vực, ông ta đi tiếp nữa chắc chắn là vực sâu.

Cứ như vậy, Lâm Kiến Quốc giống như lần trước, tự mình đến cơ quan kiểm soát thông báo vấn đề của mình, còn giao ra khoản mình tham ô, hi vọng có thể được xử lý khoan hồng.

Cứ thế tuy ông ta được miễn vòng lao lý, nhưng lại bị song quy.

Ban đầu Lâm Xảo còn mắng Lâm Kiến Quốc là kẻ không chịu nổi sóng gió, song trải qua khoảng thời gian lao ngục, bà ta cũng yên tĩnh.

Không khí bên ngoài mát mẻ hơn trong đó, bà ta nghĩ nếu vô thêm mấy lần, thì chẳng biết mình còn có thể sống không.

Lâm Kiến Quốc mất đi tất cả, trong một đêm dường như già đi mười tuổi.

Lâm Xảo hơi khó chịu, cũng có chút không cam lòng. Nhưng đứa con trong bụng lớn rồi, cuộc đời bà ta còn dài, hơn nữa đều đã kết hôn còn có thể làm gì?

Cứ như vậy, Lâm Xảo dần sự không cam lòng, an ổn sống cuộc sống khốn khổ với Lâm Kiến Quốc.

Bên này, Phương Nhược Cường cảm thấy cách xử lý của Lục Tư không tồi. Cho Lâm Kiến Quốc một bài học, nhưng nể mặt Lâm Mân Côi, xem như bảo toàn người nhà cô.

Và lại vì Lâm Kiến Quốc giao ra không ít tội phạm tham nhũng lớn, tôm tép nhỏ bé như ông ta nhanh chóng bị quên lãng, đã thế đối với nhà họ Phương bên kia, nhất là danh dự trong miệng ba Phương cũng không ảnh hưởng lớn lắm.

Phương Nhược Cường nghĩ cách giải quyết này không tệ, đương nhiên sau khi anh làm việc này cũng chủ động thông báo cho Lâm Mân Côi biết.

Lâm Mân Côi không ngờ cô chỉ bán trà sữa mấy ngày, lại xảy ra chuyện lớn tới vậy.

Xem một loạt danh sách trên báo, khi thấy tên Lâm Kiến Quốc mặc dù cũng ở đó nhưng may mà tốt hơn những người kia, cô cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Phương Nhược Cường chủ động khai báo sự việc từ đầu đến cuối, cô nhanh chóng hiểu ngay. Mặc kệ thế nào, Lâm Kiến Quốc đi lầm đường là sự thật, giống như ông ta là ba ruột của Lâm Mân Côi, cũng là sự thật đành thép. Nhưng có thể đi tới kết cục này, Lâm Mân Côi rất thỏa mãn.

Cô bèn kể cho Kim Phân Phương nghe.

Gần đây kim Phân Phương nhiệt tình rèn luyện ở một trung tâm thể dục, nên chẳng có hứng thú đi quan tâm chuyện của gã chồng trước cận bà kia.

Khi con gái vừa kể vậy, Kim Phân Phương còn hơi oán hận nói, "lão già đó may mắn quá!"

Tuy Kim Phân Phương có chút khó chịu, gã cận bà ấy lúc nào cũng may mắn, nhưng không chịu nổi sự khản cầu khổ sở của con gái. Dù sao cũng từng là người một nhà, thôi thôi, coi như kết thúc đi.

Hơn nữa Lâm Kiến Quốc mất đi tất cả, còn tốt chỗ nào. Và lại Lâm Kiến Quốc thất bại, Lâm Xảo có thể âm thầm cái rắm, sinh một đứa con trai thì sao, cả đời đều chịu khổ thôi.

Nghĩ thế trong nháy mắt Kim Phân Phương lại thăng bằng, vui vẻ đi hẹn hò với huấn luyện viên thể hình cường tráng kia.

Bên này ba Phương vẫn không thích Lâm Mân Côi. Thậm chí nói rõ ràng với cô, con trai ông sẽ không cưới con gái của kẻ tham ô.

Nhưng lần nào ông nói vậy, mẹ phương đều nổi nóng, "Con gái kẻ tham ô cái gì? Ông nói rõ cho tôi, có phải ông không ưa tôi lâu rồi không?"

Nhớ năm đó, ba của mẹ phương cũng coi như đi lầm đường, về sau thay đổi được số phận, nhưng cái mác tham ô ấy là vết nhơ cả đời.

Mẹ Phương vừa tức giận, đừng thấy ba Phương ngạo kiều thế chứ biết dập lửa ngay, và lại còn mang về mặt bí ối đi dỗ mẹ Phương.

Lâm Mân Côi gặp vài lần thành thói quen.

Hóa ra Phương Nhược Cường nói đúng, mẹ Phương này là thượng phương bảo kiếm, tuyệt đối có thể trăm yêu trừ ma.

Trăm yêu trừ ma?

Hình như nghe là lạ, chẳng qua Lâm Mân Côi cũng thấy gần giống thế.

Đã vậy coi như không còn thứ gì có thể lo lắng nữa, dường như bọn họ đều tìm được hạnh phúc lẫn nhau.

Thậm chí Lâm Mân Côi nghĩ tới việc kết hôn, nhất là càng nhìn Phương Nhược Cường càng thấy thuận mắt, cô nghĩ kết hôn cũng tốt lắm.

Đặc biệt có mấy lần Lâm Mân Côi đi công ty Phương Nhược Cường dò xét. Năm nay công ty Phương Nhược Cường có tuyển một đống người mới, đều là mấy cô gái trẻ tuổi, trước đây những cô gái này đều thích quần lấy Đường Tiêu, nhưng giờ Đường Tiêu trở thành sinh vật chó đến gần. Những cô gái này đều chuyển mục tiêu sang ông chủ lớn Phương Nhược Cường.

Dù biết ông chủ đã có bạn gái dịu dàng đáng yêu trước lời sau bẽnh, nhưng vẫn không tính buông tha.

"Hừ... đàn ông không cứng nổi mấy người này cũng cướp luôn tay..."

Lâm Mân Côi chưa chát nói.

Bên này Phương Nhược Cường đã thu dọn xong tất cả, thấy Lâm Mân Côi bĩu môi, nhìn mấy thực tập sinh mới tới bên ngoài, đôi môi đỏ thắm kia không biết đang nói thầm cái gì.

"Sao vậy?"

Lâm Mân Côi giống như lắng tri ai kia, ngoài cười nhưng trong không cười, "Anh có thể đừng mặc mỗi áo sơ mi ở phòng làm việc được không?"

Người nào đó sững sốt, sắc mặt thấy tỉnh tỉnh cô gái này càng ngày càng không dễ đoán.

"Phòng làm việc có điều hòa, mặc áo khoác nóng lắm." Anh còn nghiêm túc giải thích.

Nhưng cô gái nào đó đã khó chịu hết thảy, "Không thể tắt điều hòa đi hả? Mặc ít thế kia, định quyến rũ người khác à?"

"..."

Kết hợp với hành động, lời nói và việc làm trước sau của cô gái nào đó, nhất là trong khoảng thời gian này, rảnh rỗi là tới đưa trà sữa cho anh, Phương Nhược Cuồng lập tức hiểu ngay. Ngón tay thon dài cởi một cúc áo sơ mi, thấy sắc mặt cô gái vẫn chưa lờm, nhìn không được ôm cô vào lòng, hung hăng hôn một cái.

"Đừng đùa nữa, đều là của em, cả người anh đều là của em."

Cửa phòng làm việc mở ra, động tác của bọn họ lại vô cùng thân mật, đặc biệt Lâm Mân Côi còn giả vờ nhăn nhó mấy lần, nhanh chóng thu hút sự chú ý ở bên ngoài.

Mấy thực tập sinh trẻ tuổi thấy ông chủ mình ôm bà chủ xinh xắn hôn môi không coi ai ra gì, trái tim suýt vỡ vụn, rằng cũng chẳng biết nghiêng rót hết mấy cái.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Mặc kệ mấy cô thực tập sinh nghiêng rằng thế nào, tình cảm của Phương Nhược Cuồng và Lâm Mân Côi càng ngày càng vững chắc.

Thậm chí, Kim Phân Phương đã trực tiếp hỏi khi nào bọn họ kết hôn.

Lâm Mân côi nghĩ, giờ gần cuối năm rồi, hay chờ qua sang năm đi. Hơn nữa, người nào đó còn chưa cầu hôn mà.

Bất quá, cuối năm vẫn có một chuyện vui đến cửa.

Thẩm Tường muốn kết hôn, đối tượng là Đinh Thực – người đồng nghiệp dịu dàng, ấm áp.

Lâm Mân Côi rất bất ngờ, hai người họ quen nhau chưa đến một năm đó, sao muốn kết hôn rồi!

Lần này, Thẩm Tường giải thích là khi hạnh phúc đến nắm chặt trong tay, đừng để cơ hội vượt mất.

Lâm Mân Côi vẫn chưa gặp chú rể, nên hơi phân vân.

Thẩm Tường cũng biết Lâm Mân Côi muốn nói gì, hai người bèn hẹn tìm thời gian nào đó để Thẩm Tường dẫn bạn trai đến cho Lâm Mân Côi xem.

Quyết định như vậy, Lâm Mân Côi mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc kệ những việc khác, xem người đàn ông đó rồi nói sau.

Lại nói bên này Thẩm Tường nghênh đón năm mới trong hạnh phúc, nhưng bên kia Đường Tiêu lại sống không tốt.

Phương Từ Dao mang thai, chẳng những Đường Tiêu không quan tâm, mà còn qua lại với Lâm Thanh Thiện.

Gần đây hẳn không để ý tới công việc ở tập đoàn Trung Đảng, bắt chước người ta mở một công ty giải trí, Nghe nói chuyên lăng xê Lâm Thanh Thiện.

Dưới sự cố gắng của Đường Tiêu, Lâm Thanh Thiện đóng được vài bộ phim lớn. Nhưng so với scandal của cô ta, phim chẳng tính là gì.

Người sợ nổi tiếng, heo sợ mập. Theo lý thuyết, Lâm Thanh Thiện hẳn nên có rất nhiều chuyện bị moi ra, nhưng không biết có phải do thế lực của Đường Tiêu quá lớn hay Lâm Thanh Thiện quá may mắn, vậy mà từ khi ra mắt đến nay, chẳng có tin tức tiêu cực nào quá lớn. Có điều scandal hơi nhiều.

Thậm chí scandal của Lâm Thanh Thiện nhiều đến nỗi đếm mười ngón tay không xuể, nhất là tin đồn giữa cô ta và Đường Tiêu, quả thật nói tràn cung mây.

Bọn họ đều nói Đường Tiêu ngàn vàng khó mua một nụ cười của Lâm Thanh Thiện, càng nhiều người bảo hẳn mở công ty giải trí cũng vì cô ta.

Đối với tin tức này, ban đầu Lâm Mân Côi còn xem, về sau lại thấy phiền. Đường Tiêu kia căn bản là kẻ bất tài. May mà, hẳn cách xa Phương Nhượng Cường. Bằng không, cô thật sự sợ hẳn sẽ dạy hư anh.

Hôm nay, Lâm Mân Côi đến Trung Đẳng đưa trà sữa, hiếm khi gặp được Đường Tiêu.

Quán trà sữa của Lâm Mân Côi càng ngày càng đông khách, lúc không có việc gì làm, cô còn đi tìm đi Ngự Ngự học làm bánh quy nướng.

Không biết do năng khiếu hay vấn đề tâm trạng, bánh quy của Lâm Mân Côi bán chạy một cách hiếm thấy.

Ngay cả người không thích đồ ngọt như Phương Nhượng Cường cũng thỉnh thoảng ăn mấy miếng.

Lâm Mân Côi biết Phương Nhượng Cường làm việc bán mạng, thường xuyên đi đến đâu dạ dày cũng không ra ngoài ăn. Có lần đau bao tử tới nỗi về mặt tái nhợt. Từ sau lần đó, Lâm Mân Côi vô tình hay cố ý nhét đồ ăn trong túi cho Phương Nhượng Cường, về sau nhìn không được nữa dứt khoát mang thức ăn tới cửa phục vụ luôn.

Không biết do cô chịu khó hay mỗi lần đến đều mang rất nhiều bánh quy cho nhân viên công ty, công ty không còn các cô gái trẻ dòm ngó Phương Nhượng Cường nữa, trái lại cười hi hi với bà chủ trương lại.

Ban đầu Lâm Mân Côi có chút khấn trương, nhưng dần dà trước lạ sau quen, cũng cảm thấy không có gì.

Hôm nay, Lâm Mân Côi nấu canh xương.

Cô mua vài xương ống ở chợ, nghĩ trong nhà còn rong biển không nên lãng phí, bèn nấu khoảng hai tiếng, thừa dịp đang nóng mang đến cho Phương Nhượng Cường.

Lâm Mân Côi vào phòng làm việc của Phương Nhượng Cường luôn không cần thông báo, nên cô bước vô thẳng.

Nhưng không ngờ, Đường Tiêu lại ở đó.

Lâu rồi không gặp Đường Tiêu, trái lại xuất hiện cảm giác xa lạ.

Đường Tiêu vốn đưa lưng về phía Lâm Mân Côi, cảm giác được đôi mắt bạn thân trở nên dịu dàng, hẳn thoáng cứng đờ. Sau đó quay lại nhìn, quả nhiên là Lâm Mân Côi đến.

Khác với vẻ ăn chơi trước kia, Đường Tiêu chỉ thản nhiên gật đầu với Lâm Mân Côi.

"Chị dâu, chị đến rồi?"

Dáng vẻ ngoan ngoãn của hẳn khiến Lâm Mân Côi có chút ghé mắt.

Không thể không nói, từ sau khi Thẩm Tường ra đi, Đường Tiêu thật sự thay đổi rất nhiều.

Nhưng có thay đổi đi nữa, trên đời này không có thuốc hồi hận.

Hắn và Thẩm Tường, chung quy không còn đường quay lại nữa rồi.

"Tôi đi trước." Đường Tiêu thấy Lâm Mân Côi tiến vào bèn lễ phép muốn cáo lui.

Lâm Mân Côi cảm thấy hơi ngượng, nhét một túi bánh quy cho Đường Tiêu.

Đường Tiêu ngăn người, do dự một chút vẫn nhận lấy.

"Cảm ơn chị dâu."

Khi đẩy cửa ra, hẳn xoay đầu nhìn Lâm Mân Côi, môi giật giật, dường như muốn hỏi cái gì, nhưng cuối cùng hẳn nhếch môi cười, không biết có phải là nụ cười giả hay không, im lặng chậm rãi mở cửa đi.

Dù sao trước kia từng là người đàn ông của Thẩm Tường. Lâm Mân Côi thoáng cảm thán.

"Anh ta hay đổi không ít."

Phương Nhượng Cường chẳng có chút hứng thú với sự thay đổi của Đường Tiêu, thậm chí anh kín đáo phê bình bạn gái đặt quá nhiều sự chú ý lên người

đàn ông khác.

"Thơm quá... em nấu cái gì đó."

Lúc này, Lâm Mân Côi mới nhớ ra canh xương mình hầm, "Lục Tư nói bữa trưa gần đây anh không ăn cơm tử tế. Em nói này, anh nhất định muốn vô bệnh viện sao? Tiền kiểm mãi không hết, hơn nữa hiện tại em cũng bắt đầu kiểm tiền rồi, anh liều mạng vậy làm chi?"

Suy nghĩ của Lâm Mân Côi rất đơn giản. Tiền kiểm mãi không hết, nhưng thời gian của con người thì có hạn. Cuộc đời ngắn ngủi, cần quý trọng nhiều thứ lắm, vì sao nhất định phải lãng phí trắng trợn những tài sản quý báu thực sự này.

"Anh đó, không phải em nói anh đâu, anh cũng coi như người có tiền, làm gì cứ điên cuồng thế. Em nói cho anh biết nhé, lần sau không ăn cơm nữa, em sẽ không đưa đồ cho anh."

Lời này Lâm Mân Côi nói rất nhiều lần, nhưng lần nào nói vậy, hôm sau cô vẫn đến như cũ.

Phuong Nhựt Cường uống canh, trong lòng đắc ý.

Trước kia lúc ở nhà, mẹ Phuong cũng hay cãi nhai, nhất là với ba Phuong, dứt khoát cãi nhai tới trình độ cực hạn. Đôi khi, anh và Phuong Hân Hi không chịu nổi, trên đời này sao có người phụ nữ đông dài thế. Nhưng giờ anh suy nghĩ lại, mẹ mình đông dài thế song anh chưa từng thấy ba mình nhịu mảy.

Mặc kệ mẹ Phuong nói cái gì, ba anh đều rất kiên nhẫn nghe, thậm chí còn nói liên miên với bà.

Trước đây, Phuong Nhựt Cường không rõ tình cảm buồn nôn kiểu này có gì hay, giờ cùng cảnh ngộ anh mới hiểu ra.

Hóa ra, trong cuộc sống dài đằng đẵng, có một người thao thao bất tuyệt bên tai mình, là chuyện khoan khoái cỡ nào.

Lâm Mân Côi vừa múc canh cho Phuong Nhựt Cường, vừa nghĩ linh tinh. Đương nhiên trọng tâm vẫn là trách móc Phuong Nhựt Cường.

Cuối cùng, nói nửa ngày, chủ đề lại vòng đến trên người Đường Tiêu.

"Em cảm thấy kế hoạch báo thù của anh ta quá xa vời. Để Lâm Thanh Thiện đích thân trải nghiệm, em thấy hiện tại cô ta sống rất tốt. Hazzz. Còn Phuong Tử Dao kia nữa, có em bé rồi kia, cũng chẳng biết Đường Tiêu đang làm gì."

Phuong Nhựt Cường biết Lâm Mân Côi có thành kiến với Đường Tiêu, khách sáo với hắn chỉ vì nể mặt anh thôi.

Anh uống canh, nhưng không nói cho Lâm Mân Côi biết chân tướng ẩn giấu phía sau.

Đường Tiêu lảng xê Lâm Thanh Thiện, nhưng với hắn mà nói, như lảng xê một con gà.

Mấy năm nay, trung Đảng vẫn còn chút quy tắc ngầm, công ty lớn nào cũng có. Trước kia đều do Lục Tư sắp xếp, nhưng từ năm nay, Đường Tiêu lại chủ động tiếp nhận.

Suy nghĩ của hắn thực ra Phuong Nhựt Cường biết.

Không theo quy tắc bình thường. Bề ngoài là công ty giải trí, bồi dưỡng một số ngôi sao nhỏ, nhưng kỳ thực là nơi cung cấp gái bao cao cấp.

Đương nhiên, gái bao xuất sắc nhất hiện tại chính là Lâm Thanh Thiện. Bất quá, điều này không cần nói với Lâm Mân Côi. Dù sao Đường Tiêu là dân kinh doanh, bản chất của dân kinh doanh là bóc lột giá trị thặng dư cuối cùng.

Về phần Lâm Thanh Thiện, Phuong Nhựt Cường nghĩ bên ngoài cô ta cười nói vui vẻ, chứ bên trong đang khóc thầm cuộc sống không dễ chịu.

Phuong Nhựt Cường nói đúng, Lâm Thanh Thiện sống cuộc sống bề ngoài tươi cười, nhưng sau lưng thì khóc thầm.

Không sai, Đường Tiêu lảng xê cô ta, thậm chí còn không tạo scandal với cô ta. Nhưng cô ta biết, mình chỉ là một con cờ hắn khống chế.

Nhất là, mỗi đêm cô ta đều có cuộc hẹn. Rất nhiều người là dân giàu có vùng này, còn có quan chức địa phương khác.

Đôi khi là một người, thỉnh thoảng thì mấy người.

Giờ Lâm Thanh Thiện ghét nhất là buổi tối. Những người đó quá thật chẳng phải con người, bình thường vốn không cứng nổi, vẫn quấn chặt cô.

Nhưng những kẻ không bình thường này lại cực kỳ khủng bố, đi nhóm ba, bốn người, thậm chí chơi trò biến thái hơn, đi ừn ừn.

Tuần trước, cô ta bị mấy tên cậu ấm nhà giàu đùa bỡn phía dưới đến nỗi không khép lại được, cuối cùng bọn họ còn cầm bình rượu vào trong. Lúc đưa đến bệnh viện, Lâm Thanh Thiện chỉ còn nửa cái mạng.

Cô ta vốn cho rằng sau lần bị thương đó, cuộc sống sẽ dễ chịu hơn. Nhưng không ngờ mới xuất viện, cô ta lập tức nhận được điện thoại của Đường Tiêu.

"Khách sạn Lê Tinh, phòng 801."

Tin nhắn chỉ có mấy chữ, nhưng đối với Lâm Thanh Thiển lại là đòn cảnh cáo.

Lâm Thanh Thiển cần môi tái nhợt, rốt cuộc nhịn không được cầu xin.

"Đường Tổng, chỗ... chỗ phía dưới của tôi vẫn chưa lành đó."

Lần trước phía dưới bị xé rách, tuy khâu lại rồi nhưng không chịu nổi vận động mạnh.

Cô ta tự nhận mình lẫn lộn trong giới giải trí trở nên điếm đạm đáng yêu, nhưng ai ngờ gã đàn ông máu lạnh kia chẳng nhả ra chút nào.

"Ồ... Bên dưới đau sao?" Lời nói trắng trợn của người đàn ông khiến Lâm Thanh Thiển cảm thấy bị sỉ nhục, nhưng cảm làm cô ta tuyệt vọng hơn là thái độ của hắn.

"Không sao, mấy vị khách tối nay tôi sắp xếp, sẽ không làm bên dưới."

Sẽ không làm bên dưới...

Lâm Thanh Thiển vui không nổi. Phải biết rằng trên người phụ nữ, hang động có thể lợi dụng ngoài bên dưới, còn có rất nhiều chỗ đẩy.

Lâm Thanh Thiển nhịn không được òa khóc.

"Đường tổng, tôi xin anh, anh đổi người khác được không? Tôi thực sự không chịu nổi... tôi xin anh."

Cộp _____

Trả lời cô ta là tiếng cúp điện thoại dứt khoát của Đường Tiêu.

Hiện tại muốn rút lui? Quá muộn rồi.

Trò chơi là cô ta bắt đầu, nhưng nói kết thúc, phải do Đường Tiêu hấn định đoạt.

Cầm tấm hình trên tay, Đường Tiêu mỉm cười.

"Vi Vi! Anh nói rồi, những người bắt nạt em anh sẽ không bỏ qua... tuyệt đối sẽ không bỏ qua..."

Bạn đang đọc truyện *Mãn Cối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Phương Tử Dao ở bên ngoài chần chừ, cô biết hắn lại ở trong phòng xem hình người phụ nữ kia.

Căn phòng đó là khu cấm của cô, cô từng lặng lẽ thoáng nhìn. Toàn bộ bên trong đều là những thứ khi hắn và người phụ nữ kia còn ở bên nhau.

Tuy sau khi bọn họ ly hôn, người phụ nữ ấy mang đi rất nhiều thứ, song vật để lại kể cả chậu cây xương rồng đã chết cũng được Đường Tiêu mang về.

Hắn đặt một sợi tơ hồng giữa hắn và cô. Kẻ vượt qua, sẽ chết.

Cửa phòng sách mở, Phương Tử Dao nghe được giọng nói thờ ơ của hắn.

Đứng, hắn đối với tất cả mọi người đều hồ hững, kể cả cô. Thỉnh thoảng, cô nghe được hắn và một số người phụ nữ khác trêu đùa, bắt quả cô chưa bao giờ quán, cũng không xen vào.

Cô chỉ muốn ngoan ngoãn đứng bên cạnh hắn. Thậm chí, cô còn nghĩ, nếu trước đây giữa bọn họ không có bắt đầu như thế, thì có phải sẽ có một chút cơ hội không?

Trong mắt hắn, cũng sẽ nhìn thấy cô.

Cửa mở, Đường Tiêu chẳng thèm nhìn Phương Tử Dao một cái, đi thẳng ra cửa. Lúc nào cũng vậy, hắn luôn như vậy.

Căn phòng này hẳn không quan tâm cô có tiến vào hay không, hẳn chỉ xem cô như một người đứng.

Cô thương hắn, nhân nhượng hắn. Song, ngay cả một câu hắn cũng keo kiệt với cô.

Rốt cuộc phòng tuyến cuối cùng của Phương Tử Dao bị ép sụp đổ.

"Đường Tiêu, anh định phốt lờ em tới khi nào, hiện tại em có cục cưng rồi, anh cũng không nhìn em một cái sao?"

Đường Tiêu chẳng thèm xoay đầu, chỉ đi tới cái tủ nhỏ bắt đầu lấy chìa khóa.

Phương Tử Dao giàn giụa nước mắt, cuối cùng nhịn không được nhào qua.

"Em biết ban đầu em sai rồi, nhưng cô ta sắp kết hôn, lẽ nào anh vẫn không bỏ xuống được? Cô ta không còn là của anh nữa... Chẳng lẽ anh tính kiếp này cứ sống như thế?"

Phương Tử Dao thực sự rất hận. Đường Tiêu đáp lại cô, cũng vì Thẩm Tường.

Lần trước cô bất cẩn nhắc tới Thẩm Tường ở trước mặt hắn, chỉ mới nói tên thôi đã khiến Đường Tiêu bạo lực suýt nữa bóp chết cô.

Tại sao? Người phụ nữ đó rõ ràng là một kẻ thất bại từ đầu chí cuối, ít nhất trong lúc bọn họ yêu nhau say đắm chuẩn bị kết hôn, cô coi như kẻ thắng cuộc. Tại sao giờ người lưu luyến không quên lại là hắn chứ?

Phương Tử Dao không hiểu.

Nhưng Đường Tiêu đã xoay đầu lại, đồng thời về mặt hung ác nham hiểm đi về phía cô.

"Cô nói cái gì?"

Phương Tử Dao thấy vẻ mặt Đường Tiêu âm trầm, thân thể không kiềm chế được run rẩy.

Cô mang thai sắp sáu tháng rồi, thậm chí cô có thể cảm giác được động tĩnh của đứa con, đứa bé này là lợi thế duy nhất của cô, cô không thể mất đi.

Cô cảnh giác lui về sau một bước. Có điều Đường Tiêu lại chẳng quan tâm, lạnh lùng bước tới.

"Cô mới nói cái gì?"

"Em không có... em không nói gì hết..."

"Không có?" Đường Tiêu lại nở nụ cười, "Rõ ràng cô có nói, cô lặp lại lần nữa coi!"

Có lẽ trong lòng dâng trào sự không cam lòng, bỗng dưng Phương Tử Dao ngẩng đầu, "Đúng, em nói đó! Thẩm Tường sắp kết hôn rồi! Trái tim cô ta đã không còn anh! Cô ta không còn là của anh nữa!"

Tĩnh lại đi, mau chóng tĩnh lại đi, nhìn người bên cạnh đi.

Cô có thể dự liệu được sự phẫn nộ của Đường Tiêu, vì trong mắt Đường Tiêu cuộn cuộn lửa giận.

Phương Tử Dao cảnh giác lui về sau một bước, Đường Tiêu thế này rất đáng sợ.

Cô rất sợ.

Bóp –

Một cái tát vung qua.

Người đàn ông nở nụ cười, thấy cô hai mắt đầm lệ lại khẽ mỉm cười.

Hắn cười như một đứa trẻ, nhưng chẳng giống với hành động bạo ngược của hắn chút nào. Hắn xách cô lên như xách rác rưởi vô dụng vậy.

"Tôi nói rồi, cấm cái miệng bẩn thỉu của cô nhắc tới tên cô ấy! Lẽ nào cô không nghe?"

Nghe... nghe được.

Chẳng qua... chẳng qua cô cũng có con của hắn.

Cô cho rằng,, cho rằng hắn sẽ cho cô chút thương hại.

Bụng cô đang đau.

Đau quá.

Phương Tử Dao rơi từng giọt nước mắt to to, đau quá.

Cô thực sự rất đau.

"Con... con của em... đau quá... đau quá..."

Nhưng động tác của người đàn ông không chút buông lỏng, nghe giọng nói cô, ánh mắt hắn quét bụng cô, trong mắt lóe lên tia sáng chán ghét, tuy nhiên người lại nở nụ cười.

"Thực ra cô đã nhắc nhở tôi, cô phải chăm sóc cẩn thận đứa nghiệt chủng này... bằng không..." Người đàn ông cười lạnh một tiếng, ném cô đi như ném rác.

Dưới thân có dòng nhiệt chảy ra. Phương Tử Dao đau đến mức cả người run rẩy, cô khẩn cầu, đưa tay ra vọng tưởng tóm lấy chân người đàn ông.

"Hãy cứu em... hãy cứu con em..."

Người đàn ông từ trên cao nhìn cô, cười khẩy.

"Lúc đó... cô ấy cũng nói vậy... Kết quả, cô đối xử với cô ấy như thế nào?"

Người đàn ông cười to rồi đi.

Mà dưới thân Phương Tử Dao, máu bắt đầu tràn ra.

Có lẽ, đúng là quả báo.

Trong lúc đau đớn, Phương Tử Dao nghĩ tới Thẩm Tường lúc đó. Cô ta đau đớn ngã trong vũng máu, mà cô không vươn tay giúp đỡ.

Lúc đó cô ta cũng có nói.

Đừng..

Đừng tổn thương con tôi..

Cùng cảnh ngộ, nên càng đau đớn hơn.

Giờ phút này, Phương Tử Dao biết sẽ không có người tới cứu cô. Cô tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Sớm biết có ngày hôm nay, cô tuyệt đối sẽ không đi con đường ấy, vậy sẽ không gặp phải Đường Tiêu, tên ác ma cô yêu.

Nhưng mạng của Phương Tử Dao tốt hơn Thẩm Tường. Giây phút cuối cùng, bà Đường dẫn cô đi bệnh viện.

Bác sĩ dùng toàn lực mới cứu được đứa bé, lúc Phương Tử Dao tỉnh lại đối mặt với vẻ mặt lạnh lùng của bà Đường.

"Cô bao lớn rồi? Biết rõ mình có mang sao còn làm xằng làm bậy hả?"

Phương Tử Dao cảm thấy rất uất ức, cực kỳ uất ức. Rõ ràng Đường Tiêu đẩy cô xuống đất, nhưng cô lại chẳng dám nói một câu.

Cô uất ức rơi nước mắt, vọng tưởng lấy được chút thương tiếc của bà Đường, nhưng đối phương lại cười lạnh, "Khóc lóc cái gì! Nếu đứa cháu vàng của tôi có bề gì, thì coi chừng tôi không khách sáo với cô..."

Phương Tử Dao tuyệt vọng muốn khóc, song lại không dám rơi nước mắt.

Không phải như vậy, trước đây thực sự không phải như vậy.

Trước đây, cho dù Đường Tiêu không muốn gặp cô, nhưng bà Đường cũng coi như người phụ nữ tốt hiền lành.

Có điều, bây giờ không giống. Từ lúc nào đã bắt đầu không giống chứ?

Đúng rồi, từ sau khi bà Đường thu dọn phòng cho cô, phát hiện thẻ căn cước thực sự của cô.

"Dao Dao, con còn trẻ thế đã tốt nghiệp đại học rồi à?"

"Con...con đi học sớm ạ..." Cô cười gượng.

Lúc đó bà Đường không nói gì thêm, nhưng về sau lại cố ý hay vô tình hỏi bằng tốt nghiệp và chuyên ngành của cô.

Cuối cùng, cô biết giấy không thể gói được lửa.

Có một ngày, bà Đường tức giận chạy về, không nói hai lời tát cô một bạt tay.

"Tiện nhân! Sao cô gạt tôi?"

Cô bị đánh đến bối rối, một lát sau mới phản ứng kịp, ôm má sưng đỏ, khóc thút thít.

"Sao vậy đi? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì ạ?"

"Xảy ra chuyện gì? Cô căn bản không phải sinh viên tốt nghiệp đại học, anh cô còn là một tên tội phạm cường hiếp! Mẹ cô bị bệnh tâm thần! Gia đình như thể muốn treo cao, bước vào nhà họ Đường chúng tôi sao? Cô nằm mơ đi!"

Ngày đó câu nói ác độc nhất rơi xuống người cô. Cô muốn cãi lại, muốn nói điều do Lâm Mân Côi hại!

Nhưng cô không nói nên lời, thậm trí ở trước mặt bà Đường cô cũng không dám tranh luận.

Từ lần đó trở đi, tất cả mộng đẹp của cô giống như choàng tỉnh sau một đêm.

Cô có con, Đường Tiêu cười khẩy, bà Đường nhìn cô như nhìn thứ bẩn thỉu.

Bọn họ không thích cô.

Bọn họ đều hành hạ cô.

Nhưng, có thể thế nào...

Có thể thế nào chứ...

Phuong Từ Dao không có người nhà.

Mẹ chết, anh trai cũng đã lâu không gặp. Hiện tại cô chỉ có một mình.

Nằm trên giường, Phuong Từ Dao rớt cục khóc to. Chẳng biết cô khóc bao lâu, cuối cùng kinh động tới bác sĩ, bác sĩ tới, nhìn cô nói, "Cô Phuong, tình huống của đứa bé không tốt lắm, hi vọng cô chú ý tâm trạng một chút."

Con của cô không tốt?

Sao con của cô có thể không tốt?

Phuong Từ Dao kiềm nén nước mắt, ôm bụng. Cô rất muốn khóc, song lại không dám khóc.

Nghe được tiếng khóc trong phòng bệnh, bà Đường tức không có chỗ phát tiết.

Sớm biết điều kiện gia đình Phuong Từ Dao kém thế, chắc chắn bà ta sẽ không để một đứa lười gát treo lên giường Đường Tiêu.

Người như vậy, lạc hồng lúc đó là thật hay giả còn chưa biết.

Một đứa lười gát còn muốn vọng tưởng con trai bà ta, quả thật là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.

Bà Đường cầm phấn nhìn cửa phòng, cuối cùng hung hung hỏ hỏ bỏ đi.

Người đàn bà đó tốt nhất có thể sinh đứa con ra, sinh xong thì cút nhanh, đúng là càng nhìn càng chướng mắt.

Bà Đường phẫn nộ, chột phóng đi vượt mức quy định, nhưng không ngờ đụng phải một người.

"Trời ạ..."

"Không có mắt hả?"

Bà Đường rít gào, ngược mắt lên nhìn mới phát hiện đối phương rất quen.

Gần đây sức khỏe mẹ Thẩm Tường không tốt, Thẩm Tường sợ bà có vấn đề gì, quyết định thừa dịp lần này đi gặp Lâm Mân Côi, tiện thể dẫn mẹ Thẩm đi kiểm tra sức khỏe.

Rốt cuộc, kiểm tra không có vấn đề gì, lúc này hơi tuột huyết áp thôi.

Mẹ Thẩm thờ phào nhẹ nhõm, đang định về nhà, ai ngờ gặp phải người quen.

Nhìn dáng vẻ phách lối kiêu căng kia, không phải bà thông gia vô duyên đó, thì là ai?

Mẹ Thẩm cũng không có thiện cảm với người bắt nạt con gái bà, nhất là bà Đường, khi ấy không ưa bọn họ xuất thân từ huyện thành nhỏ, trong tối nói con gái bà không xứng với con trai bà ta.

Giờ khỏe rồi, con gái bà lấy một người đàn ông còn dịu dàng gấp trăm lần con trai bà ta. Thấy bà Đường uất ức đầy mặt, chẳng biết mẹ Thẩm nghĩ tới điều gì, thoáng nở nụ cười.

"Ồi chào, đây không phải bà Đường sao? Lâu ngày không gặp rồi."

Người bà Đường hận nhất là Thẩm Tường. Nếu không phải vì người đàn bà không biết xấu hổ này, thì con trai bà ta sẽ không biến thành cái dạng bây giờ.

Bà ta ghét Thẩm Tường, ngay cả người nhà của Thẩm Tường cũng có ấn tượng không tốt.

Vứt bỏ mặt mũi, bà Đường hừ lạnh một tiếng muốn đi.

Mẹ Thẩm ở sau lưng cười, sau đó vui sướng ném một quả bom hẹn giờ.

"Đúng rồi, coi như quen biết nhau, thiệp cưới này gửi cho bà. Vì Vi nhà chúng ta sắp kết hôn đó, đối phương tuy không phải con nhà giàu có gì, nhưng có nhân phẩm tốt... Hazzz đầu năm nay, muốn tìm người có nhân phẩm tốt thực sự quá khó.

Rõ ràng ngậm ché bai, sao bà Đường không biết chứ!

Nhìn hai chữ thiệp cưới vàng óng ánh, bà ta lại nói không nên lời. Chỉ có thể phẫn hận nghĩ, người đàn bà đó có thể lấy kẻ tốt đẹp gì!

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90

Bà Đường trở về quả nhiên tức giận mấy ngày liền, nhất là lúc thấy Đường Tiêu cứ cầm hình của Thẩm Tường không nhúc nhích, lửa giận trong lòng bà ta bốc lên, không chút nghĩ ngợi xông tới phía trước.

"Con còn muốn nhìn tới khi nào, nó sắp kết hôn rồi, con khôn đó rồi cuộc cho con uống thuốc gì, mà giờ con còn chưa tỉnh hả?"

Thiệp cưới vàng rực ném ngay trước mặt Đường Tiêu, suýt trượt mù hai mắt hấn. Tuy từ lâu đã có người nói cho hấn biết Thẩm Tường sắp kết hôn, nhưng... hấn cho rằng... hấn cho rằng hoàn toàn là giả.

Hấn chưa buông tay Thẩm Tường, sao Thẩm Tường có thể nhanh chóng buông tay hấn vậy!

Hấn không tin, không tin chút nào!

Có điều, cái tên quen thuộc trên thiệp cưới lại làm hấn phải tin.

Thẩm Tường, thực sự đã ra khỏi cuộc đời hấn, có lẽ sẽ không bao giờ quay đầu lại.

Không biết nghĩ tới điều gì, Đường Tiêu chợt vọt ra khỏi phòng.

Bên này, Thẩm Tường biết mẹ Thẩm không sao, lập tức thờ phào nhẹ nhõm. Đúng lúc quay lại Nghi Châu, và khác với lần trước ôm nỗi bi thương rồi đi, lần này cô tràn đầy hạnh phúc.

Kỳ quái là hình như cô có thể nhanh chóng buông xuống người đàn ông cô yêu say đắm rất nhiều năm, thậm chí cô cảm thấy nỗi đau xót đó chỉ là một giấc mộng của cô.

May mà, cô tỉnh mộng rồi. Cuộc sống sau này sẽ thuận buồm xuôi gió nhỉ?

Mẹ Thẩm không nói chuyện gặp được mẹ Đường Tiêu ở bệnh viện. Đối với bà, xa được con giận thì thôi, tốt nhất đừng dính dáng nhiều tới cái gia đình

cực phẩm đó, nhất là bây giờ con gái đã sắp kết hôn.

Thằng bé Đình Thực ấy bà rất thích, tuy không có tiền và về ngoài tốt như Đường Tiêu, song nó thực sự là một người đàn ông không tệ, thành thật ớn trọng, và quan trọng nhất là tốt với Thẩm Tường.

Mẹ Thẩm rất hài lòng, nên xin chuyện này không cần gây thêm rắc rối nữa.

Thẩm Tường cũng không biết chuyện mẹ mình gặp phải bà Đường. Cô nghĩ, nếu đã đến thành phố Nghi Châu, hơn nữa Lâm Mân Côi còn đòi gặp Đình Thực, thế thì tìm một cơ hội gặp mặt đi.

Thẩm Tường hẹn địa điểm ăn cơm, lúc bọn họ tới đó, Phương Nhượng Cường và Lâm Mân Côi đã đợi ở đó rồi.

"Mân Côi!"

Bạn thân lâu ngày không gặp, tất nhiên chỉ muốn ôm chầm nhau.

Cảm ơn cậu, trong lúc mình đau khổ nhất, mệt mỏi nhất, cậu luôn ở bên cạnh mình.

Lâm Mân Côi cũng rất kích động, cô sợ lần này Thẩm Tường gặp lại gặp phải tên cặn bã, nên mặc kệ thế nào cũng muốn tự mình kiểm định.

Bất quá, với cái nhìn đầu tiên khi gặp lại Thẩm Tường, bỗng dung trong lòng Lâm Mân Côi buông lỏng.

So với trước khi rời đi, rõ ràng Thẩm Tường béo lên một vòng, trên gương mặt tròn trịa được tình yêu tưới tấp mang theo nụ cười.

Người như vậy, và Thẩm Tường trước kia hề nhắc tới Đường Tiêu chỉ biết cười bất đắc dĩ, hoàn toàn là hai người khác nhau.

Có lẽ người đàn ông tên Đình Thực này thực sự là hạnh phúc của Thẩm Tường.

Bởi vì có cái nhìn này, nên Lâm Mân Côi đặc biệt chú ý Đình Thực.

Dáng dấp hẳn xem như trai đẹp từ cái nhìn thứ hai, đeo mắt kính gọng đen, che đi ánh sáng rực rỡ trong mắt hẳn.

Hắn không nói nhiều, ngoại trừ sau khi chào hỏi Lâm Mân Côi, cũng không nói chuyện nữa.

Cho đến khi... Phương Nhượng Cường từ toilet trở ra.

Hai người đàn ông hình như quen biết nhau, lập tức tán gẫu.

Lâm Mân Côi để ý, tuy Đình Thực này ít nói, nhưng lại cực ăn ý với Thẩm Tường. Gần như Thẩm Tường muốn gì, trước khi cô ấy nói ra hắn đều có thể đi trước một bước giúp cô làm.

Hai người giờ tay nhắc chân toàn sự ăn ý, hơn nữa trên bàn ăn cũng không phải như trước đây khi ăn cơm Thẩm Tường săn sóc Đường Tiêu đủ bề, hoặc là nói hầu hạ Đường Tiêu, mà bọn họ yêu thương lẫn nhau, em múc canh cho anh, anh thêm cơm cho em, nói chung hết sức ăn ý.

Lâm Mân Côi yên lặng cho Đình Thực đạt tiêu chuẩn. Lại nhìn Phương Nhượng Cường căn bản tự gấp tự ăn, cũng chẳng phát biểu chút lời bàn nào. Lâm Mân Côi đá đá Phương Nhượng Cường dưới đáy bàn...

Ai ngờ người nọ lại nghiêng mặt sang chỗ khác, không thèm chú ý.

Thật là...

Lâm Mân Côi nghiêng răng, lại nhìn Thẩm Tường, cười hạnh phúc như vậy chỉ có thể nhin.

Thôi, tiếp tục quan sát đi.

Đáng lẽ Lâm Mân Côi không hài lòng Đình Thực lắm, ít nhất không hài lòng 100%. Nhưng sau khi ăn cơm, lại xuất hiện một khúc nhạc đệm nho nhỏ.

Chẳng biết Đường Tiêu từ lúc nào chạy tới, rõ ràng Thẩm Tường đang tay trong tay với Đình Thực, nhưng Đường Tiêu lại làm bộ không thấy, chạy tới trước mặt muốn đơn độc nói chuyện một chút.

Thẩm Tường từ chối thẳng thừng, cô sắp lấy người khác rồi, cô cảm thấy mình không còn gì để nói với Đường Tiêu nữa.

Song Đường Tiêu lại không buông tay, túm Thẩm Tường muốn kéo đi.

Lâm Mân Côi và Phương Nhượng Cường đứng quá xa, chứng kiến một màn đó lập tức bước qua.

Nhưng còn chưa tới gần, đã thấy Đường Tiêu trước đó còn túm tay Thẩm Tường bay ra ngoài.

Lâm Mân Côi sững sốt một giây, trên tay chột mềm mại cô mới phản ứng kịp.

Chớp mắt một cái, cô nói: "Em không nhìn lầm chứ? Đường Tiêu... Đường Tiêu bay ra ngoài à?"

Phuong Nhược Cường chỉ cười, chẳng có chút phản ứng bất ngờ nào.

"Dựa theo thủ pháp của hấn, tốc độ và cách rơi xuống đất kia của Đường Tiêu rất hoàn mỹ."

"..."

Đến gần nhìn, người đàn ông tên Đinh Thục bên cạnh Thẩm Tường đã gỡ mắt kính xuống, khẽ mỉm cười chắn trước mặt Thẩm Tường.

"Lần đầu gặp mặt, xin chỉ giáo nhiều thêm."

"..." Cái người này, lần đầu gặp mặt đã làm đối phương bay ra ngoài sao?

Có lẽ Đường Tiêu cũng không ngờ, sững sốt rất lâu mới phản ứng kịp.

"Con mẹ nó, mày là ai... dám chạm vào ông!"

Hắn như con trâu điên nhào tới, sức lực và tốc độ đó khiến Lâm Mân Côi phải thay Đinh Thục đỡ mồ hôi hột.

Đang định mở miệng ngăn cản, ai ngờ Đinh Thục nghiêng người, ngón tay linh hoạt nắm cánh tay Đường Tiêu, tay khác chẳng biết chém chỗ nào của Đường Tiêu, bỗng dưng hấn mềm oặt ngã xuống.

"Quên mất, lần đầu gặp mặt, tôi tên là Đinh Thục... cũng là người đàn ông của bé ngoan. Trước đây anh bắt nạt cô ấy thì thôi, từ nay về sau lại để tôi thấy anh chạm vào một sợi tóc của cô ấy nữa, tôi sẽ dỡ một cánh tay của anh."

Đinh Thục nói xong, Lâm Mân Côi mới chú ý nét mặt của Đường Tiêu.

Gương mặt điển trai trắng bệch như tờ giấy, nhìn kỹ mới thấy trên mặt toàn là mồ hôi hột.

Đinh Thục này mới làm gì cơ? Chỉ thấy hấn chém cánh tay Đường Tiêu mấy cái, sao Đường Tiêu đau đớn thế?

Lúc này Phuong Nhược Cường ở phía sau thở dài, "Qua giúp một tay đi, tay Đường Tiêu gãy rồi."

Phuong Nhược Cường tới đỡ Đường Tiêu còn muốn giãy giụa, trấn an con sư tử tức giận.

"A Tiêu, thua chính là thua, có chơi có chịu, đừng mất mặt như vậy..."

"Mất mặt?" Có lẽ quá đau, bỗng nhiên Đường Tiêu ngẩng đầu.

"Chịu thua?! Em không chịu thua! Mẹ nó, vợ em sắp chạy theo người khác rồi! Em chịu thua con khi!"

Đường Tiêu còn định đưa tay qua, thấy Đinh Thục nhướng mày một cái hình như còn muốn đánh lượt mới, Phuong Nhược Cường kịp thời chắn trước mặt Đường Tiêu.

"Đinh Thục, một vừa hai phải thôi." Thấy Đinh Thục không bị dao động, Phuong Nhược Cường lại bỏ thêm một câu, "Anh tính để mọi người biết nhà vật lý học thiên tài lợi dụng kiến thức chuyên nghiệp đã thương người ta à?"

Lời này của Phuong Nhược Cường mang theo sự uy hiếp nhất định, nhưng đâu biết rằng Đinh Thục căn bản không quan tâm.

Hắn nhướng mày: "Tùy anh, tôi không sao hết. Phuong Nhược Cường, anh không cần uy hiếp tôi. Nể mặt bé ngoan, hôm nay tôi sẽ không lấy cái mạng nhỏ của tên khốn kiếp này. Có điều lần sau còn chạm vào bé ngoan của tôi, tôi sẽ để hấn chết không còn thi thể."

Đinh Thục nói xong, kéo tay Thẩm Tường tiến về phía trước.

Chẳng qua, lúc lướt qua Đường Tiêu, hấn còn nói một câu.

"Đúng rồi, quên nói cho anh biết, hai năm qua tôi còn lấy học vị tiến sĩ sinh hóa. Sao đây! Muốn thảo luận với tôi cách để anh chết đau đớn không?"

"..."

Giờ phút này, Lâm Mân Côi không biết Thẩm Tường có sắc mặt gì, nhưng trong lòng cô đã cho Đinh Thục 100 điểm.

Wow, quá khốc!

Người đàn ông này mang theo ánh mắt yêu nghiệt ngông cuồng, giẫm lên Đường Tiêu như giẫm lên rác, nhưng xoay người một cái ánh mắt ấy lại biến

thành ngây ngô đáng yêu, kéo Thẩm Tường cần an ủi.

"Bé ngoan bé ngoan, vừa rồi người đó không lẽ phép gì cả, chúng ta đừng để ý tới hấn nữa, đi thôi, về nhà."

"..."

Biến hóa cực nhanh khiến Thẩm Tường hơi nghi ngờ, Đinh Thục này sẽ không có hai nhân cách đấy chứ!

Đinh Thục và Thẩm Tường đi xa, Lâm Mân Côi vẫn còn lưu luyến.

Rất lâu mới cảm khái một câu, "Đẹp trai quá."

Phuong Nhựt Cường...

Người nào đó cảm thấy rất khó chịu, giọng nói đã lạnh lẽo mang theo mấy phần uy hiếp.

"Hoa nhỏ..."

Lâm Mân Côi phản ứng kịp nhưng vẫn có chút lưu luyến, ôm mặt trái xoan mắt bốc đầy sao, "Đúng là quá đẹp trai, như thiên thần ấy."

Hiện giờ người nào đó không nhìn nổi nữa, túm Lâm Mân Côi trong lòng bóp má, "Thiên thần đã là của người khác từ lâu rồi... Đừng nhìn nữa, và lại, trên mặt đất còn có một người sắp chết kia!"

Được Phuong Nhựt Cường nhắc nhở, Lâm Mân Côi mới phát hiện Đường Tiêu sắp chết trên mặt đất.

Bất quá, cô thực sự không ưa Đường Tiêu, giờ biết sai rồi thì sao! Hiện tại cô gái mà hấn không biết quý trọng đã tìm được một người tốt hơn.

Để hấn chết luôn đi.

Lâm Mân Côi rất muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

Nhưng Phuong Nhựt Cường ra hiệu cho cô đừng nói lung tung, vì sắc mặt Đường Tiêu quả thực quá khó coi.

Hấn ngơ ngác nhìn phuong hướng Thẩm Tường rời đi, ngay cả Lâm Mân Côi đá cái tay bị thương của hấn, hấn cũng không phản ứng.

Một lát sau, Phuong Nhựt Cường kéo tay hấn dậy.

"Đi thôi, anh đưa hấn đến bệnh viện trước."

Ánh mắt Đường Tiêu vẫn dừng ở nơi xa xa, người bị kéo đi rất xa rồi mới bỗng dưng nói một câu.

"Anh... em thực sự không sao..."

Lâm Mân Côi còn muốn cười nhạo Đường Tiêu, nhưng giờ phút này lại chẳng nói nên lời, chỉ có thể xoay mặt sang chỗ khác.

Bởi vì giọng hấn run rẩy, có lẽ chính hấn cũng không biết, hấn đang rơi nước mắt.

Vừa rơi nước mắt vừa nói.

"Vợ em thực sự không cần em nữa ư?"

Ngay cả khi biết Đường Tiêu không thể tha thứ, nhưng nhìn gương mặt đó, Lâm Mân Côi làm sao cũng không cười nổi.

Cuối cùng, cô chỉ có thể nhắm mắt lại cứng rắn quyết tâm, trong lòng mặc niệm vô số lần.

Đường Tiêu không thích hợp với Thẩm Tường.

Đường Tiêu không thích hợp với Thẩm Tường.

Đúng, Đường Tiêu không thích hợp với Thẩm Tường.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Khi từ bệnh viện trở về, Lâm Mân Côi tóm Phuong Nhựt Cường năm lần bảy lượt hỏi chuyện Đình Thục.

Cô vốn có thể hỏi Thẩm Tường, song cô cảm thấy Thẩm Tường còn chưa hiểu Đình Thục nhiều bằng Phuong Nhựt Cường.

Anh bị quán đến mức hết cách, cuối cùng chỉ đành thật nói đại khái.

"Tên Đình Thục đó, xem như bọn anh biết nhau. Nghe nói là thiên tài... Trước đây còn giúp Lục Chung thiết kế rất nhiều vũ khí súng tầm xa. Ở mức độ nào đó mà nói, hắn là thiên tài hoàn mỹ nhất thế giới này, đương nhiên em cũng biết đồ tốt luôn có tính hai mặt, ở mặt khác, hắn cũng là một nhân vật nguy hiểm nhất thế giới."

Lâm Mân Côi nghe như lọt vào sương mù, một lát sau mới tiếp một câu.

"Hắn lợi hại vậy... sao... sao trở lại thị trấn đó làm giáo viên chứ?"

"Có lẽ vì không muốn cuộc sống bị nhốt." Phuong Nhựt Cường kéo tay Lâm Mân Côi, khẽ vuốt ve.

Cô phát hiện anh rất thích vuốt ve tay cô, lẽ nào mờ nhiều, vuốt đã tay?

Phuong Nhựt Cường còn đang vuốt ve, chẳng qua vừa vuốt vừa giải thích.

"Nghe nói trước năm mười sáu tuổi, hắn lớn lên ở viện nghiên cứu nước Mỹ, hoàn toàn là cuộc sống giam cầm, về sau gặp một số người, hắn mới ra ngoài... Hiện tại nên tính là cuộc sống ở ẩn."

"Vậy Tường Vi?"

Tầng hào quang của thiên thần không còn, Lâm Mân Côi lập tức thực tế.

"Không ảnh hưởng đến Tường Vi chứ?"

Phuong Nhựt Cường cười, ôm vai Lâm Mân Côi khẽ thở dài, "Chỉ sợ muốn chạm vào người của Đình Thục, có lẽ không muốn sống nữa. Em không nghe hắn nói à, hắn mới lấy học vị tiến sĩ sinh hóa đó! Anh nghĩ... dựa theo hứng thú của hắn là chế độc... Anh không hiểu hắn lắm, nhưng anh có một người bạn xem như rất thân với hắn, nghe nói tên này là một kẻ điên. Anh nghĩ, thực ra rất nhiều người đều biết hắn ở đó, nhưng chẳng ai dám hành động thiếu suy nghĩ cả, dù sao tính cách hắn rất dễ cực đoan. Anh muốn nói... hắn là một phần tử nguy hiểm."

Lần nữa thở dài, Phuong Nhựt Cường nhìn bệnh viện sau lưng, "Nên hôm nay hắn đã hạ thủ lưu tình với Đường Tiêu rồi."

Lâm Mân Côi nghe Phuong Nhựt Cường nói mới biết Đình Thục là một người cực kỳ bao che khuyết điểm, cô cũng yên lòng.

Người đàn ông ấy chưa từng yêu đương, cũng không có người nhà, giờ quyết định kết hôn với Thẩm Tường, vậy chứng tỏ thực sự xem Thẩm Tường như người nhà mà che chở.

Đã có người đàn ông mạnh mẽ thế bảo vệ, Lâm Mân Côi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Thẩm Tường sống tốt là được.

Về phần Đường Tiêu... kệ hắn đi chết đi.

Sau khi Đường Tiêu gặp chuyện không may, tất nhiên bà Đường đau lòng và kinh hoàng nhất. Đặc biệt còn vì Thẩm Tường mà ra, bà ta cũng không thèm nghĩ ngợi lập tức tìm tới cửa.

Nhưng gia đình Thẩm Tường đã rời khỏi Nghi Châu về nhà từ lâu.

Ngày đó sau khi trở về, Thẩm Tường hết sức hiếu kỳ đồng thời còn khá kinh ngạc trước thân phận của Đình Thục.

Trong nhận thức của cô, Đình Thục là một người bình thường cực kỳ thích phát minh, còn thích chơi đùa dụng cụ nhà bếp.

Nhưng một người bình thường có thể làm những chuyện kia sao?

Đêm đó trở về, Thẩm Tường để Đình Thục quý bàn phím, sau khi thăng thần để được khoan hồng, cô mới phát hiện mình lấy được một cao phú soái. Đồng thời, người đàn ông này chẳng biết còn cao cấp hơn Đường Tiêu gấp bao nhiêu lần.

Đình Thục vốn cho rằng Thẩm Tường sẽ tức giận, hắn đã chuẩn bị sẵn kế hoạch nằm vạ ra về đáng yêu. Nhưng cô lại nhanh chóng thông suốt, nắm lỗ tai Đình Thục, nghiêm trang quan sát một phen.

"Thôi, dù sao em cũng thích con người anh. Còn anh biết phát minh bom nguyên tử gì đó, đều không liên quan tới em."

"..."

Ở mặt này Thẩm Tường tuyệt đối nghĩ thoáng hơn Lâm Mân Côi, do đó ban đêm hai vợ chồng son lại tay nắm tay hòa hảo.

Hơn nữa, cô sợ thân phận của Đinh Thục bị phơi bày, nên sáng hôm sau khi trời còn chưa sáng đã trực tiếp dẫn Đinh Thục về nhà.

Bà Đường về huyệt, đương nhiên nuốt nước mắt vào bụng.

Phương Nhược Cuồng nói không sai, Đinh Thục quả thực hạ thủ lưu tình, nhưng Đường Tiêu vẫn không hề khác gì đã chết một lần.

Cho dù ai nói chuyện, hẳn đều không quan tâm.

Phương Tử Dao cũng tới vài lần, nhưng lần nào cũng bị bà Đường mắng trở về. Phụ nữ có thai tự mình còn không trông nom, chạy đến chỗ này làm mất mặt cái gì.

Phương Tử Dao đáng thường tưởng chừng như không chịu nổi, một cô gái trẻ mang thai, bà nội và ba đứa bé đều không thích, cô tứ cố vô thân, lúc này tất nhiên cực kỳ nhớ Trương Ngọc và Phương Tử Quân.

Nhất là Trương Ngọc, năm đó khi bà ta mắc bệnh ung thư, Phương Tử Dao căn bản chưa từng chăm sóc bà ta thật tốt.

Căn bệnh đó của Trương Ngọc, dù sao có trị hay không cũng chết. Hơn nữa bà ta vô tri làm mất hết tiền, Phương Tử Quân thấy bà ta đã không thoải mái, sao Phương Tử Dao không có oán hận chứ!

Nhưng so với Phương Tử Quân, cô vẫn còn chút nhân tính, sau khi Trương Ngọc mắc bệnh, cô thỉnh thoảng đi thăm. Song thỉnh thoảng đi thăm cũng không làm tròn trách nhiệm của người con, đặc biệt là cuối cùng Trương Ngọc nhảy lầu tự sát, hiện tại Phương Tử Dao nhớ tới hình ảnh đó, vô số lần đều rơi nước mắt trong mơ.

Có lẽ vì trong bụng có đứa bé, nên Phương Tử Dao hiếm khi dâng trào chút hoài niệm với người thân.

Từ lúc Trương Ngọc gặp chuyện chẳng may, Phương Tử Dao cũng không đi thăm Phương Tử Quân.

Thực ra cô từng oán hận Phương Tử Quân, hận Trương Ngọc bất công, tất cả đều cho Phương Tử Quân hết, càng hận Phương Tử Quân đối đãi Trương Ngọc thấy chết mà không cứu.

Nhưng, có hận nhiều hơn nữa, cũng không thể xóa bỏ tình thân và huyết thống.

"Anh... em tới thăm anh."

Lâu ngày không gặp Phương Tử Quân, Phương Tử Dao phát hiện gần đây hẳn ngờ nghệch. Hẳn nhìn thấy cô, nét mặt chẳng có chút kinh ngạc và kích động, chỉ thản nhiên nhìn Phương Tử Dao nói một tiếng.

"Em đến rồi."

"Anh... anh sao vậy? Sao anh biến thành bộ dáng này?"

Phương Tử Dao tin chắc Phương Tử Quân có vấn đề, nhưng cô cũng không biết rốt cuộc vấn đề ở chỗ nào.

Phương Tử Quân ngoại trừ già hơn và gầy đi rất nhiều ra, quan trọng nhất là tinh thần cực kém.

"Anh, anh không sao chứ?" Phương Tử Dao khàn khàn trưng hỏi.

"Không có gì, anh có thể có chuyện gì?"

Có lẽ nước mắt của Phương Tử Dao khiến Phương Tử Quân hơi tỉnh táo, hẳn mở to mắt nhìn Phương Tử Dao, bỗng nhiên nói: "Sao em lại tới đây?"

"Anh..." Lúc này, Phương Tử Dao rất muốn nhào vào lòng Phương Tử Quân. "Anh... xin lỗi... em rất xin lỗi."

Tiếng khóc của Phương Tử Dao làm Phương Tử Quân thực sự có chút xúc động, hẳn chớp chớp mắt, môi run run một hồi, rất lâu mới lên tiếng: "Tử Dao, hãy sống thật tốt... cố gắng học hành... Không cần lo lắng cho anh."

Phương Tử Dao rất ân hận, vì kỳ vọng của Phương Tử Quân cô không hoàn thành được.

"Xin lỗi, anh hai." Cô đứng dậy để Phương Tử Quân nhìn thấy cái bụng nhô ra của cô, "Anh, em chờ anh ra ngoài, anh sắp làm cậu rồi."

Rõ ràng Phương Tử Quân rất kinh ngạc, nhào tới trước nhìn bụng của Phương Tử Dao, một lát sau mới run lập cập nói: "Tử Dao... em kết hôn rồi?"

Thấy vẻ mặt tiêu tụy của anh trai, Phương Tử Dao nói không ra lời không tốt, chỉ có thể khóc gật đầu, giả vờ hạnh phúc: "Vâng, hần là một người rất tốt, hần rất tốt với em... Thật đấy! Thực sự rất tốt với em... anh không cần lo lắng cho em đâu."

"Được... được... tốt với em... là được."

Sau khi hơi kích động, tâm trạng Phương Tử Quân đã ổn định lại.

"Em đi đi, đừng tới thăm anh nữa... Thấy em sống tốt... thì tốt rồi."

Cuối cùng Phương Tử Quân hạ lệnh đuổi khách, hần nhìn cái bụng của em gái, thờ dài một tiếng.

Thế cũng tốt, cuối cùng nhà họ Phương cũng có hậu.

Phương Tử Dao không biết rốt cuộc Phương Tử Quân đã trải qua chuyện gì, mới trở nên chán chường vậy. Tuy nhiên, sau khi gặp Phương Tử Quân, cô cảm thấy mạng mình cũng có ý nghĩa mới.

Có lẽ vì mất đi rồi mới biết quý trọng.

Hiện tại mơ ước lớn nhất của cô là sinh con ra, cô cũng quyết định ở bên ngoài đợi Phương Tử Quân trở về. Đến lúc đó, bọn họ có thể một nhà đoàn tụ.

Về phần Đường Tiêu, Thẩm Tường đã lấy người khác, cô nghĩ cô nhất định có thể khiến Đường Tiêu thấy được sự nỗ lực lặng lẽ của cô.

Cô chắc chắn sẽ hạnh phúc.

Kể từ ngày đó, tuy Đường Tiêu vẫn không nói chuyện, nhưng Phương Tử Dao đều chẳng ngại gió mưa nấu canh xương mang đến cho Đường Tiêu.

Bà Đường nói vô số lần, chăm chọc khiêu khích, cô cũng không thềm để ý.

Cô nghĩ, lòng người đều mềm lòng, cô nhất định có thể đã động hai người kia.

Ước chừng cô thực sự đã làm ông trời cảm động.

Tay Đường Tiêu chậm rãi tốt lên. Có một ngày, đợi cô đưa canh xong sắp đi, bỗng Đường Tiêu ngăn cô lại.

"Dao Dao, em cực khổ rồi."

Bề ngoài Đường Tiêu giống như tùy tiện nói một câu, nhưng khiến Phương Tử Dao cảm động đến nước mắt rùng rùng.

Cô sẽ hạnh phúc, đúng không?

Chỉ cần cố gắng, nhất định sẽ hạnh phúc thôi!

Cô lau nước mắt hạnh phúc, cho rằng nhảy qua bước này sẽ bước lên con đường thênh thang của hạnh phúc.

Cô rất sung sướng, rất vui vẻ trước nay chưa từng có.

Cũng chính vì cô quá vui, nên không hề phát hiện người đàn ông cô yêu kia lại ở sau lưng nở nụ cười vừa tàn nhẫn vừa lạnh lùng.

Cô chỉ là một con mồi đáng thương rơi vào cạm bẫy hoàn mỹ của thợ săn.

Phương Tử Dao cho là rốt cuộc mình đợi được Đường Tiêu rồi, nên càng thêm nỗ lực nấu canh cho hần.

Nhưng hôm nay, cô đẩy cửa ra lại phát hiện Lâm Thanh Thiển đã lâu không gặp, cô ta đang ngồi trên đùi Đường Tiêu, hai người hôn nhau không coi ai ra gì.

Phịch...

Hộp giữ nhiệt trên tay Phương Tử Dao rơi xuống mặt đất, thậm chí nước mắt chảy ra từ lúc nào cũng không biết.

Đợi đến khi cô phản ứng kịp, cô đã mạnh mẽ nhào tới tát Lâm Thanh Thiển.

"À đàn bà dê tiện này! Tôi cho cô dụ dỗ người đàn ông của tôi!"

Lâm Thanh Thiển trúng một bạt tai còn găng gượng, cực kỳ đáng thương nhìn Đường Tiêu, "A Tiêu... em..."

Quả nhiên là diễn viên, đôi mắt trong veo chảy nước mắt lấp lánh, muốn đáng thương bao nhiêu thì đáng thương bấy nhiêu.

Trong nháy mắt, về mặt Đường Tiêu lạnh tanh, nhìn Phương Tử Dao bằng ánh mắt vừa không kiên nhẫn vừa lạnh buốt, thậm chí còn hơn trước kia.

"Ai cho vào đây! Cút ra ngoài cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Việc này đối với Phương Tử Dao mà nói, dứt khoát là dạo chơi giữa thiên đường và địa ngục.

Một giây trước, cô còn tưởng rằng cuộc mình đợi được Đường Tiêu, đợi được hạnh phúc của cô rồi. Nhưng giây kế tiếp, Đường Tiêu lại ở bên Lâm Thanh Thiên, liên thủ đẩy cô xuống mười tám tầng địa ngục.

Hai mắt Phương Tử Dao đầm lệ đi ra ngoài, mà trong phòng bệnh, Đường Tiêu chẳng thèm nhìn cô một cái, từ đầu chí cuối cũng chỉ cười khẩy.

Gần đây Lâm Thanh Thiên rất sợ Đường Tiêu, người đàn ông này hi vọng vô thường, nhưng lại không chế sự sống chết của cô ta.

Trước kia, cô ta còn nghĩ người đàn ông kia của Lâm Mân Côi rất đáng sợ, đồng thời không cho cô ta chút cơ hội nào chen vào, nên cô ta mới bảo Phương Tử Dao chọc Đường Tiêu.

Đường Tiêu ngu ngốc như cô ta nghĩ, cũng háo sắc nữa, do đó nhanh chóng mắc câu, vứt bỏ bạn của Lâm Mân Côi.

Hết thấy đều rất hoàn mỹ.

Thậm chí, cô ta cũng cho rằng Đường Tiêu quý dưới gấu quần của cô ta.

Song sau đó, Lâm Thanh Thiên mới phát hiện, sự đáng sợ của Đường Tiêu cao xa hơn trong lòng cô ta dự liệu.

Giờ phút này, Lâm Thanh Thiên thấy Phương Tử Dao khóc to chạy ra khỏi phòng bệnh, bèn nhếch môi cười lấy lòng.

"Đường tổng, tôi đã làm theo lời anh phân phó, vậy tôi đi trước đây."

"Ừ." Ánh mắt Đường Tiêu vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, khi Lâm Thanh Thiên nói thế, hắn cũng không xoay đầu, cho đến khi cô ta sắp đi tới cửa, hắn mới hờ hững mở miệng: "Nhớ kỹ việc cô nên làm, tôi không muốn nghe bất kỳ điều gì tôi không muốn nghe."

Lâm Thanh Thiên sững sờ, sau lưng không hiểu sao lạnh toát. Người đàn ông này nhìn thấu cô ta, nhìn thấu cô ta không phục, không cam lòng.

Nhưng giờ phút này Lâm Thanh Thiên cũng biết ngoan ngoãn. Cô ta không dám trêu Đường Tiêu, thực sự không dám. Hiện tại nguyện vọng lớn nhất của cô ta chỉ là Đường Tiêu có thể buông tha cô ta.

Phòng bệnh nhanh chóng khôi phục sự an tĩnh.

Đường Tiêu vẫn duy trì động tác nhìn ngoài cửa sổ không nhúc nhích, cho đến khi cửa được gõ hai tiếng theo lễ phép, Phương Nhược Cuồng tiến vào.

"Thấy bộ dạng cậu, hình như khôi phục không tệ."

Nghe bạn chí cốt tới, Đường Tiêu mới quay đầu miễn cưỡng cười cười, "Anh, anh đến rồi."

"Ừ." Phương Nhược Cuồng ngồi xuống trước mặt Đường Tiêu, không đợi hắn mở miệng, anh liền nói thẳng, "Đình Thục và Thẩm Tường sắp kết hôn."

Trực tiếp cho Đường Tiêu một dao.

Thấy hắn đau đến mức sắc mặt trắng bệch, Phương Nhược Cuồng thở dài, "Tên Đình Thục đó, có thể nói là một kẻ điên cuồng có chấp. Nếu hắn đã nhận định Thẩm Tường là vợ, thì cậu cũng biết cậu không còn cơ hội nữa."

Đường Tiêu cúi đầu, giống như đang nghiêm túc suy nghĩ lời Phương Nhược Cuồng nói.

Không thể không nói, Phương Nhược Cuồng hiểu rõ hắn.

Cho dù khoảng thời gian trước Đình Thục làm khó dễ hắn ngay trước mặt, thậm chí dẫn Thẩm Tường đi, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ buông tha.

"Nhưng... em không muốn bỏ qua như thế..."

Tên nhóc này quả thật ngu xuẩn mất khôn.

Phuong Nhược Cuồng thâm thò dài, "A Tiêu, đã là quá khứ rồi. Từ giây phút cậu vụng trộm, thì cậu cũng biết cậu đã từ bỏ thứ gì..."

Thấy Đường Tiêu không nói lời nào, Phuong Nhược Cuồng không nói nữa. Đường Tiêu là một người trưởng thành, cái gì nên nói thì cũng đã nói hết rồi.

Đứng ở góc độ bạn trai của Lâm Mân Côi, anh hi vọng cô gái của mình không phiền não, dù cho nỗi phiền não ấy xuất phát từ bạn nữ cũng không được.

Mà đứng ở góc độ bạn bè của Đường Tiêu, anh cũng không hi vọng Đường Tiêu lấy cứng chọi cứng với Đinh Thục, tên Đinh Thục đó anh không hiểu rõ lắm, nhưng từng nghe chuyện của hắn.

Gã đàn ông kia nếu thực sự chọc hấn xù lông, thì hắn sẽ không bận tâm đến vấn đề mặt mũi, mà có thể dùng mấy viên đạn pháo trực tiếp oanh tạc cả thành phố này.

Đến lúc đó, anh không muốn nằm cũng trúng đạn. Cho nên hôm nay anh mới quay lại, hi vọng Đường Tiêu có thể suy nghĩ cẩn thận.

Nãy giờ Đường Tiêu không nói gì, Phuong Nhược Cuồng ngồi một hồi cũng phải rời đi.

Hắn vẫn chìm đắm trong thế giới của mình, anh bước ra ngoài không thèm xoay đầu lại.

Chẳng qua là lúc tới cửa, Phuong Nhược Cuồng vẫn nhìn không được nhắc nhở một câu.

"Sống cho tốt đi... Lâm Thanh Thiện và Phuong Tử Dao mau giải quyết sớm một chút."

Không phải anh không biết kế hoạch của Đường Tiêu, nhưng kế hoạch kiểu này mặc kệ quá trình lãng nhệch cỡ nào, kết cục đã không còn giống nhau.

Giờ ngay cả vợ hắn cũng không có, còn chơi trò trả thù làm gì.

Trả thù vui vẻ, tất nhiên muốn chia sẻ với người yêu mới có ý nghĩa, ngu ngốc!

Ra khỏi bệnh viện, Phuong Nhược Cuồng tiện đường đi đón Lâm Mân Côi về nhà ăn cơm.

Gần đây bọn họ thường xuyên về nhà của Phuong Nhược Cuồng.

Mẹ Phuong Nhược Cuồng cực kỳ thích Lâm Mân Côi, bình thường không có việc gì đều bảo Lâm Mân Côi tới dùng cơm. Ban đầu Lâm Mân Côi vẫn còn chút mâu thuẫn với sự nhiệt tình của mẹ Phuong, nhưng từ khi Thẩm Tường và Đinh Thục tới, dường như cô thay đổi không ít.

Ngày thường sẽ thường xuyên mua ít đồ nho nhỏ lấy lòng mẹ Phuong, thậm chí cho dù ba Phuong thường xuyên mặt lạnh với cô, cô vẫn cười dán tới.

Đôi khi, Phuong Nhược Cuồng cảm thấy Lâm Mân Côi nhiệt tình thái quá đối với người nhà mình.

Hôm nay, anh thấy Lâm Mân Côi lại mua chậu hoa nhỏ cho mẹ Phuong, rốt cuộc nhìn không được nói: "Hoa nhỏ, gần đây em hơi kỳ lạ."

Cô cũng không giấu giếm, nói thẳng: "Em không muốn chỉ mình anh nỗ lực, nếu là hạnh phúc của hai người, thì em chẳng muốn ngồi không chờ đợi."

Lúc Thẩm Tường gọi điện cho cô, ban đầu cô còn sợ vì thân phận Đinh Thục phơi bày, chắc chắn Thẩm Tường sẽ cãi nhau với hắn, nhưng bất ngờ là cô ấy nghĩ thông suốt rất nhanh.

Không chỉ nghĩ thông suốt, còn nói cho Lâm Mân Côi biết, hạnh phúc của mình nhất định phải nắm trong tay mới được.

Hơn nữa, ngày đó nước mắt của Đường Tiêu khiến Lâm Mân Côi cảm thấy mình may mắn và hạnh phúc dường nào. Hai người yêu nhau chẳng hạn như Đường Tiêu và Thẩm Tường, nếu đi tới nông nổi như bây giờ, thì có một khả năng cũng vì bọn họ không kịp thời nắm lấy hạnh phúc của mình.

Không biết quý trọng, thậm chí không hề gìn giữ cẩn thận.

Do đó, vết xe đổ này khiến Lâm Mân Côi nhận thức, không nên tiếp tục lười biếng và ngu ngốc nữa. Nếu cô nhận định Phuong Nhược Cuồng rồi, thì chắc chắn phải cố gắng mới được.

Phuong Nhược Cuồng không ngờ, Lâm Mân Côi nói hồi lâu lại còn nói một phen đạo lý lớn vậy, nhìn không được nhìn cô bằng cặp mắt khác xưa.

"Anh không ngờ em sẽ nghĩ thế."

"Đương nhiên." Được khen ngợi, Lâm Mân Côi thoáng dào dạt đắc ý, "Em biết ba anh không thích em. Có điều em thường xuyên chườn mặt ra, em nghĩ cũng sẽ thay đổi chút cách nhìn của ông."

Phuong Nhựt Cường cười, anh muốn nói thực ra ba Phuong không có phản đối, nhất là dưới tình huống mẹ Phuong đã đồng ý.

Song, thấy Lâm Mân Côi tràn trề ý chí chiến đấu tới thế, anh nghĩ cô làm vậy cũng rất tốt. Ít nhất bây giờ, trong lòng anh rất vui.

Hai người đã nhắc tới ba mẹ Phuong Nhựt Cường, tất nhiên cũng không quên đề cập tới ba mẹ Lâm Mân Côi.

Trái lại Kim Phấn Phụng không cần lo lắng, giờ bà đang sống trong cuộc sống phong lưu, cực kỳ hạnh phúc.

Nhưng cuộc sống của Lâm Kiến Quốc và Lâm Xảo không tốt lắm.

Lâm Xảo sắp sinh rồi, tính tình càng lúc càng quái, động một tí là phát cáu với Lâm Kiến Quốc.

Thực ra cô có thể hiểu vì sao Lâm Xảo phát cáu. Tuổi tác Lâm Kiến Quốc đã cao, chẳng những không có việc làm, tiền tham ô trước đây còn trả lại, hiện tại cái gì cũng không có, đương nhiên không thể cho Lâm Xảo cuộc sống tốt, đương nhiên người ta chê rồi.

Nếu là trước đây, Lâm Kiến Quốc còn có thể giờ quả đấm với Lâm Xảo, nhưng hiện tại cả người ông ta giống như suy sụp tinh thần vậy, mặc kệ bà ta nói gì, ông ta đều không đáp.

Cuối cùng, dứt khoát ra ngoài uống rượu đánh bạc.

Lâm Mân Côi cắn môi, nhớ lại trước đó thấy Lâm Kiến Quốc mặt mày xám xịt bị người ta đánh ra khỏi phố Phong Nguyệt. Mặc dù hai cha con cô có chút không thoải mái, nhưng dù sao cũng là cha con. Giờ Lâm Kiến Quốc bị người ta đuổi ra, khuôn mặt già nua, cô cũng không dễ chịu gì.

"Sao thế?"

Lâm Mân Côi dừng một chút, chần chờ một giây, vẫn nói: "Hôm nay em nhìn thấy ba em."

Phuong Nhựt Cường biết một ít tình hình gần đây của Lâm Kiến Quốc. Đại khái sau khi thất thế, giờ đang lưu luyến ở xóm cờ bạc ngầm.

Phuong Nhựt Cường vì chuyện này còn đánh tiếng với xóm cờ bạc, để bọn họ đừng để ý tới ông ta. Do đó, đây cũng là nguyên nhân Lâm Mân Côi nhìn thấy ông ta lúc nào cũng bị đá ra.

Bất quá, nếu cô đã nói thế, thì anh biết chuyện này nói với cô vẫn tốt hơn.

"Ý anh là... Bên ba em là anh bày mưu đặt kế. Xin lỗi, ngay từ đầu không nói với em, anh nghĩ thay vì để ông lun bại hết đồ đạc cuối cùng trong nhà, còn không bằng chịu chút nổi khổ da thịt, có thể ông sẽ tự mình về nhà."

Lâm Mân Côi suy nghĩ một chút, cảm thấy cách xử lý này không tồi.

Ba cô hoàn toàn là chó không đoi được thói quen ăn phân, tốt nhất chịu chút nổi khổ da thịt làm bài học, hi vọng về sau có thể sống thật tốt.

Đồng thời Phuong Nhựt Cường đảm bảo với Lâm Mân Côi, những người đó đều chuyên nghiệp, ra tay biết nặng nhẹ.

Anh đã nói vậy, Lâm Mân Côi cũng yên tâm. Chỉ cần sau này Lâm Kiến Quốc sống tốt, cô không để bụng chuyện trước kia nữa.

Dù sao cũng là cha con, máu mủ ruột rà.

Có lẽ sau khi giải quyết xong một việc lớn, tất cả mọi chuyện của Lâm Mân Côi đều bắt đầu thuận lợi.

Đầu tiên là lúc về nhà Phuong Nhựt Cường, lần đầu tiên ba Phuong nói một câu với cô. Mặc dù chỉ là một câu ăn cơm đơn giản, nhưng Lâm Mân Côi vẫn kích động đến mức tay run rẩy.

Ba Phuong lại có thể nói chuyện với cô đấy, phải biết rằng, trước đây mặc kệ cô dán vào cái mông lạnh của ông thế nào, ông đều khóc vô cùng.

Lâm Mân Côi nghĩ đây là một khởi đầu tốt. Lúc cô nói với Phuong Nhựt Cường tin tức tốt này, anh kéo cô qua, nói thẳng: "Đợi bên ba anh tốt rồi, chúng ta kết hôn nhé."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93

"Chúng ta kết hôn."

Mặc dù biết là giả, nhưng trái tim Lâm Thanh Thiển vẫn nhảy thành thịch.

"Kết... kết hôn... anh... anh... nói đùa... nói đùa phải không?"

Đường Tiêu không đổi sắc mặt, "Cô cảm thấy thế nào?"

Về mặt lạnh lùng của hắn như tạt một chậu nước lạnh vào người Lâm Thanh Thiển, cô ta cười khan hai tiếng.

"Anh thực sự xem hôn nhân là trò đùa à?"

Cho dù Lâm Thanh Thiển là loại phụ nữ xem tình yêu như trò đùa, dùng sắc đẹp làm vốn liếng phấn đấu, cũng hiểu được Đường Tiêu thực sự đùa quá trớn.

Nhưng đâu còn cách nào khác, trò chơi này là Đường Tiêu hẳn quyết định, cô ta chẳng có cách gì ngăn cản.

Huống chi, chơi lớn thế, cô cũng có chút hưng phấn.

Chuyện Đường Tiêu muốn kết hôn, bà Đường nhanh chóng biết được.

Hiện tại đương nhiên bà ta không thích Phương Tử Dao mỗi ngày đều ôm về mặt ai oán kia, nhưng còn Lâm Thanh Thiển, bà ta cũng không thích cho lắm.

Tuy giờ cô ta xem như một ngôi sao lớn, dáng dấp cũng đẹp, song ai cũng biết, phụ nữ trong giới diễn viên có thể sạch sẽ chỗ nào, nhất là người phụ nữ này còn do con trai mình lãng xề, làm sao nói kết hôn liền kết hôn chứ...

Bà Đường hoàn toàn không muốn, nhưng bất kể bà ta dùng biện pháp gì, dù cho một khóc hai nháo ba thất cổ, Đường Tiêu đã quyết tâm rồi.

"Mẹ, không phải mẹ luôn giục con kết hôn hả? Vậy... con cưới một cô vợ cho mẹ không tốt ư?"

Bà Đường thực sự bật khóc, sớm biết sẽ như thế, còn không bằng sống thật tốt với Thẩm Tường. Ít nhất, đứa nhỏ đó xem như thành thật, xuất thân trong sạch. Đầu như Phương Tử Dao và Lâm Thanh Thiển, đều chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Bên này bà Đường vô cùng hối hận, trước kia không bằng sống chung thật tốt với Thẩm Tường, kết quả sẽ không như bây giờ con trai biến thành bộ dạng này.

Nhưng, hối hận có thể có ích lợi gì, Thẩm Tường sắp kết hôn rồi, người ta đã quên bọn họ từ lâu.

Bà Đường khóc gần chết, cho rằng thế giới cực kỳ không công bằng với bà ta, nhưng có một người còn bị thương hơn bà ta, chính là Phương Tử Dao.

Từ sau khi thích Đường Tiêu, cô trở nên nhát gan rất nhiều.

Cô nhân nhượng Đường Tiêu, mặc kệ Đường Tiêu nói cái gì, cô nhất định sẽ nghĩ cách làm được.

Đường Tiêu bảo cô rút ra ngoài, tuy cô rất uất ức, tuy cô rơi lệ, nhưng cũng nhanh chóng làm theo.

Ngoan ngoãn, không có chút phản kháng.

Song, lần này thì khác. Đường Tiêu sắp kết hôn rồi, cô trực tiếp đi tìm Đường Tiêu. Còn chưa mở miệng nói, nước mắt đã rơi trước tiên.

"Anh nói em biết đi, anh muốn kết hôn thật sao?"

"Đúng." Người đàn ông đáp một cách tuyệt tình, thậm chí ngay cả ngẩng đầu nhìn cô cũng không có.

Lòng Phương Tử Dao càng tuyệt vọng, ôm cái bụng nhô lên cầu xin, "Nhưng em còn có con của anh rồi mà."

"Của tôi?"

Lần này Đường Tiêu có phản ứng, hắn từ trong đông hỗn loạn đẩy bàn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Phương Tử Dao cười như không cười, nhưng lời nói ra lại cực kỳ lạnh lùng.

"Con? Cô xác định là của tôi?"

Tiếng sấm nổ ầm ầm bên tai khiến môi Phương Tử Dao run run, chẳng nói nên lời.

Lúc cô theo Đường Tiêu, mặc dù không phải xử nữ, nhưng vẫn tính là sạch sẽ. Sau đó, theo lời đề nghị của Lâm Thanh Thiển, cô đi làm phẫu thuật vá màng trinh, cô tự nhận có thể giấu giếm được Đường Tiêu, nhưng không ngờ, hắn lại chưa từng tin tưởng.

Không thể nào... không thể nào...

Phương Từ Dao lắc đầu, nở nụ cười thống khổ.

"Lúc em... ở với anh... không... không hề có người khác..."

Đường Tiêu lại cười, cười một cách lạnh lùng và dữ tợn, "Giờ giờ trò với tôi hả? Có cần tôi gọi bác sĩ giải phẫu kia tới đổi chất không?"

Sắc mặt Phương Từ Dao nhanh chóng trắng bệch.

Nhưng mặc dù cô làm sai một chuyện, song tốt xấu gì không phải bước nào cũng sai.

"Em... xin lỗi... A Tiêu, em sai rồi... em thực sự sai rồi. Nhưng, từ sau khi theo anh, em chỉ có một mình anh thôi..."

Phương Từ Dao cầu xin chỉ đổi lấy một tiếng cười nhạo của Đường Tiêu.

"Vậy thì sao?"

Thấy cô sững sờ, nước mắt trên lông mi dài cũng quên rơi xuống, Đường Tiêu đứng dậy đốt một điếu thuốc.

Trong khói trắng lượn lờ, gương mặt hấn có vẻ mơ hồ không rõ.

Trên gương mặt đẹp đẽ ấy, đôi môi gọi cảm của hấn từng hôn cô, lại lạnh lùng phun ra một câu.

"Cho dù nghiệp chúng cô mang là của tôi thì sao? Cô tưởng tôi sẽ cần à?"

Kiếp này, đưa con hấn mong muốn đã chết rồi.

"Cô nghĩ tôi sẽ cần đưa con trong bụng người phụ nữ đã hại chết con tôi? Nực cười..."

Đúng là một chuyện nực cười.

Ngay cả khóc Phương Từ Dao cũng khóc không nổi.

Trước đây, Lâm Thanh Thiên nói cho cô biết, sự trả thù lớn nhất đối với một người chính là để cô ta nếm thử nỗi đau tan nát cõi lòng.

Lúc đó cô không cách nào động tới Lâm Mân Côi, bèn trút tất cả hận thù lên người Thẩm Tường.

Giờ nghĩ lại, Thẩm Tường vô tội biết bao, chỉ vì là bạn thân của Lâm Mân Côi, mà mất đi chồng và mất đi đứa con.

Quả báo.

Đây đều là quả báo mà.

Phương Từ Dao cười to, cười đến mức nước mắt lẫn dài.

"Thế... anh toàn gạt em ư? Anh... anh chưa từng yêu em, dù cho một chút xíu sao?"

Dù cho chỉ một chút xíu, cô cũng không ngại, cô có thể tiếp tục chịu đựng.

Nhưng người đàn ông đó lại lạnh lùng ngưng mắt nhìn cô, rất lâu rất lâu mới nói một câu, cực kỳ dịu dàng nói một câu.

"Nếu, cô không phải người Lâm Thanh Thiên dẫn tới, có lẽ..."

Hấn không nói hết, song Phương Từ Dao đã hiểu.

Nếu lúc đó bọn họ không có bắt đầu như vậy, có lẽ cũng sẽ không có kết cục thế này.

"Vậy... vậy tại sao anh... tại sao anh muốn cưới Lâm Thanh Thiên..." Cho dù chưa kết hôn, nhưng phải cưới Thẩm Tường chứ, tại sao là Lâm Thanh Thiên? Tại sao? Tại sao là cô ta?

Đường Tiêu cười, cuối cùng rót chất độc hận thù vào lòng cô.

"Vì cô ta rất nổi tiếng, có ích cho sự nghiệp của tôi. Phương Từ Dao, cô tự xưng là thông minh, nhưng chỉ làm áo cưới cho người khác thôi... Năm đó, cũng vì cô, nên tôi mới lãng xề cô ta."

Ngày đó, Phương Từ Dao rời khỏi phòng làm việc của Đường Tiêu thế nào, bản thân cô cũng chẳng biết.

Cô chỉ biết bụng mình rất khó chịu, không, cả người từ trên xuống dưới đều khó chịu.

Cô không ngờ, Lâm Thanh Thiện tốt với cô ta nhất lại là căn nguyên tạo nên nỗi thống khổ hiện nay của cô.

Cô nghĩ tới chuyện Lâm Mân Côi và anh trai ly hôn, đối tượng anh trai ngoại tình chính là Lâm Thanh Thiện.

Lâm Thanh Thiện hại anh trai và chị dâu cô ly hôn, hại mẹ cô chết thảm.

Giờ nghĩ lại, năm đó cô ta giới thiệu Đường Tiêu, nói chuyện báo thù, chẳng qua để thỏa mãn ham muốn cá nhân của cô ta.

Cô ta căn bản xem cô như vũ khí.

Sự không cam lòng và nỗi căm hận khiến Phương Tử Dao mất đi tất cả lý trí.

Không thể nào.

Thứ cô ta không có được, sao có thể để con khốn Lâm Thanh Thiện kia có chứ!

Lâm Thanh Thiện nhận được tin tức của Đường Tiêu, lúc qua đó vừa vận dụng phải Phương Tử Dao với sắc mặt trắng bệch.

Cô ta không có cảm giác gì với người phụ nữ ngu xuẩn này. Con bé đó đúng là ngu ngốc, có lẽ nhà họ Phương toàn cho ra đồ ngu ngốc.

Năm đó Phương Tử Quân kia cũng vậy, giờ Phương Tử Dao cũng vậy. Chỉ nhẹ nhàng đẩy một cái, là có thể để cái người này chết vì mình.

Bất quá, Lâm Thanh Thiện luôn luôn giỏi dối trá, ngoài mặt, cô ta dịu dàng tiến lên đón.

"Tử Dao, sắc mặt em khó coi quá."

Nói xong, Lâm Thanh Thiện còn nhìn cái bụng nhô lên của Phương Tử Dao.

Đứa bé này sắp ra đời rồi nhỉ!

Gã Đường Tiêu đó tuyệt tình thật đấy, vì trả thù, thậm chí ngay cả đứa con cũng chẳng cần.

Lâm Thanh Thiện lần nữa cảm thấy cô nhất định phải hoàn thành tốt nhiệm vụ cuối cùng Đường Tiêu giao cho cô ta này. Về sau cô ta không muốn tiếp xúc với người đàn ông như thế nữa.

Nhưng, ánh mắt thương hại của Lâm Thanh Thiện ở trong mắt Phương Tử Dao lại trở nên cao ngạo và chói mắt.

Cô ta chiếm hạnh phúc của cô, giờ đắc ý hả hê ở trước mặt cô.

Không cam lòng.

Thực sự không cam lòng.

Phương Tử Dao nghiêng đến mức suýt cắn nát răng, cô tiến lên một bước túm tay Lâm Thanh Thiện, "Cô nói cho tôi biết, năm đó... năm đó có phải cô dụ dỗ anh tôi không? Cô nói đi!"

"Em làm gì đấy?"

Lâm Thanh Thiện không hề chú ý bị con chó điên Phương Tử Dao cắn, muốn lui về sau nhưng Phương Tử Dao túm càng chặt hơn.

"Cô nói đi... có phải cô hại anh tôi không?"

Nếu mọi người có thể duy trì sự dối trá, thì Lâm Thanh Thiện cũng không ngại chăm sóc người phụ nữ ngu xuẩn này một chút.

Nhưng nếu Phương Tử Dao khiến cô ta khó coi, thì cô ta cũng không cần giả vờ hiền lành với Phương Tử Dao nữa.

"Đúng... là tôi! Tôi không ưa Lâm Mân Côi đấy! Thứ Lâm Mân Côi muốn, tôi đều muốn cướp! Đáp án như thế cô hài lòng chưa?"

Đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của Lâm Thanh Thiện ở trong mắt Phương Tử Dao tựa như ác ma.

"Nhưng, anh tôi vô tội, tại sao cô lại kéo anh tôi xuống nước?"

"Vô tội?" Lâm Thanh Thiện cười lạnh một tiếng, "Anh ta vô tội cái gì. Nhìn tôi không đòi mất, chỉ có con nhỏ ngu xuẩn Lâm Mân Côi đó mới cảm thấy anh ta là chính nhân quân tử thôi. Phương Tử Quân, Phương Tử Quân, tôi nghe cái tên đã thấy buồn nôn rồi."

"Cô... cô trả anh trai lại cho tôi... cô trả người nhà lại cho tôi... cô trả hạnh phúc lại cho tôi..."

Dây đàn cuối cùng trong lòng cũng đứt mất.

Phương Tử Dao điên cuồng nhào tới ôm Lâm Thanh Thiên.

"Cô trả lại cho tôi! Trả lại mọi thứ cho tôi!"

"Đồ điên! Cái đồ điên này!"

Lâm Thanh Thiên vô ý dây dưa quá nhiều với Phương Tử Dao, nhất là bây giờ cô ta là một nhân vật công chúng, hiện tại đang ở nơi công cộng nữa, không biết sẽ xuất hiện tin tức tiêu cực mới gì.

Phương Tử Dao thấy Lâm Thanh Thiên kiên trì, chẳng biết nghĩ tới điều gì, cô cười âm trầm, miệng nói một câu.

"Tôi sẽ không để cô sống tốt."

Lòng Lâm Thanh Thiên giống lên hồi chuông cảnh giác, nhưng lúc này đã muộn rồi.

Phương Tử Dao điên cuồng nhào tới, mang theo cô ta nhào đầu vào dòng xe đang chạy ào ào trên đường.

Tất nhiên Lâm Thanh Thiên đã biết Phương Tử Dao muốn đồng quy vu tận, trong lòng hoảng hốt, không chút nghĩ ngợi đẩy Phương Tử Dao ra.

Mà một giây này, vốn dĩ Phương Tử Dao còn đang quán quýt lấy cô ta lại chủ động buông tay, cùng lúc phát ra một âm thanh thảm thiết.

Bịch...

Dáng vẻ sau cùng lưu lại cho Lâm Thanh Thiên, chỉ là một người phụ nữ cười vừa thỏa mãn vừa đắc ý.

Tôi không có được, cô cũng đừng hòng có.

Cô hủy hoại tôi, tôi cũng phải hủy hoại cô.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

Phải nói rằng tin tức hot nhất gần đây của thành phố Nghi Châu là sự kiện một ngôi sao cổ ý đã thương người khác.

Sự việc xảy ra tại phố xá sầm uất, vì đằng trước là ngã tư, hơn nữa còn có vô số người chứng kiến, nên đã xác nhận Lâm Thanh Thiên - ngọc nữ đang nổi tiếng ầu ẩu đã với một phụ nữ có thai, cũng phát điên đẩy người phụ nữ có thai kia xuống đường, đến nỗi hai mẹ con đối phương tử vong tại chỗ.

Tin tức sau đó là Lâm Thanh Thiên bị cơ quan công an dẫn đi.

Sau khi Lâm Mân Côi vận động xong bước ra nhìn thấy tin tức như vậy.

Trước đây vì quá ghét Lâm Thanh Thiên, nên những tin tức nào liên quan tới cô ta, cô đều không xem.

Nhưng lần này lại là một sự kiện cực kỳ hung ác.

Lâm Mân Côi hơi ngạc nhiên. Khi biết người chết là Phương Tử Dao, trong lúc hoảng hốt hình như cô hiểu ra điều gì.

Phương Nhược Cuồng đang ngồi trên ghế salon chơi game, Lâm Mân Côi chạy vội tới nhào vào lòng anh, nắm chặt anh không buông.

"Lâm Thanh Thiên đụng chết Phương Tử Dao... là chuyện gì thế?"

Tại sao có thể trùng hợp như vậy, trực giác mách bảo Lâm Mân Côi việc này là một âm mưu.

Trên thực tế, Lâm Mân Côi đoán đúng.

Từ khi Đường Tiêu quyết định cưới Lâm Thanh Thiên, đã biết có kết quả này, chẳng qua kết quả nhanh hơn bọn họ nghĩ.

Đó cũng không phải chuyện tốt gì, nhất là trong bụng Phương Tử Dao có một đứa bé.

Nhưng đối với Lâm Mân Côi, cô không thánh mẫu thế. Năm đó, Phương Tử Dao làm sao giết chết con Thảm Tử, hiện tại đây là quả báo mà.

Cô cảm thấy có lỗi với đứa bé vô tội kia nhưng con của Thảm Tử thì sao... cô ấy đáng đời à?

Cho nên sau khi biết tin này, phản ứng đầu tiên của Lâm Mân Côi là báo cho Thảm Tử biết. Trái lại Thảm Tử bình tĩnh hơn cô nghĩ.

"Nhà bọn họ rất thảm."

Có lẽ Thảm Tử quên hết mọi chuyện rồi, đồng thời dưới ảnh hưởng của Đinh Thực, cô ấy từ từ học được cách tha thứ cho người khác, buông tha bản thân.

Trái qua sự nhắc nhở của Thảm Tử, Lâm Mân Côi cũng phát hiện, nhà họ Phương thực sự không có kết cục tốt.

Trương Ngọc nhảy lầu tự sát.

Phương Tử Dao bị xe đụng chết, hơn nữa còn đang mang thai.

Mà bây giờ Phương Tử Quân còn sống, không biết ở trong ngục nhốt bao nhiêu khối xà phòng rồi.

Thấy Lâm Mân Côi có chút thương cảm, Phương Nhược Cường bỏ trò chơi xuống, qua nắm tay cô.

"Coi như quả báo đi. Không phải em nói, đời người thiện ác cuối cùng cũng có báo sao? Nếu năm đó Lâm Thanh Thiên không có mưu đồ với em và Thảm Tử, nếu Phương Tử Dao kịp thời biết sai lầm của mình, thì có lẽ về sau hết thảy đều sẽ khác biệt."

Anh không có bất kỳ cảm tình gì với hai người phụ nữ kia, anh luôn luôn là một người có cừu tất báo. Chẳng qua lần này vì người bị hại lớn nhất là Thảm Tử, nên do Đường Tiêu xử lý tốt hơn thôi.

Song, việc này anh nghĩ không cần nói cho Lâm Mân Côi biết.

Dù sao, trong lòng người đang hạnh phúc không thể chứa nổi vết dơ.

Khi Lâm Mân Côi đang thương cảm, chuyện của Lâm Thanh Thiên càng lúc càng ồn ào sốt dẻo, liên tục lên trang đầu weibo, mấy tuần liền.

Rất nhiều người buồn bã, rất nhiều người phẫn nộ, cũng có rất nhiều người bỏ đá xuống giếng.

Không ít người đào bới chuyện Lâm Thanh Thiên làm gà lúc còn đi học, thậm chí đào ra chuyện năm ấy quan to của thành phố Nghi Châu ngã ngựa, trong đó có công lao của Lâm Thanh Thiên.

Tất nhiên chuyện của Phương Tử Quân và cô ta cũng bị moi ra chửi mắng một trận, nhấn tới Phương Tử Quân, Lâm Mân Côi ắt không tránh được nằm cũng trúng đạn.

Bất quá bài viết ấy cũng nhanh chóng biến mất, Lâm Mân Côi hỏi Phương Nhược Cường, anh không e dè thừa nhận là anh tìm người làm, vì không muốn ảnh hưởng cuộc sống của cô.

Đương nhiên Lâm Mân Côi không muốn nằm cũng trúng đạn, song thấy tình hình hiện tại của Lâm Thanh Thiên, sau khi vui sướng một lúc, cô lại cười không nổi.

Dù gì cũng cùng nhau lớn lên, không ngờ sẽ đi tới kết quả hôm nay.

Chuyện của Lâm Thanh Thiên phát triển ngày càng ác liệt, trong một đêm, cô ta từ ngôi sao ngọc nữ cao cao tại thượng biến thành người nổi tiếng mang tội giết người.

Xét thấy sức ảnh hưởng của nhân vật công chúng, ước chừng cô ta sẽ bị phạt nặng. Giết người đền mạng, cho dù cô ta có tìm luật sư tốt nhất, có lẽ nửa đời sau cũng chỉ có thể sống trong tù.

Tất cả đều trở thành bụi trần lắng đọng.

Tuy nhiên sau khi mỗi ngày xem trên mạng cứ oanh oanh liệt liệt vây công Lâm Thanh Thiên, Lâm Mân Côi cũng cảm thấy vô vị, đổi sang xem tin tức.

Nhưng trở ngại trong lòng cô đã biến mất, cuối cùng là cảm giác buông bỏ hết thảy.

Nhưng, vẫn còn một chuyện, có thể nói là một người.

Gần đây Lâm Kiến Quốc không cờ bạc, vì chẳng có sòng bạc nào dám chứa ông ta.

Phương Nhược Cường đã đánh tiếng, sòng bạc nào dám nhận Lâm Kiến Quốc thì đối tượng trọng điểm quyết sòng bạc đen tiếp theo chính là hắn.

Một số sông bạc tội gì vì một ông già vô dụng mà chọc tai họa chứ, nên vừa thấy Lâm Kiến Quốc tới, không nói hai lời lập tức đánh đuổi ông ta ra ngay.

Lâm Kiến Quốc xương già rồi, cũng không đánh được mấy lần.

Đúng, ông ta không đánh bạc nữa, nhưng ông ta không hề từ bỏ, mà dính vào thói xấu say rượu.

Lâm Xảo sắp sinh.

Nhắc tới mới nói, đứa con trong bụng bà ta coi như kiên cường. Trải qua trận đánh đập của Lâm Kiến Quốc, còn có chuyện Lâm Thanh Thiên bị bỏ từ, Lâm Xảo chỉ ôm bụng kêu đau mấy tiếng, kết quả đứa bé vẫn vững vàng trong bụng.

Song, ngay cả như vậy, mâu thuẫn giữa Lâm Kiến Quốc và Lâm Xảo cũng không ít.

Ông ta thường xuyên say rượu, uống rượu vào là ầm ĩ với Lâm Xảo. Bà ta mất hết hi vọng với gã đàn ông này, nên dứt khoát dọn ra ngoài ở.

Lúc tỉnh táo Lâm Kiến Quốc biết mình sai, bèn đi tìm Lâm Xảo, nhưng tìm về rồi thì sao, tiếp tục uống rượu, sau đó tiếp tục đánh người.

Nhiều lần như thế, Lâm Xảo dứt khoát trốn không gặp.

Cứ như vậy, ngay cả người cuối cùng chăm sóc Lâm Kiến Quốc cũng chẳng còn. Rất nhiều lần ông ta uống say quên luôn nhà của mình, buộc lòng phải lưu lạc đầu đường.

Khi Lâm Mân Côi nhận được điện thoại chạy tới bệnh viện, đúng lúc đụng phải chú cảnh sát hảo tâm đưa Lâm Kiến Quốc tới bệnh viện.

"Cô là con gái ông ta hả? Ba cô ngộ độc rượu hôn mê, suýt mất mạng, cô làm con gái kiểu gì thế?"

Trước mặt chú cảnh sát uy nghiêm, Lâm Mân Côi không nói được một câu phản bác.

Mặc kệ có ân oán gì, từ đầu chí cuối Lâm Kiến Quốc vẫn là ba ruột cô. Ở mức độ nào đó mà nói, Lâm Kiến Quốc không phải một người cha tốt, cô cũng không phải một đứa con gái tốt.

Lúc Lâm Kiến Quốc tỉnh lại, cô đang ngồi bên giường bệnh gọt táo cho ông ta. Thấy ba đã tỉnh, Lâm Mân Côi dừng động tác, thản nhiên nhìn ông ta: "Ba tỉnh rồi?"

Dường như Lâm Kiến Quốc không ngờ lúc này người xuất hiện bên cạnh mình lại là Lâm Mân Côi, nhất thời trong lòng có rất nhiều cảm xúc.

"Mân Côi... con tỉnh rồi..."

Thấy dáng vẻ e dè của ba, trong lòng cô bỗng nhiên nổi cơn thịnh nộ làm sao cũng không đè nén được.

"Rốt cuộc ba còn muốn sống không? Con đã nói với ba rồi, ba cũng già đầu chữ đầu còn nhỏ nữa, Bảo ba sống thật tốt, ba nhìn ba đi, không cò bạc thì uống rượu! Con thực sự nhịn đủ rồi, lần nào cũng thế, ba uống chết luôn đi..."

Có lẽ bị Lâm Mân Côi dạy dỗ một trận như thế, ông ta cũng hơi mất mặt.

Bất quá khác với trước đây giận tím mặt, lần này Lâm Kiến Quốc xoay mặt sang chỗ khác.

"Mân Côi, ba khó chịu..."

"Khó chịu?" Lâm Mân Côi cảm thấy mình càng khó chịu hơn, cô chống nạnh, thuận khí một chút mới lên tiếng: "Ba, từ nhỏ ba đã dạy con, bản thân mình phải chịu trách nhiệm trước việc mình đã làm. Giờ ba biết khó chịu rồi sao? Vậy trước đây khi ba và Lâm Xảo lén phét với nhau, ba và Lâm Thanh Thiên cùng nhau làm việc xấu, ba phản bội mẹ, phản bội gia đình chúng ta, sao ba không nghĩ tới hậu quả...."

Trong mắt Lâm Mân Côi, Lâm Kiến Quốc vừa đáng thương vừa đáng ghét.

Nếu biết có ngày hôm nay, thì sao lúc trước còn làm thế.

"Mân Côi..."

Khóe miệng Lâm Kiến Quốc run run bị Lâm Mân Côi quở trách cũng không nói được một câu.

Cổ nhìn dáng vẻ bất lực của ông ta, trong lòng càng thêm tức giận.

"Con nói lần cuối cùng, trở về sống cho tốt! Về sau con không hi vọng cảnh sát lại gọi điện cho con..."

Nói xong, Lâm Mân Côi ném quả táo, xách túi đi thẳng ra cửa.

Sau lưng, Lâm Kiến Quốc co quắp khóe miệng, nhưng không nói được lời nào, chẳng qua trong đôi mắt vẫn đục từ từ trượt vài giọt nước mắt.

Đúng vậy, sớm biết có ngày hôm nay, thì sao lúc trước còn làm thế.

Sau khi Lâm Mân Côi rời khỏi bệnh viện liền khóc to một hồi. Cô không phải một đứa con gái tuyệt tình, thấy bộ dạng hiện giờ của ba, trong lòng cô rất khó chịu. Nhưng cô không biết phải đối đãi với ba thế nào mới chính xác.

Rõ ràng bây giờ ông ta đang nhận quả báo, rõ ràng ông ta sống không tốt, nhưng lần nào khi Lâm Mân Côi tự nhủ đừng tính toán nữa, chung đụng thật tốt, thì hình ảnh triền miên của ông ta và Lâm Thanh Thiên, còn có Lâm Xảo lập tức xuất hiện trong đầu cô.

Cô không hòa nhã nổi, không làm được cô con gái ngoan trước kia.

Có điều, sau khi khóc xong, Lâm Mân Côi vẫn âm thầm nhờ Phương Nhược Cường để ý Lâm Kiến Quốc, nếu ngày nào đó ông ta thực sự chết công ở đầu đường, thì cô nhất định không chịu được.

Có lẽ do Phương Nhược Cường giám thị mạnh mẽ, về sau một khoảng thời gian, Lâm Kiến Quốc quả thực uống rất ít rượu.

Chẳng những không uống rượu, còn thỉnh thoảng gọi điện cho Lâm Mân Côi.

Tuy giọng điệu của cô còn cứng nhắc, nhưng ông ta vẫn kiên trì.

Ông ta chưa từng xin lỗi, song cô biết, thực ra ông ta đang xin lỗi đấy, chỉ đang dùng cách của ông ta thôi.

Tuy nhiên có câu nói, nếu xin lỗi có thể có ích, thì cần cảnh sát làm gì.

Lâm Mân Côi vẫn chưa chuẩn bị tha thứ cho Lâm Kiến Quốc, trong lòng cô, Lâm Kiến Quốc chắc chắn cùng một loại người với Đường Tiêu, cận kề vô cùng. Cô cũng không phải thánh mẫu, ông ta chỉ cần nhỏ vài giọt nước là cô tha thứ ngay.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95

Nhưng, Lâm Kiến Quốc quyết tâm rời, kiên nhẫn gọi điện thoại cho cô, thỉnh thoảng còn hỏi thăm Kim Phân Phương.

Điều này làm lòng cô nổi sóng, lẽ nào ông ta đã hết tiền, nghe nói Lâm Xảo chạy rồi, chẳng nhẽ lại định đánh chủ ý lên người Kim Phân Phương?

Thông thường con cái đều hi vọng ba mẹ hòa hợp, nhưng trong lòng Lâm Mân Côi có khúc mắc, tất nhiên không hi vọng Kim Phân Phương lại sa vào hố lửa.

Gần đây khi Lâm Kiến Quốc giống như vô tình hỏi thăm Kim Phân Phương, Lâm Mân Côi trực tiếp trào phúng.

"Hiện tại mẹ tốt lắm, đứng rồi, chắc không bao lâu nữa, mẹ với huấn luyện thể hình kia sẽ kéo nhau đi công chứng đấy."

Lâm Mân Côi còn chưa nói hết, nhưng ý cô rất rõ ràng: Kim Phân Phương sống rất hạnh phúc, không nhọc ba quan tâm.

Cô cho rằng mình châm chọc khiêu khích có thể làm Lâm Kiến Quốc giận tím mặt.

Nhưng ông chỉ trầm mặc một hồi, sau đó khẽ bật cười.

"Tốt... cũng tốt... vậy chúc mừng bà ấy..."

Sau đó, Lâm Kiến Quốc cúp máy.

Lâm Kiến Quốc đã biết điều còn bị Lâm Mân Côi châm chọc khiêu khích làm tổn thương, một khoảng thời gian rất lâu ông ta cũng không gọi điện thoại tới.

Lúc gọi tới lần nữa thì đã là hai tuần sau, trong điện thoại, dường như Lâm Kiến Quốc lại uống say, người đàn ông đang ở đầu bên kia nói mê sáng nửa ngày.

Chẳng qua, chắc do uống say nên lần đầu tiên ông ta xin lỗi Lâm Mân Côi.

"Con gái à... ba có lỗi với con... có lỗi với A Phân... ba có lỗi với hai người nhất... Hahaha, quả báo... quả nhiên ba bị quả báo... Ba thực sự là một gã đàn ông thâm nhất trên đời."

Lâm Mân Côi hận nhất Lâm Kiến Quốc uống say, đặc biệt là mấy hôm trước ông ta còn cam đoan sẽ sống tốt, nhất định sống thật tốt, sẽ không uống rượu nữa.

Song, ông ta lại uống rượu. Uống rượu cũng thôi, còn gọi điện cho cô, chẳng biết nói năng lộn xộn gì.

Lâm Mân Côi rất phẫn nộ, đang định mắng Lâm Kiến Quốc một trận tét tát, giọng ông ta dường như tỉnh táo.

"Mân Côi, con gái à, người bạn trai kia của con tên gì?"

"Chi vậy?" Lâm Mân Côi không vui nói: "Ba định làm phiền người ta sao?"

"Không có..." Đầu dây bên kia, giọng Lâm Kiến Quốc thoáng nghẹn ngào, "Ba chỉ muốn biết con sống có tốt không thôi! Thằng đấy có tốt với con không?"

"Tốt... anh ấy vô cùng tốt với con, được chưa."

Lâm Mân Côi không vui đáp, người nà đúng là uống say rồi.

Ngày ấy, Lâm Kiến Quốc nói rất nhiều rất nhiều, đặc biệt cuối cùng, ông ta hỏi Lâm Mân Côi rất nhiều vấn đề liên quan tới Phương Nhượng Cường.

Lâm Mân Côi không có tính nhẫn nại, miễn cưỡng ứng phó vài câu sau đó cúp máy.

Song, khiến cô không ngờ là, ngày hôm sau Phương Nhượng Cường trở về lại ngập ngừng nói cho cô nghe một chuyện.

"Ba em đi theo anh hai ngày rồi."

"Hả?" Phương Nhượng Cường cũng cảm thấy hơi buồn cười, từ lúc bắt đầu Lâm Kiến Quốc đi theo anh thì anh đã biết.

Đang định hỏi xem người cha vợ này muốn làm gì, đối phương lại giống như thấy quỷ vậy chạy xa.

"Ông ấy theo dõi anh?"

Lâm Mân Côi có chút không thể tưởng tượng nổi, "Gần đây ông ấy thực sự ngày càng kỳ quái... nói năng lộn xộn, lẽ nào lại uống rượu?"

Lâm Mân Côi quy chụp cho việc Lâm Kiến Quốc khác thường là do uống say, cô cũng không thể trông chừng.

Sau khi biết đã lâu rồi không nhận được điện thoại của Lâm Kiến Quốc, cô mới phát hiện có gì đó bất thường.

Đang định gọi điện hỏi thăm một chút, cô lại nhận được điện thoại của Phương Nhượng Cường trước.

"Hoa nhỏ... Có chuyện này anh muốn nói em biết."

Lâm Mân Côi thừa nhận Lâm Kiến Quốc không phải người cha tốt.

Ông ta ích kỷ cũng rất độc đoán, thậm chí còn rất kiêu ngạo. Tuy nhiên, dù người đàn ông này tràn đầy khuyết điểm, nhưng vẫn là ba ruột cô.

Cho đến khi nhìn thấy thi thể của Lâm Kiến Quốc, Lâm Mân Côi mới phát hiện trong đầu mình có thể nhớ rất nhiều hình ảnh ám áp khi hai cha con ở chung.

Lúc còn bé, Kim Phân Phương không ở nhà, Lâm Kiến Quốc vừa làm cha, vừa làm mẹ, mỗi ngày tan sở đều lập tức trở về làm cơm cho Lâm Mân Côi.

Những ngày trời mưa to, ông ta bắt chập thời tiết tới đón Lâm Mân Côi về nhà. Ông ta sẽ cõng áo che cho Lâm Mân Côi, sau đó bản thân vì dính mưa mà bị cảm.

Đúng thế, tình thương của cha luôn thâm lặng.

Mặc dù ông ta từng đi lầm đường, nhưng ở mặt nào đó, ông ta luôn yêu thương Lâm Mân Côi.

Có điều giờ đây, ông ta chết rồi.

Thi thể trắng toát nằm trong căn phòng trọ, trên người là bảy, tám nhát dao.

Lâm Mân Côi không nhận được tựa vào một bên nôn mửa. Đồng thời, cũng rơi nước mắt.

Theo như cảnh sát nói, người đã chết một tuần. Bởi vì thời tiết lạnh, nơi này còn rất heo lạnh nên không ai phát hiện ra..

Cái gì Lâm Mân Côi cũng chẳng nghe vào, lúc được Phương Nhượng Cường ôm vào lòng, nước mắt cô rơi từng giọt từng giọt.

"Em... Em sớm biết ông ấy bất thường... Em sớm biết rồi... Nhưng em không cho là thật... Em không cho là thật... nên..."

Lâm Mân Côi khóc không thành tiếng.

Thời gian Lâm Kiến Quốc chết là ngày thứ ba sau khi ông ta theo dõi Phương Nhược Cường.

Nói cách khác, sau khi nói chuyện điện thoại với Lâm Mân Côi, sau khi xác nhận Phương Nhược Cường rất tốt với con gái mình, ông ta mới chết thảm.

Nhưng... tại sao có thế như vậy?

Cách thi thể Lâm Kiến Quốc không xa, còn có một thi thể nữ nữa. Người phụ nữ này đang mang thai, Lâm Mân Côi cũng chẳng lạ gì, chính là Lâm Xảo.

Bà ta trúng một nhát dao ngay bụng, đứa bé sắp ra đời từ vong tại chỗ. Theo lời cảnh sát nói, Lâm Xảo chết rất đau đớn, ít nhất bị giầy vò ba tiếng mới chậm rãi chết đi.

Nhưng Lâm Mân Côi lại không hiểu.

Trong bụng Lâm Xảo có đứa con trai Lâm Kiến Quốc thỉch nhất, Trước kia dù bọn họ cãi nhau, thậm chí đánh nhau, song chưa từng tàn nhẫn như thế.

Ở phòng bếp cách đó không xa tìm được con dao gọt hoa quả. Trên cán dao có dấu vân tay của Lâm Xảo và Lâm Kiến Quốc.

Dường như chân tướng vụ án đã rõ ràng.

Hai người không biết vì sao cãi nhau, sau đó thượng cẳng chân, hạ cẳng tay rồi cả hai đều chết hết.

Lúc Kim Phân Phương tới, Lâm Mân Côi còn nằm trong lòng Phương Nhược Cường khóc thút thít.

Thấy mẹ mình đến, nước mắt Lâm Mân Côi lại tuôn trào.

"Mẹ.."

Kim Phân Phương cũng không ngờ gặp phải hình ảnh bi thảm vậy.

Không phải nói chia tay trong vui vẻ ư?

Sao có thể đi tới mức ấy chứ?

Kim Phân Phương lau nước mắt, vỗ về con gái trong lòng.

"Không sao, không có gì rồi, đừng sợ, mẹ ở đây."

Cảm xúc của hai mẹ con có mấy lần mất khống chế, tuy cảnh sát muốn hỏi chuyện, nhưng đều bị Phương Nhược Cường ngăn lại.

Chẳng qua, Lâm Mân Côi tưởng chuyện này đã kết thúc.

Song đến khi cảnh sát tìm tới cửa lần nữa, cô mới phát hiện mọi chuyện không đơn giản như thế. Cùng lúc đó, còn có công ty bảo hiểm tìm đến.

Công ty bảo hiểm nói Lâm Kiến Quốc từng mua gói bảo hiểm tai nạn bên công ty họ, mà người được nhận số tiền đền bù là Lâm Mân Côi.

Khi nhận đơn bảo hiểm, Lâm Mân Côi gần như không thể tin nổi.

Người cha cô luôn phi nhỏ, thậm chí oán hận kia, từ rất lâu trước đây đã nghĩ tới cái ngày này. Mà ông để lại chút tình thương cuối cùng của cha cho Lâm Mân Côi.

Nhưng đứa nhỏ trong bụng Lâm Xảo thì sao? Rốt cục chuyện gì đã xảy ra.

Vẫn là cảnh sát giải đáp nghi hoặc của Lâm Mân Côi.

Tại căn phòng trọ hẻo lánh kia, cảnh sát phát hiện một số dấu vân tay xa lạ. Hơn nữa, sau khi đối chiếu lưỡi dao của dao gọt trái cây không trùng khớp với lưỡi dao phát hiện trên người Lâm Kiến Quốc, cảnh sát nghi ngờ hung thủ là một người khác.

Sự thực chứng minh, hung thủ nhanh chóng sa lưới.

Mà chân tướng sự thật cũng giải đáp nguyên nhân của cuộc điện thoại ngày đó Lâm Kiến Quốc gọi cho cô.

Lâm Kiến Quốc tự cho rằng trên thế giới này, người nào cũng có thể phản bội ông ta, chỉ có Lâm Xảo là không thể.

Bởi, Lâm Xảo chẳng những là mối tình đầu của Lâm Kiến Quốc, mà còn yên lặng cam chịu làm tình nhân trong bóng tối hơn 20 năm của ông ta.

Ông ta cho rằng người phụ nữ này có thể làm bạn với mình đến cuối cuộc đời. Nhưng, không ngờ, kết quả chỉ là một trò cười.

Sau khi bị Lâm Mân Côi mắng tỉnh, Lâm Kiến Quốc hoàn toàn tỉnh ngộ, quyết định tìm Lâm Xảo về và sống thật tốt.

Song ông ta tìm rất lâu cũng không tìm ra Lâm Xảo.

Đúng lúc đó, hàng xóm trước kia của Lâm Kiến Quốc cung cấp cho ông ta một tin tức: Lâm Xảo từng xuất hiện tại phòng trọ ở ngoại ô.

Lâm Kiến Quốc theo manh mối tìm tới. Chẳng những tìm được Lâm Xảo, mà còn phát hiện ra một chân tướng.

Hóa ra, Lâm Xảo đã bao nuôi một tên trai bao ở bên ngoài từ lâu. Số tiền ngày thường ông ta đưa cho Lâm Xảo, bà ta đều cho tên trai bao này. Thậm chí, đứa nhỏ trong bụng cũng là của hắn.

Trong nháy mắt biết được chân tướng, Lâm Kiến Quốc khóc.

Đây là kết quả ông ta phản bội Lâm Mân Côi, phản bội Kim Phân Phương đòi lại sao?

Cú lừa trắng trợn và sự phản bội làm ông ta không thờ nổi. Trong phút chốc, ông ta mất đi mọi thứ.

Khi con người ta đi đến bước đường cùng, mới cảm thấy những thứ trước đây mình đánh mất tốt đẹp cỡ nào.

Lúc này Lâm Kiến Quốc mới hoàn toàn tỉnh ngộ, ông ta nhớ con gái, nhớ người vợ của mình.

Tuy nhiên, vợ đã bị ông ta bỏ rơi, con gái cũng không thêm để ý ông ta.

Bạn bè xa lánh, cái gì cũng không còn, ý nghĩ cuối cùng trong đầu là hi vọng con gái tìm được một bến bờ tốt.

Lần trước, đã lấy tên Phương Tử Quân thổi nát kia, lần này hy vọng Phương Nhược Cuồng có thể tốt với con gái mình.

Thời gian của ông ta không còn nhiều nữa. Trải qua hai ngày theo dõi, ông ta phát hiện, Phương Nhược Cuồng đáng tin gấp mấy lần Phương Tử Quân.

Tuy người đàn ông này hơi lớn tuổi một chút, nhưng lời nói, cử chỉ có thể nhìn ra tình ý sâu đậm dành cho con gái mình.

Lâm Kiến Quốc đã yên lòng.

Nguyên vọng cuối cùng của ông ta chỉ là hy vọng con gái mình được sống tốt. Về phần những ân oán khác, ông ta hi vọng có thể tự tay giải quyết.

Ông ta đến căn phòng trọ tìm Lâm Xảo.

À Lâm Xảo đề tiện ấy sắp sinh, thấy Lâm Kiến Quốc tìm tới cửa, không tới mấy câu liền thừa nhận. Hơn nữa, bà ta còn cùng tên trai bao kia sỉ nhục Lâm Kiến Quốc.

Lâm Kiến Quốc chịu không nổi cục tức này, sẩy tay giết ả đàn bà đề tiện ấy. Mà ông ta cũng bị tên trai bao kia đâm bảy, tám nhát, cuối cùng xuất huyết quá nhiều mà chết.

Chẳng qua, khiến Lâm Kiến Quốc hả giận là, lúc đó sau khi Lâm Xảo bị ông ta đâm một dao còn chưa chết, không chỉ chưa chết, đứa bé đáng chết kia muốn ra đời.

Nhưng tên trai bao đó sợ phiền toái, trực tiếp bỏ mặc bà ta chuồn mất.

Bởi vì Lâm Kiến Quốc mất máu quá nhiều, nên nhanh chóng mất đi ý thức.

Với ông ta mà nói, giây phút cuối cùng vô tình vừa thoải mái vừa vui vẻ. À Lâm Xảo đề tiện kia lừa gạt ông ta cả đời đang nằm bên cạnh đau đớn rên rỉ.

Tuy cả hai đều chết, song biết bà ta chết thống khổ tới thế, Lâm Kiến Quốc cũng nhắm mắt.

Lâm Mân Côi không ngờ chân tướng lại như vậy.

Nhưng có lẽ thực sự là quả báo.

Con người ta phải trả giá rất lớn cho việc mình đã làm.

Hết Lâm Thanh Thiện, rồi Phương Tử Dao, Phương Tử Quân, Lâm Kiến Quốc và cả Lâm Xảo nữa.

Cái chết của Lâm Kiến Quốc khiến Lâm Mân Côi đau lòng một khoảng thời gian, nhưng cuối cùng người còn sống phải tiếp tục sống.

Với Lâm Mân Côi, cô mất rất nhiều, song cũng nhận được rất nhiều.

Nguyên vọng lớn nhất của cô bây giờ là bình thân và hạnh phúc sống tiếp.

Vào một buổi sáng trời quang âm áp một cách hiếm thấy, cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông vẫn còn buồn ngủ trong chăn, mỉm cười.

"Chúng ta kết hôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Dùng lời của mẹ Phương nói, Phương Nhược Cường cũng lớn già đầu rồi. Trước đây không phải anh chưa từng có ý nghĩ kết hôn, nhất là sau khi ở bên Lâm Mân Côi, gần như lúc nào anh cũng muốn đóng gói cô mang về nhà nuôi cho mập mạp.

Hiện tại, rốt cục được toại nguyện.

Phương Nhược Cường luôn thuộc phái hành động, hai nhà nhanh chóng quyết định ngày cưới.

Đầu tháng ba sẽ kết hôn.

Cùng cùng Lâm Mân Côi bước vào cung điện hôn nhân, còn có Thẩm Tường.

Đinh Thục hành động rất nhanh, Thẩm Tường đã mang thai hơn một tháng. Dự sang năm xuân về hoa nở, tình hình của cô ấy cơ bản ổn định, cũng chưa lộ bụng, hết thầy đều vừa vặn.

Ngay khi bọn họ tăng mã lực bắt đầu bố trí hôn lễ, Lâm Thanh Thiên đã được phán quyết.

Từ hình, hoãn thi hành án.

Khi nhận được kết quả này, Lâm Mân Côi đang xem áo cưới, lúc tin tức phát sóng tin tức ấy, cô chỉ hơi nhú mày.

Sau đó... không còn sau đó nữa.

Tất cả đều bụi trần lắng đọng, thiện ác cuối cùng cũng có báo.

Lâm Thanh Thiên từ nụ cười cuối cùng kia của Phương Tử Dao mới biết cuộc đời cô ta hoàn toàn bị hủy. Chẳng qua cô ta không ngờ Phương Tử Dao sẽ chơi một chiêu như thế.

Cô ta oán hận Phương Tử Dao, oán hận Đường Tiêu. Bất quá người cô ta oán hận nhất chính là Lâm Mân Côi.

Nếu không phải cô, thì cuộc đời cô ta sẽ không bị kịch vậy.

Trong nhà giam, cô ta gặp được Phương Tử Quân.

Cô ta nghĩ, cho dù cô ta có chết, cũng sẽ không để Lâm Mân Côi sống ung dung. Cô ta nói với Phương Tử Quân rằng, Phương Tử Dao ôm bụng to mà chết, đầu sỏ gây nên là Lâm Mân Côi.

Cô ta rắp tâm kích thích Phương Tử Quân tức giận, kiếp này có thể cô ta không có cơ hội, nhưng chẳng mấy chốc Phương Tử Quân sẽ ra ngoài.

Đàn ông bị cừu hận kích thích, nhất định sẽ báo thù.

Nghĩ tới đây, Lâm Thanh Thiên rất vui vẻ.

Cuộc đời là một ván cờ lớn, phải xem thử ai có thể cười đến bước cuối cùng.

Nhưng, khiến Lâm Thanh Thiên không ngờ là, Phương Tử Quân không hữu dụng như cô ta tưởng. Lần trước lúc Phương Tử Dao đến thăm hắn, thực ra hắn đã mắc bệnh AIDS.

Tình huống trong tù rất phức tạp, hắn lại có gương mặt đẹp trai, bắt cần nhặt xà phòng, từ đó về sau biến thành mỗi ngày đều nhặt xà phòng.

Lâm Thanh Thiên thực sự đánh giá cao hắn rồi.

Hiện tại hấn óc không mang nổi mình óc, đầu quan tâm nổi chuyện của Phương Tử Dao chứ!

Chút chuyện như vậy, Lâm Mân Côi cũng không biết. Nếu có thể, thì kiếp này cô hi vọng mình không gặp lại Lâm Thanh Thiển và Phương Tử Quân.

Chuyện đã qua, cứ để bọn họ qua đi.

Giờ Lâm Mân Côi sống rất tốt, thỉnh thoảng cô sẽ theo Phương Nhượng Cường về nhà.

Ba Phương vẫn không cho cô sắc mặt tốt gì, nhưng mẹ Phương nói cho cô biết, ông là một người ngoài lạnh trong nóng, mặc kệ là được.

Mẹ Phương còn rất bảo vệ Lâm Mân Côi, đôi khi sẽ nấu canh cho Lâm Mân Côi bồi bổ thân thể, mức độ yêu thương bà dành cho Lâm Mân Côi khiến người làm mẹ như Kim Phân Phương cũng không sánh bằng, nhất là ba Phương dứt khoát điên cuồng ghen tỵ.

Để quan hệ gia đình về sau hài hòa, Phương Nhượng Cường mới dẫn Lâm Mân Côi về chỗ anh ở.

Hiện tại bọn họ ở chung với nhau. Thực ra đôi khi Lâm Mân Côi còn nghĩ, giữa bọn họ đã rất giống vợ chồng, tờ giấy chứng nhận kia cũng không quan trọng nữa.

Và lại, bên phía nhà họ Phương, Phương Hân Hi và Phần Vực đó còn đang diễn màn ngược luyến tình thâm.

Nhất là Phương Nhượng Cường không biết vì sao rất không ưa Phần Vực. Lâm Mân Côi nhớ một tuần sau khi cô xử lý hậu sự, cô và anh về nhà, Phương Nhượng Cường chẳng nói năng gì, nhìn thấy Phần Vực lập tức vung một quyền.

Phương Hân Hi luôn nói năng chua ngoa nhưng lòng đậu hũ, nhất là với Phần Vực, cô ấy tuyệt đối thiên vị. Song lần này, cô ấy lại thờ ơ, còn lạnh lùng nhìn Phần Vực.

Lần này, Lâm Mân Côi bày tỏ cô không hiểu nổi, cô cho rằng có thể do Phương Nhượng Cường che chở chị gái mới như thế. Tuy nhiên, mỗi khi nói vậy với Phương Hân Hi, cô ấy luôn dùng ánh mắt rất xin lỗi nhìn cô, cũng liên tục nói xin lỗi.

Lâm Mân Côi thực sự chẳng hiểu gì cả.

Cô ấy không làm chuyện gì có lỗi, tại sao phải xin lỗi chứ!

Bất quá, cô luôn nghĩ thoáng, nếu vấn đề khó mình không giải quyết được, thì cứ để nó theo gió đi đi.

Dù gì hiện tại cô sống rất hạnh phúc, không phải soa?

Rất nhanh đã đến tháng ba.

Mùa xuân tiết trời se lạnh, nhưng Lâm Mân Côi chẳng thấy lạnh chút nào.

Cô và Thẩm Tường từng nói với nhau, hi vọng có một ngày có thể cùng nhau lấy chồng. Tuy nhiên về sau cô lấy Phương Tử Quân, cô cho rằng không còn cơ hội nữa.

Nhưng, có thể là ý trời. Cuối cùng, bọn họ được như ý nguyện.

Hôm nay, trời chưa sáng Lâm Mân Côi đã bị Kim Phân Phương kéo ra khỏi ổ chăn.

"Bé ngoan! Con lèo nhèo cái gì? Con chuẩn bị trang điểm đi..."

Tối qua, Lâm Mân Côi nói chuyện phiếm với Thẩm Tường đến hơn một giờ sáng, hiện tại mới sau giờ sáng, cô còn chưa tỉnh ngủ đấy.

Lại nhìn Thẩm Tường ở bên cạnh ngủ như heo, nhất thời cô cảm thấy mình không phải con ruột của Kim Phân Phương.

"Mẹ... sao chỉ gọi con, không phải Tường Vi còn đang ngủ à?" Dựa vào cái gì lại gọi dậy cô sớm thế.

Lần này, Kim Phân Phương không chút khách sáo vỗ đầu Lâm Mân Côi, mắng: "Người ta là phụ nữ có thai, cần nghỉ ngơi cho tốt! Con phải sao?"

Nghe vậy, Lâm Mân Côi càng thêm ai oán nhìn Thẩm Tường ngủ say sưa kia.

Bất quá, không cho phép cô ai oán, Kim Phân Phương đã túm cô đi ra ngoài trang điểm, thay đồ.

Rất nhanh, Thẩm Tường bên kia cũng giải quyết.

Hai người trang điểm xong, bèn ở phòng chờ đợi làm cô dâu. Đồng hồ treo tường trong phòng kêu tích tắc, gần như đếm thười gian trôi qua.

Lâm Mân Côi xoa xoa tay, thoáng nhìn Thẩm Tường, mở miệng nói: "Tường Vi... không biết tại sao, mình hơi căng thẳng..."

Rõ ràng không phải lần đầu tiên kết hôn, nhưng Lâm Mân Côi lại hết sức căng thẳng.

Trái lại phụ nữ có thai có vẻ vô cùng bình tĩnh, "Có gì căng thẳng chứ, cậu sợ con vịt đã nấu chín còn bay mất à?"

Không phải Lâm Mân Côi sợ con vịt đã nấu chín còn bay mất, chẳng qua cô có chút muốn bay. Thực ra lần trước Thẩm Tường kết hôn để lại cho cô bóng ma sâu sắc, nhưng bạn Thẩm Tường lại lộ vẻ hết sức bình tĩnh, còn có tâm trạng ăn đồ.

Lâm Mân Côi càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, nhin không được kéo tay Thẩm Tường.

"Cậu thực sự không chút căng thẳng hả?"

Thẩm Tường nhét miếng điểm tâm cuối cùng vào miệng, đứng dậy, vỗ tay một cái, cô ấy mới lên tiếng: "Nói không căng thẳng là giả... Chẳng qua cũng không biết vì sao lần này trong lòng mình cực kỳ bình tĩnh, không hề có cảm giác thấp thòm như lần trước. Có lẽ do là người đó, nên không sợ hãi, không thấp thòm nữa."

Thẩm Tường nói rất triết lý, nhưng Lâm Mân Côi hoàn toàn không cảm giác được.

May mà Phương Nhược Cuồng nhanh chóng tới nơi, Đinh Thục cũng thế.

Gần như từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Phương Nhược Cuồng, Lâm Mân Côi lập tức rơi nước mắt. Và khác với cảm giác đột nhiên không biết xoay sở như lần trước, lần này cô tràn đầy cảm động và yêu thương.

Mà Kim Phân Phương cũng khác với lần trước, lần trước vì con gái lập gia đình, mà bà còn rớt mấy giọt nước mắt. Nhưng lần này thì khác, bà cười hi hi vỗ vai con rể, nói: "Bé ngoan của mẹ giờ giao cho con, con phải đối xử tốt với nó đó."

Lâm Mân Côi càng thêm không nỡ rời xa mẹ, xoay người muốn gục trong lòng mẹ cầu vớ về, cầu nũng nịu.

Song còn chưa gục trong lòng mẹ, đã bị bà xoay lại đẩy vào lòng chú rể.

"Được rồi, được rồi... khóc cái gì, đi mau chút đi, đừng lỡ giờ lành."

Dáng vẻ bức thiết ấy khiến Lâm Mân Côi cảm thấy cô có thể không phải con ruột thật.

Đi xuống lầu, hai đoàn xe đã chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng chờ lệnh.

Mà hôm nay, chú rể đều tự mình lái xe.

Đinh Thục căn bản đón Thẩm Tường xong, một mạch ôm cô ấy lên xe.

Lâm Mân Côi thì không được ôm, chẳng qua tay bị Phương Nhược Cuồng nắm rất chặt, không hiểu sao, lời Thẩm Tường nói xuất hiện trong lòng cô.

Đúng rồi, vì là người đó, nên không còn sợ hãi nữa.

Trái tim dần dần buông lỏng, Lâm Mân Côi cảm thấy nụ cười của mình cũng hạnh phúc hơn nhiều.

Bởi vì là anh, người có thể cho cô hạnh phúc và bình yên.

Đoàn xe chậm rãi chạy về phía trước.

Ở góc đường cách đó không xa. Đường Tiêu từ xa xa nhìn cô gái được người đàn ông cao to kia ôm trong lòng.

Nghe nói, cô đang mang thai, giống như lần trước kết hôn với hắn.

Khi hắn nghe được tin tức này, rất kỳ quái là, hắn không nhớ nổi nét mặt lúc đó của Thẩm Tường. Hắn suy nghĩ cả đêm, cũng không nghĩ ra nguyên nhân.

Song, hôm nay thấy cô cười hạnh phúc vậy, rốt cuộc hắn đã hiểu vì sao không nhớ nổi dáng vẻ ngày đó của cô.

Bởi lúc đó cô không cảm thấy hạnh phúc. Mà hắn khi ấy, trong lòng vừa không cam lòng vừa oán trách cô, căn bản không quan sát cô kỹ càng.

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân cuối cùng bọn họ bỏ lỡ nhau.

"Con trai à... nó lấy chồng rồi..." Trải qua chuyện này bà Đường già đi rất nhiều.

Thẩm Tường kết hôn, bà hết sức tức giận.

Nhưng, từ chuyện Phương Tử Dao, bà ta cũng nghĩ thông suốt. Con trai bà ta vốn không quên được người vợ trước, nên hôm nay bà ta cũng theo một

mạch tới đây.

Thấy Đường Tiêu không nói lời nào, bà Đường dừng một chút, nói tiếp: "Con trai, chúng ta trở về đi... Người con cũng nhìn thấy rồi, còn có thể thế nào nữa...."

Có thể thế nào? Đúng vậy, còn có thể thế nào?

Cô đã là cô dâu của người khác.

Hiện tại cô cười hạnh phúc, chẳng nhẽ hán định làm người xấu, lần nữa đâm một dao vào tim cô?

Nhưng, hán không nở rồi đi.

Cuối cùng, Đường Tiêu dập tắt đầu thuốc lá, xoay đầu cười dịu dàng với bà Đường. Chẳng qua, hán cười cười, nước mắt cũng trào ra.

"Mẹ... để con... để con đưa cô ấy lấy chồng... được không?"

Chỉ cần nhìn cô ấy lấy chồng là được, chỉ cần nhìn cô thôi..

Hán cũng miễn nguyện rồi.

Trong pháo hoa rộn ràng vui vẻ, cô dâu may mắn nhất thành phố Nghi Châu đã lên xe hoa. Nghe nói, hai cô gái là bạn thân, hơn nữa còn từng ly dị. Nhưng cuối cùng cả hai đều lấy cao phú soái cao cấp nhất.

Rất nhiều người cảm thấy vận may cuat hai người quá tốt, song thứ số phận này sao nói rõ được.

Người anh rể ý là em, chính là em.

Chẳng cần biết em là ai, anh muốn em.

Bởi, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh lập tức rất thích em rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97

Phuong Hân Hi là bạch phú nữ có tiếng ở Nghi Châu.

Chiều cao 1m68 đủ để khinh thường nửa số đàn ông của mấy thành phố phía Nam, không chỉ thế, người ta không trưởng thành thành lưng hùm vai gấu như tưởng tượng, mà ngược lại là một người đẹp chân dài đầy tự hào.

Chẳng qua, cô gái này muốn thân hình có thân hình, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn gia thế có gia thế, muốn tiền tài có tiền tài, mãi đến tận hơn ba mươi tuổi vẫn còn là một độc thân quý tộc.

Đương nhiên, cũng có vô số đàn ông đập phá cửa sắt trung tâm thể dục của Phuong Hân Hi, song kết quả đều mất hứng trở về.

Về sau, có tin đồn từ từ truyền ra rằng, Phuong Hân Hi là ngự tỷ, còn là ngự tử có xu hướng tình dục khác thường, thích mấy em gái mềm mại.

Phuong Hân Hi nghe tin đồn như vậy chỉ cười cười.

Cô thích em gái mềm mại, chẳng qua không bản thủ như bọn họ nghĩ, mà đơn thuần thích thứ mềm mại thôi.

Giống như bản thân bạn không thể có, nên hâm mộ người khác không được sao?

Hơn nữa, những người này nhất định không biết, trước đây ước mơ lớn nhất của Phuong Hân Hi chính là trở thành một em gái mềm mại đáng yêu, giống như mẹ đại nhân của cô vậy.

Nhưng, mọi việc luôn luôn không như mong muốn.

Chẳng qua, Phuong Hân Hi mười bảy tuổi cũng không phải một ngự tỷ.

Chiều cao 1m65 tuy cũng đáng kiêu ngạo, nhưng ngũ quan xinh xắn, tóc dài đen nhánh ngang eo, gia thế hoàn mỹ đây mới là phần lớn nguyên nhân

Phuong Hân Hi trở thành tâm điểm chú ý.

Phuong Hân Hi mười bảy tuổi không nói nhiều, thậm chí rất nhiều người còn ở sau lưng cô gọi cô là núi băng.

Thực ra bản thân cô cảm thấy rất oan ức, cô cũng rất muốn trò chuyện với nữ sinh cùng tuổi, song còn chưa tới gần, những người đó nếu không giải tán ngay lập tức, thì cũng nói một số đề tài cô hoàn toàn không chen lọt vào.

Dần dà, Phuong Hân Hi cũng hiểu, một số thời điểm bạn cố tình đến gần một số người, thậm chí thay đổi bản thân cũng không thể có thứ mình mong muốn.

Huống chi, cuộc đời cô đã có một người bạn tốt nhất.

Phuong Hân Hi và Phần Vực là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên.

Thực ra Phuong Hân Hi là một cô bé có tình cảm chậm chạp, sự yêu thích dành cho Phần Vực vốn bắt đầu từ bạn bè.

Nghĩ cũng đúng, Phuong Hân Hi là đóa hoa băng sơn cao quý đẹp lạnh lùng ở trung học của Nghi Châu, bạn bè bên cạnh rất ít ỏi, tuy nhà mình có một em trai Phuong Nhựt Cường cùng tuổi.

Nhưng tên nhóc Phuong Nhựt Cường ấy hoàn toàn là một tên biến thái.

Hận đời, bạo lực, máu tanh, tàn nhẫn, trưởng thành sớm..

Thậm chí cô sợ cậu em trai này còn có thể sống đến trưởng thành hay không.

Tất nhiên, bên cạnh Phuong Hân Hi, Phần Vực là người duy nhất giống người bình thường trở thành đối tượng dốc bầu tâm sự của cô.

Kỳ thực quen Phuong Hân Hi lâu rồi mới biết cô là một em gái sống nội tâm rất yếu đuối rất đơn thuần, rất thích nói, cũng thích hoa cỏ, hay bất kỳ thứ gì đáng yêu mềm mại như các cô bé bình thường.

Nhưng em gái thế này cũng có thể một cước đá bay tên giặc cướp muốn cướp túi xách của cô.

Coi như một loài vừa tồn tại cô nàng đàn ông vừa tồn tại em gái yếu đuối.

Phuong Hân Hi vốn chỉ xem Phần Vực là bạn bè, bạn bè duy nhất của cô.

Chẳng qua theo số tuổi từ từ tăng lên của hai người, khi người bên cạnh Phần Vực ngày càng nhiều, Phuong Hân Hi ngược nhìn anh cũng càng lúc càng nhiều, nổi bất an trong lòng cô càng ngày càng nghiêm trọng.

Ban đầu cô cho rằng mình chỉ không quen, không quen mất đi một người bạn. Nhưng lúc cô nhìn thấy Phần Vực sẽ kiềm lòng không đậu mỉm cười, không thấy, cô sẽ tâm thần không yên thậm chí nóng ruột nóng gan, một cảm giác khác dần dần trỗi dậy trong lòng cô.

Cô thích anh... vào thời gian đẹp nhất của tuổi trẻ.

Phuong Hân Hi thích Phần Vực.

Người hung hăng nhất nhà họ Phuong thực ra không phải ba Phuong nghiêm túc, mà là mẹ Phuong yếu ớt.

Sau khi biết con gái vì tình mà gầy đi, mẹ Phuong lập tức chủ động xuất kích, thuận tiện còn vạch ra phương án đánh gục Phần Vực.

Có thể thấy mức độ bà xem trọng con đường tình cảm của con gái.

Phuong Hân Hi nhận được sự cổ vũ của mẹ, cũng không làm rầm rộ như mẹ Phuong tưởng tượng, kỳ thực so với tình yêu mạnh mẽ của mẹ Phuong, cô càng thích kiểu tình yêu lâu ngày sinh tình mưa dầm thấm đất của ba Phuong dành cho mẹ Phuong hơn.

Cô thích Phần Vực, sau khi trải qua quá trình cùng nhau lớn lên, cùng nhau nói chuyện phiếm, cùng nhau trưởng thành, rốt cuộc cô xác định, cô thích anh.

Chẳng qua, Phuong Hân Hi không biết Phần Vực có thích mình không? Thậm chí có cảm nhận giống như cô không?

Sự thẹn thùng của tuổi trẻ khiến cô không chủ động xuất kích, ngược lại nhẫn nhịn ở trong bóng tối quan sát chàng trai điển trai ấy.

Phần Vực lớn hơn cô một tuổi, cũng trên cô một lớp.

Phần Vực mười tám tuổi cao 1m84, nhưng lại không có cơ bắp to như em trai Phuong Hân Hi. Đương nhiên cô cảm thấy Phần Vực thế này cũng rất hoàn mỹ.

Anh trắng trẻo, mắt long lanh, khi cười dường như ẩn giấu một vầng trăng non. Hơn nữa trước giờ trên người anh tràn ngập làn gió dịu dàng và ấm áp, đầu như em trai nhà mình, xa xa đã ngửi được mùi máu tanh, hơi thở tàn nhẫn trên người chứ.

Mười bảy tuổi, Phương Hân Hi thích Phan Vực. Thích chàng trai dịu dàng ân cần, có phong độ của người trí thức kia.

Trải qua quan sát, Phương Hân Hi phát hiện Phan Vực đối với ai cũng rất dịu dàng. Thậm chí, cô phát hiện Phan Vực như vậy rất dễ khiến người ta yêu thích.

Khi đó, cô còn chưa xác định Phan Vực thích cô, nhưng mẹ Phương có câu nói rất hay, mình nhìn trúng thứ gì phải kéo về tổ mình sớm chút.

Phương Hân Hi hạ quyết tâm, nhất định phải theo đuổi được Phan Vực.

Có lẽ gần quan được ban lộc, Phương Hân Hi nhanh chóng chiếm ưu thế, quanh năm ra vào bên cạnh Phan Vực, thậm chí khi những cô gái kia muốn đến gần Phan Vực, cô sẽ phong tình vạn chủng đi tới khoác cánh tay Phan Vực.

Lúc đó Phan Vực chỉ cười, nụ cười dịu dàng trước sau như một.

Dựa vào ưu thế bạn bè, Phương Hân Hi đã biết mẫu con gái Phan Vực thích.

Dịu dàng, phóng khoáng, có thể tự tay làm thức ăn ngon.

Phương Hân Hi ghét xuống bếp, từ nhỏ đã ghét. Nhưng hè năm đó, cô ở trong bếp lẫn lộn khói dầu chui ra chui vào, trong lòng lại có cảm giác ngọt ngào.

Mẹ Phương thấy cô một như vậy, thực ra rất đau lòng. Ngay cả em trai lúc nào cũng lạnh lùng kiêu ngạo cũng nói cho cô biết vì một tên con trai, không đáng giá. Song Phương Hân Hi cảm thấy đó là chuyện riêng cô, cô thấy đáng giá là được.

Đời người rất ngắn ngủi. Theo tuổi tác tăng dần, sinh mạng của chúng ta sẽ gánh vác càng nhiều thứ hơn, có lẽ có một ngày chúng ta quên mất cảm giác rung động khi ấy.

Chúng ta sẽ không yêu thương.

Chúng ta sẽ không tranh thủ.

Chúng ta chỉ biết chết lặng sống hết ngày này tới ngày khác.

Vì để cuộc sống sau này của mình có một hồi ức tốt đẹp, vì để mình sẽ không hối hận, nên Phương Hân Hi cảm thấy những cay đắng này cô có thể chuyển hóa thành ngọt ngào.

Có lẽ, thực sự nỗ lực sẽ được đền đáp.

Ngày ấy là sinh nhật mười tám tuổi của Phan Vực, Phương Hân Hi tặng chiếc bánh kem tự tay mình làm, ngượng ngùng nói với Phan Vực tâm ý của mình.

Mà Phan Vực hình như chẳng bắt ngờ gì, thậm chí không chút kinh ngạc nào, chỉ nhẹ nhàng nắm tay Phương Hân Hi.

Tình yêu mười tám tuổi ngọt ngào đẹp đẽ như quả táo xanh mới hái xuống, ngọt như mật, nhưng mang theo chút chua chua và ngậy ngậy.

Phan Vực là một người bạn trai tốt. Bốn năm qua, anh chưa từng cãi nhau một lần với cô, rất nhiều lúc Phương Hân Hi hơi hưởng thụ cảm giác cổ tình gây sự, bởi anh đều nhẫn nại dỗ dành cô.

Anh là một người bạn trai hoàn mỹ, không tìm ra khuyết điểm nào. Bốn năm qua, bọn họ cùng nhau vượt qua từng ngày từng tháng.

Mọi người đều nói thời kỳ tình yêu đảm bảo chất lượng chỉ có một năm, nhưng Phương Hân Hi không thấy thế. Thậm chí cô nghĩ cảm giác cô dành cho Phan Vực giống như rượu ngon cất giấu trong trang trại vậy, theo năm tháng càng ngày càng nồng và thơm ngon.

Cô thích Phan Vực.

Cô càng yêu Phan Vực hơn.

Thời điểm năm thứ tư đại học Phan Vực sắp tốt nghiệp, Phương Hân Hi đề cập chuyện kết hôn. Tình cảm của bọn họ luôn rất tốt, thực sự luôn rất tốt đấy.

Tình cảm Phan Vực dành cho cô, Phương Hân Hi từng nghiêm túc suy ngẫm, tựa như đối đãi người nhà.

Trân trọng, thân thiết.

Nhưng, bọn họ không hề chọc thủng phòng tuyến cuối cùng.

Vô số lần Phương Hân Hi dụ dỗ, Phan Vực cũng từng động tình, nhưng lần nào cũng rất lý trí đẩy cô ra.

Đôi khi, Phương Hân Hi cảm thấy mình quá mức đói khát. Song mỗi lần như thế, Phan Vực đều nói, đợi đến khi danh chính ngôn thuận thuộc về nhau đã. Do đó, ngày ấy, Phương Hân Hi nhắc tới chuyện kết hôn với Phan Vực.

Tình cảm của bọn họ rất tốt, Phương Hân Hi cho rằng đây chỉ là một câu nói thôi. Nhưng không ngờ, vì chuyện này mà lần đầu tiên Phương Hân Hi và Phan Vực cãi nhau từ khi yêu đương.

Ban đầu nụ cười của Phan Vực vẫn chưa biến mất, nhẵn nhụi đổ dành Phương Hân Hi, song dần dần, Phương Hân Hi cứ khẳng khái kiên trì mãi, nụ cười của Phan Vực cũng chậm rãi lạnh đi.

"Anh còn chuyện muốn làm, xin lỗi, tiểu Hi, giờ anh chưa muốn kết hôn."

Phương Hân Hi cho rằng mình hiểu Phan Vực.

Cô biết đàn ông đều có hoài bão, nên cô hỗ trợ. Cô ôm Phan Vực, nói không kết hôn cũng được, vậy đính hôn trước... đính hôn vô thời hạn cũng được.

Có điều hành động của Phan Vực làm trái tim cô nguội lạnh.

"Xin lỗi, tiểu Hi."

Đó là lần đầu tiên Phương Hân Hi nếm mùi vị khổ sở của tình yêu. Cô phát hiện, mình chưa bao giờ thích một người đàn ông như thế, thích đến nỗi liều mạng muốn chiếm anh làm của riêng.

Rất nhiều năm sau, Phương Hân Hi nhớ lại mối tình ngây ngô này. Cô bắt đầu nghĩ, không phải do mình cho anh quá ít không gian, mà vì tình yêu của cô quá nồng nhiệt, nên Phan Vực mới chịu không nổi muốn chạy trốn.

Chẳng qua, lúc này cô vẫn chưa biết.

Cô chỉ nghĩ hết tất cả biện pháp níu kéo Phan Vực.

Cũng đúng lúc này, bên cạnh Phan Vực có một sư muội chuyên nghệ thuật tạo hình. Đó là túp người hoàn toàn khác với Phương Hân Hi.

Ở mặt nào đó mà nói, Phương Hân Hi dịu dàng hiền thực, chỉ ở trước Phan Vực mới giả vờ thôi. Cô chân chính là một cô nàng nam tính có thể đá bay một tên tội phạm.

Nhưng Thư Phi lại khác, cô ấy thực sự là cô gái dịu dàng như nước.

Sau khi Phan Vực có Phương Hân Hi luôn giữ khoảng cách với khác phái, nên trước giờ Phương Hân Hi không lo lắng người đàn ông này sẽ bắt cả hai tay.

Phan Vực từng nói, phụ nữ trên đời này chỉ có một mình cô. Song lần này Phan Vực lại đánh giá cao Thư Phi, nói cô ấy là một người phụ nữ chân chính, một người phụ nữ làm từ nước.

Phương Hân Hi ghen tỵ nhìn gương mặt hoàn mỹ kia của Thư Phi, cô không nhìn được nghĩ, ngay cả mình còn cảm thấy xinh đẹp, còn cảm thấy hút hồn, vậy có phải Phan Vực cũng thích không.

Phương Hân Hi hai mươi mốt tuổi, cực kỳ muốn níu giữ một người đàn ông. Cho nên cô dùng hết tất cả thủ đoạn cô khinh thường.

Một khóc hai nháo ba thất cổ. Thậm chí chạy đến nhà Phan Vực nói cô có con của anh. Cô đúng là cùng đường bí lối rồi, yêu anh yêu tới mức không còn lối thoát, yêu tới mức để tất cả người bên cạnh cô đều chịu tội.

Mẹ Phương biết nỗi đau khổ của cô, một mực âm thầm giúp cô.

Tuy từ nhỏ mẹ Phương đã nói cô không phải đứa con gái mềm mại yếu ớt bà mong muốn, nhưng Phương Hân Hi biết, tình thân trong huyết thống không thể phai mờ.

Mẹ Phương vì cô bỏ qua lòng tự tôn, thậm chí đi tìm Phan Vực. Chẳng qua, Phan Vực luôn nhớ nhận trong ấn tượng của Phương Hân Hi lại có thể cười lạnh.

Nụ cười lạnh lẽo tới thế, đã thương người khác không hề kiêng dè như vậy, tổn thương người thân của cô.

"Con sẽ không kết hôn với cô ấy, tuy không phải đùa cho vui, nhưng con không muốn kết hôn với cô ấy. Trước khi kết hôn đã quản lý con như thế, sau khi kết hôn con còn có thể hít thở không?"

Về sau, lưu hành một ca khúc: Gông xiềng tình yêu.

Lần nào Phương Hân Hi cũng nghe, cảm thấy Gông xiềng tình yêu viết rất cảm xúc, cũng rất hợp với cô.

Phản Vực cho rằng tình yêu của cô là gong xieng. Có lẽ, cũng thực sự là gong xieng.

Lần đó, bọn họ gần như không nể mặt mũi nhau. Đôi tình nhân trước giờ chưa từng cãi nhau hoàn toàn trở mặt, cãi vã tranh chấp ầu ẩu.

Cũng là lần đó, Phương Hân Hi nhìn Phản Vực xa lạ trước mặt, dường như hơi sáng tỏ. Có lẽ, cho tới bây giờ cũng không phải là người này.

Người đàn ông cô yêu, không bao giờ nói không cần cô, cảm thấy cô phiền, nhưng vì hoàn cảnh không tiện từ chối cô.

Phương Hân Hi hai mươi một tuổi, thất tình.

Thất bại trước nay chưa từng có.

Tình yêu cô kinh doanh bốn năm, thực sự giống như hoa trong gương, trắng trong nước, như giấc mơ như quảng sáng quanh mặt trăng, như gần như xa.

Nhanh chóng... vỡ vụn.

Sau khi thất tình, hai năm ban đầu của Phương Hân Hi dứt khoát sống không nổi. Cô rượu chè vô độ, từng mấy lần được đưa vào bệnh viện.

Cô còn khiêu chiến thể thao leo núi có độ khó cao, vận động cực hạn. Thậm chí một mình đi dã ngoại nơi núi rừng hoang vu.

Phương Nhược Cuồng luôn nói cô điên rồi, vì một tên đàn ông vô dụng mà phát điên.

Phương Hân Hi nghĩ, cô điên thật.

Vì một người đàn ông mà điên, vì tình yêu của cô mà điên.

Sau khi chia tay, cô phát hiện cô không hận Phản Vực, mà hận chính mình.

Hèn mọn như thế, không biết xấu hổ như thế, không bỏ xuống được như thế và yêu... như thế.

Mặc dù người đàn ông đó... không thương cô.

Phương Hân Hi thực sự bước ra nổi đau là hai năm sau khi chia tay.

Cô đi Tây Bắc du lịch, ai ngờ tuyết rơi quá nhiều lấp đường xuống núi. Cô và một đám người kẹt trong núi tuyết.

Cả đêm đó, cô đã nghĩ tới cái chết. Nhưng có một bác gái kéo tay cô nói liên miên rất nhiều, nói cô rất giống con gái bà, con gái bà cũng chết trong tuyết. Bà nói cô còn trẻ, cuộc đời còn dài, hi vọng cô có thể sống sót.

Nhiều lắm...

Bác gái ấy nói nhiều lắm...

Cô mơ mơ màng màng, thậm chí ngay cả khi đội cứu hộ đến lúc nào cũng không biết.

Chẳng qua sau khi cô được cứu tỉnh lại, mới phát hiện cuối cùng bởi vì nhiệt độ thấp, mà bác gái đã tắt thở trước khi đội cứu hộ tới.

Một người phụ nữ dùng sự ấm áp cuối cùng kích thích cô sống tiếp

Một người phụ nữ nắm trước mắt đi con gái, kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh. Vào giây phút cuối cùng bà cũng không từ bỏ.

Vậy cô chỉ mất đi một tên đàn ông không thương cô, có gì đặc biệt hơn người chứ!

Năm đó, ngoài cửa sổ là gió lạnh thấu xương, Phương Hân Hi hai mươi ba tuổi gục trong lòng ngực ấm áp của mẹ Phương, khóc to.

Sau khi chia tay, cô chưa từng khóc, một mực chưa từng khóc. Dẫu có tan nát đau lòng, như cái xác không hồn, cô vẫn không khóc.

Nhưng đêm đó, sau khi nhìn thi thể lạnh như băng kia, lần đầu tiên cô òa khóc.

Đời người không chỉ có tình yêu, cô không thể vì một người mà bỏ qua rất nhiều rất nhiều phong cảnh xinh đẹp.

Phương Hân Hi hai mươi lăm tuổi đã là một bà chủ trung tâm thể dục. Cô cũng quen mấy người bạn trai, bất quá phần lớn đều dang dở.

Có lẽ vì từng có một cuộc tình đầu tư quá nhiều, nên các cuộc tình về sau cô không có cách nào đầu tư nữa.

Cô có thể nắm tay với một người đàn ông, nhưng giây kế tiếp cô có thể hất người đàn ông ấy ra.

Cô có thể hôn môi với một người đàn ông, nhưng giây kế tiếp cô không biết vì sao cả người tên đó đã bay ra ngoài.

Cô nghĩ, cô bệnh rồi.

Mắc căn bệnh không thể yêu nữa, chính là kết quả của bị tổn thương. Căn bệnh kiểu này, không có bất kỳ thuốc nào có thể trị.

Phuong Hân Hi hai mươi bảy tuổi bắt đầu bị người nhà bức hôn.

Cũng bị bức hôn như cô còn có Phuong Nhược Cuồng, đưa em trai từ nhỏ đã ngoài lạnh trong nóng của cô.

Có điều đối với việc bức hôn, đưa em trai âm hiểm kia của cô càng cao tay hơn, chẳng biết dùng thủ đoạn gì, miễn cưỡng đòi sự chú ý của mẹ lên người cô.

Dần dần Phuong Hân Hi không dám về nhà, đôi khi ăn cơm với đối tượng xem mắt, cô sẽ không nhận được nghĩ, có phải kiếp này cứ chấp nhận trôi qua như thế là được không.

Cô ôm ý nghĩ ấy đi coi mắt nhiều lần, chỉ muốn tìm người thích hợp.

Rất cuộc cô tìm được rồi.

Hắn là một Hoa kiều, gia cảnh bình thường, con người rất dịu dàng, dáng dấp cũng hào hoa phong nhã.

Nói chung, người đàn ông này là một người không dễ kiếm ra khuyết điểm.

Sau khi hẹn với người đàn ông này mấy lần, Phuong Hân Hi trực tiếp đề nghị kết hôn, nhưng người đàn ông đó không chút nghĩ ngợi từ chối ngay.

"Hân Hi, em vẫn không nhớ anh là ai sao?"

Người đàn ông gỡ mắt kính xuống, khẽ cười với cô.

Trí nhớ của Phuong Hân Hi không tốt lắm, nhất là đối với đàn ông, gần như ở mức độ thoáng qua liền thôi.

Nhưng người đàn ông trước mặt này, khóe mắt có một vết sẹo, Phuong Hân Hi còn chút ấn tượng.

Đây là người bạn trai không biết đời thứ mấy cô quen, và so với những người bạn trai trước kia, thì đó là người duy nhất cho cô chút ấn tượng, sau khi cô và hắn hôn nhau lập tức đá bay hắn đi.

Nhưng vận may hắn không tốt, va phải bậc thềm ven đường, không biết đập trúng thứ gì, lúc đó mắt chảy máu.

Vì gương mặt máu đỏ quả thực kinh khủng, nên hiếm khi Phuong Hân Hi có mấy phần ấn tượng.

Chẳng qua không ngờ là, cuối cùng vẫn là phong thủy thay phiên, lại có thể chuyển đến trên người hắn. Và khác với lần trước, Phuong Hân Hi bị từ chối cũng không có cảm giác khó chịu và đau lòng, chỉ cực kỳ hứng thú đốt một điều thuốc.

"Em cho rằng anh rất thích em."

Trần Phong, cũng chính là người đàn ông hôn môi xui xẻo ấy khẽ gật đầu, sau khi đeo mắt kính lại, ánh mắt vẫn chân thành tha thiết như cũ.

"Anh vẫn rất thích em. Nên anh hi vọng em sống hạnh phúc. Nhưng..." Trần Phong mỉm cười, mang theo sự dịu dàng và hiểu rõ, "Hân Hi, hạnh phúc của em không phải anh. Hoặc có thể nói như vậy, mỗi người đều có người số mệnh an bài, mà người đó của em không phải anh, người đó của anh cũng không phải em..."

Nói giống như thật.

Phuong Hân Hi lại không cho là đúng, rít một hơi, còn khinh thường nhả một vòng khói cho hắn.

Trần Phong khẽ ho khan một tiếng, cuối cùng đứng dậy dập tắt điều thuốc trên tay Phuong Hân Hi.

"Phụ nữ hút thuốc không tốt."

Phuong Hân Hi từng sốt chốc lát, mới bẹp môi nói: "Đúng là quán việc không đâu."

Phuong Hân Hi hai mươi bảy tuổi chung quy không lập gia đình.

Hai mươi tám tuổi cũng chưa.

Chẳng những chưa, ngay cả tiệc xem mắt cô cũng hiếm khi đi.

Ăn cơm với mấy tên bộ phận sinh dục áo mũ chỉnh tề đó, trao đổi chủ đề không dinh dưỡng, cô thả đi ăn quán ven đường với Trần Phong.

Trần Phong là một người bạn không tệ lắm, cảm giác ở chung với hắn giống như Phan Vực vậy. Nhưng Phuong Hân Hi biết, trên đời này không còn Phan Vực thứ hai.

Bạn bè là bạn bè, cũng không chuyển thành người yêu.

Trần Phong cũng thẳng thắn, xem cô như bạn bè. Không chỉ thế, hắn còn giúp cô cai thuốc. Hắn nói phụ nữ nên tốt với bản thân, không nên y vào mình còn trẻ mà phung phí thanh xuân.

Lần nào Phuong Hân Hi nghe những đạo lý lớn này đều muốn cười, nhưng Trần Phong cứ nói hết lần này tới lần khác cho cô nghe.

Rất phiền phức.

Song Phuong Hân Hi cảm thấy có một người bạn cảm râm như vậy cũng không tồi.

Phuong Hân Hi cũng không thường xuyên đi ăn com với Trần Phong.

Trần Phong là một bác sĩ tâm lý, nhưng theo hắn nói, đây chỉ là việc kiếm chức của hắn thôi. Nghề chính của hắn là pháp y.

Nghe nói Trần Phong rất nổi tiếng, giúp đỡ cảnh sát, thậm chí ở nước ngoài giúp người ta phá không ít vụ án.

Vì công việc nên Trần Phong thường xuyên xuất ngoại. Đôi khi, hắn ra nước ngoài nửa năm cũng không có một cuộc điện thoại nào, song sau khi hắn trở về nhất định sẽ đi ăn với Phuong Hân Hi, sẽ tặng một món quà nhỏ cho cô.

Có lúc là một quyển vở rất đẹp, có lúc là bưu thiếp rất đáng yêu, thậm chí có lúc chỉ là một bình thủy tinh trống trơn.

Đôi khi Phuong Hân Hi còn cười hắn, có phải chỉ có lệ với bạn bè thôi. Nhưng lần nào Trần Phong cũng lộ ranh nanh nhỏ bằng hiệu của mình, nghiêm túc nói với cô, "Với em, anh chưa bao giờ có lệ."

Những năm đó, Phuong Hân Hi từng cho rằng về sau nếu mình thực sự muốn kết hôn, thì Trần Phong là đối tượng suy xét đầu tiên.

Có điều cô nói lời này với Trần Phong rất nhiều lần, song lần nào cũng đổi lấy tiếng thờ dài của hắn.

"Phuong đại tiểu thư ơi, coi như nể tình anh mến mộ em nhiều năm đi, đừng đâm trái tim thủy tinh đáng thương của anh nữa."

Mỗi lần thấy Trần Phong đáng thương ôm tim, Phuong Hân Hi đều rất muốn cười. Dáng vẻ ấy của hắn thực sự rất buồn cười, đồng thời chuyện cười này cũng không tồi.

Đúng, Phuong Hân Hi cho rằng đây chỉ là một câu chuyện tiểu lâm. Muốn lấy hắn, chỉ là lời nói đùa của cô.

Song cho đến sau này, cô mới hiểu ra cô thực sự muốn lấy người đàn ông ấy.

Nhưng người đàn ông ấy không trở lại nữa, không cười với cô nữa, không lộ răng nanh đặc trưng kia nữa.

Mùa đông năm đó, thời tiết rất lạnh. Phuong Hân Hi cho rằng mặt sông cũng sắp kết băng.

Có điều tại bờ sông lạnh lẽo, lại có một đám người đang hò hét ầm ĩ.

Cô nên đi trung tâm thể dục. Lòng hiếu kỳ của cô trước giờ không nặng. Song ngày đó không biết vì sao, cô dừng xe trên cầu vượt.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Cô hỏi một người đi đường.

Người qua đường lắc đầu, ánh mắt mang theo thương hại, "Nghe nói phát hiện thi thể, nghe nói còn không hoàn chỉnh... đáng thương quá, giờ những tên hung thủ càng ngày càng biến thái..."

Hóa ra phát sinh hung án.

Phuong Hân Hi lắc đầu, vậy chẳng phải công việc của người nào đó lại tới nữa à?

Đúng rồi, hôm nay cô nên đi tìm hắn không, dù sao gần đây cô không nghe được tin tức của hắn.

Ừm, quyết định như thế đi.

Vụ án giết người phân xác, chỉ khơi dậy chút rung động trong lòng cô.

Phuong Hân Hi nghĩ không biết bạn chí cốt đang ở đâu, cô nhanh chóng lái xe rời đi.

Từ đầu tới cuối, cô cũng không nhìn mảnh vụn thi thể đó.

Có lẽ —— Chính cô cũng không ngờ.

Dao nghiệm thi là đem ra giải phẩu người khác.

Mà không phải —— bị người khác giải phẩu.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

Khác với tuổi tác của Phuong Hân Hi, Phuong Hân Hi hiện tại có rất nhiều bạn bè.

Nam nữ già có trẻ có, một đồng người.

Cô có một cái di động, có thể gọi rất nhiều người ra high với cô, bất kể là thật tình hay giả dối. Nên Phuong Hân Hi cảm thấy bạn bè của mình rất nhiều.

Song Trần Phong chết vẫn vô cùng đã kích Phuong Hân Hít. Cô từng có một khoảng thời gian ăn không vô, sẽ đến nơi Trần Phong sống quanh quẩn ở đó.

Chẳng qua cô không khóc.

Cô tự nhủ, một ngày kẻ hại chết Trần Phong còn chưa bắt được thì cô sẽ không rơi lệ. Cô sẽ làm hung thủ khóc mà không phải mình.

Có điều, cái chết của Trần Phong cảnh sát điều tra rất lâu cũng không có manh mối. Nhưng may là vụ án này quá nghiêm trọng, pháp y bị phân thây, chuyện này quả thực là nổi si nhục đối với cảnh sát. Người ra đã tới tận cửa phá quán, lẽ nào còn muốn khoanh tay chờ chết.

Bất quá phần nộ là một chuyện, năng lực cũng là một chuyện khác.

Một năm rồi, vụ án của Trần Phong chẳng có chút tiến triển. Lần nào tới đồn cảnh sát, cũng chỉ nhận được một câu nói.

Hung thủ rất tàn nhẫn, còn rất chuyên nghiệp, hiện trường không để lại dấu vết nào. Bọn họ vẫn chưa có manh mối.

Phuong Hân Hi gần như tuyệt vọng, dưới sự tức giận suốt đập đồn cảnh sát. Song cô nhanh chóng bị Phuong Nhược Cuồng dẫn về nhà.

Đứa em trai hiện tại đã trở nên ôn hòa ngoài mặt ấy nói với cô, tạo áp lực cho người ta không phải tạo như vậy.

Dưới sự nhúng tay của Phuong Nhược Cuồng, quả nhiên cảnh sát thành phố Nghi Châu hết sức coi trọng vụ án này. Không chỉ thế, cục trưởng nói đã thành lập tổ chuyên án, còn tìm chuyên gia nước ngoài đặc biệt phụ trách vụ án.

Điều này khiến Phuong Hân Hi nhìn thấy hi vọng, trước khi đi cô để lại số điện thoại của mình, hi vọng khi chuyên gia gọi tới, cô có thể nhận được thứ khác biệt.

Sự thực chứng minh, người chuyên gia này đúng là khiến cô nhận được một số thứ khác biệt. Dù cho mấy thứ này hoàn toàn dọa Phuong Hân Hi chấn động.

Nhận điện thoại của cục trưởng xong, nghe nói vị chuyên gia đó sau khi thấy tên cô bèn nói thẳng muốn gặp cô.

Phuong Hân Hi tưởng vụ án có tiến triển, vội vàng chạy tới đồn cảnh sát.

Sau khi vào cửa, cô nhìn thấy một bóng lưng. Một bóng lưng cao to rắn rỏi.

"Xin chào, tôi là Phuong Hân Hi."

Nghe được giọng cô, bóng lưng làm người ta khiếp sợ ấy từ từ xoay lại, mang theo nụ cười vừa quen thuộc vừa xa lạ, nhướn mày, ngà ngón chào hỏi cô.

"Anh là Phàn Vực, đã lâu không gặp, Tiểu Hít."

Phuong Hân Hi chưa từng nghĩ kiếp này còn có thể gặp lại Phàn Vực, thậm chí cô cho rằng cái tên này đã chết ở xó xỉnh nào tại nước ngoài rồi.

Không ngờ ông trời cực kì ưu ái anh, lại có thể sống sót trở về.

Không chỉ sống sót trở về, dường như còn cao to hơn trước đây.

Phản Vực cao 1m95, nặng hơn 100kg khiến Phuong Hân Hi hơi áp lực, nhưng những chuyện này không phải quan trọng nhất. Quan trọng nhất là tại sao bạn trai cũ của cô lại nhận vụ án này.

Chẳng lẽ hắn là chuyên gia mà cục trưởng nói?

Nhắc tới cục trưởng, cục trưởng cũng bước tới chào hỏi, hoàn toàn không biết lúc này trốn ở góc nào.

"Cô Phuong, anh Phản là chuyên gia tâm lý học tội phạm chúng tôi dùng số tiền lớn mời từ nước ngoài về, tin chắc có anh Phản hỗ trợ, cái chết của Trần Phong nhất định sẽ phá được."

Cục trưởng còn vô cùng khen ngợi Phản Vực, bắt quả Phuong Hân Hi không tin.

"Nếu có thể phá án, thì tìm ra manh mối khiến tôi tin phục đi rồi hắn nói."

Bây giờ Phuong Hân Hi không hề tin tưởng bề ngoài nữa, có một câu tục ngữ thế này, là ngựa hay là la lấy ra chạy thì biết.

Song làm Phuong Hân Hi hơi bất ngờ là, Phản Vực thực sự có ít bản lĩnh.

Sau khi xem báo cáo, anh lại kể luận hung thủ là người quen biết Trần Phong, còn thân thuộc.

Phuong Hân Hi không tin, bẹp môi, "Anh nhìn ở đâu ra?"

Rõ ràng người nhảy nhót tung bưng đó đã là một thi thể, còn là thi thể nát vụn, sao anh nhìn ra những thứ này.

"Trước khi tới anh đã coi hồ sơ của Trần Phong. Anh ta xem như một trạch nam điển hình, bình thường ngoại trừ đọc sách trên mạng, thì chỉ thích ăn uống. Một người đàn ông như vậy muốn nói có cừ oán với ai thực sự khó tin... Ở vụ án phân thân bình thường, hung thủ đều vì che giấu thân phận nạn nhân, đồng thời vụ thi thể hỗn loạn, thi thể sẽ nát vụn lung tung. Nhưng thi thể của Trần Phong khác biệt, anh ta... anh ta duy trì một mỹ cảm kì dị. Khối lượng vụn thi thể đều xấp xỉ nhau, hơn nữa vết cắt chỉnh tề và phuong hướng đồng nhất, điều này nói rõ cái tên ấy chuyên nghiệp ở lĩnh vực nào đó, con người còn rất cố chấp, có thể không có bạn bè, và lại hắn rất coi trọng Trần Phong."

Phản Vực phân tích một đồng, Phuong Hân Hi nghe như lọt vào trong sương mù. Song trọng điểm vẫn nghe hiểu.

Hung thủ giết Trần Phong là bạn bè của hắn, có lẽ còn là một người bạn rất thân. Tuy nhiên Phuong Hân Hi suy nghĩ hồi lâu, lại không nghĩ ra Trần Phong có một người bạn thân thiết như vậy.

"Tôi chưa từng nghe thấy anh ấy nhắc tới có một người bạn vừa thông minh... vừa biến thái thế."

Phản Vực uống một ngụm cà phê, nhìn chằm chằm cô cười như không cười, "Em là gì của anh ta, người nào cũng có bí mật, nói không chừng em còn chưa đủ tư cách để anh ta chia sẻ bí mật nữa..."

Lời này của Phản Vực cực kỳ khiêu khích.

Trong nháy mắt Phuong Hân Hi tức giận.

Anh ta căn bản không hiểu tình cảm giữa cô và Trần Phong, dựa vào cái gì anh nói như vậy.

Nhưng lửa giận đó chỉ ầm ầm thiêu đốt trong cổ họng, cuối cùng Phuong Hân Hi hít sâu một hơi, giọng tiếp tục bình tĩnh không gợn sóng.

"Đúng, anh nói đúng. Tôi không là gì của anh ấy. Rõ ràng anh ấy là một con một sách, rõ ràng không thích đi dạo phố, nhưng bao giờ cũng hẹn tôi đi dạo, luôn luôn nói tôi không nên ở nhà, mà nên xem thêm phong cảnh bên ngoài. Anh nói anh ấy là một kẻ tham ăn, thực ra đồ ăn anh ấy làm, đồ ăn anh ấy tìm phần lớn đều do tôi ăn... Đúng, quả thực tôi không là gì của anh ấy, chỉ từng muốn lấy anh ấy thôi."

Nói xong, Phuong Hân Hi cũng mặc kệ sắc mặt Phản Vực bỗng nhiên trở nên khó coi, mang theo túi xách của mình đi ra ngoài cửa.

Phản Vực có một lần khiến Phuong Hân Hi mất đi năng lực yêu đương, nhưng không có nghĩa Phuong Hân Hi vẫn yêu Phản Vực.

Con người ai không có tuổi trẻ chứ, lúc còn trẻ yêu phải một tên cặn bã là chuyện bình thường, song nếu cả đời đều yêu cặn bã, thì mới là bi kịch.

Đối với Phuong Hân Hi, Phản Vực hiện tại chỉ có hai thân phận. Một là bạn trai cũ mấy kiếp bỏ không được, một là người có thể hỗ trợ bắt hung thủ giết Trần Phong.

Phuong Hân Hi từng có một lần cho rằng, có Phản Vực, có sự đảm bảo của cục trưởng, thì cô chỉ việc đợi ở nhà làm sao lắng trị tên hung thủ đó thôi.

Song, từ ngày đó trở đi, Phản Vực luôn vô tình hay cố tình xuất hiện trong cuộc sống của cô. Thậm chí, anh còn làm thẻ hội viên dài hạn ở trung tâm thể dục của cô.

Cái người này không phải giải quyết xong vụ án sẽ rời khỏi sao? Bộ dạng này là tính ở lâu dài ư?

Bất quá sau khi kinh ngạc, Phuong Hân Hi cảm thấy việc này không liên quan gì tới mình.

Thành phố Nghi Châu lớn thế, anh đi đường dương quan của anh, cô đi cầu độc mộc của cô. Hai người nước sông không phạm nước giếng, cuộc sống rất hoàn mỹ.

Có điều trung tâm thể dục hiếm khi có đàn ông cơ bắp săn chắc lại đẹp trai, cao ngất như vậy. Lúc Phàn Vực tới, em gái tiếp tân đã không kiềm được hét âm lên.

Gần đây cô bé hoàn toàn trúng độc của sắc đẹp rồi, thích kiểu đàn ông rảnh rỗi, đẹp trai, khí chất xuất sắc, đồng thời còn mang theo nụ cười xấu xa.

"Bà chủ bà chủ, anh đẹp trai đó tới nữa kia, bà chủ bà chủ, mỗi ngày anh ta đều tới tìm chị, có phải để ý chị không?"

Phuong Hân Hi rất muốn hắt một chậu nước lạnh lên đầu em gái lảm nhảm này.

Xi.

Lúc cô còn trẻ như đóa hoa tươi tắn đó không thèm để ý, giờ cô hoa tàn ít bướm, không biết có phải anh già rồi rơi mất trông mắt không mà còn để ý cô...

Bất quá___ Phàn Vực tới với tần số cao khiến Phuong Hân Hi hơi dễ bụng.

Nếu phải nói thì cô thực sự không muốn gặp lại yên bạn trai cũ này.

Dù sao... lần nào anh xuất hiện đều sẽ nhắc nhwor cô cái quá khứ nghỉ lại mà kinh ấy.

Fu**, Phuong Hân Hi thầm mắng.

"Sao anh tới đây? Vụ án có tiến triển hả?"

Khác với chàng trai trẻ dịu dàng của nhiều năm trước, người đàn ông trở nên cực kỳ vô lại, rõ ràng to xác thể, căn phòng lại nhỏ hẹp vậy, anh còn không ngừng dựa sát người cô.

"Lẽ nào ngoại trừ vụ án ra, anh không thể nói chuyện khác với tiểu Hi?"

Lời này cực kì mập mờ.

Hơn nữa thấy cô sưng sờ, người đàn ông lại cúi đầu dùng bờ môi nóng bỏng của mình chà xát môi cô.

Mẹ kiếp.

Tưởng Phuong Hân Hi là con bé chưa từng va chạm xã hội sao? Mấy năm nay Taekwondo không phải luyện chơi cho vui, một cú đá bay, dứt khoát trúng hồng tâm. Thậm chí cô đã nghĩ tới đáng về Phàn Vực ôm chỗ đó nhảy dựng lên, lăn qua lăn lại trong trung tâm thể dục của cô.

Nhưng tưởng tượng dù sao cũng tốt đẹp, song thực tế thì siêu cấp phũ phàng.

Phàn Vực bắt được cái chân dài tùy tiện của cô, đồng thời mạnh mẽ kéo ra sau, trực tiếp kéo cô vào lòng.

"Lâu rồi không gặp, sức của tiểu Hi yếu đi ta..."

Anh ôm chặt cô đến mức không thể nhúc nhích, hơn nữa đôi môi đáng ghét ấy không chút khách sáo hôn xuống.

Tên khốn này, tới đây ăn đậu hũ của cô à?

Đột nhiên Phuong Hân Hi hết sức nóng nảy, giống như muốn cào nát bán mặt đẹp trai của tên đàn ông trước mắt này.

"Lâu rồi không gặp, anh càng lúc càng đáng ghét..."

Hôn xong, Phuong Hân Hi cường chế đè nén trái tim sắp vọt ra ngoài, tiếp tục lạnh nhạt nói.

Chẳng qua, bản thân cô cũng không biết rằng, đôi môi căng mọng ướt át và khuôn mặt xinh đẹp đồ bưng đã bán đứng tất cả tâm tư của cô.

Mà mấy năm nay Phàn Vực sống ở nước ngoài đã quen quan sát bất kỳ biểu cảm của người khác, nên chút tâm tư này của Phuong Hân Hi đâu giấu nổi chuyên gia như anh.

Lâu rồi không gặp, mùi vị không tệ.

Phản Vực liếm môi nghĩ thế, đã ấn môi mình xuống lần nữa.

Bất quá, lần này khiến anh không ngờ là cô gái vẫn thẹn thùng khi chạm vào môi anh lại không tránh né, trái lại nhiệt tình hôn trả.

Người đàn ông bị hôn nồng nhiệt cũng sáng khoái, nhưng ngay sau đó trong lòng cực kỳ khó chịu.

Hôn giỏi vậy, mẹ, là thằng nào dạy.

**

Đối với việc Phản Vực thường xuyên tới chơi, Phương Hân Hi chịu không nổi sự quấy nhiễu.

Song lần nào người đàn ông này tới đều giờ chờ hiệu anh tới điều tra vụ án, không thể không thừa nhận, Phương Hân Hi đỉnh chiều này. Cô muốn biết Trần Phong rốt cuộc chết thế nào hơn ai hết.

Chẳng qua khác với trước đây, khi Phản Vực tới đều theo thói quen đùa giỡn Phương Hân Hi.

Hành động mập mờ giwac hai người khiến người chung quanh đều ngầm thừa nhận bọn họ là một đôi. Nhất là em gái tiếp tân nhiều chuyện, đã vô số lần mất bốt ánh sao.

"Bà chủ, ông chủ thực sự quá đẹp trai... hai người đúng là thanh mai trúc mã à?" Trong lòng em gái tiếp tân, bà chủ phát tiền lương cho cô bé đã lùi một bước trở thành một bà chủ bị sắc đẹp mê hoặc.

"Thanh mai trúc mã?" Phương Hân Hi để tách trà bưởi xuống, gật đầu, "Đúng vậy..."

"Oa... tuyệt vời quá... tình yêu thanh mai trúc mã có thể duy trì đến bây giờ, thực sự vừa ngọt ngào vừa hiếm có..."

"Tình yêu?" Phương Hân Hi nở nụ cười, có điều là nụ cười tự giấu, "Ai biết được..."

"Tiểu Hi." Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo xuất hiện.

Chẳng biết từ lúc nào Phản Vực đã qua đây, nhìn Phương Hân Hi lộ ra hàm răng trắng đặc trưng của anh.

Tuy nhiên hôm nay Phương Hân Hi không có tâm trạng dọ sức với Phản Vực, "Hôm nay tới làm gì? Vụ án của Trần Phong rốt cuộc tra ra cái gì chưa?"

Phương Hân Hi thực sự rất ghét cảm giác chơi trò mập mờ kiểu này. Phải biết rằng, Phản Vực là một trong những đối tượng cô cực kỳ không muốn mập mờ nhất.

"Hôm nay anh không tới điều tra..."

"Tốt lắm, tôi có việc.. Đi thông thả không tiền..."

"Khoan đã..." Phản Vực chắn trước mặt Phương Hân Hi, nở nụ cười vô cùng đê tiện, "Tiểu Hi, anh có được hân hạnh mời em ăn tối không?"

Trả lời anh là Phương Hân Hi bỗng nhiên đã một cước, và giống như nhiều lần trước đây, đều đá không trúng.

Song thấy Phản Vực lùi lại mấy bước, mục đích của Phương Hân Hi đã đạt được.

"Xin lỗi, hôm nay nhà mở tiệc, anh không có tư cách."

Cô cho rằng cô nói như vậy, tên khốn khiếp Phản Vực sẽ biết khó mà lui. Ai ngờ anh lại một mạch theo cô về nhà.

Phương Hân Hi thực sự bội phục da mặt dày của anh, hôm nay là ngày Phương Nhược Cường dẫn Lâm Mân Côi về. Cả nhà bọn họ rất coi trọng, cô không muốn ngày tốt thế này xảy ra xung đột gì không cần thiết với Phản Vực.

Khi đứng ngay cửa, Phương Hân Hi ngăn Phản Vực.

"Tôi nói rất rõ ràng rồi, hôm nay nhà mở tiệc mà."

"Anh cho rằng... dựa vào quan hệ của chúng ta, anh có tư cách bước vào..."

"..." Fu**, đây là lời muốn nói duy nhất trong lòng Phương Hân Hi.

Trong lúc hai người đang tranh chấp, rốt cuộc mẹ Phương nghe được tiếng động bước ra đón.

Nếu Phương Hân Hi nhớ không sai, thì trước đây mẹ Phương có ấn tượng rất tốt với Phản Vực. Cho dù anh vứt bỏ con gái cưng của bà, nhưng bà luôn rất áy náy bởi vì bà quá tích cực, mà Phản Vực mới chịu áp lực quá lớn, nên chia tay với Phương Hân Hi.

Vì thế sợ mẹ Phuong dung túng cho gã đàn ông này, Phuong Hân Hi chuẩn bị chủ động đứng ra nói chuyện. Song mẹ Phuong nghiêng đầu quan sát Phàn Vực một lượt, đã cho qua.

"Là Phàn Vực đúng không, vào ăn cơm đi."

Phuong Hân Hi nhìn người đàn ông đang đắc chí bên cạnh, nhất thời có một con kích động mãnh liệt muốn chọc mù mắt anh.

Có điều may mà nhân vật chính của hôm nay không phải cô và Phàn Vực.

Mẹ Phuong rất nhiệt tình với cô vợ Phuong Nhược Cuồng vất vả lắm mới lừa gạt được, toàn bộ thức ăn trên bàn đều vây quanh Lâm Mân Côi.

Về phần Phuong Hân Hi __ cục thịt trên người bà rớt xuống, thì bị xem nhẹ từ lâu.

Đương nhiên, Phuong Hân Hi không giống như ngày thường, hôm nay cô hi vọng mình chỉ làm nền, mẹ Phuong không quan tâm cô, cô lại cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm.

Bởi cô thực sự không biết nên nói sao với mẹ Phuong. Tên khốn bỏ rơi con gái mẹ mười mấy năm trước giờ chẳng biết có phải đầu óc bị rút gân không, lại tìm con gái mẹ nữa.

Một khi bị rấn cấn, mười năm cứ sơ dây thừng.

Sức ảnh hưởng của Phàn Vực có tính chất hủy diệt với Phuong Hân Hi, anh khiến cô mất đi năng lực yêu thương, nhưng không có nghĩa là cô vẫn yêu người đàn ông này.

Không phải một ngày, không phải một tháng, cũng không phải một năm, mà là tròn mười ba năm.

Có yêu nhiều hơn nữa cũng theo năm tháng tan thành mây khói.

Bữa cơm này, Phuong Hân Hi hoàn toàn chẳng có khẩu vị.

Mẹ Phuong vẫn rất bình tĩnh, sự nhiệt tình của bà đều dành cho Lâm Mân Côi.

Em trai nhà mình cũng bình tĩnh không gọn sóng, chẳng qua thỉnh thoảng Lâm Mân Côi đưa ánh mắt hiếu kỳ qua khiến Phuong Hân Hi đứng ngồi không yên.

Cô chưa bao giờ giống như hôm nay, chỉ muốn nhanh chóng ăn xong bữa cơm này rồi rời đi.

Cơm nước xong, để không gây trở ngại cho em dâu xấu hổ và em trai ve vãn nhau, một mình Phuong Hân Hi ra ngoài sân.

Ánh trăng đêm nay rất đẹp, nhưng tâm trạng của Phuong Hân Hi lại cực kỳ hồng bét.

Mẹ Phuong còn đang bận rộn trong bếp, cô vốn muốn đi hỗ trợ, song không biết tại sao, cô sợ đối mặt với ánh mắt của mẹ Phuong.

Sau đó, cô chọn trốn tránh. Cô nghĩ, hơn mười năm rồi, thực ra Phuong Hân Hi cô vẫn là một tên hèn nhát.

Phàn Vực cũng ra theo.

"Tiểu Hi..."

"Rốt cuộc anh muốn theo tôi tới khi nào?"

"Cả đời có được không?"

Mấy năm nay người đàn ông này thực sự thay đổi rất nhiều. Trước kia mặc dù Phàn Vực cặn bã, nhưng ít nhất cho tới bây giờ anh không nói dối.

Tuy nhiên hiện tại Phuong Hân Hi không cho là vậy.

"Trong mắt anh, cả đời là chuyện tùy tiện như thế ư?"

"Anh nghiêm túc."

Phuong Hân Hi lắc đầu, "Xin lỗi, tôi không nhìn ra anh có chút nghiêm túc nào. Hơn nữa..." Cô rũ mắt, cảm thấy mình cần phải nói rõ.

"Cho dù anh nghiêm túc, nhưng tôi nghĩ không có quan hệ gì với tôi. Phàn Vực... có thể mười ba năm trước tôi yêu anh, rất yêu anh, chẳng qua anh có nghĩ tới... mười ba năm rồi... anh cảm thấy tôi còn là Phuong Hân Hi đứng tại chỗ chờ anh sao? Anh giỏi như vậy, tôi không tin anh không điều tra ra mấy năm nay tôi có bao nhiêu đàn ông..."

Phuong Hân Hi thốt ra lời này, rốt cuộc sắc mặt Phàn Vực hơi thay đổi.

Phuong Hân Hi quả thực hận mình hiểu con người này, nhiều năm không gặp, vẫn có tính gia trưởng như thế.

Xoay người lại, Phuong Hân Hi muốn rời khỏi, song bị Phàn Vực nắm lấy tay.

"Anh làm..." Làm gì còn chưa nói xong, Phàn Vực đã nâng anjwyt cô lên bắt chắp hôn xuống.

Lại như vậy, lúc nào cũng như vậy.

Trong lòng Phuong Hân Hi bị ai nghĩ, năm đó cô bị mù mắt chó mới đi thích người đàn ông này nhỉ?

Phuong Hân Hi không thích đàn ông dùng cách ép buộc. Giống như lúc này, cô không chút do dự vung một bạt tay.

Ngày trước cô cho rằng tát người ta là một việc cực kỳ si nhục người ta, song giây phút này, cô sâu sắc cảm thấy Phàn Vực đáng đời.

"Anh tưởng anh là ai? Anh tưởng tôi nhất định không có anh là không được hả?"

Cô ngẩng cao đầu, như một nữ vương, khinh thường người đàn ông trước mặt.

"Tôi không phải không có anh là không được, anh cút xa chừng nào tốt chừng đó cho tôi."

Chút tâm tình cuối cùng cũng bị phá hỏng gần như không còn.

Phuong Hân Hi chào một tiếng với Phàn Vực chuẩn bị lách người bỏ đi. Tất nhiên anh vẫn không biết xấu hổ đi theo.

Song hôm nay vận may của cô không được tốt lắm.

Gia chủ của nhà họ Phuong - ba Phuong thật là không đúng lúc trở về rồi.

Từ nhỏ, Phuong Hân Hi sợ người ba nghiêm túc này của mình. Trong cái nhà này, tuy rằng em trai Phuong Nhựt Cuồng ngoài lạnh trong nóng rất khủng bố, nhưng bình thường vẫn là một người rất ôn hòa rất dễ bắt nạt, mẹ Phuong cũng là một em gái mềm mại tất nhiên không cần nói tới.

Chẳng qua trong nhà chỉ có duy nhất ba Phuong từ đầu chí cuối hoàn toàn lạnh lùng và nghiêm túc.

Năm đó, chuyện Phuong Hân Hi bị bỏ rơi, câu đầu tiên ba Phuong nói là "Mày làm ba mất hết mặt mũi."

Lúc ấy Phuong Hân Hi cảm thấy cực kỳ oan ức, còn thấy mình không phải con ruột nữa.

Cho nên chuyện xưa tái hiện trong đầu, Phuong Hân Hi nhìn thấy ba Phuong, lập tức không kiềm được run một cái.

Tất nhiên ba Phuong cũng trông thấy cô, còn có Phàn Vực sau lưng cô.

"Phàn Vực?" Mấy năm không gặp, ba Phuong còn có thể kêu tên người đàn ông này một cách chính xác.

Mặt Phuong Hân Hi nóng bừng, cho rằng ba Phuong lại muốn nói "Tại sao mày còn quần quýt với thằng đó, lẽ nào chê chưa đủ mất mặt?"

Nhưng khiến Phuong Hân Hi không kịp phản ứng là, ba Phuong trực tiếp xách cô ra phía sau, người đàn ông cao lớn che chắn trước mặt con gái, phò bầy tư thái phòng bị.

Gần như ông rặn từng chữ với Phàn Vực: "Tôi nhớ tôi nói rất rõ ràng, nhà chúng tôi không chào đón cậu."

Nói xong, căn bản không đợi Phàn Vực phản ứng, ba Phuong dứt khoát dẫn Phuong Hân Hi vào nhà.

Về đến nhà, tất nhiên lại là tam đường hội thẩm.

"Sao mày lại ở chung với nó?" Ba Phuong chỉ tiến rên sắt không thành thép.

"Con không có. Một người bạn của con đã chết, còn chết rất thảm. Anh ta trở về điều tra vụ án." Phuong Hân Hi cực kỳ oan ức.

"Nó là cái thá gì, điều tra cái gì..." Rõ ràng ba Phuong có ấn tượng vô cùng tồi tệ với Phàn Vực, xưa nay tính khí thu liễm vào giờ khắc này hoàn toàn bộc phát.

"Con..."

Phuong Hân Hi cũng ức lắm, nhưng ngoại trừ nói "Con không có, con không ở chung với anh ta." ra, cô chẳng nói được gì nữa.

Hai cha con tan rã trong không vui, ba Phuong vung tay bỏ đi.

Phuong Hân Hi cảm thấy cực kỳ uất ức, chút cảm động ba bảo vệ con gái nhỏ nhoi trước đó biến mất không còn tăm hơi.

Cô ở trong phòng hôn dỗi, chưa tới một lúc, cửa bị gõ.

Mẹ Phuong bưng sữa tươi ấm ở ngoài cửa cười tủm tỉm nhìn cô.

"Sao thế? Còn tức giận à?"

"Ba hoàn toàn không phân rõ phải trái. Rõ ràng con đâu có trêu chọc bất kỳ ai."

Mẹ Phuong cười, đưa ly sữa cho Phuong Hân Hi, "Ba con là mẹ gọi về."

"Mẹ..." Lần này Phuong Hân Hi lại kinh ngạc, mẹ Phuong mềm mại từ khi nào cũng trở nên bụng dạ đen tối rồi.

"Mẹ, mẹ đang làm gì đấy?"

Phuong Hân Hi nhấp một ngụm sữa, lại phát hiện duois ngon đền, người mẹ mềm mại của cô trở nên giống ba cô, vừa nghiêm túc vừa lạnh lùng.

"Mẹ không thích Phàn Vực. Mười năm trước có thể mẹ không nhìn thấu thẳng đấy, trước đây mẹ còn hi vọng hai đứa quay lại với nhau, nhưng giờ mẹ nói rõ cho con biết, Hân Hi, nó không phải người tốt, mẹ không cho hai đứa ở bên nhau."

Mẹ Phuong hiềm khi mạnh mẽ khiến trong lòng Phuong Hân Hi khiếp sợ.

Cô rất muốn nói cho tới bây giờ cô và Phàn Vực không có khả năng. Nhưng cô cũng hơi hiếu kỳ, điều gì đã làm mẹ Phuong bỗng nhiên thay đổi cái nhìn. Phải biết rằng, trước đây bà chính là mẹ vợ càng nhìn con rể càng hài lòng, sao hôm nay có thể thay đổi nhanh thế?

Ngay khi Phuong Hân Hi há miệng không thể khép lại được, nét mặt mẹ Phuong mau chóng thay đổi, véo gương mặt mịn màng của con gái, "Ngoan, mẹ sắp xếp cho con buổi xem mắt mới rồi, phải tin ánh mắt của mẹ, coi như... hừ, cũng phải làm tên khốn đó tức chết!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Màn Cối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99

Cho dù Phuong Hân Hi không thích chuyện coi mắt thế nào chẳng nữa, nhưng lần này hình như mẹ Phuong thực sự quyết tâm.

Không coi mắt, được.

Vậy chuyện này sẽ để cho ba Phuong "hiền lành dịu dàng" xử lý.

Bên này Phuong Hân Hi thực sự hết cách, đành nhắm mắt đi thôi.

Bất quá, có lẽ do tâm tình, cũng có lẽ do đối phương như mẹ Phuong nói, quả nhiên là một người đàn ông tốt. Nói chung, Phuong Hân Hi chung đụng mặc dù không có quá nhiều cảm giác song ít nhất cũng không cực kỳ phản cảm.

Đôi khi cô nghĩ có thêm một người bạn, thực ra không tồi. Tất nhiên, cô cho rằng đối phương cũng nghĩ thế.

Đối phương là một ông chủ xí nghiệp, ắt không hề rảnh rỗi như Trần Phong, đương nhiên cũng không nhân nhượng cô như Trần Phong.

Hai người duy trì cảm giác dửng dưng của bạn bè bình thường. Cho nên, khi hẳn tìm Phuong Hân Hi nói tham gia một bữa tiệc doanh nghiệp, cô vẫn có chút bất ngờ nho nhỏ.

Cô cho rằng bọn họ không hề phát triển nhanh như vậy.

Chẳng qua Phuong Hân Hi cũng không phải phụ nữ lòng dạ hẹp hòi, nhất là ở khoản bạn bè. Nếu hẳn đã mời, thì cô sẽ ăn mặc thật xinh đẹp đi cùng.

Bất quá, cô không ngờ là, Phàn Vực cũng ở bữa tiệc đó.

Trong khoảng thời gian này, trái lại Phàn Vực ít đi tìm cô. Thực ra nghe em tiếp tân kể lại, Phàn Vực vẫn gió mặc gió, mưa mặc mưa mà tới.

Có điều do ba Phương nhúng tay một chút, Phương Hân Hi liên tục bị nhốt ở nhà, không có thời gian ra ngoài dạo. Tất nhiên không gặp Phan Vực rồi.

Đừng thấy Phan Vực như con chó hoang không biết xấu hổ, nhưng hình như hết sức kiêng kỵ ba Phương, cho nên không dám tới cửa.

Nghiêm khắc mà nói, đây là lần đầu tiên Phương Hân Hi và Phan Vực chạm mặt sau bữa tiệc gia đình lần trước.

Có chút khiến Phương Hân Hi bất ngờ là, lần này chạm mặt dứt khoát là long trời lở đất.

Đầu tiên, vì đối tượng hẹn hò của Phương Hân Hi giới thiệu cô là bạn gái của hắn ở trước mặt bạn bè.

Thành thật mà nói, Phương Hân Hi hơi kinh ngạc, cũng có chút phản cảm. Cô và người đàn ông đó ngay cả mấy bữa cơm cũng chưa từng ăn, hơn nữa mỗi lần gặp mặt đều nhanh chóng tự ai nấy về.

Nếu cô không hề mất trí nhớ, thì hình như cô đâu đồng ý bất kỳ yêu cầu gì của người đàn ông này. Nhưng giờ hắn lại ôm vai Phương Hân Hi, cười hi hi giới thiệu cô là vợ.

Nói thật, Phương Hân Hi rất muốn không nể mặt mũi hất người đàn ông này ra. Song cô nghĩ tới người trước mặt có mặt mũi thế, đối phương hình như còn có quan hệ rất tốt với mẹ Phương, nên cô đành nể mặt mẹ Phương.

Nhìn một chút, cuối cùng còn nờ nọ cưới hoàn mỹ, dường như ngầm thừa nhận.

Cô không cảm thấy cách xử lý của mình có gì không đúng, nhưng rơi vào mắt Phan Vực, việc này dứt khoát như đồ dạ của mình bị cướp đi vậy.

Bữa tiệc còn chưa kết thúc, Phan Vực uống hơi nhiều, tư lượng của anh luôn không tệ, thậm chí vì mấy năm nay làm việc, anh còn nghiêm khắc hạn chế.

Chẳng qua tối nay...

Phan Vực nhếch môi, tối nay anh muốn làm một chuyện, nên nương theo cảm giác say cũng không tồi.

Trong bữa tiệc cũng không thiếu bạn bè của Phan Vực, nhất là mấy người bạn thân, mặc dù chưa từng gặp Phương Hân Hi, nhưng từng nhìn thấy hình cô gái này trong bóp của Phan Vực, tất nhiên biết là vợ của anh em mình.

Có điều, bọn họ còn chưa kịp chúc phúc Phan Vực có vợ, hình như cô vợ này như con vịt đã nấu chín bay mất.

Có lẽ -- căn bản chưa nấu chín nhỉ?

Vậy -- làm anh em tốt, tất nhiên phải yểm trợ anh em mình nấu chín vợ chứ.

Được Phan Vực ra hiệu, người bạn trai mới nhậm chức của nữ chính Phương Hân Hi rốt cuộc bị chuốc say.

Phương Hân Hi quả thực rất ghét đàn ông uống rượu. Trước đây ba Phương uống rượu, nhưng lần nào uống mẹ Phương đều rất tức giận, mặc kệ thế nào nhất định cũng cho ba Phương ngủ sofa.

Làm một người đàn ông yêu vợ điên cuồng, sao có thể chịu nổi cái lạnh hơn nửa đêm phải ngủ sofa, do đó ba Phương thành công kiêng rượu.

Cả nhà Phương hầu như đều không uống rượu.

Mặc dù đứa em trai Phương Nhược Cường có uống, song uống ít, hơn nữa trên người hình như không có mùi rượu đáng ghét kia.

Thành thật mà nói, tối nay Phương Hân Hi đã nhìn tới cực hạn, mà người đàn ông bên cạnh coi như còn dịu dàng lễ độ, chỉ có chút khó ngủ thôi.

Mãi mới chờ được bữa tiệc kết thúc, Phương Hân Hi gần như vớt người đàn ông kia cho tãi xé.

Báo một tiếng hắn uống say, đưa hắn về nhà xong, Phương Hân Hi chuẩn bị lách người trở về.

Chẳng qua ở bãi đỗ xe, cô còn chưa kịp bước vào xe mình, cái eo mảnh khảnh đã bị người ta ôm từ phía sau.

Fu**.

Lại là mùi rượu cô ghét, nhưng cái tên này còn dán chặt vào người cô, không có chút kẽ hở.

Phương Hân Hi tức giận, giọng lạnh như băng, "Phan Vực, anh muốn làm gì?"

"Làm gì?" Phan Vực cười haha, mùi rượu tràn ngập xung quanh Phương Hân Hi, "Em sẽ nhanh chóng biết thôi."

Nói xong, Phan Vực vác Phương Hân Hi vào thang máy.

Đây là bãi đỗ xe dưới tầng hầm của khách sạn mà nhìn tư thế đó của Phan Vực, dường như trực tiếp muốn lên khách sạn.

Phuong Hân Hi tự xưng là hiểu rõ Phan Vực, cho dù không hiểu Phan Vực, nhưng cơ bản Phuong Hân Hi cũng hiểu đàn ông.

Nhất là hai mắt Phan Vực đều xanh biếc, nếu cô còn không cảm giác được, thì cô là con ngốc rồi.

Thành thật mà nói, trước đây cô có chút mong đợi sinh hoạt X, nhưng nghĩ tới dùng cái thứ xa lạ kia của đàn ông c tới c lui trong người mình, nói không chừng còn không nhận được khoái cảm gì nữa, Phuong Hân Hi thực sự không có mấy hứng thú.

Đồng thời, cô có chút nghi hoặc.

Lẽ nào vật đó X thoải mái thật?

Phuong Hân Hi không biết, nhưng sau khi Phan Vực vác cô vào thang máy liền bóp cầm cô, liều mạng hôn.

Mùi rượu nồng nặc hun Phuong Hân Hi đến mức muốn nôn. Cô không thèm nghĩ ngợi tât anh một cái.

Có lẽ người đàn ông này thực sự say rồi, bằng không soa có thể bị cô đánh trúng được.

"Tiểu Hi, sức em vẫn lớn vậy... nhưng không sao... giữ lại đợi lát nữa chơi... Em có sức, anh chơi mới hăng hái..."

Quen biết Phan Vực nhiều năm, nhưng Phuong Hân Hi không ngờ Phan Vực còn có một mặt như thế.

Phan Vực trước đây tao nhã lễ độ, mơ hồ mang theo hơi thở cấm dục. Khi hai người ở chung, không ít lần Phuong Hân Hi từng dụ dỗ anh, nhưng lần nào cũng bị anh chính nhân quân tử đẩy ra.

Song, thời gian thực sự có thể thay đổi con người sao?

Mấy năm không gặp, người đàn ông này đã trở nên không tự trọng và lưu manh ư?

Phuong Hân Hi không hiểu.

Bất quá lúc này cũng không cần cô hiểu. Phan Vực bị cô tât một cái, chẳng chút chần chừ nhanh chóng nhào tới.

Phuong Hân Hi mặc bộ lễ phục dạ hội trễ ngực dài tới đất màu tím nhạt, lúc này bị Phan Vực nắm, dùng sức kéo một cái, đôi gò bồng đảo bị ràng buộc đã lâu cứ thế nhảy ra ngoài.

Rốt cuộc Phuong Hân Hi cũng là phụ nữ, sợ hãi hét lên một tiếng, vung tay cuống quýt muốn ngăn lại.

Nhưng cô không ngờ, cô nâng tay lên chỉ càng làm bộ ngực trắng nõn tụ lại, hấp dẫn người ta.

Ánh mắt Phan Vực đã chuyển từ xanh biếc sang đỏ ngầu rồi.

Gần như không chút chần chừ, hai tay vô lấy, vừa hung hăng vuốt ve, vừa gắt gao đe Phuong Hân Hi.

"Muốn rất lâu rồi... Tiểu Hi... anh muốn sờ em thế này rất lâu rồi..."

Lần này Phuong Hân Hi thực sự sợ hãi. Cái người này hoàn toàn không phải Phan Vực được chưa!

Phan Vực là kiểu đàn ông cấm dục trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Mẹ nó, nhưng tên cầm thú động dục trước mặt hoàn toàn không phải, được chưa!

Hơn nữa, thang máy này có camera đó, Fu**, cô hằng muốn sáng mai trở thành tiêu điểm bàn tán của mọi người đâu.

Phuong Hân Hi gần như đập Phan Vực văng ra, Phan Vực cao 1m90 đầu dễ rung chuyển trước Phuong Hân Hi, chẳng những không rung chuyển mà bị móng vuốt mèo của cô cào mấy cái càng làm anh cực kỳ bức bối. Cuối cùng anh dứt khoát dùng sức kéo bộ lễ phục có giá trị không nhỏ kia của cô xuống.

"Khôn khiếp! Fu**! Anh muốn làm gì..."

Phan Vực sờ soạn, ôm thân thể Phuong Hân Hi, há miệng thối tim đôi môi thơm ngát của cô, hung hăng ngậm lấy.

Khi Phuong Hân Hi kinh ngạc hô lên, bị anh cắn đầu lưỡi, liều mạng mút trong miệng anh. Cô gấp độ đến mức chảy nước mắt, may may thang máy đình một tiếng mở ra.

Không biết là Phuong Hân Hi may mắn hay sao, hành lang đỏ thắm không có ai cả.

Phản Vực bế cô lên, đương nhiên miệng vẫn không quên mút cô.

Phuong Hân Hi mơ mơ hồ hồ cảm thấy Phản Vực ôm cô vào một căn phòng trong đó, nhất thời có cảm giác không tốt, cực kỳ xấu hổ.

Fu**! Lẽ nào tên này thực sự tới luôn?

Tất nhiên Phản Vực tới luôn thật. Vwag đến cửa phòng, anh lập tức đá văng cửa phòng ra.

Mà trong nháy mắt như thế, cô gái trước đó còn bị anh mút đến mơ mơ màng màng chột như con lươn trượt khỏi lòng anh.

Căn phòng cực kỳ rộng rãi, Phuong Hân Hi nhanh chóng chạy tới một đầu khác của căn phòng, về mặt cảnh giác nhìn anh.

Món ngon trước mặt, Phản Vực lại nổi tâm tư thương hoa tiếc ngọc. Có điều có thương hoa tiếc ngọc đi nữa, kết quả cuối cùng chỉ có một.

Anh -- muốn làm cô.

Muốn rất lâu rồi.

Phản Vực hít sâu một hơi, nấy người anh em của anh làm việc quả thực rất đáng tin. Có lẽ tối nay, căn phòng sắp xếp cho anh cũng là lựa chọn đúng đắn.

Thấy sắc mặt Phản Vực nổi lên dục vọng, lúc này Phuong Hân Hi mới phát hiện mình gần như trần truồng.

Không... trên người còn mỗi chiếc quần chữ T, bất quá càng kinh khủng hơn được chưa?

Phuong Hân Hi thăm rùng mình, nhanh chóng tiến lên, lấy cái gối trên ghế salon che trước người mình. Mà khi cô làm những việc này, người đàn ông chỉ mỉm cười, chẳng qua vừa cười vừa cời ca vạt của anh.

Trong lúc Phản Vực cời từng món một, Phuong Hân Hi dường như cảm giác được con dã thú kiềm nén kia đang nhắm vào cô sắp nhào tụt.

Phuong Hân Hi tự cho mình không phải phụ nữ yếu ớt. Trong lòng cô suy nghĩ rất nhiều thứ, làm sao kéo dài thời gian, làm sao tìm cơ hội để mình chạy trốn.

Có điều từ trí lực đến thể lực, cô đều không phải đối thủ của Phản Vực.

Rất nhanh, Phản Vực cời món đồ cuối cùng trên người, không ngoài dự liệu, tựa như dã thú mạnh mẽ nhào tới chỗ Phuong Hân Hi.

Cô bị doa giật mình, thân thể vốn nhanh nhẹn lại bất cẩn trượt trần.

Lúc này Phản Vực thừa cơ hội, không chút chần chừ tóm Phuong Hân Hi áp lên tường.

Đôi gò bồng ả rất to, hình nửa vòng tròn, dưới ánh đèn mờ mờ lộ ra vẻ đẹp mông lung.

Anh cầm cánh tay gãy gập của cô, vừa cắn chặt môi cô, vừa nỉ non bên môi cô.

"Em chắc chắn không biết... anh muốn rất lâu rồi... Lúc mười tám tuổi... anh chỉ muốn biết... làm em sẽ có cảm giác thế nào..."

"..."

Cái này không đúng!

Chuyện không phát triển như vậy!

Nếu Phuong Hân Hi nhớ không lầm, Phản Vực mười tám tuổi là một chàng trai tốt chính trực! Nhưng giờ chàng trai tốt này lại thổ lộ, năm đó anh muốn làm cô!

Fu**!

Phuong Hân Hi cảm thấy trí thông minh của mình không đủ dùng. Đương nhiên lúc này cũng không cần trí thông minh của cô.

Phản Vực ngậm nụ hồng trên ngực cô, cắn mút liếm hôn.

Âm thanh dâm dăng ấy làm Phuong Hân Hi không có khí phách mềm nhũn, lại bị Phản Vực nâng mông lên, càng dán sát vào anh hơn.

"Anh luôn muốn... hưng hăng chơi đùa em thế này... chẳng qua... anh biết thân phận em... anh mà chạm vào em... hay làm em... em nhất định sẽ chạy mất... Anh hư hỏng như vậy... chắc chắn em sẽ không thích..."

Phản Vực nói lung tung rất nhiều, Phuong Hân Hi bị hôn tới mơ mơ màng màng, toàn thân đều nhũn ra.

Đây là kết quả của bà già chưa từng chạm qua đàn ông sao, đàn ông mới sờ một chút đã lập tức nhũn thành một bãi nước.

Nhưng Phan Vực vẫn ở bên tai cô nói: "Khi đó em dụ dỗ anh, anh rất muốn chơi đùa em... Nhưng nghĩ tới gương mặt đơn thuần của em lộ vẻ sợ hãi anh nghĩ hay thôi đi..."

Trước giờ Phan Vực đều không phải con người tốt hào hoa phong nhã như Phuong Hân Hi tưởng. Có lẽ anh giả trang quá giỏi, người chung quanh anh kể cả cha mẹ cũng không phát hiện ra tính cách biến thái này của anh.

Anh thích Phuong Hân Hi, đồng thời có dục vọng độc chiếm mà chính anh cũng không cách nào không chế.

Nhưng anh rất rõ ràng, Phuong Hân Hi thích anh bất quá đều do anh là hoàng tử dụ dỗ.

Có điều, anh biết... anh không phải.

Trước giờ anh không phải hoàng tử dụ dỗ, mà là một tên cặn bã biến thái.

Phuong Hân Hi ngốc nghếch nhất định không ngờ, những năm đó bọn họ quen nhau, anh vô số lần bỏ thuốc cô, vô số lần làm ỏ trên miệng, đầu gối, trên bụng cô, thậm chí ngay đóa hoa nhỏ, vô số lần tùy tiện.

Song cô vẫn ngây ngốc đơn thuần dụ dỗ anh, đúng là đồ ngốc mà.

Tuy nhiên cô bé ngốc nghếch như thế, chỉ có một, mà anh cũng không muốn buông tha.

Nhưng song song với độc chiếm cũng có cảm xúc càng lớn hơn, đó chính là đau lòng.

Chẳng may tính cách này dọa Phuong Hân Hi sợ hãi thì tính sao bây giờ? Anh sẽ không nghĩ ngờ, sau khi nhà họ Phuong biết anh đối xử với con gái họ như vậy, chắc chắn không nói hai lời dẫn người đi ngay.

Đồng thời với sự không chế nhà họ Phan lúc bấy giờ của anh, kiếp này đừng mong được gặp lại Phuong Hân Hi nữa.

Đúng, đàn ông quá yếu không có tư cách biến thái.

Đây là lời răn của Phan Vực. Do đó anh và cô chia tay.

Anh ra nước ngoài rồi, không có Phuong Hân Hi, tính cách tối tăm của anh cũng lộ rõ.

Thậm chí khi quá mức, sự phụ anh còn dẫn anh đi gặp bác sĩ tâm lý.

Từng có mấy năm anh nghĩ anh là một tên bệnh hoạn, cố chấp vô tình như thế, ngay cả Phuong Nhược Cường cũng không bì kịp. Sao anh có thể cho cô gái Phuong Hân Hi kia được hạnh phúc đây!

Cô không hiểu anh, nhưng anh hiểu cô.

Rõ ràng là một cô nàng mạnh mẽ, nhưng giả vờ làm cừ non ở trước mặt anh. Rõ ràng ghen tuông nhưng làm bộ không thèm để ý.

Chẳng qua, Phuong Hân Hi thế này, anh lại thích còn muốn nữa. Muốn đến mức ngay cả bản thân anh còn thấy biến thái hết sức.

Về sau, dưới sự khuyên bảo của bác sĩ tâm lý, anh dùng chiến tranh và máu tanh chậm rãi làm phai nhạt dục vọng mãnh liệt ấy.

Anh nghĩ rốt cuộc anh đã trở thành một người nghiêm cẩn tự ràng buộc, đối với Phuong Hân Hi vẫn thích đấy, nhưng không còn cảm giác biến thái ấy nữa.

Anh vẫn cho rằng như vậy.

Nhưng --

Phan Vực cười cười, nâng mông Phuong Hân Hi lên, mở đôi chân thon dài của cô, dục vọng đau đớn trường phòng kia của mình cũng không còn cách nào nhịn nổi nữa. Anh thực sự muốn... muốn rất nhiều năm rồi.

Đầu vật to lớn chặn ngay miệng đóa hoa ướt át, thậm chí anh không có bất kỳ thương tiếc gì, mạnh mẽ vọt vào.

Năm nay Phuong Hân Hi không còn trẻ nữa, cô cũng từng quen vô số bạn trai, có lẽ kinh nghiệm đủ rồi.

Nghĩ tới đây, anh có cảm giác kích động như một tên sát nhân. Bất quá anh phải thừa nhận, vốn là anh sai, anh không có tư cách trách người khác.

Tuy nhiên nghĩ đến vô số đàn ông từng chiếm được ngon ngọt của cô, Phan Vực cảm thấy không cách nào nhịn được, hung hăng đưa mình vào, đồng thời không dừng lại chuốt nào.

Có một đạo Phuong Hân Hi cho rằng màng trinh của mình đã già cỗi đến độ tự động bong tróc ra. Đương nhiên, cô cũng cảm thấy lần đầu tiên trong phim truyền hình quá khoa trương.

Nhưng, người nào đó chưa ăn thịt heo thậm chí ngay cả heo chạy cũng chưa từng chăm chú nghiêm cứu kỹ thực sự bị thương rồi.

Trước đó cả người vẫn mềm nhũn rất thoải mái, cô còn muốn Phàn Vực dùng sức một chút xâm nhập vào. Song khi anh xâm nhập thật, cả người cô đều căng đau.

Fu**, sao đau thế.

Phàn Vực cũng chấn động, cô gái của anh chặt tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Quá tuyệt vời.

Bên trong của tiểu Hi vừa mềm vừa chặt, xoắn đến độ anh chỉ muốn lập tức giờ roi rong ruổi.

Sự thực chứng minh, tên biến thái Phàn Vực này thực sự khác người bình thường. Sau khi biết Phuong Hân Hi là lần đầu tiên cũng không dừng lại, chỉ từ từ thế đứng đặt cô lên ghế salon, sau đó cười lên hông cô, hung hăng động.

Phuong Hân Hi dứt khoát bị giày vò muốn chết.

Con đau xuyên thấu kia cô còn chưa kịp thích ứng, tên này lại xát muối lên vết thương, tàn nhẫn tiến vào. Khối thịt nát bị mài nhỏ trước đó giờ bị mài mòn lần nữa, Phuong Hân Hi suýt hồng mắt.

Đau quá.

Cô không chút nghĩ ngợi đá Phàn Vực bay ra ngoài.

Người đàn ông đang phấn đấu lại không ngờ mình bị đá văng, sau khi sừng sốt một giây, trực tiếp nhào tới tiếp.

"Phản rồi..." Rút cả vạt trời hai tay Phuong Hân Hi, còn dang hai chân cô ra, càng thêm dùng sức vận động.

Quả thực vừa đau vừa thoải mái.

Đau đơn qua đi, cảm giác kỳ quái chậm rãi xuất hiện.

Lúc này, Phuong Hân Hi cảm nhận được chút hứng thú và sung sướng cũng không nghiêng răng nghiêng lợi trên bờ vai Phàn Vực nữa, ngược lại cô ưỡn eo, từ từ theo bước tiến của anh.

Hai người trắng trợn X một cách bạo lực, cỡ lẽ trước đây bọn họ chưa hề nghĩ tới.

Đêm hôm đó, hai bị trai già gái già mới phá thân dứt khoát chơi đùa đến nửa đêm, bên dưới Phuong Hân Hi vừa đỏ vừa sung, Phàn Vực mới bỏ qua.

Có điều tổng thể mà nói, cảm giác này không tồi. Quả thực khiến anh muốn ngừng mà không được.

Mãi đến giữa trưa ngày hôm sau hai vị mới thức dậy.

Phuong Hân Hi tỉnh lại có chút xấu hổ, nhưng đều là nam nữ trưởng thành, cô vốn không có quan niệm X bảo thủ trong đầu, nghĩ đến lúc còn sống còn có thể phá thân, đồng thời ngay lần đầu đã có thể high, do đó cô không có gì oán niệm cả.

Mặc dù tên Phàn Vực này cận bã, song ở mặt này lại lag một bạn giường giỏi.

Hóa ra nữ vương điện hạ quả thực xem ai kia là bạn giường. Chẳng qua, lúc này Phàn Vực hoàn toàn không biết.

Không chỉ không biết, vừa tỉnh lại còn bị Phuong Hân Hi túm làm thêm một trận, khỏi phải nói cái tên này vui vẻ cỡ nào.

Hai người liên tục ở trong phòng tổng thống suốt ba ngày, cuối cùng do Phuong Nhựt Cường gọi điện tới, Phuong Hân Hi mới lưu luyến rời đi.

Tha thứ cho đôi nam nữ chưa từng khai trai, tuổi đã cao mới được hưởng thụ khoái cảm này, cũng khó trách bọn họ điên cuồng triền miên như thế.

Phuong Nhựt Cường tìm Phuong Hân Hi có chuyện gấp.

Nguyên nhân là vì ba của bạn gái nhỏ ngoan rồi, còn ngoan khá lắm.

Phuong Hân Hi không cho là đúng, ba của Lâm Mân Côi hoàn toàn là một gã cận bã, chết thì thôi.

Nhưng sắc mặt Phuong Nhựt Cường rất khó coi, Phuong Hân Hi biết tính đứa em trai nhà mình cũng mơ hồ cảm thấy bất thường.

"Sao vậy, có vấn đề gì ư?"

Phuong Nhựt Cường thoáng nhìn bà chị có chỉ số thông minh ở mức âm của mình, không nói gì. Chỉ xem nhẹ một mảng bầm tím dưới cổ người nào đó, hỏi thẳng, "Chị với Phàn Vực đi tới bước đó rồi à?"

Phuong Hân Hi hiếm khi đỏ mặt, trái lại không ngờ em trai thẳng thừng thế. Bất quá cô cũng không giấu giếm, nói thẳng kỹ thuật của anh không tệ.

Phuong Nhựt Cường cười lạnh hai tiếng, nụ cười âm trầm làm Phuong Hân Hi không hiểu sao rung mình hai cái.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Trong lúc Phuong Hân Hi vẫn còn lợm giọng, không biết Phàn Vực đã làm gì có lỗi với Phuong Nhựt Cường, bên nãy Phàn Vực ăn uống no đủ nhanh chóng điều tra rõ ràng nguyên nhân cái chết của Trần Phong.

Hóa ra thực sự là học trưởng thối đái học của Trần Phong, con người này rất quái gở, chỉ số thông minh cực cao.

Đám người Phàn Vực phải tìm một khoảng thời gian mới tìm được người đàn ông đó.

Tuy nhiên cuối cùng vẫn chậm một bước, người đàn ông đó dùng cách tàn nhẫn nhất cũng thẳng thắn nhất kết thúc chính mình.

Khi Phàn Vực nói chuyện này cho Phuong Hân Hi biết, cô đang ngồi trên người anh, nuốt anh từng chút từng chút một.

Hai người sau khi làm chuyện đó đều có thói quen hút thuốc. Lúc này hiếm khi Phuong Hân Hi không hăng hái, dập tắt điếu thuốc, rời khỏi người anh.

Tất nhiên Phàn Vực cũng biết giờ trong lòng cô không dễ chịu, song anh cũng có tốt bao nhiêu. Trong lòng cô gái của mình đang nhớ nhưng người đàn ông khác.

"Này... có phải em nhớ anh ta không?"

Không nhớ hẳn, chẳng nhẽ nhớ anh sao?

Hiện tại rốt cuộc cô cũng biết giá trị của Trần Phong trong lòng cô.

Nếu nói Phàn Vực khiến cô mất đi năng lực yêu thương, thì Trần Phong lại cho cô năng lực ấy. Khiến cô không còn canh cánh trong lòng khi đối diện nữa, mà tràn đầy mong chờ và khát vọng đối với hiện tại.

Thậm chí hẳn còn dạy cô, phụ nữ phải học cách yêu bản thân, mới có thể yêu những người khác.

Lúc này hai người vừa lên giường mấy lần, Phuong Hân Hi cũng biết tính cách thực sự của Phàn Vực.

So với người bạn trai trước đây của cô, hoàn toàn là hai thái cực.

Một dịu dàng, một tàn bạo.

Một như mây, một như bùn.

Tuy nhiên, hình như không quan trọng.

Trước giờ Phuong Hân Hi chưa từng hiểu rõ bản thân như giờ phút này, cô có thể vì tình dục mà con hơi thích Phàn Vực, nhưng người cô thích hơn vẫn là bản thân cô và người nhà làm điểm tựa cho cô.

Điểm này, cả đời mặc kệ Phàn Vực làm gì cũng không sánh kịp.

Phuong Hân Hi nhắm mắt trầm tư một hồi, Phàn Vực càng nghĩ càng thấy bất thường.

Trước đây đều do Phuong Hân Hi nghĩ cách dụ dỗ Phàn Vực, giờ phong thủy luân chuyển, hiện tại Phàn Vực phải sử dụng toàn bộ thủ đoạn mới có thể làm nữ vương điện hạ cười một cái.

"Tiểu Hi, em đang nghĩ gì đấy?"

Trước đây đều do Phuong Hân Hi cố gắng đoán tâm tư Phàn Vực, giờ đến phiên Phàn Vực lo sơ bất an.

Phuong Hân Hi làm gì chịu nói những suy nghĩ trong lòng cho Phàn Vực biết. Trong lúc cô mặc đồ xong chuẩn bị rời khỏi, cửa lớn đang đóng chặt bỗng nhiên bị đá văng.

Vì quá bất ngờ, nên Phàn Vực và Phuong Hân Hi đều không kịp phản ứng.

Do đó Phương Nhựt Cường vọt tới trước mặt hung hăng đánh mấy quyền Phàn Vực mới mạnh mẽ phản ứng lại.

"Đồ khốn, anh lợi dụng việc công trả thù cá nhân."

Nắm tay của Phương Nhựt Cường tăng thêm sức lực, ép sát Phàn Vực, anh cười lạnh thành tiếng, "Anh biết là được, mấy quyền này là thay Mân Côi đánh."

Đừng tưởng rằng Phương Nhựt Cường chẳng biết cái gì, lúc đó Phàn Vực tới tìm anh, nhờ anh nói tốt với mẹ Phương.

Nói đùa, Phương Nhựt Cường không ưa Phàn Vực lâu rồi, sao có thể giúp chứ.

Song, anh không ngờ là, cái tên này lại ở sau lưng thiết kế cái chết của Lâm Kiến Quốc, rõ ràng hại Lâm Mân Côi rơi nước mắt mấy ngày.

Loại người khiến vợ mình bị tổn thương, sao Phương Nhựt Cường có thể dễ dàng buông tha.

Phàn Vực và Phương Nhựt Cường nhanh chóng đánh nhau, nếu là trước đây Phương Hân Hi sẽ nhào tới quan tâm hỏi han Phàn Vực rồi, nhưng giờ cô không còn suy nghĩ đó, chỉ chỉnh đốn bản thân xong, chậm rãi đóng cửa về nhà.

Về phần hai người đánh nhau kia, cứ để bọn họ tự mình yêu thương nhau đi.

Đối với Phàn Vực, kết cục đắc tội với cậu em vợ... là nhận được hàng loạt sự chống đối của từng thành viên nhà họ Phương.

Nếu không phải Phương Hân Hi cảm thấy kỹ thuật trên giường của anh tốt, thì có lẽ anh đã sớm bị bọn họ giải quyết nhân đạo hết lần này tới lần khác rồi.

Thực ra Phàn Vực cũng không phải kẻ ngốc, anh cảm giác được thái độ hoàn toàn khác biệt của Phương Hân Hi dành cho anh. Chẳng qua đối với anh, có thể tìm về thứ đã mất đi coi không dễ dàng, hơn nữa dường như Phương Hân Hi có thể tiếp nhận tính cách này của anh, nhất thườn Phàn Vực thấy cũng đáng.

Nếu đổi thành Phương Hân Hi mười mấy năm trước, chắc bị dọa chạy mất từ lâu, chứ đâu như bây giờ để mặc anh làm.

Vừa nghĩ thế, Phàn Vực cảm thấy cuộc sống cũng hạnh phúc lắm.

Đương nhiên nếu có cậu em vợ thường xuyên giờ trò xấu và ba Phương trước giờ ưa, cuộc đời càng hạnh phúc hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Đêm khuya vắng người, trăng tròn vành vạnh.

Lúc Phương Như Tranh mang sữa tươi lên, chồng bà - Phương Chính Nham còn chưa ngủ.

Thấy bà tới, người đàn ông bề ngoài cứng rắn nhưng chỉ dành sự dịu dàng cho vợ này khẽ cười.

"Sao còn chưa ngủ?" Phương Chính Nham thoáng nhìn đồng hồ, đã 11 giờ rồi.

"Không phải ông cũng chưa ngủ à." Phương Như Tranh đưa ly sữa tươi cho chồng, thuận tiện rúc vào lòng chồng.

Phương Chính Nham ôm chầm vòng eo không tính là thon gọn của vợ, suy nghĩ một chút, mới lên tiếng: "Còn lo cho Hân Hi sao?"

"Sao không lo chứ." Phương Như Tranh thở hắt một cái, "40 tuổi mới mang thai đầu, máu chốt là đến bây giờ hai đứa vẫn không định kết hôn. Bọn chúng làm tôi tức điên mất thôi."

"Tôi tưởng cặp song sinh của con trai đã khiến bà phiền lòng rồi."

Phương Nhựt Cường và Lâm Mân Côi coi như không chịu thua kém. Lâm Mân Côi mới vừa vào cửa, không lâu sau mang thai, đồng thời thuận lợi sinh ra một đôi long phượng thai.

"Sao như nhau được? Mặc dù Đại Song, Tiểu Song rất biết điều, nhưng Hân Hi 40 tuổi rồi... Nó tưởng mình là cô gái 36 tuổi hả?" Phương Như Tranh thật sự không thể mặc kệ đứa con gái này. Từ nhỏ quật cường, cái tốt không học lại học người ta yêu sớm.

Yêu sớm thì thôi, mấu chốt là hình như còn chọc phải đối tượng không bình thường. Náo loạn 10, 20 năm, cứ nói cái gì mà xem như "bạn giường".

Bạn giường em gái nó!

Phuong Như Tranh rất muốn chửi bậy. Vất vả lắm hai đứa mới tu thành chính quả, không ngờ đứa con gái này lớn tuổi sinh con lại sợ xảy ra vấn đề gì.

Hazz...

Thờ dài một cái, Phuong Như Tranh nhất thười cảm thấy làm mẹ thực sự mệt mỏi.

"Ông nói xem năm đó sao chúng ta thuận lợi thế nhỉ?"

Nhìn vợ trong lòng mình, Phuong Chính Nham hôn trộm một cái, xoay vợ yêu lại, ông chưa bao giờ nói lời nào ngược lại bà cả.

Từ nhỏ, ông đều chiều bà, dù cho mấy chục năm trôi qua, ông vẫn như thế.

Hôn trán vợ, ông nói một câu: "Đúng vậy, chúng ta rất thuận lợi."

Thật ra Phuong Chính Nham đang trợn mắt nói dối. Chuyện giữa ông và Phuong Như Tranh không hề thuận lợi.

Ông lớn hơn Phuong Như Tranh sáu tuổi. Khi ông sắp đính hôn, Phuong Như Tranh vẫn còn là một lolita (bé gái).

Rất nhiều người đều nói Phuong Chính Nham biến thái, cô bé còn non nớt vậy cũng ăn cho được, đúng là tán tận lương tâm. Nhưng mỗi lần những người khác nói thế, cô vợ nhỏ nhà ông sẽ rít gào lên như một con sư tử con bao vệ thức ăn.

"Nói bậy! Là tôi thích anh ấy trước! Là tôi cưỡng ép chiếm đoạt anh ấy."

Nghiêm chỉnh mà nói, Phuong Như Tranh cũng không nói dối.

Phuong Chính Nham quả thật bị Phuong Như Tranh cưỡng ép chiếm đoạt. Bất quá bà không biết rằng, từ đầu tới cuối màn cưỡng ép này ai kia cực kỳ sẵn lòng và vui vẻ.

Khi đó, Phuong Như Tranh còn chưa gọi là Phuong Như Tranh.

Bà tên thật là Ngụy Như Tranh - là cô công chúa nhỏ được gia tộc họ Ngụy nâng niu trong tay. Trên bà có ba người anh trai, vì vậy mà từ nhỏ nhà họ Ngụy cực kỳ nuông chiều bà.

Cô bé lớn lên trong sự chiều chuộng này rất được nhiều người yêu thích. Nhưng cô bé rất kiêu ngạo, từ nhỏ đã thích đi theo sau Phuong Chính Nham.

Có đôi khi, Ngụy Như Tranh vô cùng thân thiết với Phuong Chính Nham đến mức ba người anh trai của cô đều ghen tị. Hiển nhiên, mấy ông anh trai cuồng em gái này không ít lần giằng vò Phuong Chính Nham.

May mà Phuong Chính Nham giỏi nhẫn nhịn, nên mới có thể ôm vợ yêu xinh đẹp sống hạnh phúc cả đời.

Phuong Chính Nham của lúc đó cũng không lạnh lùng nghiêm nghị như bây giờ.

Anh là một chàng trai lúc nào cũng sẽ cười dịu dàng với người khác.

Có lẽ Ngụy Như Tranh bị nụ cười đó lừa gạt.

Gia tộc của Phuong Chính Nham không hòa bình như nhà họ Ngụy. Thậm chí ba Phuong Chính Nham còn có rất nhiều đứa con riêng ở bên ngoài.

Nhưng giữa rừng con cháu, ông nội Phuong lại thích Phuong Chính Nham nhất, luôn cảm thấy đứa bé này ôn hòa nho nhã, là chính nhân quân tử.

Chẳng qua... quân tử.

Nhắc đến lại thấy buồn cười, ngay cả bản thân Phuong Chính Nham cũng không tin danh xưng này dành cho mình.

Anh rõ ràng hơn bất kỳ ai, anh là một kẻ tiểu nhân từ đầu tới cuối. Kể cả ban đầu đến nhà họ Ngụy, anh cũng mang theo mục đích.

Ban đầu, anh nghĩ rất đơn giản.

Nhà họ Phuong đông đảo con cháu, anh muốn làm lớn mà không có sự hỗ trợ của người ngoài, việc này không dễ dàng gì.

Do đó, tìm một đồng minh không tồi là chuyện vô cùng cần thiết.

Ban đầu, mục tiêu của Phuong Chính Nham không phải là con cừu nhỏ mềm mại Ngụy Như Tranh, mà là ba ông anh như hổ như sói của cô.

Bất quá, khiến anh không ngờ là ba anh em nhà họ Ngụy không phải kẻ tầm thường, họ dễ dàng nhận ra mục đích của anh, nhưng con cừu nhỏ mềm mại nhà họ Ngụy lại thích Phương Chính Nham.

Khi đó Phương Chính Nham mới 12 tuổi, còn cô bé mũm mĩm chỉ có 6 tuổi. Lúc giờ bàn tay núc ních đòi anh ôm, Phương Chính Nham vẫn có chút kinh ngạc.

Từ đầu đến cuối anh không thích thứ mềm oặt, đặc biệt là thứ mềm oặt còn chảy nước miếng.

Nhưng Phương Chính Nham không tiện ném quả cầu thịt này ra ngoài, không những không ném mà còn phải ôm cô càng chặt hơn.

Cô nhóc này hình như có thể lợi dụng.

Đúng.

Lúc đó Phương Chính Nham là cậu bé như thế.

Ngay cả bản thân còn có thể lừa gạt và lợi dụng thì với quả cầu thịt nũng nịu không cùng huyết thống, có cái gì không thể lợi dụng chứ.

Sự việc đúng như kế hoạch anh vạch ra, vì liên quan tới Ngụy Như Tranh, nhà họ Ngụy thực sự nhìn anh với cặp mắt khác xưa.

Anh biết mục đích của mình đã thành công một phần, sau đó vẫn phải tiếp tục nguy trang.

Quả cầu nhỏ rất dễ lừa gạt. Chỉ cần cho cô một viên kẹo, cô sẽ cười híp mắt liếm nửa ngày, rồi bi bô kêu anh ới, anh tốt nhất.

Sao anh có thể tốt được.

Bất quá, quả cầu thịt mềm mại thế, còn ngu ngốc như vậy, nếu bị người ta bán đi thì biết làm sao đây?

Phương Chính Nham cảm thấy ý nghĩ mơ hồ này khiến anh hơi khó chịu, nghĩ đến quả cầu thịt sẽ bị bán là lòng anh lập tức cực kỳ lo lắng. May mà quả cầu thịt không bị bán đi, ngược lại ngày càng dính lấy anh.

Đôi khi người nhà họ Ngụy cũng không nhìn nổi nghĩ cách đuổi anh đi. Nhưng lần nào quả cầu nhỏ cũng khóc bù lu bù loa lên làm lòng Phương Chính Nham xuất hiện sự khó chịu không rõ.

Không bằng dứt khoát đón quả cầu thịt về nhà luôn.

Phải nhớ rằng, quả cầu thịt khi đó còn chưa tròn 10 tuổi, mà Phương Chính Nham cũng biết rõ mình không thể nuôi một quả cầu thịt.

Bởi vì năm đó anh 16 tuổi, nhà họ Phương quyết định một cuộc hôn nhân cho anh, còn nói đến năm anh 20 sẽ chính thức cử hành lễ đính hôn.

Đối phương tên Lý Húc Dương - là một cô gái mạnh mẽ, mọi cử chỉ hành động đều rất chính trực khí khái. Đây là mẫu phụ nữ điều hành chịu sự giáo dục của gia tộc. Thật ra, Phương Chính Nham có chút cảm kích ông nội, vì ông đã thu xếp cho anh cô gái thế này.

Nhưng mỗi lần hai người họ gặp mặt, Phương Chính Nham đều không có cảm xúc gì. Thậm chí anh cảm thấy thà ở nhà bầu bạn với quả cầu thịt còn tốt hơn.

Khi đó quả cầu thịt không còn là quả cầu thịt nữa rồi.

Cô bắt đầu cao lên, thịt trên người cũng dần biến mất, đường nét ban đầu của thiếu nữ từ từ xuất hiện. Phương Chính Nham biết, không ngoài dự liệu, quả cầu thịt của anh sẽ trở thành một người đẹp sắc nước hương trời.

Nhìn quả cầu thịt lột xác, anh có cảm giác thành tựu như phụ huynh nhìn con gái mình trưởng thành.

Trên đời này, tất cả mọi người đều đeo mặt nạ mà sống, chỉ có quả cầu thịt sống không buồn không lo.

Phương Chính Nham hâm mộ quả cầu thịt này.

Chẳng qua, Phương Chính Nham tự xưng là thông minh lại không phát hiện quả cầu thịt sẽ có một quyết định lớn thế.

Khi anh 20 tuổi tổ chức lễ đính hôn, quả cầu thịt khóc lóc chạy tới nói muốn cùng anh bỏ trốn.

Do anh quá bận rộn ư? Bận rộn đến nỗi không nhìn ra suy nghĩ của thiếu nữ.

Nhưng trong lòng lại có một giọng nói khác phản bác.

Dựa vào sự thông minh của Phương Chính Nham làm gì không nhìn ra suy nghĩ trong lòng quả cầu thịt chứ. Tuy nhiên...

Khi đó anh thực sự muốn thoát khỏi Lý Húc Dương.

Bốn năm qua anh đã lợi dụng triệt để thế lực của gia đình Lý Húc Dương. Có thể nói Lý Húc Dương là một quân cờ không còn giá trị nữa rồi.

Quân cờ không còn giá trị, giữ lại làm gì?

Mọi người nói Lý Húc Dương còn có sắc đẹp...

Nhưng Phuong Chính Nham không nghĩ vậy, đến tận bây giờ Lý Húc Dương cũng không phải mẫu người anh thích.

Nên lúc quả cầu nhỏ lặng lẽ lộ ra về mặt thềm nhỏ dài với anh, anh làm bộ như không nhìn thấy.

Thậm chí, còn lặng lẽ dẫn đường cho cô yêu say đắm.

Nếu cô thích anh thế, đương nhiên phải giúp anh làm chút chuyện.

Có điều anh không ngờ trong buổi lễ đính hôn của mình, khi anh từ chối quả cầu thọt, quả cầu thịt ấy bỗng nhiên không chút phong độ và tiết tháo òa khóc.

Vốn dĩ phụ nữ khóc, phần lớn đều có đáng về này.

Phuong Chính Nham đã nhìn quen đám vợ bé oanh oanh yến yến trong nhà khóc lớn vờ khóc.

Anh cảm thấy mình có thể ứng phó.

Nhưng... quả cầu thịt òa khóc như một đứa bé.

Có lẽ quả cầu thịt vốn là đứa bé.

Đời này Phuong Chính Nham tính kế rất nhiều người, rất nhiều chuyện cũng trải qua đại não nhanh chóng tính toán, xem thử người nọ có lợi cho mình không, mới có thể đi bước tiếp theo.

Song bước tiếp theo của lần đó, là lần duy nhất anh không hề tính toán.

Anh cầm tay quả cầu thịt, nhẹ nhàng nói với cô.

"Đừng khóc... Tranh Nhi đừng khóc... Đừng khóc, anh sẽ cưới em được không?"

Quả cầu thịt đau lòng ấy vừa nghe xong lập tức ngừng khóc, đồng thời còn nở nụ cười "âm hiểm" với cô dâu đang kinh ngạc đến biến sắc kia.

Như mong muốn của cô, anh hủy bỏ buổi lễ đính hôn.

Không những vậy, anh còn cưới được một cô dâu mới.

Khi anh phải quỳ gối tiếp nhận tam đường hội thẩm, vị hôn thê bé bỏng mới nhậm chức của anh vẫn đang say sưa ăn kiwi.

Đúng là đồ không tim không phổi.

Anh bắt đầu hối hận rồi.

Nhưng lúc anh chẳng chút vết thương quỳ gối ở từ đường, quả cầu thịt của anh lặng lẽ chui qua ổ chó đưa hai cái bánh bao to cho anh.

Chẳng qua Ngụy Như Tranh à, em có cần nhét bánh bao vào ngực mang cho anh không?

Phuong Chính Nham nhất thời cảm thấy hơi đau đầu.

Nhưng vị hôn thê bé bỏng của anh lại hùng hồn tuyên bố: "Hừ, đừng thấy bây giờ nó nhỏ... Sau này nó nhất định sẽ trở thành bánh bao lớn."

"A Nham! Ông đang nghĩ gì đó?"

Trong lòng truyền đến giọng nói mềm mại của vợ, bỗng dưng kéo mạch suy nghĩ của Phuong Chính Nham trở lại.

"Tôi đang nghĩ, bà đúng là lớn rồi."

Lúc đầu Phuong Như Tranh không hiểu, nhưng bà nhanh chóng chú ý tới anh mắt chồng tập trung trước ngực mình. Mặc dù đã là vợ chồng già nhưng Phuong Như Tranh vẫn đỏ mặt.

"...Đó là đương nhiên... Tôi... tôi đâu phải người không giữ chữ tín."

Quả cầu thịt năm đó giờ lớn lên thành một người phụ nữ eo "con ong", mỡ to, ngực lớn, giữ vững lời hứa của mình.

Đúng, Phương Chính Nham làm được, điểm này Phương Chính Nham có thể chứng minh.

Quả cầu thịt thực hiện xong hứa hẹn, vậy anh thì sao...

Phương Chính Nham cũng không phải người yêu trẻ con.

Anh 20 tuổi, quả cầu thịt vẫn còn là thiếu nữ 14 tuổi. Anh cũng không phải kẻ biến thái, sao có thể rung động với cô gái nhỏ thế.

Chẳng qua, có quả cầu thịt làm vị hôn thê, nếu anh muốn cưới xin, thì anh sẽ có thời kỳ giám xác.

Thậm chí, lúc quả cầu thịt thê thốt cô sẽ thành người đẹp anh thích, anh nhìn về mặt ám ức của cô trong lòng lại có chút chờ mong.

Chuyện tương lai ai có thể nói chính xác được.

Việc Phương Chính Nham và Ngụy Như Tranh ở bên nhau bị cả hai nhà phản đối. Nhất là nhà họ Ngụy, gần như chỉ vào mũi Phương Chính Nham mắng anh là đồ vong ơn phụ nghĩa. Bọn họ tốt với anh vậy, anh lại dụ dỗ bảo bối bé bỏng mà bọn họ yêu thương nhất.

Còn nữa, ba ông anh trai nhà họ Ngụy sau khi biết quá trình cướp hôn của Ngụy Như Tranh, đều đồng loại muốn giết Phương Chính Nham diệt khẩu.

Bất quá, những việc này đều không quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là người nắm quyền nhà họ Ngụy, ông nội Ngụy Như Tranh hỏi thẳng Phương Chính Nham.

"Chính Nham! Con là đứa bé ông nhìn từ nhỏ đến lớn... Con nói cho ông biết, mục đích của con là gì?"

Giống như trước đây, Phương Chính Nham nói dối không chớp mắt, anh nói "mục đích của con là cho Ngụy Như Tranh hạnh phúc."

Nhưng lý do thoái thác của anh lập tức bị người nắm quyền nhà họ Ngụy chặt đứt thẳng thừng.

"Đừng nói những câu không chịu trách nhiệm như thế. Con không yêu nó, sao có thể cho nó hạnh phúc!"

Thái độ của người nắm quyền nhà họ Ngụy quyết định kết quả cuối cùng của cuộc hôn nhân này.

Đó chính là không đồng ý.

Phương Chính Nham căn bản không có biện pháp nào, sự thông minh và tính toán của anh khi ở trước mặt ông già này, đều chẳng có tác dụng gì.

Bởi vì giây phút đó, anh không cách nào phản bác.

Quả thực anh không hề thích quả cầu thịt. Nhưng sự chuyển biến của mối nhân duyên này là từ quả cầu thịt.

Cô là bảo bối trong nhà.

Người nắm quyền nhà họ Ngụy có thể hung ác với bất cứ ai, nhưng chỉ có cô cháu gái nhỏ đáng yêu này là không thể hung ác nổi.

Ngụy Như Tranh khóc lóc ầm ĩ muốn ở bên Phương Chính Nham. Khi nhận được đáp án Phương Chính Nham không thương cô, quả cầu thịt khóc lóc chạy tới trước mặt Phương Chính Nham.

"A Nham! A Nham! Ông nói với em là anh không thương em."

Quả cầu thịt uất ức, đôi mắt to đen láy ngậm nước mắt nhìn anh.

Anh hẳn nên nói dối, dù sao đã là bản năng rồi.

Nhưng, giây phút đó, Phương Chính Nham không thể nói nổi một câu dối trá.

Anh rất xin lỗi, nhưng đây là sự thật.

"Xin lỗi, Như Tranh."

Nước mắt quả cầu thịt lập tức trượt xuống.

Thậm chí anh nghĩ xong rồi. Không có sự giúp đỡ của nhà họ Ngụy, nỗ lực mấy năm nay của anh có phải đều uổng phí không. Còn nữa quả cầu thịt của anh có phải sẽ tìm một người đàn ông khát rat yêu rất yêu cô không.

Cũng đúng, cô là một cô gái tốt, xứng đáng có người đàn ông tốt hơn.

Phuong Chính Nham gần như lão đảo nghiêng ngã muốn rời khỏi nhà họ Ngụy.

Nhưng vợ anh, người duy nhất anh yêu trong đời lại ôm anh từ phía sau.

Cô vẫn rất uất ức, nước mắt rơi ào ào. Tuy nhiên cô không buông Phuong Chính Nham ra.

Cô chỉ vừa khóc vừa nói: "A Nham! A Nham! Giờ anh không thích em cũng không sao, không thương em cũng được, em sẽ cố gắng trở thành cô gái tốt, trở thành cô gái tốt anh thích. A Nham!

Đến lúc đó anh thích em được không? A Nham, đến lúc đó anh yêu em được không?"

"Bởi vì... em thích A Nham. Trên đời này... em thích A Nham nhất."

Quả cầu thịt khóc lóc thông báo.

Sau đó Phuong Chính Nham biết, có lẽ cả đời này anh đều trống không thoát.

Tính kẻ tất cả, nhưng chỉ không tính được trái tim mình.

Về sau...

Phuong Như Tranh 18 tuổi lấy Phuong Chính Nham 24 tuổi, nguyện cả đời không chia lìa.

Một năm sau, Phuong Như Tranh hạ sinh một đôi song thai. Bởi vì người làm cha quá vui vẻ, để kỷ niệm tâm trạng lúc đó, nên vô trách nhiệm đặt tên cho hai đứa con là Hân Hi Nhục Cuồng (mình rờ như điên).

Bốn mươi năm sau, cô chị của cặp song thai - Phuong Hân Hi lúc này đã là sản phụ cao tuổi, hạ sinh một bé trai khỏe mạnh, tên là Phàn XX.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101

Lần đầu tiên Thẩm Tường gặp Đinh Thục là trong buổi gặp mặt giữa các giáo viên mới. Lúc đó, cô cram thấy anh rất ngốc, dùng từ ngữ phổ biến hiện nay chính là ngơ ngơ, hình như còn có chút ngốc nghếch.

Gọi tắt là tên ngốc.

Mắt kính đen to dùng che kín phần lớn khuôn mặt anh, hơn nửa mái tóc mất trật tự, người vừa cao vừa gầy, mặc áo sơ mi trắng rộng thùng thình. Trên áo sơ mi trắng hình như hơi lốm đốm loang lổ, trông vô cùng chán chường.

Nói chung, trong ấn tượng đầu tiên của Thẩm Tường, Đinh Thục là một trạch nam lười thôi lệch thếch.

Khi đó, Thẩm Tường mới từ thành phố Nghi Châu trở về, mang theo thương tích đầy mình.

Cô không muốn làm ba mẹ buồn lòng, nên nghe theo sự sắp xếp của họ, đến trường trung học thị trấn làm giáo viên dạy thay.

Mặc dù chỉ là giáo viên dạy thay, nhưng là trường cấp 3 tốt nhất ở chỗ này cũng khá quý hiếm, mà Thẩm Tường có thể thuận lợi vào trường không khỏi có người dị nghị âm ỉ sau lưng.

Sự thật chứng minh, Thẩm Tường quả thực đã tìm chút quan hệ.

Một người cậu của cô vốn là hiệu trưởng của trường này, sau đó thăng chức lên làm phó chủ nhiệm của Bộ giáo dục, vì vậy sắp xếp công việc cho cháu gái tất nhiên là việc khá dễ dàng.

Hơn nữa, cậu còn bảo Thẩm Tường đợi đợt tuyển giáo viên năm sau, lại thông qua cuộc thi sẽ danh chính ngôn thuận tuyển cô vào. Do đó khoảng thời gian này hi vọng cô nỗ lực hết sức mình.

Thực ra Thẩm Tường có chút không muốn.

Bởi ba mẹ cô đều là giáo viên, nên từ nhỏ Thẩm Tường đã không thích nghề này rồi. Nhưng ba mẹ cô lại rất thích, cho rằng nghề này vừa ổn định vừa thoải mái.

Chẳng qua Thẩm Tường không thấy thế, tiếp xúc với đám nghịch ngợm đó có gì tốt chứ. Ổn định, bây giờ còn có công việc nào có thể dùng từ ổn định để hình dung đây...

Vì cô giáo mà Thẩm Tường dạy thay sinh con, nên Thẩm Tường mới có tư cách thay thế.

Bất quá, trước kia chuyên môn của cô cũng không phải số học, thậm chí cô còn là học sinh khoa văn. Tuy từng học số học, nhưng học đến nát bét.

Rất nhanh, Thẩm Tường cảm thấy công việc này rất quá sức. Mặc dù chỉ là giáo viên dạy thay, song cô cũng không muốn dạy qua loa cho xong chuyện.

Biện pháp của cô là mời người dạy mình.

Ba mẹ Thẩm Tường là giáo viên tiểu học, từ lâu đã không động đến chương trình trung học rất nhiều năm. Hơn nữa, mấy năm nay, cách dạy và chương trình học thay đổi suốt, hai người họ không có cách nào giúp Thẩm Tường.

Thẩm Tường định chuẩn bị thỉnh giáo đồng nghiệp nhưng đừng thấy trường này nhỏ vậy, chứ lực đực nội bộ không ít.

Thẩm Tường có thể chen chúc vào đây làm, nhất định có chỗ dựa.

Mà đối với những giáo viên thanh cao, họ khá khinh bỉ người không có thực tài chỉ có chỗ dựa. Thẩm Tường cũng là người sĩ diện, không dạy thì thôi, cô tự học.

Sau khi tốt nghiệp trung học, cô cho rằng mình sẽ không bao giờ động tới số học nữa, không ngờ lên đại học vẫn có một loạt toán cao cấp, xác suất thống kê chờ cô. Việc này cũng thôi, rốt cuộc cô cũng qua đại học, ai ngờ lại quay về làm giáo viên dạy thay môn số học.

Thẩm Tường cảm thấy cuộc đời ác ý ghê gớm.

Khoảng thời gian đó, thực sự là ngày tháng tồi tệ nhất của Thẩm Tường.

Nghiep vụ không chuyên sâu, công việc cũng gặp trắc trở khắp nơi.

Trước đó, trong lớp Thẩm Tường có cậu học sinh hút thuốc tại lớp. Với tính tình nóng nảy của mình, cô đầu khoan nhượng, lập tức giận dữ đuổi cậu ta ra khỏi lớp.

Đáng lẽ Thẩm Tường cho rằng đó chỉ là chuyện nhỏ nhưng không ngờ đứa trẻ này lại ăn vạ nói cô ngược đãi học sinh, ngược đãi nghiêm trọng trái tim cậu ta, làm cậu ta không có hứng thú đi học.

Thẩm Tường cười khẩy.

Thời đại này, tất cả nơi công cộng đều cấm hút thuốc chứ đừng nói chỉ ở lớp học.

Nhóc con, cậu còn non lắm!

Mặc dù Thẩm Tường nghĩ vậy, nhưng cuối cùng sự việc xảy ra lại ngoài dự đoán của cô.

Gia cảnh của đứa bé kia không tồi, cha mẹ thành bé có tiếng đều cáng trong thị trấn này, dựa vào việc di cư đến đây lăn lộn được hai căn nhà, cuối cùng hai căn nhà đó đều biến thành khu quy hoạch, cho nên được đền bù mấy căn nhà.

Già đình đứa trẻ kia cứ thế trở nên giàu có, song tính cách cũng điêu ngoa vô lý.

Một câu khó mà nói, bèn làm ầm lên.

Tôi muốn khiếu nại! Tôi muốn kiện đến mức các người phải quỳ xuống cầu xin!

Khiếu nại thì khiếu nại, Thẩm Tường không sợ, có điều cô không sợ nhưng hiệu trưởng lại sợ.

Thẩm Tường do ông ta nể mặt hiệu trưởng trước kia mới tuyển cô vào, thấy một cô gái lịch sự nhã nhặn chọc phải phiền phức lại chẳng có chút sợ hãi.

Thời này, bạn có thể đấu với quan, nhưng dám đấu với dân ư?

Đám quần thể yếu ớt kia vừa nhiều vừa vô lý, không thể chọc nổi.

Hiệu trưởng cũng không muốn rước phiền toái, lúc này bảo Thẩm Tường đi xin lỗi học sinh.

Còn có công lý không?

Học sinh hút thuốc trong lớp, không chỉ xem thường kỷ luật mà còn ảnh hưởng đến những học sinh khác. Cô đuổi cậu ta ra ngoài để không làm ảnh hưởng đến việc dạy học, chẳng lẽ sai à?

Thẩm Tường không hiểu.

Lẽ nào bởi vì đối phương là học sinh, lẽ nào vì cha mẹ đối phương là người phiền phức, thích gây chuyện, nên không phân rõ thị phi, đảo loạn trắng đen?

Thẩm Tường cảm thấy mấy tháng nay mình dạy học trong trường còn gian nan hơn mấy năm cô sống ở thành phố Nghi Châu nữa. Thậm chí cô cũng nghĩ ngơ, có phải cô không thích hợp làm giáo viên không?

Lúc tâm trạng Thẩm Tường không tốt, cô thích đến quán ăn nhỏ ngoài trường uống rượu.

Trường học ở khu đô thị cũ, mà nhà Thẩm Tường ở khu đô thị mới, nên thường ngày cô không về nhà, trọ ở ký túc xá trường sắp xếp.

Một căn phòng nhỏ rộng khoảng hơn 60m², vì trải qua năm tháng nên vách tường và chốt cửa đều xuống cấp.

Thẩm Tường đã vô số lần nghe được tiếng xẹt xẹt của dây điện. Bất quá là một người mắc bệnh ì ạch, tất nhiên cô nghĩ có thể qua được ngày nào thì tốt ngày nấy.

Thẩm Tường càng nghĩ càng hồng bét, hơn nữa hôm nay đúng lúc là cuối tuần, học sinh đều nghỉ.

Cô không muốn trở về, bèn kêu một hơi một ta bia.

Thẩm Tường cũng muốn tìm bạn bè đến uống cùng, nhưng Lâm Mân Côi lại ở thành phố Nghi Châu xa xôi, mà những đồng nghiệp bên cạnh lại có ấn tượng không tốt với cô. Hơn nữa, sau khi xảy ra chuyện này, bọn họ sợ dính dáng đến cô, tránh còn không kịp nữa nói gì đến chủ động tiếp cận.

Thẩm Tường một mình uống rượu, càng nghĩ càng bức mình, nốc hết chai này tới chai khác.

Cứ như vậy, trước mắt càng lúc càng không nhìn rõ, sau đó lá gan cũng càng ngày càng to ra.

Nhắc tới cũng vừa khéo, tuần này Đinh Thục không về nhà.

Nói đến Đinh Thục, xem như một nhân vật thần bí tại trường trung học bọn họ.

Anh chưa bao giờ tụ tập với đồng nghiệp, sau khi tan làm lập tức trở về ký túc xá của mình.

Trong mắt đồng nghiệp, Đinh Thục là một người ngoại tộc, không hợp bầy, quái gở, thậm chí rất nhiều người còn đoán người đàn ông này có phải là hung thủ biến thái giết người không.

Bất quá, cuối năm danh hiệu giáo viên ưu tú hàng năm đều có phần Đinh Thục.

Rất nhiều người vừa ghen tị vừa hâm mộ anh, song không một ai dám dùng thủ đoạn đối phó Đinh Thục. Bởi vì bọn họ đều cảm thấy anh không biến thái mà chỉ có biến thái hơn.

Thẩm Tường luôn luôn không có hứng thú với biến thái.

Chẳng qua hôm nay tâm trạng cô rất khó chịu.

Đúng lúc Đinh Thục đi ngang qua, Thẩm Tường trực tiếp ngăn anh lại.

"Hi, chàng trai, anh biết sửa TV không?"

Đinh Thục nhìn cô, rất lâu mới gật đầu.

"Biết."

Mặt mày Thẩm Tường rạng rỡ, còn nặng nề vỗ bờ vai yếu ớt của Đinh Thục, "Tốt! Khá lắm! Nào! Uống hai ly với tôi, sau đó giúp tôi sửa TV!"

Tên Đinh Thục này rất nghe lời, cũng có thể do khá ngây ngô.

Thẩm Tường tới trường này đã mấy tháng, hầu như không hề nói với anh câu nào, song anh lại đồng ý sửa TV cho cô.

Thẩm Tường mơ hồ nghĩ, thực ra anh chàng này rất tốt bụng.

Hazz...

Mỗi khi Thẩm Tường không được như ý, cô vô cùng muốn có một người đàn ông, xuất hiện bên cạnh.

Chẳng qua...

Thôi, có đàn ông càng đau đầu hơn không có.

Chỉ sau một chén rượu, Thẩm Tường và Đinh Thực đã không khác gì anh em tốt.

Đinh Thực vẫn ít nói như trước, trái lại hình như Thẩm Tường nói nhiều hơn.

Có lẽ do uống say, nên Thẩm Tường giải bày hết những phiền lòng trong công việc cho Đinh Thực nghe.

Mà phản ứng của anh là... yên lặng, liên tục yên lặng.

Vừa ngơ vừa ngu ngốc.

Phải nói rằng hai người đều uống rượu, lại là cô nam quả nữ, không xảy ra chuyện gì mới lạ.

Sau khi hai người về nhà, Thẩm Tường phát hiện Đinh Thực ở sát vách cô.

Cô tới nơi này lâu thế, vậy mà vẫn không biết. Quả thực quá hồ thẹn với hàng xóm.

Đầu óc Thẩm Tường to ra, lục lọi chìa khóa nửa ngày cuối cùng cũng không tìm được, cuối cùng dứt khoát không tìm nữa, nói với Đinh Thực: "Hi, chàng trai! Đầu tôi đau quá, đi nhà anh xem thử nhé! Nói không chừng chìa khóa của tôi bên nhà anh đó!"

Thẩm Tường quả nhiên uống say rồi.

Đinh Thực tội gì phân rõ phải trái với một người đang say chứ. Cô muốn đi thì đi thôi.

Nhưng sau khi Thẩm Tường bước vào căn phòng sát vách, cô phát hiện ra một sự thật kinh khủng.

Thế giới này thực sự quá không công bằng.

Rõ ràng đều là giáo viên, sao phòng của Đinh Thực còn lớn hơn phân nửa phòng cô ở hồi năm nhất nhỉ? Không chỉ thế, còn hiện đại hóa, lắp đặt thiết bị tối tân nữa.

Thẩm Tường vừa ước ao vừa ghen tị xoay người lại, rất muốn chà đạp cái tên này.

Dáng người cô thấp, mà Đinh Thực thì không cao lắm, song cũng hơn 1m8.

Thẩm Tường nhón chân lên, véo mặt Đinh Thực. Không ngờ xúc cảm không tệ lắm.

Thế này trái lại khiến Thẩm Tường cảm thấy hơi kỳ quái.

Đã lâu như vậy cô vẫn chưa từng ngắm mặt mũi Đinh Thực đó. Lần nào anh cũng mặc áo sơ mi to đùng, đeo kính đen.

Cho dù là nam thần, cũng bị che kín rồi.

Rượu thực sự có thể tiếp thêm can đảm.

Thoáng chốc Thẩm Tường đoạt mất kính của Đinh Thực.

Không ngờ, diện mạo anh không tồi. Tuy không đẹp trai từ cái nhìn đầu tiên, cũng không có nét đào hoa như bạn trai tiền nhiệm của cô, nhưng càng nhìn càng thấy thoải mái. Nhất là đôi mắt ấy, mơ mơ hồ hồ, mang theo chút vô tội và ngây ngô.

Lúc đó Thẩm Tường nổi tâm tư muốn bắt nạt người đàn ông này.

Chuyện kể tiếp, Thẩm Tường không nhớ nổi nữa.

Có lẽ cô vừa ghen tị vừa được tiếp thêm can đảm, cũng không nhìn rõ Đinh Thực rốt cuộc là cừu hay cọp, trực tiếp véo mặt anh chà đạp.

Việc này cũng thôi.

Thấy anh không nhúc nhích, mắt còn nhắm lúng lúng ướt. Cô nuốt nước miếng một cái, muốn nếm thử mùi vị của anh.

Sau đó, Thẩm Tường hôn Đinh Thực.

Mùi vị không tệ, còn hơi ngọt ngào.

Thẩm Tường lập tức hưng phấn, kể đó cũng không thêm để ý đến sự chống cự của Đinh Thực, vài động tác đã cởi hết quần áo, đẩy ngã con cừu non đáng thương kia.

Đình Thục đáng thương, từ hoảng hốt lo sợ đến gian nan tội nghiệp, cả người run rẩy như con cừu béo, ở trước mặt con cạp cái như ác bá kia, anh cực kỳ đáng thương thuận theo.

Về phần lần đầu tiên của hai người, rất nhiều năm sau mỗi lần Thẩm Tường nhớ lại luôn cảm thấy là lạ.

Dựa theo lời Phương Nhược Cường nói, Đình Thục là người rất lợi hại, sao lúc đó lại run rẩy vậy? Chẳng lẽ do cô quá man?

Nhận thức này... không hiểm sao làm Thẩm Tường hơi khó chịu.

**

Ngày hôm sau, Thẩm Tường quả nhiên hoa mắt váng đầu tỉnh lại.

Không chỉ thế, bên dưới cửa cô còn bùn rùn, rã rời. Dù hơn một năm cô không làm chuyện đó, nhưng cảm giác quen thuộc này làm lòng cô sáng như tuyết.

Fu**, cô lại học theo bạn tốt của mình, chơi tình một đêm với người lạ.

Mấu chốt nhất là cô chơi tình một đêm với đồng nghiệp.

Lúc thức dậy, Đình Thục vẫn đang ngủ say. Không những ngủ ngon mà còn giống như đang mơ một giấc mộng đẹp, thoải mái bẹp bẹp môi.

Dáng vẻ thoải mái cực kỳ ấy không hiểu sao khiến Thẩm Tường vô cùng khó chịu, không chút suy nghĩ tiếp tục nhào tới... bóp mặt anh.

Nam thần ngọc quả thực bị đánh thức, bất quá không biết có phải ảo giác của Thẩm Tường không, nam thần ngọc vừa tỉnh lại, ánh mắt chợt lóe lên ý lạnh.

Tất nhiên, Thẩm Tường cho rằng là ảo giác của mình.

Nam thần ngọc vậy sao ánh mắt có thể xuất hiện vẻ điên cuồng ác liệt chứ.

Thật là, cô thờ phào nhẹ nhõm, lúc xoay đầu lại thấy cái tên ấy lấy chăn che kín người, ngay cả vành tai cũng đỏ ửng.

Thẩm Tường thực sự hết chỗ nói, trên đời này còn đàn ông ngọc thế ư?

Lại nói gần đây Thẩm Tường cảm thấy tên hàng xóm tốt bụng đó thật không tồi.

Biết nấu ăn, biết sửa vi tính, sửa TV, sửa chốt cửa, sửa bồn cầu. Hiện giờ rất nhiều gã đàn ông không đạt được tiêu chuẩn cơ bản, nhưng Đình Thục hoàn toàn có thể.

Không chỉ vậy, anh còn hết sức ngơ ngơ, ngọc ngém.

Bình thường ngoại trừ đi dạy ra, cũng không nói chuyện với người khác, trước đây thấy Thẩm Tường, anh khá ần mình. Chẳng qua sau khi hai người xảy ra quan hệ, anh càng vô tình hay cố ý trốn tránh cô.

Fu**, cái tên này dường như còn cảm thấy cô chiếm tiện nghi anh đây.

Đội đã...

Hình như cô chiếm tiện nghi thật.

Dựa theo dáng vẻ ngọc ngém ngơ ngơ của Đình Thục, Thẩm Tường không chút nghi ngờ, người đàn ông này trước khi quan hệ với cô nhất định là trai lơ.

Hơn nữa, trải qua đêm đó, tâm trạng Thẩm Tường đặc biệt thoải mái.

Đình Thục chắc chắn là phúc tinh của cô. Từ sau đêm đó, cuộc đời Thẩm Tường hình như cũng bắt đầu đổi vận.

Đầu tiên là tên học sinh nghịch ngợm kia, được sự hướng dẫn của phụ huynh ngang ngược, ở trong trường chặn đường Thẩm Tường nhất định bắt cô xin lỗi. Cô vốn định nhện, song bộ dạng của học sinh đó làm cô không nhện nổi.

Dựa vào cái gì vì công việc này mà ngay cả tiết tháo cơ bản của một giáo viên cũng vứt đi.

Tuy v không thích nghề giáo viên, nhưng cô tôn trọng ba mẹ mình, thậm chí tôn trọng những người lạng lẽ dạy dỗ học sinh hết thế hệ này tới thế hệ khác.

Là bọn họ tạo ra một nhân sinh quan chuẩn xác cho bọn nhỏ ngay từ lúc sớm nhất.

Cô vẫn cho rằng, làm giáo viên không chỉ phải dạy kiến thức trong sách cho học sinh, mà quan trọng hơn là giúp học sinh tạo dựng tam quan ngay thẳng

trong sáng, đời sống tình cảm nghiêm chỉnh.

Thẩm Tường từ chối xin lỗi, cùng lắm dự tính xấu nhất là từ chức.

Chuyện này cô cũng đã nói với ba mẹ.

Không ngờ nhận được sự ủng hộ của hai người. Kiên quyết không tiếp tay cho kẻ xấu.

Mẹ thẳng bẻ thấy Thẩm Tường không chịu xin lỗi bèn khóc lóc om sòm trước mặt mọi người. Còn ba thẳng bẻ thì ở trước lớp, không chút nghĩ ngợi muốn tát Thẩm Tường một bạt tai. Mà cậu học sinh tò vò oan ức kia từ đầu tới cuối chỉ nở nụ cười đắc ý.

Bất quá, chuyện cũng bắt đầu đảo ngược.

Mặc dù Thẩm Tường là giáo viên dạy thay, nhưng trong lòng học sinh, cô vẫn là giáo viên tốt. Cô biết chăm chú kiên nhẫn lắng nghe vấn đề của mỗi học sinh, thậm chí chưa từng kì thị học sinh kém, đều cười híp mắt với mỗi đứa trẻ.

Hơn nữa bởi vì Thẩm Tường thấp bé, mặt mũi như trẻ con, nên trông như bạn bè cùng tuổi với bọn nhỏ.

Một số nam sinh nhiệt huyết thấy có người bắt nạt cô giáo mình ở trước mặt mình, bèn ngăn cản.

"Không được đánh cô giáo chúng tôi."

Học sinh rất trong sáng, cũng là lực lượng mạnh mẽ. Bọn chúng liều lĩnh, không biết nỗi lo lắng của mọi người.

Có mấy nam sinh đi đầu, nữ sinh trong lớp cũng lên tiếng.

"Thạch Tiểu Hoa đáng ghét nhất... Cậu ấy đi học luôn hút thuốc, còn đánh bạn học..."

"Đúng vậy, cậu ấy không thèm làm bài tập, thường xuyên hút thuốc... Phiền chết đi được..."

"Bọn em đều ghét cậu ấy, chẳng biết lễ phép, chẳng biết đoàn kết với bạn học..."

Mỗi người một câu nói tiếp nhau.

"Đúng. Ngày đó bọn em đều chứng kiến, là Thạch Tiểu Hoa đi học hút thuốc. Cô giáo mới bảo cậu ấy ra ngoài dập tắt điếu thuốc..."

"Đúng... Bọn em cũng nhìn thấy..."

...

Thẩm Tường không ngờ, ở cái trường này, đồng nghiệp không ai ủng hộ hay chia tay giúp đỡ cô, vậy mà người lặng lẽ ở sau lưng ủng hộ cô lại là một đám nhỏ chưa dứt sữa.

Thẩm Tường thoáng cảm động, mà ba của cậu học sinh đó thấy thế, vẫn bày ra dáng vẻ kiêu căng lạnh lùng.

Xây ra chuyện lớn tới vậy, hiệu trưởng cũng tới.

Vốn định dạy dỗ Thẩm Tường một chút, ai ngờ sự việc đảo ngược đến mức này.

Học sinh trong lớp đều nói giúp cho Thẩm Tường, nếu giờ ông ta vẫn không xử theo lẽ công bằng, nhỏ thì uy tín của ông ta không còn, mà lớn thì danh dự của cái trường này cũng mất.

Lúc này hiệu trưởng quyết định. Trong điều lệ quy định quản lý học sinh trung học, học sinh ở lớp học, trong trường, nơi công cộng hút thuốc lá, đều đáng bị nghiêm phạt, hạn hạnh kiểm yếu ở học kỳ đó.

Phụ huynh điều ngoa kia không ngờ tranh nháy mắt hiệu trưởng thành cỏ đầu tường, lập tức tức giận. Miệng mắng chửi nhà trường, ngay tức thì cho con bọn họ thôi học.

Song đối với nhà trường, một học sinh xấu rồi đi giống như cát bỏ khối u ác tính, chỉ có lợi chứ không có hại.

Do đó, hiệu trưởng cũng thờ phào nhẹ nhõm, ký tên nhanh hơn bất cứ lúc nào.

Kết quả này coi như quá tuyệt vời.

Thẩm Tường không ngờ cuộc đời cô sẽ thuận buồm xuôi gió vậy, những nỗi khổ trước đó phải chịu dứt khoát là vì giờ phút đảo ngược này.

Tâm trạng Thẩm Tường không tệ, mà lúc tâm trạng cô không tệ, dễ dàng lảng lảng.

Chẳng hạn như nhìn thấy Đinh Thục đi ngang qua sân trường, cô bèn ra sức vẫy tay.

"Hi, thầy Đinh."

Tên ngốc hình như nghe được có người gọi mình, khẽ ngẩng đầu lên.

Ánh mặt trời dịu dàng rực rỡ in trên mặt anh, khiến gương mặt trông bình thường ấy như tản ra vô số hào quang.

Nhất thời, Thẩm Tường giật mình, trong lòng càng buồn bực không ngớt.

Từ khi nào cái tên này lại trở nên mê người thế.

Bởi vì lần tiếp xúc thân mật đó, Thẩm Tường thật lòng cảm thấy Đinh Thục không tồi. Gần đây, trong đầu cô toàn suy nghĩ lam sao chinh phục tên ngốc này, nên Đường Tiêu bị cô vứt ra sau ốt.

Á...

Cô là người phụ nữ vừa đa tình vừa tuyệt tình như vậy ư!

Bất quá tên ngốc không dễ chinh phục như Thẩm Tường nghĩ. Anh luôn là trạch nam, mặc cho Thẩm Tường chặn đường anh rất nhiều lần, đều bị anh chuồn mất.

Chẳng qua, hòa thượng chạy, miếu cũng chạy luôn sao?

Thẩm Tường cười lạnh.

Quả nhiên, tên ngốc lặng lẽ trở về. Anh còn giống như một con Hamster, trốn trong góc lặng lẽ quan sát động tĩnh của hành lang.

Dáng vẻ ngây ngô ngơ ngơ kia thực sự làm Thẩm Tường kích động muốn hung hăng bóp tên ngốc này.

Lại nói tên ngốc thấy hành lang không có ai, lập tức thở phào nhẹ nhõm, từ từ bước ra.

Mà giờ phhust này, Thẩm Tường giống như nữ bá vương trên núi xuống, vọt ra trước mặt tên ngốc.

"Ha ha ha, tôi xem anh trốn đi đâu..."

"..."

Tên ngốc quả nhiên bị dọa, lập tức xoay người bỏ chạy.

Thẩm Tường tất nhiên đoán được, nhanh chóng chạy đến trước mặt tên ngốc.

"Thầy Đinh, lẽ nào anh không phát hiện ra mình làm roi thứ gì à?"

"Roi? Roi cái gì?" Mang tai tên ngốc đỏ bừng.

Vừa trắng nõn vừa đáng yêu vừa ngon miệng.

Thẩm Tường không chút đỏ mặt lấy quần lót của tên ngốc trong túi xách ra, còn đắc ý quơ quơ trước mặt anh.

"Thầy Đinh, quần lót của thầy roi kìa."

"...."

Tên ngốc thực sự sợ hết hồn, khuôn mặt càng lúc càng đỏ.

Từ trước đến nay, Thẩm Tường chưa từng thấy ai đơn thuần thế, thấy dáng vẻ bị cô bắt nạt đến mức muốn khóc của anh, cô có hcuts không đành lòng.

Đừng nói tên này khóc nhé!

Trông thấy một mảng uon ướt dưới thấu kính, Thẩm Tường nghĩ mình đùa hơi quá rồi. Lập tứ vỗ vai Đinh Thục như anh em tốt: "Thôi, tôi trêu anh tí mà. Có gì phải sợ chứ! Không phải hic rlat tình một đêm sao? Thấy anh sợ như vậy... lẽ nào là lần đầu tiên thật? Ha ha ha... anh bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn lần đầu tiên hả?"

Nghĩ đến anh ta là lần đầu tiên thật, không biết vì sao Thẩm Tường cứ cười ha ha.

Bất quá tên ngốc yếu đuối này cũng tức giận. Âm một tiếng đóng sầm cửa trước mặt Thẩm Tường, mặc kệ cô gõ cửa thế nào anh cũng không mở.

Từ nay về sau, tên ngốc không thèm để ý Thẩm Tường nữa.

Thẩm Tường nghĩ đều do cái mồm thối của mình. Giờ cô biết sai rồi, đi đắc tội lạc thủ duy nhất trong cuộc sống.

Tuy nhiên vì có mối liên hệ như vậy, nên Thẩm Tường thương xuyên len lén để ý Đình Thực.

Lúc lên lớp, dáng vẻ anh rất đẹp trai, rất tinh thần và rất nghiêm túc, cách dạy học... nói sao đây, hơi kỳ lạ.

Song bọn nhỏ rất thích anh, thậm chí còn rất sùng bái anh.

Tên ngốc cực kỳ thần bí, hình như chưa từng nghe nói anh có thân thích gì. Thậm chí, trong trường đồn rằng anh không phải người ở đây, có người nói trên hồ sơ viết là du học sinh mỹ.

Thẩm Tường càng nghĩ càng thấy tên ngốc này có rất nhiều bí ẩn, đáng để cô khám phá từng chút một.

Tốt nhất viết thành một báo cáo.

Nhưng tình cảm nam nữ, kỳ thực là chuyện như vậy.

Bất kể là nam hay nữ. Ban đầu sự yêu thích hoặc thương thúing dành cho người khác phải đều bắt nguồn từ lòng hiếu kỳ.

Thẩm Tường cực kỳ tò mò về Đình Thực, đồng thời đã đến mức nhớ mãi không quên.

Thẩm Tường từng yêu đương nên sâu sắc hiểu rõ cảm giác có lẽ là thích.

Cho rằng phụ nữ đã từng bị tổn thương sẽ không gượng dậy nổi, không thể yêu nữa ư?

Bớt nghĩ đi.

Thẩm Tường vẫn tin chắc, mình sống tốt mới là một gây giáng vào đầu đàn ông cận bã.

Do đó cô nhìn trộm tên ngốc kia rồi, nghĩ thầm, phải nghĩ cách gì lừa anh vào bẫy của mình đây.

Đó là một sự khiêu chiến, bất quá Thẩm Tường tràn đầy lòng tin.

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102

Nhưng tên ngốc không dễ theo đuổi chút nào. Như con thỏ nhỏ đáng thương vậy, Thẩm Tường còn chưa đến gần, anh đã chạy trốn nhanh như chớp.

Thẩm Tường đợi anh mấy lần, cũng không vồ được. Cuối cùng cô quyết định.

Không thanh công thì thành nhân.

Hôm nay Thẩm Tường lại đi gõ cửa nhà hàng xóm tốt bụng cách vách.

Cô rất kiên nhẫn gõ 300 lần, rốt cuộc tên ngốc ấy hình như không chịu nổi cuộc sống tràn đầy ác ý, anh dè dặt mở cửa.

Thẩm Tường chống nạnh đứng trước cửa, lộ ra hàm răng trắng.

"Dây điện nhà tôi cháy mất rồi, anh đến xem thử xem."

Hình như tên ngốc rất có hứng thú với việc sửa TV, sửa dây điện, nghe Thẩm Tường nói vậy, lập tức cảm thấy hứng thú gật đầu.

Đương nhiên lúc ra cửa còn dè dặt nhìn Thẩm Tường, rất sợ cô sẽ làm ra chuyện gì quá đáng.

Thẩm Tường nhìn hành động của tên ngốc, trong lòng càng cười lạnh.

Tên ngốc thối, không thu phục được anh, cô không phải là nữ vương đại nhân nữa.

Fu**!

Phải gọi cô là nữ vương đại nhân đấy nhé!

Tên ngốc thấy Thẩm Tường không có hành động gì, quả nhiên yên tâm đi giúp Thẩm Tường xem mạch điện.

Đúng là một tên ngây thơ mà!

Dưới sự cố gắng của tên ngốc, dây điện nhà Thẩm Tường được sửa xong, không chỉ thế, dây điện cũ trong bức tường đều được đổi mới hoàn toàn, tai họa ngầm cũng loại bỏ.

Tất nhiên Thẩm Tường cực kỳ cảm kích, đưa một ly trà sữa cho tên ngốc.

"Ngon không?"

"Ngon." Tên ngốc liếm liếm môi, cực kỳ đáng yêu gật đầu.

Thẩm Tường cười híp mắt tới gần, "Tôi làm bạn gái anh được không?"

"..." Tên ngốc chớp chớp mắt, hình như vẫn chưa phản ứng kịp.

Trong nháy mắt như vậy, cô gái dịu dàng trước đó đã trở mặt.

"Anh vào phòng tôi, uống sữa của tôi, thậm chí người tôi tôi anh cũng vào, anh còn cái gì muốn nói?"

"..."

Dường như tên ngốc sợ thế lực hung ác của nữ vương đại nhân, anh cực kỳ uất ức đồng ý.

Ban đầu, Thẩm Tường còn tưởng tên ngốc bị ép làm bạn trai, thái độ dành cho cô phải có chút bức bối và phản kháng. Nhưng dần dà, Thẩm Tường phát hiện tên ngốc này căn bản là một người tuyệt vọng.

Rõ ràng anh có thể phản kháng trước sự ép buộc của cô, song sau khi cô tự cho mình là bạn gái anh, mặc dù anh vẫn rất xấu hổ, có điều mỗi lần đều làm món ngon cho cô.

Trước đây cô không quen ăn sáng.

Môn số học cấp 3 của bọn họ có tiết tự học sáng sớm, không biết đầu óc những người này thế nào.

Lớn tiếng đọc đề số học... tương đương với một chuyện kỳ lạ đó.

Bởi vì dậy quá sớm, nên Thẩm Tường luôn có thói quen uống sữa tươi ăn bánh mì.

Nhưng rõ ràng tên ngốc là giáo viên vật lý, rõ ràng giờ dậy học thường tập trung vào buổi chiều và tối, song buổi sáng anh lại dậy cực sớm, giúp cô quét tước phòng ở, giặt quần áo, thậm chí làm cả bữa sáng.

Nếu không phải giới tính tên ngốc thực ra là do nàng tiên ốc biến hóa đấy.

Sau khi yêu đương với tên ngốc, cuộc sống của Thẩm Tường hết sức thoải mái. Đồng thời, vì khiêm tốn, bọn họ chọn cách yêu lén lút.

Bình thường ở trường, hai người đứng xa xa nhìn đối phương, tính tính tên ngốc vừa ngây thơ vừa xấu hổ, Thẩm Tường như lang sói nhào tới, trái lại anh sợ đến nỗi sớm chạy trốn chết.

Bất quá thế cũng tốt, buổi tối phần lớn thời gian của hai người hoặc ở phòng Thẩm Tường, hoặc ở phòng tên ngốc.

Tên ngốc quả thực có năng khiếu nấu ăn.

Thực ra ở chung lâu nhay, Thẩm Tường càng phát hiện tên ngốc không ngốc chút nào, thậm chí còn thông minh nữa.

Công thức số học khô khan vậy, anh căn bản chỉ nhìn một lần là có thể nhớ kỹ. Một số công thức nấu ăn anh cũng chỉ xem một lần, lập tức có thể làm ra thức ăn giống y đúc trên sách.

Đôi khi Thẩm Tường còn nghi ngờ, đừng nói tên này là nhân tài IQ nổi tiếng nhé!

Chẳng qua, chỉ số IQ có tác dụng chó gì, EQ của tên ngốc thấp đến đòi mạng.

Da dẻ tên ngốc rất đẹp, thỉnh thoảng lúc cô trêu anh, mặt anh sẽ đỏ bừng, cực kỳ đáng yêu.

Đôi khi Thẩm Tường còn chủ động hôn anh, nhưng lần nào anh cũng như cô vợ nhỏ bị chà đạp, luôn không nhúc nhích, thậm chí lông mi còn run run.

Đó đó Thẩm Tường phát hiện, cái gì tên ngọc cũng tốt cả, nhưng không có tính công kích gì.

Phụ nữ luôn thích đàn ông cường thế bá đạo, mà rõ ràng tên ngọc không phải. Bất quá Thẩm Tường càng lúc càng thích tên ngọc hơn.

Có trời mới biết, trên đời này muốn tìm được một người đàn ông ngoan ngoãn phục tùng bạn, còn dịu dàng ân cần thông minh là việc khó khăn cỡ nào.

Thậm chí vì quá để ý tên ngọc, nên Thẩm Tường cũng từ từ quên đi Đường Tiêu, quên kẻ đã mang đến cho cô tai ương ngập đầu.

Tuy nhiên, Thẩm Tường quên Đường Tiêu rồi, nhưng Đường Tiêu không chắc buông tha cho Thẩm Tường.

Ngày ấy, tên ngọc tham gia một hội nghị nghiên cứu học thuật, cả tuần đó không ở nhà.

Thẩm Tường hơi buồn chán, tên ngọc nay lúc họp cũng học biết đọc điện thoại, cô gửi một tin nhắn, anh cứ phải đợi họp xong mới trả lời.

Đúng là ngọc.

Song không có tên ngọc, cuộc sống vừa trống vắng vừa tẻ nhạt. Thẩm Tường gần như đếm từng ngày đợi tên ngọc trở về.

Có điều, cô còn chưa đợi được tên ngọc về, lại đợi được một vị khách không mời mà đến.

Thị trấn này của bọn họ cũng không phát triển như tưởng tượng, khi Đường Tiêu lái chiếc Porsche phô trương đặc trưng kia lăm lăm đậu trước cổng trường, Thẩm Tường chỉ biết có một số việc không thể trốn tránh.

Tất nhiên Thẩm Tường là một người quật cường, người quá mức quật cường luôn luôn nói một đằng làm một nẻo.

Thẩm Tường hận Đường Tiêu. Vốn dĩ cho rằng cô đã có thể thân nhiên đối mặt, nhưng lúc Đường Tiêu vô liêm sỉ xuất hiện trước mặt cô, cô vẫn có loại kích động muốn giáng một tát chào hỏi.

Cô tự cho phép mình làm người qua đường lập tức tránh đi, khỏi phải gặp họa sát thân. Song Đường Tiêu nhất định phải chắn trước mặt cô.

"Tường Vi... chúng ta nói chuyện một chút nhé."

"Tôi cảm thấy chúng ta không có gì để nói." Thẩm Tường không chút nghĩ ngợi từ chối ngay.

"Tường Vi... đừng vậy mà! Cho dù em có dối cũng dối đủ rồi, chúng ta nói chuyện chút đi."

Ai quan tâm!

Thẩm Tường chuẩn bị đi.

Bất quá tên Đường Tiêu này không biết xấu hổ, chẳng biết hỏi thăm ở đâu ký túc xá của cô, theo cô đi thẳng tới ký túc xá.

Trong trường trung học của thị trấn nhỏ này, bất kỳ chuyện gì hoặc biến động nhỏ nào đều có thể trở thành ngọn nguồn tám chuyện.

Vất vả lắm Thẩm Tường mới bắt đầu cuộc sống mới của mình ở đây, cô không muốn có chút ngoài ý muốn gì.

"Đừng nói chuyện ở đây, chúng ta tới một quán trà an tĩnh đi."

Xung quanh trường học, Thẩm Tường tìm một quán trà cũ kỹ.

Sau khi ngồi xuống, cô gần như không chút lưỡng lự, lạnh lùng nói: "Anh có việc gì không? Không có thì tôi bận nhiều việc lắm."

"Tường Vi..." Lúc này Đường Tiêu bày tỏ hân rất hối hận.

Song có một số việc lẽ nào nói xin lỗi là có thể tan thành mây khói? Thẩm Tường không làm được.

Bất quá cô cũng hiểu Đường Tiêu. Hắn là một người đàn ông kiêu ngạo, thậm chí có chút coi thường cô, nếu giờ hắn chịu hạ mình xin lỗi, thực ra đã biểu hiện thành ý của hắn rồi.

Nhưng đàn ông như thế, không còn là người Thẩm Tường cần nữa.

"Anh biết anh có lỗi với em. Nhưng... Tường Vi, hãy cho anh một cơ hội... anh sẽ tốt với em... Ngoan... anh hứa về sau anh sẽ ngoan ngoãn, em bảo anh đứng anh tuyệt đối không ngồi... Tin tưởng anh, anh nhất định sẽ nghe lời..."

Như mong muốn của cô, làm một người chồng tốt, một người cha tốt.

Thậm chí Đường Tiêu thậm tình chân thành cảm tạ cô, nói hắn yêu cô. Sau khi cô rời đi, hắn không muốn mất cô nữa. Tuy hối hận rồi, nhưng vẫn chưa

muộn, đúng không?

Đường Tiêu tự nhận không ai có thể chen vào tình cảm của bọn họ, vì giữa bọn họ đã xảy ra rất nhiều rất nhiều, cũng trải qua rất nhiều rất nhiều.

Nhiều năm yêu say đắm, sao có thể trong một buổi đầu biến mất gần như không còn!

Khi Đường Tiêu hồi tưởng lại, nghĩ cách vẫn hồi Thảm Tường, cô cũng nhìn người đàn ông trước mặt.

Lúc trước, cô luôn cảm thấy tình cảm của mình như một tuồng kịch, còn ngược luyến.

Cô và Đường tiêu quen biết nhau lúc còn rất trẻ, thăm mến nhau nhưng không ở bên nhau. Về sau trưởng thành, bởi vì tình cờ mà hai người gặp lại. Đồng thời cũng trở thành oan gia, rốt cuộc kết lương duyên là chuyện trong dự liệu.

Tựa như một phim truyền hình máu chó, cuối cùng kết thúc vui vẻ, đây là câu chuyện phát triển theo hướng bình thường.

Song Thảm Tường phát hiện, cuộc sống không diễn ra như trên phim, bạn vĩnh viễn không đoán được kết cuộc, thậm chí bạn chẳng thể đoán trước giây kế tiếp chuyện gì sẽ xảy ra.

Mặc dù sự việc trôi qua rất nhiều năm rồi, nhưng Thảm Tường vẫn muốn hỏi.

"Năm đó anh thích tôi ở điểm nào?"

Hình như không ngờ cô hỏi thế, Đường Tiêu hơi sững sốt, ngay sau đó dễ ngon dễ ngọt hạ bút thành văn.

"Em rất đáng yêu, rất đơn thuần, còn rất hiền lành."

Đường Tiêu nói một cách thâm tình chân thành, giống như trước kia Thảm Tường là người tốt nhất.

Phụ nữ khi yêu chỉ số thông minh luôn thấp, cô cũng không ngoại lệ. Mặc kệ là thật hay giả, chỉ cần Đường Tiêu nói, cô chắc chắn sẽ tin.

Nhưng bây giờ Thảm Tường phát hiện lòng cô đã không còn chút rung động nào. Cô chỉ sững sốt nhìn người đàn ông trước mặt, chậm rãi nói: "Anh có biết khi đó tôi thích anh ở điểm nào không?"

Khi đó hẳn chẳng có điểm gì đáng chú ý cả, thành tích kém, mặt mũi toàn mụn, nhìn sao cũng không tính là một chàng trai thu hút.

Thảm Tường cười cười, "Tôi thích đôi mắt của anh... Anh còn nhớ có một lần sau khi tự học buổi tối kết thúc, tôi tìm anh mượn sách, anh xoay đầu lại nhìn tôi."

Rõ ràng dung mạo tầm thường, nhưng lại có ánh mắt lấp lánh.

Thảm Tường cảm thấy mình bị hấp dẫn. Từ đó về sau, cô bắt đầu quan tâm chàng trai ấy.

Lúc hán trốn học, lúc hán đánh nhau, thực ra cô vừa tức vừa tuyệt vọng.

Trên người chàng trai này, cô nhìn không thấy hi vọng của mình.

Thích hán giống như một sự kiện rất tuyệt vọng vậy.

"Sau khi gặp lại, tôi luôn rất tò mò, rốt cuộc tôi thích anh điểm gì, sao chúng ta có thể phát triển. Giờ nghĩ lại... có lẽ vì anh trở thành người đàn ông tôi hi vọng nhỉ? Mạnh mẽ, chín chắn, nhiều tiền..."

Thảm Tường gầy lá trà trôi trên mặt nước, khẽ cười cười.

"Thực ra, tôi còn lâu mới đơn thuần như anh nghĩ.. Sau khi gặp lại, tôi yêu anh chỉ vì tôi muốn mình hoàn thành một giấc mộng thôi." Hít sâu một hơi, cô nhìn người đàn ông đang sờ trước mắt, nghĩ có mấy lời vẫn nên nói nặng chút tốt hơn.

"Hoặc nói thế này, nếu anh không phải tổng giám đốc tập đoàn Trung Đảng, thậm chí không phong độ ngồi ngồi như hiện giờ, nếu anh chỉ là một tên du côn trên đường, đến nỗi mặt đầy mụn, sống cuộc sống bụng ăn không no, thì dù tôi với anh gặp lại, có lẽ cũng không có khả năng bắt đầu."

Đường Tiêu không phải tên ngốc. Thảm Tường vừa nói vậy, hán lập tức hiểu ngay.

Đây coi như uyển chuyển từ chối, thực ra là từ chối thẳng thừng.

Thảm Tường là một cô gái thông minh, cô am hiểu ăn nói. Song lẽ nào hán không phải sao?

Hán nắm tay Thảm Tường, vẫn không lùi bước, ngược lại tiến thêm một bước.

"Anh mặc kệ quá khứ. Vốn dĩ trong tình yêu đều lẫn lộn rất nhiều thứ, anh rất vui vì hiện giờ anh biến thành bộ dạng này, cũng rất vui vì bộ dạng này của

anh có thể được em yêu thích. Như em nói, em có thể thích nhiều thứ trên người anh, chẳng hạn như vẻ bề ngoài, tiền tài, hi vọng... Nhưng anh phải nói rằng, Tường Vi à, cho dù là thế thì những thứ em yêu đều thuộc một phần của anh... Em yêu anh, người em luôn yêu đều là anh..."

Tên này khó chơi quá, thậm chí Thẩm Tường cũng không biết nên nói sao.

Có lẽ Đường Tiêu nói đúng, tiền là điều kiện phụ, cũng là một phần của hán, một phần lý do cô yêu.

Song có một chuyện hán sai rồi.

"Tôi đã có bạn trai."

Thẩm Tường thở dài, "Giống như anh có Phương Tử Dao, tôi cũng có bạn trai mới. Đường Tiêu, nói vậy... anh hiểu không?"

Cuộc sống của chúng ta đã là hai đường thẳng song song, mà nên kết thúc cũng kết thúc từ lâu.

Đường Tiêu có lẽ vẫn còn quá non, hoặc là một người có lòng tự trọng cực cao, khiến hán không thể tiếp tục chống đỡ nổi.

"Anh không tin... sao em có thể có..."

Biết ngay Đường Tiêu không tin, chẳng qua không sao hết.

Thẩm Tường lấy hình mình chụp với tên ngốc trong ví ra.

"Anh ấy tên Đinh Thục, là bạn trai tôi." Trầm mặc một giây, Thẩm Tường còn nói thêm, "Tôi và anh ấy lên giường rồi."

Rầm__.

Đợi đến khi Thẩm Tường phản ứng kịp, Đường Tiêu đã hást ngược bàn tra trên bàn.

Đàn ông luôn như vậy, hán có thể khoan nhượng cho sự phản bội của mình, nhưng không thể chấp nhận đối phương phản bội.

Trong tình yêu và hôn nhân, chính hán có thể坦然 tiếp nhận Phương Tử Dao và những cô gái khác, song lại không cách nào dễ dàng tha thứ cho việc Thẩm Tường ở bên người đàn ông khác.

Rõ là, lòng tự trọng nực cười của đàn ông. Thẩm Tường cảm thấy rất may mắn, rốt cuộc mình đã có thể đi thẳng con đường đời rồi.

Về phần đường vòng cô từng đi, ắt hán bị cô vứt ra sau ót từ lâu.

Ngày đó Đường Tiêu gần như gằm thét rồi đi, hoàn toàn giống như một đứa trẻ không chịu thua.

Thẩm Tường ở sau lưng thở dài.

Trong tình yêu đâu có thắng thua chứ, chỉ có vụt mất và không vụt mất thôi.

Đối với cô, cô và Đường Tiêu đã sớm bỏ lỡ nhau.

Lúc trở về, không hiểu sao Thẩm Tường hơi cảm thán, có thể vì sau khi gặp Đường Tiêu nên cô đa cảm, cũng vô cùng muốn gặp tên ngốc.

Có lẽ là tâm linh tương thông, nhắc tới tên ngốc, tên ngốc ắt hiện ngay.

Thấy người đàn ông có vẻ ngây ngô ngốc nghếch xách một con cá trắm vớ to trước mặt ký túc xá, không hiểu sau Thẩm Tường cảm thấy ảm áp.

Cô bước nhanh tiến lên nghênh đón.

"Tại sao anh trở về? Không phải mai ư?"

Đinh Thục với cặp kính đen to dùng ngăn lại mọi cảm xúc, anh chỉ bước lên một bước nắm ngón tay Thẩm Tường, chậm rãi ngắm một tí, sau đó từ từ nắm chặt.

Thẩm Tường cũng hơi lấy làm lạ. Tên ngốc hiếm khi chủ động làm những động tác này lắm, bất quá cô không suy nghĩ nhiều.

Cô cho rằng tên ngốc mệt mỏi quá, vất vả gấp gấp trở về, nhất định mệt như chó ấy.

"Được rồi, mau vào thôi... Nhìn bụi bặm khắp người anh kia, à mà tại sao anh trở về? Đúng rồi, anh mua cá trắm cỏ ở đâu thế, tối nay chúng ta làm cá ăn nhé..."

Thẩm Tường thao thao rất nhiều, tên ngốc đều chẳng nói gì, chỉ theo chân Thẩm Tường ngoan ngoãn vào cửa.

Thanh thật mà nói, Thẩm Tường cũng không phải người đơn giản đến mức không phát hiện ra sự khác thường của tên ngốc.

Nhất là từ sau khi Đường Tiêu tới, tên ngốc có chút thay đổi, trở nên chủ động hơn, nói nhiều hơn, tuy tổng thể anh vẫn là người rất im lìm.

Có điều tương đối mà nói, anh thực sự thay đổi không ít. Thậm chí Thẩm Tường thoáng nghi ngờ: Có phải tên ngốc phát hiện ra cái gì không? Hoặc lúc cô đi gặp Đường Tiêu, anh trông thấy ư?

Chẳng qua lần nào Thẩm Tường vô tình hay cố ý nhắc tới đề tài này, tên ngốc đều lộ vẻ ngây ngô ngốc nghếch, dường như muốn nói "em đang nói gì đấy"...

Dần dà, Thẩm Tường cũng yên lòng.

Anh vốn là một tên ngốc mà, cô và anh chơi tâm cơ cái gì.

Hơn nữa ban đầu cô không yên tâm về Đường Tiêu. Trong lòng cô, Đường Tiêu thực ra là một người đàn ông có lòng tự trọng khá cao, có lẽ hẳn có thể tiếp thu chuyện hấn vút bỏ người khác, nhưng người khác vút bỏ hẳn có thể hơi khó chấp nhận.

Nhất là nghĩ đến thủ đoạn trong kinh doanh của Đường Tiêu, Thẩm Tường thoáng bận tâm.

Đường Tiêu sẽ không làm chuyện gì với tên ngốc chứ?

Sự thực chứng minh, có lẽ Thẩm Tường lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, Đường Tiêu không hề hèn hạ như Thẩm Tường nghĩ.

Một khoảng thời gian rất dài, Đường Tiêu không tới. Chẳng những không tới, cô còn nhanh chóng nghe được tin tức bên Nghi Châu: Phương Tử Dao mang thai.

Lúc nhận được tin này, tên ngốc đang giúp cô giặt áo sofa.

Thẩm Tường nói không quan tâm, nhưng không thể không nói, tin tức này vẫn khiến tảng đá trong lòng cô buông xuống.

Cô có chút tâm thần không yên, nên tên ngốc tiến vào lúc nào cô cũng chẳng biết.

Đợi đến khi cô phản ứng kịp, không biết từ lúc nào tên ngốc đã ôm cô lên giường.

Đây là lần thứ hai của cô và tên ngốc.

Trái ngược với lần trước say rượu mất lý trí mơ mơ hồ hồ, giờ phút này cô rất tỉnh táo.

Tên ngốc hôn cô, vuốt ve cô, khi tiến vào người cô, cô cũng tỉnh táo rõ ràng.

Nghĩ tới người từng thân mật như thế hiện đi đến cuối cùng, Thẩm Tường chỉ còn lại sự tiếc nuối nhàn nhạt, sau đó cũng bày tỏ có thể tiếp nhận.

Dù sao cuộc sống phải tiếp tục mà, cần gì vì tên khốn không liên quan ảnh hưởng đến cuộc sống của cô chứ!

Lần này, Thẩm Tường và tên ngốc coi như nước chảy thành sông.

Không thể không nói, tên ngốc quả thực uống phí món đồ chơi thô to kia, chẳng có chút kỹ xảo nào.

Trong quá trình, Thẩm Tường phải tiến hành hướng dẫn thô bỉ.

"Ngoan... hôn em..."

"Ngoan... xoa chỗ đó... rất thoải mái..."

"Đứng... chính là chỗ đó... anh tiến vào thêm một chút..."

Đôi khi cô cảm thấy mình thực sự thô bỉ. Nhưng ai bảo người đàn ông của cô là gà tơ! Chẳng những là gà tơ, mà còn không ham học gì hết.

Bình thường trong máy tính của trạch nam người ta, phần lớn tuyệt đối có sự hiện diện của đủ loại phim giáo dục Nhật Bản, song trong máy tính của Đinh Thục hoàn toàn không có.

Thứ trong máy tính anh, cô xem không hiểu. Điều duy nhất cô hiểu là Đinh Thục cũng chơi cờ phiếu, đôi khi anh ra ngoài đi công tác, quà tặng đều có giá trị không nhỏ. Gấp n lần tiền lương của bọn họ, có lẽ do chơi cờ phiếu kiếm được.

Đàn ông có thể kiếm tiền, tất nhiên phụ nữ rất hài lòng.

Hơn nữa từ sau lần đó, tên ngốc giống như có hứng thú, hoặc tìm được mục tiêu mới trong cuộc sống, cứ quẩn quýt Thẩm Tường làm mãi.

Rõ ràng kỹ thuật không tốt, còn thích quán quýt cô chạm lung tung.

Việc này cũng thôi, lần nào thời gian của anh đều khá dài, Thẩm Tường mệt như chó ấy, anh còn hưng phấn thờ đốc trên người cô.

Nói thật, Thẩm Tường chịu không nổi.

Rõ ràng chuyện đó hai bên đều cảm thấy hưng phấn sung sướng, sao có thể để một mình Đinh Thục sung sướng thôi.

Việc này cho thấy cuộc sống chần chừ không hài hòa, được chưa!

Đường nhiên làm một cô bạn gái tiêu chuẩn, Thẩm Tường sẽ không chủ động nói với tên ngốc, fu**, kỹ thuật của anh kém còn kéo dài nữa, có thể bù đắp à?

Cô là một cô gái rất biết ăn nói, cho nên mấy ngày nay cô lấy những bộ phim kia cho anh xem, mang tiếng là để anh học tập chút nhưng cuối cùng cô phát hiện tên ngốc chẳng xem cái gì.

Thẩm Tường nghĩ, lẽ nào tên ngốc cảm thấy mình biểu hiện rất tốt?

Rất cục có một ngày, Thẩm Tường và tên ngốc bùng nổ, cãi vã một trận lớn. Thực ra cũng chỉ có một mình Thẩm Tường tranh cãi còn tên ngốc kia thì ở bên kia bình tĩnh xem TV.

Cô gái điên cuồng lên, chung quy cũng muốn kéo đàn ông điên cuồng theo.

Hơn nữa một mình cô ở chỗ này tan nát cõi lòng có tác dụng gì, tên đó còn bình tĩnh xem TV kia.

Thẩm Tường phẫn nộ.

Sau khi phẫn nộ, cô bắt đầu nói không biết lựa lời.

Cô nói tên ngốc chẳng có chút lãng mạn, chưa từng dẫn cô đi xem pháo hoa, ngay cả phim cũng chỉ biết xem phim phóng sự.

Tên ngốc lơ đãng, thậm chí còn bắt đầu cắn hạt dưa.

Thẩm Tường phẫn nộ hoàn toàn.

Tên ngốc này đúng là thiếu dạy dỗ!

Xin lỗi, cách tốt nhất tổn thương một người đàn ông là gì?

Đáp án có ba chữ... anh không được.

"Anh không được."

"..."

Tên ngốc chớp chớp mắt, hình như có chút không hiểu, vẫn dáng vẻ ngoan ngoãn hiền lành.

Bỗng nhiên Thẩm Tường không còn sức tức giận nữa, bởi tức giận với anh hoàn toàn tự chịu tội.

Cô không còn giận, hai người bèn nhanh chóng vui vẻ như lúc đầu.

Có điều khiến cô có chút không ngờ là, tên ngốc ở trên giường chọt hung ác hẳn.

Mặc dù hung ác, nhưng cực kỳ có kỹ thuật.

Rất nhiều lần Thẩm Tường bị làm a a a đến mức chỉ biết cầu xin, song tên ngốc căn bản không để ý, tóm lấy tiếp tục làm vô số lần.

Rất cuộc Thẩm Tường bị cọ đến đỏ máu, tên ngốc mới dừng lại, đồng thời nhướn mày cười lạnh, "Được?"

Thẩm Tường thoi thóp run lên.

Cứu mạng... tên ngốc này là tên ngốc kia à?

Bạn đang đọc truyện *Màn Còi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103

Càng ở chung với Đình Thục, Thẩm Tường càng thấy anh đáng yêu.

Đôi khi anh rất ngây ngô, nhưng thỉnh thoảng cho cô cảm giác anh rất thông minh, thậm chí thông minh hơn người bình thường rất nhiều.

Thân phận Đình Thục vẫn rất thần bí, khi hai người thăm thiết, cô cũng muốn hỏi anh chuyện trong nhà, song rõ ràng Đình Thục không muốn nói đến những chuyện này. Chỉ nói anh có một người cha, có điều đã qua đời từ rất nhiều năm trước, hiện tại một mình ở bên ngoài.

Có lẽ vì Đình Thục không muốn đề cập vấn đề này, nên Thẩm Tường hỏi vài lần cũng chẳng hỏi nữa.

Và lại trong khoảng thời gian này cô bận rộn thi cử, bề bộn nhiều việc. Tuy có Đình Thục trở giúp, giáo trình số học của cô đạt chất lượng vượt bậc, nhưng dù sao cũng không phải giáo viên chính thức, vẫn cần nghiêm túc ôn thi.

Rốt cuộc dưới sự cố gắng của Thẩm Tường, cô thông qua cuộc thi, chính thức trở thành một giáo viên.

Mặc dù trước đây cô còn hơi do dự, bất quá ở trường lâu rồi, ngày nào cũng gặp những khuôn mặt trẻ tuổi đó, Thẩm Tường cũng cảm thấy dường như mình trẻ lại không ít.

Thực ra trường học đơn gian hơn hoàn cảnh lớn bên ngoài rất nhiều. Tổng thể mà nói, Thẩm Tường rất hài lòng cuộc sống như thế, song ba mẹ cô lại không hài lòng.

Công việc của con gái ổn định rồi, còn thiếu một đối tượng.

Quê Thẩm Tường không phải thành phố lớn gì, bình thường các cô gái đều đã kết hôn, chứ như Thẩm Tường hai mươi lăm tuổi vẫn không có đối tượng kết hôn thì gần như tuyệt chủng rồi.

Hiện tại ba mẹ cô thu xếp tìm đối tượng xem mắt cho cô.

Bên này, mặc dù Thẩm Tường và Đình Thục ở bên nhau, chẳng qua cô vẫn chưa quyết định dẫn Đình Thục về nhà.

Từ sau cuộc hôn nhân thất bại lần trước, Thẩm Tường trở nên có chút sợ hãi với hôn nhân.

Thậm chí cô hơi bốc đồng nghĩ, cứ yêu đương cả đời cũng được.

Nhưng cuối cùng giấy không gói được lửa, chuyện của Thẩm Tường và Đình Thục bị phát hiện.

Bình thường vì Thẩm Tường phải lên lớp tự học buổi tối không về cũng thôi, nhưng giờ làm gì mà cuối tuần cũng không về.

Ba mẹ cô có chút lo lắng, có phải con gái vẫn chưa thoát khỏi bóng ma của chuyện trước đây không?

Đúng lúc cũng muốn xem thử ngày thường con gái ở trường thế nào, nên trước khi tới ba mẹ cô cũng không báo cô một tiếng.

Sao Thẩm Tường có thể ngờ được ba mẹ đến đột kích kiểm tra! Lúc tay trong tay với Đình Thục đi chợ về, vợ chồng son thân mật bàn bạc món cá tồ nầy nên kho hay chưng, chợt nghe được tiếng thét chói tai của mẹ Thẩm Tường.

"Tường Vi?!"

Thẩm Tường vừa nghe tiếng liền biết xong rồi.

Tên gốc nhà cô ngây ngô thế, chưa chuẩn bị xong tư tưởng, sao ứng phó nổi ba mẹ cô đây?

Thẩm Tường cho rằng trách nam Đình Thục ngoài lạnh trong nóng nhất định sẽ không am hiểu mặt này, nhưng sau khi giới thiệu ba mẹ cô, biểu hiện của Đình Thục quả thực khiến Thẩm Tường bất ngờ.

"Xin chào bác trai, bác gái. Con là Đình Thục, lần đầu gặp mặt, xin chỉ giáo nhiều."

Ngày thường tên gốc ăn nói không lạnh lợi lúc này lại biểu hiện tự nhiên thành thạo. Không chỉ vậy, anh còn làm một bàn thức ăn ngon.

Vì Thẩm Tường gần như dốt chuyện bếp núc nên trước giờ toàn Đình Thục xuống bếp.

Con gái thì ngồi ở trên salon khêu móng chân chơi, mà thằng nhóc kia thì ở nhà bếp bận tới bận lui, mẹ Thẩm Tường có chút không nhìn nổi, trừng con gái nhà mình, "Cô còn không vào hỗ trợ?"

Thẩm Tường sững sờ, Đình Thục làm rất tốt, hỗ trợ cái gì.

Mẹ Thẩm Tường chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, song cũng vì những chuyện nhỏ này mà bà có không ít thiện cảm với cậu trai trẻ ấy.

Một đứa trẻ có thể xuống bếp, còn giữ khuôn phép như vậy dường như không tồi.

Ba mẹ Thẩm Tường đều là người bảo thủ, cả đời không hy vọng con gái mình đại phú đại quý, chỉ hi vọng cô bình an. Như sóng to gió lớn lần trước, bọn họ cũng chịu không nổi nữa.

Nay nghe được Đinh Thực là đồng nghiệp của Thẩm Tường, mẹ cô khen không dứt miệng, mà ba cô cũng hơi thoải mái chút tình huống cơ bản của Đinh Thực.

"Tiểu Đinh không phải dân bản địa sao?"

Nếu con gái gả ra nước ngoài, bọn họ có chút không nỡ.

Đinh Thực dâng trà ngon cho ba Thẩm Tường, mỉm cười nói: "Con lớn lên ở nước ngoài, mấy năm nay mới về nước."

"Ba mẹ con..."

"Ba con đã qua đời năm năm trước, bên kia con cũng không còn người thân." Nói xong, Đinh Thực dừng một chút, nhìn Thẩm Tường nói thêm: "Hiện tại Tường Vi là người thân của con, hy vọng các ngài có thể gả Tường Vi cho con."

Thẩm Tường không ngờ, lần đầu tiên Đinh Thực gặp ba mẹ cô lại cầu hôn luôn. Nhất thời, đầu lưỡi cô suýt bị dọa rơi mất.

Bất quá, ba mẹ Thẩm Tường hết sức hài lòng, cho rằng công việc của cậu con trai này ổn định, có trách nhiệm, biết gánh vác, là một người rất tốt rất đáng tin.

"Buổi tối, dựa theo phong tục ở quê Thẩm Tường, cô gái vẫn chưa kết hôn khi ba mẹ tới sẽ không ngủ chung với bạn trai."

Đêm nay, Thẩm Tường ngủ chung một giường với mẹ.

"Con và Tiểu Đinh bắt đầu từ khi nào?"

"Mẹ,,," Thẩm Tường hơi bất đắc dĩ, "Hai người tính tra hộ khẩu ư? Hỏi anh ấy xong còn hỏi con..."

"Con ngốc này, mẹ thấy thằng ấy không tồi, đàn ông tốt thế không nắm chắc, con còn muốn soi mói cái gì?"

"Con không có..." Thẩm Tường thật lòng cảm thấy rất bất đắc dĩ, cô có soi mói đâu, chỉ thấy nhanh quá thôi.

"Lẽ nào con vẫn còn nhớ cái thằng kia?" Không nhận được câu trả lời khẳng định của Thẩm Tường, mẹ Thẩm Tường rất khó không nghĩ tới mặt này, "Tường Vi, con chưa ăn đủ khổ sao?"

"Mẹ! Mẹ nghĩ đi đâu vậy." Thẩm Tường trải giường xong, xoay đầu nhìn mẹ, "Chuyện của con và Đường Tiêu kết thúc từ lâu rồi. Đinh Thực cực kỳ tốt... Chẳng qua con và anh ấy mới quen nhau nửa năm, giờ nói chuyện kết hôn có phải hơi sớm không?"

Mẹ Thẩm Tường nghe xong, cũng thấy con gái nói có lý.

Cuối cùng bà gật đầu, "Được rồi, có điều thằng bé Đinh Thực đó không tồi, rảnh rỗi con dẫn nó về chơi... Còn nữa, hai đứa chưa kết hôn lại ở chung kiểu này, ra thế thống gì..."

"..." Thẩm Tường le lưỡi, chuyện bọn họ nên làm hay không nên làm đều làm rồi, ở chung có tính là gì.

Bất quá mẹ Thẩm Tường tuyệt đối không nói chơi. Đợi đến thứ sáu, lại gọi điện cho Thẩm Tường.

Không nằm ngoài mấy câu kia, một mình Đinh Thực ở đây, ngay cả người thân cũng không có, phải tốt với anh tí bla bla.

Cứ thế đi đi lại lại nhiều lần, mẹ Thẩm Tường quả thực xem Đinh Thực như con trai ruột, món gì ngon đều thừa cho anh một phần, điều này khiến Thẩm Tường hơi ghen tỵ.

Không chỉ vậy, bất tri bất giác, ba người bọn họ đã quyết định chuyện cưới xin.

"Tiểu Đinh, hai đứa tính chừng nào kết hôn? Có thiếu tiền không, cần cứ việc nói..."

"Điểm này bác trai yên tâm, nhà con chuẩn bị xong rồi, xe con cũng mua xong, nếu có thể con hi vọng năm sau sẽ tổ chức hôn lễ. Chẳng qua hôn lễ ở nước ngoài hay trong nước, còn phải trao đổi với Tường Vi..."

"..." Fu**, Thẩm Tường rất muốn chửi bậy.

Mấy người này, toàn bộ chuyện cưới xin đều không thông qua cô được chưa, giờ giả vờ giả vịt hỏi ý kiến cô về hôn lễ làm chi!

Cô quyết định bày tỏ kháng nghị bằng cách giả câm, có điều cô nhanh chóng bị xem nhẹ. Bởi ba người kia trò chuyện rất vui vẻ, về phần nữ chính Thẩm Tường đã bị vớt sang một bên từ lâu.

Chẳng qua tới cuối cùng, ba Thẩm Tường bỗng nhiên nói một câu.

"Tiểu Đình, có chuyện này bác không biết Tường Vi nói cho con biết chưa?"

"Dạ? Bác trai nói đi."

Thẩm Tường vẫn không biết ba muốn nói gì, trái lại ba mẹ cô đưa mắt nhìn nhau, có một số chuyện cuối cùng cần phải xác nhận.

"Tuy Tường Vi nhà bác vừa lười vừa tham, làm việc cũng mơ mơ màng màng, tính cách thì quật cường, quan trọng hơn là nó từng có một cuộc hôn nhân thất bại, mặc dù duy trì không bao lâu, nhưng bác hy vọng tiểu Đình có thể biết hết..."

Thẩm Tường không ngờ ba mẹ sẽ nói chuyện này, còn ở trước mặt Đình Thục. Nhất thời cô hơi lo lắng phản ứng của Đình Thục.

Dù sao cô chỉ nói với anh rằng người cũ của cô rất khốn nạn, cũng không nói cô từng kết hôn, thậm chí từng sinh non.

Cô nín thở, không biết Đình Thục sẽ phản ứng thế nào.

Thực tế, anh không chút chần chừ gật đầu nói thẳng: "Con biết, chỉ cảm thấy đây không phải chuyện lớn gì. Con không biết nói lời hay, nhưng về sau con sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt... Còn người bắt nạt cô ấy..." Đình Thục mỉm cười, dùng một giây mới lên tiếng: "Con sẽ xử lý."

Câu phía sau, Đình Thục nói vừa khẽ vừa nhỏ, cả nhà Thẩm Tường đều chỉ chú ý đoạn phía trước, còn câu sau kia hình như không quan trọng, đương nhiên bị xem nhẹ.

Mà Thẩm Tường cũng vì những lời này mà cam tâm tình nguyện lấy Đình Thục.

Kiếp này cô từng đi nhầm đường, từng hoang mang, từng bị thương, song trước giờ không hề có chút giây xác định như bây giờ.

Cô thích Đình Thục.

Quảng thời gian còn lại, cô hy vọng mình sẽ trải qua với người đàn ông này.

Hai người nhanh chóng quyết định đám cưới, thậm chí Lâm Mân Côi - bạn tốt của Thẩm Tường cũng muốn quan sát Đình Thục cẩn thận.

Chẳng qua khiến Thẩm Tường không ngờ là, ông chồng này của cô dường như phức tạp hơn cô nghĩ rất nhiều.

Sau khi đụng độ Đường Tiêu ở Nghi Châu, lần đầu tiên Thẩm Tường nghe nói một thân phận khác của Đình Thục.

Ngoại trừ nghe nói đẳng cấp, còn rất chuyên nghiệp ra, Thẩm Tường chẳng hiểu gì cả.

Cho đến tối đó, sau khi Thẩm Tường và Đình Thục nói chuyện xong, trước khi chuẩn bị đi ngủ bỗng nhiên cô nghĩ tới chuyện sau khi yêu đương, anh đưa cho cô một tấm thẻ.

Cô còn tưởng là thử lương của anh, cảm thấy không bao nhiêu tiền, vẫn luôn không quản.

Lúc ấy cô còn nghĩ về sau sinh con, mua nhà, cũng cần tiền nên cứ để số tiền này ở đó.

Nhưng đêm này cô hiếm khi muốn biết bên trong có bao nhiêu tiền, vì thế v đăng nhập tài khoản ngân hàng của tấm thẻ.

Ngay lập tức...

Nhìn con số kia, cô có cảm giác mắt chó bị chọc mù.

Khi Đình Thục tắm xong bước ra, Thẩm Tường còn ngồi ngơ ngác trên giường không nhúc nhích.

"Sao vậy vợ? Em khó chịu chỗ nào à?"

Cô lắc đầu một cách máy móc, cứng nhắc.

"Vợ? Rốt cuộc bị sao thế?" Đình Thục rất lo lắng, dáng vẻ này của cô giống như chịu cú sốc quá độ vậy.

Cuối cùng Thẩm Tường phục hồi tinh thần nhìn Đình Thục, rất lâu mới chậm rãi phun một câu.

"Rốt cuộc anh... anh có bao nhiêu tiền? Tấm thẻ anh đưa em... rốt cuộc có bao nhiêu?"

Hóa ra là vấn đề tiền, Đinh Thục thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá anh thực sự không có nhận thức to lớn về tiền, chỉ cần đầy đủ là được. Đương nhiên, đầy đủ của anh là có thể mua thứ anh muốn mua.

anh gãi đầu bày vẻ mặt rất ngây ngô ngốc nghếch.

"Sao vậy? Rất ít hả? Nói thật, anh cũng không biết... bọn họ đưa anh bao nhiêu. Toàn bộ anh đều trữ trong thẻ này. Sao vậy vợ? Có phải rất ít không, thế anh sẽ cố gắng kiếm nữa..."

"..."

Trước mặt Thẩm Tường tối sầm, có cảm giác nói không rõ ràng với tên ngốc này.

Trong thẻ đó có hơn mười triệu, anh lại nói chẳng biết gì cả.

Thật là.... rất muốn học máu.

Thẩm Tường kiềm nén loại kích động muốn phun máu ấy.

Thôi.

Có lẽ anh thực sự là thiên tài, chỉ số thông minh rất cao, bất quá EQ ước chừng bằng 0. Quên đi, nhiều tiền tính là gì, dù sao cũng tốt hơn không đủ tiền.

Chẳng qua mặc dù an ủi mình như vậy, Thẩm Tường vẫn cả đêm không ngủ. Thậm chí càng nghĩ càng thấy không an toàn, cuối cùng cô dứt khoát sáng sớm dẫn tên ngốc trở về nhà.

Tên ngốc không hiểu nổi hành vi hấp tấp của Thẩm Tường, nhưng ưu điểm lớn nhất của anh là rất nghe lời, Thẩm Tường nói gì chính là cái đó.

Dù sao, vợ luôn luôn đúng.

Sau khi trải qua chuyện kia, Thẩm Tường cũng nghĩ thoáng.

Coi như Đinh Thục là một cao phú soái ân mình, bất quá con người vẫn ngây ngô ngốc nghếch.

Thẩm Tường chẳng tin tên ngốc nhà mình sẽ là phần tử khủng bố tư tưởng cực đoan như Lâm Mân Côi nói.

Cho tôi xin đi! Ngay cả thỏ trắng Đinh Thục còn không nở ăn, tại sao có thể là cuồng ma giết người không chớp mắt chứ!

Thẩm Tường chả tin đâu!

Tên ngốc rất tốt, cô cực kỳ thích anh, vậy đủ rồi.

Không bao lâu nữa Thẩm Tường sẽ kết hôn với tên ngốc. Vì cô và chị em tốt Lâm Mân Côi chọn cùng một ngày kết hôn, nên cũng không ra những nói lăng mạn ở nước ngoài tổ chức.

Hai người cùng nhau hoàn thành hôn lễ ở thành phố Nghi Châu.

Bất quá trong hôn lễ, cô vẫn gặp được Đường Tiêu.

Hiện giờ Thẩm Tường thật tình hơi sợ Đường Tiêu. Cô không cảm thấy Đinh Thục là một kẻ cực đoan, nhưng cô lại thấy Đường Tiêu hơi có chấp.

Chuyện của Phương Tử Dao, Lâm Thanh Thiển cô đều biết rồi.

Kết cục rất thảm.

Sự thay đổi của Đường Tiêu cô cũng để vào mắt.

Song việc này không chứng tỏ điều gì. Có một số chuyện đã qua chính là đã qua, làm sao cũng không thể trở về điểm bạn đầu.

"Tường Vĩ, chúc mừng em."

Giọng Đường Tiêu nhàn nhạt, khuôn mặt tái xanh, lại nặn ra nụ cười còn khó coi hơn khóc.

Có lẽ vì sống rất hạnh phúc, nên giờ phút này bỗng nhiên Thẩm Tường tháo gỡ tất cả khúc mắc.

"Cám ơn anh, cũng chúc anh hạnh phúc."

Đúng, đâu có nhiều hận thù đáng để nhớ kỹ như thế, chúng ta chỉ cần buông tay đối phương, tiếp tục hạnh phúc là được.

Thẩm Tường nghĩ vậy, cô thật lòng muốn chúc phúc Đường Tiêu. Nhưng Đường Tiêu lại trầm mặc.

"Không còn hạnh phúc, đã không còn rồi."

Hắn ngẩng đầu lần nữa nở nụ cười, "Tường Vi, bây giờ em hạnh phúc không? Ý anh là... người đó, hắn có tốt với em không?"

Nhắc tới Đinh Thục, Thẩm Tường cười rạn rở.

Đinh Thục vốn vâng lời cô răm rắp, sau khi mang thai đãi ngộ càng cao cấp. Cô chưa từng nghĩ mình có thể tìm được một ông chồng nghe lời thế, hoàn toàn là một trung khuyến tiêu chuẩn.

"Tốt, anh ấy rất tốt với tôi."

Thẩm Tường nở nụ cười hạnh phúc.

Nhưng Đường Tiêu lại có chút không cam lòng.

"Tường Vi... cho dù thân phận hắn... hắn không phải người bình thường, thậm chí hắn là một tên ma đầu giết người không chớp mắt... Em.. em cũng cảm thấy hạnh phúc ư?"

Thẩm Tường thật lòng không hiểu tại sao những người này đều kiêng kỵ Đinh Thục như vậy.

Cô cảm thấy anh rất tốt, một thanh niên chính trực tiêu chuẩn, một đứa bé ngoan với tam quan nghiêm chỉnh.

Rốt cuộc bọn họ đang lo lắng điều gì?

"Tôi thích anh ấy, tin tưởng anh ấy. Anh ấy là người tốt. Tôi mặc kệ anh ấy đối với những người khác thế nào... Trên đời này, anh ấy đối tốt với tôi là được."

Một câu này, chặt đứt tất cả lời muốn nói của Đường Tiêu.

Trong nháy mắt, ngoại trừ chúc phúc ra, hắn cũng không nói được câu khác.

Cứ như vậy Thẩm Tường lấy tên ngọc Đinh Thục nhà cô.

Thực ra ngày tháng sau khi cưới không khác gì trước khi cưới mấy.

Tên ngọc vẫn rất ít nói, tính cách còn khá trẻ con. Thẩm Tường nghĩ do trước đây anh ít tiếp xúc với người ngoài, bắt quá không sao cả, phần lớn thời gian tên ngọc rất đáng tin.

Tuy nhiên sau khi cưới, Thẩm Tường phát hiện tên ngọc nhà mình có chút không khí không lành mạnh mà người khác không thể vượt qua, nhất là nhắm vào Đường Tiêu.

Một năm sau khi cưới, con gái bọn họ cất tiếng khóc chào đời, Thẩm Tường mới phát hiện Đinh Thục và Phương Nhược Cuồng hợp tác, trở thành một ông chủ khác của Trung Đăng.

Đáng lẽ đàn ông kiểm tiền cô cảm thấy không có việc gì.

Nhưng tên ngọc kia nói với cô, nguyên nhân lớn nhất anh tiến vào Trung Đăng là để Đường Tiêu không có chỗ trốn.

Khi đó Thẩm Tường mới nhớ ra câu Đinh Thục ngẫu nhiên nói trước khi cưới.

Người bắt nạt cô, anh sẽ xử lý.

Cô vốn cho rằng anh chỉ tùy tiện nói thôi, nhưng không ngờ lại làm thật.

Lúc đó cô hơi sợ, "Anh... chúng ta mới kết hôn rồi. Đường Tiêu cũng có cuộc sống mới, anh đừng... đừng đuổi cùng giết tận anh ta nữa..."

Chẳng qua tên ngọc chỉ trợn mắt trước lời khuyên nhủ của cô, hết sức vô tội nói một câu.

"Nhưng người bắt nạt em, không phải giết chết là được à?"

"..."

Cũng từ giờ phút ấy, Thẩm Tường bắt đầu phát hiện, tam quan của tên ngọc nhà mình hình như có chút tí tẹo bất chính hơn cô nghĩ.

Cuối cùng, tất nhiên Đinh Thục ngừng trả thì, bởi vì anh là một ông chồng nghe lời.

Thẩm Tường chống nạnh nói không được, anh lập tức ngoan ngoãn nghe theo.

Sau đó Thẩm Tường còn đặc biệt gọi điện cho Lâm Mân Côi. Lâm Mân Côi ở đầu dây bên kia nói rằng, thực ra mặc kệ chuyện của Đinh Thục, từ khi Đường Tiêu tách khỏi Trung Đảng, hiện đang chuyên tâm làm bên công ty giải trí, còn kinh doanh rất phát đạt.

Kỳ thực công ty giải trí kia Thẩm Tường cũng biết. Đi con đường màu xám ở giữa hắc bạch, những thứ bên trong vừa phức tạp vừa nguy hiểm, nếu là trước đây, cô tuyệt đối không để Đường Tiêu dính vào.

Chẳng qua bây giờ không liên quan đến cô, bởi đâu phải chồng cô, cô lo lắng quá làm gì!

Song tiếc vui chóng tàn, Đường Tiêu vẫn xảy ra chuyện.

Nghe nói hần rửa tiền đen, tình nghi dính líu đến buôn lậu thuốc phiện, xã hội đen, bị lập án điều tra.

Sau đó mặc dù có Phương Nhượng Cường chu toàn ở giữa, Đường Tiêu vẫn bị xử năm năm tù.

Lúc nhận được tin tức, Thẩm Tường đang dẫn con gái từ nhà trẻ về.

Con gái mập mạp trắng trẻo thấy mẹ thất thố, túm tay mẹ quan tâm hỏi, "Mẹ, mẹ, mẹ sao thế?"

"Không." Vỗ về con gái, Thẩm Tường mỉm cười, "Mẹ không có gì. Đi thôi con gái, chúng ta về nhà."

Đêm đó, Thẩm Tường giao con gái cho ba mẹ rồi dẫn Đinh Thục đến nhà Phương Nhượng Cường.

Lần này Phương Nhượng Cường cũng bày tỏ chứng cứ vô cùng xác thực, anh bắt lặc.

Thẩm Tường nghĩ, có thể đây là ý trời nhỉ!

Năm năm trước, cô còn nghĩ Đường Tiêu đi con đường này, sớm muộn gì cũng sẽ lật thuyền. Không ngờ mới năm năm, thực sự lật thuyền rồi.

Tên gốc trái lại rất biết điều, còn an ủi cô.

"Hần không chết, coi như may mắn rồi."

Đúng vậy, chỉ năm năm. Có thể năm năm sau sẽ là một kỳ tích mới.

Chẳng qua Thẩm Tường không biết là, sau khi cô rời đi không bao lâu, nhà họ Phương cũng xảy ra một cuộc tranh luận nho nhỏ.

"Như Cường, chuyện A Tiêu rốt cuộc là sao?"

Phương Nhượng Cường nhìn xa xa, không trả lời câu hỏi của vợ.

Có lẽ phải nói là anh không biết nên trả lời trực tiếp thế nào.

Chẳng lẽ nói cho vợ biết, ông chồng của bạn thân cô căn bản không muốn buông tha cho Đường Tiêu, luôn âm thầm thiết kế hần.

Bất quá ai cũng cho rằng lúc đó Đinh Thục bỏ qua rồi. Dù sao trôi qua nhiều năm thế, Đường Tiêu cũng sống không tốt.

Nhưng ai ngồi người nọ căn bản là loại người có cừu tất báo. Có điều cũng tốt, cuối cùng Đinh Thục thủ hạ lưu tình, chừa lại một mạng cho Đường Tiêu.

Việc này coi như may mắn trong bất hạnh nhỉ!

"Không sao. Mấy năm nay A Tiêu đi chệch đường, bị người ta bắt là chuyện sớm muộn. Hy vọng mấy năm nay cậu ta có thể suy nghĩ rõ ràng."

Phương Nhượng Cường cười nắm tay vợ, từ từ rũ mắt xuống, đồng thời đè nén tất cả sôi trào trong lòng.

Cứ như vậy đi.

Mỗi người đều có số của mình, về sau cũng tự có hạnh phúc.

Việc này đối với Đường Tiêu, Thẩm Tường hay Đinh Thục, có lẽ thực sự là một kết cuộc tốt

Góc nhìn của Đinh Thục:

Ba mẹ không rõ.

Về sau vì chỉ số IQ xuất sắc được một trung tâm nghiên cứu của Mỹ coi trọng, từ đó bắt đầu cuộc sống bị giam cầm và lợi dụng hơn mười năm.

Giáo sư dẫn dắt Đinh Thục là một người Trung Quốc, nghe nói quê ở Tứ Xuyên. Không thích Đinh Thục cứ dùng con số làm tên, bèn lên cho anh theo họ của ông, sau đó gọi là Đinh Thục.

Có lẽ ở mặt sáng tạo có năng khiếu cực cao, thậm chí chỉ cần thứ bạn có thể nghĩ ra anh đều có thể giúp bạn làm được. Một dạo, Đinh Thục trở thành người có giá trị nhất trong trung tâm nghiên cứu.

Bất quá mọi việc đều có hai mặt, giống như người có giá trị nhất cũng là kẻ nguy hiểm nhất.

Thực ra Đinh Thục có yêu cầu về cuộc sống không cao.

Mỗi bữa có thịt, bạn muốn tôi làm gì thì tôi làm cái đó, chỉ cần có thể một bữa cơm no.

Nhưng vị giáo sư già ấy lại khổ sở, ông xét nghiệm ra ông mắc bệnh ung thư. Vì phần sự nghiệp này mà cả đời ông không lập gia đình, đến lúc chết bên cạnh chỉ có một thanh niên lạnh lùng.

"Bạn muốn đi xem thế giới bên ngoài không?" Thời điểm cuối cùng, giáo sư Đinh nói với Đinh Thục.

"Thế giới bên ngoài?" Nói thật, Đinh Thục cũng không chờ mong.

Anh đã quen một mình, quen ở chỗ này.

Song ánh mắt của giáo sư Đinh lại tràn đầy khát vọng. "Thế giới bên ngoài rất tốt, hoa thơm, không phải con người tạo thành, nước mát rượi cũng không phải chúng ta cưỡng chế tẩy, rất đẹp..."

Thấy ánh mắt giáo sư Đinh lộ vẻ ngóng trông, trong lòng Đinh Thục bỗng kích động.

Thế giới bên ngoài rốt cuộc như thế nào?

Không bao lâu sau, giáo sư Đinh chết.

Người tới thay thế ông là một người Mỹ có ham muốn cá nhân mạnh mẽ, hấn tiến hành khống chế Đinh Thục, thậm chí ngược đãi anh.

Vì lẽ đó mà Đinh Thục bùng nổ.

Với anh, chế tạo bom quả đơn giản, hơn nữa hủy diệt phòng nghiên cứu càng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Dù sao mấy thứ kia, những con người kia không có quan hệ gì với anh. Chẳng qua năm đó anh hủy diệt phòng nghiên cứu cũng đưa tới sự truy sát.

Rốt cuộc anh là một người chưa va chạm nhiều, tuy chỉ số IQ cao và lực sát thương mạnh, nhưng một mình chiến đấu, khó trách khỏi bị bao vây tứ phía.

Ngay thời điểm nguy hiểm nhất, anh gặp được một người.

Người này cứu anh, cho anh tự do, song cũng không chút kiêng dè muốn hợp tác với anh, thậm chí còn dạy cho anh cách đối nhân xử thế cơ bản.

Trong trung tâm nghiên cứu, người nào cũng muốn khống chế Đinh Thục, chiếm anh làm của riêng, ai nhìn anh đều giống như nhìn một đồng tiền tài.

Người đàn ông này cũng vậy, nhưng hấn không hề che giấu chút nào, đồng thời nói có thể hợp tác. Hấn cho anh hy vọng, thậm chí anh muốn đi cũng không sao.

Cuối cùng Đinh Thục đồng ý.

Trong lúc giúp người đàn ông đó Đông Sơn tái khởi, đồng thời trở thành vô địch, anh chợt nhớ tới giáo sư Đinh.

Nhớ ông ngóng trông thế giới bên ngoài, nên Đinh Thục quyết định ra ngoài xem thử.

Tuy nhiên rất lâu sau đó Đinh Thục mới biết. Lý do vị giáo sư già ấy tràn đầy ngóng trông với bên ngoài, bởi vì là quê quán của ông, là nơi ông sinh hoạt, lớn lên trong rất nhiều năm. Thậm chí bên kia còn có người nhà và người thân của ông.

Song Đinh Thục không có, hoàn toàn không có.

Anh cảm thấy mệt mỏi, cũng không muốn trở lại tiếp tục giam trong phòng thí nghiệm nữa, đúng lúc anh tới một nơi, nơi đó có thông báo tuyển giáo viên.

Cho nên anh đi làm một giáo viên vật lý nho nhỏ.

Tháng ngày trải qua không có chút gợn sóng nào, đến nỗi Đinh Thục hơi lo lắng có cần chuyển sang nơi khác tiếp tục sinh sống không, Thẩm Tường lại xuất hiện trong cuộc sống của anh.

Lần đầu tiên gặp mặt, Đinh Thục không có ấn tượng với cô.

Xin lỗi, đối với những người không quan trọng, mặc kệ bạn là quốc sắc thiên hương hay cực kỳ xấu xí, Đinh Thục đều chẳng có bất kỳ ấn tượng gì.

Đinh Thục cứ sống trong thế giới của mình, đâu để ý tới người khác.

Về sau cô gái đó ở cách vách anh.

Ngày đầu tiên cô tới, cô tặng cho anh một cái bánh ngọt nướng đến đen sì, còn nói là món sở trường của cô.

Đinh Thục nhìn khối đen sì ấy, thoáng sùng sốt.

Thứ đó ăn được không?

Xoay người lại, anh ném cái bánh ngọt vô thùng rác.

Kế tiếp, cô gái kia uống say, không chỉ uống say còn nói đôm đốp rất nhiều lời, cuối cùng cả gan làm loạn véo mặt anh.

Người hiểu Đinh Thục sẽ biết, anh là một người khá chán ghét tiếp xúc với người khác, cũng là một người rất thù dai.

Ngay khi Đinh Thục đang cân nhắc làm sao để cô gái cả gan làm loạn này chết không chút tung tích, cô gái đó lại hôn anh.

Cảm giác quả thực rất xa lạ, khiến cả người Đinh Thục đều run rẩy, mỗi tác đất trên cơ thể đều đang gào thét giết cô giết cô... nhưng thân thể vẫn không chút nhúc nhích. Thậm chí còn để cô gái kia muốn làm gì thì làm.

Về sau một khoảng thời gian rất dài, mục tiêu của Đinh Thục chính là giết cô, giết cô gái to gan lớn mật này. Song anh không hăng hái lắm.

Mỗi lần thấy cô gái đó là cả người đều nhũn ra, chỉ có một chỗ cứng rắn làm anh đỏ mặt.

Đinh Thục hận cảm giác này, hận cảm giác hoàn toàn không thể nắm trong tay.

Đến nỗi anh còn bỏ thuốc vào cháo loãng, chỉ cần một chút xúu thôi, cô lập tức có thể vĩnh viễn biến mất khỏi cõi đời.

Song cô gái đó cười hi hi đi tới, vẻ mặt ngạc nhiên.

"Anh biết làm cơm à! Lợi hại ghê!"

"..."

Đinh Thục hận... hận mình không xuống tay được, hận mình đỏ mặt, hận cả người mình đều nhũn thành một bãi nước.

Về sau anh không hiểu sao trở thành bạn trai cô.

Đương nhiên, sự kích động muốn hủy diệt cô tăng dần theo thời gian.

Nhưng đáng tiếc là hết ngày này tới ngày khác anh đều thất bại.

Đinh Thục nghĩ, đồ tốt đều nuôi béo mới làm thịt.

Chắc chắn là vậy.

Đinh Thục quyết định nuôi cô gái này, béo lên sẽ giết cô.

Tất nhiên để có chất thịt ngon, anh cho con dê béo ấy muốn gì được nấy, cái gì cũng chiều theo dê béo.

Ừm... vì giữ con dê béo của một mình anh, anh quyết định dùng một cách nuôi cô hoàn toàn triệt để.

Là của anh.

Dê béo chỉ là của anh.

Còn những người khác đánh chủ ý lên dê béo của anh?

Haha... giết hần.

Nhưng khiến Đinh Thục bối rối là, dê béo từ từ béo tốt, thậm chí còn sinh một con dê béo nhỏ nữa.

Anh cũng không xuống tay. Không chỉ không xuống tay, ngược lại nhìn hai con dê béo một lớn một nhỏ, anh hận không thể đem toàn bộ thế giới đặt trước mặt họ.

Đình Thục quá hoang mang.

Dê béo không phải để giết sao? Sao còn cho cô sinh sản nữa? Có lẽ vì dê béo rất mịn màng... anh không nỡ xuống tay nhỉ?

Nhưng anh tự nói với mình... có thể dê béo còn chưa đủ béo... Nếu không thì nuôi tiếp?

Còn chưa đủ béo nữa?

Vậy ---- nuôi cả đời là được.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Mân Côi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.